

STEPHEN
KING

Csontkollekció

Stephen King - Csontkollekció

EURÓPA KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE, IGAZGATÓ
TÖRDELÉS AZ SZBÉ BT. MUNKÁJA
NYOMTATTA ÉS KÖTÖTTE A KAPOSVÁRI NYOMDA KFT.
FELELŐS VEZETŐ POGÁNY ZOLTÁN IGAZGATÓ
KÉSZÜLT KAPOSVÁROTT, 2006-BAN
A NYOMDAI MEGRENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 251474
FELELŐS SZERKESZTŐ PALKÓ KATALIN
FEDÉLTERV SZ. BODNÁR ÉVA
KÉSZÜLT 38,71 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN
ISBN 963 07 7943 9
STEPHEN KING: SKELETON CREW
COPYRIGHT ©1985 BY STEPHEN KING
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH THE AUTHOR AND
THE AUTHOR'S AGENTS, RALPH M. VICINANZA, LTD.
HUNGARIAN TRANSLATION ©MÜLLER BERNADETT, 2002

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál megjelent:

Az I-II

Atlantisz gyermekei

Álomcsapda

Állattemető

Bilincsben

Borzalmak városa

Carrie

Christine

Cujo

Dolores

Éjszakai műszak

A Fekete Ház (Peter Straubbal)

Halálos árnyék

A halálsoron

Hasznos Holmik

A holtsáv

Az írásról

A két Rose

Minden haláli

A Napkutya

Nem jön szememre álom

A ragyogás

A remény rabjai

Rémautó

Rémálmok és lidércek

A rémkoppantók

Rémület a sivatagban
A Setét Torony I. A harcos
A Setét Torony II.
A hármak elhívása
A Setét Torony III.
Pusztá földek
A Setét Torony IV.
Varázsló és üveg
A Setét Torony V.
Callai Farkasok
A Setét Torony VI.
Susannah dala
A Talizmán (Peter Straubbal)
Titkos ablak, titkos kert
Tom Gordon, segíts!
Tortúra
Tóparti kísértetek
A tűzgújító
Végítélet I-II.
Richard Bachman néven:
A menekülő ember
A rendcsinálók
Sorvadj el!

Arthur és Joyce Greene-nek

Én vagyok a te mumusod,
igen, az vagyok,
és eljöttem, hogy megtegyek
mindent, amit csak tudok...
[K. C. és a Napfény együttes]

Szeretsz?

Bevezető

Várg - csak néhány percet. Beszélni akarok veled... aztán megcsókollak.
Várg...

1.

Következzen hát még néhány novella, ha Önök is úgy akarják. A kötetben található elbeszélések életem egy eléggé hosszú szakaszát Ölelik fel. A legkorábbi, A Kaszás képe-t tizenhét éves koromban írtam, a főiskola előtti nyáron. Tulajdonképpen még nyugat-durhami házunk hátsó kertjében, Maine-ben körvonalázódott bennem a történet, amikor a bátyámmal kosárra

dobáltunk, és újra elolvasva kissé erőt vett rajtam a nosztalgia. A legújabbat, A rugalmas golyó balladáját 1983 novemberében fejeztem be. A kettő között tizenhét év telt el, ami szerintem nem is olyan elképesztő az olyan hosszú és termékeny pályafutásokhoz képest, mint amilyenekkel Graham Greene, Somerset Maugham, Mark Twain és Eudora Welty dicsekedhet, de hosszabb például Stephen Crane karrierjénél, és nagyjából megegyezik H. P. Lovecrafté-val.

Egy barátom egy-két éve azt kérdezte, miért erőlködöm még mindig. A regényeim igazán sok pénzt hoztak a konyhára, a novelláim azonban mindig is bénák voltak.

- Ezt meg honnan veszed? - kérdeztem vissza.

A Playboy akkor éppen aktuális számára mutatott, amely tulajdonképpen az egész beszélgetés kiváltója volt. Az újság lehozta egyik novellámat (Az istenek szövegszerkesztője-t, amely itt is megtalálható valahol), és szerintem teljesen jogos büszkeséggel mutattam meg neki.

- Nos, elárulom, ha megkérdezhetem, mennyit kaptál ezért az írásodért - felelte.

- Megkérdezheted. Kétezer dollárt. Amit én nem neveznék ló kakának, Wyatt.

(Az illetőt persze valójában nem Wyattnek hívják, de nem akarom zavarba hozni; ugye megértik.)

- Nem, nem kétezret kaptál - mondta Wyatt.

- Valóban? Talán ellenőrizted a bankszámlámat?

- Nem. De tudom, hogy csak ezernyolcszáz dollárt tettél zsebre, hiszen tíz százalék az ügynököt illet.

- A francba, igazad van. De szerintem nagyon is megérdemli. Elintézte, hogy bekerüljek a Playboy-ba. Mindig arról álmodoztam, hogy egyszer megjelenik egy történetem a Playboy-ban. Ezernyolcszáz kétezer helyett, nagy ügy.

- Nem, 1710-et kaptál.

- Mi?

- Nem épp te mondtad, hogy az igazgató megkapja a nettó összeg öt százalékát?

- Hát, igen: kilencven hárján ezernyolcszáz. De szerintem az 1710 egyáltalán nem rossz...

- Csakhogy nem annyi volt - folytatta az a szadista.

- Valójában csak nyamvadt 855 dollár ütötte a markodat.

- Hogyan?

- Azt akarod nekem beadni, hogy nem esel bele az ötvenszázalékos adó kategóriába, Steve-O?

Nem szóltam. Nagyon jól tudta, hogy igen.

- És hát - folytatta kedvesen -, igazából csak 769,50-et kaptál, ugye?

Vonakodva bólintottam. Maine-ben az én jövedelemadó-kategóriámba esőktől az állam még tíz százalékot levon. A 855 tíz százaléka pedig 85,50.

- Mennyi idő alatt írtad meg ezt a történetet? - kínzott tovább Wyatt.

- Úgy egy hét alatt - mondtam barátságtalanul. Valójában azonban, néhány átirást is beleszámítva, inkább két hét volt, de ezt Wyattnek nem mondtam el.

- Tehát azon a héten 769,50 dollárt kerestél. Tudod, mennyit keres egy New York-i vízvezeték-szerelő hetente, Steve-O?

- Nem - mondtam. Gyűlölöm azokat, akik Steve-O-nak hívnak. - De te sem.
- De tudom. Nettó 769,50 körül. Úgyhogy szerintem ez tiszta veszteség. - És jót röhögött, majd megkérdezte, van-e még sör a hűtőben. Nem volt.

Úgy döntöttem, elküldöm Wyatt barátomnak ezt a könyvet egy rövid levélke kíséretében: Nem áruslom el, mennyit kaptam ezért a könyvért, Wyatt, de azt igen, hogy Az istenek szövegszerkesztőjé-vel már több mint kétezer-háromszáz dollárt kerestem - nettó -, még úgy is, hogy nem számolom bele azt a 769,50-et, amin olyan jót mulattál a tóparti házamban. Úgy fogom aláírni a levélkét, hogy Steve-O, és lesz egy utóirata is: Valójában volt még sör a hűtőben. Miután elmentél, megittam egyedül.

Ezt jól megkapta.

2.

Csakhogy ez az egész nem a pénzről szól. El kell ismernem, engem is főbe kólintott, hogy kétezer dollárt kaptam Az istenek szövegszerkesztőjé-ért, de éppen ennyire főbe kólintott az a negyven dollár is, amit A Kaszás képé-nek a Rejtélyes történetek-ben való megjelenésekor kaptam. Vagy a tizenkét tiszteletpéldány, amikor A tigris megjelent az Ubris-ben, a Maine Egyetem irodalmi lapjában (alapjában véve igen jóindulatú vagyok, ennek ellenére mindig is úgy gondoltam, hogy az Ubris a bugris szó londoni változata).

Persze az ember nagyon örül a pénznek; ne rugaszkodjunk el teljesen a valóságtól (legalábbis most még ne). Amikor már bizonyos rendszerességgel jelentek meg novelláim az olyan férfimagazinokban, mint a Cavalier, a Dude és az Adam, huszonöt éves voltam, a feleségem pedig huszonhárom. Volt egy gyermekünk, és a másodikat vártuk. Heti ötven-hatvan órát dolgoztam egy mosodában 1,75 dolláros órabérért. A költségvetés szó nem igazán volt ismeretes számunkra; a család gazdálkodása inkább a Bataan Halálmarsra hasonlított. A csekkek (a novella megjelenésekor, véletlenül sem az elfogadásakor) mindig a legjobbkor érkeztek, hogy megvegyük az antibiotikumot a gyerek fülfertőzésére, vagy, hogy minden addigi rekordunkat megdöntve még egy hónapig legyen telefonunk. Nézzünk szembe a ténnyel: a pénz elengedhetetlen és roppantul mámorító dolog. Ahogy Lily Cavanaugh mondja A Talizmán-ban (és ez Peter Straubtól származik, nem tőlem): „Sosem lehetsz túl vékony vagy túl gazdag.” És aki ezt nem hiszi el, sosem volt igazán kövér, sem igazán szegény.

Az ember mégsem a pénzért csinálja. Nem gondol az utolsó sorra. Nem gondol arra, hogy mennyit keres óránként, éves szinten vagy esetleg egész életében. A végén még csak nem is szeretetből csinálja, bár ez igen szép gondolat. Azért csinálja, mert ha nem tenné, az öngyilkosság lenne. Ez nagyon keményen hangzik, de mindig van kárpótlás. Erről azonban Wyatt-tel sosem beszélgethetnék, mert ő nem az a fajta.

Vegyük például Az istenek szövegszerkesztőjé-t. Nem a legjobb novellám; sosem fog díjat nyerni. De azért nem olyan rossz. Valahogy olyan vicces. Éppen egy hónappal azelőtt kaptam meg a saját számítógépemet (egy óriási Wang volt, de mindenki tartsa meg magának a megjegyzéseit), és

éppen akkor próbáltam felfedezni, mi mindent tud és mit nem. Különösképpen lenyűgözőnek találtam a BESZÚRÁS és a TÖRLÉS gombokat, melyek az áthúzásokat és hiányjeleket teljesen feleslegessé teszik.

Egy nap eléggé csúfos dolog történt velem. A fenébe, még a legjobbakkal is megesik. Minden, ami nem volt rögzítve, távozott belőlem testem egyik vagy másik végén, a java nagyjából hangsebességgel. Alkonyatra már pocsékul éreztem magam - hidegrázás, láz, üvegszállal teli izületek. A gyomromban lévő izmok ruganyosak voltak, a hátam pedig rettenetesen fájt.

Azt az éjszakát a vendégszobában töltöttem (mert csupán négy gyors lépésre van a fürdőszobától), és kilenctől úgy hajnali kettőig aludtam. Amikor felébredtem, tudtam, hogy erre az éjszakára ennyi volt az alvás. Csak azért maradtam ágyban, mert annyira rosszul voltam, hogy nem bírtam felkelni. Ott feküdtem hát, és közben a számítógépemre gondoltam, főleg a BESZÚRÁS és TÖRLÉS gombokra. Eszembe jutott egy különös ötlet: „Mi lenne, ha az ember begépelne egy mondatot, és amikor megnyomja a TÖRLÉS gombot, a mondat alanya eltűnne a való világból?” Egyébként majdnem az összes történetem így kezdődik: „Mi lenne, ha...” És bár legtöbbjük igen félelmetes, soha egyet sem mondtam el (csak leírtam őket) úgy, hogy a hallgatóság ne nevetett volna legalább egy kicsit, bármi volt is a történet végső célja.

Szóval, először a TÖRLÉS gombbal kezdtem játszózni gondolatban. Nem is igazán történetet szőttem, hanem csak képek villantak fel előttem. Figyeltem azt a fickót (aki számomra csupán X, amíg a történetet szavakba nem öntöm, mert akkor már nevet kell neki adni), ahogy eltünteti a képeket a falról és a nappaliban álló székeket, New York városát, a háború fogalmát. Aztán arra gondoltam, hogy be is illeszthetne dolgokat, amelyek csak úgy felbukkannának a világban.

Majd folytattam: „Legyen ennek a fickónak egy elviselhetetlen felesége - talán őt is eltüntethetné -, de legyen ott egy jó személy is, akit esetleg beilleszthet.” Ekkor elaludtam, és másnap reggel már tűrhetően éreztem magam. A baj elmúlt, az ötlet viszont megmaradt. Megírtam a novellát, de majd Önök is láthatják, hogy nem egészen olyan lett, mint amilyennek az előzőek alapján gondolhatnánk - de hát végül sosem úgy sülnek el a dolgok.

Ugye nem kell lerajzolnom? Ezt nem a pénzért csinálja az ember, hanem azért, mert így nem érzi magát rosszul. Az olyan ember, legyen az férfi vagy nő, akinek az ilyesmi nem fontos, csak egy gép, semmi több. A novella azzal fizetett nekem, hogy újra el tudtam aludni, pedig úgy éreztem, nem fog menni. Én azzal fizettem ezt vissza a történetnek, hogy létrehoztam. Minden egyéb csupán mellékhatás.

3.

Remélem, tetszeni fog ez a könyv, Kedves Olvasó. Talán nem annyira, mint egy regény, mert mára a legtöbben már elfelejtették, milyen élvezetes egy novella. Egy jó hosszú regény több szempontból is olyan, mint egy hosszú, kielégítő szerelmi viszony. Sosem felejttem el, amikor annak idején, a Creepshow forgatása közben Maine és Pittsburgh között ingáztam. Általában autóval mentem, mert a repüléstől való félelmem társult a repülésirányítók

sztrájkjával és Mr. Reagan válaszcsofapásaival (úgy látszik, Reagan csak akkor lelkes unionista, ha Portlandról van szó). Sikerült megszereznem Colleen McCullough Tövismadarak-ját nyolc kazettán, és az öt hét alatt nem is egyszerűen viszonyom volt azzal a regénnyel, hanem összeházasodtam vele (az a kedvenc részem, amikor a gonosz öreg hölgy elrothad, és úgy tizenhat óra múlva kukacok kezdenek mocorogni a testében).

Egy novella azonban merőben más - olyan, mint egy idegen gyors csókja a sötétben. Ez természetesen sosem lesz olyan, mint egy viszony vagy egy házasság, de hát a csók mindig édes, és éppen a rövidsége adja a vonzerejét.

A novellaírás az évek során nem könnyebb, hanem inkább nehezebb lett. Egyrészt azért, mert egyre kevesebb idő alatt kell elkészülnöm vele. Másrészt pedig azért, mert a történetek állandóan csak hízni akarnak (ezzel komoly gondjaim vannak - úgy írok, ahogy a kövér hölgyek fogyókúráznak). És egyre nehezebben találom meg a novellák hangját - Mr. X sokszor egyszerűen elillan.

De azt hiszem, sosem szabad feladni. Még mindig jobb, ha az ember egyfolytában csókol, de néha pofon vágják, mintha teljesen feladná.

4.

Erről az oldalról körülbelül ennyi. Megengedik, hogy köszönetet mondjak néhány embernek? (Nyugodtan átugorhatják ezt a részt, ha akarják.)

Köszönöm Bill Thompsonnak a kezdeményezést. Együtt állítottuk össze az első novelláskötetet, az Éjszakai műszak-ot, és az ő ötlete volt ez a második. Azóta már az Arbor House-nál dolgozik, de én ott is ugyanúgy szeretem őt, mint máshol. Ha maradt még úriember a könyvkiadás nemes mesterségét űzők között, akkor ő ez a fickó. Az Isten áldja meg az ír szívedet, Bill.

Köszönet Phyllis Grann-nek a Putnamnél, hogy olyan szorosan fogta a pórózt.

Köszönetet mondanék egy másik írnek, Kirby McCauleynak, az ügynökömnek, mert ő adta el a legtöbb novellámat az itt következők közül, és mert harapófogóval húzta ki belőlem a leghosszabbat, A köd-öt.

Ez az egész kezd az Oscar-díj átvétele utáni beszédhez hasonlítani, de leszaram.

Köszönet illeti a különféle újságok szerkesztőit is - Kathy Sagant a Redbook-nál, Alice Turnert a Playboy-nál, Nye Willdent a Cavalier-nél, a Yankee munkatársait és Ed Fermant - jó ember! - a Fantasy & Science Fiction-től.

Rengeteg embernek tartozom hálával, akiket mind megnevezhetnék, de nem akarom tovább untatni önöket. A legtöbb köszönet úgyis Téged illet, Kedves Olvasó, mint mindig - mert hát végül Te ítéled meg ezt az egészet. Nélküled ez nem jöhetett volna létre. Ha valamelyik novella magával ragad és átsegít az unalmas ebédszüneten, repülőúton, vagy amikor köpő csövezés miatt az igazgatóra vársz, már megérte.

5.

Rendben - a reklámnak vége. Kapaszkodj belém. Fogj jó erősen. Sötét helyekre foglak vezetni, de azt hiszem, tudom az utat. Csak ne engedd el a karomat. És ha esetleg megcsókolak a sötétben, ne ijedj meg; csak azért teszem, mert szeretlek. Most pedig figyelj!

1984. április 15. Bangor, Maine

A Köd

I. A Vihar Érkezése

A következőképpen történt. Július tizenkilencedikén éjszaka, amikor Észak-New England történetének legforróbb kánikulája véget ért, Maine egész nyugati részén olyan égiháború tombolt, amelynél borzalmasabbat még nem láttam.

A Long-tó mellett lakunk, és jól láttuk, amint közeledett a víz felett, nem sokkal sötétedés előtt. A levegő már egy órája teljesen mozdulatlan volt. Az amerikai zászló, melyet még apám szerelt a csónakházra 1936-ban, ernyedten lógott. Meg sem rezdült. A hőség szinte tapintható volt, és feneketlen, mint egy bányató. Délután mindhárman megmártóztunk a tóban, de még ez sem jelentett felüdülést, hacsak nem úszott be az ember messzire. Ezt viszont sem Steffy, sem én nem akartam; Billy miatt. Még csak ötéves.

Fél hatkor vacsoráztunk, de csak valami hideget; étvágytalanul csipegettük a sonkás szendvicset és a krumpli salátát a tóval szemben lévő asztalnál. Csak a hatalmas pohár, jégkockával teli Pepsire vágytunk.

Vacsora után Billy hátrament egy kicsit mászókázni. Steff és én csak üldögéltünk, nemigen beszélgettünk. Dohányoztunk, és a komor víztükör fölött a túloldalon lévő Harrisont bámultuk. A vízen motorcsónakok zümmögtek. A túlsópart örökzöldjei porosnak, viharvertnek tűntek. Nyugaton hatalmas, bíborszínű felhők hada gyülekezett lassan. Villámok cikáztak közöttük. A szomszéd, Brent Norton Washington-hegyi adóra állított rádiója minden villámnál hangos recsegéssel szakította meg a klasszikus zenét. Norton ügyvéd. New Jerseyben lakik, és egy fűtés és szigetelés nélküli nyaralója van a tó mellett. Két évvel ezelőtt határvitába bonyolódottunk, ami aztán a bíróságon végződött. Én nyertem meg a pert. Norton azt állítja, azért, mert ő nem helybéli lakos. Mindezek után persze érthető, hogy nem lettünk a legjobb barátok.

Steff nagyot sóhajtott, és a kalapjával legyezgette a dekoltázsát. Kétlem, hogy ezzel bármit segített magán, a látványt viszont nagymértékben javította. - Nem akarlak megijeszteni - szólaltam meg -, de azt hiszem, komoly vihar készülődik.

Hitetlenkedve nézett rám.

- Tegnap és tegnapelőtt éjjel is dörgött az ég, David. És semmi sem lett belőle.

- Ma lesz.

- Valóban?

- Ha nagyon elmérgesedik a helyzet, lemegyünk az alagsorba.

- Ezt hogy érted?

A tó innenső partján apám telepedett le először véglegesen. Szinte még gyerek volt, mikor a fivéreivel a mostani ház helyén nyaralót épített, ám ezt 1938-ban egy vihar a földdel tette egyenlővé. Csak a csónakház élte túl a pusztulást. Apám egy évvel később kezdett neki a nagy ház építésének. A hatalmas, vén fák kidőlnek az erős szélben, és jelentős károkat okoznak. Néha Természet Anyának is kell egy kis nagytakarítást végeznie.

- Nem is tudom - feleltem őszintén. - De hallottam a harmincnyolcas nagy viharról.

- A szél néha egy gyorsvonat sebességével száguld át a tavon.

Billy visszajött, és elpanaszolta, hogy nem igazán élvezte a mászókázást, mert „csuromvíz lett”. Megborzoltam a haját, s adtam neki még egy Pepsit. A fogorvosoknak is meg kell élniük valamiből.

A felhők közelebb nyomakodtak, elfedve az ég, kékjét. Kétség sem férhet hozzá, hogy nagy vihar közeleg.

Norton kikapcsolta a rádióját. Billy közénk ült, és lenyűgözve bámulta az eget. Mennydörgés gurult át lassan a tavon, majd pattant vissza a túlpartról. A felhők kígyóként tekeredve hömpölyögtek az égen, színük feketéből bíborba váltott, csíkosak lettek, majd újra feketék. Egyenként szétterültek a tó felett, az eső pedig vékony magzatburokként nyúlt lefelé belőlük. Bolster Millsben és Norwayben biztosan esik.

Végre támadt valami légmozgás: a fuvallat először csak bizonytalanul, röviden megemelintette a zászlót.

Aztán hűvös, kitartó szellővé vált, amely verejtékező testünket előbb felszárította, aztán szinte megfagyasztotta.

Ekkor pillantottam meg a tó fölött átvonuló ezüstös fátylat, amely Harrisont néhány másodperc alatt eltörölte, és amely egyenesen felénk tartott. A motorcsónakok eltűntek.

Billy felállt apró rendezői székéből, amelynek hát- támláján ott díszelgett a neve.

- Apu, oda nézz!

- Menjünk be - mondtam, és a vállára tettem a kezem.

- De apu, mi az ott?

- Egy vízszugár. Gyere be.

Steff ijedt pillantást vetett rám, majd így szólt:

- Gyerünk, Billy. Fogadj szót apádnak.

Bementünk a nappaliba. Bezártam az üvegezett tolóajtót, és kinéztem. Az ezüstös függöny már a tó háromnegyed részét beterítette. Örülten forgó teáscsészének tűnt a borús, fekete égbolt és a krómosan fénylő, fehér csíkokkal tarkított, ólomszínű víz között. A tó hátborzongató látványt nyújtott; olyan volt, mint a dokkokon és gátakon óriási, tajtékos hullámokban áttörő óceán. A tó közepén hatalmas, habzó hullámok bólogtak.

A szinte fölénk tornyosuló vízszugár látványa megbabonázott. Egy vakító villám cikázott el mellette, és még úgy harminc másodpercig a szemem előtt lebegett a kép negatívja. Megcsörrent a telefon, mire riadtan megperdültem.

Feleségem és fiam az északnyugati fekvésű, a tóra gyönyörű kilátást biztosító, nagy panorámaablak előtt állt.

Lelki szemeim előtt borzalmas jelenet elevenedett meg - azt hiszem, az ilyesmi kizárólag férjek és apák számára van fenntartva: láttam, ahogy a panorámaablak mély, rekedt köhögéssel berobban, és feleségem csupasz hasába és fiam arcába és nyakába éles üvegszilánkok fúródnak. Az inkvizíció borzalmi meg sem közelítik azt, amit az ember el tud képzelni, ha a szeretteiről van szó.

Határozottan meglöktem őket.

- Mi a fenét kerestek itt? Azonnal menjetek innen!

Steff értetlenül pislogott, Billy pedig úgy meredt rám, mintha épp most riadt volna fel egy mély álomból. A konyhába tereltem őket, és nagyot csaptam a villanykapcsolóra. Ismét megcsörrent a telefon.

Ekkor érkezett meg a szél. A ház szinte a levegőbe emelkedett, mint egy 747-es. A szél megszakítás nélkül fütyült, magas hangja néha basszus, morgássá vált, hogy aztán ismét visítássá élesedjen.

- Menjete le az alagsorba! - kiáltottam Steffnek jó hangosan. Közvetlenül a ház fölött mennydörgés csattant. Olyan volt, mintha valaki óriási deszkákat csapott volna össze. Billy hozzám bújt, és szorosan átkarolta a lábam.

- Te is gyere! - kiáltott vissza Steff.

Bólintottam, de közben terelgettem őket lefelé.

Billyt úgy kellett lehámoznom a lábamról.

- Menj anyával. Én keresek gyertyát, mert lehet, hogy áramszünet lesz.

Lementek, én pedig nekiláttam a szekrények átkutatásának. A gyertya igen trükkös dolog. Az ember minden tavasszal eltesz néhányat az ilyen nyári viharok esetére, amikor viszont szükség lenne rájuk, nagyon el tudnak bújni.

A negyedik szekrényben ráakadtam a tizenöt gramm fűre, amelyet legalább négy éve vettünk Steff-fel, de még alig szívtunk belőle, Billy elromlott, zörgő játék fogsorára és egy fotósorozatra, melyet Steff elfelejtett beragasztani az albumba. Benéztem egy Sears-katalógus alá, majd a tajvani Kewpie baba mögé, amelyet a fryeburgi vásáron nyertem, a fából készült tejesüvegek teniszlabdával való eltalálásában nyújtott kiváló teljesítményemért.

Az élettelen, fényes üvegszemű Kewpie baba mögött találtam rá a celofánba csomagolt gyertyákra. Abban a pillanatban, hogy megérintettem őket, elment a világítás, csupán az égen maradt elektromosság. Az ebédlőt fehér és bíbor villanások sorozata világította meg a redőnyön át. Hallottam, hogy odalent Billy elsírja magát, Steff pedig halkan mormolva nyugtatgatja.

Még egyszer meg kellett néznem a vihart.

A vízoszlop eltűnt: vagy magától, vagy a part törte meg, de még így sem lehetett húsz méternél többet látni a tóból. A víz rettenetesen örvénylett. Az egyik dokk - talán a Jasserské volt az - felálló oszlopai hol eltűntek, hol pedig kiemelkedtek a vízből.

Lementem az alagsorba. Billy odarohant hozzám, és átölelte a lábamat. Felemeltem és magamhoz szorítottam, majd meggyújtottam a gyertyákat. A kis dolgozószobámmal szemben lévő vendégszobában telepedtünk le. A villámok sárga fényében néztük egymás arcát, és hallgattuk a házunkat

bömbölve ostromló szaggató vihart. Úgy húsz perc múlva hatalmas recsegés-ropogás, majd nagy csattanás kíséretében kidőlt az egyik közeli óriásfenyő, aztán minden elcsendesedett.

- Vége van? - kérdezte Steff.

- Talán - feleltem. - De az is lehet, hogy csak átmenetileg.

Felmentünk; mindegyikünk kezében egy-egy gyertya, mint a vecsernyére induló szerzeteseknek. Billy büszkén és óvatosan tartotta a magáét. Gyertyát vinni, a tüzet - vinni óriási dolog volt a számára. Még a félelemről is elfeledkezett egy kicsit.

Túl sötét volt ahhoz, hogy felmérjük, mekkora kár érte a házat. Billynek már régen ágyban lett volna a helye, de ez most egyikünknek sem jutott eszébe. Leültünk a nappaliban, és hallgattuk a szelet, néztük a villámlást.

Úgy egy óra múlva ismét erősödni kezdett a vihar. Az utóbbi három hétben jóval harminc fok fölött volt a hőmérséklet, és volt hat olyan nap, amikor a Meteorológiai Intézet portlandi repülőtéri szolgálata harmincnégy foknál többet mért. Különös egy időjárás. Hozzávéve a kemény telet és a késői tavaszt, néhányan ismét előrángatták az ötvenes évek atombomba kísérleteinek messzemenő hatásáról szóló, elcsépelte történetet. És persze a világ legelcsépeltebb történetét: a világvégét.

A második szélroham nem volt olyan erős, de a csattanásokból ítélve még több fa dőlt ki; az első támadás valószínűleg kilázította őket a földből. Ahogy a szél kezdett újra csendesedni, az egyik ilyen fa nagy robajjal a tetőre zuhant: olyan volt, mint a koporsófedélre lecsapó ököl. Billy felugrott, és aggódva nézett a mennyezetre.

- Kírt, haver - mondtam.

Erre szorongva elmosolyodott.

Tíz óra körül jött az utolsó, de nagyon erős szélroham. A szél ismét hangosan üvöltött, a villámok pedig szinte körülöttünk cikáztak. Újabb fák dőlték ki, és a víz mellől hatalmas, recsegő zajt hallottunk. Steff felkiáltott ijedtében. Billy időközben elaludt az ölében.

- David, mi volt ez?

- A csónakház, azt hiszem.

- Ó. Jaj, Istenem!

- Steffy, menjünk vissza az alagsorba. - A karomba kaptam Billyt, és felálltam. Steff szeme tágra nyílt a félelemtől.

- David, ugye nem lesz semmi baj?

- Persze hogy nem.

- Biztos?

- Biztos.

Lementünk. Tíz perccel később tetőzött az utolsó szélroham. Óriási csörömpölést hallottunk fentről. A panorámaablak apró darabokra tört. Rettenetes látomásom tehát nem is volt olyan örömség. Steff halk sikollyal riadt fel a szundikálásból, Billy pedig nyugtalanul forgolódott az ágyban.

- Bever az eső - jegyezte meg Steff. - Tönkreteszi a bútorokat.

- Ez a legkevesebb. Biztosítva vannak.

- Attól még nem lesz jobb a helyzet - vágta rá idegesen, vádlón. - Az anyád konyhaszekrénye... az új heverő... a színes tévé...

- Csss! Próbálj aludni.

- Nem tudok - felelte, de öt perc múlva már aludt.

Én még úgy fél óráig ébren maradtam egy égő gyertya társaságában; hallgattam a kint kószáló, morgó mennydörgést. Reggel biztosan sok környékbeli hívja majd a biztosítótársaságokat. Egy csomó láncfűrész fog zümmögni, ahogy a nyaralótulajdonosok a háztetőkre és az ablakokba zuhant fatörzseket aprítják majd, az út pedig tele lesz narancssárga katonasági teherautókkal.

A vihar elcsitult, és úgy tűnt, nem is kezd újabb támadásba. Steffet és Billyt otthagyva az ágyban felmentem, és bekukkantottam a nappaliba. Az üvegajtó kitartott. A panorámaablak helyén viszont csak tátongó lyuk volt, a kiálló üvegdarabokat nyírfalevelek díszítették. Annak az öreg fának a lombkoronájából származtak, amely az alagsor bejáratánál állt, amióta csak az eszemet tudom. Most, hogy a fa szobába látogató csúcsával néztem farkasszemet, megértettem Steff kifakadását. Ettől valóban nem lett jobb a helyzet. Mindig is szerettem ezt a fát. Hány kemény téli hadjáraton van már túl, mint a tópart egyetlen, láncfűrészemtől megkímélt túlélője! A szőnyegre hullott, nagy üvegcserepek visszatükrözték a gyertyafényt. Szólnom kell Stefinek és Billynek. Most talán majd felhúzzák a papucsukat. Reggelente előszeretettel járkálnak mezítláb a házban.

Újra lementem. Mindhárman a vendégágyban aludtunk, Billy volt középén. Álmomban láttam, ahogy Isten átsétál a tó másik oldalán lévő Harrisonon; olyan hatalmas volt, hogy deréktól fölfelé az ég tiszta kékjébe veszett. Hallottam, ahogy a talpa alatt ropogva hasadnak szilánkokra a fák, és az egész erdőt a lábnyomai mintájára alakítja. Megkerülte a tavat, és a bridgtoni oldal felé, vagyis felénk tartott: mögötte minden, ami azelőtt zöld volt, piszkosszürkévé vált, és az összes házat, villát és nyaralót villámhoz hasonló, bíbor-fehér lángok borították, aztán pedig mindent elfedett a vastag, ködhöz hasonló füst.

II. A Vihar Után. Norton. Úton A Városba

- Azt a! - kiáltotta Billy.

A kerítés mellett állt, amely Norton telkét elválasztja a miénktől, és a kocsi feljárónkra néz. A feljáró négyszáz méter után földútba torkollik, amely egy kilométerrel távolabb eléri az aszfaltozott, kétsávos kansasi utat. Innen bárhova eljuthat az ember, már amennyiben Bridgtonról van szó.

Láttam, hogy Billy mit néz, és a szívem jéggé dermedt.

- Ne menj közelebb, haver! Ott éppen eléggé közel vagy.

Billy nem vitatkozott.

A reggel ragyogó és kristálytiszt volt. Az ég, mely a kánikula alatt pépszerű és ködös volt, most visszanyerte mély, friss, szinte őszi kékségét. A feljárón vidám fénypöttyök táncoltak a könnyű szellőben. Billytől nem messze sziszegés hallatszott a fűből... A hang gazdája első látásra egy csapat tekergőző kígyónak tűnt, de aztán rémülten rádöbbsentem, hogy fiamtól úgy hat méterre, a kiégett fű kellős közepén a házunkhoz csatlakozó villanyvezetékek gubanca hever. Lustán, szikrákat köpködve vonaglottak. Ha a környező fákat

és fűvet nem áztatta volna annyira át a zuhogó eső, akár az egész ház a levegőbe repülhetett volna. Így viszont csak az a folt égett meg, ahol a drótok közvetlenül a talajhoz értek.

- Ezek megáramoznak, ugye, apu?

- Igen.

- Mit fogunk csinálni velük?

- Semmit. Megvárjuk a katonákat.

- Mikor jönnek?

- Nem tudom. - Az ötéveseknek annyi a kérdésük, mint égen a csillag. - Gondolom, ma reggel eléggé elfoglaltak. Eljössz velem a kocsi feljáró végéig?

Billy elindult, aztán megtorpant, és idegesen végignézett a vezetékeken. Az egyik felágaskodott, és lomhán megfordult, mintha hívogatná.

- Apu, az áram keresztül tud ütni a földön?

Jogos a kérdés.

- Igen, de ne félj. Az áram a földet akarja, és nem téged, Billy. Nem lesz semmi bajod, ha távol maradsz a vezetékektől.

- A földet akarják - motyogta, és mellém lépett.

Kéz a kézben mentünk végig a feljárón.

A helyzet súlyosabb volt, mint képzeltem. Négy helyen zuhant fa a feljáróra, egy fiatal, két középkorú és egy igazi aggastyán, amely legalább másfél méter átmérőjű volt. A moha úgy simult a derekára, mint valami penészes fűző.

Rengeteg ág hevert szerteszét - némelyik félig pucéran. Felsétáltunk a földútig, és közben az erdőbe dobáltuk a kisebb gallyakat az útról. Egy huszonöt évvel ezelőtti, nyári napra emlékeztetett ez az egész. Nem lehettem sokkal idősebb, mint Billy most. Az összes nagybátyám itt volt: az erdőben töltötték a napot, ahol fejszéssel, baltákkal és rudakkal irtották a bozótot. Délután aztán körülülték a szüleim kecskelábú piknikasztalát, amely roskadozott az iszonyú mennyiségű hot-dog, hamburger és krumplissaláta alatt. A Gansett sör úgy folyt, akár a víz. Reuben bácsikám ruhástul a tóba ugrott, még a cipőjét sem vette le. Akkoriban még szarvasok is éltek az erdőben.

- Apu, lemehetek a vízhez?

Billy kifáradt az ágdobálásban, és ha egy gyerek fáradt, hagyni kell, hadd csináljon valami mást.

- Persze - feleltem.

Elindultunk visszafelé, aztán Billy hirtelen jobb kanyarral nagy ívben megkerülte a házat és a vezetékeket. Én balra indultam, a garázsba, a McCulloughért. Jól sejtettem: a tópart zengett a láncfűrészek kellemetlen énekétől.

Feltöltöttem a fűrész, levettem az ingemet, és már éppen indultam volna a dologomra, amikor Steff kilépett az ajtón. Idegesen vizsgálta a kocsi feljáróra dőlt fatörzseket.

- Mennyire súlyos a helyzet?

- Fel tudom aprítani őket. És odabent?

- Eltakarítottam az üvegszilánkokat, de azzal a fával csinálnod kellene valamit, David. Mégsem lehet egy fa a nappaliban.

- Nem, azt hiszem, nem lenne túl jó ötlet.

Ott álltunk a reggeli napsütésben, egymásra néztünk, és kitört belőlünk a röhögés. Letettem a fűrész a betonra, és a fenekét jól megmarkolva megcsókoltam a feleségemet.

- Ne - búgta. - Billy...

És ő ebben a szent pillanatban meg is jelent a ház sarkánál.

- Apa! Apu! Meg kell nézned a...

Steff ekkor észrevette az élő vezetékeket, és nagyot kiáltott. Billy, aki eléggé messze volt tőlük, lefékezett, s úgy bámult az anyjára, mintha az megbolondult volna.

- Semmi baj, mami - mondta olyan hangon, amilyennel az ember általában a nagyon időseket és szeniliseket nyugtatgatja. Meg is mutatta, mennyire jól van, Steff azonban reszketett a karjaimban.

- Minden rendben - súgtam a fülébe. - Felvilágosítottam a vezetékekről.

- Mégis történnek balesetek - felelte. - A tévé állandóan az élő vezetékekről pampog, mégis vannak halálos balesetek... Billy, azonnal gyere be a házba!

- Ne már, mami. Meg akarom mutatni apunak a csónakházat! - Majd' megőrrült a csalódottságtól és az izgatottságtól. Megízlelte a vihar utáni apokalipszist, és meg akarta osztani velünk az élményt.

- Most rögtön bemész! Azok a vezetékek veszélyesek, és...

- Apa azt mondta, hogy a földet akarják, nem pedig engem.

- Billy, ne vitatkozz velem!

- Na, hadd lássam, mit akarsz mutatni, haver. Menj csak előre. - Éreztem, hogy Steff izmai megfeszülnek. - A másik oldalon menj, öcskös.

- Jó! Hurrá!

Ezzel elviharzott mellettünk, majd le a ház nyugati oldalán vezető kőlépcsőn, kettesével véve a fokokat. Kigombolt ingje lobogott mögötte, és hallottuk a csodálkozás elnyújtott hangját - Azt aaaaa! -, ahogy ismét felfedezett valami újdonságot a romok között.

- Felvilágosítottam a vezetékekről, Steffy - ismételtem, és gyengéden átkaroltam a vállát. - Fél tőlük. És ez jó. Biztonságban van.

Egy könnycsepp gördült végig Steff arcán.

- David, én félek.

- Ugyan már. Vége van.

- Biztos vagy benne? A tél... és ez a késői tavasz... a városban fekete tavasznak hívják... azt beszélük, 1888 óta nem volt ilyen errefelé...

Ez az „azt beszélük” kétségkívül Mrs. Carmodyt, a bridgtoni régiségbolt tulajdonosát jelenti. A vén banya mindenféle kacatot árul, és Steff nagyon szeret ott kutakodni, Billy pedig imád vele lenni olyankor. Az egyik sötét, poros hátsó szobában arany karikás szemű baglyok tárják szét szárnyaikat, miközben lábuk lakkozott ágakba kapaszkodik, immár örökre; három kitömött mosómedve álldogál egy hosszú, poros tükördarab segítségével megjelenített „patak” mellett, és van itt egy molyrágta farkas is, amelynek örök vicsorba merevedett pofájából nyál helyett fűrészpor tajtékszik. Mrs.

Carmody erőnek erejével hangoztatja, hogy a farkast még az apja lőtte 1901-ben egy, szeptemberi délutánon, mikor az inni jött a Stevens patakhoz.

Ezek a régiségboltba tett felfedezőurak a feleségemnek és a fiamnak is nagy élvezetet jelentettek. Feleségemet a tükrök, fiamat pedig a kitömött állatok révén a halál szele legyintette meg. De sajnos az idős hölgy igen nagy és kellemetlen hatást gyakorolt Steffre, aki egyébként minden másban gyakorlatias és keményfejű volt. Mrs. Carmody megtalálta Steff gyenge pontját, szellemi Achilles-sarkát. De nem csak a feleségemet ejtették rabul rémregénybe illő kijelentései és népi gyógy módjai (amelyeket mindig Isten nevében alkalmaz).

A fák nedvei eltüntetik a horzsolásokat, ha az asszonyszemély férjének három ital után kissé túl gyorsan jár el a keze. Megtudhatjuk, milyen lesz a tél, ha júniusban megszámloljuk a hernyók gyűűit, vagy augusztusban lemérjük a méhek lépének vastagságát. Most pedig a jó Isten védjen és őrizzen meg bennünket, mert itt van 1888 FEKETE TAVASZA (mindenki akkora hangsúllyal ejtse, amekkorát szerinte érdemel). Én is hallottam a történetet. Errefelé szeretnek ilyesmit terjeszteni - ha a tavasz nagyon hideg, a tó jege végül olyan fekete lesz, mint egy rothadt fog. Ritka jelenség, de azért nem csak egyszer fordul elő egy évszázadban. Az emberek szeretik emlegetni ezt a történetet, de senki nem képes erre olyan meggyőző erővel, mint Mrs. Carmody.

- Kemény telünk és kései tavaszunk volt - mondtam. - Most pedig forró nyarunk van. És volt egy viharunk, amelynek már vége. Nem szoktál így viselkedni, Stephanie.

- Ez nem egy hétköznapi vihar volt - felelte ugyan- azon a rekedt hangon.

- Nem. Egyszer elmegyek veletek.

Én Bill Giostitól hallottam a Fekete Tavasz történetét. Ő a Casco Village-i Giosti-műhely tulajdonosa és vezetője - úgy-ahogy. Három részeges fia segíti a munkában (néha beszáll négy részeges unokája is, már ha időt tudnak szakítani erre hó járóik és terep- biciklijeik bütykölése közben). Bill hetvenéves, de nyolcvannak néz ki, ha viszont olyan a kedve, úgy tud inni, mint egy huszonhárom éves. Billy fiammal elvittük hozzá a Scoutot feltölteni egy váratlan májusi vihart követő napon, amely majdnem harminc centi nedves, nehéz havat szórt a sarjadzó fűre és a bimbózó virágokra. Giosti már eléggé be volt állva, és boldogan adta tovább a Fekete Tavasz történetét, persze a saját változatában. Néha megesik, hogy májusban havazik, két nap múlva viszont már nyoma sincs a hónak. Nem nagy ügy.

Steff kétkedve nézett újra a leszakadt vezetékekre. - Mikor jön már az elektromos művek?

- Amint tudnak. Hamarosan. Nézd, Steff, ne izgulj Billy miatt. Helyén van az esze. Lehet, hogy néha elfelejti elpakolni a ruháit, de azért még nem fog beleugrani az élő vezetékbe. Van benne egy jó nagy adag egészséges önzés. - Ujjammal mosolyra húztam a szája sarkát. - Na, jobb már?

- Tőled mindig minden jobbnak tűnik - felelte, és őszintén szólva, ez nagyon jólesett.

Billy a tópartról kiabált, hogy menjünk oda.

- Gyerünk - szóltam. - Nézzük meg a pusztulást!

- Ha a pusztulásra vagyok kíváncsi, ülhetek akár a nappaliban is - horkant fel Steffy bánatosan.

- Akkor azért gyere, hogy örömet szerezzen egy kisgyereknek.

Kéz a kézben sétáltunk le a kőlépcsőn. Épp az első fordulónál jártunk, amikor Billy száguldva megérkezett, és majdnem fellökött mindkettőnket.

- Lassan a testtel - szólt rá Steff a szemöldökét összevonva. Lelki szemei előtt talán éppen azt látta, hogy Billy nem kettőnk közé, hanem a vezetékek halálos fészkebe rohan.

- Ezt látnotok kell! - zihálta. - Az egész csónakház összedőlt! Az egyik dokk a sziklákra van... a csónakok helyén meg fák... Jaj, Istenem!

- Billy Drayton! - dörrent rá Steff.

- Bocs, mami... de ezt... aaa! - Ezzel már el is tűnt.

- Szól a végzet, s felkapta a nyúlcipőt - mondtam, mire Steff újra felkuncogott.

- Figyelj, felaprítom a feljáróra zuhant fákat, aztán beugrók az elektromos művekhez. Bejelentem a vezetékeket, rendben?

- Rendben - felelte Steff hálásan. - Mikor indulsz kb.?

A nagy fa - a mohafűzős - nélkül egyórás munka lett volna. Így azonban nem hittem, hogy tizenegy előtt végezek.

- Akkor majd hozok ki neked ebédet. De kell hozzá egy-két dolog a szupermarketből. A tej és a vaj például már nagyon fogytán van. Meg... összeírom, jó?

A nők vészhelyzetben rögtön mókusként gyűjtögetni kezdenek. Átöleltem és bólintottam. Szétnéztünk a ház körül. Egyetlen pillantás elég volt ahhoz, hogy megértsem, miért vesztette el a fejét Billy.

- Istenkém! - nyögött fel Steff elhaló hangon.

Olyan magasan álltunk, hogy a tópartból egy majdnem négyszáz méteres sávot beláttunk: baloldalon a Bibber-birtok, a miénktől jobbra pedig Brent Nortoné.

A hatalmas, ős öreg fenyő, amely csónakhelyünket őrizte, kettétört. A földből kiálló csonkja olyan volt, mint egy kegyetlen módon kihegyezett ceruza: védtelen, fényes fehér belseje elütött a kortól és időjárástól megsötétült kéregtől. Százméternyi törzs, az öreg fenyő felső része félig elmerült csónakdokkunk sekély vizében. Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy kicsi csónakunk nem került a fa alá. Előző héten vacakolt a motorja, és a vihar idején még mindig a naples-i kikötőben várt a sorára.

Kis partrészünk másik felén, a csónakházunkon, amelyet apám épített - amely valaha, amikor a Drayton család vagyona még tetemesebb összegre rúgott, egy tizenkilenc méter hosszú Chris-Craftnak adott otthont -, egy másik nagy fa hevert. Az, amelyik az- előtt Norton oldalán, a telekhatáron állt. Ez dühített fel először. A fa már öt éve kiszáradt, és Nortonnak már régen ki kellett volna vágnia. Most pedig kidőlt, és a mi csónakházunk dúcolta alá. A tető egy részeg, csapott hátú lóra emlékeztetett. A szél a csónakház körül mindenfelé szétszórta a tetőszindelyeket, amelyeket a fa leverte. Billy leírása, hogy „összedőlt”, pontosan tükrözte a helyzetet.

- Ez Norton fája! - kiáltotta Steff olyan felháborodással teli hangon, hogy minden fájdalommal ellenére mosolyognom kellett. A zászlórúd a vízben feküdt;

a jó öreg nemzeti lobogó pedig átázva lebegett mellette egy kis darab zsinóron. És már hallottam is Norton válaszát: Pereljen be.

Billy a kövekből emelt kikötőgáton állt, és a partra vetett dokkot nézegette. Vidám, kék-sárga csíkos volt. Billy hátranézett a válla fölött, és jókedvűen azt kiáltotta:

- Ez a Martinéké, ugye?

- Igen. Menj be a vízbe, és halászd ki a zászlót, Nagy Bill!

- Oké!

A kikötőgáttól jobbra rövid, homokos partszakasz következik. 1941-ben, még mielőtt Pearl Harbor vérben fizette volna meg a gazdasági világválságot, apám felbérelt egy férfit, hogy ideszállítsa ezt a finom tengerparti homokot - hat utánfutónyit -, és szétterítse a nekem körülbelül mellemig érő, úgy másfél méteres mélységben. A fickó nyolcvan dolcsit tett zsebre, a homok viszont sosem került a helyére. Egyébként sem varázsolhatsz csak úgy homokos tengerpartot a telkedre. Most, hogy a virágzó nyaralóépítés miatt szükséges szennyvízcsatornázás kipusztította a legtöbb halat, a maradék pedig ehetetlen, a vízügyi hatóság betiltotta a parti homok felhasználását. Megbolygatja a tó ökológiáját, márpedig ezt törvény tiltja mindenki számára, kivéve a tájépítőket.

Billy bement a vízbe a zászlóért - aztán megtorpant. Ugyanebben a pillanatban éreztem, hogy Steff nekem feszül, és én magam is megláttam. A tó Harrison felőli része eltűnt. Egy földre zuhant báránnyel hasonlító, fényes, fehér ködréteg temette el.

Visszatért előző éjszakai álmom, és amikor Steff megkérdezte, hogy mi az, a szó, ami válaszként majdnem kibukott belőlem, ez volt: Isten.

- David?

A túlsó partnak még csak nyomát sem lehetett látni, de mivel már évek óta nézem a Long-tavat, úgy gondoltam, nem sokat takar el belőle a köd; tán csak néhány métert.

- Mi ez, apa? - kiáltott Billy. Térdig a vízben állt, és az átázott zászló után tapogatózott.

- Ködréteg.

- A tavon? - kérdezte Steff hitetlenkedve, és szemében megláttam Mrs. Carmody hatását. Az az átkozott nőszemély! Az én nyugalanságom kezdett alábbhagyni. Az álmok végül is anyagtalan dolgok, mint maga a köd.

- Igen. Ezelőtt is láttál már ködöt a tavon.

- De ilyet még sosem. Ez sokkal inkább felhőnek tűnik.

- Az erős napsütés miatt - mondtam. - Ugyanilyenek a felhők is a repülőből nézve, amikor az ember felettük repül.

- De miért van ez itt? Csak nedves időben keletkezik köd.

- Nem, hiszen ez is itt van. Vagyis Harrisonban. Csak a vihar maradványa, semmi több. Két front találkozásának vonalán jött létre.

- David, biztos vagy te ebben? - Felnevettem, és a vállára tettem a kezem.

- Nem, tulajdonképpen csak terelek összevissza. Ha biztos volnék benne, én csinálnám az időjárás-jelentést a hatóság híradójában. Menj, írd össze, mit kell vennem!

Még egy kétkedő pillantást vetett rám, a kezével a szemét árnyékolva a ködrétegre nézett, aztán megrázta a fejét. - Fura - jegyezte meg, és elment.

Billy számára a köd elvesztette az újdonság varázsát. Kihalászta a zászlót és a kötél darabot. A gyepre terítettük, hogy megszáradjon.

- Úgy hallottam, hogy a zászlónak sosem szabad a földhöz érnie, apu - mondta üzleties, intézzük-ezt-el hangsúllyal.

- Valóban?

- Igen. Victor McAllister azt mondja, ezért megsütnek.

- Hát, mondd meg Vicnek, hogy az agya helyén az van, amitől a fű, zöld lesz.

- Lószar? - Billy okos gyerek, de valahogy semmi humorérzéke. Mindent komolyan vesz a kis haver. Remélem, idejében megtanulja, hogy ebben a világban ez veszélyes hozzáállás.

- Igen, az, de anyának el ne áruld, hogy ezt mondtam. Ha megszárad a zászló, felvesszük a földről. Még össze is hajtogatjuk szépen, háromszög alakúra, és akkor semmi baj nem lehet.

- Apu, megjavítjuk a csónakház tetejét, és csinálunk egy új zászlórudat? - Most először tűnt aggodalmasnak. Talán egy időre elege lett a rombolásból.

Vállon veregettem. - Te kis rabszolgahajcsár!

- Átmehetek Bibberékhez megnézni, hogy náluk mi történt?

- Csak néhány percre. Biztos ők is takarítanak, és ilyenkor az emberek néha idegesek - mint ahogy én is az voltam akkor Nortonnal kapcsolatban.

- Oké! Szia! - Ezzel el is tűnt.

- Ne hátráltasd őket, haver! És Billy!

Visszanézett.

- Ne felejsd el azokat a drótokat. Ha látsz még többet is, kerüld ki őket.

- Persze, apu.

Egy percre még ácsorogtam, először számba vettem a károkat, aztán újra a ködre pillantottam. Mintha közelebb jött volna, de nagyon nehéz volt megállapítani. Ha tényleg közelebb volt, akkor a természet összes törvényének ellenszegült, mert a szél - azaz lágy szellőcske - vele szembe fújt. És ez így persze nyilvánvalóan lehetetlen. Nagyon-nagyon fehér volt. Csak a frissen hullott hóhoz tudnám hasonlítani, amely vakító ellentétben áll a téli ég mélykék csillogásával. De míg a hó több száz gyémántszerű pontban veri vissza a napfényt, ez a különös ködréteg, bár fényes és tiszta volt, nem szikrázott. Bármit mondott is Steff, a köd nem ritka tiszta napokon, de ha ilyenkor vastag köd keletkezik, a benne rejtőző nedvesség majdnem mindig szivárványt hoz létre. Itt viszont szivárványnak nyoma sem volt.

Ismét rám tört a nyugtalanság, de még mielőtt elhatalmasodott volna, meghallottam valami mély, gépi hangot - vut-vut-vut! -, amelyet alig hallható „a picsába” követett. A gépi hang megismétlődött, ezúttal viszont nem követte káromkodás. Harmadszorra a zörgést egy „a kurva anyád” zárta le ugyanabban a „tök-egyedül-vagyok-és-teljesen-kikészültem” stílusban.

Vut-vut-vut-vut...

Csend...

Aztán: - Te hülye picse!

Elvigyorodtam. Jól felhallatszott minden, a láncfűrészek pedig eléggé messze zúgtak, így felismerhettem közvetlen szomszédom, a híres ügyvéd és tőpart- tulajdonos, Brent Norton nem túl dallamos hangját.

Kicsit közelebb mentem a vízhez, mintha a kikötőgáton heverő dokkot vizsgálgatnám. Most már meg is láttam Nortont. A fedett terasza melletti tisztáson állt a fenyőtűszőnyegen festékfoltos farmerben és fehér atlétában. Negyvendolláros frizurája összekócolódott, arcán veríték csordogált. Fél térdre ereszkedve kínlódott a láncfűrészével, amely az én kis hetvenkilenc dollár kilencvenöt centesemnél sokkal nagyobb és szemrevalóbb volt. Úgy tűnt, minden van rajta, kivéve az indítógombot. Norton egy zsinórt rángatott, és ez eredményezte azt a közömbös vut-vut-vut-ot, ezenkívül viszont semmit. Szívemet melegség járta át, amikor megláttam, hogy egy sárga nyírfa kettétörte piknikasztalát.

Norton hatalmasat rántott az indítózsinóron.

Vut-vut-vutvutvut-VAT! VAT! VAT! VAT!... Vut.

Majdnem egy percig működött, öregem. Még egy herkulesi rántás. Vut-vut-vut.

- Fasszopó - suttogta Norton hevesen, szemrevaló láncfűrészére vicsorogva.

Visszamentem a házhoz; és aznap először igazán jól éreztem magam. Az én fűrészem az első húzásra beindult; munkához láttam.

Tíz körül egy kéz érintette meg a vállamat. Billy volt az, egyik kezében egy doboz sör, a másikban Steff listája. A papírt farmerem hátsó zsebébe gyűrtem, és elvettem a sört, ami ha nem is éppen jégbe hűtött, de hűvös volt.

Majdnem a felét legurítottam egyszerre - ritkán esik ilyen jól a sör -, és a dobozzal tisztelegtem Billynek. - Kösz, haver!

- Ihatok belőle?

Megengedtem, hogy igyon egy kortyot. Fintorogva visszaadta a dobozt. Kiittam a maradékot, és még idejében megállítottam magam, ahogy össze akartam horpasztani a dobozt. Az üres üvegek és dobozok összegyűjtéséről szóló törvény már három éve életbe lépett, de a régi szokásoktól nehéz megválni.

- Írt valamit a papír aljára, de nem tudom elolvasni az írását - mondta Billy.

Elővettem a listát. - Nem tudom befogni a WOXO-t. Szerinted a vihar zavarhatta meg az adást? - ez volt Steff üzenete.

A WOXO a helyi, rockzenét játszó FM-rádió. Az úgy harminc kilométerre, északra lévő Norwayból sugározzák, és ez minden, amit régi és gyenge FM-rádiónk be tud fogni.

- Mondd meg neki, hogy lehet - mondtam Billynek, miután felolvastam neki a kérdést. - Kérdezd meg tőle, be tudja-e fogni Portlandet az AM-hullámsávon.

- Oké. Apu, elmehetek veled a városba?

- Persze. Te és anya is, ha akartok.

- Jó. - Visszaszaladt a házba az üres dobozzal.

Átverekedtem magam a nagy fáig. Belevágtam, átvágtam, aztán egy percre leállítottam a fűrész, hogy lehűljön. Az a fa tényleg nagy falat volt neki, de úgy gondoltam, minden rendben lesz, ha nem sietem el. Éppen azon tűnődtem, hogy vajon a kansasi útig vezető bekötőúton hány kidőlt fa lehet, amikor egy narancssárga katonai teherautó dübörgött el mellettem.

Valószínűleg rövidke utunk másik végéhez tartott. Tehát minden rendben. Az út járható, és az elektromos művek délre itt lesz, és kezelésbe veszik az áram alatt levő vezetékeket.

Levágтам egy nagyobb darabot a fatörzsből, a kocsí feljáróhoz vonszoltam, és átlöktem a szélén. A lejtőn az aljnövényzetbe gurult, amely már visszahúzódott a régmúlt nap óta, amikor apám és testvérei - mindannyian művészek, a Drayton család mindig is művészcsalád volt - kiirtották.

Karommal letöröltem az izzadságot az arcomról, és nagyon megkívántam még egy sört. Egy csak arra jó, hogy előkészítse az ember gyomrát. Felemeltem a láncfűrészt, és a WOXO-ra gondoltam. Arról jött a köd. És arrafelé van Shaymore (a helyiek Shammorenak ejtik). Shaymore-ban volt a Nylhegy-program.

Ez az öreg Bill Giosti elmélete az úgynevezett Fekete Tavaszról: a Nylhegy-program. Ez egy kis, magasfeszültségű kerítéssel elzárt kormányterület Shaymore nyugati részén, nem messze a stonehami városhatártól. Tele van örökkel, zártláncú televíziós kamerákkal és Isten tudja, még mivel. Legalábbis így hallottam; tulajdonképpen én mindezt sosem láttam, pedig a terület keleti határán halad úgy másfél kilométeren át a régi Shaymore út.

Senki sem tudja pontosan, honnan ered a Nylhegy-program név, és azt sem tudja senki százszázalékos bizonyossággal, hogy ez-e a neve - ha egyáltalán létezik a program. Bill Giosti szerint igen, de ha az ember megkérdezi, hogyan és honnan jutott ehhez az értesüléshez, terelni kezd. Hogy az unokahúga a Kontinentális Telefonsaságnál dolgozott, és hallott bizonyos dolgokat. Vagy valami ilyesmi.

- Az atom - mondta Bill a Scout ablakán behajolva és jó adag piát lehelve az arcomba. - Azzal szórakoznak ott bent. Atomokat lövöldöznek a levegőbe meg hasonlók.

- Mr. Giosti, a levegő tele van atomokkal - jegyezte meg Billy. - Ezt mondja Mrs. Neary. Mrs. Neary szerint minden tele van atomokkal.

Bill Giosti véraláfutásos szemével hosszan bámulta Billyt, aki ettől egy kicsit leengedett.

- Ezek másféle atomok, fiam.

- Ja, persze - motyogta Billy, és ráhagyta.

Dick Muehler, a biztosítási ügynökünk szerint a Nylhegy-program a kormány egyik mezőgazdasági állomása, se több, se kevesebb.

- Nagyobb paradicsomok hosszabb termőidővel - jelentette ki Dick bölcsen, aztán tovább ecsetelte, korai halálom hogyan segíthetne a családomon. Janine Lawlers, a postás szerint geológiai kutatások folynak, amelyeknek az agyaghoz és az olajhoz van közük. Ez biztos, mert a férje bátyja dolgozott egyszer valakinél, aki...

És persze Mrs. Carmody... ő valószínűleg Bill Giosti változata felé hajlana. Nem is csak atomok, hanem másféle atomok...

Levágтам és legurítottam még két darabot a nagy fából, mielőtt kezében egy másik sörral és üzenettel Billy visszatért Stefitől. Ha létezik egyáltalán valami, amit Nagy Bill az üzenetek átadásánál jobban szeret, én nem tudom, mi lehet az.

- Kösz - mondtam, átvéve a sört és a cetlit.
- Ihatok egy kortyot?
- De csak egyet. Az előbb kettőt ittál. Nem részegedhetsz le délelőtt tízkor.
- Negyed tizenegy van - felelte félszegen mosolyogva a doboz felett.

Visszamosolyogtam rá - nem mintha olyan nagy vicc lett volna, de Billy olyan ritkán poénkodik -, aztán elolvastam az üzenetet.

„Befogtam a JBQ-t” - írta Steff. „Ne rúgj be, mielőtt bemész a városba. Még egyet kapsz ebéd előtt; ennyi. Le tudod takarítani az utat?”

Visszaadtam a papírt, és elvettem a söröm.

- Mondd meg anyának, hogy az út rendben van, mert most jött erre egy teherautó. Ők megtisztítják az utat maguk előtt.

- Oké.

- Haver!

- Tessék, apu.

- Mondd meg neki, hogy minden rendben van.

Billy újra elmosolyodott. Talán először saját magát nyugtatta meg. - Oké!

Elszaladt, én pedig néztem a fürgé lábakat, a fel-felvillanó szandáltalpakat. Imádom. Az arca és az enyémbe fúródó tekintete: ettől érzem úgy, hogy tényleg minden rendben van. Ez persze hazugság - soha semmi sincsen rendben -, de a fiam elhiteti velem ezt a hazugságot.

Ittam egy kis sört, a dobozt óvatosan egy kőre tettem, és újra beindítottam a láncfűrészt. Úgy húsz perc múlva valaki lágyan megérintette a vállam. Azt hittem, Billy az. Megfordultam. A fiam helyett Brent Norton volt az. Leállítottam a fűrészt.

Nem olyan volt, mint szokott. Izzadt, fáradt és nyomott volt. És mintha kissé zavarban lett volna.

- Szia, Brent! - üdvözöltem. Legutoljára igen durva szavakat vágtunk egymás fejéhez, ezért nem nagyon tudtam, hogyan folytassam. Az a fura érzésem támadt, hogy az utóbbi öt percben mögöttem állt, és a fűrészmindent elnyomó zúgása alatt illedelmesen köszörülte a torkát. Nemigen figyeltem meg a nyár folyamán. Lefogyott, de nem előnyére, pedig vagy tíz kiló súlyfölöslege volt. Mégsem nézett ki jobban. Előző novemberben halt meg a felesége. Rák. Aggie Bibber mondta Steffynek. Aggie a helyi nekrológíró. Minden városban van egy. Norton állandó bosszantásaiból és lekicsinyléséből ítélve (azzal a gögös megvetéssel, ahogy egy veterán matador a banderillákat az öreg bika lomha testébe szúrja) azt gondoltam volna, örül annak, hogy a felesége nincs már. Ha engem kérdeznek, én még azt is kinéztem volna belőle, hogy a nyáron egy nála húsz évvel, fiatalabb csinibabával, arcán pedig az idióta a-nőm-a-mennyországba-távozott vigyorral fog megjelenni. Ehelyett azonban csupán az öregedés újabb jeleit lehetett rajta felfedezni. A súlyfelesleg nem a megfelelő helyekről tűnt el, sokatmondó petyhüdt bőrt, ráncokat és lebernyegeket hagyva maga után. Egy múltó pillanat erejéig legszívesebben valami napfényes helyre vezettem volna Nortont, s odaadván neki a sörömet, leültem volna az egyik lei- dőlt fatörzs mellé, hogy szénskiccet csináljak róla,

- Szia, Dave! - viszonzta köszönésemet hosszú és kínos csend után, amelyet még súlyosabbá tett a láncfűrész zúgásának hiánya. Elhallgatott, aztán kibukott belőle: - Az a fa. Az az átkozott fa! Sajnálom. Igazad volt.

Megvontam a vállam.

- Egy másik fa az autómra zuhant - folytatta.

- Sajnálattal hal... - kezdtem, aztán szörnyű gyanú derengett fel bennem. - Ugye nem a T-Birdre?

- De igen.

Nortonnak volt egy vadonatúj 1960-as Thunderbirdje. Még csak negyvennyolcezer kilométer volt benne. Kívül-belül mély éj kék. Csak nyaranta vezette, akkor is ritkán. Úgy szerette azt a kocsit, ahogy néhányan az elektromos játék vonatukat, a hajómodelljeiket vagy a légpuskájukat szeretik.

- Bassza meg - mondtam, és így is gondoltam.

Lassan megrázta a fejét. - Majdnem otthon hagytam. Majdnem a kombival jöttem. Aztán azt mondtam magamnak: egy fenét. Elhoztam, és egy nagy, öreg, korhadt fenyő rádőlt. A teteje teljesen összetört. Arra gondoltam, hogy felaprítom... mármint a fát... de nem tudtam beindítani a láncfűrészemet... kétszáz dollárt fizettem azért a szarért... és... és...

A torka kattogni kezdett. A szája úgy mozgott, mintha fogak nélkül rágná a datolyát. Egy tehetetlen pillanatig azt hittem, rögvést ordítani kezd, mint egy kisgyerek a homokozóban. Aztán félig-meddig visszanyerte az önuralmát, vállat vont, és elfordult, mintha meg akarná nézni a fadarabokat, amelyeket levágtam.

- Hát, megnézhetjük a fűrészedet - mondtam. - Biztosítva van a T-Birdöd?

- Igen. Mint a te csónakházad.

Eszembe jutott, mit mondott Steff a biztosításról.

- Figyelj csak, Dave. Azon gondolkodtam, hogy ha kölcsön tudnád adni a Saabodat, beugranék a városba. Gondoltam, vehetnék kenyeret, felvágottat és sört. Jó sok sört.

- Billy és én bemegyünk a Scouttal. Gyere velünk, ha akarsz. Már ha segítesz levonszolni az útról, ami még megmaradt ebből a fából.

- Szívesen.

Megragadta a nagy fatörzs egyik végét, de alig tudta megemelni. A munka java része rám hárult. De együtt le tudtuk gurítani az aljnövényzetbe. Norton fújtatott és zihált, arca már-már bíborszínt öltött. A láncfűrész rángatása után kissé aggódtam a ketyegője miatt.

- Minden rendben? - kérdeztem. Bólintott, de még mindig szaporán vette a levegőt. - Akkor gyere. Szerzek neked egy sört.

- Köszönöm. Hogy van Stephanie? - Kezdte visszanyerni szokott sima nagyképűségét, ami nem igazán tetszett.

- Nagyon jól, kösz.

- És a fiad?

- Ő is jól van.

- Örömmel hallom.

Steff elének jött; pillanatnyi meglepetés futott át az arcán, amint meglátta, kit hoztam magammal. Norton mosolygott, miközben tekintete Steff szűk pólóján szánkázott. Mégsem változott olyan sokat.

- Hello, Brent! - mondta Steff óvatosan. Billy kidugta fejét a hóna alól.

- Hello, Stephanie! Szia, Billy!

- Brent T-Birdje szenvedett egy szép kis balesetet a viharban - tudattam vele. - Kilyukadt a teteje, azt mondja.

- Ó, ne! - Norton újra előadta a történetet, miközben megitta az egyik sörünket. Én a harmadikat kortyolgattam, de semmit sem éreztem; valószínűleg amint megittam, ki is izzadtam az egészet.

- Eljön velünk a városba.

- Hát, ez el fog tartani egy darabig. Lehet, hogy a norwayi Shop-and-Save-be kell mennetek.

- Miért?

- Ha nincs áram Bridgtonban...

- Anyu azt mondja, hogy a pénztárgépek meg minden árammal működik - egészítette ki Billy. Jó meglátás.

- Megvan még a lista?

Megveregettem a farzsebem.

Steff tekintete Nortonra siklott. - Nagyon sajnálom, ami Carlával történt, Brent. Mindannyian nagyon sajnáljuk.

- Köszönöm. Nagyon köszönöm.

Egy pillanatra ismét kínos csend telepedett ránk, de Billy megtörte: - Indulunk, apu? - Átöltözött; farmert és félcipőt vett fel.

- Igen, azt hiszem. Kész vagy, Brent?

- Ha adsz még egy sört az útra, az leszek.

Steffy homloka ráncba szaladt. Sosem helyeselte a még-egy-et-az-útra filozófiát, és sosem tetszettek neki azok a férfiak, akik az ágyékuknak támasztott sörös dobozzal vezetnek. Alig láthatóan bólintottam egyet, ő pedig vállat vont. Nem akartam most újra kezdeni a dolgokat Nortonnal. Steff hozott neki egy sört.

- Kösz - mondta ő Steffynek, de szinte csak a szájával formálta a szót. Ahogy az ember a pincérnőnek köszöni meg az étteremben.

Visszafordult felém. - Vezess, Macduff.

- Egy pillanat - feleltem, és bementem a nappaliba.

Norton követett, és a nyírfát meglátva felkiáltott, engem viszont ez, illetve az ablak beüvegeztetésének ára abban a pillanatban nem érdekelt. A teraszra nyíló üvegajtón át a tavat néztem. A szellő kicsit elült, és úgy öt fokkal melegebb lett, mialatt a fát aprítottam. Azt hittem, hogy a különös köd már feloszlott, de nem. Még közelebb is jött. Már a tó közepénél járt.

- Én már előbb észrevettem - mondta Norton nagyképpűen. - Szerintem valami hőmérséklet-inverzió lehet.

Nem tetszett. Az a határozott érzésem támadt, hogy ilyen ködöt még soha életemben nem láttam. Részben a hibátlan egyenessége idegesített. A természetben semmi sem ilyen szabályos; az egyenes széleket az ember alkotta meg. Másrészt nem tetszett tiszta, vakító fehérsége: semmi változatosság nem volt rajta, és nem szikrázott a nedvességtől. Már csak nem egészen egy kilométerre volt, és a tó és az ég, kékjével alkotott ellentéte feltűnőbb volt, mint eddig bármikor.

- Gyerünk már, apu! - Billy a nadrágomat ráncigálta.

Mindannyian kimentünk a konyhába. Brent Norton még egy utolsó pillantást vetett a nappalinkba betört fára.

- Kár, hogy nem almafa, mi? - jegyezte meg Billy szellemesen. - Ezt anya mondta. Vicces, nem?

- Anyád nagyon jópofa - mondta Norton. Esetlenül felborzolta Billy haját, és tekintete újra Steff pólójára siklott. Nem, ő nem az az ember, akit valaha is képes leszek igazán megkedvelni.

- Aliért nem jössz velünk, Steff? - kérdeztem. Minden ok nélkül hirtelen azt akartam, hogy velünk jöjjön.

- Nem, inkább itthon maradok, és gyomlállok egy kicsit a kertben. - Nortonra nézett, aztán vissza rám.

- Ma délelőtt, úgy tűnik, én vagyok itt az egyetlen dolog, ami nem árammal működik.

Norton a kelleténél hangosabban nevetett feleségem poénján.

Vettem Steff üzenetét, de még egyszer megpróbáltam: - Biztos vagy benne?

- Igen - mondta határozottan. - Ez a kis torna jól fog tenni.

- Hát, azért ne legyél túl sokat a napon.

- Majd felteszem a szalmakalapomat. És csinállok nektek néhány szendvicset.

- Jó.

Arcát csókra nyújtotta. - Légy óvatos. A kansasi út is tele lehet kidőlt fakkal.

- Vigyázni fogok.

- Te is vigyázz magadra - mondta Billynek, és arcon csókolta.

- Persze, mami. - Kivágódott az ajtón, és a szúnyogháló nyikorogva csukódott be mögötte.

Követtük Nortonnal. - Miért nem megyünk át hozzád, Brent, és vágjuk le a fát a kocsidról? - kérdeztem. Egyszeriben rengeteg ok jutott eszembe, ami miatt el kellett volna halasztanunk az indulást.

- Látni sem akarom, amíg az ebéd és ebből még néhány bennem nincs - felelte Norton a sörös dobozt felemelve. - A baj már megvan, Dave, öreg haver.

Azt sem szeretem, ha havernak hív.

Mindhárman a Scout első ülésére telepedtünk (a garázs túlsó sarkában elgyötört Fisher ekevasam sárgán csillogott, mint egy karácsonyi szellem). Kitolattam, szétroppantva a viharban lehullott gallyakat. Steff a telkünk legnyugatibb részén lévő veteményesbe vezető betonúton állt. Egyik kesztyűs kezében nagyollót, a másikban villás kapát tartott. Feltette ócska, lógó karimájú szalmakalapját, amely beárnyékolta arcát. Kétszer megnyomtam a dudát, lágyan, ő pedig válaszul felemelte ollót tartó kezét. Kifordultam. Azóta nem láttam a feleségemet.

Egyszer kellett megállnunk a kansasi útig. Amióta a teherautó elhaladt erre, egy eléggé természetes fenyő dőlt rá a bekötőútra. Nortonnal kiszálltunk, és arrébb vonszoltuk, hogy a kocsival el tudjak mellette araszolni. Kezünk koromfekete lett. Billy is segíteni akart, de visszaküldtem az autóba. Félttem, hogy kiszúrja a szemét. Az öreg fákról mindig az entek jutnak eszembe Tolkien fantasztikus Gyűrű-trilógiájából. A gonosz entek. Az öreg fák bántani akarnak. Nem számít, hogy hótalpon vagy sélécen jársz, vagy csak egyszerűen

sétálgatsz az erdőben. Az öreg fák bántani akarnak, és azt hiszem, ha tehetnék, meg is ölnének.

A kansasi út járható volt, de több helyen láttunk leszakadt vezetékeket. Úgy négyszáz méterrel a Vicki-Linn kemping után egy villanypózna feküdt teljes hosszában az árokban; a csúcsa körül zilált hajként vonaglottak a vastag vezetékek.

- Ez aztán vihar volt a javából - mondta Norton nyájas, bírósági tárgyalótermekben edződött hangján, de most nem volt nagyképű, csak komoly.

- Aha.

- Nézd, apa!

Ellitchék pajtájának romjaira mutatott. Tizenkét éven át fáradtan süppedt Tommy Ellitch földjébe, derékig állva a napraforgóban, aranyvesszőben és búzavirágban. Minden ősszel azt gondoltam, nem él túl még egy telet. És minden tavasszal ott állt a helyén. De most már nem. Csak megtépázott rom maradt belőle, és egy jobbára lyukakból álló tető. A házszám jól látható volt. És ez valami okból komor, sőt baljós érzést keltett bennem. A vihar jött, és a földdel tette egyenlővé.

Norton megitta a sörét, fél kézzel összeroppantotta a dobozt, és közömbösen a Scout padlójára ejtette. Billy mondani akart valamit, már nyitotta a száját, de aztán becsukta. Jó fiú. Norton New Jerseyből jött, ahol nincs törvény az üvegekről és dobozokról; azt hiszem, meg lehet bocsátani neki, hogy összenyomta az ötcentesemet, hiszen nekem is épphogy eszembe jutott, hogy nem szabad.

Billy babrálni kezdett a rádióval, és megkértem, hogy keresse meg a WOXO-t. Hátha működik már. Az FM 92-ig csak üres zúgást talált. Rám nézett, és megrántotta a vállát. Elgondolkodtam. Milyen állomás van még a különös ködfal túloldalán?

- Próbáld meg a WBLM-et.

A másik irányba tekerte a gombot, elhagyva a WJBQ-t és a WIGY-FM-et. Ezek megvoltak, végezték a dolgukat... de a WBLM, Maine fő progresszív rock adója eltűnt.

- Különös - mondtam.

- Mi az? - kérdezte Norton.

- Semmi. Csak hangosan gondolkodtam.

Billy visszatekert a WJBQ-ra. Nem sokkal ezután beértünk a városba.

A bevásárlóközpontban lévő Norge Mosoda zárva volt, hiszen a bedobós automaták nem működnek áram nélkül; de a Bridgton Gyógyszertár és a Szövetségi Élelmiszer-áruház nyitva volt. A parkoló eléggé tele volt, és ahogy ez nyár közepén lenni szokott, a rendszám alapján rengeteg autó más államból érkezett. Kis csoportban álldogáltak itt-ott a napon, a viharról fecsegték; a nők a nőkkel, a férfiak a férfiakkal.

Megláttam Mrs. Carmodyt, a kitömött állatok és fanedvek ismerőjét. Lenyűgöző, kanárisárga nadragkosztümben parádézott, és a szupermarket felé tartott. Egy kisebb Samsonite bőrönd méretű táska lógott az egyik karjáról. Aztán egy yamahás barom zúgott el alig néhány centivel elülső

lőkhárítóm mellett. Farmerdzsekit és foncsorozott napszemüveget viselt. Sisakot viszont nem.

- Hülye szarházi! - mordult fel Norton.

Körbejártam a parkolót, hogy valami jó helyet találjak. Nem sikerült. Már éppen kezdtem belenyugodni a hosszú sétába a parkoló túlsó végéből, amikor rám köszöntött a szerencse. Egy kisebb jacht méretű, világoszöld Cadillac tolatott ki az áruház bejáratához legközelebb lévő egyik helyről. Abban a pillanatban becsusszantam a helyére.

Odaadtam Billynek Steff listáját. Még csak ötéves, de már el tudja olvasni a nyomtatott betűket. - Szerezz egy bevásárlókocsit, és kezd el. Odacsörgök anyának. Mr. Norton majd segít. És én is megyek mindjárt.

Kiszálltunk, és Billy azonnal megragadta Mr. Norton kezét. Kisebb korában megtanulta, hogy ne menjen át a parkolón anélkül, hogy fogná egy felnőtt kezét, és még nem hagyott fel ezzel a szokással. Norton egy pillanatra meglepetten pislogott, aztán halványan elmosolyodott. Szinte még azt is megtudtam volna bocsátani neki, hogy Steffet végigtapogatta a tekintetével. Bementek az áruházba.

Az érmés telefonhoz léptem, amely a gyógyszertár és a mosoda közötti falon lógott. Egy bíborszínű fürdőruhás, izzadt nő nyomogatta a megszakító gombot. Zsebre tett kézzel álltam mögötte, és azon tűnődtem, miért idegeskedem annyira Steff miatt, és hogy ez az egész miért burkolózik abba a fehér, ragyogás nélküli ködbe, mi köze van ennek az eltűnt rádióállomásokhoz... és a Nyílhegy-programhoz.

A lila fürdőruhás nő kövér, leégett vállán szeplők virítottak. Úgy nézett ki, mint egy izzadt, narancssárga baba. Lecsapta a kagylót, a gyógyszertár felé fordult, és észrevett.

- Takarítsa meg a tízcentesét. A telefon egyfolytában csak pittyeg - ezzel idegesen elhúzott.

Kis híján a homlokomra csaptam. Hát persze, a telefonkábelek tönkrementek. Néhány ugyan a föld alatt halad, de nem mindenhol. Azért mégiscsak kipróbáltam a készüléket. A környék telefonjait Steff parafonnak hívja. Ahelyett hogy az ember egyszerűen bedobná a pénzt és telefonálna, először meg kell várnia a bűgő hangot. Ha a túloldalon felveszik, a vonal automatikusan megszakad, és be kell dobni egy tízcentest, mielőtt a másik leteszi. Idegesítő procedúra, de aznap megspórolt nekem egy tízcentest. Nem volt bűgő hang. Ahogy az a nő mondta, a készülék csak pittyegett.

Visszatettem a kagylót, és lassan az épület felé indultam. Éppen idejében, hogy tanúja legyek egy szórakoztató kis incidensnek. Egy idős pár sétált a bejárat felé. Beszélgettek. És még mindig beszélgetve, egyenesen nekimentek az ajtónak. Leálltak veszekedni, az asszony hangosan sápítozott. Röhöjések voltak. Aztán elnevezték magukat, az öreg fickó némi erőlködés árán - ezek a fotocellás ajtók elég súlyosak - kinyitotta felesége előtt az ajtót, és bementek. Az áramszünet száz meg száz különféle módon érinti az embert.

Én is belöktem az ajtót, és az első, amit észrevettem, a légkondicionálás hiánya volt. Nyáron általában annyira felcsavarják, hogy az ember fagysérülést szenved, ha egy óránál többet tölt az áruházban egyhuzamban.

Mint a legtöbb modern áruház, a Szövetségi is olyan volt, mint egy Skinner-doboz - a modern marketing fehér egereknek nézi a vásárlókat. Azok a dolgok, amelyekre az embernek alapvetően szüksége van, a legfontosabb árucikkek, mint például a kenyér, a tej, a hús, a sör vagy a fagyasztott ételek, mind az áruház túlsó végében vannak. És míg az ember eljut odáig, el kell haladnia minden olyan termék előtt, amely a modern ember számára nélkülözhetetlen - a Cricket öngyújtótól a gumi kutyacsontig.

A bejárat ajtón túl húzódik a gyümölcsök és zöldségek sora. Végignéztem, de Nortonnak és a fiamnak nyoma sem volt. Az öreg hölgy, aki az ajtónak ütközött, a grapefruitokat vizsgálta. Férje elővett egy hálós szatyrot a szerzeményeknek.

Végigmentem a soron, majd balra fordultam. A harmadik sorban találtam meg őket. Billy a zselés cukrok és pudingporok fölött töprengett. Norton közvetlenül mögötte állt, és Steff listáját bámulta. Zavart arc kifejezése láttán halványan elmosolyodtam.

Átfurakodtam a félig megpakolt bevásárlókocsik és nézelődő vásárlók között (szemmel láthatóan nem Steff volt az egyetlen, aki mókusként kezdett viselkedni). Norton levett két doboz húspástétomot a felső polcról, és a kocsiba tette.

- Hogy megy? - kérdeztem.

Norton letagadhatatlan megkönnyebbüléssel nézett rám.

- Remekül, ugye, Billy?

- Persze - felelte, és nem tudta megállni, hogy pedánsan hozzá ne tegye: - De van egy csomó dolog, amit Mr. Norton sem tud elolvasni, apu.

- Hadd nézzem. - Elvettem a listát.

Norton szépen, ügyvédekre jellemzően kipipált mindent, amit már megvettek - úgy fél tucatot, köztük a tejet és egy hatdobozos kólát. Még legalább tíz dolog maradt.

- Vissza kell mennünk a gyümölcshöz meg a zöldséghez - mondtam. - Paradicsomért és uborkáért.

Billy kezdte megfordítani a kocsit, mikor Norton megszólalt: - Nézd meg a pénztárat, Dave.

Így tettem. Olyan volt, mint egy kép az újságban valami humoros beszéléssel, amikor éppen nincs más hír. Csak két pénztárgép működött, a fizetésre várók kettős sora a nagyrészt lecsupasztott kenyeres pultok mellett tett egy kanyart jobbra, és a mélyhűtőknél eltűnt szem előtt. Az új, számítógépes NCR kasszagépek le voltak takarva. A két működő pénztárnál egy-egy elkínzott lány ütötte be az árakat egy elemes zsebszámológépbe. A két igazgató ott állt mellettük: Bud Brown és Ollie Weeks. Ollie-t kedvelem, Bud Brownt viszont nem tartom valami sokra; azt hiszi magáról, ő a szupermarketvilág Charles de Gaulle-ja.

Amikor a pénztáros befejezett egy összeadást, Bud vagy Ollie gemkapoccsal egy papír cetlit erősített a vevő készpénzéhez vagy csekkjéhez, és az egészet egy dobozba tette. Melegük volt, és elfáradtak.

- Remélem, hoztál valami jó könyvet - mondta Norton mellém lépve. - Egy darabig a sorban fogunk állni.

Újra eszembe jutott Steff - otthon van egyedül -, és megint hatalmába kerítette a nyugtalanság. - Menj csak, és vedd meg, ami neked kell. Mi Billyvel elintézzük a miénket.

- Hozzak neked is néhány sört?

Elgondolkoztam, de a barátságos gesztus ellenére nem akartam egész délután Brent Nortonnal iszogatni és teljesen lerészegedni. Otthon hatalmas a fejetlenség.

- Ne haragudj, de inkább majd máskor, Brent.

Mintha egy kicsit megmerevedett volna az arca.

- Oké - vágta rá, és elment. Utánanéztem, de Billy megrángatta az ingem.

- Beszéltél a mamival?

- Nem. Nem működik a telefon. Azt hiszem, azok a vezetékek is leszakadtak.

- Aggódsz érte?

- Nem - hazudtam. Nagyon is aggódtam, de fogalmam sem volt, miért. - Nem, egyáltalán nem. És te?

- Neeeeem... - Pedig aggódott. Elgyötört volt az arca. Akkor kellett volna visszamennünk. De talán már akkor is késő lett volna.

III. Leszáll A Köd

Úgy nyomultunk vissza a gyümölcsös-zöltséghez, mint a lazacok a sodrással szemben. Láttam néhány ismerős arcot - Mike Hatlent, egyik városi tanácsosunkat, Mrs. Replert a középiskolából (ő, aki több generáció harmadikost terrorizált már, most lenéző mosollyal kotorászott a sárgadinnyék között), Mrs. Turmant, aki néha szokott vigyázni Billyre, amikor elmegyünk valahova Steff-fel -, de leginkább nyaralókat, akik főzés nélkül is fogyasztható termékekkel pakolták tele kocsijukat, és a kezdetleges körülményeken viccelődtek. A felvágottakat olyan alaposan kiválogatták, mint a tízcentes regényeket leértékeléskor; néhány csomag bolognait, makarónit és egy árva, fallikus kolbászt kivéve semmi nem maradt.

A kocsiba pakoltam a paradicsomot, az uborkát és egy üveg majonézt. Steff a szalonnát is felírta, de az már elfogyott. Vettem helyette néhány bolognait, bár képtelen vagyok igazi lelkesedéssel megenni azóta, hogy az FDA bejelentette, hogy minden csomag tartalmaz némi rovarpiszkot - egy kis különlegesség a pénzünkért!

- Nézd - mondta Billy, ahogy befordultunk a negyedik sor végénél. - Katonák.

Ketten voltak. Szürkésbarna egyenruhájuk elütött a nyári és szabadidőruhák sokkal világosabb hátterétől.

Már hozzászoktunk a látványukhoz, hiszen a Nyílhegy-program csak úgy ötven kilométerre van. Ez a kettő alig nézett ki elég idősnek ahhoz, hogy borotválkozzon.

Újra Steff listájára pillantottam. Minden megvolt... nem, csak majdnem minden. A cetli alján, mint valami utólagos ötlet, ez állt: egy üveg Lancer? Jól hangzik. Néhány pohár bor este, miután Billy kidől, elalvás előtt pedig talán egy hosszú, lassú menet.

A bevásárlókocsit otthagyva utat törtem a borokhoz, és szereztem egy üveggel. Visszafelé elmentem a raktár nagy, kétszárnyú ajtaja előtt, és belülről

egy jókora generátor egyenletes zümmögését hallottam. Talán elég nagy ahhoz, hogy hidegen tartsa a megfelelő pultokat, de annyira azért nem, hogy az ajtókat, a pénztárgépeket és a többi elektromos szerkezetet is működtesse. Olyan volt, mintha egy motorkerékpár zúgott volna.

Norton tűnt fel, ahogy visszaálltunk a sorba. Két hatdobozos Schlitz világossal, egy kenyérrel és azzal a kolbásszal egyensúlyozott, amelyet néhány perce én is megláttam. Mellénk állt a sorba. A légkondicionálás nélkül nagyon meleg volt, és azon tűnődtem, hogy a raktáros fiúk igazán kitémaszthatták volna az ajtót. Két sorral hátrébb megláttam Buddy Eagletont vörös kötényében. Nem csinált semmit, de azt nagyon serényen tette. Megfájdult a fejem.

- Tedd a kocsiba a cuccaidat, mielőtt elejtenél valamit - mondtam Nortonnak.

- Kösz.

A fagyasztott élelmiszerek előtt álltunk. A vásárlóknak át kellett vágniuk a soron, hogy megközelítsék a pultot, és mindenhol az hallatszott, hogy „elnézést” és „bocsánat”. - Ez kezd egyre szarabb lenni - mondta Norton mogorván, mire én összevontam a szemöldökömet. Nem szeretem, hogy Billy ilyen durva szavakat hall.

A generátor zúgása egyre halkult, ahogy a sor csoszogva haladt. Norton és én mindenféle apróságról kezdtünk csevegni. Azt a bíróságon végződő, csúnya tulajdonvitát mindketten gondosan kerültük, és csak olyan témákat vitattunk meg, mint a Red Sox esélyei vagy az időjárás. Végül kimerítettük csekély készletünket, és elhallgattunk. Billy nyugtalanul izgett-mozgott. A sor csigalassúsággal haladt. Jobboldalt mirelit ételek, baloldalt pedig a drágább borok és pezsgők sorakoztak. Ahogy az olcsóbb borokhoz értünk, röviden eljátszottam az ötlettel, hogy felkapok egy üveg Ripple-t, lángoló ifjúságom italát. Meggondoltam magam. Annyira azért nem volt lángoló az ifjúságom.

- Istenem, miért ilyen lassúak, apu? - kérdezte Billy. Az arca még mindig elgyötört volt, aztán hirtelen, egy pillanatra a rám telepedett nyugtalanság köde eloszlott, és valami iszonyú meredt rám a túloldaltól - a rettegés fénylő, fémes arca. Aztán elillant.

- Nyugi, haver - mondtam a fiamnak.

A kenyeres pulthoz értünk, ahol a kettős sor balra kanyarodott. Most már láttuk a pénztárat, a két működőt és a négy elhagyatottat, amelyek futószalagjain kis tábla állt: KÉREM, VÁLASSZON MÁSIK KASSZÁT, alatta pedig: WINSTON. A kasszákon túl van a nagy, üvegtáblából álló ablak, ahonnan rá lehet látni a parkolóra és a 117-es és 302-es út kereszteződésére. A kilátást némileg megzavarták az aktuális specialitások és a legfrissebb akciót hirdető papírtáblák fehér hátlapjai - ez utóbbi nem más, mint egy könyvsorozat, a Természetanya enciklopédiája. Abban a sorban álltunk, ahol a pénztárnál Bud Brown állt. Még vagy harmincan voltak előttünk. A legkönnyebben Mrs. Carmodyt lehetett kiszúrni ragyogó, sárga nadrágkosztümjében. Olyan volt, mint egy sárgalázreklám.

Hirtelen visítás hallatszott a távolból. Egyre erősödve rendőrszirána őrült énekévé alakult. Valaki dudált a kereszteződésnél, aztán fék és égő gumi csikorgása hallatszott. Én semmit nem láttam. A szirána visítása az áruház előtt

elérte a tetőpontot, aztán, ahogy a rendőrautó távolodott, halkulni kezdett. Néhányan kiléptek a sorból, hogy megnézzék, mi történt, de nem sokan. Az emberek túl hosszú ideig vártak már ahhoz, hogy kockáztassák a helyüket.

Norton az ablakhoz ment, de hát az ő cuccai a kocsimban voltak. Néhány pillanat múlva visszajött, és visszaállt a sorba. - A helyi zsaruk voltak - közölte.

Aztán a városi tűzoltósziréna kezdett jajveszékelni, lassan erősödött a hangja, aztán lehalkult, majd újra felerősödött. Billy megragadta a kezem, és megszorította. - Mi történt, apu? - kérdezte, majd azonnal hozzátette: - Ugye a mami jól van?

- Valószínűleg tűz van a kansasi úton - okoskodott Norton. - Azok az átkozott élő vezetékek. Mindjárt jönnek a tűzoltókocsik.

A nyugtalanságom így már okot is talált magának. Élő vezetékek ugyanis a mi udvarunkon is vannak.

Bud Brown mondott valamit a felügyelete alatt dolgozó pénztárosnak, mert a nyakát nyújtogatva próbálta megtudni, hogy mi történik. A lány erre elvörösödött, és folytatta a munkát.

Nem akartam abban a sorban lenni. Hirtelenjében nagyon nem akartam ott lenni. De ekkor egy kicsit megint előrébb mozdultunk, és már hülyeség lett volna elmenni. Már a cigarettáknál jártunk.

Egy fiatal srác rontott be a bejárati ajtón. Azt hiszem, az a sisak nélküli yamahás volt, akivel majdnem összeütköztünk. - A köd! - üvöltötte. - Látniuk kell! A kansasi úton hömpölyög! - Az emberek némán meredtek rá. Alig kapott levegőt. Mintha hosszú kilométereket futott volna. Senki sem szólt. - Ezt tényleg látni kell - ismételte, de ezúttal védekezőn. Mindenki a fiút nézte. Csak toporogtak, senki sem akarta otthagyni a helyét. Akik még nem álltak be a sorba, bevásárlókocsijaikat otthagyva az üres pénztárakon át az ablakhoz tódultak, hogy megnézzék, miről beszél a srác. Egy nagydarab, vászonkalapos fickó - ilyen általában csak a grillsütéses sörreklámokban lehet látni - felrántotta a kijárati ajtót, és tíz-tizenkét emberrel együtt kiment. A kölyök is velük tartott.

- Csukják be az ajtót, kimegy a meleg! - eresztett meg egy poént az egyik katona. Néhányan felkuncogtak. Én nem; én láttam a tapon át közeledő ködöt.

- Billy, te nem nézed meg? - kérdezte Norton.

- Nem! - vágtam rá azonnal minden különösebb ok nélkül. A sor ismét megindult. Az emberek a nyakukat nyújtogatva keresték a ködöt, amelyet a kölyök emlegetett, de csak a fényes, kék ég látszott. Valaki megjegyezte, hogy a srác biztosan csak szórakozik. Valaki más erre azt felelte, hogy ő is látott valami furcsa ködfoltot a Long-tavon nem egészen egy órája. A tűzsziréna vijjogott és sívított. Nem tetszett. Mintha valami nagyszabású ítéletet hirdetett volna ki.

Kimentek még néhányan. Volt, aki még a sort is odahagyta, és ettől egy kicsit felgyorsultunk. Aztán az ősz, öreg John Lee Frovin, a Texaco-benzinkút autószerelője kacsázott be, s elkiáltotta magát: - Hé! Van valakinél egy fényképezőgép? - Körülnézett, aztán kitotyogott.

Ettől aztán az emberek felbolydultak. Ha lefényképezni is érdemes, akkor mindenképpen meg kell nézni.

Ekkor Mrs. Carmody recsegő, de erőteljes hangján felkiáltott: - Ne menjenek ki!

Az emberek megfordultak, és értetlenül bámultak rá. A sorok felbomlottak: az emberek elindultak megnézni a ködöt, vagy elhúzódtak Mrs. Carmodytől, vagy a barátjukat keresve tekeregtek. Egy áfonyaszínű pólót és sötétzöld nadrágot viselő csinos, fiatal nő elgondolkozva bámulta Mrs. Carmodyt. Néhányan a helyzetet kihasználva (bármilyen legyen is) egy-két hellyel előbbre léptek. A Bud Brown melletti pénztáros ismét hátranézett a válla felett, mire Brown a mutatoujjával megütögette a vállát. - A munkádra figyelj, Sally! - Ne menjenek ki oda! - kiáltotta Mrs. Carmody. - Az maga a halál! Érzem, hogy a halál ólálkodik odakint!

Bud és Ollie Weeks, akik jól ismerik Mrs. Carmodyt, csupán türelmetlennek és idegesnek tűntek, de a körülötte álló nyaralók a helyükkel mit sem törődve okosan arrébb léptek tőle. Úgy tűnik, a nagyvárosok lakóiban a koldusok is ezt a hatást váltják ki: mintha valami fertőző betegséget terjesztenének. Ki tudja, talán így is van.

Aztán az események összezavarodtak és felgyorsultak. A bejárati ajtót belökvé egy férfi tántorgott be. Vértett az orra. - Valami van a ködben! - ordította, és Billy hozzám bújott. Nem tudom, hogy a vér látványa vagy a férfi szavai miatt. - Valami van a ködben! Valami a ködben elkapta John Lee-t! Valami... - Hátratántorodott, nekiment a kirakatnál tornyosuló műtrágyás zsákoknak, és leült. - Valami a ködben elkapta John Lee-t, hallottam, ahogy üvöltött!

A helyzet megváltozott. A vihar, a rendőrautó, a tűzoltósziréna, az amerikai lélekben minden áramszünetkor megnyilvánuló apró zavarok és a kényelmetlenség egyre fokozódó érzése miatt, ahogy a dolgok valahogy... valahogy megváltoztak (ennél jobban nem tudom megfogalmazni), a tömeg egy emberként mozdult meg.

Nem kezdtek rohángálni. Ha ezt mondanám, teljesen hamis képet festenék az egészről. Nem igazán pánik volt ez. Nem szaladgáltak - legalábbis a többség nem. De mindenki elindult. Néhányan csak a pénztárak mögötti nagy kirakathoz léptek, hogy kinézzenek. Mások kimentek az ajtón, és közülük egy-kettőnek még a kezében volt a megvásárolni kívánt áru. Bud Brown elgyötörten és fontoskodva kiabálni kezdett: - Hé! Azt még nem fizette ki! Hé, maga! Jöjjön vissza azokkal a hotdog-zsömlével!

Valaki dilis, jódlizó hangon ránevetett, amitől mások elmosolyodtak, de még így is nyugtalannak, zavarodottnak és idegesnek látszottak. Aztán valaki más is nevetni kezdett, és Brown elvörösödött. Kitépett egy doboz gombát egy hölgy kezéből, aki az ablak felé tolakodott - az ablak előtt sorban álltak az emberek, mintha kerítésréseken kukucskáltak volna be valami építkezésre - , mire a nő felsikoltott: „Adja vissza a gombácskáimat!” Erre a bizarr becézésre két közelben álló férfi örült röhögésben tört ki. Volt valami a levegőben a régi angol tébolydák hangulatából. Mrs. Carmody újra elkezdte harsogni, hogy nem szabad kimenni. A tűzsziréna megállás nélkül visított, mint egy szívós öreg hölgy, aki csavargót lepett meg a saját házában. És ekkor Billy könnyekben tört ki.

- Apu, mi volt az a véres ember? Miért vérzik az az ember?

- Minden oké, Nagy Bill, csak az orra vérzik, de amúgy semmi baja.

- Mit értett azon, hogy van valami a ködben? - kérdezte Norton.

Tanácsstalanul ráncolta a homlokát; valószínűleg ilyen, amikor zavarban van.

- Apu, én félek - mondta Billy a könnyein át. - Kérlek szépen, menjünk haza.

Valaki durván nekem jött, amitől meginogtam, és felemeltem Billyt. Én is kezdtem félni. A zűrzavar a tetőfokára hágott. Sally, a Bud Brown mellett ülő pénztáros felpattant, de Brown elkapta vörös köpenyének gallérját. Elszakadt. A lány eltorzult arccal Brown felé kapott. - Vegye le rólam a kibaszott kezét! - sikította.

- Fogd be a szád, te kis kurva! - mondta Brown; a hangja mélységes döbbenetről árulkodott.

Újra utánanyúlt, mire Ollie Weeks élesen rászólt:

- Bud! Nyugi.

Valaki más is felsikított. Még nem tört ki pánik - nem egészen -, de már kialakulóban volt. Mindkét ajtón özönlöttek kifelé az emberek.

Üvegcsörömpölés hallatszott, és hirtelen kóla folyt szét pezsegve a padlón.

- Mi az isten ez?! - kiáltott fel Norton.

Ekkor kezdett sötétedni... de nem, ez így nem egészen helytálló. Akkor nem arra gondoltam, hogy sötétedik, hanem hogy az áruházban aludt ki a világítás. Reflexszerűen felnéztem, és nem voltam egyedül. Először azt hittem, áramszünet lett. Aztán rájöttem, hogy a lámpák egész idő alatt nem égtek, mégsem volt sötét. És akkor, még mielőtt az ablaknál állók kiáltozni és mutogatni kezdtek volna, már tudtam.

Leszállt a köd.

A kansasi út felől közeledett a parkolóhoz. Ilyen közélről is ugyanolyan volt, mint amikor először megpillantottuk a tó túlsó partjánál. Fehér volt és fényes, de nem tükrözte vissza a fényt. Gyorsan mozgott. Eltakarta a napot, csupán egy ezüstérmét hagyva a helyén, amely olyan volt, mint télen a vékony felhőréteg mögé bújt telihold.

Lustán haladt. Valahogy a tegnap esti vízszögár jutott róla eszembe. Én még nem tapasztaltam a ritka, bár hatalmas természeti erőket - földrengés, hurrikán, tornádó -, de úgy gondolom, hogy ugyanezzel a lassú, hipnotizáló sebességgel mozognak. Elbűvölnek, ahogy múlt éjjel Billyt és Steffet is a nagy panorámaablak előtt.

Elfogulatlanul átgördült a kétsávos úton, és teljesen eltörölte. Tökéletesen elnyelte McKeonék szépen helyreállított Holland Sörözőjét. A szomszédos dűledező lakóház második emelete egy pillanatra kinyúlt a fehérségből, aztán az is eltűnt. Eltűnt a JOBBRA tábla a Szövetségi parkolójának be- és kilépési pontjánál; a tábla fekete betűi egy másodpercig a nagy semmiben lebegtek, miután a piszkosfehér háttér eltűnt. Aztán a parkolóban álló autók is kezdtek felszívódni.

- Mi az isten ez?! - kérdezte Norton ismét, enyhe gyanakvással a hangjában.

A köd egyre csak közeledett, és ugyanolyan könnyedséggel falta fel a kék eget, mint a fényes, fekete aszfaltot. Még hat méter közelségből is tökéletesen éles volt a választóvonal. Az az idióta gondolatom támadt, hogy valami kivételesen jó vizuális trükknek vagyunk az áldozatai, amit Willys O'Brian vagy Douglas Trumbull álmodott meg. Olyan gyorsan történt. A kék

ég széles ecsetvonássá fogyott, aztán egy csíkká, majd ceruzavonallá. Aztán eltűnt. Üres fehérség nyomódott a nagy kirakat üvegének. A másfél méterre lévő szemetes tartályt még láttam, de azon túl már nem sokat. Láttam a Scout elülső lökhárítóját, de ez volt minden.

Egy nő sikoltott valahol nagyon hangosan és hosszasan. Billy még szorosabban simult hozzám. Teste úgy remegett, mint egy laza drótköteg, amelybe magasfeszültséget vezettek.

Egy férfi az egyik üres pénztár mellett ordítva az ajtó felé futott. Azt hiszem, végül ez indította el a fejvesztett pánikot. Az emberek összevissza rohantak ki a ködbe.

- Hé! - dühörögte Brown. Nem tudom, hogy dühös volt-e, riadt, vagy mindkettő. Az arca majdnem bíborszínű volt. Az erek szinte drótnyi vastagon dagadoztak a nyakán. - Hé, emberek, nem vihetik el azokat a dolgokat! Hozzák vissza, tolvajok!

Az emberek szaladtak tovább, de néhányan eldobták az áruikat. Páran izgatottan nevetgéltek, de ők alkották a kisebbséget. Kiözönlöttek a ködbe, és mi, akik bent maradtunk, sosem láttuk viszont őket. Enyhe savanykás szag áradt be a nyitott ajtón. Az emberek ott tömörültek, és lökdösődni kezdtek. Fájni kezdett a vállam Billy súlyától. Jó búsban van; Steff néha az ő kis malackájának hívja.

Norton kezdett elkalandozni, arca gondolatba merült és bódult volt. Az ajtó felé tartott.

A másik karomba vettem Billyt, hogy meg tudjam ragadni Norton vállát, mielőtt eltávolodik. - Ne, ember, én nem tenném - mondtam.

Visszafordult. - Mi van?

- Inkább várjunk, és majd meglátjuk.

- Mit látunk meg?

- Nem tudom - ismertem be.

- Nem gondolod, hogy... - kezdte, és ekkor egy sikoly hallatszott a ködből.

Norton elhallgatott. A szoros tömörülés az ajtónál lazábbá vált, aztán az emberek visszafordultak. Az izgatott beszéd, a kiáltások, szölongatások abbamaradtak. Az ajtónál állók arca hirtelen üres lett, elsápadt, és kétdimenziósnak tűnt.

A sikoly egyre folytatódott, szinte versenyzett a tűzszirénával. Lehetetlen, hogy emberi tüdőben elég levegő férjen el egy ekkora sikolyhoz. - Ó, istenem - motyogta Norton, és végigsimított a haján.

A sikítás váratlanul abbamaradt. Nem elhalkult, hanem elvágta. Még egy ember kiment, egy nagydarab fickó munkaruhában. Gondolom, a sikoltót akarta megmenteni. Egy pillanatig látni lehetett az üvegen és a ködön át, mintha egy pohár tejen keresztül néztük volna. Aztán (és szerintem ezt egyedül csak én vettem észre) mintha valami megmozdult volna rajta túl, egy szürke árnyék abban a fehérségben. És mintha nem beszaladt volna a ködbe, hanem mintha valami belerántotta volna; kezével hadonászott, mint aki meglepődött valamin.

Egy pillanatig tökéletes csend volt az áruházban.

Váratlanul holdak izzottak fel odakint. Bekapcsoltak a parkoló nátriumgőz lámpái, amelyeket nyilván földalatti vezetékek láttak el árammal.

- Ne menjenek ki! - szólalt meg lehető legvéstheresebb hangján Mrs. Carmody. - Aki kimegy, meghal.

Hirtelen senki sem akart nevetni vagy vitatkozni. Újabb sikoly hallatszott kintől; ezúttal tompa és igen távoli. Billy újra nekem feszült.

- David, mi folyik itt? - kérdezte Ollie Weeks. Otthagyta a helyét. Hatalmas izzadságcseppek gyöngyöztek kövér, sima arcán. - Mi ez?

- Átkozott legyek, ha bármi fogalmam is van róla. - Ollie nagyon ijedtnék látszott. Agglegény, egy szép kis házban él fent, a Highland-tó mellett, és szeret a Pleasant Mountain bárjában iszogatni. Bal keze kövérkés kisujján zafírköves gyűrűt visel. Tavaly februárban nyert valamennyit a lottón. Abból vette a gyűrűt. Mindig az volt az érzésem, hogy Ollie kicsit fél a lányoktól.

- Nem tetszik ez nekem - mondta.

- Nekem sem. Billy, le kell tennem téged. Fogom a kezéd, de már nem bírlak tartani, mert eltörik a karom. Oké?

- Mami - suttogta.

- Ő jól van. - Valamit mondanom kellett.

Az öreg szivar, aki a Jon étterme melletti használtcikk-boltot vezeti, elsétált mellettünk az egész évben viselt főiskolai kabátjába bugyolálva. Hangosan megszólalt: - Az egyik szennyezett felhő. A rumfordi és South Paris-i malmok. Vegyi anyagok - Ezzel továbbment a negyedik sor felé, el a szabadalmaztatott gyógyszerek és a vécépapírok mellett.

- Menjünk innen, David - mondta Norton minden meggyőződés nélkül. - Mit gondolsz...

Tompa puffanás. Furcsa, mindent megrázó zökkenés, amit leginkább a lábammal éreztem. Mintha az egész épület hirtelen egy métert zuhant volna. Többen felkiáltottak meglepetésükben és félelmükben. A polcokról leeső és a csempepadlón öngyilkosságot elkövető üvegek csilingeltek. Egy nagydarab, tortaszelet alakú tábla kiesett a kirakatból, mert a nehéz üvegdarabokat tartó széles fapántok helyenként megcsavarodtak és széttörték.

A tűzsziréna minden átmenet nélkül elhallgatott.

A csend, ami ezt követte, a visszafojtott lélegzet csendje volt, az emberek vártak valamire, valami másra. Megdöbbsentem, elzsibbadtam, gondolataim különös kapcsolatot alakítottak ki a múlttal, amikor Bridgton még alig volt több mint egyetlen kereszteződés; amikor apám magával vitt, és míg ő a pultnál beszélgetett, én az egypennys cukrokat és a kétcentes rágógumikat bámultam az üvegen át. Januári olvadás. Csak az áruház két oldalán lévő esőgyűjtő hordókba csöpögő, a fém ereszcatornában megolvadt hó kopogása hallatszik. Én csak nézem a cukrokat, gombokat és forgókat. A rejtélyes sárga fénygömbök felnagyítják a múlt nyári halott legyek zászlóaljának hatalmas, kivetített árnyékát. Egy David Drayton nevű kisfiú és az apja, Andrew Drayton, a híres művész, akinek festménye, a Christine egyedül a Fehér Házban függ. Egy David Drayton nevű kisfiú a cukrokat meg a Davy Crockett rágógumi kártyákat nézi, és tétován úgy érzi, pisilnie kell. És odakint a januári olvadás nyomasztó, hullámozó, sárga köde.

Az emlék eloszlott, de nagyon lassan.

- Hé, emberek! - ordította el magát Norton. - Emberek, ide figyeljenek!

A jelenlévők körülnéztek. Norton mindkét kezét felemelte, ujjait széttartotta, mint egy elismerést fogadó képviselőjelölt.

- Veszélyes lehet kimenni! - kiabálta.

- Miért?! - üvöltött vissza egy nő. - Otthon vannak gyerekeim! Haza kell jutnom a gyerekeimhez!

- Aki kimegy, meghal! - Mrs. Carmody ügyesen tért vissza. A kirakat alatt felhalmozott tízkilós műtrágyás zsákoknál állt. Az arca furcsán megduzzadt, mintha feldagadt volna.

Egy tinédzser váratlanul durván meglökte, mire Mrs. Carmody meglepett horkantással a zsákokra esett. - Hagyd már abba, vén szatyor! Hagyd már abba ezt a szarságot!

- Kérem! - kiáltotta Norton. - Ha várunk egy percet, eloszlik, és meglátjuk...

Zavaros, egymásnak ellentmondó kiáltozás fogadta próbálkozását.

- Igaza van! - próbáltam túlkiabálni a hangzavart. - Próbáljuk megőrizni a hidegvérünket.

- Azt hiszem, ez földrengés volt - mondta egy szemüveges férfi lágy hangon.

Egyik kezében egy csomag hamburgert és édes süteményt tartott, a másikkal egy kislány kezét fogta, aki Billynél úgy egy évvel lehetett fiatalabb. - Szerintem biztos, hogy ez földrengés volt.

- Négy évvel ezelőtt Naplesben is volt - tette hozzá egy kövér helybéli férfi.

- Az Cascóban volt - ellenkezett rögtön a felesége a veterán, ellentmondó összetéveszthetetlen hangsúlyával.

- Naplesben - vágta rá a kövér helybéli, de már sokkal, kevesebb magabiztossággal.

- Cascóban - jelentette ki határozottan a feleség, és a férj feladta.

Valahol egy konzervdoboz, amely a zökkenés, földrengés vagy akármi következtében a polc széléig csúszott, késleltetett csattanással leesett. Billy könnyekben tört ki. - Haza akarok menni! Az ANYUT akarom!

- Nem hallgattatná el a kölyköt? - kérdezte Bud Brown. Tekintete gyorsan, de céltalanul cikázott ide-oda.

- Kiverjem a fogaidat, te nagypofájú? - vágtam vissza.

- Ugyan, Dave, ez nem segít - mondta Norton zavartan.

- Sajnálom - mondta a nő, aki az előbb kiabált. - Sajnálom, de nem maradhatok itt. Haza kell jutnom a gyerekeimhez.

Végignézett a jelenlévőkön. Szép arcú, szőke nő volt, bár eléggé fáradtnak tűnt.

- Wanda vigyáz a kis Victorra, tudják. Wanda még csak nyolcéves, és néha elfelejti... elfelejti, hogy... szóval figyelni rá, tudják. És a kis Victor... szereti bekapcsolni a tűzhelyet, hogy lássa a kis vörös fényeket. .. szereti azt a fényt... és néha kihúzza a konnektorokból a... mármint a kis Victor. És Wanda egy idő után... megunja a vigyázást... hiszen még csak nyolcéves... - Elhallgatott, és csak nézett ránk. Szerintem csak egy sor könnyörtelen szempárt látott bennünk, egyáltalán nem emberi lényeket, csak szemeket. - Hát senki sem segít? - ordította. Az ajka remegni kezdett. - Senki... senki sem kísérne haza egy hölgyet?

Nem kapott választ. Az emberek csoszogtak. A nő összetört tekintettel arcról arcra nézett. A kövér helybéli férfi habozva tett egy fél lépést, mire a

felesége egyetlen gyors mozdulattal visszarántotta, és kezét bilincsként zárta a férfi csuklója köré.

- Maga? - kérdezte a szőke nő Ollie-t, aki válaszként megrázta a fejét. -

Maga? - ez Búdnak szólt, aki a pulton fekvő Texas Instruments számológépre tette a kezét, és nem felelt. - Maga? - fordult Norton felé, aki a nagy ügyvéd modorában mondani kezdett valamit arról, hogy nem szabad fejjel rohanni a falnak... a nő azonban nem figyelt rá, mire Norton egyszerűen elhallgatott.

- És maga? - fordult felém, mire én újra karomba vettem Billyt, és szinte pajzsként tartottam a szörnyű, összetört arc elé.

- Remélem, mindannyian a pokolban fognak elrohadni. - Nem üvöltött. A hangja halálosan fáradt volt.

A kijáráshoz ment, és két kézzel húzva kinyitotta. Utána akartam szólni, visszahívni, de a szám teljesen kiszáradt.

- Hé, hölgyem, várjon! - kezdte a tinédzser, aki rákiabált Mrs. Carmodyra. Megfogta a nő karját. Az lenézett a kezére, mire a fiú szégyenkezve elengedte. A nő kicsusszant a ködbe. Néztük, ahogy elmegy, és senki nem szólt semmit. Néztük, hogyan burkolja be a köd, hogyan teszi anyagtalanná, nem emberi lény volt már, hanem csak egy tintával rajzolt alak a világ legfehérebb papírján, és senki nem szólt egy szót sem. Egy pillanatra olyan volt, mint a JOBBRA tábla semmiben lebegő betűi; karja, lába, halvány szőke haja eltűnt, és csak piros nyári ruhájának homályos foltja táncolt a fehér börtönben. Aztán a ruhája is eloszlott, és senki sem szólt semmit.

IV. A Raktár. Gondok A Generátorral.

Mi Történt A Raktáros Fiúval?

Billy vadul, hisztérikusan ordítani kezdett, könnyein keresztül rekedten üvöltözte az anyja nevét. Hirtelen visszaesett a kétéves kori magatartás szintjére. Takony habzott a felső ajkán. Elvezettem az egyik középső soron, és kezemet a vállára téve próbáltam megnyugtatni. Hátravittem az áruház egész hosszán végigfutó hosszú, fehér húsos pulthoz. Mr. McVey, a hentes még ott volt. Köszönésképpen bólintottunk egymásnak. Ez volt a legtöbb, amit az adott körülmények között tehettünk.

Leültem a padlóra, Billyt az ölembe vettem, és fejét a mellemnek támasztottam. Ringattam és beszéltem hozzá. Elmondtam neki az összes hazugságot, amit a szülők a nehéz helyzetekre tartogatnak, és amelyek olyan átkozottul hihetőnek hangzanak egy gyerek számára. Tökéletesen meggyőző hangon beszéltem.

- Ez nem rendes köd - mondta Billy. Felnézett rám.

A szeme vérekes volt a sírástól, és sötét karikák rajzolódtak ki körülötte. - Ugye, apu?

- Nem, szerintem sem az. - Ebben nem akartam hazudni.

A gyerekek nem küzdenek úgy a megrázkódtatások ellen, mint a felnőttek. Ők elfogadják, talán azért, mert úgy tizenhárom éves korig félig-meddig állandó megrázkódtatásban élnek. Billy kezdett elszenderedni. A karomban tartottam, és attól féltem, bármelyik pillanatban újra felriadhat, de a

szendergés igazi alvássá mélyült. Talán részben ébren töltötte az elmúlt éjszakát, amikor csecsemőkora óta először kettőnk között aludt. És talán - a gondolatra hideg örvény söpört át rajtam -, talán megérezte, hogy valami közeledik.

Amikor már biztos voltam benne, hogy mélyen alszik, letettem a padlóra, és elindultam valami takarót keresni. A legtöbben még mindig elől voltak, és a vastag ködfüggönyt bámulták. Norton kis hallgatóságot gyűjtött maga köré, és szorgosan ámította őket - vagy legalábbis megpróbálta. Bud Brown megingathatatlanul állt a helyén, Ollie Weeks azonban otthagya a magáét.

Néhányan szellemekként lézengtek a sorok között, arcukra kiült a rémület. A húsos pult és a sörhűtő közötti nagy, dupla ajtón át a raktárba léptem.

A generátor egyenletesen zúgott furnérlemezről készült fülkéjében, de valami baj volt. Túlságosan erős dízel füstszagot éreztem. A fülke felé indultam, alig véve levegőt. Végül kigomboltam az ingemet, és a szélét az orrom meg a szám elé tartottam.

A raktár hosszú volt és szűk, és két sor vészlámpa gyenge fényében úszott. Mindenhol dobozok álltak: egyik oldalon fehérítő, a fülke túlsó végében üdítőitalok, mellettük konzervek és ketchupos üvegek. Az egyik ketchupos üvegekkel teli doboz leesett, és olyan volt, mintha vérezne.

Kinyitottam a generátorfülke ajtaját, és beléptem. A gépet beburkolta a körülötte lebegő olajos, kék füst. A kipufogócső a falon át vezette ki a füstöt a szabadba. Valami eltömíthette a végét. A gépen csupán egy egyszerű indítógomb volt. Lepakcsoltam. A generátor megrándult, bőfögött, köhögött, aztán egyre halkuló pattogás kíséretében leállt; Norton makacs láncfűrésze emlékeztetett a hangja.

A vészlámpák kihunytak, és teljes sötétség borult rám. Félttem és eltévedtem. Lélegzésem olyan volt, mint a szalmában neszező, lágy szellő. Kifelé menet bevertem az orrom a vékony furnérlemezről készült ajtóba, és a szívem nagyot dobbant. Voltak ugyan ablakok a dupla ajtón, de valamilyen okból feketére festették őket, úgyhogy a sötétség majdnem teljes volt. Eltévesztettem az irányt, és beleütköztem egy halom fehérítő dobozba. Meginogtak és leestek. Az egyik doboz nagyon közel zúgott el a fejem mellett, én hátraléptem, és megbotlottam egy másikban, amelyik mögöttem ért földet. Hátraestem, és úgy bevertem a fejem, hogy fényes csillagokat láttam a sötétben. Jó kis előadás!

Ott hevertem a földön a fejemet dörzsölgetve, és átkoztam magam. Egyre csak azt mondogattam magamnak, hogy nyugi, kelj fel, és menj ki innen, menj vissza Billyhez. Nyugtattgattam magam, hogy semmiféle lágy, nyálkás dolog nem fonódik a bokám köré, és nem is csúszik tapogatózó kezembe. Ne vesítsd el az önuralmadat, mondtam magamnak, különben a végén itt fogsz szerencsétlenkedni teljes pánikban, mindent fellöpsz, és őrült akadálypályát alakítasz ki magadnak.

Óvatosan felálltam a ceruza vékony fénycsík után kutatva a dupla ajtó két szárnya között. Megtaláltam: a halvány, de eltéveszthetetlen vonal ott volt a feketeségben. Elindultam felé, aztán megálltam.

Hallottam valamit. Halk, csúszó hangot. Abbamaradt, majd egy rejtélyes puffanás után újra kezdődött. Minden ellazult bennem. Varázslatos módon

négyéves koromba röppentem vissza. A hang nem az áruházból jött. Hanem mögülem. Kintről. Ahol a köd volt. Valami csúszkált és mászkált és kaparászott a salakon. És talán éppen a befelé vezető utat kereste.

Vagy talán már bent is volt, és engem keresett. Talán egy másodperc múlva érezni fogom a cipőmön a hang gazdáját. Vagy a nyakamon.

Ismét hallottam azt a hangot. Meg voltam győződve róla, hogy kint van. De ettől még nem lett jobb a helyzet. Utasítottam a lábamat, hogy induljon, de megtagadta a parancsot. Aztán a zaj megváltozott. Valami kaparászott a sötétben. A szívem nagyot dobbant, és a vékony, függőleges fénycsík felé vetődtem. Kinyújtott karral robbantam át az ajtón az áruházbba.

Hárman-négyen álltak közvetlenül az ajtó előtt - köztük Ollie Weeks -, és mindannyian hátraugrottak meglepetésükben. Ollie a melléhez kapott. - David! - szólalt meg ijedt hangon. - Jézus Krisztus, el akarsz venni tíz évet az... - Az arcomra nézett. - Mi történt veled?

- Hallottátok? - kérdeztem. A hangom furcsa volt, magas és vinnyogó. - Hallotta valaki?

Természetesen semmit sem hallottak. Azt akarták megnézni, miért állt le a generátor, magyarázta Ollie, és közben az egyik raktáros fiú sietve megérkezett egy nyaláb zseblámpával. Kíváncsian pillantott Ollie-ről rám.

- Kikapcsoltam a generátort - mondtam, és elmagyaráztam, miért.

- Mit hallott? - kérdezte az egyik férfi. A városi útfenntartóknál dolgozik; Jim valaminek hívják.

- Nem tudom. Kaparászást. Csúszkálást. De nem akarom még egyszer hallani.

- Idegek - mondta az Ollie melletti másik fickó.

Nem. Nem az idegeim szórakoztak velem.

- Hallotta azelőtt is, hogy a fény kialudt?

- Nem, csak utána. De... - De semmi. Láttam, hogyan néznek rám. Nem akartak több rossz hírt vagy ijesztő eseményt. Elég volt már belőlük. Csak Ollie tűnt úgy, mintha hinne nekem.

- Menjünk be, és indítsuk újra a generátort - mondta a raktáros fiú, és kiosztotta a zseblámpákat. Ollie kételkedve vette el a magáét. A fiú némi megvetéssel a tekintetében nekem is adott egyet. Úgy tizenhárca lehetett. Pillanatnyi gondolkodás után elvettem tőle a lámpát. De még mindig kellett valami, amivel betakarhatom Billyt.

Ollie kinyitotta az ajtót, és kitámasztotta, beengedve ezzel egy kis fényt. A fehérítős dobozok szétszóródva heverték a generátorfülke félig nyitott ajtaja körül.

A Jim nevű fickó a levegőbe szagolt. - Tényleg szörnyű a bűz. Azt hiszem, jól tette, hogy kikapcsolta.

A zseblámpák fénycsóvái ugráltak és táncoltak a konzervek, vécépapírok, kutyaedelek dobozain az elzáródott kipufogóból a raktárba visszaáramló füstben. A raktáros fiú a raktár jobb hátsó részében levő széles rakodóajtóra irányította lámpáját.

Ollie és a két férfi bement a generátorkamrába. Nyugtalanul világítottak ide-oda, amiről eszembe jutott egy kalandsorozat, amelyet én illusztráltam, még az egyetemen. Kalózkodás el véres aranykincsüket éjfélkor, vagy talán az őrült doktor és segédje szerez meg egy holttestet. Hatalmas, torz

árnyékok ugráltak a falakon a csúszkáló, egymásba akadó fénycsóvákban. A generátor pattogott, ahogy fokozatosan hűlt.

A raktáros fiú maga elé világítva a rakodóajtó felé indult. - Én nem mennék oda - mondtam.

- Maga nem, azt tudom.

- Most próbáld meg, Ollie - szólalt meg az egyik férfi. A generátor zihált, majd felmordult.

- Jézusom! Kapcsold ki! Szent Isten, hogy bűzlik!

A generátor újra leállt.

A raktáros fiú épp akkor tért vissza a rakodóajtótól, amikor Ollie-ék kijöttek a generátorkamrából. - Tényleg eldugult a kipufogó - állapította meg az egyik férfi.

- Megmondom, mi legyen - mondta a raktáros fiú.

Szeme csillogott az elemlámpák fényében, arcán pedig az a ki-a-fenét-érdekel kifejezés ült, amelyet túl sokszor vázoltam fel a kalandsorozat címlapjára. - Indítsuk be arra az időre, amíg hátul felnyitom a rakodóajtót. Kimászok, és kitisztítom a csövet, akármi legyen is benne.

- Norm, nem hiszem, hogy ez túl jó ötlet lenne - mondta Ollie kételkedően.

- Elektromos ajtó? - kérdezte Jim.

- Az - válaszolta Ollie. - De nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne...

- Semmi gáz - mondta a másik fickó, és hátratolta baseballsapkáját. - Majd én megcsinálom.

- Nem, úgy látom, nem érted - kezdte Ollie újra. - Nem hinném, hogy bárkinek ki kellene...

- Ne izguljon - szakította félbe a fickó egy elnéző legyintéssel Ollie-t.

Egyszeriben, mintegy varázsütésre azon kezdtek vitatkozni, hogy ki menjen ki, ahelyett, hogy egyáltalán ki kell-e menni. De egyikük sem hallotta azt a ronda, csúszkáló zajt. - Hagyják abba! - szoltam rájuk hangosan.

Rám bámultak.

- Úgy látszik, nem értik, vagy mindent elkövetnek, hogy ne értsék meg. Ez nem hétköznapi kód. Senki sem jött be az áruháza, amióta a kód itt van. Ha kinyitják azt a rakodóajtót, valami bejön...

- Például? - vágott közbe Norm, hangjában egy tizenhét éves vagány pökhendiséggel.

- Ami azt a hangot kiadta.

- Mr. Drayton - kezdte Jim. - Bocsásson meg, de egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy tényleg hallott valamit. Tudom, hogy nagymenő művész, és vannak kapcsolatai New Yorkban, Hollywoodban meg mindenhol, de az én szememben emiatt semmiben sem különbözik másoktól. Szerintem a sötétben egyszerűen, hát... egy kicsit összezavarodott.

- Talán igen - feleltem. - De aki odakint akar tekeregni, kezdhethetné akár azzal is, hogy megnézi, hazaért-e az a nő a gyerekeihez. - A hozzáállása, akárcsak a haverjáé és Normé, a raktáros fiué, megőrzött, és meg is ijesztett. Olyan tűz égett a szemükben, mint azoknak, akik a szeméttelen patkányokra lövöldöznek.

- Hé - kiáltott fel Jim haverja. - Ha szükségünk lesz a tanácsára, majd szólunk.

Ollie szólalt meg habozva: - A generátor nem is olyan fontos. Az étel a hűtőkben eláll tizenkét óráig, vagy még tovább.

- Oké, kölyök, te csinálod - vágott közbe Jim gorombán. - Én elindítom a generátort, te pedig felemeled az ajtót, hogy ne legyen itt akkora bűz. Én és Myron itt fogunk állni a kipufogó végénél. Kiálts egyet, ha megtisztítottad.

- Rendben - mondta Norm, és izgatottan elsietett.

- Ez őrülség - mondtam. - Végignézték, hogy az a nő egyedül indul haza...

- Nem vettem észre, hogy maga kezét-lábát törve sietett volna, hogy hazakísérhesse - jegyezte meg Myron, Jim haverja. Fakó téglaszín mászott felfelé a gallérja alól.

- ... és hagyják, hogy ez a kölyök az életét kockáztassa egy generátorért, ami nem is igazán fontos?

- Miért nem fogja már be a kibaszott pofáját?! - kiáltott rám Norm.

- Figyeljen, Mr. Drayton - vette át a szót Jim hideg mosollyal. - Megmondom, mit csináljon. Ha van még valami mondanivalója, először számolja meg a fogait, mert már unom hallgatni a baromságait.

Ollie őszinte rémülettel nézett rám. Megvontam a vállam. Megőrültek - ennyi az egész. Ideiglenesen elhagyta őket a józan eszük. Ott kint, az áruházban összezavarodtak és féltek. Itt bent, a raktárban viszont egy egyszerű műszaki problémával álltak szemben: egy csökönyös generátorral. Ezt a problémát meg lehet oldani. És attól majd nem érzik magukat annyira zavartnak és elveszettnek. Ezért hát meg fogják oldani a problémát.

Jim és barátja, Myron úgy döntött, hogy felfogtam a vereséget, és visszamentek a generátorfülkébe. - Készen állsz, Norm? - kérdezte Jim.

Norm bólintott, de aztán rájött, hogy ezt nem hallják. - Igen - mondta.

- Norm - próbálkoztam még egyszer. - Ne csinálj hülyeséget.

- Nagy hibát követsz el - tette hozzá Ollie.

Ránk nézett, és arca hirtelen fiatalabbnak tűnt, mint egy tizennyolc évesé. Egy kisfiú arca volt. Ádámcsutkája görcsösen ugrált, és láttam, hogy belezöldült a félelembe. Szóra nyitotta a száját - szerintem vissza akarta vonni az egészet -, de akkor a generátor zúgva életre kelt. Amikor már egyenletesen járt, Norm a jobbra lévő gombra csapott, és kettős acélsínén csörögve emelkedni kezdett az ajtó. A generátor beindulásakor a vészlámpák újra felgyulladtak. Aztán, ahogy az ajtót mozgató motor elszívta előlük az energiát, egy kicsit elhalványultak.

Az árnyékok visszahúzódtak és szétolvadtak. A raktárt egy borús téli nap puha fehér fénye kezdte betölteni. Megint éreztem azt a furcsa, savanykás szagot.

A rakodóajtó fél méterre, majd egy méterre emelkedett. Mögötte megláttam a négyzet alakú cementemelvényt, sárga csíkokkal a szélén. A sárga szín már egy méter után elhomályosodott, majd eltűnt. A köd hihetetlenül sűrű volt.

- Fel! - kiáltotta Norm.

A lebegő csipkéhez hasonlóan fehér és finom ködindák örvénylettek be. A levegő hideg volt. Egész délelőtt hűvös volt, különösen az elmúlt három hét tapadós hősege után, de az nyári hűvösség volt. Ez azonban hideg volt. Mint márciusban. Megborzongtam. Steff jutott eszembe.

A generátor leállt. Jim éppen kijött a generátorkamrából, amikor Norm bemászott az ajtó alá. Láttam. Én is. És Ollie is.

Egy kar kígyózott elő a cement rakodólap tulsó végéről, és elkapta Norm lábikráját. Eltátoztam a szám. Ollie meglepetésében valami nagyon rövid torokhangot hallatott - ukk! A kar ott, ahol körülfogta Norm lábszárát, úgy harminc centi vastagságú volt - egy vízisikló átmérője -, de ahol eltűnt a ködben, legalább másfél méteresre szélesedett. A teteje palaszürke volt, lejjebb hússos-rózsaszínbe váltott. És az alján szívókorongok sorakoztak. Úgy mozogtak és vonaglottak, mint fintorgó, apró szájak százai.

Norm lenézett. Meglátta, mi kapta el. Kidűlledt a szeme. - Vegyétek le rólam! Hé, szedjétek már le rólam! Jézus Krisztus, szedjétek le rólam ezt a kibaszott dögöt!

- Ó, Istenem - nyöszörgött Jim.

Norm megragadta a rakodóajtó alját, és visszahúzta magát az épületbe. Az inda megduzzadt, mint amikor valaki behajlítja a karját. Visszarántotta Normot a barázdált acélajtóhoz; feje nekicsapódott. A csáp meg egyre dagadt, és Norm lába és felsőteste kezdett kicsúszni az ajtó alatt. Az ajtó széle kitépte ingét a nadrágjából. A fiú vadul rángatta és húzta magát befelé, mintha tornázna.

- Segítsetek! - zokogta. - Segítsetek, srácok, kérlek, kérlek...

- Jézus, Mária, Szent József! - nyögte Myron, aki kijött a generátorkamrából, hogy megnézze, mi történik.

Én voltam Normhoz a legközelebb, így hát elkaptam a derekát, és a sarkaimon hintázva olyan erősen húztam, amennyire csak tudtam. Egy kicsit hátrébb mozdultunk, de csak egy pillanatig. Mintha gumiszalagot vagy karamellt nyújtottam volna. A csáp lazult valamennyit, de a szorításából nem engedett. Aztán három újabb kar nyúlt elő a ködből. Az egyik Norm lebegő, vörös munkaköténye köré tekeredett és letépte. Markában a göndörödő vörös ruhadarabbal eltűnt a ködben, nekem pedig eszembe jutott, amit anyám akkor mondott mindig, amikor a bátyám és én valami olyasmiért könyörögtünk, amit nem akart nekünk megvenni: édességért, képregényért, játékért. „Úgy kell az nektek, mint vaknak a gödör." Erre gondoltam, meg arra a karra, ahogy Norm vörös kötényét lengeti, és nevetni kezdtem. Csakhogy a nevetésem és Norm üvöltése szinte ugyanolyan volt. Talán rajtam kívül nem is tudta senki, hogy ez tulajdonképpen nevetés.

A másik két csáp egy pillanatig céltalanul csúszkált előre-hátra a rakodóemelőnyen azzal a kaparászó hanggal, amelyet korábban hallottam. Aztán az egyik Norm bal combjának csapódott, s rátekeredett. A karomhoz ért. Meleg volt, sima és lüktető. Ha megragadott volna azokkal a szívókorongokkal, én is eltűntem volna a ködben. De nem tette. Norm kellett neki. A harmadik csáp a fiú másik bokája köré tekeredett.

Elhúzta tőlem Normot. - Segítsetek! - kiáltottam. - Ollie! Valaki! Segítsen már valaki!

De nem jött senki. Nem tudom, mit csináltak, de nem segítettek...

Lenéztem és meglátam, hogy a Norm dereka körüli csáp a bőrébe fúródik. A szívókák ették a derekánál, ahol az ing kicsúszott a nadrágjából. Vér

szivárgott az árokból, amelyet a lüktető csáp vájt magának; olyan piros volt, mint Norm hiányzó köténye.

Bevertem a fejem a részben nyitott ajtó szélébe.

Norm lába megint kint volt. Leesett az egyik papucscipője. Egy újabb csáp kúszott elő a ködből, hegyét szorosan a cipő köré fonta, és eltűnt vele. Norm ujjai megragadták az ajtó szélét. Halálos szorításban fogta. Hamuszínűek voltak az ujjai. Már nem üvöltött; túl volt rajta. Feje előre-hátra csapódott a végtelen tagadásban, hosszú fekete haja vadul lobogott.

Norm válla fölött átnézve láttam, hogy újabb csápok érkeznek, több tucat, egy egész erdőnyi. A legtöbb kicsi, néhány viszont óriási volt, olyan vastagok, mint a mohafűzős fa, amely aznap reggel a kocsí feljárónkon hevert. A nagyok szívókái cukor-rózsaszínűek voltak, és akkorák, mint egy kábelakna teteje. Az egyik ilyen nagy kar a raktár betonjára csapódott, és hangos, gördülő krrrr! kíséretében tunyán csúszott felénk, mint valami hatalmas, vak földigiliszta. Még egy nagyot rántottam Normon, mire a jobb lábát fogva tartó csáp megcsúszott egy kicsit. Ez volt minden. De még mielőtt a lény fokozta volna a szorítását, láttam, ahogy eszi Normot.

Az egyik csáp finoman súrolta az arcomat, aztán megingott a levegőben, mintha habozott volna. És akkor eszembe jutott Billy, aki ott alszik bent az áruházban Mr. McVey hosszú, fehér húsos pultja előtt. Azért jöttem be ide, hogy takarót keressek neki. Ha egy csáp engem is elkap, senki sem fog vigyázni rá - kivéve talán Nortont.

Elengedtem Normot, és négykézlábra estem.

Félig kint voltam, félig bent, éppen az ajtó alatt. Egy csáp ment el mellettem baloldalt. Olyan volt, mintha a szívókáin sétált volna. Norm egyik kidagadó felkarjára ragasztotta magát, várt egy pillanatot, aztán tekeregve rácsusszant.

Norm úgy nézett ki, mint egy őrült rémálom a kígyóbűvölésről. Szinte minden porcikájára csápok fonódtak... és körülöttem is ott tekeregtek. Ügyetlenül beugrottam a raktárba, a vállamra estem, majd továbbhemperedtem. Jim, Ollie és Myron még mindig ott álltak. Olyanok voltak, mint egy csoport viasz-figura Madame Tussaud panoptikumában: arcuk sápadt, szemük pedig túl fényes volt. Jim és Myron a generátorkamra ajtaja mellett álltak.

- Indítsátok el a generátort! - kiáltottam rájuk.

Egyikük sem mozdult. Kábult, rémült mohósággal meredtek a rakodótérre.

A padlón tapogatózva megmarkoltam az első dolgot, ami a kezembe akadt - egy doboz fehérítő -, és Jimhez vágtam. A hasát találtam el, közvetlenül az övcsatja fölött. Felmordult és odakapott. Szemében a józansághoz valamelyest hasonlatos fény villant.

- Indítsd már be azt a kibaszott generátort! - Olyan hangosan üvöltöttem, hogy a torkom is belefájdukt.

Nem mozdult, hanem védekezni kezdett, mert nyilvánvalóan úgy döntött, hogy miután Normot élve elfogyasztotta valami őrült borzalom a ködből, elérkezett a cáfolat ideje.

- Sajnálom - nyüsztette. - Nem tudtam, honnan a pokolból kellett volna tudnom? Mondta, hogy hallott valamit, de fogalmam sem volt, hogy mire

gondol, jobban el kellett volna magyaráznia. Azt hittem, nem 'tom, hogy talán egy madár vagy valami...

Ekkor Ollie széles vállával félrelökve Jimet betámolygott a generátorkamrába. Jim megbotlott egy fehérítés dobozban, és felbukott, akárcsak én a sötétben. - Sajnálom - ismételte. Vörös haja a homlokába hullott. Arca falfehér volt. Szeme, mint egy rémült kisfiúé. Másodpercekkel később a generátor köhögve, morogva életre kelt.

Visszafordultam a rakodóajtóhoz. Norm már majdnem eltűnt, de egyik kezével mégis keményen kapaszkodott. A teste szinte forrt a csápoktól, és a vér tízcentes nagyságú cseppekben csendesen hullott a betonra. Norm feje előre-hátra csuklott, szeme pedig megduzzadt a rettenettől, ahogy a ködbe bámult.

Újabb csápok kúsztak-másztak be a padlón. Túl sok ült az ajtó irányítógombja közelében, és gondolni sem lehetett, hogy bárki odalépjen. Az egyik csáp egy félliteres Pepsi-üveg köré fonódott, és magával vitte. Egy másik egy kartondobozra tekeredett rá, és összenyomta. A doboz szétrepedt, és gejzirként törtek fel belőle a vécépapírtekercsek és a celofánba csomagolt dupla Delseyk, majd a földre esve szerteszét gurultak. A csápok buzgón megragadták őket.

Egy nagyobb csáp becsusszant, a csúcsa a levegőbe emelkedett, és szinte szaglászva Myron felé indult, aki finomkodva hátrálni kezdett. A szeme őrülten forgott üregében. Halk, éles nyögés hagyta el tátott száját.

Körülnéztem. Kerestem valamit, bármit, ami elég hosszú ahhoz, hogy a kutató csáp fölött elérjem és megnyomjam a falon lévő ZÁR gombot. Egy partvist pillantottam meg egy halom sörösládának támasztva, és megragadtam.

Norm keze lecsúszott az ajtóról. A fiú a cementlapra puffant, és egyetlen kezével őrülten markolászott valami kapaszkodót keresve. Tekintete egy pillanatra találkozott az enyémmel. Pokolian éber és fényes volt. Tudta jól, mi történik vele. Aztán puffanva-gurulva a ködbe vonszolták. Újabb fojtott üvöltés hallatszott. Normnak vége.

A partvis végével megnyomtam a gombot a falon, mire a motor felnyüzített, és az ajtó kezdett lecsúszni. Először a legvastagabb csáphoz ért, ahhoz, amelyik Myron felé szimatolva kutatott. Az ajtó belehasított külső rétegébe - bőrébe vagy mijebe -, aztán belevágott. Sugárban lövellt ki belőle valami ragacsos, fekete lé. A csáp őrülten vonaglott, trágár ostorként csapkodta a raktár betonpadlóját, aztán kinyúlt. Elpusztult. A többi kezdett visszahúzódní.

Az egyik egy kétkilós Gaines kutyaeledel-csomagra tapadt, ami miatt nem fért ki, a leereszkedő ajtó pedig kettévágta. A levágott csápdarab görcsösen összerándult, kiszakította a csomagot, és barna kutyaeledel-darabkákat repültek szét. Aztán a csáp, mint a partra vetett hal, ugrálni kezdett a padlón, hol összegöndörödött, hol kiegyenesedett. De egyre lassabban vonaglott, aztán mozdulatlaná vált. Megpiszkáltam a partvis végével. Az úgy egyméteres csápdarab egy pillanatra vadul rácsavarodott, majd ellazult, és újra petyhüden hevert a vécépapír, kutyaeledel és fehérítés dobozok szeméthalmai között.

Nem hallatszott más, csak a generátor zúgása és Ollie zokogása. Egy széken ült a furnérlemez fölkében, és arcát a kezébe temette.

Aztán egy másik hangra lettem figyelmes. A lágy csúszkálásra, amit a sötétben hallottam. De most tízszer erősebb volt. Csápok fészkelődtek odakint a rakodóajtó előtt, és keresték a bejáratot.

Myron pár lépést tett felém. - Nézze - kezdte -, meg kell értenie...

Ökölrel jó erősen pofán vágtam. Annyira meglepődött, hogy még védekezni is elfelejtett. Az orra alatt találtam el, és az ütéstől a felső ajka a fogaiba préselődött. A vér előntötte a száját.

- Megöletted! - kiáltottam. - Jól megnézted magadnak? Jól megnézted, mit csináltál?

Verni kezdtem Myront. Vad jobb- és balhorgokat zúdítottam rá, nem úgy ütöttem, ahogy az egyetemi bokszedzés során tanultam, csak az volt a lényeg, hogy kiüsssem. Hátralépett, néhány ütést kikerült, a többit pedig valami zsibbadtsággal fogadta, amely egyfajta beletörődésnek vagy bűnbánatnak tetszett.

Ez még jobban feldühített. Ütlegetésemtől eleredt az orra vére. Egyik szeme alá monoklit varázsoltam, amely gyönyörűen feketedni kezdett. Jó nagyot ütöttem az állára, ettől a tekintete elfelhősödött, üressé vált.

- Nézze - ismételte Myron. - Nézze, nézze... - Gyomron vágtam, mire levegő után kapkodott, és már nem mondogatta, hogy „nézze”. Nem tudom, meddig vertem volna, ha valaki meg nem ragadja a karomat.

Kiszabadítottam magam és megfordultam. Reméltem, hogy Jim az. Őt is ki akartam ütni.

De nem Jim volt. Ollie kerek, halálsápadt arca nézett szembe velem. A szeme alatt - a könnyektől még mindig fényes szemek alatt - sötét árkok virítottak. - Ne, David - mondta. - Hagyd ezt abba. Ezzel semmit nem oldasz meg.

Jim oldalt állt zavart, üres arccal. Valami dobozt rúgtam felé, ami eltalálta az egyik csizmáját, majd visszapattant.

- Hülye seggfej vagy a haveroddal együtt.

- Jaj, David - mondta Ollie szerencsétlenül. - Hagyd már abba.

- Ez a két seggfej megölt egy gyereket!

Jim a csizmáját bámulta. Myron a sörhasát fogva letottyant a padlóra. Nehezen szedtem a levegőt. A fülemben dörömbölt a vér, és egész testemben reszkettem. Leültem egy dobozkupacra, a fejem a térdeim közé hajtottam, és a bokám fölött szorosan átfogtam a lábam. Így, arcomba lógó hajjal üldögéltem egy darabig, és azt vártam, hogy mindjárt elveszítem az eszméletemet, vagy okádok, vagy valami hasonló.

Kis idő után kezdett múlni a rosszullétem, és Ollie-ra néztem. Rózsaszínes gyűrűje tompán megcsillant a vészlámpák fényében.

- Oké - mondtam fojtottan. - Befejeztem.

- Helyes - mondta Ollie. - Ki kell találhunk, hogy most mit tegyünk.

A raktárt újra kezdte betölteni a kipufogógáz. - Kapcsold ki a generátort. Ez az első.

- Igen, gyerünk ki innen - csatlakozott Myron. Tekintete felém fordult. - Sajnálom, ami a sráccal történt. De meg kell értenie...

- Semmit sem kell megértenem. A haverjával együtt visszamegy az áruházba, és megáll a sörhűtőnél. Nem mondanak senkinek semmit. Még nem.

Szó nélkül kimentek, és a csapóajtónál összeölelkeztek. Ollie kinyírta a generátort, és amikor a fények éppen kezdtek elhalványodni, megláttam egy steppelt takarót - rakodáskor burkolják be vele a törékeny dolgokat - egy szódásüvegeket rejtő ládára hajítva. Fel- nyúltam és megszereztem Billynek.

Ollie botladozva csoszogott ki a generátorkamrából. Mint a legtöbb túlsúlyos ember, ő is kissé nehezen, zihálva lélegzett.

- David? - Hangja kissé bizonytalanul csengett. - Itt vagy még?

- Itt, Ollie. Vigyázz azokra a fehérítős dobozokra. Még orra esel.

- Aha.

Próbáltam irányítani, és harminc másodpercen belül ki is ért a sötétből, és megmarkolta a vállamat. Hosszasan, reszketegen felsóhajtott.

- Jézusom, gyerünk ki innen! - Éreztem a leheletén az állandóan szájában levő Roloids rágógumi illatát. - Ez a sötétség... rossz.

- Az. Várj egy kicsit, Ollie. Beszélni akarok veled, anélkül hogy az a két faszfej is hallaná.

- Dave... senki nem kényszerítette Normot. Ezt nem szabad elfelejtened.

- Norm még csak egy kölyök volt, ők viszont már nem azok. De nem számít, már vége van. Meg kell mondanunk nekik, Ollie. Az embereknek az áruházban.

- Ha pánikba esnek... - kezdte Ollie kétkedve.

- Talán igen, talán nem. De ezután kétszer is meggondolják majd, hogy kimenjenek-e; márpedig a legtöbben ezt akarták tenni. Ami érthető is. Majdnem mindenkinek maradt otthon valakije. Nekem is. De meg kell értetnünk velük, mit kockáztatnak, ha kimennek.

Ollie keményen megragadta a karomat.

- Rendben van - mondta. - Igazad van. Csak folyton azt kérdezgetem magamtól... azok a csápok... mint egy tintahal, vagy mi... David, honnan jöttek? Miből nőttek ki azok a csápok?

- Nem tudom. De nem akarom, hogy az a kettő mesélje el az embereknek a történeteket. Az tényleg pánikot keltene. Gyerünk.

Körülnéztem, és egy-két pillanat múlva észrevettem a csapóajtók közötti vékony fénycsíkot. Csoszogva, a szétszóródott dobozokra ügyelve elindultunk. Ollie pufók kezével a karomba kapaszkodott. Eszembe jutott, hogy mindannyian elveszítettük az elemlámpáinkat.

Ahogy az ajtóhoz értünk, Ollie határozottan kijelentette: - Amit láttunk... az lehetetlen, David. Ugye tudod? Még ha egy teherautó a Bostoni Tengeri Akváriumból el tudna is hozni egy olyan hatalmas tintahalat, mint amilyen a Nemo kapitány-han van, és kiöntené itt az áruháznál, az állat biztosan megdöglene. Egyszerűen megdöglene.

- Igen, így van.

- Akkor mi történt? He? Mi történt? Mi ez az átkozott köd?

- Ollie, nem tudom.

Visszamentünk az áruházba.

V. Vita Nortonnal. Beszélgetés A Sörhűtőnél.

Bizonyíték

Jim és kedves haverja, Myron közvetlenül az ajtó mellett álltak egy-egy Budweisert szorongatva. Megnéztem Billyt, még aludt. Betakartam. Megmozdult, motyogott valamit, aztán újra megnyugodott. Az órára néztem. Negyed egy volt. Ez teljesen hihetetlennek tűnt: mintha legalább öt óra telt volna el azóta, hogy elindultam takarót keresni. De ez az egész, az elejétől a végéig csak körülbelül harmincöt percre tartott.

Visszamentem oda, ahol Ollie állt Jimmel és Myronnal. Ollie elővett magának egy sört, egy másikat pedig felém nyújtott. Elfogadtam; egy húzásra legurítottam a doboz felét, mint reggel, favágás közben. Egy kicsit feldobott.

Jim teljes neve Jim Grondin. Myron vezetéckneve LaFleur - igen, ez a dolog komikus része. Myron, a virág ajkán, állán, arcán megalvad a vér. Szeme az alatta lévő monoklitól máris dagadni kezdett. Az áfonyaszín pólós nő céltalanul sétálgatott, és óvatosan Myronra pillantott. Megmondhattam volna neki, hogy Myron csak azokra a tizenéves fiúkra veszélyes, akik a férfiasságukat akarják bizonyítani, de nem vesztegettem a szót. Végül is, Ollie-nak igaza volt - tényleg csak azt tették, amit a legjobbnak tartottak, bár inkább a rémülettől vakon, mint a közös érdektől vezérelve. És különben is, szükségem volt rájuk: azt kellett tenniük, amit én tartok a legjobbnak. Úgy gondoltam, nem lesz velük gond. Mindketten leszálltak a magas lóról. Egyikőjük sem - különösen Myron, a virág nem - lesz használható egy jó ideig. A tekintetükből eltűnt az a valami, ami ott izzott, amikor kiküldték Normot, hogy tisztítsa meg a kipufogócsövet. Már nem hordták fenn az orrukat.

- Mondanunk kellene valamit ezeknek az embereknek - szólaltam meg.

Jim tiltakozásra nyitotta a száját.

- Ollie-val kihagyjuk azt, hogy milyen szerepetek volt Norm kiküldésében, ha cserében igazoltok bennünket, amikor elmondjuk... szóval, hogy mi kapta el.
- Persze - vágta rá Jim szánalmasan buzgón. - Persze, hiszen ha nem mondjuk el, az emberek kimennek... mint az a nő... az a nő, aki... - Kézfejjével megtörölte a száját, és gyorsan ivott még egy kis sört. - Jézusom, ez örület!
- David - szólt közbe Ollie. - Mi van, ha... - Elhallgatott, aztán erőt vett magán.
- Mi van, ha bejutnak? Azok a csápok...
- Hogyan juthatnának be? - kérdezte Jim. - Bezártátok az ajtót, nem?
- De igen. De az épület egész elülső része üvegből van - felelete Ollie.

Egy lift zuhant le a gyomrommal legalább húszemeletnyi. Ez nyilvánvaló volt, de idáig valahogy sikeresen nem vettem tudomást róla. Billy felé néztem. A Norm körül nyüzsgő csápokra gondoltam. Meg arra, hogy ez akár Billyvel is megtörténhet.

- Üveg - suttogta Myron LaFleur. - Jézus Krisztus! Otthagytam őket a hűtőnél - mindhárman egy újabb doboz sört pusztítottak -, és elindultam megkeresni Brent Nortont. A kettes pénztárnál találtam rá; komoly beszélgetésbe merült Bud Brownal. Úgy néztek ki - az idősödő, de fess, jól fésült, ősz hajú Norton és a savanyú New England-i Brown -, mintha a New Yorker egyik karikatúrájából léptek volna elő.

Nagyjából két tucat ember tekergett nyugtalanul a pénztárak és a hosszú kirakat között. Sokan az üveg előtt állva bámultak ki a ködbe. Megint olyanok voltak, mintha egy építkezés előtt gyűltek volna össze.

Mrs. Carmody az egyik pénztárpult futószalagján üldögélt, és Parlamentet szívott, persze szipkával. Végigmért, de mivel semmi érdekfeszítőt nem talált rajtam, tekintete tovasiklott. Olyan volt, mintha ébren álmodna.

- Brent - szólaltam meg.

- David! Hova tűntél?

- Éppen erről akarok beszélni veled.

- Sört isznak az emberek ott hátul, a hűtőpultnál - mondta Brown zordan, mintha legalábbis azt jelentené be, hogy szexfilmeket vetítenek a diakónus fogadásán. - Látom őket a domború biztonsági tükörben. Ezt egész egyszerűen meg kell akadályozni.

- Brent!

- Kérem, bocsásson meg egy percre, Mr. Brown.

- Természetesen. - Brown keresztbe fonta karját a mellén, és dühösen bámult a domború tükörbe. - Ez be lesz szüntetve, ezt megígérhetem maguknak.

Nortonnal a sörhűtő felé indultunk, az áruház túlsó végébe, elhaladva a konyhai felszerelések és a rövidáru előtt. A vállam fölött hátrapillantva nyugtalanul vettem észre, hogyan hajlottak, görbültek el és hasadtak meg a nagy, négyzetes üvegtáblákat tartó fadesszékák. És az egyik ablak nem is teljes, jutott eszembe. A felső sarkából kiesett egy tortaszelet alakú darab annál a fura rázkódásnál. Talán betömhetjük valami ruhával vagy ilyesmivel - talán azokkal a 3,59 dolláros női blúzokkal, amelyeket a borok mellett fedeztem fel...

Gondolatmenetem hirtelen megszakadt, és kézfejemet a számhoz kellett szorítanom, mintha egy böffentést nyomnék el. Amit igazán el kellett fojtanom, az a rémült kacagás avas áradata volt arra a gondolatra, hogy egy rakás női ruhadarabbal tartsuk kinn a csápokat, amelyek elragadták Normot. Láttam, hogy az egyik - egy kicsi - úgy összeszorított egy kutya-eledeles zacskót, hogy az egyszerűen összeroppant.

- David? Jól vagy?

- Mi?

- Az arcod... úgy néztél ki, mintha valami jó ötlet jutott volna eszedbe, vagy valami átkozottul rossz.

És ekkor tényleg eszembe jutott valami. - Brent, mi történt azzal a férfival, aki önkívületi állapotban azt ordította, hogy valami elkapta a ködben John Lee Frovint?

- Akinek vérzett az orra?

- Igen.

- Elájult, de Mr. Brown elővette az elsősegélyládából a repülő sőt, és az orra alá tartotta. Magához tért. Miért?

- Mondott még valamit, amikor magához tért?

- Nem, csak azokról a hallucinációkról beszélt.

Brown felvitte az irodájába, mert megijesztett néhány nőt. A fickó nem tiltakozott. Valahogy az üveg miatt. Amikor Brown elmondta neki, hogy az

igazgatói szobának csak egy kicsi ablaka van, az is dróttal megerősítve, a férfi boldogan felment. Szerintem még mindig ott van.

- Amiről beszélt, az nem hallucináció.

- Nem, hát persze hogy nem.

- És az a rengés?

- Az sem, de David...

Megrémült, emlékeztettem magam. Ne támadj rá; ma délelőtt már kitetted magad egy dührohamnak, és ennyi éppen elég. Ne ess neki, mert ő éppen így viselkedett abban az ostoba tulajdonhatár-vitában... először leereszkedően, aztán gúnyosan, végül pedig, amikor világossá vált, hogy veszít, mocskosan. Ne támadj neki, mert szükséged lesz rá. Bár még a láncfűrészt sem képes beindítani, pontosan úgy néz ki, mint a nyugati világ apafigurája, és ha ő azt mondja az embereknek, hogy ne essenek pánikba, nem is fognak. Szóval ne támadj rá.

- Látod azt a dupla ajtót a sörhűtő mögött?

Homlokát ráncolva nézett oda. - Az ott nem a másik igazgatóhelyettes? Weeks. Ő is sörözik. Ha Brown ezt meglátja, előre borítékolom, hogy ez az ember kereshet másik állást.

- Brent, ide figyelnél?

Szórakozottan pillantott rám. - Mit mondtál, Dave? Ne haragudj.

Nem annyira, mint amennyire ő fog haragudni. - Látod azt az ajtót?

- Hát persze. Mi van vele?

- A raktárba nyílik, amely az épület egész nyugati felét elfoglalja. Billy elaludt, és én bementem, hogy keressek valami takarót számára...

Mindent elmondtam neki, csak a vitát hagytam ki arról, hogy Norm kimenjen-e vagy sem. Elmondtam neki, mi jött be... és végül, hogy mi távozott üvöltve. Brent Norton nem volt hajlandó elhinni. Nem, még arra sem volt hajlandó, hogy foglalkozzon a gondolattal.

Odavittem Jimhez, Ollie-hoz és Myronhoz. Mindannyian igazolták a történetet, bár Jim és Myron, a virág már jó úton haladt a berúgás felé.

Norton még most sem akart hallani erről az egészből. Egyszerűen megmakacsolta magát. - Nem - mondta. - Nem, nem és nem! Bocsássanak meg, uraim, de ez teljességgel nevetséges. Vagy ugratnak - leereszkedett hozzánk sugárzó mosolyával, jelezve, hogy érti a viccet -, vagy valamilyen tömeghipnózisnak estek áldozatul.

Ettől megint ideges lettem, de elnyomtam a haragom - nagy nehezen. Általában nem vagyok indulatos ember, de ez nem egy szokványos helyzet. Nekem Billyre kellett gondolnom, meg hogy mi fog történni - vagy már történt - Stephanie-val. És ezek a gondolatok egyre inkább felemésztettek.

- Rendben - mondtam. - Menjünk hátra. Van egy csápdarab a padlón. Levágta az ajtó, amikor bezáródott. És hallhatod is őket. Az ajtó körül susognak. Olyan, mint a repkényt borzoló szél hangja.

- Nem megyek - jelentette ki Norton nyugodtan.

- Micsoda? - Tényleg azt hittem, hogy rosszul hallottam. - Mit mondtál?

- Azt, hogy nem megyek. Nem megyek hátra. Túl messzire mentetek már a viccelődéssel.

- Brent, esküszöm neked, hogy ez nem vicc.

- Dehogynem! - csattant fel. Tekintete végigfutott Jimen, Myronon, röviden megpihent Ollie Weeksen, aki hűvös nyugalommal állta a pillantást, végül visszatért rám. - Ez az, amin ti, helyiek, úgymond, „szétröhögitek az agyátokat”, ugye, David?

- Brent... figyelj...

- Nem, te figyelj! - Hangja kezdte felvenni a bírósági tónust. Nagyon jól hallatszott, és néhány ingerülten és céltalanul arrafelé sétálgató ember ránk nézett. Beszéd közben Norton rám mutogatott. - Ez egy hülye vicc. Egy banánhéj, amelyen nekem kellene elcsúsznom. Ti nem igazán bolondultok a hozzám hasonló vidékiekért, igazam van? Szépen összetartotok, ugye? Mint amikor a bíróság elé vittem az ügyünket, hogy elvegyem, ami a jog szerint engem illet. Azt a csatát megnyerted, igen. Ami teljességgel érthető is. Az apád volt a híres művész, és ez a város a tied. Én csak fizetem az adómat, és elköltöm itt a pénzem.

Már nem előadást tartott, nem ijesztgetett bennünket tárgyalótermekben edződött hangjával, hanem szinte üvöltött, és kis híján elveszítette az önuralmát. Ollie Weeks elfordult, és a sörével a kezében odébb sétált. Myron és barátja, Jim őszinte döbbenettel bámult Nortonra.

- Menjek hátra, és nézzek meg valami kilencvennyolc centes gumijátékot, hogy ez a két bunkó beszarjon a röhögéstől?

- Hé, gondolja meg, kit nevez bunkónak! - mondta Myron.

- Örülök, hogy az a fa ráesett a csónakházadra, ha tudni akarod az igazat. Nagyon örülök - és vadul vigyorgott rám. - Jól kilyukasztotta a tetőt, ugye? Fantasztikus. Most pedig tűnjetek az utamból!

Megpróbált félretolni és elmenni mellettem. Megragadtam a karját, és a hűtőpultnak löktem. Egy nő felmordult meglepetésében. Két karton Bud felborult.

- Mosd ki a füled, és jól figyelj rám, Brent! Itt életek forognak kockán. Nem utolsósorban a gyereké. Úgyhogy jól figyelj, különben esküszöm, hogy még a szart is kiverem belőled.

- Gyerünk - mondta Norton még mindig valami őrült, bénult hősködéssel. Véréres szeme kidülledt. - Mutasd meg mindenkinek, milyen nagy és bátor vagy, hogy le tudsz ütni egy szívбайos öregembert, aki az apád lehetne.

- Üsd már le! - kiáltotta Jim. - Szard le a szívбайját! Szerintem egy ilyen olcsó New York-i zugprókátornak még szíve sincsen.

- Ebből te maradj ki - szóltam rá, aztán Nortonhoz hajoltam. Akár egy csókot is nyomhattam volna a képére, ha arra szottyán kedvem. A hűtő már nem járt, de még mindig kibocsátott egy kis hűvösséget. - Hagyd abba a mellébeszélést. Nagyon is jól tudod, hogy igazat beszélek.

- Én... nem tudok... semmit... - zihálta.

- Ha máskor és máshol lennék, nem foglalkoznék veled. Nem érdekel, mennyire félsz, és nem vagyok az a bosszúálló típus. Én is félek, és szükségem van rád, az istenit! Felfogtad? Szükségem van rád!

- Engedj el!

Megragadtam az ingénél fogva, és megráztam. - Hát nem érted? Az emberek el fognak indulni, egyenesen belemennek abba az izébe, ami odakint van! Az isten szerelmére, hát nem érted?

- Engedj már el!
- Nem, amíg hátra nem jössz velem, és meg nem nézed.
- Mondtam már, hogy nem! Ez csak valami trükk, valami vicc, és én nem vagyok olyan hülye, hogy...
- Akkor én magam vonzollak oda.

Megmarkoltam a vállát és a bőrt a nyakán. Halk reccsenéssel elszakadt az inge a hóna alatt. A dupla ajtó felé vonzoltam. Norton szerencsétlen kiáltást hallatott. Egy csomó, tizenöt-tizennyolc ember gyűlt össze, de megtartották a távolságot. Beavatkozási szándéknak egyikük sem adta jelét.

- Segítsenek! - kiáltott Norton. Szeme kidülledt a szemüvege mögött. Gondosan ápolt frizurája megint összekócolódott, és ugyanaz a két tincs állt ki a füle mögött. Az emberek csoszogtak, és bennünket bámultak.
- Miért kiabálsz? - mondtam a fülébe. - Hiszen ez csak egy vicc, nem? Csakis azért hoztalak be a városba, és azért bíztam rád a fiamat, hogy vezesd át a parkolón, mert gyártottam egy ügyes kis ködöt, béreltem egy ködcsináló gépet Hollywoodban, tizenötezer dolláromba került, meg nyolcezerbe az ideszállítása. És mindezt csakis azért tettem, hogy jól megvicceljelek. Ne hülyítsd tovább magad! Nyisd már ki végre a szemed!
- Engedj... el! - ordított Norton. Már majdnem ott voltunk az ajtónál.
- Hé, maguk! Mi folyik itt? Mit csinálnak?

Brown volt az. Sietve tört utat magának a könyökével a nézelődők tömegén át.

- Mondja már meg neki, hogy engedjen el! - mondta Norton rekedten. - Megbolondult.
- Nem. Nem bolond. Szeretném, ha az lenne, de nem az - ez Ollie volt, és meg tudtam volna áldani ezért. Megkerülte a sort mögöttünk, és most Brownnal szemben állt.

Brown pillantása az Ollie kezében lévő sörre siklott.

- Te iszol! - mondta, és bár a hangja meglepett volt, nem nélkülözte a kárörömet. - Ez az állásodba fog kerülni.
- Ugyan már, Bud - mondtam, és elengedtem Nortont. - Ez nem hétköznapi helyzet.
- A szabályok nem változnak - jelentette ki Bud önelégülten. - Gondoskodom róla, hogy ezt az igazgatóság is megtudja. Elvégre ez a dolgom.
- Időközben Norton arrébb oldalgott, és próbálta kisimítani az ingét és megigazítani a haját. Szeme idegesen ugrált Brownra és rám.
- Hé! - kiáltott fel hirtelen Ollie olyan mennydörgő basszussal, amelyet sosem néztem volna ki ebből a hatalmas, de lágy és szerény emberből. - Hé! Mindenki az áruházban! Jöjjenek ide hátra, és hallgassák meg ezt! Mindenkit érint! - Nyugodtan rám nézett, és rá se hederített Brownra. - Jól csinálom?
- Remekül.

Az emberek kezdtek körénk gyűlni. A Nortonnal való vitám eredeti nézőszáma kétszeresére, majd háromszorosára nőtt.

- Van itt valami, amit jobb, ha mindenki tud... - kezdte Ollie.
- Most azonnal leteszed azt a sört! - szólt rá Brown.
- Most azonnal befogja a száját - mondtam én, és tettem egy lépést felé.

Brown erre hátralépett.

- Nem tudom, néhányan mit képzelnek magukról - mondta -, de azt megígérhetem, hogy mindez jelentve lesz a Szövetségi Élelmiszer Társaságnak! Minden! És jobb, ha tudják: ennek meglesz a következménye! - Ajka idegesen felhúzódott sárgás fogairól. Együtt éreztem vele. Ő egyszerűen csak megpróbált megbirkózni a helyzettel. Norton azzal próbálkozott, hogy teljesen értetlennek tette magát, Myron és Jim vagánykodott - ha a generátort meg lehet javítani, a köd eltűnik. Brown is csak védekezett... védte az áruházat.

- Akkor gyérünk, írja fel a neveket - mondtam. - Csak, kérem, ne szólaljon meg.

- Rengeteg nevet fel fogok írni. A magáéval kezdem. .. maga bohém.

- Mr. David Drayton mondani akar valamit maguknak - kezdte Ollie. - Azt hiszem, jobban teszik, ha végighallgatják, már ha a hazaindulást tervezték.

Elmeséltem hát, mi történt, majdnem úgy, ahogy Nortonnak. Eleinte néhányan nevettek, de mire befejeztem, elmélyült a nyugalanság.

- Ez az egész hazugság - jelentette ki Norton. Keményen próbált hangsúlyozni, de a hangja inkább élesre sikeredett. Először ennek az embernek mondtam el mindent, remélve, hogy megnyerem magamnak, és segít. Ekkora szívást!

- Persze hogy hazugság - értett egyet Brown. - Örültség. Mit gondol, honnan jönnek azok a csápok, Mr. Drayton?

- Nem tudom. És pillanatnyilag ez nem is olyan fontos. A lényeg, hogy itt vannak. A...

- Szerintem azokból a sörös dobozokból bújtak elő. Ez az én véleményem. - Ez a beszólás kis elismerő kacajt váltott ki. Mrs. Carmody erős, reszelős hangja csendesítette le.

- Halál! - kiáltotta, és a nevetők azonnal elhallgattak.

A beszámoló alatt kialakult, hevenyészett kör közepébe vonult. A kanárisárga nadrág mintha saját fényét sugározta volna, hatalmas retikülje pedig elefántméretű combját verdeste. Arrogáns, fekete szeme körülpillantott, és olyan élesen és vészjóslón csillogott, mint egy szarkáé. Két csinos, tizenhat év körüli, WOODLANDS TÁBOR feliratú műselyem pólót viselő lány kicsit távolabb húzódott.

- Hallgattok, de nem hallotok! Hallotok, de nem hisztek! Ki akar kimenni és körülnézni? - Tekintete végigsiklott az embereken, és megállapodott rajtam. - És mégis, mit javasol, mit tegyünk, Mr. David Drayton? Alit tehetünk?

Elvigyorodott. A feje koponyaszerű volt kanárisárga ruhája felett.

- Ez a vég, én mondom maguknak. Mindennek a vége. Az Idők Végezte. Az ujj nem tűzbe, hanem ködbe írta a parancsot. A föld megnyílt, és kiakádt a förtelmét...

- Nem fogná be valaki a száját? - tört ki az egyik tinédzser. A sírás határán állt.

- Halálra rémiszt.

- Félsz, szívi? - kérdezte Mrs. Carmody a lány felé fordulva. - Nem, nem félsz, most még nem. De amikor majd eljönnek érted a visszataszító lények, amelyeket a császár a földre küldött...

- Ebből elég, Mrs. Carmody - szólalt meg Ollie, és megfogta a karját. - Nagyszerű volt.

- Azonnal engedjen el! Ez a vég! Én mondom. Ez a halál. A Halál!

- Ez egy nagy rakás szar - szólalt meg undorodva egy horgászkalapot és szemüveget viselő férfi.

- Nem, uram - emelte fel a hangját Myron. - Tudom, hogy úgy hangzik, mint egy kábítószeres álom, de ez a kőkemény igazság. Saját szememmel láttam.

- Én is - csatlakozott Jim.

- Meg én - szólt bele Ollie. Sikerült lecsillapítania Mrs. Carmodyt, legalábbis egyelőre. De a nő nem ment messze; nagy kézitáskáját szorongatta, arcán szokásos őrült vigyorával. Senki sem akart túl közel menni hozzá - az emberek maguk között mormogtak, nem tetszett nekik, hogy szavai megerősítést nyertek. Többük feszengve, töprengve tekingetett hátra a nagy táblaüveg kirakat felé. Örültem neki.

- Hazugságok - szólalt meg Norton. - Maguk itt mindannyian hazugságokkal hülyítik egymást. Ez minden.

- Amit állítanak, az egész egyszerűen hihetetlen - mondta Brown.

- Egyáltalán nem kell ezen rágódni - szólaltam meg. - Jöjjenek be a raktárba. Nézzék meg. És hallgassák meg.

- A vásárlóknak tilos a...

- Bud - mondta Ollie. - Menj. És végre tisztázzuk már az ügyet.

- Rendben - mondta Brown. - Fejezzük be végre ezt az egész hülyeséget.

Az ajtón átlépve a sötétségbe nyomultunk.

A hang kellemetlen volt - sőt talán gonosz.

Minden jenkai keményfejűsége ellenére Brown is érezte. A keze azonnal megragadta a karomat, a lélegzete elakadt, aztán meg hangosan zihálni kezdett.

Mély, susogó - szinte cirógató - hang jött a rakodóajtó irányából. Óvatosan körbetapogatóztam a jobb lábammal, és végül belerúgtam az egyik zseblámpába. Lehajoltam, felvettem és bekapcsoltam. Brown arca feszült volt, pedig még nem is látta őket - csupán hallotta. De én láttam, és el tudtam képzelni, hogyan tekeregnek és másznak az ajtó bordázott acélfelületén: mint élő szőlőindák.

- Na, most mit gondol? Ez egész egyszerűen hihetetlen?

Brown megnyalta az ajkát, és a szétdobált dobozokra és zacskókra nézett. - Ők művelték ezt?

- Részben. Leginkább. Jöjjön ide.

Vonakodva odajött. A lámpa fényét az összezsugorodott, összegöndörödött csápdarabra irányítottam, amely még mindig ott feküdt a partvis mellett. Brown föléje hajolt.

- Ne érintse meg. Még élhet.

Brown nyomban felegyenesedett. A partvist a keféjénél fogva felemeltem, és megpiszkáltam vele a csápot. A harmadik vagy negyedik bökésre lomhán kinyúlt, és megmutatott két ép szívókát és egy harmadiknak a szakadozott darabkáját. Aztán a csápdarab újra összegöndörödött, és csak feküdt mozdulatlanul. Brown undorodva felnyögött.

- Eleget látott?

- Aha. Tűnjünk innen!

Követtük az ugrándozó fényt vissza a dupla ajtóhoz, és a raktárból az áruházba léptünk. Mindenki felénk fordult, és a morajló beszélgetés

abbamaradt. Norton arca olyan volt, mint a romlott sajt. Mrs. Carmody fekete szeme felcsillant. Ollie sörözött, és arcán még mindig verejtékcseppek csorogtak, pedig az áruházban már eléggé hűvös volt. A két WOODLANDS TÁBOR-pólós lány úgy bújta össze, mint a fiatal lovak a vihar előtt. Szemek. Olyan sok szem. Le tudnám festeni őket, gondoltam borzongva. Arcok nélkül, csak szemeket a homályban. Le tudnám festeni őket, de senki sem hinné el, hogy valóságosak.

Bud Brown kimérten összekulcsolta hosszú ujjait maga előtt. - Emberek - kezdte. - Úgy tűnik, eléggé jelentős problémával állunk szemben.

VI. További Beszélgetések. Mrs. Carmody.

Erődítmények.

Mi Történt A Lapos Föld Társasággal?

A következő négy óra egyfajta álomban telt. Hosszú, hisztérikus felhangoktól sem mentes beszélgetés követte Brown megerősítését, vagy talán nem is olyan hosszú, mint amilyennek tűnt; talán csak az emberek félelmetes szükséglete volt ez, hogy meghányják-vessék ugyanazt az értesülést, megpróbálják minden lehetséges nézőpontból szemügyre venni, megrágnak, mint kutya a csontot, amikor el akar jutni a velőig. Csak lassanként kezdtek elhinni. Ugyanez történik minden márciusban a New England-i városi gyűléseken.

Ott volt a Norton vezette Lapos Föld Társaság. A lármás kisebbség, körülbelül tízen, akik semmit sem hittek el az egészből. Norton újra és újra rámutatott, hogy csak négy tanúja van annak, hogy a raktáros fiút elragadták az általa az X-Bolygó Csápjainak nevezett izék (először jó poénnak bizonyult, de aztán egyre inkább elvesztette varázsát; Norton ezt növekvő izgalomban nem látszott észrevenni). Hozzátette, hogy ő személy szerint a négy közül egyben sem bíz meg. Rámutatott továbbá arra is, hogy a tanúk ötven százaléka reménytelenül lerészegedett. Ez kétségtelenül igaz volt. Jim és Myron LaFleur, mivel a teljes sörhűtő és boros polc a rendelkezésükre állt, totálisan kiütötték magukat. Figyelembe véve, hogy mi történt Normmal, és hogy ebben mi volt az ő szerepük, nem is hibáztattam őket. Túlságosan hamar ki fognak józanodni.

Ollie, Brown ellenkezésével nem törődve, folyamatosan ivott tovább. Egy idő után Brown feladta, és beérte egy-egy alkalmi vészjósló fenyegetéssel a Társaságot emlegetve. Úgy tűnt, nem fogta fel, hogy a Szövetségi Élelmiszer Társaság a maga bridgtoni, észak-windhami és portlandi áruházaival talán már nem is létezik. A helyzetből ítélve a keleti part valószínűleg már nem létezett. Ollie kitartóan ivott, de nem rúgott be. Ahogy magába öntötte, már ki is izzadta.

Végül, amikor a Lapos Föld híveivel folytatott beszélgetés kezdett egyre elkeseredettebbé válni, Ollie felemelte a hangját:

- Ha nem hiszi el, Mr. Norton, úgy is jó. Megmondom, mit tegyen. Menjen ki az előlső ajtón, és sétálja körbe az épületet a hátsóig. Egy halom visszaváltható

sörös- és szódásüveget talál ott. Norm, Buddy meg én tettük ki ma reggel. Hozzon be néhányat, hogy bebizonyítsa, tényleg ott járt. Ha ezt megteszi, én itt helyben leveszem az ingem, és megeszem.

Norton hangosan zúgolódni kezdett.

Ollie, változatlanul lágy, nyugodt hangon, félbeszakította:

- Tudja, semmi mást nem csinál, csak baromságokat szövegel. Ezek az emberek itt haza akarnak menni, hogy megnézzék, jól van-e a családjuk. A húgom és az egyéves kislánya most otthon van Naplesben. Persze én is szeretném tudni, mi van velük. De ha az emberek hinni kezdenek magának, és elindulnak haza, az fog történni velük, ami Normmal.

Nortont nem, de néhány ingadozót meggyőzött; leginkább nem is a szavaival, hanem rémült tekintetével. Szerintem Norton épelméjűsége azon múlt, hogy nem engedte magát meggyőzni, vagy legalábbis ő ezt hitte. De nem ment bele Ollie javaslatába, hogy hozzon be néhány üveget. Egyikük sem vállalta. Nem voltak készek rá, hogy kimenjenek, legalábbis még nem. Norton és kis társasága (kivált egy-két ember) olyan messzire húzódott tőlünk, többiekől, amennyire csak tudott, egészen a készételes sorig. Egyikük véletlenül belerúgott alvó fiam lábába, és felébresztette.

Odamentem, és Billy a nyakamba kapaszkodott. Mikor megpróbáltam letenni, még szorosabban ölelt, és azt mondta: - Ne, apu. Kérlek.

Kerestem egy bevásárlókocsit, és a gyerekülésre ültettem. Nagyon nagynak látszott benne. Sápadt arcát, homlokába hulló sötét haját és szomorú szemét leszámítva akár mulatságos is lehetett volna. Már vagy két éve nem ült bevásárlókocsi gyermekülésében. Az ilyen apró dolgok fölött elsiklik az ember, először nem is veszi észre őket, és amikor végül ráébred a változásra, alaposan megdöbben.

Időközben, a lapos földesek visszahúzódásával, a vitának újabb gyújtópontja alakult ki - ezúttal Mrs. Carmody személyében, aki elég érthető módon egyedül volt. A homályos, komor fényben rikító kanárisárga nadrágjában, fényes műselyem blúzában, csörgő bizsujaival a karján - vörösréz, teknőspáncél, féldrágakövek -, pajzsmirigyszerű táskájával olyan volt, mint egy boszorkány. Pergamen arcbőrét mély, függőleges ráncok barázdálták. Göndör, ősz haját három szarufésű fogta szorosan hátra. Szája pedig olyan volt, mint egy összecsomózott kötél.

- Nincs védekezés Isten akarata ellen. Már egy ideje közelgett. Én láttam a jeleket. Azok vannak itt, akiknek elmondtam, de senki sem lehet olyan vak, mint azok, akik nem látnak.

- Akkor hát mit tegyünk? Mit javasol? - vágott közbe Mike Hatlen türelmetlenül. Városi tanácsstag, de matrósapkája és lógó ülepű térdnadrágja egyáltalán nem illett a szerepéhez. Sört kortyolgatott; ekkor már elég sok férfi tette ezt. Bud Brown már nem tiltakozott, viszont tényleg elkezdte írni a neveket - mindenkit felírt, akit csak tudott.

- Hogy mit javasolok? - visszahangozta Mrs. Carmody Hatlen felé perdülve. - Hogy mit javasolok? Nos, hát, azt javaslom, készülj fel a találkozásra Isteneddel, Michael Hatlen. - Körbepillantott rajtunk.

- Mindannyian készüljetek fel a találkozásra Istenetekkel.

- Készülj fel a találkozásra a nagy szarral - morogta Myron LaFleur részegen a sörhűtő felől. - Hé, te banya, szerintem ketté kellene vágni a nyelvedet, hogy mindkét végén működjön.

A kijelentést egyetértő moraj fogadta. Billy idegesen nézett körül, és én átkaroltam a vállát.

- Eljön még az én időm! - kiáltotta Mrs. Carmody. Felső ajka felhúzódott, felfedve nikotintól sárga, hiányos fogsorát. Az üzletében lévő poros, kitömött állatokra gondoltam, amelyek már örökre a patakjukként szolgáló tükörből isznak. - A kétkedők a végsőkéig kétkednek. Valami szörnyűség mégis elragadta azt a szegény fiút. Valami a ködben! Egy rémálombeli undormány! Szem nélküli szörnyszülöttek! Sápadt borzalmak! Kétkednek? Akkor hát menjenek ki! Menjenek ki és üdvözléjk őket!

- Mrs. Carmody, hagyja már abba - állítottam le. - Megrémíti a fiamat.

A kislány apja visszhangozta a kijelentésemet. A pufók lábú, heges térdű kislány az apja hasába fúrta a fejét, kezét pedig a fülére tapasztotta. Nagy Bill nem sírt, de közel állt hozzá.

- Csupán egyetlen esélyünk van - folytatta Mrs. Carmody.

- És mi az, hölgyem? - kérdezte Mike Hatlen udvariasan.

- Áldozat - mondta Mrs. Carmody, és mintha vigyorgott volna a félhomályban. - Véraldozat.

Véraldozat - a szó lassan keringett a levegőben. Még most, utólag is egyre csak azt mondogatom magamnak, hogy valamelyik kiskutyára gondolt - a tiltás ellenére ugyanis szaladgált néhány az áruházban. Még most is ezt mondogatom magamnak. Mrs. Carmody olyan volt a homályban, mint a New England-i puritanizmus őrült őskövélete... - csak hogy szerintem a pusztá puritanizmusnál valami mélyebb és sötétebb motiválta. A puritanizmusnak megvan a maga sötét atyja: a jó öreg Ádám, az ő véres kezével.

Mrs. Carmody éppen folytatni akarta, amikor egy alacsony fickó, elegáns, vörös nadrágban és csinos sportingben, képen törölte. A férfi haját mintha vonalzóval választották volna el a baloldalon. Szemüveget viselt. És messziről lerítt róla, hogy nyaraló.

- Hagyja abba ezt a marhaságot! - mondta lágy, színtelen hangon.

Mrs. Carmody a szájához kapta a kezét, aztán némán, vádlón felénk nyújtotta. Véres volt a tenyere. De fekete szemében mintha őrült vidámság táncolt volna.

- Megelőzött! - kiáltott fel egy nő. - Én magam is éppen erre készültem.

- Elkapnak benneteket - mondta Mrs. Carmody véres tenyerét mutogatva. A vérerecske a szájából úgy folyt az egyik ráncon az állára, mint esőcsepp az ereszcatornában. - Talán nem ma. Hanem ma éjjel. Éjjel, amikor leszáll a sötétség. Megérkeznek az éjszakával, és elvisznek még valakit. Az éjszakával ők is eljönnek. Hallani fogjátok, ahogy csúszva és tekeregve közelednek. És akkor majd könnyörögni fogtok Carmody mamának, hogy megmentassa, mit tegyetek.

A vörös nadrágos férfi lassan felemelte a kezét.

- Gyere és üss meg - suttogta, és véres fogaival a férfira vigyorgott. A pasas keze meglendült. - Üss meg, ha mersz! - A férfi leengedte a kezét. Mrs.

Carmody arrébb ment. Ekkor Billy sírni kezdett, hozzám szorítva arcát, ahogy a kislány tette az apjával.

- Haza akarok menni - mondta. - Látni akarom a mamit.

Vigasztaltam, amennyire tudtam. Ami valószínűleg nem volt túl hatásos.

A beszélgetés végül kevésbé rémisztő és romboló témákra terelődött, mint például az üvegtáblákból álló kirakat, az áruház nyilvánvalóan gyenge pontja. Mike Hatlen megkérdezte, milyen egyéb bejáratok vannak még, mire Ollie és Brown gyorsan felsorolta: még két rakodóajtó azon kívül, amit Norm kinyitott. A fő kies bejáratú ajtó. Az ablak az igazgatói irodában (vastag, megerősített üveg, biztonságosan bezárva).

Paradox hatása volt, hogy ezekről a dolgokról beszélgettünk. Egyrészt valóságosabbá tette a veszélyt, ugyanakkor viszont jobban éreztük magunkat tőle. Ezt még Billy is megérezte. Megkérdezte, ehetne-e cukrot. Azt mondtam, igen, ha nem megy a nagy ablak közelébe.

Amint hallótávolságon kívül került, megszólalt egy férfi Mike Hatlen mellett: - Rendben, de mit csinálunk azokkal az ablakokkal? Lehet, hogy az öreg hölgy a bolondokházából szabadult, de abban igaza lehet, hogy valami bejön sötétedés után.

- Akkorra talán már el is oszlik a köd - mondta egy nő.

- Talán - felelte a férfi. - Talán nem.

- Ötlet? - kérdeztem Budot és Ollie-t.

- Várjanak egy kicsit - szólalt meg a Hatlen mellett álló férfi. - Dan Miller vagyok. Lynnből jöttem, Massachusettsből. Nem ismernek, nincs is okuk rá, de van egy telkem a Highland-tó mellett. Csak az idén vettem. Közelebb áll az igazsághoz, hogy megkaparintottam, de egyszerűen muszáj volt megszereznem.

- Némi kuncogás támadt. - Mindenesetre láttam ott egy egész rakás műtrágyás zsákokat. Tízkilós a legtöbbjük. Egymásra rakhatnánk őket, mint a homokzsákokat. Kémlelőnyílásokat is hagynánk...

Egyre többen bólogattak, és izgatottan beszélgettek. Majdnem mondtam valamit, de aztán visszatartottam. Millernek igaza van. Az nem árt, ha egymásra pakoljuk azokat a zsákokat, és még valami hasznuk is lehet. De újra eszembe jutott a csáp, amely összeroppantotta a kutyaeledes zacskót. Egy nagyobb csáp talán ugyanezt teszi egy tízkilós Green Acre vagy Vigoro zsákkal is. De a szentbeszéd most nem segít rajtunk, a hangulatunkat sem javítja.

Az emberek már beszélgetve éppen szétszéledtek volna, de Miller elkiáltotta magát: - Várjanak! Jöjjenek vissza! Addig vitassuk meg ezt részletesen, amíg együtt vagyunk.

Mindenki visszajött. Ötvenen vagy hatvanan álltak laza csoportban, a sarokban, amelyet a sörhűtő, a raktárajtó és a húsos pult bal vége alkotott, ahová Mr. McVey mindig azokat a dolgokat rakja, amelyek senkinek sem kellenek, mint például a borjúmirigy, a birkavelő és a fejsajt. Billy egy ötéves ösztönös gyorsaságával tört utat magának az óriások világában, és egy Hersheyt lengetett a kezében.

- Kéred, apu?

- Kösz. - Elvettem tőle. Jólesett az édesség.

- Valószínűleg ostoba kérdés - folytatta Miller -, de nem pakolhatunk mindenhová zsákokat. Van valakinél lőfegyver?

Szünet. Az emberek vállukat vonogatva nézegettek egymásra. Egy őszülő öregember - aki Ambrose Cornellként mutatkozott be - elmondta, hogy a vadászpuskája a kocsija csomagtartójában van. - Kimehetek érte, ha gondolják.

Ollie megszólalt: - Jelenleg nem hiszem, hogy ez túl jó ötlet lenne, Mr. Cornell.

Cornell felmordult: - Jelenleg én sem hinném, fiam. De gondoltam, felajánlom.

- Hát, nem igazán úgy értettem - mondta Miller. - De arra gondoltam...

- Várjanak - szólalt meg az áfonyaszín pólót és sötétzöld nadrágot viselő nő. A haja homok szőke, az alakja jó. Nagyon csinos fiatal hölgy. Kinyitotta a retiküljét, és előhúzott egy közepes méretű pisztolyt. A tömeg olyan meglepett hangot hallatott, mintha egy bűvész most adott volna elő valami különlegesen jó trükköt. A hölgy, aki először elpirult, erre még jobban elvörösödött. Kotorászott még egy kicsit a táskájában, majd elővett egy doboz Smith & Wesson töltényt.

- Amanda Dumfries vagyok - mondta Millernek. - A pisztoly... a férjem ötlete volt. Hogy megvédhessem magam. Már két éve üresen hordom.

- Itt van a férje, hölgyem?

- Nem, New Yorkban van. Üzleti úton. Sokat utazik üzleti ügyben. Ezért akarta, hogy fegyvert hordjak.

- Nos - mondta Miller -, ha tudja használni, maradjon magánál. Mi ez, 38-as?

- Igen. De még soha életemben nem sütöttem el, kivéve egyszer, egy céltáblára.

Miller elvette a pisztolyt, a kezében forgatta, majd kinyitotta a tárat.

Ellenőrizte, hogy tényleg üres-e. - Oké - mondta. - Van egy pisztolyunk. Ki tud jól lőni? Én biztos, hogy nem.

Az emberek egymásra néztek. Először senki sem szólalt meg. Aztán Ollie vonakodva megszólalt: - Elég sokszor szoktam célba lőni. Van egy 45-ös Coltom meg egy 25-ös Liamám.

- Neked? - mondta Brown. - Hű! Túl sokat ittál már ahhoz, hogy láss a sötétben.

Ollie nagyon tisztán felelt: - Miért nem fogod be egyszerűen a szádat, és írogatod inkább a neveket?

Brown rámeresztette a szemét. Kinyitotta a száját, aztán úgy határozott - szerintem igen bölcsen -, hogy inkább újra becsukja.

- A magáé - mondta Miller egy kicsit hunyorítva. Átadta a pisztolyt Ollie-nak, akit újra és sokkal szakszerűbben ellenőrizte. Aztán a fegyvert a jobb első nadrágzsebébe, a tölténydobozt pedig a belső zsebébe dugta - úgy dudorodott ki, mint egy csomag cigaretta. Aztán nekidőlt a hűtőpultnak; kerek arcán még mindig verejték csorgott, és kinyitott egy újabb sört. Egyszerűen nem akartam hinni a szememnek. Egy teljesen váratlan és új Ollie Weeks állt előttem.

- Köszönöm, Mrs. Dumfries - mondta Miller.

- Szóra sem érdemes - felelte a nő, nekem pedig az. a múltó gondolatom támadt, hogy ha én lennék a férje e zöld szempár és tökéletes alak birtokosának, bizony nem utaznék annyit. Pisztolyt adni a feleségnek, nevelésesen szimbolikus dolog.

- Talán ez is ostoba kérdés - kezdte ismét Miller az írotáblát tartó Brown és a sört szorongató Ollie felé fordulva -, de nincs itt valami lángszórószerű?

- Ó, a picsába - mondta Buddy Eagleton, aztán úgy elvörösödött, mint az előbb Amanda Dumfries.

- Mi az? - kérdezte Mike Hatlen.

- Hát... a múlt hétig volt egy egész doboz kis forrasztópisztolyunk, tudja, amivel be lehet forrasztani a szivárgó csöveket a ház körül, vagy a kipufogócsövet meg ilyesmit. Emlékszik, Mr. Brown?

Brown savanyúan bólintott.

- Mindet eladták? - kérdezte Miller.

- Nem, senkinek nem kellett. Csak hármat-négyet adtunk el, a többi meg visszaküldtük. Micsoda, szívás... úgy értem, szégyen - Buddy Eagleton annyira elvörösödött, hogy az arca szinte mély bíborpiros volt, és újra a háttérbe vonult.

Volt persze gyufánk, sónk (valaki tétován megjegyezte, hogy úgy hallotta, a vérszívókra és hasonlókra sót kell szórni), mindenféle O'Cedar partvisunk és hosszú nyelvű seprűnk. A legtöbben továbbra is buzgónak tűntek, Jim és Myron pedig már túlságosan kikészültek ahhoz, hogy akadékoskodjanak. Ollie szemében viszont olyan nyugodt reménytelenséget láttam, ami a félelemnél is rosszabb volt. Ő és én láttuk a csápokat. Az ötlet, hogy sót szórjunk rájuk, netán partvissal hárítsuk el őket, a maga rémes módján igen vicces volt.

- Mike - mondta Miller -, nem vennéd át az irányítást? Váltanék néhány szót Ollie-val és Dave-vel.

- Szívesen - Hatlen vállon veregette Dan Millert. - Valakinek már a kezébe kellett vennie a dolgokat, és te nagyon jól csináltad. Üdvözlünk a városunkban.

- Ez azt jelenti, hogy adókedvezményt kapok? - kérdezte Miller. Alacsony fickó, vörös, egyre fogyatkozó hajjal. Olyan pasasnak tűnt, akit az ember már az első pillanatban akaratlanul is megkedvel, és - talán - akit egy idő után óhatatlanul meg is utál. Aki mindig mindent jobban tud.

- Azt azért nem - felelte Hatlen nevetve. Hatlen elsétált. Miller lenézett a fiamra.

- Ne izguljon Billy miatt - mondtam.

- Ember, egész életemben nem izgultam még ennyire - felelte Miller.

- Én sem - értett egyet Ollie, és a kezében lévő üres dobozt a hűtőládába dobta. Kinyitott egy újabbat, amely halkán felszisszent.

- Észrevettem, hogyan néztek egymásra - mondta Miller.

Megettem a Hershey-t, és elővettem egy sört, hogy leöblítsem.

- Megmondom, én mit gondolok - folytatta Miller. - Fél tucat emberre lesz szükségünk. Bevonják a partvisok nyelvét ruhával, majd zsineggel átkötik. És azt hiszem, szereznünk kell néhány doboz olajat is. Levágjuk a tetejüket, és már kész is a fáklya.

Bólintottam. Ez jó ötlet. De szinte biztos, hogy nem elég jó - ha az ember látta, hogyan ragadták el a csápok Normot -, de még mindig jobb, mint a só.
- Legalább lesz mire gondolniuk az embereknek - jegyezte meg Ollie.

Miller összeszorította a száját. - Hát ennyire rossz a helyzet? - kérdezte.
- Ennyire - helyeselt Ollie, és belekortyolt a sörbe.

Délután fél ötre a műtrágyás zsákok a helyükön voltak, a nagy ablakok pedig a szűk kémlelőnyílásokat kivéve el voltak torlaszolva. Minden nyílásnál állt egy őr, és mindegyiküknél volt egy doboz olaj és egy adag partvisnyél fáklya. Öt kémlelőnyílást hagytunk. Dan Miller megszervezte az őrk váltását. Fél ötkor egy halom zsákon ültem az egyik nyílásnál, Billy pedig mellettem. Kifelé bámultunk a ködbe.

Közvetlenül a kirakat előtt egy piros pad állt, ahol az emberek a csomagjaikkal megvárhatták az autót. A pad mögött pedig a parkoló.

A köd lassan, sűrűn, súlyosan örvénylett. Volt benne nedvesség, mégis nagyon fakónak és homályosnak tűnt. Amikor ránéztem, rettegtem és elveszettnek éreztem magam.

- Apu, te tudod, mi történik? - kérdezte Billy.

- Nem, kicsim - feleltem.

Elhallgatott, és Tuffskin farmeros ölében ernyedten lógó kezét nézte. - Miért nem ment meg minket valaki? - kérdezte végül. - Az állami rendőrség, vagy az FBI, vagy valaki?

- Nem tudom.

- Szerinted a mamí jól van?

- Billy, nem tudom - feleltem, és átöleltem.

- Borzasztóan hiányzik - mondta Billy a könnyeivel küszködve. - Nagyon sajnálom, hogy néha rosszkodtam.

- Billy... - kezdtem, de abba kellett hagynom. Sós ízt éreztem a torkomban, és a hangom remegni akart.

- Vége lesz ennek? - kérdezte Billy. - Apu, vége lesz ennek valaha?

- Nem tudom - ismételtem, és Billy a hónom alá fúrta az arcát, én pedig átkaroltam a tarkóját, és sűrű haja alatt éreztem koponyájának finom ívét. Azon kaptam magam, hogy eszembe jutott az esküvőm estéje. Ahogy nézem Steffet, amint leveszi az egyszerű barna ruhát, amit a szertartás után felvett. Nagy, vörös horzsolás volt a csípőjén, mert előző nap nekiment az ajtófélfának. Néztam a sebet, és arra gondoltam: Amikor ezt szerezte, még Stephanie Stepanek volt; és megérintett valami csoda. Aztán szeretkeztünk, odakint pedig hullott a hó a tompa, szürke, decemberi égből.

Billy sírt.

- Css, Billy, cssss! - Simogattam a kobakját, de nem akarta abbahagyni. Olyan sírás volt ez, amit csak az anyák tudnak csillapítani.

Korán jött el az este a Szövetségi Áruházban. Miller, Hatlen és Bud Brown zseblámpákat osztogattak. Kiosztották az egész készletet, körülbelül húszat. Norton hangosan zúgolódott csoportja nevében, erre kapott két lámpát. A fények nyugtalan fantomokként ugráltak ide-oda a sorokban.

Magamhoz öleltem Billyt, és kinéztem a kémlelőnyíláson. A tejszerű, áttetsző fény nem változott sokat; a felhalmozott zsákok miatt lett ilyen sötét az

áruházban. Többször azt hittem, láttam valamit, de csak az idegesség miatt volt. Valaki egyszer téves riadót fújt.

Billy észrevette Mrs. Turmant, és odarohant hozzá, pedig a nő egész nyáron nem vigyázott rá. Egy elemlámpát nyújtott barátságosan Billynek, aki hamarosan már a nevét próbálgatta ráírni fénnel a fagyasztott élelmiszeres pultok üres üvegarcára. Nagyon örültek egymásnak, és kis idő múlva odajöttek hozzá. Hattie Turman magas, vékony nő, szép vörös haja épphogy csak kezd csíkokban őszülni. Szemüvege díszes láncán lógva a mellén nyugodott - amit szerintem a középkorú hölgyek esetét kivéve be kellene tiltani.

- Itt van Stephanie, David? - kérdezte.

- Nem, otthon van.

Bólintott.

- Alan is. Meddig őrködsz?

- Hatig.

- Láttál valamit?

- Nem. Csak a ködöt.

- Majd én vigyázok Billyre hatig, ha akarod.

- Szeretnéd, Billy?

- Igen - felelte, miközben az elemlámpát lassú ívekben lóbálta a feje fölött, és a fény játékát figyelte a plafonon.

- Isten vigyáz a te Steffedre és Alanre is - mondta Mrs. Turman, és kézen fogva elvezette Billyt. Higgadt bizonyossággal beszélt, tekintetében viszont nyoma sem volt a meggyőződésnek.

Fél hat körül izgatott vita támadt az áruház hátsó részében. Valaki gúnyolódott valaki más szavain, aztán egy másik férfi - talán Buddy Eagleton - felkiáltott: - Ki akar menni? Maga megőrült?

Lámpacsóvák gyűltek össze a vita helyén, majd az áruház eleje felé indultak. Mrs. Carmody visító, gúnyos nevetése olyan karcosan hasította szét a homályt, mint amikor valaki végighúzza a körmét a táblán.

A hangzavarban felmorajlott Norton tárgyalótermi tenorja: - Utat, kérem! Engedjenek el!

A mellettem lévő férfi otthagya a kémlelőnyílását, hogy megnézzé, miért támadt ez a nagy kiabálás. Én úgy döntöttem, maradok. Akármilyen is az ok, éppen felém tart.

- Kérem - mondta Mike Hatlen. - Kérem, beszéljük ezt meg.

- Nincs miről beszélni - jelentette ki Norton, és ekkor a homályból felbukkant az arca. Elszánt, elkínzott és nagyon szerencsétlen volt. Nála volt a lapos földeseknek kiosztott két zseblámpa egyike. Két csigavonalú hajfűrtje újra felállt a füle mögött, és olyan volt, mint egy felszarvazott férj. Szánalmasan rövid sor élén haladt; már csak öten voltak az eredeti kilenc-tízből. - Kimegyünk - jelentette be.

- Felejtse már el ezt az örültséget - kérlelte Miller. - Mike-nak igaza van. Megbeszélhetjük, vagy nem? McVey süt nekünk néhány csirkét, aztán leülünk, eszünk, és...

Norton elé állt, de ő ellökte. Millernek ez egyáltalán nem tetszett. Arca elvörösödött, majd kemény kifejezést öltött. - Akkor tegyen, amit akar -

mondta. - De ezzel az erővel akár saját kezűleg is kinyírhatná ezeket az embereket.

Norton a nagy elhatározás vagy a megtörhetetlen elszántság higgadtságával válaszolt: - Majd küldjük a segítséget.

Egyik követője helyeslően mormolt, egy másik viszont csendesen arrébb lépett. Norton mellett tehát csak négy ember maradt. Ez talán nem is olyan rossz. Még maga Krisztus is csak tizenkettőt tudott megfűzni.

- Figyeljen - mondta Mike Hatlen. - Mr. Norton... Brent... legalább várják meg a csirkét. Hogy legyen magukban valami meleg étel.

- És adjunk egy esélyt, hogy lebeszéljenek, mi? Túl sok időt töltöttem már tárgyalóteremben ahhoz, hogysem bedőljek ennek. Már így is fél tucat emberemnek telebeszélték a fejét.

- Emberének? - Hatlen szinte nyögött. - Emberének? Jézusom, miféle beszéd ez? Ezek itt élő emberek. Ez nem játék, de nem is tárgyalóterem. Odakint bizonyos lények ólálkodnak. Miért rohanna a halálba?

- Azt mondja, bizonyos lények. - Norton jót mulatott ezen. - Hol? A te embereid már órák óta őrködnek. Látott valaki akár egy ilyen lényt is?

- Hát, ott hátul. A...

- Nem, nem és nem! - kiabálta Norton a fejét rázva. - Ezt már megbeszéltük párszor. Ki fogunk menni...

- Nem - suttogta valaki, és a szó visszhangozva szállt az áruházból. Olyan volt, mint a halott levelek susogása az októberi szürkületben. Nem, nem, nem...

- Vissza akar tartani bennünket? - kérdezte egy átható hang. Norton egyik „embere” volt, hogy az ő szavaival éljünk, egy idős, szemüveges asszony. - Talán lekötöz bennünket?

A tagadósók lágy csobogása elhalt.

- Nem - felelte Mike. - Nem hinném, hogy ehhez bárkinek bármi joga lenne.

Billy fülébe suttogtam. Ijedt, kérdő tekintettel nézett rám. - Gyerünk - mondtam. - Gyorsan! Elindult.

Norton olyan kiszámított mozdulattal túrt a hajába, hogy bármelyik broadwayi színész megirigyelhette volna. Jobban elviselem, amikor eredménytelenül húzogatja a láncfűrész zsinórját, átkozódik, és közben azt hiszi, senki sem látja. Nem tudtam megállapítani, és még ma sem tudom, vajon tényleg hitt-e abban, amit csinál. De a szívem mélyén úgy érzem, tudta, mi fog történni. Azt hiszem, a logika, amelynek nevében egész életében jártatta a száját, végül aljas, gonosz tigrisként ellene fordult.

Norton nyugtalanul körülpillantott, mint aki azt kívánja, bárcsak lehetne még itt mondani valamit. Aztán elindult, és négy követőjét végigvezette az egyik pénztárgép előtti folyosón. Az idős hölgy mellett a társaságba tartozott még egy pufók, húsz év körüli fiú, egy fiatal lány és egy kék farmert és hátratolt golfsapkát viselő férfi.

Norton tekintete találkozott az enyémmel, a szeme kissé kimeredt, aztán elfordult.

- Brent, várj egy percet! - szólítottam meg.

- Nem akarok többet beszélni róla. Veled meg aztán egyáltalán nem.

- Tudom. Csak egy szívességre akarlak megkérni. - Körülnéztem, és láttam, hogy Billy visszafelé szalad.

- Mi ez? - kérdezte Norton gyanakodva, ahogy Billy átnyújtott nekem egy celofánba csomagolt köteget.

- Ruhaszárító kötél. - Éreztem, hogy mindenki minket figyel; az emberek a pénztárgépeken túl gyülekeztek. - A nagyobb csomag. Száz méter hosszú.

- És?

- A derekadra köthetnéd, mielőtt kimész. Amikor már nem megy tovább, csak kösd oda valamihez. Mindegy, mihez. Egy kocsiajtó is jó lesz.

- Az isten szerelmére, miért?

- Hogy tudjuk, hogy legalább száz métert megtettetek - feleltem.

Valami fellobbant Norton szemében... de csak egy pillanatra. - Nem - mondta.

Vállat vontam. - Oké. Akkor, sok szerencsét!

Hirtelen megszólalt a golfsapkás férfi: - Én szívesen megteszem, uram. Miért ne?

Norton megperdült, mintha valami éles megjegyzést akarna tenni, de a golfsapkás férfi nyugodtan méregette. Az ő szemében semmi sem lobogott. Döntött, és ezen nem fog változtatni. Ezt Norton is észrevette, mert nem szólt semmit.

- Köszönöm - mondtam.

A zsebkésemmel kivágtam a csomagolást, és a ruhaszárító merev hurkokban kibomlott. Megkerestem az egyik végét, és lazán Golfsapka derekára kötöttem, aki viszont rögtön ki is bogozta, és szakszerűen szorosabbra húzta. Egyeden hang sem hallatszott az áruházban. Norton feszengve egyik lábáról a másikra állt.

- Kéri a késemet? - kérdeztem a golfsapkás férfit.

- Nekem is van. - Ugyanazzal a nyugodt megvetéssel nézett rám. - Csak rendesen engedje majd. Ha összegubancolódik, ledobom magamról.

- Készen vagyunk? - kérdezte Norton egy kicsit talán túl hangosan. A pufók fiú úgy ugrott fel, mintha pofon vágták volna. Senki nem felelt, és Norton a kijárat felé fordult.

- Brent - szóltam utána, és kinyújtottam a kezem. - Sok szerencsét!

Úgy tanulmányozta a kezem, mintha valami kétes eredetű, idegen tárgy lenne. - Majd küldjük a felmentő sereget - mondta, és kiment az ajtón. Újra bejött az az enyhe, savanykás szag. A többiek követték Nortont.

Mike Hatlen állt meg mellettem. Norton öttagú csapata odakint állt a tejszerű, lassan mozgó ködben.

Norton mondott valamit, amit ilyen távolságból hallanom kellett volna, de úgy látszik, a ködnek valamilyen furcsa hangtompító hatása is volt. Csak a hangját és két-három szótagot hallottam, mint amikor rossz a rádióadás. Elindultak.

Hatlen résnyire nyitva tartotta az ajtót, én pedig annyira lazán engedtem a kötelet, amennyire csak tudtam, hiszen a golfsapkás azt mondta, hogy eldobja, ha összegubancolódik. Még mindig nem hallatszott semmi. Billy mozdulatlanul állt mellettem, de mintha valami belső áram rázta volna.

Kísérteties érzésem támadt: mintha nem is eltűntek volna a ködben, hanem inkább láthatatlanná váltak volna. Ruháik egy pillanatig test nélkül lebegtek,

aztán eltűntek. A köd természetellenes sűrűsége nem is tűnt fel, amíg valaki nem látta, hogy másodperceken belül elnyeli az embereket.

Engedtem a kötelet. Letekeredett a negyede, aztán a fele. Egy percig nem mozdult. Mintha egy élőlényt tartottam volna a kezemben, amely hirtelen meghalt. Visszafojtottam a lélegzetem. A kötél újra megindult. Csak engedtem az ujjaim között, és hirtelen eszembe jutott a Moby Dick Gregory Peckkel, amit apámmal néztem meg a Brookside moziban. Azt hiszem, halványan elmosolyodtam.

Már a kötél háromnegyede kint volt. A másik vége Billy lábánál hevert. Aztán a kötél újra mozdulatlanra dermedt. Úgy öt másodpercig nem mozdult, aztán viszont megrándult, és újabb másfél métert engedhettem át az ujjaim között. Ekkor hirtelen, durván balra rándult, és hangos pendüléssel a kijárat ajtó szélének csapódott.

Hirtelen letekeredett hat méter kötél; olyan gyorsan, hogy bal tenyerem égett tőle. Magas, reszkető üvöltés hallatszott a ködből. Lehetetlen volt megállapítani a sikoltó nemét.

A kötél ismét megrándult. Aztán ismét. Jobbra-balra korcsolyázott az ajtó alatt. Kiment még néhány méter, aztán huhogó üvöltés hallatszott kintről, mire Billy felnyögött. Hatlen döbbenetben állt. Szeme hatalmasra nyílt. Szája sarka remegve lekonyult.

Az üvöltést mintha hirtelen elvágták volna. Síri csend támadt. Szinte egy örökkévalóság telt el. Aztán felkiáltott az idős hölgy - ezúttal kétségtelenül meg lehetett állapítani. - Vegyétek le rólam! - sikította. - Ó, Uram, édes Istenem. Szedjétek már...

Aztán ennek is vége szakadt.

Hirtelen majdnem az egész kötél keresztülfutott lazán összecsupott markomon, és ezúttal még jobban égette a tenyeremet. Végül aztán a kötél teljesen elernyed, és a ködből mély, hangos mordulás tört elő, amitől a szám taplószáraz lett.

A hang semmi máshoz sem hasonlított; legjobban talán egy olyan filmben lehetne elképzelni, amelyet az afrikai pusztákon vagy a dél-amerikai mocsárvidéken forgattak. Egy hatalmas állat hangja volt. Újra felhangzott az üvöltés: mély hangú, őrjöngő és vad. Még egyszer... aztán mély morgássá csillapult, majd végleg megszűnt.

- Csukja be az ajtót - mondta Amanda Dumfries reszkető hangon. - Kérem.

- Egy pillanat - és kezdtem visszahúzni a kötelet.

A ködből kiérve rendezetlen hurkokban és csomókban halmozódott fel a lábamnál. A végétől körülbelül egy méterre a vadonatúj, fehér kötél vérvörös volt.

- Halál! - üvöltötte Mrs. Carmody. - Aki kimegy, meghal! Elhiszitek már végre?

A szárítókötél végét mintha megrágták volna: nem volt más, mint kirojtosodott szálak és apró pamutpamacsok kuszasága. Az apró pamacsok pedig apró vércseppeket szívtak magukba.

Senki nem vitatkozott Mrs. Carmodyval.

Mike Hatlen becsapta az ajtót.

VII. Az Első Éjszaka

Mr. McVey tizenkét-tizenhárom éves korom óta Bridgtonban darabolta a húst, de fogalmam sem volt, mi a keresztnéve, vagy, hogy mennyi idős. Az egyik kis szellőző alatt felállított egy gázgrillezt - a szellőző persze nem működött, de azért a levegő mégis cserélődött ott egy kicsit -, és fél hétre sült csirke illata töltötte be az áruházat. Még Bud Brown se tiltakozott. Talán a megrázkódtatások miatt, vagy, inkább mert rájött, hogy a hús és a baromfi frissebb már nem lesz. A csirkének jó illata volt ugyan, de nem túl sokan ettek. Ennek ellenére az alacsony és sovány Mr. McVey takaros fehér szerelésében csak sütötte a csirkéket, kettésével papírtányérra tette a darabokat, és mint az önkiszolgáló éttermekben, a húsos pultra pakolta őket.

Mrs. Turman hozott Billynek és nekem egy-egy adag csirkét és egy kis krumpli salátát. Én ettem, amennyit tudtam, Billy viszont rá se nézett az ételre.

- Enned kell, nagyfiú - mondtam.

- Nem vagyok éhes - mondta, és félretolta a tányérját.

- Sose leszel nagy és erős, ha nem...

Mrs. Turman, aki közvetlenül Billy mögött ült, megrázta a fejét.

- Oké - mondtam. - Menj, és egyél egy barackot. Legalább azt. Oké?

- És ha Mr. Brown rám szól?

- Akkor gyere vissza, és mondd meg nekem.

- Oké, apa.

Billy lassan elsétált. Valahogy mintha összement volna. Belesajdult a szívem, hogy így kell látnom. Mr. McVey sütötte a csirkéket, és szemmel láthatóan nem törődött azzal, hogy csak néhányan esznek; örült, hogy csinálhat valamit. Mint már biztosan említettem, számtalan módon lehet kezelni egy ilyen élményt. Az ember nem is gondolná. Az emberi agy nagy varázsló.

Mrs. Turman és én a gyógyszeres sor közepén ültünk. Az áruház tele volt emberek kis csoportjaival. Mrs. Carmodyn kívül senki sem üldögélt magában. Még Myron és a haverja, Jim is együtt voltak - elájultak a sörhűtő mellett.

Hat új ember őrködött a kémlelőnyílásoknál. Ollie volt az egyik; csirkét rágcsált, és sört ivott. Minden őr mellett partvisfáklya és egy doboz olaj hevert... de szerintem a mély és szörnyűségesen életerős morgás és a megrágott, vérrel átitatott szárítókötél után már senki nem hitt bennük. Ha az odakint ólálkodó lény elhatározta, hogy megszerez bennünket, akkor úgy is lesz. A lény vagy lények.

- Mennyire szörnyű éjszakára számíthatunk? - kérdezte Mrs. Turman: A hangja nyugodt volt, a tekintete viszont szomorú és ijedt.

- Fogalmam sincs, Hattie.

- Vigyázok Billyre, ameddig csak akarod. Én... Davey, azt hiszem, halálosan rettegek - szárazon felnevetett. - Igen, azt hiszem. De ha Billy velem van, semmi gond. Muszáj tartanom magam, miatta.

Fénylett a szeme. Odahajoltam hozzá, és megveregettem a vállát.

- Annyira aggódok Alánért - mondta. - Meghalt, Davey. A szívem mélyén teljesen biztos vagyok benne, hogy halott.

- Ugyan már, Hattie. Ebben egyáltalán nem lehetsz biztos.

- De igen, érzem, hogy így van. Te semmit nem érzel Stephanie-val kapcsolatban? Nincs semmiféle... megérzésed?

- Nincs - hazudtam, a fogam között szűrve a szót.

Fojtottan felnyögött, és a szája elé kapta a kezét. Szemüvege visszatükrözte a homályos, borongós fényeket.

- Jön Billy - motyogtam.

Billy barackot evett. Hattie Turman hívogatóan megütögette maga mellett a padlót, hogy üljön le oda, és azt mondta, hogy ha megette, megmutatja neki, hogyan lehet barackmagból meg egy kis fonálból kicsi emberkét gyártani. Billy halványan elmosolyodott, Mrs. Turman pedig visszamosolygott rá.

Este nyolckor hat új ember váltotta fel az őrköt. Ollie odajött hozzám. - Hol van Billy?

- Hátul, Mrs. Turmannel. Fejlesztik a kézügyességüket. Csináltak már barackmag emberkéket, bevásárlószatyor álarcokat és almababákat, most pedig Mr. McVey megmutatja nekik, hogyan kell pipaszurkáló emberkéket csinálni.

Ollie nagyot kortyolt a söréből, majd azt mondta:

- Valami mozog odakint.

Metsző pillantást vetettem rá. Nyugodtan nézett vissza rám.

- Nem vagyok részeg - nyugtatott meg. - Próbálok berúgni, de képtelen vagyok rá. Bárcsak sikerülne, David!

- Mit értesz azon, hogy mozog?

- Nem tudom pontosan. Megkérdeztem WALTERT, és neki is ugyanaz volt az érzése: mintha a köd egy része néha elsötétülne - néha csak egy kis folt, néha viszont egész nagy, darabon. Aztán újra visszanyeri a szürke színt. És folyamatosan örvénylik. Még Arnie Simms is azt mondta, hogy úgy érzi, valami történik odakint, pedig ő olyan vak, mint egy denevér.

- Mit mondanak a többiek?

- Mind vidékiek, nem ismerem őket. És nem is kérdeztem őket.

- Biztos vagy benne, hogy nem csak képzelődtél?

- Teljesen biztos - felelte Ollie, és fejével Mrs. Carmody felé intett, aki egyedül üldögélt a sor végén. Úgy látszik, az ő étvágyát semmi sem veszi el: a tányérján egy egész csirketemetőre való csont, halmozódott fel. Az étel mellé ivott is valamit: vagy vért, vagy V-8 gyümölcslejt. - Azt hiszem, egy dologban mégis igaza volt - ismerte el Ollie. - Minden ki fog derülni. Amint besötétedik, minden kérdésünkre választ kapunk.

És nem is kellett sötétedésig várnunk. Billy nagyon keveset látott az eseményekből, mert Mrs. Turman hátul tartotta. Ollie még mindig mellettem ült, amikor az egyik őr felsikoltott, és hadonászva hátratántorodott. Fél kilenc felé járt az idő, és az addig gyöngy fehér köd a novemberi alkony palaszürke árnyalatába sötétült.

Valami landolt az üvegen, az egyik kémlelőnyíláson kívül.

- Jézusom! - kiáltott fel az ott őrködő férfi. - Engedjétek ki! Engedjenek ki innen!

Összevissza rohángált, szeme kimeredt, szája sarkában pedig vékony nyálcsík csillant az egyre mélyülő homályban. Aztán elszaladt, végig a fagyasztott ételek sora mellett.

Nagy hangzavar támadt. Mindenki kiabált, néhányan pedig az ablakhoz futottak megnézni, hogy mi történt. Mások inkább hátrahúzódtak: nem érdekelte őket, mi az, nem akarták látni, bármi mászik is odakint az üvegen.

Ollie-val a kémlelőnyílás felé indultam. Keze a zsebében, Mrs. Dumfries pisztolyán. Egy másik őr is felordított - nem is annyira a félelemtől, mint inkább az undortól.

Ollie és én átcsusszantunk az egyik pénztár sorompóján. Onnan már láttam, mi ijesztette el azt a férfit. Nem tudnám megmondani, mi volt az, de láttam. Olyan volt, mintha egy Bosch-festményről elevenedett volna meg - egy pokoli képről. Volt azonban valami szörnyűséges módon nevetséges is a lényben, mert egy kicsit azokra a furcsa, PVC-ből és egyéb műanyagból készült figurákra hasonlított, amelyeket egy dollár nyolcvankilencért bárhol megvehet az ember, hogy aztán a barátait ijesztgesse...tulajdonképpen pontosan olyan gumifigura volt, mint amit Norton szerint eldugtam a raktárban.

Úgy hatvan centi hosszú, ízeit teste rózsaszínes árnyalatú volt: mint a győgyulófélben lévő, égett hús. Gumós szeme két rövid, hajlékony kocsány végéről bámult két különböző irányba. Duzzadt szívókorongokkal tapadt az ablakhoz. A másik végén is kiállt valami: vagy nemi szerv, vagy fullánk. A hátán pedig házi légy szárnyaira emlékeztető, túlméretezett hártyás szárnyak zizegtek lassan. Ollie és én az üveghez közelítettünk.

A tőlünk balra lévő kémlelőnyílásnál, ahol az előbb az a férfi undorodva kiáltozott, három ilyen lény mászott át lomhán az üvegen, nyálkás csiganyomokat hagyva maguk után. Szemük - már ha egyáltalán az volt - rázkódott az ujjnyi vastag kocsányok végén. A legnagyobb körülbelül százhusz centi hosszú lehetett. Néha egymás hátára másztak.

- Jézusom, te is látod? - hüledezett Tom Smalley émelyegve. A tőlünk jobbra eső kémlelőnyílásnál állt. Nem feleltem. Már minden nyílás előtt megjelentek a „bogarak”, ami azt jelenti, hogy kívül valószínűleg az egész épület hemzseg tőlük... mint a férgek egy darab húson. Nem volt valami kellemes látvány, és éreztem, hogy a csirke, amit nagy nehezen sikerült leerőltetnem, visszakívánczik.

Valaki zokogott. Mrs. Carmody a föld gyomrából felbőffent borzalmakról üvöltözött. Valaki nyersen odaszólt neki, hogy fogja be a száját, ha jót akar magának. A szokásos szarakodás.

Ollie elővette a zsebéből Mrs. Dumfries pisztolyát, mire megragadtam a karját. - Ne csinálj őrültséget!

Kiszabadította a kezét a szorításomból. - Tudom jól, mit csinálok - vetette oda.

Arcán merev utálattal megütögette a pisztoly csövével az ablakot. A lények szárnymozgása felgyorsult, és végül a szárnyak már csak homályos maszatnak tűntek - aki nem tudta, meg nem állapította volna, hogy ezek szárnyas lények. Aztán egyszerűen elrepültek.

Néhányan alkalmazták Ollie ötletét, és partvisnyével ütögették az üveget. A lények elrepültek, de rögtön vissza is tértek. Nyilvánvaló volt, hogy nincs több eszköz, mint egy adagos házi légynek. A pánik közeli hangulat, beszélgetéssé

csillapodott. Valaki azt kérdezte a másiktól, hogy szerintem mit tenne egy ilyen lény az emberrel. A válaszra nem voltam kíváncsi.

A kopogtatás kezdett abbamaradni. Ollie felém fordult, szóra nyitotta a száját, de még mielőtt ennél többet tehetett volna, valami előjött a ködből, és letépte az egyik lényt az ablakról. Azt hiszem, sikítottam. De nem biztos.

Repülő lény volt. Ennél többet nem tudok mondani. A köd mintha elsötétült volna, pontosan úgy, ahogy Ollie mondta, de aztán ez a sötét folt nem elhalványodott, hanem egy bőrszerű szárnyakkal csapkodó, albínó fehér testű, vörös szemű lényre alakult. Olyan erősen csapódott az üvegnek, hogy az beleremegett. Kinyílt a csőre. Bekapta a rózsaszín lényt, és eltűnt. Az egész nem tartott tovább öt másodpercnél. Egy pillanatra még láttam, ahogy a rózsaszín lény a ragadozó csőrében tekereg és csapkod, mint egy kis hal a sirály csőrében.

Újabb csapódás hallatszott, majd még egy. Az emberek ismét sikítózva, pánikszerűen menekültek az áruház túlsó végébe. Majd felharsant egy átható kiáltás, a fájdalom hangja, és Ollie szörnyülködve így szólt: - Édes Istenem, egy idős hölgy elesett, és az emberek egyszerűen átgázoltak rajta.

Ollie hátrafutott. Megfordultam, hogy kövessem, ám ekkor megláttam valamit, amitől mozdulni sem tudtam.

Jobbra fent az egyik műtrágyás zsák lassan csúszott hátrafelé. Tom Smalley pedig éppen alatta állt: az egyik kémlelőnyíláson át a ködbe bámult.

Újabb rózsaszín bogár szállt a vastag üvegre ott, ahol az előbb Ollie-val bámultunk kifelé. Egy repülő lény lecsapott, és elragadta. Az öregasszony, akit eltapostak, átható, rekedt hangon üvöltött.

A zsák. Az a csúszó zsák.

- Smalley! - ordítottam el magam. - Vigyázz! Fölötted!

Ekkora hangzavarban azonban nem hallhatta a figyelmeztetésemet. A zsák billegett egy darabig, aztán leesett. Egyenesen Smalley fejére. Nagy puffanással zuhant a földre, és közben állta a kirakat alatt húzódó polcra ütdött.

Az egyik repülő albínó próbálta magát bepréselni az üvegen keletkezett lyukon. Ahogy a kiáltás némileg alábbhagyott, hallottam halk kaparászását. Piros szeme csillogott kissé oldalra billentett, háromszögletű fején. Hatalmas, horgas csőre telhetetlenül tátogott. Kicsit hasonlított a pterodactylusra, amelyet a dinoszauruszokról szóló könyvekben lehet látni, de leginkább egy őrült rémálom torz szülőtte volt.

Felkaptam egy fáklyát, és az egyik olajos dobozba mártottam; közben sikerült fellöknöm a dobozt, és az olaj szétfolyt a padlón.

A repülő lény a műtrágyás zsákok tetejére telepedett. Lassan és ellenségesen egyik karmos lábáról a másikra állt, és körbepillantott. Egészen biztos vagyok abban, hogy ostoba teremtmény volt. Kétszer is megpróbálta kitárni a szárnyát, de mind a kétszer beleütközött a falba, így aztán púpos hátára hajtotta a szárnyát, mint egy griffmadár. A harmadik próbálkozásnál elvesztette az egyensúlyát, és leesett. De még ekkor is megpróbálta kitárni a szárnyát. Tom Smalley hátán landolt. Karmának egyetlen feszítésére Tom inge szétrepedt. Vér szivárgott a résből.

Ott álltam, nem egészen egy méterre tőle. A fáklyámból csöpögött az olaj. Érzelmileg már teljesen felkészültem arra, hogy megölöm, ha tudom... és ekkor rájöttem, hogy nincs gyufám. Egy órával korábban használtam el az utolsó szálát Mr. McVey szivarjának meggyújtásához.

Az áruházban pokoli zűrzavar uralkodott. Az emberek látták, hogy a lény Smalley hátára esik. Olyat láttak, amit ember eddig még nem látott. A lény hirtelen előreszegte a fejét, és kitépett egy darab húst Smalley tarkójából.

Éppen eszembe jutott, hogy majd bunkósbotként használok a fáklyát, amikor szövetbe burkolt vége hirtelen lángra lobbant. Dan Miller volt az, kezében egy tengerészeti emblémás Zippo öngyújtóval. A tekintete kőkemény volt a borzalomtól és a dühtől.

- Öld meg - mondta rekedten. - Öld meg, ha tudod. - Ollie ott állt mellette. Nála volt Mrs. Dumfries 38-asa, de nem tudta célba venni a lényt.

A lény kitárta a szárnyát, suhintott egyet - nyilvánvalóan nem azért, mert el akart repülni, hanem mert jobb helyzetet keresett a zsákmányán -, aztán a bőrszerű, fehér, hártyás szárnyak szegény Smalley egész felsőtestét beburkolták. És ekkor következtek a hangok - halálos, tépdeső hangok, amelyeket képtelen vagyok részletezni.

Mindez csupán másodpercekig tartott, mert aztán égő fáklyámmal a lénybe döftem. Olyan volt, mint egy papírsárkány, mintha nem is lett volna valóságos anyaga. Aztán a lény lángra lobbant. Visítva széttárta a szárnyát, a feje megrándult, vörös szeme vadul forgott, és nagyon reméltem, hogy ez már a haláltusája. A lángoló szárnyak úgy csapkodtak, mint vászonlepedők a ruhaszárító kötélén erős tavaszi szélben. A lény rekedt hangon ismét felvisított.

Az emberek pillantásukkal követték a tüzes haláltusát. Azt hiszem, az egész esetről semmi sem ivódott olyan mélyen az emlékezetembe, mint ez a madárszerű lény, ahogy lángolva cikázik a Szövetségi Áruház pultjai felett, miközben elszenesedett, füstölgő darabkák potyognak mindenfelé a testéből. Végül a spagetti mártások közé csapódott, és a Rag és a Prince and Prima Salsa vércseppekként fröccsent szét. Alig maradt belőle több mint csont és hamu. Erős, hányingert keltő bűz terjengett az áruházban. És mellette érezni lehetett az enyhe, savanykás szagot is, ahogy a köd a kitört üvegen keresztül az épületbe örvénylett.

Egy pillanatra néma csend lett. Egyesültünk az izzó halálröpte fekete csodájában. Aztán valaki felüvöltött. Mások sikítani kezdtek. És valahonnan hátulról meghallottam fiam sírását is.

Egy kar ragadott meg. Bud Brown volt az. Szeme kidülledt, vicsorgó ajka felfedte a műfogsorát. - Itt egy olyan másik - jelentette be.

Újabb bogár mászott be a lyukon, és telepedett a zsákokra zümmögő légyszárnyakkal - olyan hangja volt, mint egy olcsó áruházi ventilátornak -, és kocsányról meredező szemmel. Rózsaszínű, veszedelmesen gömbölyded teste gyorsan emelkedett és süllyedt.

Elindultam a bogár felé. A fáklyám csöpögött ugyan, de még nem fogyott el. Mrs. Reppler viszont, aki a harmadikosokat tanítja, megelőzött. Ötvenöt éves volt, talán hatvan, és nagyon vékony. A teste kőkeménynek, kiszáradtnak tűnt, engem mindig a marhahússra emlékeztetett.

Mindkét kezében Raid rovarirtót tartva közeledett a bogár felé, mint valami modern vígjáték őrült pisztolyhőse. Olyan dühösen mordult fel, hogy azt még egy, az ellensége koponyáját széthasító ősember is megirigyelhette volna. Kinyújtotta a kezét, és egyszerre megnyomta a gombot mindkét flakonon. A rovarirtó szer vastag rétegben burkolta be a lényt. Fájdalmában vadul tekergett és vonaglott, végül pedig leesett a zsákokról. Tom Smalley testéről lepattanva - aki minden kétséget és kérdést kizáróan halott volt -, a padlóra puffant. Szárnya vadul zümmögött, de képtelen volt felszállni, mert vastagon befedte a Raid.

Néhány másodperc múlva a szárnyak lelassultak, majd elernyedtek. A lény megdöglött.

Zokogás és jajveszékelés töltötte meg az áruházat. Jajgatott az idős hölgy is, akit megtapostak. És nevetés. A megátkozottak kacaja. Mrs. Reppler pedig a zsákmánya felett állt, keskeny mellkasa zihált.

Hatlen és Miller talált egy targoncát, amivel a raktáros fiúk gurítják az árut a szupermarketben, és együttes erővel a zsákok tetejére tették, elzárva a tortaszelet alakú lyukat az üvegen. Kielégítő ideiglenes megoldás volt.

Amanda Dumfries lépett előre, mint egy alvajáró. Egyik kezében műanyag vödör, a másikban egy kis seprű, még mindig átlátszó csomagolásába bugyolálva. Lehajolt, és még mindig üres, kitágult szemmel a döglött, rózsaszínű dolgot - bogarat, meztelen csigát vagy akármit - a vödörbe söpörte. A seprű csomagolása ropogva súrolta a padlót. Amanda a kijárat ajtóhoz sétált. Egyetlen bogár sem tapadt rá kívülről. Résnyire nyitotta az ajtót, és kihajította a vödröt, amely az oldalán ért földet, majd egyre lassulva íveket írt le a betonon. Egy rózsaszín lény zúgott elő az éjszakából, a vödrre szállt, és mászni kezdett rajta.

Amanda könnyekben tört ki. Odamentem, és átkaroltam a vállát.

Éjjel fél kettőkor hátamat a húsos pult fényes oldalának támasztva félálomban üdögéltem. Billy feje az ölemben. Mélyen aludt. Nem messze tőlünk feküdt

Amanda Dumfries, valami zakót használva párnaként.

Nem sokkal a madárszerű lény tűzhalála után Ollie-val visszamentünk a raktárba, és összeszedtünk vagy fél tucat olyan pokrócot, amilyenel Billyt takartam be. Sokan ezeken aludtak. Behoztunk néhány narancsos- és körtés ládát is, és négyen együttes erővel fel tudtuk lendíteni őket a műtrágyás zsákokra, a törött üvegtábla elé. A madárlények kemény munkával tudták volna csak arrébb mozdítani az egyenként negyvenkilós ládákat.

De a madarak és a táplálékukul szolgáló bogárszerű lények nem voltak egyedül odakint. Ott voltak még a csápok is, amelyek Normot elragadták. És el lehetett gondolkodni a kirojtosodott ruhaszáritó kötélén. Vagy azon a láthatatlan lényen, amely azt a mély, torokból jövő morajt adta ki. Egyfolytában hallottuk ezt a hangot, néha egészen távolról. De ki tudja, mit jelent a „távoli” ebben a tompító hatású ködben? Néha viszont olyan közletről jött a hang, hogy az épület beleremegett, és az ember úgy érezte, a szívkamrái hirtelen megtelnek jeges vízzel.

Billy nyögve megmozdult az ölemben. Megsimogattam a fejét, mire még hangosabban nyögött. Aztán úgy tűnt, újra az álom tengerének kevésbé

veszélyes vizeire sodródik. Én viszont teljesen éberem nézelődtem. Sötétedés óta mindössze kilencven percet sikerült aludnom, azt is álmok kísértették. Egyik álomtöredékemben az előző éjszakát éltem át. Billy és Steff a panorámaablak előtt állva bámult a sötétségbe, a palaszürke vízre és az ezüstösen felszökő vízárra, a vihar előfutárára. Megpróbáltam elérni őket, mert tudtam, hogy egy erősebb szélroham betörheti az üveget, és halálos szilánkokkal terítheti be a nappalit. De bármilyen gyorsan futottam, nem kerültem közelebb hozzájuk. És ekkor egy madár emelkedett ki a vízoszlopból. Egy óriási, bíborszínű halálmadár, amely történelem előtti szárnyait kitérve az egész tavat elsötétítette. Kinyílt a csőre, és jól látszott hatalmas gyomra. És amikor a madár kezdte felfalni a feleségemet és a fiamat, valami mély, baljós hang újra és újra azt suttogta a fejemben: Nyílhegy-program... Nyílhegy-program... Nyílhegy-program...

De nem csak Billy és én aludtunk rosszul. Voltak, akik kiáltoztak álmukban, néhányan pedig még ébren is. A sör gyorsan fogyott. Buddy Eagleton egyszer szó nélkül újra feltöltötte a hűtőt a raktárból. Mike Hatlen mondta, hogy a Sominex elfogyott. Az utolsó darabig. Szerinte néhányan hat-nyolc üveggel is megihattak.

- Maradt még néhány Nytol - mondta. - Kérsz egyet, David? - Megráztam a fejem, és megköszöntem.

Az utolsó sorban pedig, az ötös pénztárgép mellett voltak a borpártiak. Úgy heten lehettek, Lou Tattingert, a Fenyőfa autómosó tulajdonosát kivéve mindannyian más államból jöttek. Ő egyébként minden különösebb ok nélkül is előszeretettel emelgeti az üveget. A borbrigád egészen szépen eléréstelenítette magát.

Ja, és hatan-heten megőrültek.

Az örület talán nem is a legjobb szó rá, csak nem jut eszembe a megfelelő kifejezés. Ezek az emberek a sör, a bor vagy a gyógyszerek jótékony segítségével nélkül teljes kábulatba estek. Üresen fénylő kilincsgombszemmel bámultak. A valóság kemény talaját valami elképzelhetetlen földrengés repesztette meg, és a szegény ördögök belezuhantak a szakadékba. Idővel néhányan talán visszamászhatnak. Ha lesz rá idő.

Mi, többiek a magunk módján mind értelmi megalkuvásra jutottunk, amely néhány esetben meglehetősen különös volt. Mrs. Reppler például meg volt győződve arról, hogy ez az egész csak álom. Legalábbis ezt állította. És nagyon meggyőző volt.

Amandára pillantottam. Valami kényelmetlenül erős érzés kezdett kialakulni bennem iránta - kényelmetlen, de nem egészen kellemetlen. Az a hihetetlenül ragyogó, zöld szempár... egy ideig figyeltem, hátha rajtakapom, hogy kiveszi a kontaktlencséit, de aztán meg kellett állapítanom, hogy a szín eredeti. Szeretkezni akartam vele. A feleségem otthon van, talán él, de sokkal valószínűbb, hogy meghalt; mindenesetre egyedül van, és én szeretem őt; semmit sem akarok jobban, mint Billyvel hazajutni hozzá, ugyanakkor kéfélni akarok ezzel az Amanda Dumfries nevű hölgygel. Próbáltam meggyőzni magam, hogy csak a helyzet teszi, és ez talán igaz is volt, de mit sem változtatott a vágyaimon.

Hol elbóbiskoltam, hol felébredtem, majd úgy három óra körül felriadtam. Amanda embriópózban feküdt: lábát a melléhez húzta, kezét pedig összekulcsolta a combjai között. Úgy látszott, mélyen alszik. A blúza egy kicsit felhúzódott oldalt, és kilátszott alóla tiszta, fehér bőre. Ránéztem, és szerfelett hasztalan és kellemetlen erekcióm támad.

Megpróbáltam elterelni a gondolataimat. Azon kezdtem gondolkodni, mennyire le akartam festeni tegnap Brent Nortont. Nem, nem olyan nagy horderejű dologra gondolok, mint egy festmény... egyszerűen csak felvázoltam volna izzadt, fáradt arcát és gondosan ápolott hajának két rendetlenül felálló fürtjét, ahogy kezében a sörömmel ott ül a fatuskón. Jó kép lehetett volna. Húsz évig kellett együtt élnem az apámmal ahhoz, hogy elfogadjam, hogy a jó lehet elég jó.

Tudják, mi a tehetség? A remény átka. Gyerekként foglalkozni kell vele, le kell győzni valahogy. Ha tudsz írni, azt gondolod, Isten azért küldött a földre, hogy felülmúld Shakespeare-t. Vagy ha tudsz festeni, esetleg azt képzeled - én például igen -, hogy Isten azért küldött a földre, hogy felülmúld apádat.

Kiderült, hogy nem vagyok olyan jó, mint ő. Talán a kelleténél tovább próbálkoztam azzal, hogy túlszárnyaljam őt. Volt egy kiállításom New Yorkban, ami elég rosszul sikerült - a kritikusok az apámhoz hasonlítottak. Egy évvel később azon kaptam magam, hogy a művészetnek éppen nem nevezhető, kereskedelmi munkáimból tartom el a feleségemet. Amikor Steff teherbe esett, leültem és megbeszéltem magammal a dolgokat, aminek eredményeképpen meggyőztem magam, hogy számomra a komoly művészet csupán hobbi maradhat.

Én rajzoltam a Golden Girl samponreklámokat - tudják, amelyiken a lány a biciklije mellett áll, amelyiken, a tengerparton frizbizik, meg amelyiken itallal a kezében a lakása erkélyén ácsorog. A legtöbb nagy, elegáns folyóirat számára illusztráltam már novellákat, de ide csak úgy törhettem be, hogy előtte az ócskább férfimagazinok történeteit illusztráltam. Készítettem néhány moziplakátot is. Mindig is megvolt a pénzünk. Elég jól kijövünk belőle.

Az utolsó kiállításom Bridgtonban volt, éppen tavaly nyáron. Kilenc képem volt itt látható. Öt év alatt festettem őket. Hat elkelt. Volt egy, amit egyáltalán nem akartam eladni: ez valamilyen hátborzongató véletlen következtében a Szövetségi Áruházat ábrázolta a parkoló túlsó végéből. A parkoló egy sor Campbell's és Franks Bab feliratú konzervdobozt kivéve üres volt. A dobozok mindegyike nagyobb volt az előzőnél, és így meneteltek a néző felé. Az utolsó körülbelül két és fél méter magasnak látszott. A kép címe Babkonzerv és téves távlat. Egy kaliforniai fickó, valami teniszlabdákat, teniszütőket, meg ki tudja, milyen más sportfelszereléseket gyártó cég vezérigazgatója nagyon odavolt ezért a képért, és az olcsó fakeszt bal alsó sarkába dugott NEM ELADÓ kártya ellenére sem akart belenyugodni a nemleges válaszbba. Hatszáz dollár volt az első ajánlata, de egészen négyezerig felment. Azt mondta, a dolgozószobájába akarja akasztani. Nem adtam el neki, és a férfi végig sértve távozott. De még ekkor sem adta fel. Meghagyta a névjegyét, hátha meggondolom magam.

El tudtam volna költeni azt a pénzt - abban az évben bővítettük a házat, és vettük meg a négy kerék meghajtású autót -, de egyszerűen képtelen voltam

eladni. Képtelen voltam, mert úgy éreztem, ez a legjobb kép, amit valaha festettem, és mindig látni akartam, de aztán valaki teljesen öntudatlan kegyetlenséggel megkérdezte tőlem, hogy mikor csinálok már valami komolyat.

Aztán múlt ősszel egy nap véletlenül megmutattam Ollie Weeksnek. Megkérdezte, hogy lefényképezhetné-e és felhasználhatná-e hirdetésként egy hétig. Ez jelentette az én téves távlatom végét. Ollie felismerte, mi is ez a kép, és ezzel engem is rákényszerített az igazság elfogadására: a kép a ravasz kereskedelmi művészet tökéletes példája. Semmi több. De hála istennek, nem is kevesebb.

Hagytam, hogy lefényképezze, aztán felhívtam azt az igazgatót San Luis Obispo-i otthonában, és közöltem vele, hogy ha kell még neki a kép, kétezer-öt- százért az övé lehet. Igent mondott, én pedig elküldtem neki a képet postán. És azóta a csalódott remény hangja - a becsapott gyereké, akit sosem elégít ki az olyan enyhe dicsérő jelző, hogy „jó” - elhallgatott. És néhány morajt kivéve - mint a láthatatlan lényeké odakint, a ködös éjszakában - azóta is hallgat. Nem tudják véletlenül, hogy ennek a gyerekes, követelődző hangnak a megszűnése miért tűnik olyan nagyon haldoklásnak?

Négy óra körül Billy felébredt - legalábbis részben -, és csipásan, értetlenül körülnézett. - Még mindig itt vagyunk?

- Igen, szívem - feleltem. - Itt.

Reményvesztetten elsírta magát. Borzalmas volt. Amanda felébredt, és ránk nézett.

- Hé, kölyök - mondta, és gyengéden magához húzta Billyt. - Reggel minden egy kicsit jobbnak fog látszani.

- Nem - mondta Billy. - Nem fog. Nem fog, nem fog!

- Csss! - csíftotta Amanda, és tekintete találkozott az enyémmel Billy feje fölött. - Csss, aludj szépen.

- Anyut akarom!

- Igen, tudom - mondta Amanda. - Persze hogy őt akarod.

Billy megfordult Amanda ölében, hogy lásson engem. Egy darabig csak nézett rám, aztán újra elaludt.

- Kösz - mondtam. - Magára volt szüksége.

- De hát nem is ismer.

- Az nem számít.

- Szóval mit gondolsz? - Zöld szeme kitartóan szegeződött rám. - De őszintén.

- Reggel kérdezzem.

- De én most kérdezem.

Épp válaszra nyitottam a számat, amikor Ollie Weeks öltött testet a homályból, mint valami horror történet szereplője. Elemlámpájának lencséjére egy női blúzt csavart, és a mennyezet felé irányította. Furcsa árnyékot vetett elgyötört arcára. - David - súgta.

Amanda ránézett; először meglepetten, aztán ijedten.

- Mi az, Ollie? - kérdeztem.

- David - ismételte. Majd: - Gyere velem. Kérlek.

- Nem akarom itt hagyni Billyt. Épp most aludt el.

- Én itt maradok vele - mondta Amanda. - Menjen csak. - Aztán egy kicsit halkabban: - Jézusom, ennek sose lesz vége!

VIII. Mi Történt A Katonákkal? Amandával.

Beszélgetés Dan Millerrel

Követtem Ollie-t. A raktárba vezetett. A hűtőpult mellett elhaladva magához vett egy doboz sört.

- Ollie, mi az?

- Azt akarom, hogy lásd.

Keresztülnyomult a dupla ajtón, amely enyhe szellőt kavarva csukódott be mögöttünk. A raktárban hideg volt. Nem igazán tetszett a hely azok után, ami Normmal történt. Az agyam ragaszkodott ahhoz, hogy van még itt valahol egy kis darabka halott csáp.

Ollie ledobta az elemlámpáról a rátekerít blúzt, majd a feje fölé tartotta. Először azt hittem, hogy valaki zongorahúrokkal vagy valami hasonlóval fellógatott két próbababát a mennyezet alatt lévő csövekre - gyerekes csíny halloweenre.

Aztán észrevettem a lógó lábakat tizenöt centivel a padló fölött. Két halom dobozt szétlöktek. Az arcokra néztem, és éreztem, hogy üvöltés készül kitörni a torkomból: nem próbababák voltak. Mindkét fej, oldalra billent, mintha valami rettenetesen jó viccen röhögnének. Hát, halálra röhögték magukat.

Az árnyékuk. Árnyékuk hosszan nyúlt el a falon. A nyelvük. Kilógott. Mindketten egyenruhát viseltek. A két fiatal kölyök volt az, akiket korábban felfedeztem, de akiről aztán meg is feledkeztem. A katona gyerekek a...

Üvöltés. Hallottam, hogy a torkomban formálódó nyögés egy rendőrautó szirénájának hangjává erősödik. Ollie megszorította a karom a könyököm fölött. - Ne kiabálj, David. Senki sem tud erről, csak te és én. És azt akarom, hogy ez így is maradjon.

Valahogy lenyeltem a sikolyt.

- Azok a katonák - sikerült kinyögnöm.

- A Nyílhegy-programtól - mondta Ollie. - Igen - és ezzel valami hideget nyomott a kezembe. A sörös doboz volt az. - Idd meg. Szükséged van rá. Az utolsó cseppig kiittam a doboz tartalmát.

- Azért jöttem be a raktárba, hogy megnézzem, maradt-e palack McVey gázsütőjéhez. Akkor találtam rájuk. Teljesen olyan, mintha megcsinálták volna a hurkokat, aztán felálltak a dobozokra. Valószínűleg összekötötték egymás kezét, aztán egymást támogatva átlépték a csuklójuk között feszülő kötelet. Hogy... hogy a kezük a hátuk mögé kerüljön, érted. Aztán szerintem a fejüket a hurokba dugták, és félrebillentették, hogy a zsineg jól megfeszüljön. Egyikük talán elszámolt háromig, és egyszerre ugrottak. Szerintem.

- Ezt nem lehet megcsinálni - mondtam kiszáradt ajkakkal.

De a kezük tényleg össze volt kötve a hátuk mögött. Ezt nem hagyhattam figyelmen kívül.

- De lehet. Ha az ember nagyon elszánt, David, meg tudja csinálni.

- De miért?

- Azt hiszem, tudod. A turisták, a nyaralók - mint például ez a Miller nevű fickó - nem értenék, de az itteniek között vannak, akik találgatásokba bocsátkoznának.

- A Nyílhegy-program?

Ollie beszélni kezdett: - Nap, mint nap ott állok valamelyik pénztárgép mellett, és rengeteg mindent hallok. Egész tavasszal mindenki erről az átkozott Nyílhegy-izéről beszélt, és mindig mindenki csak rosszat. A fekete jég a tavon...

Bill Giosti jutott eszembe, ahogy a kocsiablakon behajolva meleg alkoholgőzt lehel a képembe. Nem egyszerűen atomok, hanem másféle atomok. És most ezek a testek ott lógnak a fejünk fölött lévő csövekről. Félrebillent fejek. Lóbálózó cipők. Kolbászként kilógó nyelvek.

Fokozódó borzalommal vettem észre, hogy az érzékelés új kapui tárultak fel bennem. Új kapuk? Nem igazán. Az érzékelés régi kapui. A gyermek érzékelése, aki még nem fejlesztette ki önmaga védelmére a csőllátást, amely az univerzum kilencven százalékát kirekeszti. A gyerekek azt látják, amire pillantásuk véletlenül ráesik, és csak azt hallják, ami hallótávolságon belül van. De ha az élet a tudat ébredése (feleségem az iskolaszékben ezt hirdeti), akkor egyben a befogadóképesség csökkenése is.

A borzalom a távlat és az érzékelés kiszélesedését jelenti. Szörnyű volt a tudat, hogy olyan helyre húz le az örvény, amelyet a legtöbben elhagyunk, amikor a pelenkáról rövidnadrágra váltunk. Ollie arcán is ezt láttam. Amikor a racionalitás kezd összeomlani, az emberi agy áramkörei túlterheltté válhatnak. A körvonalak lázasan fénylenek. A látomás realitássá válik; a párhuzamosok találkozásánál valóban ott van a higanytőcsa; a holtak járkálnak és beszélnek; egy róza dalra fakad...

- Úgy két tucat ember mesélt hasonló dolgokat - mondta Ollie. - Justin Robards. Nick Tochai. Ben Michaelson. Egy kisvárosban nincsenek titkok. Minden kiderül. Néha úgy, mint a forrás: egyszerűen felbugyog a földből, és senki sem tudja, honnan került ide. Az ember hall valamit a könyvtárban vagy a harrisoni kikötőben, és továbbadja; isten tudja, hol vagy miért. Az viszont biztos, hogy egész tavasszal és nyáron mindenhol csak azt hallottam, hogy Nyílhegy-program így, Nyílhegy-program úgy.

- De ez a kettő... Krisztusom, Ollie, ezek még gyerekek!

- Vietnamban gyerekek gyűjtögettek emberi füleket. Ott voltam. Láttam.

- De... miért tették?

- Fogalmam sincs. Talán tudtak valamit. Talán csak sejtettek. Szerintem biztosak voltak abban, hogy az emberek végül kérdezgetni kezdik őket. Ha lesz egyáltalán végül.

- Ha igazad van - mondtam -, akkor valami nagy szörnyűség lehet a dolog mögött.

- Az a vihar - kezdte Ollie a maga halk, nyugodt hangján. - Talán elrontott valamit odaát. Netán baleset történt. Ki tudja, mivel szórakoztak ott! Van, aki azt állítja, hogy nagy intenzitású lézerrel és mézerrel. Néhányan magfúziós erőt emlegetnek. Vagy tegyük fel... tegyük fel, hogy egy szép kis lyukat szakítottak egy másik dimenzióba.

- Ez marhaság - mondtam.

- Biztos vagy te ebben? - kérdezte Ollie a hullákra mutatva.

- Nem. De most az a fő kérdés, hogy mit tegyünk.
- Szerintem vágjuk le és rejtjük el őket - vágta rá. - Dugjuk el őket valami alá, amire az embereknek most nem lesz szükségük: kutyaeledel, mosószer, ilyesmi. Ha ez kiderül, csak rontja a helyzetet. Ezért szóltam éppen neked, David. Úgy éreztem, te vagy az egyetlen, akiben igazán megbízhatok.
- Olyan, mint amikor a kapituláció után a náci háborús bűnösök öngyilkosok lettek a cellájukban - motyogtam.
- Igen. Nekem is ugyanez jutott az eszembe.

Elhallgattunk, és az acél raktárajtón kívül hirtelen újra neszezték azok a halk, csoszogó hangok - a csápok lágyan tapogatták az ajtót... Összerezcentünk. A húsom mocorgott.

- Oké - mondtam.
- Csináljuk, amilyen gyorsan tudjuk - mondta Ollie. Zafírgyűrűje megcsillant, ahogy megmozdította az elemlámpát. - Minél előbb ki akarok menni innen.

Felnéztem a kötelekre. Ugyanolyan ruhaszáritót használtak, mint amelyet a golfsapkás derekára kötöttem. A hurok nyakuk puffadt húsába süppedt, és ismét azon kezdtem tűnődni, mi vihette rá őket. Tudtam, hogy Ollie miért tart attól, hogy a kettős öngyilkosság hírére a helyzet csak romlana. Számomra máris rengeteget romlott, pedig nem hittem volna, hogy ez még lehetséges.

Valami kattant egyet. Ollie nyitotta ki nehéz, kartondobozok felhasítására való zsebkését. Amely persze kötelek elvágására is remekül felhasználható.

- Te vagy én? - kérdezte.
- Nyeltem egyet. - Egyet-egyet.
- Ezt is elintéztük.

Mire visszaértem, Amanda eltűnt, és Mrs. Turman volt Billyvel. Mindketten aludtak. Végigsétáltam az egyik soron, és egy hang megszólított:

- Mr. Drayton. David.

Amanda volt az. Az igazgatói irodába vezető lépcsőnél állt. Szeme, mint a smaragd.

- Mi történt?
- Semmi - mondtam.

Odajött hozzám. Éreztem parfümjé enyhe illatát. Istenem, mennyire kívántam!

- Hazudik - mondta.
- Nem történt semmi. Téves riasztás volt.
- Ahogy akarja. - Megfogta a kezem. - Éppen most voltam fent az irodában. Üres, az ajtót pedig be lehet zárni. - Arca tökéletesen nyugodt volt, a szeme viszont ragyogott, szinte izzott, egy ér pedig egyenletesen lüktetett a nyakán.
- Én nem...

- Láttam, hogy nézett rám. Ne mondjon semmit. Mrs. Turman pedig vigyáz a fiára.

- Igen - mondtam, és arra gondoltam, hogy ez is egy - még ha talán nem is a legjobb - módja, hogy lemossam az átkot arról, amit Ollie és én az imént tettünk. Nem, nem a legjobb mód, hanem az egyetlen.

Felmentünk a szűk lépcsőn az irodába. Tényleg üres volt. És az ajtón tényleg volt zár. Elfordítottam. Csak egy alakot láttam a sötétben. Felé nyúltam, megérintettem, és magamhoz húztam. Reszketett. Leereszkedtünk. Először

csak térdeltünk és csókolóztunk, aztán megfogtam egyik kemény mellét; a pólóján keresztül éreztem gyors szívverését. Steffy jutott eszembe, ahogy figyelmezteti Billyt, nehogy megérintse az élő vezetékeket. A csípőjén lévő horzsolás jutott eszembe, ahogy a nászéjszakánkon leveti barna ruháját. Eszembe jutott, amikor először megpillantottam: Oronóban, a Maine Egyetem árnyas sétányán biciklizett, én pedig Vincent Hartgen egyik órájára rohantam hónom alatt egy mappával. És óriási erekcióm volt.

Aztán lefeküdtünk, és azt mondta: - Szeress, David! Melegíts fel! - Amikor elélezett, a hátamba vágta a körmét, és nem az én nevemet kiáltotta. Egyáltalán nem bántam. A számla nagyjából ki lett egyenlítve.

Amikor lementünk, már kezdett bekúszni a hátborzongató hajnal. A kémlelőnyílásokon kívüli feketeség vonakodva tompa szürkévé, aztán krómszínűvé, majd fényes, alaktalan és nem szikrázó fehérre változott, mint egy autósmozi filmvászna. Mike Hatlen egy összecsukható széken aludt. Dan Miller egy kicsivel távolabb a padlón üldögélve evett egy Hostess fánkot. Abból a fehér cukormázzal bevont fajtából.

- Üljön le, Mr. Drayton - szólított meg.

Körülnéztem. Amanda már a sor felénél járt. Vissza se nézett. Szerelmeskedésünk a sötétben már csak valami fantáziaképnek tűnt, amelyet még ebben a hátborzongató fényben sem lehet elhinni. Leültem.

- Vegyen egy fánkot - felém nyújtotta a dobozt.

Megráztam a fejem. - Ez a fehér cukormáz maga a halál. Rosszabb, mint a cigaretta. Miller elnevette magát.

- Ebben az esetben vegyen kettőt.

Meglepetten vettem észre, hogy bennem is maradt még egy kis humorérzék - Miller megnevette magát, amiért nagyon hálás voltam neki. El is vettem két fánkot. Egész finomak voltak. Egy cigarettával fejeztem be a lakomát, bár általában nem szoktam reggel dohányozni.

- Vissza kell mennem a fiamhoz - mondtam. - Mindjárt felébred.

Miller bólintott. - Azok a rózsaszínű bogarak - mondta. - Mind eltűntek. És a madarak is. Hank Vannerman szerint az utolsó négy óra körül ment neki az üvegnek. Nyilvánvaló, hogy... az állatvilág... sokkal aktívabb sötétben.

- Ezt Brent Nortonnak mondja. Vagy Normnak.

Megint bólintott, aztán hosszú ideig nem szólt. Majd rágyújtott, és rám nézett. - Itt nem maradhatunk, Drayton - mondta.

- Van ennivalónk. És rengeteg innivalónk is.

- A készletnek ehhez semmi köze, és ezt maga is tudja. Mit csinálunk, ha valamelyik nagy szörnyecske úgy dönt, hogy betör ide, ahelyett hogy a sötétben összetörné magát? Megpróbáljuk partvisnyekekkel és olajjal elkergetni?

Természetesen igaza volt. A köd bizonyos értelemben talán védett minket. Elrejtett bennünket. De lehet, hogy már nem sokáig bújhatunk meg benne. Ennél azonban többről is szó volt. Körülbelül tizenkilenc órája voltunk már az áruházban, és egyfajta letargia kezdett erőt venni rajtam, mint amikor néha túl messzire úsztam be a tóban. Leküzdhetetlenül vágytam a biztonságra, arra, hogy itt maradjak és vigyázzak Billyre (és talán hogy megdöngessem Amanda Dumfriest az éjszaka kellős közepén - suttogta egy hang a

fejemben), és hogy egyszerűen csak megvárjam, amíg a köd felszáll, és minden a régi lesz.

Mások arcán is észrevettem ezt az érzést, és hirtelen rádöbbsentem, hogy valószínűleg vannak itt olyanok, akik semmi pénzért nem mennének el. Még csak gondolni sem mernek arra, hogy a történetek után kitegyék a lábukat az ajtón.

Miller figyelte, ahogy ezek a gondolatok végigsuhannak az arcomon, majd megszólalt: - Körülbelül nyolcvan ember volt itt, amikor ez az átkozott köd ránk tört. Ebből vonjuk le a raktáros fiút. Aztán Nortont és azt a négy embert, aki kiment vele. És azt a Smalley nevű fickót is. Marad hetvenhárom.

És a Purina bébi-kutyaeledeles zsákok alatt heverő két katonát is levonva hetvenegy.

- Aztán vonja le azokat, akik egyszerűen kidőltek - folytatta Miller. - Tízen-tizenketten vannak. Legyen tíz. Marad körülbelül hatvanhárom. De... - és felemelte egyik cukros ujját. - Ebből a hatvanháromból úgy húszan semmi szín alatt sem mennének ki innen. Úgy kellene kiráncigálni őket, miközben üvöltve toporzékolnának.

- Ebből pedig arra a következtetésre jutunk, hogy...?

- Hogy el kell mennünk innen. Ennyi. És én meg is fogom tenni. Dél körül, azt hiszem. Úgy tervezem, hogy annyi embert viszek magammal, amennyit csak tudok. Szeretném, ha maga és a fia jönné.

- Azok után, ami Nortonnal történt?

- Norton úgy indult el, mint egy birka a vágóhídra. De ez nem jelenti azt, hogy nekünk is így kell.

- Hogyan máshogy lehetne még? Egészen pontosan egy darab pisztolyunk van.

- Ez nagy szerencse. De ha át tudunk evickélni a kereszteződésen, talán eljuthatunk a Fő utcán lévő sportszerkereskedésbe. Ott pedig több puska van, mint amennyit meg tud számolni.

- Itt egy „ha”- val és egy „talán”- nal több van a kelleténél.

- Drayton, ez egy ilyen helyzet.

Könnyen beszél, hiszen neki nincs gyereke, akire vigyáznia kell.

- Nézze, most hagyjuk ezt, jó? Nem aludtam túl sokat az elmúlt éjjel, de így legalább volt alkalmam néhány dolgot átgondolni. Érdeklí?

- Persze.

Felállt és kinyújtózott. - Menjünk oda az ablakhoz.

A kenyeres pulthoz legközelebb eső pénztárnál átvágva megálltunk az egyik kémlelőnyílásnál. - Elmentek a bogarak - mondta az éppen ott őrködő férfi.

Miller megveregette a hátát. - Igyál egy kávét, haver. Majd én átveszem.

- Oké. Kösz.

A férfi elment, Miller és én pedig a kémlelőnyíláshoz álltunk. - Most pedig halljuk, mit lát odakint - mondta.

Kínéztem. A szemetest felborították az éjjel, valószínűleg egy éppen lecsapó madár; az aszfalton mindenfelé újságpapír, konzervdobozok és az út végén lévő Dairy Queenből származó papírpoharak hevertek. Ezen túl láttam az épülethez legközelebb álló kocsisort a fehérségbe veszni. Ez volt minden.

- Az a kék Chevy teherautó az enyém - mondta Miller a fehérségbe mutatva, de alig látszott belőle valamennyi kék. - De biztosan emlékszik, hogy amikor megérkeztek, a parkoló zsúfolásig tele volt, ugye?

A Scoutomra pillantottam, és eszembe jutott, hogy csak azért tudtam ilyen közel megállni az áruházhoz, mert valaki éppen akkor állt ki. Bólintottam.

Miller folytatta: - És vegyünk ehhez még valamit. Norton és a többi négy... hogy is nevezte őket?

- Lapos földesek.

- Igen, ez jó. Pontosan azok voltak. Kimentek, ugye? Majdnem olyan messzire eljutottak, mint amilyen hosszú volt az a ruhaszártó köté. Aztán meghallottuk azt az üvöltő morgást; mintha egy átkozott elefántcsorda lett volna odakint. Ugye?

- Nem, nem elefántokra hasonlított - mondtam. - Hanem... - Hanem az ősiszapban élő lényekre; ez jutott eszembe, de nem akartam kimondani, mert Miller úgy veregette hátba azt a férfit, és küldte el kávé inni, mint az edző, amikor kiállít valakit a nagy meccsen. Ollie-nak talán elmondhattam volna, Millernek viszont nem. - Nem is tudom, mire hasonlított - fejeztem be esetlenül.

- De nagyon hangzott.

- Igen. Rohadtul nagyonak.

- Akkor hogy nem hallottuk a kocsik csattanását? Fémcsikorgást? Betörő üveg csörgését?

- Hát, mert... - Elakadtam. Fogós kérdés. - Nem tudom.

Miller folytatta: - Mindenképpen a parkolóban kellett lenniük, amikor az az akármilyen lecsapott. Megmondom, mire jutottam: szerintem azért nem hallottunk csörömpölést, mert sok autó eltűnt. Egyszerűen csak... eltűnt. Elnyelte őket a föld, elpárologtak, vagy, ahogy akarja. Az az izé elég erős volt ahhoz, hogy darabokra törje vagy meghajlítsa ezeket a gerendákat, és lelökdösse az árukat a polcokról. És mindezzel egy időben elhallgatott a tűzoltósziréna.

Megpróbáltam elképzelni, hogy a fél parkoló eltűnt, és ha kisétálok, egy vadonatúj szakadék fogad ott, ahol az aszfalton vidám sárga vonalakkal kijelölt parkolóhelyeknek kellene lenniük. Egy szakadék, egy lejtő... vagy talán az alaktalan fehér ködbe zuhanó, végtelen mélység...

Néhány másodperc múlva megszólaltam: - Ha ez így van, mit gondol, milyen messzire juthat a teherautójával?

- Nem az én kocsimra gondoltam. Hanem a maga négykerék-meghajításújára.

Ezt meg kell rágni, de nem most. - Mit talált még ki?

Miller már alig várta, hogy folytathassa: - A mellettünk lévő gyógyszerár. Na, mit szól hozzá?

Már éppen nyitottam a számat, hogy közöljem vele, hogy a leghalványabb fogalmam sincs, miről beszél, de aztán rögtön be is csuktam. A Bridgton Gyógyszerár nyitva volt, amikor tegnap megérkeztünk az áruházbba. Az önkiszolgáló mosoda nem, de a gyógyszerár igen, szélesre tárt ajtaját gumiékekkel támasztották ki, hogy egy kis levegőt engedjenek be - az áramszünet az ő légkondicionálójukat is kinyírta. A gyógyszerár ajtaja pedig nem lehet hat méternél messzebb az áruháztól. Szóval miért...

- Miért nem jött át senki? - kérdezte Miller. - Tizennyolc óra telt el. Hát nem éhesek? Aszpirint és reumakenőcsöt mégsem ehetnek.
- Van ott ennivaló - mondtam. - Mindig árulnak valami különlegességet. Állatokat mintázó sós kekszet, édes süteményeket, hasonlókat. És van egy egész polc, tele cukorral és csokival.
- Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy megelégednének ilyesmivel, amikor itt az áruházban hatalmas választék van.
- Mire akar kilyukadni?
- Arra, hogy el akarok menni innen, de nem akarok néhány B kategóriás horrorfilmből menekült szörny vacsorája lenni. Négyen-öten átmehetnénk a szomszédos gyógyszertárba megnézni, mi a helyzet. Amolyan próbaút lenne.
- Ez minden?
- Nem, van itt még valami.
- Nevezetesen?
- Ő - mondta Miller hüvelykujjával az egyik középső sor felé mutatva. - Az az örült pina. Az a boszorkány.

Mrs. Carmodyra mutatott a hüvelykujjával. Már nem volt egyedül, két nő csatlakozott hozzá. Világos ruhájuk alapján turisták vagy nyaralók lehettek. Talán azzal hagyták otthon a családjukat, hogy „beszaladok a városba, hozok egy-két dolgot”, most pedig marcangolja őket a férjükért és gyerekeikért érzett aggodalom. És talán majdnem minden szalmaszálba boldogan belekapaszkodnának. Talán még egy Mrs. Carmodyhoz hasonló banya fekete vigaszába is.

Mrs. Carmody ruhája ugyanolyan vészjóslóan világított, mint eddig. Kemény, torz arccal magyarázott és gesztikulált. A két hölgy pedig ríktó ruhában (ami azért nem volt olyan ríktó, mint Mrs. Carmodyé, aki egyik tésztaszerű karja alatt még mindig óriási kézitáskáját szorongatta) feszülten hallgatta.

- Ő is közrejátszik abban, hogy el akarok menni, Drayton. Estére már legalább hatan fognak mellette ülni. Ha pedig éjjel azok a rózsaszínű bogarak és a madarak visszatérnek, reggelre már egész gyülekezet veszi körül. És akkor elkezdhetünk izgulni, hogy kit akar majd feláldozni, hogy a helyzet jobbra forduljon. Talán engem, talán magát, talán azt a Hatlen nevű fickót. Vagy esetleg a maga fiát.

- Ez hülyeség - mondtam. Valóban az volt? A hátamon felkúszó hideg borzongás azt suttogta, hogy nem feltétlenül. Mrs. Carmody szája pedig be nem állt. A turistahölgyek szeme ráncos ajkaira szegeződött. Még hogy hülyeség! A tükörpatajuknál ivó poros, kitömött állatok jutottak eszembe. Mrs. Carmodynak hatalma van. Még az egyébként gyakorlatias és egyenes Steff is szorongással ejti ki a nevét.

Az az örült pina, mondta Miller. Az a boszorkány.

- Ezek az emberek borzalmas dolgokon mennek keresztül - folytatta Miller, és a kirakat részeit keretező, vörösre festett gerendákra mutogatott... elferdültek, megrepedtek, deformálódtak. - A józan eszük valószínűleg úgy néz ki, mint ezek a gerendák. Az enyém legalábbis igen. Fél éjszakán keresztül azon gondolkodtam, hogy biztosan hiányzik egy-két kerekem, és kényszerzubbonyban üldögélek Danversben, dobálom magam a bogarak, a

dinoszaurusz nagyságú madarak és a csápok miatt, de mindez eltűnik, amint megérkezik a csinos nővérke, és egy adag Thorazine-t fecskendez a karomba. - Miller arca megfeszült és elfehéredett. Mrs. Carmodyra pillantott, aztán újra rám. - Szerintem minden esély megvan rá, hogy ez bekövetkezzon. Ahogy az emberek egyre inkább kiborulnak, ez a banya úgy fog egyre nagyobb táborot gyűjteni. És én akkor nem akarok a közelében lenni.

Mrs. Carmody ajkai mozognak és mozognak. Nyelve táncol öregasszonyos, fogatlan szájában. Tényleg olyan, mint egy boszorkány. Már csak egy csúcsos fekete kalap hiányzik a fejről, és tökéletes lenne. Vajon miről magyaráz két színes, nyári tollazatú madarának?

A Nyílhegy-programról? A Fekete Tavaszról? A föld gyomrának fortéiméiről? Emberáldozatról? Lószart. Mindegy...

- Szóval?

- Benne vagyok - feleltem. - Megpróbálunk átmenni a gyógyszertárba. Maga, én, Ollie, ha akar, és még néhányan. A többit majd még megbeszéljük. - Már ettől is úgy éreztem magam, mintha keskeny gerendán lépdelnék egy lehetetlen szakadék fölött. Billyn egyáltalán nem segít, ha kinyíratom magam. De az sem segít rajta, ha csak meresztem itt a seggem... A gyógyszertár csak hat méterre van. Nem is olyan szörnyű.

- Mikor? - kérdezte Miller.

- Adjon egy órát.

- Rendben - egyezett bele.

IX. A Gyógyszertár Felfedezése

Szóltam Mrs. Turmannek, Amandának, aztán Billynek is. Ma jobban néz ki; reggelire megevett két fánkot és egy tál Special K-t. Azután fogócskáztunk egy kicsit, és meg is nevettem. Beszárás, milyen alkalmazkodóak a gyerekek. De a szeme még fel van puffadva az éjszakai sírástól, arca pedig nagyon sápadt, és úgy egészében véve, szörnyen elgyötört. Bizonyos szempontból olyan, mint egy öregember arca; mintha túl sokáig túl nagy érzelmi feszültség bizsergett volna mögötte. De az a lényeg, hogy életben van, és még mindig képes nevetni... legalábbis amíg eszébe nem jut, hogy hol van, és hogy mi folyik itt.

A fogócskázás után leültünk Amanda és Hattie Turman mellé. Gatorade-et ittunk papírpoharakból, és ekkor elmondtam neki, hogy néhányan átmegyünk a gyógyszertárba.

- Nem akarom, hogy átmenj - vágta rá azonnal, és elfelhősödött az arca.

- Minden rendben lesz, Nagy Bill. Hozok neked egy Pókember képregényt.

- Azt akarom, hogy itt maradj! - kiáltotta, és arca már nem egyszerűen felhős volt: viharos. Megfogtam a kezét. Elhúzta. Újra megfogtam.

- Billy, előbb-utóbb ki kell mennünk innen. Ezt te is tudod, ugye?

- Majd ha elmegy a köd... - kezdte, de egyáltalán nem volt biztos magában. Lassan, kedvetlenül szürcsölgette a Gatorade-et.

- Billy, már majdnem egy teljes napja itt vagyunk.

- A mamit akarom.

- Nahát, lehet, hogy ez az első lépés ahhoz, hogy visszajussunk hozzá.

Mrs. Turman szólalt meg: - Ne kelts a fiúban reményeket, David.

- A pokolba is! - csattantam fel. - Reménykednie kell valamiben!

Mrs. Turman lesütötte a szemét. - Igen, azt hiszem, igazad van.

Billy minderre nem figyelt. - Apu... apu, valami szörnyek vannak odakint.

Szörnyek...

- Igen, tudjuk. De nagy részük - nem mindegyik, de a többség - csak éjjel bújik elő.

- Várni fognak - mondta Billy, és hatalmasra tárgult szemmel nézett rám. - Várni fognak a ködben... és ha nem tudsz visszajönni, előbújnak és megesznek. Mint a mesében. - Vadul, pánikkal telve ölelt át. - Apu, kérlek, ne menj ki.

Amilyen gyengéden csak tudtam, lehámoztam magamról a karját, és elmagyaráztam, hogy muszáj...

- Vissza fogok jönni, Billy.

- Rendben - mondta rekedten, de nem volt hajlandó rám nézni. Messziről lerítt róla, nem hiszi el, hogy vissza fogok jönni. Az arca már nem viharos volt, csupán szomorú. Újra elgondolkoztam, vajon helyesen cselekszem-e, ha kockára teszem az életemet. Aztán véletlenül a középső sorra tévedt a tekintetem, és megláttam Mrs. Carmodyt. Már hárman álltak körülötte. A harmadik egy falfehér arcú, gonosz, vérben forgó szemű férfi volt. Nyúzott képerő és remegő kezéről szinte ordított a másnaposság. Nem más volt, mint régi jó barátunk, Myron LaFleur, aki minden lelkiismeret-furdalás nélkül kiküldött egy gyereket, hogy elvégezze egy felnőtt férfi munkáját.

Az az őrült pina. Az a boszorkány.

Megpusztítottam Billyt, és szorosan megöleltem. Aztán a bejárati ajtó felé indultam - de nem a háztartási eszközöknél. Nem akartam, hogy Mrs. Carmody pillantása rám essen.

Már majdnem odaértem, amikor Amanda utánam szaladt. - Tényleg muszáj elmenned? - kérdezte.

- Igen, azt hiszem.

- Bocsáss meg, de szerintem ez csak nagy, vagány szarakodás - az arca kipirult, a szeme pedig zöldebb volt, mint valaha. Nagyon - nem, szörnyen - ki volt borulva.

Megfogtam a karját, és összefoglaltam, miről beszélgettem Dan Millerrel. Az autók rejtélye és a tény, hogy senki sem jött át hozzánk a gyógyszertárból, nem rendítette meg. Mrs. Carmody viszont igen.

- Millernek talán igaza van - mondta.

- Gondolod?

- Nem tudom. Van benne valami ártalmas. És ha az emberek elég hosszú ideig és tartósan rettegnek, bármilyen megoldást elfogadnak.

- De emberáldozatot, Amanda?

- Az aztékoknál is dívott - mondta nyugodtan. - Ide figyelj, David. Vissza kell jönnöd. Bármilyen történet is... bármilyen... vissza kell jönnöd. Hagyj ott mindent és menekülj, ha kell. Nem miattam, nem amiatt, ami tegnap éjszaka történt. Szép volt, jó volt, de az tegnap éjszaka volt. A fiad miatt kell visszajönnöd.

- Igen. Vissza fogok jönni.

- Kíváncsi leszek rá - mondta, és arca olyan elkínzott és öreg volt, mint Billyé. Egyébként a legtöbben így néztünk ki. Mrs. Carmody azonban nem. Mrs. Carmody valahogy fiatalabbnak és életerősebbnek tűnt. Mintha most lett volna elemében. Mintha... ettől az egésztől megerősödött volna.

Délelőtt fél tízig vártunk. Heten mentünk: Ollie, Dan Miller, Mike Hatlen, Myron LaFleur hajdani cimborája, Jim (ő is másnapos volt, de látszólag igen elszántan kereste a vezeklés módját), Buddy Eagleton és én. A hetedik Hilda Reppler volt: Miller és Hatlen esetlenül próbálkozott, hogy lebeszéljék. Nem hallgatott rájuk. Én meg se kíséreltem. Szerintem bármelyikünkénél többet ér, leszámítva talán Ollie-t. Egyik kezében egy kis, vászon bevásárlószatyor lógott tele Raid és Black Flag rovarirtóval, minden doboz tetejét levette, és harcra készen állt. Másik kezében egy Spaulding Jimmy Connors teniszütőt fogott, amelyet a második sor sportcikkei között talált.

- Ezzel mihez kezd, Mrs. Reppler? - kérdezte Jim.

- Nem tudom - felelte mély, recsegő, hozzáértő hangon. - De olyan jó fogni. - Hűvös tekintettel méregette Jimet. - Jim Grondin vagy, ugye? Nem tanítottalak én téged?

Jim feszengve elvigyorodott. - De igen, asszonyom. És a húgomat, Pauline-t is.

- Nem ittál egy kicsit túl sokat múlt éjjel?

Jim, aki fölébe tornyosult, és úgy negyvenöt kilóval lehetett nehezebb nála, amerikai légiós kefefrizurájának tövéig elvörösödött. - Á, dehogy...

Mrs. Reppler udvariatlanul elfordult és félbeszakította: - Azt hiszem, készen vagyunk.

Mindegyikünkénél volt valami. Igen különös fegyvergyűjtemény volt ez: Ollie-nál ott volt Amanda pisztolya, Buddy Eagleton valahol hátul talált egy acélrudat, én pedig egy seprűnyelet szorongattam.

- Rendben - mondta Dan Miller; aztán egy kicsit hangosabban: - Emberek, ide figyelnének egy percre?

Úgy egy tucat ember jött a kijáráthoz, hogy megnézzék, mi történik. A laza csoporttól jobbra Mrs. Carmody állt újdonsült barátaival.

- Át fogunk menni a gyógyszertárba. Megnézzük, mi a helyzet. Remélem, tudunk hozni valami használhatót Mrs. Claphamnek. - Ő az az öregasszony, akit tegnap éjjel, amikor a bogarak bejöttek, eltapostak. Eltört a lába, és igen nagy fájdalmai voltak.

Miller körbepillantott. - Nem fogunk kockáztatni. A veszély legelső jelére azonnal visszaroohanunk az áruházba...

- És a pokol minden ördögét a fejünkre hozzátok! - kiáltotta Mrs. Carmody.

- Igaza van! - támogatta az egyik nyaraló. - Felhívják ránk a figyelmüket! Ide fognak jönni maguk miatt!

Miért nem tudnak egész egyszerűen nyugton maradni?

Az egybegyűltek felől egyetértő morgás hallatszott.

Megszólaltam: - Asszonyom, ezt ön „egészen egyszerű”- nek nevezi?

A nő zavarba jött, lesütötte a szemét.

Mrs. Carmody tett egy lépést előre. A tekintete izzott. - Ott kint fogsz meghalni, David Drayton! Azt akarod, hogy a fiad árva legyen? - Emelt fővel

nézett végig rajtunk. Buddy Eagleton lesütötte a szemét, és ezzel egyidejűleg szinte védekezően felemelte az acélrudat.

- Mindannyian meg fogtok halni odakint! Nem értitek, hogy itt a világvége? Az ördög elszabadult! A Csillagféregfa lángokban áll, és aki kilép azon az ajtón, széttépetik! És eljönnek azokért is, akik itt maradnak, ahogyan ez a jóasszony mondta! Emberek, hát hagyják, hogy ez megtörténjen? - A nézőközönségen halk moraj futott végig. - Azok után, ami tegnap a hitetlenekkel történt? Ez a halál! Ez a halál! Ez...

Hirtelen egy borsókonzerv zúgott át két pénztáron, és eltalálta Mrs. Carmody jobb mellét, aki meglepett sikkantással tántorodott hátra.

Amanda lépett elő. - Fogja be a pofáját - mondta. - Fogja be a pofáját, maga szálnalmas halálmadár!

- A Hamist szolgálja! - üvöltötte Mrs. Carmody ideges mosollyal. - Kivel aludt tegnap éjjel, asszonyom? Kivel feküdt le tegnap éjszaka? Carmody mama mindent lát, ó, igen, Carmody mama látja azt, amit más nem!

De az öregasszony ígérete megtört, Amanda arca pedig meg se rezzen. - Elindulunk már végre, vagy egész nap itt ácsorgunk? - szólalt meg Mrs. Reppler.

Elindultunk. Isten segítsen meg bennünket.

Dan Miller vezette a sort. Ollie volt a második, én pedig az utolsó, előttem Mrs. Reppler ment. Azt hiszem, úgy féltem, mint még életemben soha, és a seprűnyelet szorongató kezem csúszott az izzadságtól.

Éreztem a köd enyhén savanykás, természetellenes szagát. Mire kiléptem az ajtón, Miller és Ollie már eltűnt benne, és Hatlen, a sorban a harmadik, már majdnem láthatatlan volt.

Csak hat méter - mondogattam magamnak. - Csak hat méter.

Mrs. Reppler, teniszütőjét lazán lóbálva jobb kezében, lassan, de határozottan lépegetett előttem. Baloldalt vörös, salaktégla fal emelkedett, jobbra pedig a parkoló első sora. Az autók kísértethajókként derengtek fel a ködből. Egy újabb szemetes tartály öltött testet a fehérségből, azon túl pedig, a telefonoknál egy pad, ahol az emberek kivárhatják sorukat. Csak hat méter. Miller valószínűleg már ott van, hat méter, az csak tíz-tizenkét lépés, úgyhogy...

- Ó, istenem! - üvöltött fel Miller. - Ó, édes, drága istenem, ezt nézzék meg! Miller odaért.

Buddy Eagleton, aki Mrs. Reppler előtt ment, kidülledt szemmel és merev tekintettel megfordult, hogy elrohanjon. Mrs. Reppler könnyedén megütögette a teniszütőjével. - Mégis, mit gondol, hová mehet? - kérdezte kemény, enyhén reszelős hangján. Ennyit a pánikról.

Mi, többiek utolértük Millert. A vállam fölött visszapillantva láttam, hogy a Szövetségi Áruházat felfalta a köd. A vörös salakfal rózsaszín csíkká vékonyodott, és úgy öt lépésre a Bridgton Gyógyszertár bejáratától teljesen eltűnt. Soha életemben nem éreztem még magam ennyire elszigeteltnek, soha nem voltam még ennyire egyedül. Mint amikor az ember elhagyja az anyaméhet.

A gyógyszertár igazi mézszárlás színhelye volt.

Miller és én természetesen nagyon közel jártunk hozzá - találgatásunk majdnem beigazolódott. A ködben minden elsősorban a szaglás segítségével működött. Ez magától értetődő volt. A látásnak szinte nem is vehettük hasznát. A hallás egy kicsit talán többet ért, de mint már említettem, a köd valahogy elcseszte az akusztikát, a közeli hang távolinak és - néha - a távoli közelinek tűnt. A ködben megbúvó teremtmények tehát csakis leghűségesebb érzékszervüket követhették: az orrukat.

Minket, akik az áruházban ragadtunk, tulajdonképpen az áramszünet mentett meg. Az elektromos ajtók bedöglöttek, így az épület, úgymond, le volt pecsételve, amikor a köd leszállt. A gyógyszertár ajtóit viszont... hát, azokat kitámasztották. Az áramszünet miatt leállt a légkondicionálás, és kinyitották az ajtókat, hogy beengedjenek némi levegőt. Csakhogy a levegővel együtt valami más is bement.

Az ajtóban egy gesztenyebarna pólós férfi feküdt arccal lefelé. Jobban mondva, először azt hittem, gesztenyebarna a pólója, aztán az alján megláttam néhány fehér foltot, és rájöttem, hogy valaha az egész póló fehér volt. Az a gesztenyebarna valami a rászáradt vér volt. De nem ez volt az egyetlen gond a férfival. Egyre csak törtem a fejem, de még akkor sem ugrott be azonnal, amikor Buddy Eagleton megfordult és hevesen öklendezni kezdett. Azt hiszem, ha valami ennyire... ennyire végső történik valakivel, az ember agya először elutasítja... talán csak akkor nem, ha háborúban van.

A férfival az volt a másik gond, hogy eltűnt a feje. Lába szétterülve nyúlt el a gyógyszertár ajtajában, a fejének pedig az alsó lépcsőről kellett volna lógnia. De a feje egyszerűen nem volt ott.

Jim Grondinnak elege lett. Kezét a szájára tapasztva elfordult, véreres szeme pedig őrülten bámult az enyémben. Aztán tántorogva-botorkálva elindult az áruház felé.

A többiek nem vették észre. Miller belépett. Mike Hatlen követte. Mrs. Reppler teniszütőjére támaszkodva megállt a dupla ajtó mellett. Ollie a másik oldalon állt. Felhúzta Amanda pisztolyát, és a járdára szegezte.

Halkan megszólalt: - Azt hiszem, belőlem már kezd elszállni a remény, David.

Buddy Eagleton erőtlenül dőlt a telefonfülkének, mint aki éppen most kapott valami rossz hírt otthonról. Széles válla rázkódott a zokogástól.

- Ne írj le bennünket - mondtam Ollie-nak. Az ajtóhoz léptem. Nem akartam bemenni, de megígértem a fiamnak, hogy viszek egy képregényt.

A Bridgton Gyógyszertár őrült mézárszék volt. Olcsó könyvek és magazinok hevertek szerteszét. Egy Pókember és egy A csodálatos hajó majdnem a lábamnál feküdt. Gondolkodás nélkül felkaptam és a hátsó zsebembe gyömöszöltem őket. A pultok közötti sorokban üvegek és dobozok mindenfelé. Az egyik polcról egy kéz lógott.

Erőt vett rajtam az irrealitás érzése. Ez a rombolás... ez a mézárulás... ez borzalmas. A gyógyszertár mintha valami őrült buli színhelye lett volna. Mindenhol szerpentinszalagoknak tűnő izék lógtak. De nem voltak szélesek és laposak, mint a szerpentin; inkább nagyon vastag húrokra vagy nagyon vékony kábelekre hasonlítottak. Meglepő módon majdnem olyan fényes fehérek voltak, mint maga a köd, és a hátamon hideg borzongás

kezdett felkúszni, mint a fagy. Ez nem krepp. De akkor mi? Némelyikről magazinok és könyvek lógtak.

Mike Hatlen valami furcsa, fekete, hosszú, szőrös izét lökdösött a lábával. - Mi a lófasz ez? - kérdezte, de csak úgy önmagától.

És ekkor hirtelen megértettem. Rájöttem, mi ölte meg azokat, akik olyan szerencsétlenek voltak, hogy épp a gyógyszerárban tartózkodtak, amikor a köd leszállt. Akik olyan szerencsédének voltak, hogy kiszagolták őket. Kifelé... - Kifelé - kiáltottam. A torkom teljesen kiszáradt, és a szó gézbe csavart golyóként robbant ki belőlem.

- Tűnjünk el innen!

Ollie rám nézett. - David...?

- Ezek pókhálók - magyaráztam. És ekkor két sikoly szakadt ki a ködből. Az első talán a rémületé. A második pedig a fájdalomé. Jim volt az. Azt mondják, mindenki fizet egyszer a bűneiért. Hát, ő most megfizetett értük.

- Kifelé! - ordítottam Mike-ra és Dan Millerre.

Ekkor valami előtűnt a ködből. A fehér háttér miatt nem lehetett látni, hallani viszont igen. Olyan hangja volt, mint egy korbácsnak, amikor lágyan megpattintják. És láttam, amint Buddy Eagleton farmeres combja köré csavarodott.

Buddy üvöltött, és az első, keze ügyébe eső tárgyat megragadta, ami éppen a telefon volt. A kagyló leesett, és ide-oda himbálózott a zsinóron. - Ó, Jézusom, ez FÁJ! - üvöltötte Buddy.

Ollie utánakapott, és láttam, mi történik. Ugyan- ebben a pillanatban megértettem, miért hiányzik az ajtóban fekvő férfi feje. A vékony fehér kábel, amely selyemzsinórként tekeredett Buddy lába köré, a húsába süppedt. Levágta a farmere szárát, és a lábán csúszott tovább. A kábel egyre mélyebbre hatolt a húsában, és a szabályos kör alakú bevágásból vér csordult.

Ollie erősen rángatta Buddyt. Halk, pattanó hang hallatszott, és Buddy kiszabadult. A szája elkékült a sokktól.

Mike és Dan is odaért, de túl lassan. Dan belerohant néhány lógó szálba, és beleragadt, mint bogár a légyapírba. Hatalmas rántással kiszabadította magát, de inge egy darabja a hálóban maradt.

Hirtelen mindenfelől sóvár ostorcsapások hallatszottak, és a vékony fehér drótok kezdtek lefelé ereszkedni. Maró anyag borította őket. Inkább a szerencsének, mint az ügyességemnek köszönhetően kikerültem kettőt. Az egyik a lábamnál ért földet, és a padló halk szisszenéssel bugyogni kezdett. Újabb fonál szállt felém, Mrs. Reppler viszont higgadtan ráütött a teniszütővel. A fonál az ütőhöz ragadt, a maró anyag pedig átrágta és magas, pattanó hangok kíséretében elvágta a húrokat. Mintha valaki hegedű húrjait tépdeste volna. Aztán egy fonál tekeredett az ütő nyelére, és a ködbe rántotta.

- Menjünk vissza! - üvöltötte Ollie.

Elindultunk. Ollie egyik kezével átkarolta Buddyt. Dan Miller és Mike Hatlen Mrs. Repplert fogta közre. A háló fehér szálai egyre csak lebegtek elő a ködből, bár látni nem lehetett őket, hacsak nem éppen a vörös salakfal előtt voltak.

Az egyik Mike Hatlen bal kezére csavarodott, egy másik pedig nagy csattanással a nyaka köré. A nyaka szinte szétrobbant, és sugárban lövellt belőle a vér, majd a fonalak lógó fejével elvonszolták. Egyik Bass márkájú papucscipője leesett, és az oldalán hevert a járdán.

Buddy hirtelen előrezuhant, és Ollie-t is majdnem magával rántotta. - Előjult, David. Segítség!

Megragadtam Buddyt a derekánál, és ügyetlenül, botladozva cipeltük tovább. Még öntudatlan állapotában is szorongatta az acélrudat. A lába, amelyet a pókfonal körbefont, lehetetlen szögben lógott.

Mrs. Reppler hátrafordult. - Vigyázzanak! - kiáltotta recsegő hangján. - Vigyázzanak! Hátról!

Már fordultam hátra, és ekkor az egyik fonál Dan Miller fejére tapadt. Rémséggel csapkodással tépte le magáról.

Egy pók mászott elő mögöttünk a ködből. Akkora volt, mint nagybókfajta kutya. Fekete testén sárga minták díszeltek. Mint az autópályán, gondoltam félőretilten. Szeme pirosas-bíborszínű volt, mint a gránátalma. Buzgón közeledett tizenkét vagy tizennégy ízelt lábán - ez nem hétköznapi földi pók volt horrorfilm méretűre felfújva, hanem valami teljesen más, talán nem is pók. Mike Hatlen most már tudta volna, valójában mi az a szörös, fekete dolog, amit a gyógyszerárban arrébb lökött a lábával.

Egyre közeledett. A felsőtestén volt egy ovális nyílás, onnan eregette a fonalakat, amelyek szinte szabályos legyező alakban lebegtek felénk. Erre a lidércnyomásra pillantva, amely annyira hasonlít a csónakházunk árnyékos zugaiban a halott zsákmánybogaraik fölött költő, halál fekete pókokra, úgy éreztem, józan eszem végképp el akarja szakítani magát biztos horgonyairól. Azt hiszem, csupán Billy miatt voltam képes valamennyire megőrizni az épelméjűség látszatát. Valamilyen hangot adtam ki. Nevetést. Sírást. Üvöltést. Nem tudom.

Ollie Weeks azonban olyan volt, mint a kőszikla. Olyan rendíthetetlenül emelte fel Amanda pisztolyát, mintha csak egy céltábla előtt állna, és közvetlen közről, szép sorjában az összes golyót kilőtte a lényre, amely a pokol akármelyik bugyrából jött is, nem volt sebezhetetlen. Fekete, gennyes lé fröcskölt a testéből, és szörnyű, nyivákoló hangot adott, olyan mélyet, hogy a szintetizátor basszusához hasonlóan inkább érezni lehetett, mint hallani. Aztán visszaroht a ködbe, és eltűnt. Az ember akár azt is hihette volna, hogy csak egy rémkép volt valami szörnyű kábító- szeres álomból... ha nem hagyta volna maga mögött azokat a ragadós, fekete tócsákat.

Nagy csattanás hallatszott, amint Buddy végül leejtette az acélrudat. - Halott - mondta Ollie. - Hagyd, David. Az a kibaszott lény elkapta a combi artériáját. Meghalt. Krisztusom, tűnjünk el innen. - Arcáról csorgott az izzadság, a szeme pedig kidülledt nagy, kerek arcából. Egy pókfonal könnyedén elúszott a keze mellett, mire ő meglendítette a karját, és elszakította. A fonál, vérző sebet ejtett Ollie karján.

Mrs. Reppler ismét felkiáltott, és felé fordultunk. Egy újabb pók mászott elő a ködből, és lábait őrlő szerelmi ölelésben fonta Dan Miller köré. Miller az öklével ütlegelte. Lehajoltam és felkaptam Buddy acélrúdját, a pók pedig

kezdte halálos fonalaiba csomagolni Dant, akinek küzdelme hátborzongató, ideges haláltáncává vált.

Mrs. Reppler egyik kinyújtott kezében egy doboz Black Flag rovarirtóval a pók felé indult. Az ocsmányság odakapott a lábaival. Mrs. Reppler megnyomta a doboz gombját, mire az állat egyik csillogó, ékszerszerű szemébe egy felhőnyi rovarirtó lövellt. Megint felharsant az a mély, nyivákoló hang. A pók mintha egész testében megremegett volna, aztán tántorogva, szőrös lábaival a járdát karcolva hátrálni kezdett. Maga után húzta Dan testét, amely pörögve neki-nekicsapódott a környező dolgoknak. Mrs. Reppler utána hajította a rovarirtós dobozt, amely a pók testéről lepattanva megcsörrent az úttesten... A pók nekiment egy kis sportkocsi oldalának, olyan erővel, hogy az belerázkódott.

Odaértem Mrs. Repplerhez, aki holtsápadtan támolgott. Átkaroltam. - Köszönöm, fiatalember - mondta hálásan. - Egy kicsit gyengének érzem magam.

- Minden rendben - feleltem rekedten.

- Ha tudtam volna, megmentettem volna.

- Tudom.

Ollie odajött hozzánk, és a körülöttünk potyogó pókfonalak között az áruház bejárata felé rohantunk.

Az egyik fonál Mrs. Reppler vászon bevásárlószatyrára szállt, és belemarta magát. Mrs. Reppler ádázul birkózott azért, ami az övé, két kézzel rángatta a szatyor fülét, de nem sikerült megtartania. A földre esve pattogott a köd sűrűjébe.

Ahogy a bejárat ajtóhoz értünk, egy kisebb pók száguldott elő a ködből az épület mentén. Nem volt nagyobb egy cocker spániel-kölyöknél. Nem eregetett magából fonalakat; talán még nem volt elég érett.

Ollie izmos vállával az ajtónak dőlt, hogy Mrs. Reppler be tudjon menni, én pedig elhajítottam az acélrudat, mint egy gerelyt, és karóba húztam az állatot. Az őrülden megvonaglott, lába a levegőt karmolászta, piros szeme pedig megtalálta az enyémet, és mélyen belenézett, mintha meg akarna jegyezni magának...

- David! - Ollie még mindig az ajtót fogta. Beszaladtam. Ollie követett.

Sápadt, rémült arcok bámultak ránk. Heten mentünk ki. Hárman jöttünk vissza. Ollie a súlyos üvegajtónak dőlt. Hordónyi mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt. Újratöltötte Amanda pisztolyát. Fehér inge a testéhez tapadt, hóna alól pedig hatalmas, szürke izzadságfoltok bújtak elő.

- Mi történt? - kérdezte valaki mély, rekedt hangon.

- Pókok - felelte Mrs. Reppler zordul. - A rohadt dögök megkaparintották a bevásárlószatyromat.

Aztán Billy tört utat magának lökdösődve, és sírva a karomba vetette magát. Belekapaszkodtam. Jó erősen.

X. Mrs. Carmody Bűvölete.

A Második Éjszaka Az Áruházban.

A Végő Szembesítés

Most én feküdtem le aludni, és egy négyórás időszakból egyáltalán semmire sem emlékszem. Amanda mesélte, hogy rengeteget beszéltem, egyszer-kétszer fel is üvöltöttem, de álmokra nem emlékszem. Amikor felébredtem, már délután volt. Rettenetesen szomjas voltam. A tej nagy része megromlott, de azért akadt még iható. Egy litert magamba döntöttem.

Billyvel és Mrs. Turmannel üdögéltem. Amanda jött oda hozzánk az öregemberrel, aki felajánlotta, hogy behozza a puskáját a csomagtartójából - Cornell, jutott eszembe, Ambrose Cornell a neve.

- Hogy van, fiam? - kérdezte.

- Jól. - De még mindig szomjas voltam, és fájt a fejem. És mindenekelőtt: félttem. Átkaroltam Billyt, és Cornellről Amandára pillantottam. - Mi az?

Amanda felelt: - Mr. Cornell aggódik a miatt a Mrs. Carmody miatt. És én is.

- Billy, nem sétálunk egy kicsit? - szólt közbe Hattie.

- Nem akarok - felelte Billy.

- Gyerünk, Nagy Bill - mondtam neki, és bár vonakodva, de elment.

- Szóval mi van Mrs. Carmodyval?

- Kavarja a szart - válaszolta Cornell, és egy öregember zordságával nézett rám. - Azt hiszem, véget kell vernünk ennek. Bárhogy.

Amanda vette át a szót: - Már majdnem egy tucat ember van mellette. Mint valami őrült istentisztelet - tette hozzá. Egyszer beszélgettem egy otisfieldi író barátommal, aki csirketenyésztésből és évi egy könyvből tartja el feleségét és két gyerekét - kémtörténeteket ír. A természetfölöttivel foglalkozó könyvek megugrott népszerűségéről beszélgettünk. Gault rámutatott, hogy a negyvenes években a Hátborzongató történetek csupán éhbért hozott, az ötvenesekben pedig kész csőd volt. Mikor a gépek elromlanak, mondta (miközben a felesége odakint tojásokat lámpázott, a kakasok pedig panaszosan kukorékolnak), mikor a technológia befuccsol, mikor a hagyományos vallási rendszerek befuccsolnak, az embereknek szükségük van valamire. És még egy éjszakában tántorgó zombi is sokkal vidámabbnak tűnik, mint az egzisztencialista horror komédia, amelyben az ózonréteg a milliányi fluor-karbon tartalmú dezodoros doboz együttes támadására szétoszlik.

Huszonhat órája vagyunk már ebben a csapdában, és szart sem tudunk csinálni. Egyetlen expedíciónk ötvenhét százalékos veszteséggel zárult. Talán nem is olyan meglepő, hogy Mrs. Carmody részvényindexe megnövekedett.

- Tényleg egy tucat embere van? - kérdeztem.

- Valójában csak nyolc - felelte Cornell. - De be nem áll a szája. Olyan, mint Castro tízórás beszédei. Ez egy istenverte bajkeverő.

Nyelc ember. Nem is olyan sok. Még arra sem elég, hogy megtöltse az esküdtek padját. De megértem az arcukra telepedett aggodalmat. Ez elég ahhoz, hogy az áruház egyetlen nagyobb politikai erejévé tegye őket, különösen így, hogy Dan és Mike már nem volt velünk.

A gondolat, hogy zárt rendszerünk egyetlen nagyobb csoportja az ő dagályos, hangos, üres, és a pokol bugyirairól és a hét fioláról szóló fecsegését hallgatja, rohadtul klausztrofóbiássá tett.

- Megint az emberáldozatról kezdett hadoválni - mondta Amanda. - Bud Brown odament, és megmondta neki, hogy az ő áruházában azonnal hagyja abba ezt az ostobaságot. Erre a követői közül két férfi - az egyik az a Myron LaFleur - nekiesett, hogy jobb, ha befogja a száját, mert még mindig szabad országban élünk. Bud viszont nem akart csendben maradni, és erre támadt egy kis... mondjuk így, lökdösődés.

- Eleredt Brown orra vére - mondta Cornell. - Komolyan gondolják.

- De biztosan nem annyira, hogy meg is öljenek valakit - mondtam.

Cornell halkán megjegyezte: - Nem tudom, meddig mennek el, ha ez a köd nem száll fel. De nem szeretném meglátni. Ki akarok jutni innen.

- Könnyű ezt mondani. - Am valami ketyegni kezdett az agyamban. Szag. Ez a dolgok kulcsa. Az áruházban tulajdonképpen békén hagytak bennünket. A bogarakat talán a fény vonzotta, ahogy a hétköznapi rovarokat is. A madarak pedig egyszerűen csak követték a táplálékforrásukat. De a nagyobb lények békén hagytak bennünket, amíg ki nem nyitottuk az ajtót. A Bridgton Gyógyszertárban azért volt mészárlás, mert az ajtó ki volt támasztva - ebben biztos voltam. Az a valami vagy valamik, amik Nortont és csapatát elkapták, akkorának hangzottak, mint egy ház, de nem jöttek közel a szupermarkethez. És ez azt jelenti, hogy talán...

Hirtelen beszélni akartam Ollie Weeksszel. Beszélnem kellett vele.

- Vagy kijutok, vagy meghalok - mondta Cornell. - Nem úgy terveztem, hogy a nyár hátralevő részét itt bent töltöm.

- Négy öngyilkosság történt - szólalt meg Amanda váratlanul.

- Hogyan? - Az első, ami félig büntudatosan átvillant az agyamon, az volt, hogy felfedezték a katonák holttestét.

- Tablettával - felelte kurtán Cornell. - Két-három másik fickóval hátravittük a hullákat.

El kellett fojtanom egy éles kis kacajt. Szabályos hullaházat üzemeltetünk már ott hátul.

- Kezd fogyni itt a levegő - mondta Cornell. - El akarok tűnni innen.

- A kocsijáig sem jutna el. Higgye el.

- Még az első sorig sem? Közelebb van, mint a gyógyszertár.

Nem válaszoltam. Akkor nem.

Úgy egy órával később megtaláltam Ollie-t. A sörhűtőt támasztotta, és egy doboz Buscht iszogatott. Arca közömbös volt, de mintha Mrs. Carmody figyelte volna. Az öregasszony tényleg fáradhatatlan volt. És valóban újra az emberáldozatról beszélt, csak most senki sem mondta neki, hogy fogja be a száját. Néhányan, akik tegnap leintették, most vele voltak, vagy legalábbis hajlandóak voltak meghallgatni - és ők voltak számbeli fölényben.

- Holnap reggelre rábeszélheti őket - jegyezte meg Ollie. - Talán nem... de ha igen, mit gondolsz, kit fog választani erre a megtiszteltetésre?

Bud Brown ellentmondott neki. Amanda is. És ott van az a férfi is, aki megütötte. És persze, én.

- Ollie. Szerintem úgy hatan kijuthatunk innen. Nem tudom, milyen messzire mehetünk, de szerintem legalább kijuthatnánk.

- Hogyan?

Felvázoltam a tervet. Elég egyszerű volt. Ha eljutnánk a Scoutomig, és belezsúfolódnánk, nem lenne emberszag. Feltekert ablakkal legalábbis nem.

- De tegyük fel, hogy valami más szag vonzza őket - tűnődött Ollie. - Például a kipufogógáz.

- Akkor felfalnak bennünket - vallottam be.

- A mozgás. Az ködben mozgó autó is vonzhatja őket, David.

- Nem hiszem. Az áldozat szaga nélkül szerintem nem. Úgy gondolom, ez a menekülés kulcsa.

- De nem tudod.

- Nem, nem tudom biztosan.

- Hová akarsz menni?

- Először? Haza. A feleségemért.

- David...

- Rendben. Csak megnézni. Hogy biztos legyek abban, hogy...

- A lények valószínűleg mindent elleptek. Elkaphatnak abban a percben, hogy a kapuban kiteszed a lábad az autóból.

- Ha így történne, a Scout a tied. Csak arra kérek, vigyázz Billyre, már amennyire tudsz, és addig, ameddig lehet.

Ollie kiitta a sörét, és a dobozt visszadobta a hűtőbe. Hangosan csörömpölt az üres dobozok között.

- Délre? - kérdezte a szemembe nézve.

- Igen. Délnek mennénk, és megpróbálnánk kijutni a ködből. Mindent beleadnánk.

- Mennyi benzined van?

- Majdnem tele a tank.

- Gondoltál már arra, hogy talán lehetetlen kijutni a ködből?

Gondoltam. Tegyük fel, hogy az, amivel a Nyílhegy-program keretében szórakoztak, ezt az egész területet egy másik dimenzióba húzta, olyan könnyedén, ahogy kifordítunk egy zoknit.

- Igen, már átfutott az agyamon - feleltem. - De szemmel láthatóan a másik lehetőségünk az, hogy megvárjuk, kit szemel ki Mrs. Carmody a megtisztelő feladatra.

- A mai napra gondoltál?

- Nem. Már délután van, és azok a lények éjjel kezdenek mozogni. A holnap napra gondoltam. Korán reggelre.

- Ki jön?

- Én, te, Billy. Hattie Turman. Amanda Dumfries. Cornell, az az öreg fickó, és Mrs. Reppler. És talán Bud Brown is. Ez nyolc, de Billy ülhet valakinek az ölében, és persze jól össze kell húzni magunkat.

Ollie átgondolta. - Rendben - mondta végül. - Próbáljuk meg. Említetted ezt valaki másnak is?

- Nem, még nem.

- Azt tanácsolom, ne is tedd, legalább úgy holnap reggel négyig. Elrejtekt néhány zacskó élelmet az ajtóhoz legközelebbi pénztárpult alatt. Ha szerencsénk van, kilopózhatunk, mielőtt bárki rájönne, miben mesterkedünk. - A tekintete ismét Mrs. Carmodyra vándorolt. - Ha megtudja, megpróbálja megakadályozni.

- Gondolod?

Ollie újabb sört vett elő. - Gondolom - felelte.

Az a délután - a tegnap délután - egyfajta lassított felvétel volt. A sötétség a ködöt ismét olyan tompa krómszerűvé változtatva mászott be. Nyolc harmincra pedig lassan feketébe oldódott az is, ami még megmaradt a világból.

A rózsaszín bogarak visszatértek, aztán a madárszerű akármik is; az ablaknak csapódva ragadták el őket. Valami néha felüvöltött a sötétségben, nem sokkal éjfél előtt pedig hosszú, elnyújtott Aaaaarooooooooo! hallatszott, mire az emberek rémült, fürkésző arccal fordultak a feketeség felé. Ilyen hangok szűrődhetnek ki egy óriásaligátortól hemzsegő mocsárból.

Minden pontosan úgy történt, ahogy Miller megjósolta. Kora hajnalra Mrs. Carmody újabb fél tucat lelket nyert. Mr. McVey, a hentes is közöttük volt: karba tett kézzel állt, és a banyát nézte.

Mrs. Carmody nagyon elemében volt. Úgy tűnt, nincs szüksége alvásra. A Doré, Bosch és Jonathan Edwards művei ihlette borzalmakról szóló, szüntelen szentbeszéd egyre csak hömpölygött, és valamiféle csúcspont felé haladt. A csoport öntudatlanul előre-hátra ringatózva vele együtt mormogott, mint igazhívők egy istentiszteleten. Tekintetük fényes és üres volt. Mrs. Carmody teljesen megbűvölte őket.

Hajnali három körül (a szentbeszéd könnyörtelenül folytatódott, és akiket nem érdekelt, félrehúzódva próbáltak aludni) észrevettem, hogy Ollie egy zacskó élelmet rejt a kijáráshoz legközelebbi pénztárpult alatti polcra. Fél órával később egy másik zacskót tett mellé. Úgy tűnt, rajtam kívül senki sem vette észre. Billy, Amanda és Mrs. Turman a lecsupaszított felvágottas pult mellett aludt. Melléjük feküdtem, és nyugtalan álomba zuhantam.

Karórám szerint négy tizenötkor Ollie felrázott. Cornell is vele volt, a szeme fényesen ragyogott a szemüvege mögött.

- Itt az idő, David - közölte Ollie.

Ideges görcs állt a gyomromba, de aztán elmúlt. Felráztam Amandát. Eszembe jutott, hogy vajon mi történhet, ha majd Amanda és Stephanie együtt ül a kocsiban, de aztán rögtön el is felejtettem. Ma az lesz a legjobb, ha mindent úgy veszünk, ahogy jön.

Az a híres zöld szempár kinyílt, és az enyémbé mélyedt. - David?

- Megpróbálunk kijutni innen. Velünk tartasz?

- Miről beszélsz?

Elkezdtém magyarázni, de aztán felébresztettem Mrs. Turmant is, hogy csak egyszer kelljen elmondanom.

- Az elméleted a szagról - kérdezte Amanda - jelenleg tulajdonképpen nem több mint ésszerű feltételezés, ugye?

- Igen.

- Nekem mindegy - mondta Hattie. Arca fehér volt, és az alvás ellenére szeme alá nagy, sötét árkok vésődtek. - Bármit megtennék, bármilyen esélyt megragadnék, csak hogy újra lássam a napot.

Hogy újra lássam a napot. Megborzongtam. Hattie olyan pontra tapintott, amely nagyon közel állt saját félelmeim középpontjához, a szinte előre elrendelt sors érzésére tapintott, amely egészen azóta fogva tartott, hogy

láttam, amint Normot elvonszolják a rakodóajtó alatt. A nap csak apró ezüstérme volt a ködön keresztül. Mintha a Vénuszról néztük volna.

Nem is annyira a ködben ólálkodó hatalmas lények keltették bennem ezt az érzést, hiszen amikor azt a pókot eltaláltam az acélrúddal, kiderült, hogy ezek egyáltalán nem halhatatlan lovecrafti rémségek, hanem csupán szerves teremtmények, a maguk gyenge pontjaival. Valójában a köd volt az, ami elszívta az ember erejét, és elrabolta az akaratát. Hogy újra lássam a napot. Hattie-nek igaza volt. Már ezért megéri, hogy az ember megjárja a poklok poklát.

Hattie-re mosolyogtam, s ő tétován visszamosolygott.

- Igen - mondta Amanda. - Azt hiszem, én is.

Költögetni kezdtem Billyt, olyan gyengéden, ahogy csak tudtam.

- Magukkal tartok - jelentette ki Mrs. Reppler kurtán.

A húsos pultnál álltunk mindannyian, kivéve Bud Brownt, aki megköszönte és visszautasította a meghívásunkat. Nem hagyja itt az áruházat, mondta, de - tette hozzá figyelemreméltóan kedves hangon - nem vádolja Ollie-t, hogy így döntött.

Kellemetlen, édeskés szag kezdett terjengeni a fehér, zománcozott hűtőláda mögül. Eszembe jutott az eset, amikor beszart a hűtőnk, miközben mi egy hetet a Fokon töltöttünk. Talán a romló hús bűze volt az, ami Mr. McVeyt Mrs. Carmody csapatába kergette.

- ... vezeklés! A vezeklés az, amire most gondolnunk kell! Korbáccsal és skorpiókkal ostromoznak minket! Megbüntetnek bennünket, mert olyan titkokat kutattunk, amelyeket a mindenható Isten eltiltott előlünk! Láttuk, hogy megnyílnak a föld ajkai! Láttuk a lidércnyomás ocsmányságait! A szikla nem rejti el őket, a halott fa nem nyújt menedéket! És hogy mi lesz a vége? Mivel lehet ezt megállítani?

- A vezekléssel! - kiáltotta a jó öreg Myron LaFleur.

- Vezeklés... vezeklés... - suttogták az emberek bizonytalanul.

- Hadd halljam, mit gondoltok! - kiáltotta Mrs. Carmody. Duzzadó erei kötélként feszültek a nyakán. Hangja rekedten recsegett, de még mindig tele volt erővel. Arra gondoltam, hogy talán a köd az, ami ezt az erőt kölcsönzi neki - amellyel képes az emberek józan eszét elködösíteni, hogy egy különösen találó szójátékot alkalmazzak -, ahogy tőlünk, többiektől elrabolta a nap energiáját. Mrs. Carmody eddig nem volt más, mint egy kissé különc öreg hölgy, akinek régiségboltja van egy olyan városban, amely tele van régiségboltokkal. Csupán egy öreg hölgy, akinek a hátsó szobájában van néhány kitömött állat, és akiről az a hír járja, hogy... (az a boszorkány... az a pina) a népi gyógymódok nagy mestere. Állítólag almafa pálcával vizet talál, eltünteti a bibircsókákat, és olyan krémet árul, amely a szeplőket korábbi önmaguk árnyékává halványítja. Még azt is hallottam róla - az öreg Bill Giostitól -, hogy akinek gondjai vannak a hálószobában, forduljon hozzá (teljes bizalommal), mert ad egy italt, amitől az ember dákója újra fickós lesz.

- VEZEKLÉS! - kiáltották a csoport tagjai egyszerre.

- Vezeklés, igen! - üvöltötte Mrs. Carmody eszelősen. - Csak a vezeklés tünteti el ezt a ködöt! Csak a vezeklés tünteti el ezeket a szörnyeket és borzalmakat! Csak a vezeklés tünteti el szemünkről a köd hályogát, hogy újra lássunk! - egy

fokkal csendesebben folytatta. És mit mond a Biblia, mi a vezeklés? Mivel lehet Isten Szemében és Elméjében kitörölni a bűnt?

- Vérrel... - suttogták az emberek.

- Apu, én félek - mondta Billy a kezemet szorongatva. Kis arca feszült és sápadt volt.

- Ollie. Miért nem tűnünk már el ebből a bolondokházából?

- Rendben - mondta. - Menjünk.

Csapatunk elindult a második soron: Ollie, Amanda, Cornell, Mrs. Turman, Mrs. Reppler, Billy és én. Hajnali háromnegyed öt volt, és a köd ismét kezdett világosodni.

- Te és Cornell vizitek az élelmiszeres zacskókat - mondta Ollie.

- Rendben.

- Én megyek előre. A Scoutod négyajtós, igaz?

- Igen, az.

- Oké. Kinyitom a vezető felőli ajtót, és ugyanazon az oldalon a hátsó ajtót. Mrs. Dumfries, tudja hozni Billyt?

Amanda a karjába vette a fiamat.

- Nem vagyok túl nehéz? - kérdezte Billy.

- Nem, drágám.

- Akkor jó.

- Maga és Billy elől száll be - folytatta Ollie. - Dobjon le mindent az ülésről. Mrs. Turman középre ül, maguk mellé. David pedig a kormány mögé. Mi többiek pedig...

- Mit gondolnak magukról? Hová mennek?

Mrs. Carmody volt az.

A pénztárnál állt, ahová Ollie a zacskókat rejtette. Sárga ruhája szinte üvöltött a félhomályban. Haja vadul kunkorodott minden irányban. Olyan volt, mint Elsa Lanchester a Frankenstein menyasszonyá-ban. A tekintete lángolt. Tíz-tizenöt ember állt mögötte, és elálltak az ajtót. Úgy néztek ki, mintha autóbaleset érte volna őket, vagy mintha egy ufót láttak volna leszállni, vagy egy fát, ahogy a gyökereit kitépve elsétál...

Billy Amanda nyakába temette az arcát.

- Kimegyünk, Mrs. Carmody - felelte Ollie. Hangja furcsamód udvarias volt. - Kérem, álljanak félre.

- Nem mehetnek ki. Ez az út a halálba vezet. Még most sem fogták fel?

- Mi nem korlátoztuk magát - szólaltam meg. - Csupán ugyanezt szeretnénk kérni magától.

Lehajolt, és csálhatatlan szimatával azonnal megtalálta az élelmiszeres zacskókat. Tehát valószínűleg egész idő alatt tudta, mit tervezünk. Előhúzta a zacskókat a polcról. Az egyik széthasadt, és konzervdobozok gurultak a padlóra. A másikat eldobta, és a benne lévő üvegek hangos csörömpöléssel összetörték. Sisteregve folyt szét a szódavíz, és telespiccelte a másik pénztárpult krómozott burkolatát.

- Az ilyen emberek hozták ránk a bajt! - kiabálta Mrs. Carmody. - Nem akarnak meghajolni a Mindenható akarata előtt. A gőg, a dölyfösség és a makacsság bűne ez! Közülük kell kikerülnie az áldozatnak! Tőlük vesszük a vezeklés véré!

Az egyre erősödő helyeslés tovább sarkallta a vén banyát, és már szinte őrjöngött. Nyála fröcsögött, ahogy a mögötte tolongó embereknek azt üvöltötte:

- A fiút akarjuk! Ragadjátok meg! Vegyétek el! A fiút akarjuk!

Az emberek elindultak felénk. Myron LaFleur volt az élen, szemében üres élvezet. Közvetlenül mögötte Mr. McVey jött, kifejezéstelen, közönyös arccal.

Amanda botladozva hátrált, és még erősebben szorította magához Billyt, aki átölelte a nyakát. Amanda rettegve nézett rám. - David, mit...

- Kapjátok el mindkettőt! - üvöltötte Mrs. Carmody.

- Kapjátok el a kurváját is!

Mrs. Carmody a sárga és sötét öröm megtestesüléseként ugrándozott. Táskája még mindig a karján lógott. - Kapjátok el a fiút, a kurvát, mindkettőt, mindet, kapjátok...

Ekkor éles durranás csattant.

Minden megfagyott, mint amikor egy csintalan gyerekekkel teli osztályterembe belép a tanár, és hangosan becsapja maga mögött az ajtót. Myron LaFleur és Mr. McVey tőlünk úgy tíz lépésre megdermedt. Myron bizonytalanul pillantott hátra a hentesre, ő viszont nem nézett rá, szinte észre sem vette, hogy LaFleur ott van. Mr. McVey arcán az a kifejezés ült, amelyet az elmúlt két nap során túl sok arcon láttam már. Átcsusszant a másik oldalra. Az agya kikattant.

Myron tágra nyílt, rettegő szemmel bámult Ollie-ra. Hátrálni kezdett, aztán pedig rohanni. Befordult a sarkon, de megcsúszott egy konzervdobozon, és elesett. Négykézlábra tápáskodott és eltűnt.

Ollie a klasszikus céllövő pózban állt, és két kézzel markolta Amanda pisztolyát. Mrs. Carmody még mindig a pénztárnál állt. Májfoltos kezét a hasára szorította. Ujjai közül ömlött a vér, és teljesen befröcskölte sárga nadrágját.

Szája kinyílt, majd becsukódott. Egyszer. Kétszer. Mondani akart valamit, és végül sikerült is neki.

- Mindannyian meg fogtok halni odakint - mondta, aztán lassan előrebukott. Táskája lecsúszott a karjáról, a padlóra esett, és a tartalma kipotyogott. Egy papírba csomagolt tubus a cipőmnek ütközött. Gondolkodás nélkül lehajoltam és felvettem. Egy félig, teli Rolaid volt. Eldobtam. Semmit sem akartam megérinteni, ami hozzá tartozott.

A „kongregáció” hátrált, szétszóródott, és feloszlott. Mindenki a földön heverő alakra és az alóla szivárgó, sötét vérré meredt. - Meggyilkolta! - kiáltott fel valaki félelemmel és dühvel teli hangon. Azt viszont senki sem említette, hogy az öregasszony valami hasonlót tervezett a fiammal.

Ollie megmerevedett, de a szája remegett. Gyengéden megérintettem. - Ollie, induljunk. És köszönöm.

- Megöltem - mondta rekedten. - A rohadt életbe, megöltem.

- Igen. Éppen ezért mondtam köszönetet. Most pedig induljunk.

Újra elindultunk.

Most, hogy - Mrs. Carmodynak hála - nem voltak élelmiszeres zacskók, tudtam vinni Billyt. Az ajtónál egy pillanatra megálltunk, és Ollie mély, feszült hangon azt mondta:

- Nem akartam lelőni, David. Nem lőttem volna le, ha lett volna bármi más lehetőségem.
- Ja.
- Elhiszed?
- Igen, elhiszem.
- Akkor mehetünk.
Kimentünk.

XI. A Vég

A pisztolyt a jobb kezében tartó Ollie nagyon gyors volt. Mi Billyvel még ki sem léptünk az ajtón, amikor ő már a Scoutomnál állt. Egy anyagtalan Ollie volt ez, egy szellem valami tévéfilmben. Kinyitotta a vezető felőli ajtót. Aztán a hátsót is. És ekkor előjött valami a ködből, és kettéhasította.

Nem láttam túlságosan jól, és azt hiszem, ezért hálával tartozom. Piros volt, mint a főtt rák. Karmai voltak. Mély, morgó hangot adott, majdnem olyat, mint amit Norton és lapos földes kis csapatának távozása után hallottunk.

Ollie leadott egy lövést, aztán a lény karmai előrelendültek, Ollie testéből pedig ömleni kezdett a vér. Amanda pisztolya a betonra esett és elsült. Egy lidércnyomásos pillanatra megláttam egy hatalmas, fekete, fénytelen szemet, akkorát, mint egy óriási szőlőszem, aztán a lény Ollie Weeks maradványaival visszabotorkált a ködbe. Hosszú, ízeit teste zajosan súrolta a betont.

Ez volt a döntés pillanata, amely talán mindig elkövetkezik, bármily rövid is. Egyik felem Billyt a mellkasomhoz szorítva vissza akart rohanni az áruházba. Másik felem viszont a Scouthoz futott, behajította Billyt és utána ugrott. Amanda magas, egyre emelkedő, végül szinte ultraszonikus hangon ordítani kezdett. Billy hozzám bújt, és arcát a mellembe fúrta.

Az egyik pók elkapta Hattie Turmant. Egy nagy pók. Fellökte Hattie-t, akinek ruhája felcsúszott vézna térdéről. A pók a szerencsétlen nő fölé kuporodott, és szőrös, tüskés lábai a vállát simogatták. A pók szőni kezdte a hálóját.

Mrs. Carmodynak igaza volt - gondoltam. Idekint fogunk meghalni, tényleg idekint fogunk meghalni.

- Amanda! - kiáltottam.

Semmi válasz. Teljesen kikészült. A pók szétterpesztette lábait Billy hajdani babysittere felett, aki imádta a kirakójátékokat és azokat az átkozott keresztrejtvényeket, amelyeket egyetlen normális ember sem képes megfejteni anélkül, hogy be ne dilizne. A pókfonalak keresztül-kasul átfonták a testét, és a fehér madzagok már kezdtek is bepirosodni, ahogy a savas felületük a húsba süppedt.

Cornell lassan hátrált az áruház felé. Szeme tányérnyira nyílt a szemüvege mögött. Hirtelen megfordult, és futásnak eredt. Felrántotta a bejárati ajtót, és berohant.

Mrs. Reppler fürgén előrelépett, és pofon vágta Amandát, először tenyérrel, majd fonákkal. A józan eszemben keletkezett repedés összeforrt. Amanda abbahagyta az üvöltést. Odamentem hozzá, arccal a Scoutnak fordítottam, és ráordítottam: - MENJ MÁR!

Elindult. Mrs. Reppler fürgén elhaladt mellettem, és belökte Amandát a kocsis hátsó ülésére. Beszállt utána, és becsapta az ajtót.

Lehámoztam magamról Billyt, és a Scoutba dobtam. Ahogy éppen befelé másztam, az egyik pókfonál a bokámra szállt. Úgy égetett, mint az összeszorított öklön gyorsan áthúzott horgászsínór. És nagyon erős volt. Hatalmasat rántottam a lábamon, mire elszakadt. Becsusszantam a kormány mögé.

- Csukd be, jaj, csukd már be az ajtót, édes Istenem! - üvöltötte Amanda.

Becsaptam az ajtót, és ebben a pillanatban egy pók puffant neki lágyan. Csupán centiméterekre voltam vörös, gonoszul ostoba szemétől.

Csuklóvastagságú lábai a négyszögletes motorháztetőn csúszkáltak. Amanda szakadatlanul sikított, mint egy tűzjelző sziréna.

- Hallgass már el! - szólt rá Mrs. Reppler.

A pók feladta. Nem érezte a szagunkat, az ő számára tehát nem is léteztünk. Zavarba ejtően sok lábán, büszkén masírozott a ködben, káprázatta vált, aztán eltűnt.

Kinézttem az ablakon, megbizonyosodtam róla, hogy elment, majd kinyitottam az ajtót.

- Mi a fenét csinálsz? - ordította Amanda, de én nagyon is jól tudtam, mit csinálok. Úgy érzem, Ollie pontosan ugyanezt tette volna. Egyik lábamat kidugva kihajoltam, és felkaptam a földről a pisztolyt. Valami szaladt felém, de nem láttam, mi az. Visszahúztam a lábam, és becsaptam az ajtót.

Amanda zokogott. Mrs. Reppler átkarolva vigasztalagatta.

Billy szólalt meg: - Hazamegyünk, apu?

- Hát, Nagy Bill, meg fogjuk próbálni.

- Oké - mondta csendesen.

Ellenőriztem a fegyvert, aztán a kesztyűtartóba tettem. A gyógyszerár felfedezése után Ollie újratöltötte. A többi lövedék eltűnt vele együtt, de így is jó. Kilőtt a tárból egyet Mrs. Carmodyra, egyet arra a karmos lényre, és a fegyver egyszer elsült, amikor a földre esett. Négyen ültünk a Scoutban, de ha muszáj, a magam számára majd kitalálok valami mást.

Egy szörnyű pillanatig nem találtam a kulcstartómat. Az összes zsebemet átkutattam, de mind üres volt. Még egyszer áttúrtam a zsebeimet, és kényszerítettem magam, hogy lassan, nyugodtan keresgéljek. Végül megtaláltam a farmerzsebemben. A fémpénzek alá csúszott, ahogy ez a kulcsokkal gyakran megesik. A Scout könnyedén beindult. A motor megnyugtató zúgására Amanda újra könnyekben tört ki.

Egy darabig csak ültem, és hagytam az autót üresben járni: vártam, vajon mit vonz ide a berregés, netán a kipufogógáz szaga. Életem leghosszabb öt perce telt el. Semmi sem történt.

- Itt fogunk üldögelni, vagy elindulunk már végre? - kérdezte végül Mrs. Reppler.

- Indulunk. - Kifaroltam a parkolóhelyről, és felkapcsoltam a tompított fényszórót.

Valami belső - és valószínűleg igen alapvető - kényszer hatására olyan közel mentem a Szövetségi Áruházhoz, amennyire csak tudtam. A jobb oldali lökhárító fellökte a szemetest. A kémlelőnyílások kivételével sehol sem lehetett

belátni - a műtrágyás zsákoktól az épület valami őrült kertészeti kiállítás fájdalmasan vajúdő szülőanyjának tűnt -, azokból viszont mindenütt két-három sápadt arc bámult bennünket.

Aztán balra kanyarodtam, és az áthatolhatatlan köd bezárult mögöttünk. És azóta sem tudom, mi lett azokkal az emberekkel.

Nyolc kilométer óránkénti sebességgel, szinte tapogatózva haladtunk a kansasi úton. A fényszóróval és a ködlámpával sem lehetett két-három méternél többet belátni.

A föld valami iszonyatos torzuláson ment keresztül; Millernek ebben igaza volt. Az út helyenként csupán megrepedezett, máshol viszont mintha maga a föld omlott volna be: az aszfalt nagy táblákban szakadt fel és meredezett az égnek. A négy kerék-meghajtás segítségével át tudtam evickélni rajtuk, hála istennek. De rettegtem attól, hogy esetleg olyan akadályhoz érünk, amelyen már ez sem visz át.

Negyven perc alatt tettem meg a hét-nyolc perces utat hazáig. Végül azonban felderengett a ködből a magánutunkat jelző tábla. Billy, aki háromnegyed ötkor ébredt, mélyen aludt a kocsiban, amelyet olyan jól ismer, hogy talán az otthonának tekinti.

Amanda idegesen nézett az útra. - Tényleg végig akarsz ezen menni?
- Meg fogom próbálni.

De lehetetlen volt. A vihar kilazította a fákat, az a hátborzongató zuhanás pedig befejezte a műveletet, és kidöntötte őket. Az első kettőn valahogy még át tudtam evickélni, mert eléggé kicsik voltak. Aztán egy deres, öreg fenyő torlaszolta el utunkat keresztben fekvé, mint a törvényen kívüliek barikádja. Még majdnem négyszáz méterre volt a házunk. Billy aludt. Leállítottam a Scoutot, és kezemet a szememre szorítva próbáltam gondolkodni, hogy most mit tegyünk.

Most, a Howard Johnson'sban üldögélve, a maine-i autópálya hármaskijáratától nem messze, mindezt Hojo-emblémás levélpapírra írva, úgy érzem, hogy Mrs. Reppler, ez a kemény és tehetséges öreg hölgy néhány gyors sorral felvázolta volna a helyzet alapvető hiábavalóságát. De volt olyan kedves és hagyta, hadd gondoljam át magam is a dolgokat.

Képtelen voltam kiszállni. Képtelen voltam otthagyni őket. Még azzal sem ámíthattam magam, hogy az összes horrorfilmből szabadult szörnyeteg a Szövetségi Áruháznál van, hiszen amikor letekertem az ablakot, hallottam őket az erdőben, ahogy az errefelé Ledgesnek nevezett meredek lejtőn botladoznak. A nedvesség csöpp-csöpp-csöpögött a levelekről. Fejünk fölött egy pillanatra elsötétült a köd: valami lidérces, csupán félig látható, élő papírsárkány repült el felettünk.

Megpróbáltam meggyőzni magam - és még most is ezt teszem -, hogy Steff nagyon gyors volt, be tudott zárkózni a házba, és van elég élelme tíz napra, két hétre... De nem nagyon működik a dolog. Állandóan beférkőzik az agyamba az utolsó emlékképem róla: ahogy lógó karimájú szalmakalapjában, kezén kertészkesztyűvel kis veteményesünk felé lépked, mögötte pedig kérlelhetetlenül hömpölyög át a tapon a köd.

De most Billyvel kell foglalkoznom. Billy, mondogatom magamnak, Nagy Bill, Nagy Bill... talán le kellene írnom a nevét vagy százszor erre a papírlapra, mint

egy kisdíáknak, hogy nem köpő csövezek az iskolában, miközben a napfényes délután háromórai nyugalom beomlik a nyitott ablakokon, a tanár pedig házi feladatokat javít az asztalánál, és csak a tolla percegését hallani, miközben valahol messze a többiek baseballozni kezdenek.

Végül megtettem az egyetlen dolgot, amit tehettem. Óvatosan visszatolattam a kansasi útra. Aztán sírva fakadtam.

Amanda félenken megérintette a vállamat.

- David, annyira sajnálom.

- Igen - mondtam, és megpróbáltam elfojtani a könnyeimet, de nem sok sikerrel. - Igen, én is.

A 302-es útra hajtottam, és balra fordultam, Portland felé. Helyenként ez az út is repedezett és lepusztult volt, de egészében véve járhatóbb, mint a kansasi. A hidak viszont aggodalommal töltötték el. Egész Maine-t folyók szabdalják, és mindenhol hidak vannak: nagyok és kicsik. A mocsáron átvezető Naples-töltés viszont érintetlen maradt, és innen az út már egyszerű - bár lassú - volt Portlandbe.

A köd sűrűsége nem változott. Egyszer meg kellett állnom, mert úgy láttam, fák fekszenek keresztben az úton. Aztán a fatörzsek mozogni és hullámozni kezdtek, és rájöttem, hogy ezek csápok. Megálltam, és kis idő múlva visszahúzódtak a ködbe.

Egyszer egy nagy, zöld, de szivárványszínekben játszó, hosszú, áttetsző szárnyú lény a motorháztetőre szállt. Egy eléggé idomtalan szitakötőre hasonlított. Egy-két másodpercig még előttünk lebegett, aztán elrepült.

Billy úgy két órával azután ébredt fel, hogy magunk mögött hagytuk a kansasi utat. Az volt az első kérdése, hogy felvettük-e már a mamit. Elmondtam neki, hogy a kidőlt fák miatt nem tudtunk végigmenni a kocsi feljárón.

- De ugye jól van, apa?

- Billy, fogalmam sincs. De vissza fogunk jönni, és megnézzük.

Nem sírt. Újra elaludt. Jobban szerettem volna, ha sír. Túl sokat aludt, ami nem tetszett.

A feszültségtől megfájdult a fejem. Nagyon kimerítő volt a ködben vezetni, állandó, nyolc-tíz kilométeres sebességgel és azzal a tudattal, hogy bármi előjöhét belőle - szó szerint bármi: egy vízmósás, egy emelkedő vagy maga Hidra, a háromfejű szörnyeteg. Azt hiszem, imádkoztam. Imádkoztam Istenhez, hogy Stephanie életben legyen, és hogy ne rajta bosszulja meg a házasságtörésemet. Imádkoztam Istenhez, hogy engedje, hogy biztonságos helyre vigyem Billyt, aki olyan sok mindenben ment már keresztül.

Aki a köd leszálltakor éppen úton volt, általában a szélre húzódtott, úgyhogy délre már Észak-Windhamben voltunk. A River útra kanyarodtam, de úgy hat kilométer megtétele után kis, zajos patakhöz értünk, amelynek hídja a vízbe rogyott. Majdnem másfél kilométert kellett tolatnom, míg találtam egy elég széles helyet ahhoz, hogy megforduljak. Végül tehát a 302-esen mentünk tovább.

Portlandnél az autópályára vezető feljáróra hajtottam. Az autópályára felhajtókat ellenőrző takaros bódék üres tekintetű, törött Pola üvegből készült csont- vázakká váltak. Egyikük eltolható üvegajtájában egy „Maine-i

Autópálya-felügyelőség" feliratú, szakadt dzseki lógott. Az ujja foltos volt. Ragadós, alvadt vér itatta át. Amióta elindultunk az áruháztól, egyetlen élő embert sem láttunk.

Mrs. Reppler megszólalt: - David, kapcsolja be a rádiót.

Csalódottan és dühösen csaptam a homlokomra. Hogy lehettem olyan hülye, hogy megfeledkeztem a Scout AM/FM rádiójáról?!

- Ne csinálja ezt - mondta Mrs. Reppler kurtán. - Nem gondolhat mindenre. Abba beleőrülne, és akkor semmi hasznát nem látnánk.

Az AM hullámsávon csak statikus recsegést találtam, az FM-ről pedig csupán egyenletes, baljós csend áradt.

- Ez azt jelenti, hogy minden adó eltűnt? - kérdezte Amanda. Azt hiszem, értettem, mire gondol. Eléggé délen jártunk, és már be kellett volna fognunk az erős bostoni adókat: a WRKO-t. A WBZ-t, a WMEX-et. De ha Boston eltűnt...

- Ez semmit sem jelent - mondtam. - Az AM-sáv statikus zöreje egyszerű vételi zavar. A kód a rádiójeleket is letompítja.

- Biztos vagy benne, hogy csak erről van szó?

- Igen - feleltem, de egyáltalán nem voltam biztos benne.

Tovább haladtunk délnek. A távolságjelző táblák körülbelül negyventől visszafelé egyre csak meneteltek mellettünk. Ha elérjük az I-est, New Hampshire határában leszünk. Az autópályán lassabban haladtunk. Sok autós szemmel láthatóan nem akarta feladni, és több helyen egymásba rohantak a járművek. Sokszor a középső elválasztó sávra kellett ráhajtanom.

Körülbelül egy húszkor - már kezdtem éhes lenni - Billy megszorította a karomat: - Apu, mi az? Mi az?

A kód egy darabon elsötétült, és valami árnyék derengett fel előttünk. Akkor volt, mint egy szikla, és egyenesen felénk tartott. Beletapostam a fékbe. Amanda, aki éppen szundikált, előrebukott.

Valami lény közeledett felénk; most is csak ennyit tudok mondani. Lehet, hogy a kód miatt nem láttunk mindent, de szerintem az is nagyon valószínű, hogy az egész az agyunk műve volt: vannak bizonyos dolgok, amelyeket egyszerűen elutasít. A sötétség és a borzalom néhány szelete - mint ahogy szerintem az elképzelhetetlen szépség is - egyszerűen nem fér át emberi érzékelésünk apró ajtajain.

Az viszont biztos, hogy a lény hatlábú volt, palaszürke bőrén sötétbarna pettyekkel. Ezek a barna pettyek abszurd módon Mrs. Carmody kezének májfoltjaira emlékeztettek. Bőrén mély ráncok és árkok húzódtak, tucatnyi, nem, több száz olyan rózsaszín, kocsányon lógó szemű „bogár” kapaszkodott belé. Nem tudom, valójában mekkora volt, de fölöttünk haladt el. Egyik szürke, ráncos lába közvetlenül az ablakom mellett csapódott a földbe, és később Mrs. Reppler elmondta, hogy nem látta a hasát, pedig nagyon nyújtogatta a nyakát. Csak két, élő toronyként a ködbe emelkedő, küklipszi lábat látott, amelyek magasan fenn eltűntek szem elől.

Az alatt a röpké pillanat alatt, amit a lény a Scout fölött töltött, úgy éreztem, hogy olyan hatalmas, hogy egy kék bálna pisztrángnak tűnne mellette - akkora, hogy az emberi képzelet számára felfoghatatlan. Aztán erős földrengést keltve távolodott. Olyan mély nyomokat hagyott az

autópálya aszfaltjában, hogy nem lehetett a fenekükre látni. A Scout is belezuhan- hatott volna egy ilyen lábnyomba.

Egy ideig némán ültünk, csak a lélegzésünk és a nagy Lény, távolodó, elhaló dübörgése hallatszott.

Aztán Billy megszólalt: - Ez egy dinoszaurusz volt, apu? Mint az a madár, amelyik bejött az áruházba?

- Nem hiszem. Nem hiszem, hogy valaha létezett ekkora állat, Billy. Legalábbis itt a Földön nem.

Eszembe jutott a Nyílhegy-program, és ismét azon tűnődtem, hogy vajon miféle őrült, istenverte dolgot művelhettek ott.

- Nem indulunk? - kérdezte Amanda félénken. - Esetleg visszajöhet.

Igen, de még lehet néhány ilyen előttünk, gondoltam, ám nem szóltam semmit. Valahova mennünk kellett. Elindultunk, és ide-oda kanyarogtam a szörnyűséges lábnyomok között, amíg azok le nem tértek az útról.

Ennyi a történet. Vagyis majdnem - van itt még valami, és egy perc múlva el is mondom. De ne várjanak szép befejezést. Nem lesz „és a ködből kiszabadulva egy új nap csodálatos fényfürdőjébe értek”; vagy „mire felébredtünk, megérkezett a Nemzeti Gárda”, de még a jó öreg, megbízható „az egész csak álom volt” sem.

Azt hiszem, ez az, amit apám rosszallóan mindig csak „Alfréd Hitchcock-féle befejezésnek” hívott: kétértelmű befejezés, amely lehetővé teszi, hogy az olvasó vagy a néző döntse el, mi lett a történet vége. Apám megvetette ezt, szerinte „olcsó trükk”.

Szürkületkor érkeztünk a hármaskijárat melletti Howard Johnson'shoz. Tovább vezetni már kész öngyilkosság lett volna. Előtte szerencsét próbáltunk a Saco folyó fölött átívelő hídon, amely csúnyán kitekeredett a formájából, de a ködben lehetetlen volt megállapítani, hogy egészben van-e. Ezt a menetet mi nyertük meg.

De a holnapra kell gondolni, nem igaz?

Most éjjel háromnegyed egy van. Július huszonharmadika. Csak négy napja volt az ennek az egésznek a kezdetét jelző vihar. Billy az előtérben alszik, kihoztam neki ide egy matracot. Amanda és Mrs. Reppler mellette. Egy nagy Delco zseblámpa fényében írok. A rózsaszín bogarak kaparásznak és puffannak az üvegen. Időről időre hallatszik egy hangosabb puffanás is, ahogy az egyik madár elkap közülük egyet.

A Scout tankjában lévő benzin talán még százötven kilométerre elég lesz. Vagy tankolhatunk: van itt egy Exxon-benzinkút, és bár nincs áram, valószínűleg ki tudnék szívni valamennyit a tartályból. De...

De ez azt jelenti, hogy ki kell menni.

Ha szerzünk benzint - itt vagy máshol -, továbbmegyünk. Már körvonalazódott bennem egy cél, tudják. Ez az utolsó, amit még el akartam mondani.

Nem lehetek biztos a dolgomban, a fene egye meg. Talán csak a képzeletem volt, nem más, mint egy vágy beteljesülése. Ha nem az volt, akkor is csak egy távoli esély. Hány kilométert jelent? Hány hidat? És hány lényt, amelyek nagyon szeretnék széttépni és felfalni a fiamat, miközben ő rémülten és gyötrődve üvölt?

Az esély tulajdonképpen nem más, mint álomkép, amit a többieknek el sem mondtam... legalábbis még nem.

Az igazgatói lakásban találtam egy elemmel is működő, többsávos rádiót. A hátuljából lapos antennazsinór nyúlik ki az ablakon. Bekapcsoltam és csavargatni kezdtem a gombokat. Semmi, csak zúgás vagy halálos csend.

És egyszer csak az AM sáv legeslegvégén, amikor már éppen ki akartam kapcsolni a készüléket, mintha hallottam volna valamit. Egyetlen szócskát. De az is lehet, hogy csak képzeltem.

Semmi több nem történt. Egy teljes órán át folytattam a próbálkozást, de semmi. Ha tényleg elhangzott ez a szó, valószínűleg a mindent eltompító köd egy parányi részén át érhetett el hozzám, egy elenyésző törésen át, amely azonnal össze is forrt. Egyetlen szó.

Aludnom kellene valamennyit... Bárcsak tudnék aludni, és ne kísértene hajnalig Ollie Weeks, Mrs. Carmody és Norm, a raktáros fiú arca... és Steff arca, amelyet a szalmakalap széles karimája félig beárnyékol.

Van itt egy étterem, egy jellegzetes Hojo étterem. Az étkezőben hosszú, patkó alakú pult van. Ezeket a lapokat a pulton hagyom; talán valamikor valaki megtalálja és elolvassa őket.

Egyetlen szó.

Bárcsak tényleg elhangzott volna! Bárcsak.

Most lefekszem. De előtte még megcsókolom a fiamat, és két szót súgok a fülébe. Az álmok ellen, tudják.

Az egyik Hartford.

A másik pedig a remény.

A Tigris

Charlesnak nagyon ki kell mennie a mosdóba. Semmi értelme áltatnia magát, hogy kibírja a szünetig; a húgyhólyagja szinte üvölt. Miss... Bird pedig észrevette, hogy fészkelődik.

Három harmadéves tanárjelölt dolgozik az Acorn Street-i általános iskolában. Miss... Kinney, aki fiatal, szőke és pattogós, akinek a barátja tanítás után mindig érte jön a kék Camarójával. Mrs. Trask, akinek olyan az alakja, mint egy mór párnának, a haját mindig befonja, és harsogva nevet. És ott van Miss... Bird.

Charles tudta, hogy Miss... Birdhöz kerül. Egyszerűen tudta. Ez elkerülhetetlen volt. Miss... Bird ugyanis nyilvánvalóan tönkre akarja tenni őt. Nem engedi meg a diákoknak, hogy lemenjenek az alagsorba. Azt mondta, hogy az alagsorban vannak a bojlerek, és oda, ilyen ronda, kormos, ódon helyre jól nevelt hölgyek és urak nem járnak. Fiatal hölgyek és urak nem valók az alagsorba, mondta. Ők a mosdóba járnak.

Charles egyre jobban mocorog.

Miss... Bird rávillantja a tekintetét: - Charles - szól jó hangosan, pálcájával még mindig Bolíviára mutatva.

- Talán ki kell menned a mosdóba?

Az előtte ülő Cathy Scott felkuncog, közben igen bölcsen eltakarva a száját.

Kenny Griffen vihog, és az asztal alatt nagyot rúg Charlesba.

Charles arca egy pillanat alatt égővörös lesz.

- Beszélj hangosabban, Charles - mondja Miss... Bird derűsen. - Ki kell menned... (vizelni azt fogja mondani, vizelni mindig ezt mondja)

- Igen, Miss... Bird.

- Ali igen?

- Ki kell mennem az alag... a mosdóba.

Miss.. Bird elmosolyodik. - Nagyon helyes, Charles. Kimehetsz a mosdóba vizelni. Ezért akarsz kimenni? Vizelni?

Charles szégyenkezve lehorgasztja a fejét.

- Rendben, Charles. Kimehetsz. De legközelebb, légy szíves, ne várd meg, míg megkérdzem.

Általános vihogás. Miss.. Bird kopog a táblán a pálcájával.

Charles a padsorok között az ajtóig vánszorog, közben harminc szempár fúródik a hátába, és minden egyes osztálytársa, beleértve Cathy Scottot is, tudja, hogy ő most ki fog menni a mosdóba vizelni. A távolság az ajtóig legalább annyi, mint egy futballpálya hossza. Miss.. Bird csendben vár, amíg Charles kinyitja az ajtót, kilép az áldottan üres folyosóra, majd becsukja az ajtót.

A fiúvécé felé veszi az irányt, (alagsor alagsor alagsor HA ÉN AZT AKAROM) ujjait végighúzza a fal hűvös csempéjén, majd hagyja, hadd pattogjanak a körmei a rajzszegekkel teletűzdelt hirdetőtáblán, hogy aztán könnyedén átcsusszanjanak a vörös (VÉSZHELYZET ESETÉN AZ ÜVEGET BETÖRNI) dobozon, amely alatt a tűzjelző gomb lapul.

Miss.. Bird élvezi ezt. Miss.. Bird imádja látni, ahogy elpirul. Cathy Scott előtt - akinek sosem kell kimennie az alagsorba, hát hol itt az igazság? -, és a többiek előtt.

Vén k-u-r-v-a - átkozódik gondolatban. Azért betűzi, mert tavaly eldöntötte magában, hogy így nem számít bűnnek Isten szemében.

Bemegy a fiúvécébe.

Nagyon hűvös van, és enyhe, de mindent átható, egyáltalán nem kellemetlen klórszag terjeng a levegőben. Ilyenkor, a délelőtti kellős közepén a vécé tiszta és elhagyatott, békés és valahogy kellemes hely, teljesen más, mint a belvárosi Star Színház füstös, bűzös fülkéi.

A vécé (alagsor!) L alakban épült, a rövidebb részén kicsi, négyszögletes tükrök és fehér, porcelán mosdókagylók sora és egy papírtörülköző-adagoló, (NIBROC) a hosszabb részen két piszoár és három vécéfülke.

Charles befordul az L alak sarkán, miután mogorván az egyik tükörbe pillantva meglátja sovány, sápadt arcát.

A tigris a folyosó túlsó végében fekszik, a kőszíni ablak alatt. Nagyon nagy. Bundáját homokszínű és sötét csíkok tarkítják; olyan, mintha redőnyön keresztül esne rá a napfény. Ugrásra készen Charlesra pillant, zöld szeme összeszűkül. Lágyan, szinte dorombolva felmordul. Izmai megfeszülnek, és lassan feláll. Legyint egyet a farkával, és az egyik porcelánpiszoár halkan megcsendül.

Nagyon éhesnek és gonosznak látszik.

Charles sarkon fordul és az ajtó felé rohan. Egy örökkévalóság múlva aztán sziszegve bezárul mögötte az ajtó. Újra biztonságban érezheti magát, mert nem emlékszik, hogy valaha is azt olvasta vagy hallotta volna, hogy a tigris elég intelligens ahhoz, hogy kinyisson egy ajtót.

Charles a keze fejével megtörli az orrát. A szíve olyan hevesen kalapál, hogy szinte hallani. És még mindig ott a leküzdhetetlen késztetés, hogy lemenjen az alagsorba. Jobban kell, mint valaha.

Összegörnyed, az arca megvonaglik, és kezét a hasára szorítja. Tényleg le kell mennie az alagsorba. Ha biztosan tudná, hogy senki sem lepi meg, a lányvécét is használhatná. Itt van szemben. Sóvárogva nézi az ajtót, de tudja, hogy sosem merné megtenni, még egymillió év alatt sem. Mi lenne, ha Cathy Scott éppen akkor jönne? Vagy - szentséges Úristen! - mi lenne, ha Miss.. Bird jönne? Csak képzelte azt a tigrist.

Résnyire nyitja az ajtót, és fél szemmel bekukkant.

A tigris szikrázóan zöld szemével az L alakú folyosó végéből bámul rá. Mintha lenne egy apró kék petty abban a mély ragyogásban, mintha a tigris szeme felfalta volna az övét. Mintha...

Egy kéz siklik a nyakára.

Charles fojtott hangon felkiált, és érzi, hogy szíve és gyomra a torkába ugrik. Egy szörnyű pillanatig úgy érzi, nyomban összevizezi magát.

Kenny Griffen az. Önelégülten vigyorog. - Miss.. Bird utánad küldött. Ezer éve kijöttél. Jó nagy bajban vagy.

- Tudom, de nem mehetek le az alagsorba - feleli Charles, és a nagy ijedségtől már-már ájulás kerülgeti.

- Székrekedésed van! - kuncog vidáman Kenny. - Na, ezt elmondom Cathynek!

- Meg ne próbáld! - vágja rá azonnal Charles. - Egyébként pedig nincs székrekedésem. Egy tigris van a vécében.

- És mit csinál? Pisál?

- Nem tudom - feleli Charles, arcát a fal felé fordítva. - De nagyon szeretném, ha elmenne. - Sírva fakad.

- Hé! - Kenny zavarban van, és egy kicsit megijedt.

- Semmi baj.

- Mit tegyek, ha muszáj kimennem? Mit tegyek, ha egyszerűen nem tudom visszatartani? Miss.. Bird azt fogja mondani...

- Gyere - mondja Kenny, és egyik kezével megragadja Charles karját, a másikkal pedig kinyitja az ajtót. - Csak képzelődtél.

És már bent is vannak a vécében, még mielőtt a rémült Charles kiszabadíthatná magát és hátát az ajtónak támasztva leguggolhatna.

- Tigris - háborog Kenny. - Ember, Miss.. Bird ki fog nyírni.

- A túloldalon van.

Kenny elindul a mosdókagylók mellett. - Cic-cic-cic! Cic!

- Ne! - kiált Charles.

Kenny befordul a sarkon. - Cic-cic! Cic-cic! Ci...

Charles kiront a vécéből, a folyosó falához lapul, és kezét a szájára tapasztva, szemét összeszorítva vár, várja a velőtrázó sikolyt.

Nincs sikoly.

Fogalma sincs, mióta áll már ott dermedten, de a húgyhólyagja mindjárt szétreped. A fiúalagsor ajtajára néz, de ettől nem lesz okosabb. Csak egy ajtó.

Nem.

Nem képes rá.

Végül azonban mégis bemegy.

A mosdókagylók és a tükrök olyanok, mint máskor, az enyhe klórszag is változatlan. De mintha egy másik szaggal keveredne. Alig érezhető, kellemetlen szag ez; olyan, mint a vörösrézé.

Nyögve (de csendesen) és reszketve az L alakú mosdó sarkához megy, és bekukkant.

A tigris a padlón terpeszkedik, és hosszú, rózsaszín nyelvével nagy mancsait nyalogatja. Közömbösen pillant Charlesra. Egyik mancsának karmai közé egy ing szakadozott foszlánya akadt.

Charles már embertelenül szenved. Nem tud mit tenni. Muszáj. Lábujjhegyen az ajtóhoz legközelebb lévő, fehér porcelán mosdókagylóhoz lopakodik.

Már a nadrágja cipzárjával babrál, amikor Miss.. Bird bevágódik a vécébe.
- Mit művelsz, te mocskos, gusztustalan kölyök? - kérdi szinte töprengve.

Charles lankadatlan figyelemmel méregeti a sarkot.

- Nagyon sajnálom, Miss.. Bird... a tigris... ki fogom takarítani a kagylót... szappannal... esküszöm...

- Hol van Kenneth? - folytatja Miss.. Bird nyugodtan.

- Nem tudom.

Tényleg nem tudja.

- Ott van hátul?

- Ne! - ordít fel Charles.

Miss.. Bird méltóságteljesen a sarokhoz lép. - Gyere ide, Kenneth. Most azonnal.

- Miss.. Bird...

Miss.. Bird azonban már befordult a sarkon. El akarja kapni Kennyt. Charles úgy érzi, Miss.. Bird hamarosan meg fogja tudni, milyen az, amikor elkapják az embert.

Kimegy a folyosóra. Iszik egyet a falikútnál. A tornaterem bejárata feletti amerikai zászlóra pillant. Aztán a hirdetőtáblára. A Bagoly azt mondja, ÉNEKELJ, NE SZEMETELJ. A Rendőr bácsi azt mondja, NE ÜLJ BE IDEGENEK AUTÓJÁBA. Charles mindent kétszer olvas el.

Aztán visszamegy az osztályterembe, földre szegezett tekintettel lépdel a padok között, majd becsusszan a helyére. Háromnegyed tizenegy van. Előveszi az Utak mindenfelé-t, és olvasni kezd Biliről a rodeón.

A Majom

Amikor Hal Shelburn meglátta, hogy fia, Dennis előhúzza egy málladozó Ralston-Purina kartondobozból, melyet annak idején a padlásszoba legmélyére dobtak, olyan rémület és aggodalom öntötte el, hogy egy pillanatig úgy érezte, üvölteni fog. Öklét a szájába nyomta, mintha vissza

akarná szorítani az üvöltést... aztán csak köhögött egyet. Sem Terry, sem Dennis nem vette észre, Petey viszont futó kíváncsisággal nézett körül.

- Hé, ez tök jó - jegyezte meg Dennis elismerően.

Hal már nagyon régen kapott effajta elismerést a fiától. Dennis tizenkét éves.

- Mi ez? - kérdezte Peter, és mielőtt a bátyja által talált tárgy magához vonzotta volna a tekintetét, ismét az apjára pillantott. - Mi ez, apa?

- Egy majom, te mulya - felelte Dennis. - Még sose láttál majmot?

- Ne mulyázd le az öcsédet - szólt rá Terry automatikusan, miközben egy függönyökkel teli dobozban kotorászott. A függönyök nyálkásak voltak a penésztől, így gyorsan vissza is dobta őket. - Pfuj.

- Megtarthatom, apa? - kérdezte Petey. Ő kilencéves.

- Ezt meg hogy képzeled? - kiáltott fel Dennis. - Én találtam!

- Fiúk, kérlek - mondta Terry. - Megfájdul tőletek a fejem.

Hal alig hallotta őket. A majom, pofáján a régi, jól ismert vigyorral pislogott rá nagyobbik fia kezéből.

Ugyanazzal a vigyorral, amely gyermeki rémálmaiban kísértette, egészen addig, amíg...

Odakint hideg szélroham támadt, és hústalan ajkak füttyültek hosszasan a régi, rozsdás ereszcsonnában. Petey közelebb lépett apjához, és tekintete nyugtalanul fordult a padlás durva, szögekkel teletűzdelt mennyezetére.

- Mi volt ez, apa? - kérdezte, amikor a fütty, zümmögő torokhanggá halkult.

- Csak a szél - felelte Hal még mindig a majmot bámulva. Cintányérjai, melyek az egyetlen, pucér villanykörte gyenge fényében csak rézsarlóknak tűntek, mozdulatlanul álltak, egymástól úgy harminc centire. Aztán automatikusan hozzátette: - A szél füttyül, énekelni viszont nem tud. - Aztán eszébe jutott, hogy ezt Will bácsi mondogatta mindig, és ettől tiszta libabőr lett.

A füttyülés újra felharsant, és a szél hosszú, zúgó rohamban érkezett a Crystal-tó felől, majd megrázta az ereszt. Fél tucat kis rés ontotta a hideg októberi levegőt Hal arcába - szent Isten, mennyire hasonlít ez a hely a hartfordi ház lomtárára! Mintha harminc évet repültek volna vissza az időben.

Nem fogok erre gondolni.

De most persze csak erre tud gondolni.

A lomtár, ahol ugyanebben a dobozban megtaláltam ezt az átkozott majmot.

Terry egy mindenféle aprósággal teli fadobozt vett célba. Guggolva kellett megközelítenie, mert a tető annyira lejtett.

- Nem is tetszik - vágott vissza Petey Hal keze után nyúlva. - Dennisé lehet, ha annyira akarja. Lemegyünk, apa?

- Mi van, félsz a szellemektől, te kis beszari? - kérdezte Dennis.

- Dennis, állítsd le magad - szólt rá Terry szórakozottan, miközben felemelt egy kínai mintás, ostya vékony csészét. - Ez szép. Ez...

Hal észrevette, hogy Dennis megtalálta a majom hátán lévő kulcsot, amellyel fel lehet húzni. A rémület fekete szárnyakon söpört át rajta.

- Tedd le azonnal!

A kiáltás sokkal élesebbre sikeredett, mint Hal szándékozta, és még mielőtt ráébredt volna, mit is tesz, kikapta a majmot Dennis kezéből. Dennis riadtan

pillantott föl rá. Terry is hátranézett a válla fölött, Petey pedig fölnézett. Egy pillanatig mind csöndben maradtak, csak a szél fűtyült újra, ezúttal nagyon mély hangon. Olyan volt, mint egy kellemesen meghívás.

- Úgy értem, biztosan nem működik már - magyarázkodott Hal.

Nem működött...csak akkor, ha akart.

- Azért még nem kellett volna így kapkodnod - mondta Dennis.

- Dennis, fogd be a szád!

Dennis pislogott, és egy pillanatra szinte zavartnak látszott. Hal már régóta nem beszélt vele ilyen határozott hangon. Azóta nem, hogy két évvel ezelőtt elveszítette az állását a kaliforniai National Aerodyne-nál, és Texasba kellett költözniük. Dennis úgy döntött, nem kezd el akadékoskodni... most nem.

Visszafordult a Ralston-Purina kartondobozhoz, újra

végigkutatta, de a benne lévő többi cucc mind vacak volt: rugót és kócot vérző, elromlott játékok.

A szél hangosabbá vált, és már nem fűtyült, hanem huhogott. A padlás halkan nyikorogni kezdett, és léptekhez hasonló hangot adott.

- Kérlek, apa - könyörgött Petey olyan halkan, hogy csak az apja hallotta.

- Jól van - mondta Hal. - Terry, menjünk.

- Én még nem végeztem...

- Azt mondtam, menjünk.

Most a felesége nézett riadtan.

Két egymásba nyíló szobát vettek ki egy motelben. Éjjel tízkor a fiúk a szobájukban aludtak, és Terry is az övében. Cascói otthonukból jövet két Valiumot is bevett, hogy ne legyen megint migrénje az idegességtől.

Mostanában nagyon sok Valiumot szedett. Akkortájt kezdte, amikor Halt kirúgták. Hal két éve a Texas Instrumentsnél dolgozik - ez évi négyezer dollárral kevesebbet jelent, de legalább van munkája. Terrynek mindig azt mondja, hogy szerencsések. Az asszony egyet is ért vele. Rengeteg szoftvertervező marad munka nélkül. Az asszony ezzel is egyetért. Az arnette-i szolgálati lakás pedig ugyanolyan jó, mint a fresnoi. Az asszony persze egyetért, Hal szerint viszont az egész hazugság.

És most Dennist is kezdi elveszíteni. Érzí, ahogy a kölyök távolodik, idő előtt eléri a szökési sebességet, viszlát, Dennis, isten veled, idegen, kellemes volt együtt utazni veled ezen a vonaton. Terry szerint marihuánás cigi szív. Néha állítólag érzi rajta a szagát. Beszélned kell vele, Hal, mondta. És ekkor Hal értett egyet, de azóta még nem került sor erre a beszélgetésre.

A fiúk alszanak. Terry is alszik. Hal kiment a fürdőszobába, magára zárta az ajtót, leült a vécé lezárt tetejére, és a majomra nézett.

Gyűlöli megérinteni puha, barna, bolyhos szőrét, amely már foltokban kikopott. Gyűlöli a vigyorát - ez a majom pont úgy vigyorog, mint egy nigger, mondta egyszer Will bácsi. Ez a csupa fog vigyor viszont nem egy niggeré, sőt egyáltalán nem is emberi. Ha elfordítjuk a kulcsot, ajkai megmozdulnak, fogai pedig mintha megnyúlnának, vámpírfogakká válnak, a szája megvonaglik, a cintányérok pedig összezsattannak. Hülye majom, hülye felhúzó majom, hülye, hülye...

Elejtette. Annyira remegett a keze, hogy elejtette.

A kulcs megcsendült a fürdőszoba csempepadlóján.

A néma csöndben a csörrenés nagyon hangosnak tűnt. A majom Halre vigyorgott idióta jókedvvel teli, sötét borostyánszínű babaszemével, mozdulatlan réz cintányérjai mintha valami pokolbéli banda indulójára akarnának rázendíteni. Az alján a következő szavak: MADE IN HONGKONG.
- Te nem lehetsz itt - suttogta a férfi. - Kilencéves koromban a kútba dobtalak.

A majom csak vigyorgott.

Odakint az éjszakában fekete szélroham rázta meg a motelt.

Másnap Will bácsi és Ida néni házában találkoztak Hal bátyjával, Bill-lel, és a feleségével, Collette-tel.

- Átfutott már az agyadon, hogy egy haláleset eléggé vacak módja annak, hogy felelevenítsük a családi kapcsolatokat? - kérdezte Bill kis vigyorral. Bilit Will bácsi után nevezték el. Will és Bill, a „rodejó” bajnokai, mondogatta mindig Will bácsi, és összeborzolta Bill haját. Ez is a kedvenc mondásai közé tartozott... mint az, hogy a szél fütyül, énekelni viszont nem tud. Will bácsi hat éve halt meg, és azóta Ida néni egyedül élt itt, míg a múlt héten őt is el nem vitte a szélütés. Hirtelen történt, mondta Bill, amikor interurbán fölhívta Halt, hogy közölje vele a hírt. Mintha tudhatná; mintha bárki is tudhatná. Magányosan halt meg.

- Aha - felelte Hal. - Át.

Együtt néztek körül az otthonban, ahol végérvényesen felnőttek. Apjuk, aki tengerész volt, egyszerűen eltűnt a föld színéről, amikor a gyerekek még kicsik voltak; Bill azt állítja, halványan emlékszik rá, Halnek azonban semmiféle emléke sem maradt róla. Anyjuk akkor halt meg, amikor Bill tíz-, Hal pedig nyolcéves volt. Ida néni akkor idehozta őket egy Hartfordból induló Greyhound busszal, így aztán itt nevelkedtek, és innen mentek főiskolára. A honvágy is ide vonzza őket. Bill Maine-ben maradt, és most Portlandben igen sikeres ügyvédként dolgozik.

Hal meglátta, hogy Petey a ház keleti oldalán vadul tekergőző földiszeder-bokrok felé bóklászik. - Ne menj arra, Petey - szólt rá.

Petey kérdően nézett vissza. Hal érezte, ahogy eltölti a fia iránti egyszerű szeretet... és hirtelen ismét eszébe jutott a majom.

- Miért, apa?

- Arrafelé van a régi kút - felelte Bill. - De fogalmam sincs, merre. Apádnak igaza van, Petey, jobb, ha nem mész arra. A tüskék jól elintéznének. Ugye, Hal?

- Igen - vágta rá Hal automatikusan. Petey odébb ment, vissza sem nézett, aztán elindult a töltésen a tópart felé, ahol Dennis épp kövekkel kacszott a vízen. Hal úgy érezte, egy kicsit ellazul valami a mellkasában.

Bill elfelejtette, hol van a régi kút, Hal viszont aznap estefelé tévedhetetlenül rátalált, miután a vállával utat törve átvágott a bokrokon. A tüskék a szemére vadászva belekaptak flanel zakójába. Odaért, megállt, és levegőért kapkodva nézte a korhadtt, megvetemedett deszkákat, amelyekkel a kútát befedték. Pillanatnyi habozás után letérdelt (ízületei nagyot roppantak), és elmozdított két lécezt.

A nedves, kőfalú torok aljáról egy fuldokló arca bámult föl rá tágra nyílt szemmel, grimaszba torzult szájjal. Hal felnyögött. Nem hangosan, csupán a szívében. Ott viszont nagyon hangos volt.

Saját arcát látta a sötét vízben.

Nem a majomét. Egy pillanatra azt hitte, a majomé volt az.

Remegett. Egész testében.

A kútba dobtam. A kútba dobtam, kérlek, Istenem, ne hagyd, hogy megőrüljek, a kútba dobtam.

A kút kiszáradt azon a nyáron, amikor Johnny McCabe meghalt. Ez egy évvel azután történt, hogy Bill és Hal Will bácsihoz és Ida nénihez költözött. Will bácsi kölcsönt vett föl a banktól artézi kút fúrására, a régi, ásott kutat pedig benőtték a gubancos szederbokrok. A száraz kutat.

De a víz visszatért belé. Ahogy a majom is.

Ez alkalommal az emlékeket már nem lehetett letagadni. Hal csak ült ott tehetetlenül, és hagyta, hadd jöjjenek az emlékek. Megpróbált velük tartani és meglovagolni őket, mint a szörföző egy ijesztő hullámot, amely biztosan összeúzza, ha leesik a deszkájáról; megpróbálta egyszerűen csak túlélni.

Hal nyár végén lopózott ki ide a majommal. A szeder ekkorra már beérett, és erős illata mindent eltöltött. Senki sem szüretelte le a termést, bár Ida néni néha megállt a bozótos szélén, és szedett egy kicsit a kötényébe. A bokrok sűrűjében a szeder túlérett, egy része már meg is rohadt, és sűrű, fehér gennyszerű folyadékot izzadt, a magas fűből pedig a tücskök őrijtő, véget nem érő ciripelése harsogott: ReeEEEE...

A tövisek Hal testébe téptek, arcán és meztelen karján vércseppek jelentek meg. Meg sem próbálta elkerülni a szúrásukat. A rémület annyira elvakította, hogy csak néhány centire állt meg a kutat fedő korhadt deszkáktól, és talán csak néhány centi választotta el egy tízméteres zuhanástól a kút iszapos mélységébe. Hadonászott, hogy visszanyerje az egyensúlyát, és még több túske szakított az alkarjába. Ez az emlék volt az oka, hogy olyan éles hangon hívta vissza Peteyt.

Azon a napon halt meg Johnny McCabe - a legjobb barátja. Johnny éppen a kertjük végében lévő, fára épített kunyhó kötélhágcsóján mászott fölfelé. Ők ketten nyaranta rengeteg időt töltöttek el odafönt. Kalózosdit játszottak, hajókat képzeltek a tó vizére, ágyút töltöttek, bevonták a szárnyvitorlát (akármilyen is az), felkészültek a partraszállásra. Johnny tehát mászott föl a kunyhóba, mint már ezerszer azelőtt, a kunyhó alján lévő csapóajtó alatt a hágcsó felső vége azonban elszakadt a kezében, és ő tíz métert zuhant, és kitörte a nyakát. És mindennek a majom volt az oka, a majom, az az átkozott, utálatos majom. Megcsörrent a telefon, Ida néni felvette, a szája tátva maradt, aztán rémült O-vá kerekedett, ahogy szemben lakó barátnője, Milly elmondta a történeteket. Aztán Ida néni így szólt: - Gyere ki a tornácra, Hal, rossz hírt kell közölnöm veled... - Hal pedig beteges rémülettel arra gondolt: A majom! Mit művelt már megint?

Azon a napon, amikor a kútba dobta a majmot, nem látta odalent arcának foglyul ejtett tükörképét, csupán kavicsokat és a nedves iszap bűzét érezte. A szederbozót között nőtt drótszerű fűben fekvő majomra nézett. Cintányérjai nem mozdultak, ferde ajkai közti óriás fogaival vigyorgott, szőre nagy része már kihullott, mintha rühes lett volna, tekintete üveges volt.

- Gyűlöllek - sziszegte neki. Kézbe vette az utálatos testet, és érezte, hogy gyűrődik a csomós bunda. Az arca elé emelte. A majom vigyorgott. - Rajta! -

ingerelte, és aznap először sírva fakadt. Megrázta. A mozdulatlan cintányérok megremegtek. A majom minden jót tönkretesz. Mindent. - Rajta, üsd csak össze őket! Üsd össze!

A majom csak vigyorgott.

- Gyerünk, üsd csak össze a cintányérjaidat! - Hangja már szinte hisztérikusan megemelkedett. - Gyáva kukac, gyáva kukac, gyerünk, csapd össze őket! Hadd halljam! FOGADJUNK, HOGY NEM MERED!

Azok a barnássárga szemek! Azok a hatalmas, vigyorgó-fogak!

Akkor a bánattól és a rémülettől őrülden a kútba hajította. Látta, amint zuhanás közben egyszer megperdül, mint valami majomszerű akrobata, és a napfény még utoljára megcsillant a cintányérjain. Tompa puffanással csapódott a kút fenekére, és ez kelthette életre, mert hirtelen valóban verdesni kezdett a cintányérjaival. Egyenletes, megfontolt, bádogcsengésű hangja eufórikusan visszhangzott a halott kút kőtorkában: csing-csing-csing-csing...

Hal a szájára csapta a kezét, és egy pillanatra meg is látta a majmot odalent, de talán csak a képzelete játszott vele... látta, ahogy a majom ott fekszik az iszapban, szemével a kút szája fölé hajoló fiú arcának apró körét bámulja (mintha mindörökké meg akarná jegyezni azt az arcot), ajkai szétnyílnak, majd újra összehúzódnak a vicsorgó fogak körül, a cintányérok pedig összezsúpolódnak. Különös egy felhúzás majomtól.

Csing-csing-csing-csing, ki halt meg? Csing-csing-csing-csing, talán Johnny McCabe zuhant tágra nyílt szemmel a nyári szünidő fényes levegőjében akrobataként bukfencezve az elszakadt kötélhágcsót még mindig a kezében tartva, hogy aztán egyeden, keserű csattanással érjen földet, és az orrán, száján és tágra nyílt szemén vér fröccsenjen ki? Johnny volt az, Hal? Vagy talán te?

Hal nyögve a kút felé lökte a deszkákat, ujjaiba szálkák fúródtak, de nem törődött vele, és egy ideig észre sem vette. És még a deszkákon át is hallotta tompán a majmot, ami valahogy mégis sokkal rosszabb volt: odalent hever a kőfalú sötétségben, verdes a cintányérjaival, és gusztustalan teste ide-oda rángatózik. A hang mintha egy álomból jött volna.

Csing-csing-csing-csing, most ki halt meg?

Átküzdötte, átvágta magát a szederbokrok indái közt. A tövisek újabb vércsíkokat karcoltak az arcára, bojtortján tapadt a nadrágja aljába, és egyszer teljes hosszában el is vágódott. A füle még mindig csengett, mintha a hang követte volna. Will bácsi talált rá később. A garázsban üldögélt egy régi gumibroncson, és szipogott. Will bácsi azt hitte, Hal halott barátját siratja. Úgy is volt, de a sírás részben a rémület miatt volt.

Délután dobta a majmot a kútba. Azon az estén, amikor az alkonyat átlopózott a talaj menti köd, csillogó leplen, egy, a rossz látási viszonyokhoz képest túl gyorsan hajtó kocsi elütötte Ida néni Manx macskáját, majd továbbment. A macska belsőégei mindenfelé szétkenődtek... Bill elhányta magát, Hal viszont csak elfordult sápadt, nyugodt arccal, Ida néni sírását (a McCabe fiú halálhíre után most ez a szörnyűség szinte hisztérikus zokogásrohamot váltott ki belőle, és Will bácsinak két órájába került, hogy megnyugtassa) pedig mintha kilométerekről hallotta volna. Szívét hideg,

keserű káröröm töltötte meg. Hát mégsem ő lett a következő. Ida néni Manx macskája lett a következő áldozat, nem pedig ő, a bátyja, Bill vagy Will bácsi (a „rodejó” két bajnoka).

A majomnak már befellegzett, lent hever a kútban, és egy gusztustalan, kukacos Manx macska nem is nagy ár érte. Most már verheti az a hülye majom a pokoli cintányérjait. Csapkodhatja, zörgetheti őket a bogaraknak és a kukacoknak, azoknak a sötét dolgoknak, amik a kút kőtorkában találtak otthonra. Ott lent fog megrohadni. Undorító fogaskerekei és rugói mind elrozsdásodnak majd. Ott lenn fog megdöglenni. Az iszapban és a sötétségben. Pókok szőnek majd neki halotti leplet.

De...visszatért.

Hal lassan újra befedte a kutat, mint azon a bizonyos napon, és fülében hallotta a majom cintányérjainak kísérteties visszhangját: Csing-csing-csing-csing, ki hal meg, Hal? Terry? Dennis? Vagy Petey, Hal? Ő a kedvenced, ugye? Ugye ő? Csing-csing-csing...

- Tedd le!

Petey összerándult, elejtette a majmot, és Hal egy lidércnyomásos pillanatig azt hitte, ez elég is lesz: a rázkódástól majd beindul, és a cintányérok megint verdesni, csattogni kezdenek.

- Apa, ne ijesztgess!

- Bocsánat. Én csak... nem szeretném, ha ezzel játszanál.

A többiek moziba mentek, és ő azt hitte, még előttük visszaérhet a motelba. Tovább maradt azonban egykori otthonuknál, mint szeretett volna; a régi, utálatos emlékeknek, úgy látszik, saját, örökkévaló időzónájuk van.

Terry Dennis mellett ült, és a Beverly Hillbillies egyik számát nézegette. Friss Valium adagról árulkodó rendíthetetlen, bódult összpontosítással nézegette a régi, szemcsés képeket. Dennis egy rock magazint olvasott, a címlapján a Culture Club. Petey pedig törökülésben ücsörgött a szőnyegen, és a majmot piszkálgatta.

- Úgysem működik - mondta Petey. Ami megmagyarázza, hogy Dennis miért adta neki, gondolta Hal, aztán dühösen elszégyellte magát. Egyre gyakrabban érzi ezt a legyőzhetetlen rosszindulatot Dennis iránt, később aztán mindig aljasnak és gennyesnek érzi magát. .. és tehetetlennek.

- Nem hát - mondta. - Régi már. Ki is dobom. Add ide.

Kinyújtotta a kezét, Peter pedig zavart pillantással átadta neki a majmot.

Dennis odaszólt az anyjának: - Apa kezd egy elcseszett skizofrénné válni.

Hal már a szoba felénél járt, egyik kezében a majom, aki mintha helyeslően vigyorgott volna. Mielőtt rádöbbszent volna, mit is művel, az ingénél fogva kirántotta Dennist a székből. Reccsenés hallatszott, ahogy valahol egy varrás végigszakadt. Dennis szinte már nevetségesen riadt képet vágott. A Rockhullám magazin a földre pottyant.

- Hé!

- Velem jössz - mondta Hal zordan, a másik szobába nyíló ajtó felé húzva fiát.

- Hal! - Terry szinte sikított. Petey csak a szemét meresztgette.

Hal áthúzta Dennist a másik szobába. Becsapta az ajtót, aztán nekivágta a fiút. Dennis kezdett megijedni. - Úgy veszem észre, gondjaid támadtak a nyelveddel - mondta Hal.

- Engedj el! Elszakítod az ingem, te...

Hal ismét az ajtónak taszította a fiút.

- Igen - mondta. - Súlyos gondjaid. Az iskolában tanultad ezt? Vagy cigizés közben?

Dennis elvörösödött, és arcát egy pillanatra eltorzította a bűntudat. - Nem kellene ebbe a szaros suliba járnom, ha téged nem raknak ki! - tört ki a fiúból.

Hal megint az ajtóhoz vágta. - Nem kivetted, hanem létszámcsökkentés miatt elbocsátottak, de ezt te is tudod. Különben meg nem vagyok kíváncsi a szarságaidra. Gondjaid vannak? Akkor isten hozott a nagybetűs életben, Dennis. Csak ne kenj mindent énram. Kapsz enni. A segged nem lóg ki a gatyából. Tizenkét éves vagy, és egy ennyi idős kölyök... szarságaira... nincs... szükségem. - Hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, magához rántotta a fiút, amíg az orruk majdnem összeért, aztán újra az ajtónak lökte. Nem olyan erősen, hogy fájdalmat okozzon neki, Dennis viszont így is megijedt - Texasba költözésük óta apja még egyszer sem emelt kezét rá -, és sírni kezdett egy kislány hangos, ordító, egészséges zokogásával.

- Rajta, verj csak össze! - üvöltötte Halnak eltorzult, maszatos arccal. - Verj csak meg, ha akarsz, úgyis tudom, milyen kibaszottul gyűlölsz!

- Nem gyűlöllek. Nagyon is szeretlek, Dennis. De az apád vagyok, és ha nem mutatsz irántam tiszteletet, kicsinállak.

Dennis megpróbált elhúzódnival, Hal azonban magához vonta és átölelte. A fiú küzdött egy pillanatig, aztán fejét apja mellébe fúrta, és mintha kifáradt volna, zokogott. Ez volt az a sírás, amelyet Hal évek óta egyik fiától sem hallott. Behunyta a szemét, és ráébredt, mennyire kifáradt ő is.

Terry verni kezdte az ajtó túloldalát.

- Hagyd abba, Hal! Akármit csinálsz is vele, azonnal hagyd abba!

- Nem ölöm meg - mondta Hal. - Hagyj békén, Terry.

- Meg ne próbáld...

- Minden rendben, anya - szólt Dennis tompán apja melléről.

Erezte egy pillanatig az asszony zavart csendjét, aztán elment. Hal újra a fiára nézett.

- Apa, sajnálom, hogy rondán beszéltem veled - mondta Dennis vonakodva.

- Oké. Ezt köszönettel elfogadom. Amikor jövő héten hazamegyünk, átkutatom az összes fiókodat, Dennis. De előtte várok két-három napot. Ha van ott valami, amit nem szeretnél, hogy lássam, jobb, ha megszabadulsz tőle.

Dennis arcán ismét felizzott a bűntudat. Lesütötte a szemét, és keze fejével letörölte orráról a taknyot.

- Most már elmehetek? - kérdezte újra mogorván.

- Persze - felelte Hal, és elengedte. Tavasszal el kellene mennünk, sátorozni, csak nekünk, kettőnknek. Horgászatnánk, ahogy Will bácsi is tette Bill-lel és velem. Közelebb kell kerülnöm hozzá. Meg kell próbálnom.

Leült az ágyra az üres szobában, és a majomra nézett. Sosem kerülsz többé közel hozzá, Hal, mondta a majom vigyora. Ez tuti. Visszajöttem, hogy kezembe vegyem a dolgokat. Mindig is tudtad, hogy ez egyszer bekövetkezik.

Hal félrerakta a majmot, és kezébe temette az arcát.

Aznap este a fürdőszobában állva, fogmosás közben Halnek eszébe jutott valami: Ugyanabban a dobozban volt. Hogy lehetett ugyanabban a dobozban?

A fogkefe megcsúszott a kezében, és fölsértette az ínyét. Fájdalmában megrándult az arca.

Négyéves volt, Bill pedig hat, amikor először látta a majmot. Az apjuk vett egy tehermentes házat Hartfordban a család számára, még mielőtt eltűnt, meghalt vagy egy lyukba esett a világ kellős közepén. Az anyjuk titkárként dolgozott a Holmes Aircraftnál, egy westville-i helikoptergyárnál, a fiúk mellett tehát egymást követték a pótmamák, bár tulajdonképpen már csak Halre kellett egész nap figyelni - Bill már első osztályba járt, iskolás nagyfiú volt. Egyik pótmama sem maradt sokáig. Ki terhes lett, és hozzáment a barátjához, ki elment a Holmeshoz dolgozni, kiről pedig Mrs. Shelburn derítette ki, hogy rájár a főzéshez vett sherryjére vagy a különleges alkalmakra tartogatott brandys üvegére. Legtöbbjük ostoba lány volt, csak enni és aludni akartak. Egyikük sem volt hajlandó mesét olvasni Halnek, ahogy az anyja szokott.

Azon a hosszú télen egy természetes, ravasz fekete lány volt náluk: Beulah. Amikor az anyja ott volt, kényeztette Halt, amikor viszont egyedül maradtak, néha még meg is csipkedte. Hal valahogy mégis kedvelte Beulah-t, aki néhanapján szörnyűséges történeteket olvasott föl neki különféle rendőrségi újságjaiból („A kéjszívű vöröskéért eljött a halál”, kezdte Beulah baljósatúan a nappali álmos, délutáni csöndjében, és egy újabb mogyorókrémes Reese süteményt kapott be, mialatt Hal ünnepélyes arccal tanulmányozta a szemcsés szenzációhajhász fotókat, és tejet iszogatót a csészéjéből). E miatt a szimpátia miatt volt még borzalmasabb az, ami aztán történt.

A majmot egy hideg, felhős márciusi napon találta meg. Ólmos eső verte az ablakokat. Beulah a heverőn szundikált, csodálatra méltó mellein pedig sátként terült szét. Az én történetem egy példánya.

Hal belopózott a lomtárba, hogy megnézzé apja holmijait. A lomtár egy, az emelet teljes hosszában végighúzóódó raktárhelyiség volt a ház bal felén, amelyet sohasem fejeztek be. Egy kis - amolyan nyúllyukba vezető - ajtón át lehetett bemenni, a fiúk hálósobájának Bill felőli oldalán. Mindketten szerettek oda járni, bár telente hűvös volt, nyáron pedig a forróság egy vödörnyi izzadságot is kicsalogatott az ember pórusaiból. A szoba hosszú, keskeny és mégis valahogy barátságos volt, tele elragadó vacakokkal. Akármennyit láttak már, úgy tűnt, az ember sosem lesz képes mindent végignézni. Ő és Bill egész szombat délutánokat töltöttek el itt, közben alig szóltak egymáshoz, csak kipakolták a tárgyakat a dobozokból, majd ide-oda forgatva vizsgálgatták őket, hogy a kezük magába szívja mindegyikük egyedi valóságát. Aztán mindent visszatettek. Hal azon tűnődött, vajon nem azért volt-e mindez, mert a maguk módján megpróbálták kapcsolatot teremteni eltűnt apjukkal.

Apjuk a kereskedelmi flottánál szolgált. Navigátor volt, így a lomtár tele volt térképekkel, amelyek közül néhányon szabályos kör alakú jelek voltak (közepén az iránytűvel). Ott volt a Barron-féle Navigációs atlasz mind a húsz kötete is. Egy kancsalító szemüveg is volt a lomtárban, amitől furán égni

kezdett az ember szeme, ha túl sokáig nézelődött vele. Tucatnyi különféle kikötőből származó apró ajándékok, például hawaii babák gumiból, egy fekete kartonpapírból készült keménykalap, amelynek szakadt szalagján ez állt: CSÍPJ FEL EGY PIPIT, ÉS INDUL A BULLI, és egy üveg- gömb, benne az Eiffel-torony parányi mása. Voltak ott még gondosan elpakolt, külföldi bélyegekkel és fémpénzekkel teli borítékok is, meg kőzetminták Hawaii Maui nevű szigetéről, köztük egy üveges, fekete - súlyos és valahogy baljóslatú -, meg fura feljegyzések idegen nyelveken.

Azon a napon, miközben az ólmos eső kopogása a tetőn szinte megbabonázta az embert, Hal hátraküzdötte magát egészen a lomtár túlsó végéig, elmozdított egy dobozt, és mögötte megpillantott egy másikat - egy Ralston-Purina dobozt. A pereme fölött két üveges, mogyorószínű szem nézett rá. Úgy megijedt, hogy egy kicsit hátrahőkölt, a szíve kalapált, mintha egy gyilkos törpét fedezett volna fel. Aztán észrevette, milyen néma, és hogy milyen üveges a szeme, és rájött, ez is csak valami játék. Úgyhogy óvatosan kiemelte a majmot a dobozból.

Az pedig csak vigyorgott kortalan, csupa fog vigyorával és mozdulatlan cintányérjaival a sárga fényben.

Hal boldogan forgatta, érezte, hogy gyűrődik bolyhos bundája. Tetszett neki a különös vigyora. De nem érzett valami mást is? Szinte ösztönös undort, ami rögtön el is tűnt, még mielőtt egyáltalán ráébredt volna? Talán igen, de egy ilyen régi emlékekkel óvatosan kell bánni, nem szabad túl sok mindent elhinni neki. A régi emlékek hazudhatnak. De...nem ugyanezt a kifejezést látta Petey arcán is otthon, a padláson?

Meglátta a vesetájékon kimeredő kulcsot, és elfordította. Túl könnyen fordult el; nem is hallatszott kattánás, amint felhúzta. Tehát rossz. De azért még tetszik.

Kivitte játszani.

- Mi az, Hal? - kérdezte Beulah szundikálásából felébredve.

- Semmi különös - felelte Hal. - Most találtam.

Fölrakta a polcára. Lassie-s kifestőkönyvei tetején állva vigyorgott, és a mozdulatlan cintányérok fölött bámult a messzeségbe. Elromlott, mégis vigyorgott.

Azon az éjszakán Hal arra ébredt nyugtalan álmából, hogy pisilnie kell. Fölkelt, hogy kimenjen a fürdőszobába. Bill csak egy lélegző takarókupac volt a szoba túlsó végében.

Hal visszajött, már újra szinte félálomban volt... és a majom a sötétben hirtelen összecsapta a cintányérjait.

Csing-csing-csing-csing...

Hal szeméből kiröppent az álom, mintha egy hideg vizes törülközőt vágta volna az arcába. Szíve reszketve ugrott egyet meglepetésében, és torkát apró, egércincogás-szerű hang hagyta el. Tágra nyílt szemmel, remegő ajkakkal bámulta a majmot.

Csing-csing-csing-csing...

Teste rázkódva pattogott a polcon. Ajkai szétváltak, majd ismét összezárultak, szétváltak, összezárultak, és visszataszító jókedvvel villantották fel a hatalmas, ragadozó fogakat.

- Hagyd abba - suttogta Hal.

A bátyja megfordult, és hangosat horkantott. Minden néma volt... kivéve a majmot. A cintányérok csörömpölve csapkodtak. Biztosan fölébreszti a bátyját, az anyját, az egész világot. Még a halottakat is.

Csing-csing-csing-csing...

Hal elindult, hogy leállítsa a majmot, még ha a kezét a cintányérok közé kell is dugnia, amíg a szerkezet le nem jár. A két tányér ekkor még egyszer, utoljára összechapódott - csing! -, aztán lassan szétvált, és visszaállt eredeti helyzetébe. A réz csillogott az árnyak közt. A majom vigyorgott mocskos, sárga fogaival.

A ház ismét csendes volt. Anyja a másik oldalára fordult, és visszhangozta Bill horkantását. Hal visszamászott az ágyába, és magára húzta a takarót. Hevesen dobogó szívvel ezt gondolta: Holnap visszaviszem a lomtárba. Mégsem kell.

Másnap reggel azonban elfelejtette visszavinni a majmot, mert az anyja nem ment dolgozni. Beulah meghalt. Anya nem akarta részletesen elmesélni, mi történt. „Baleset volt, csak egy szörnyűséges baleset”, ennyit mondott. Délután azonban, az iskolából hazafelé menet Bill vett egy újságot, és a negyedik oldalt az inge alá rejtve fölcsempészte a szobájukba. Nagy nehezen fölolvasta a cikket Halnak, míg anya vacsorát főzött a konyhában, de a címet Hal is el tudta olvasni - KÉT HALÁLOS ÁLDOZATA VAN A LÖVÖLDÖZÉSNEK. A tizenkilenc éves Beulah McCafferyt és a húszéves Sally Tremontot lelőtte Miss.. McCaffery barátja, a huszonöt éves Leonard White, miután összevitatkoztak azon, melyikük menjen ki kínai ételt rendelni. Miss.. Tremont a hartfordi kórházban hunyt el, Beulah McCafferyt pedig már a helyszínen holtan találták.

Beulah-t mintha csak valamelyik saját rendőrségi magazinja szippantotta volna magába, gondolta Hal Shelburn, és hideg futkározott a gerincén, aztán keringett a szíve körül. És akkor rádöbbsent, hogy a lövöldözés nagyjából ugyanakkor történt, amikor a majom...

- Hal? - Terry álmos hangja volt az. - Jössz aludni?

Hal a mosdóba köpte a fogkrémet, és kiöblítette a száját. - Igen - felelte.

A majmot már korábban a bőröndjébe tette. Két-három nap múlva visszarepülnék Texasba. De mielőtt elindulnak, örökre megszabadul ettől az átkozottól.

Valahogy.

- Nagyon keményen bántál ma délután Dennisszel - mondta a sötétben Terry.

- Azt hiszem, Dennisnek már jó ideje szüksége volt valakire, aki egy kicsit keményen bánik vele. Egyszerűen csak nem akarom, hogy elinduljon azon a bizonyos lejtőn.

- Pszichológiai szempontból a gyerek verése nem túl eredményes...

- Az isten szerelmére, Terry, nem vertem meg!

- ... módszer a szülői tekintély érvényesítésére...

- Jaj, hagyd már abba a csoportterápiás szarságaidat - dörrent rá Hal dühösen.

- Úgy látom, nem akarod megbeszélni a dolgot. - Az asszony hangja hidegen csengett.

- Megmondtam neki azt is, hogy tüntesse el a drogot a házból.
- Tényleg? - kérdezte Terry aggodalommal teli hangon. - És hogy fogadta? Mit mondott?
- Ugyan már, Terry! Mit mondhatott volna? Hogy ki vagyok rúgva?
- Hal, mi bajod van? Ez nem te vagy... mi a baj?
- Semmi - felelte a Samsonite-jába zárt majomra gondolva. Vajon meghallaná, ha csapkodni kezdene a cintányérjaival? Igen, biztosan. Tompán, de kihallatszana. Csattogásával jelezné valakinek a végzetét, mint annak idején Beulah-ét, Johnny McCabe-ét vagy Will bácsi kutyáját, Daisyét. Csig-csing-csing, te leszel az, Hal? - Csak a feszült vagyok.
- Remélem, tényleg ennyi az egész. Mert nem tetszel nekem.
- Nem? - És a szavak már ki is csúsztak a száján, még mielőtt megakadályozhatta volna; de talán nem is akarta megállítani őket. - Hát akkor csak kapj be egy Valiumot, és megint minden rendben lesz.
Hallotta, ahogy az asszony levegőt vesz, majd remegve kifújja. Aztán sírni kezdett. Megvigasztalhatta volna (talán), de nem volt hozzá ereje. Tele volt rettegéssel. Minden rendben lesz, amint a majom újra eltűnik, örökre eltűnik. Kérlek, Istenem, tűnjön el örökre.
Még nagyon sokáig ébren feküdt; egészen hajnalig. De úgy érezte, tudja, mit kell tennie.

Bill bukkant rá másodszor a majomra. Ez vagy másfél évvel azután történt, hogy Beulah McCafferyt „Holtan találták a helyszínen”. Nyár volt. Hal épp akkor fejezte be az óvodát.
Abbahagyta kint a játékot, és bement. Az anyja rászólt: - Mosson kezet, szenyor, mert mocskos, mint egy kismalac tappancca. - Az asszony a tornácon jeges teát iszogatót, és egy könyvet olvasgatót. Szabadságon volt, két hétig.
Hal jelképesen a hideg víz alá dugta a kezét, majd a koszt a törülközőbe kente.
- Hol van Bill?
- Odafönt. Szólj neki, hogy takarítsa ki a szoba ráeső részét. Tiszta disznóól.
Hal, aki ilyen témában imádott rossz híreket közvetíteni, fölrohant. Bill a földön ült. A lomtár kis nyúlüreg ajtaja nyitva állt. Bill kezében pedig ott volt a majom.
- Ennek befellegzett - közölte Hal azonnal.
Nyugtalanság kerítette hatalmába, bár már alig emlékezett, hogy azon az éjszakán, amikor visszajött a fürdőszobából, a majom hirtelen csapkodni kezdett a cintányérjaival. Úgy egy héttel később rémálmot látott a majomról és Beulah-ról - nem emlékezett pontosan, mi is volt az -, és sikoltva riadt föl. Egy pillanatra azt hitte, a mellét nyomó puha valami nem más, mint a majom, és hogy ha kinyitja a szemét, ott fog vigyorogni. De csak a párnája volt az, amelyet a nagy pánikban szorosan magához ölelt. Anya bejött hozzá, hogy megnyugtassa. Hozott neki egy pohár vizet és két sápadt narancssárga gyermekaszpirint, a gyermekkor gondjaira való Valiumot. Azt hitte, Beulah

halála okozta a lidércálmát. Ez így is volt, de nem egészen úgy, ahogy anya gondolta.

Minderre már alig emlékszik, de a majom még mindig megrémíti, különösen a cintányérai. És a fogai.

- Tudom - mondta Bill, és félredobta a majmot. - Hülyeség. - A majom Bill ágyán landolt, és a mennyezetet bámulva, mozdulatlan cintányérokka hevert. Halnak nem tetszett, hogy ott van. - Nem ugrunk át Teddyhez egy jégkrémre?

- Már elköltöttem a zsebpénzemet - mondta Hal. - Különben is, a mama azt mondta, csinálj rendet a te szobarészedben.

- Az ráér - mondta Bill. - És ha akarod, adok kölcsön öt centet. - Bill előszeretettel kínoztta Hal száz tűvel, olykor elgáncsolta, vagy különösebb ok nélkül meg is ütötte, de többnyire azért rendes volt.

- Persze - mondta Hal hálásan. - Csak előbb vissza- viszem a lomtárba ezt a döglött majmot, oké?

- Ugyan már - szólt Bill, és fölállt. - Gyerünk, gyerünk, gyerünk!

És Hal ment. Tudta, hogy Bill hangulatember, és ha megvárakoztatja, talán lőttek a jégkrémnek. Lementek hát Teddyhez, és Vettek maguknak jégkrémet, és nem is akármilyet, hanem az igen ritka áfonyásat. Aztán lementek a sportpályára, ahol néhány srác éppen baseballozni kezdett. Hal túl kicsi volt még a játékhoz, úgyhogy messze a határvonalon kívül leült, szopogatta az áfonyás jégkrémjét, és a kirepülő labdákat szedegette. Szinte már teljesen besötétedett, mire hazaértek. Anya elfenekelte Hal, amiért összekoszolta a törülközőt, Billt pedig azért, mert nem takarította ki a szoba ráeső részét. Vacsora után tévéztek, és Hal addigra már teljesen meg is feledkezett a majomról. Valahogy fölkerült Bill polcára, Bill Boyd dedikált fényképe mellé. Aztán ott állt csaknem két évig.

Mire Hal betöltötte a hetet, a pótmamák már különcségnek számítottak, így Mrs. Shelburn minden reggel ezzel búcsúzott tőlük: - Bill, vigyázz az öcsédre...

Aznap azonban Bilinek az iskolában kellett maradnia, és Hal egyedül ment haza. Minden utcasarkon megállt, és amikor megbizonyosodott arról, hogy egyik irányból sem közeledik jármű, fejét a válla közé húzva átrohant a túloldalra, mint a gyalogos katonák a két frontvonal közti senki földjén. A lábtörő alatt lévő kulccsal kinyitotta a bejárati ajtót, aztán egyből a hűtőszekrényhez ment egy pohár tejért. Az üveg kicsúszott az ujjai közül, és apró darabokra tört a padlón, üvegszilánkokat szórva mindenfelé.

Csing-csing-csing-csing, hallatszott föntről, a szobájukból. Csing-csing-csing szia, Hal! Isten hozott itthon! Egyébként, Hal, te leszel az? Ezúttal te leszel az? Most téged találnak „Holtan a helyszínen”?

Hal mozdulatlanul állt, az üvegcserepeket és a tejtócsát bámulta, tele rémülettel, amelyet se megnevezni, se megérteni nem tudott. Egyszerűen csak jelen volt, mintha a pórusaiból szívárgott volna elő.

Megperdült, és fölrohant a szobájukba. A majom Bill polcán állt, és mintha őt bámulta volna. Bill Boyd dedikált fotóját a képes felével Bill ágyára lökte. Rázkódva és vigyorogva csapkodta a cintányérait. Hal lassan, öntudatlanul közeledett felé. Képtelen volt megállni. A cintányérok szétváltak,

összecsaptak, és megint szétrándultak. Ahogy egyre közelebb ért, már hallotta a majom beleiben működő szerkezetet is.

Hirtelen, az undor és rémület kiáltásával lecsapott rá, mintha bogár volna, és lelökte a polcra. A majom Bill párnájára esett, onnan pedig a padlóra. Cintányérjai csapkodtak, csing-csing-csing, szája kinyílt és becsukódott, miközben a hátán fekvve hevert a késő áprilisi napfény bevetülő foltjában.

Hal egyik Buster Brown cipőjével akkorát rúgott bele, amekkorát csak bírt, és most dühében kiáltott fel. A felhúzás majom a szemközi falig csúszott, onnan visszapattant, aztán elcsendesedett. Hal csak állt, ökölbe szorított kézzel, vadul kalapáló szívvel bámulta. Az pedig pimaszul vigyorgott rá, és egyik üvegszemében tűhegynyi ragyogó napfény csillant. Rugdoss csak, ha akarsz, mintha ezt mondta volna. Nem vagyok más, mint fogaskerekek és mindenféle alkatrészek meg egy-két csigakerék összessége. Rugdoss csak, ahogy akarsz, én nem vagyok valódi, csupán egy fura felhúzás majom vagyok. De vajon most ki halt meg? Robbanás történt a helikoptertelepen! Mi az, ami nagy, véres tekegolyóként emelkedik az ég felé, a lyukak helyén pedig két szem van? Csak nem az anyád feje az, Hal? Hűha! Micsoda pályát ír le anyád feje! És mi történt a Brook Street-i saroknál? Ezt hallgasd meg, kishaver! A kocsí túl gyorsan ment! A vezetője pedig részeg volt! És most egy Bill-lel kevesebb van a világon! Hallod a csikorgó ropogást, ahogy a kerekek átmennek a koponyáján, és az agya kifröccsen a fülén? Igen? Nem? Talán? Engem ne kérdezz, én nem tudom, én nem tudhatom. Én csak ahhoz értek, hogyan kell összeütni ezeket a cintányérokat, csing-csing-csing, de most ki marad „Holtan a helyszínen”, Hál? Az anyád? A bátyád? Vagy te, Hal? Te?

Ismét ráugrott, szét akarta taposni, összezúzni, addig ugrálni rajta, míg fogaskerekek és rugók nem szállnak ki belőle, és rémes üvegszemek végig nem gurulnak a padlón. De ahogy odaért hozzá, a cintányérok még egyszer, nagyon puhán összeverődtek... (csing)... ahogy valahol belül egy rugó még egy utolsót mozdult, és mintha egy jégszilánk hasított volna át a szíve burkán, belefúródott, lecsillapítva dühét, amely után csak beteges félelem maradt. A majom mintha tudta volna - milyen vidáman vigyorgott!

Egyik karját jobb kezének hüvelyk- és mutatóujja közé csípve Hal felemelte a majmot, szája undorral görbült le, mintha dögöt tartana a kezében. A rühes műszórt lázasan forrónak érezte. Ügyetlenkedve kinyitotta a lomtár kicsi ajtaját, és felkapcsolta a villanyt. A majom csak vigyorgott, miközben Hal végigmászott a helyiségen, az egymásra tornyozott dobozok halmi közt, a navigációs könyvek, a régi vegyszerek szagát őrző fényképalbumok, emléktárgyak és régi ruhadarabok mellett, és közben arra gondolt: Ha most megint elkezdi csapkodni a cintányérjait, és megmozdul a kezemben, üvöltök, és ha üvöltök, nemcsak vigyorogni fog, hanem nevetni kezd, kinevet engem, én pedig megörülök, és itt fognak rám találni, nyáladzva és eszeveszetten kacagva, meg fogok örülni, ó, kérlek, édes Istenem, kérlek, édes Jézus, ne hagyd, hogy megörüljek...

Elérte a helyiség végét, odébb lökött két dobozt, az egyik tartalma szét is szóródott, és a majmot visszadobta a legtávolabbi sarokban lévő Ralston-Purina dobozba. Az pedig hátradőlt benne, kényelmesen, mint aki végre hazatért. Cintányérjai mozdulatlanul álltak, pofája majomszerű vigyorra

húzódott, mintha még mindig Halén derülne. Hal visszamászott, hol forró, hol hideg veríték verte ki, tűz és jég, várta, hogy a cintányérok verdesni kezdjenek, hogy a majom kiugorjon a dobozból, és bogár módra utána rohanjon zümmögő szerkezetével és őrülden csattogó cintányérjaival, és...

...és semmi ilyesmi nem történt. Eloltotta a villanyt, becsapta a kis nyúlüreg ajtót, és zihálva nekidőlt. Végül kezdte kissé jobban érezni magát. Remegő lábakkal lement a lépcsőn, majd fogott egy üres zacskót, és óvatosan szedegetni kezdte az eltört tejesüveg hegyes, cakkos szilánkjait, közben pedig azon töprengett, vajon lehetséges-e, hogy a csapkodó cintányérok azt jelentették, hogy most megvágja magát és elvérzik. De ez sem történt meg. Fogott egy törülközőt, föltörölte a tejet, aztán leült, és várta, hogy az anyja és a bátyja hazajöjjen.

Anya érkezett elsőként. - Bill hol van? - kérdezte.

Mély, színtelen hangon, teljesen meggyőződve arról, hogy Bilit azóta már „Holtan találták a helyszínen”, Hal magyarázni kezdett az iskolai sportkör gyűléséről, pedig jól tudta, hogy Bilinek már egy nagyon hosszú gyűlésről is vagy félórát haza kellett volna érnie.

Anya furcsán nézett rá, és megkérdezte, mi a baj, de ekkor kinyílt az ajtó, és belépett Bill - de nem az igazi Bill. Egy sápadt és szótlan kísértet-Bill.

- Mi a baj? - tört ki Mrs. Shelburn. - Bill, mi a baj?

Bill sírni kezdett, és a könnyein át mesélte el a történeteket. Egy autó volt, mondta. Ő és a barátja, Charlie Silverman hazafelé sétáltak a sportkör gyűléséről, amikor az autó hirtelen befordult a Brook Street-i kereszteződésnél. Charlie megdermedt. Bill megrántotta Charlie karját, de az kicsúszott a kezéből, és a kocsiból...

Bill ordítani kezdett. Hangosan, hisztérikusan zokogott, és anya átölelte, megrázta. Hal a tornácra pillantott, és látta, két rendőr áll odakint. A járőr kocsija, amely hazaszállította Bilit, a járda mellett parkolt. Akkor Hal is sírni kezdett...de ezek a megkönnyebbülés könnyei voltak.

Most Bilinek lettek rémálmai. Ezekben a rémálmokban Charlie Silverman újra és újra meghalt, kirepült Red Ryder cowboy csizmáiból, és a részeg fickó rozsdás Hudson Hornetjének motorházára esett. Charlie Silverman feje és a Hudson szélvédője robbanásszerű erővel találkozott össze. Mindkettő ripityára tört. A részeg sofőr, egyébként egy milfordi édességbolt tulajdonosa, nem sokkal letartóztatása után szívrohamot kapott (talán Charlie Silverman agyának a nadrágján száradó darabkáinak látványától), az ügyvédje pedig szép sikert aratott a tárgyaláson azzal, hogy „ez az ember már éppen eléggé megbűnhődött”. A részeg fickó hatvan napot kapott (felfüggesztve), és öt évig nem vezethet motoros járművet Connecticut államban... és nagyjából eddig tartottak Bill Shelburn rémálmai is. A majom ismét a lomtárban rejtőzött. Bill nem vette észre, hogy eltűnt a polcáról... vagy ha mégis, sosem említette.

Hal egy ideig biztonságban érezte magát. Sőt már kezdett ismét megfélemezni a majomról, vagy azt hinni, hogy az egész csak egy rossz álom volt. De amikor hazajött az iskolából aznap délután, amikor az anyja meghalt, a majom újra ott ült a polcán, mozdulatlan cintányérok, vigyorogva.

Lassan közeledett hozzá, szinte elhagyta a testét. Mintha a majom látványa egyszeriben felhúzó játékká változtatta volna az ő testét is. Látta, amint kinyúl

a keze, és leveszi a polcról. Érezte az ujjai között gyűrődő bolyhos szőrt, de csak tompán, mintha valaki Novocainnal pumpálta volna tele. Hallotta önnön gyors, száraz légzését: olyan volt, mint a szalma közt fújó szél csörgése.

Megfordította a majmot, és megragadta a kulcsot. Évekkel később úgy érezte, ez a kábult bűvölet olyan volt, mint amikor az ember egy töltött hatlövetűt - amelyben csak egy golyó van - szorít egy lehunyt, rángatózó szemhéjhoz, és meghúzza a ravaszt.

Ne, ne tedd - hagyd békén, dobd el, ne érh hozzá...

Hal elfordította a kulcsot, és a csöndben hallotta az apró kattánásokat. Elengedte a kulcsot, a majom pedig csapkodni kezdett a cintányérjaival, és Hal érezte, ahogy a bábu teste rángatózik, meghajlik-megfeszül, meghajlik-megfeszül, mintha élne. És valóban élt is, vonaglott a kezében, akár egy undorító törpe, a vibrálást pedig, amit kopaszodó barna bundáján át is érzett, nem a forgó fogaskerekerek keltették, hanem dobogó szíve.

Hal felnyögött és elejtette a majmot, elhátrált tőle, körmei a húsába vájtak a szeme alatt, két tenyerét pedig a szájára szorította. Megbotlott valamiben, és majdnem elveszítette az egyensúlyát (akkor aztán ott lett volna mellette a földön, és kimeredő, kék szeme a bábu üveges, mogyorószerű szemébe bámult volna). Az ajtó felé mászott, kihátrált, becsapta és nekitámaszkodott. Aztán a fürdőszobába szaladt, és hányt.

Mrs. Stukey hozta meg a hírt a helikoptergyárból, és ő maradt velük azon az első két, soha véget érni nem akaró éjszakán, míg Ida néni meg nem érkezett Maine-ből. Anya délután agyembóliában meghalt. Épp a vízűtő mellett állt, egyik kezében egy pohár vízzel, amikor még mindig szorongatva a papírpoharat összeesett, mint akit lelőttek. Másik kezével a vízűtő után kapott, és magával rántotta a nagy üvegtartályt. A tartály összetört... de az odarohanó üzemorvos szerint Mrs. Shelburn már rég halott volt, mire a víz a ruháját és az alsóneműjét átáztatva a bőréig hatolt. A fiúknak ebből semmit sem árultak el, Hal azonban tudott mindent. Újra és újra végigálmodta az egészet az anyja halálát követő hosszú éjszakákon. Még mindig nehezen alszol el, öcsi? - kérdezte Bill, és Hal arra gondolt, Bill azt hiszi, a hánykolódás és a rossz álmok mind anyjuk váratlan halála miatt van, és ez igaz is volt... de csak részben. Ott volt a büntudat is; a biztos, halálos tudat, hogy ő ölte meg anyát,

amikor azon a napsütéses, iskola utáni délutánon felhúzta a majmot.

Amikor Hal végre elaludt, mély álomba szenderült. Majdnem dél volt, amikor fölébredt. Petey a szoba túlsó felében üldögélt egy széken, keresztbe tett lábbal, és módszeresen, gerezdről gerezdre eszegetett egy narancsot, miközben valami vetélkedőt nézett a tévében.

Hal kilendítette lábát az ágyról. Úgy érezte magát, mintha egy pofon hatására aludt volna el...és arra is ébredt volna. A feje lüktetett. - Hol van anyád, Petey?

Petey megfordult. - Vásárolni ment Dennisszel. Én azt mondtam, inkább itt maradok veled. Te mindig beszélsz álmodban, apa?

Hal óvatosan pillantott a fiára. - Nem. Mit mondtam?
- Nem értettem. De egy kicsit megijedtem.

- Hát, most már teljesen magamnál vagyok - mondta Hal, és sikerült egy kis vigyort az arcára erőltetnie. Petey visszamosolygott, és Hal megint elöntötte a fia iránt érzett tiszta, erős és egyszerű szeretet. Eltűnődött, hogy vajon Petey miért kelt benne mindig ilyen jó érzést, és miért éri úgy, hogy Peteyt érti és tud segíteni neki, és hogy Dennis miért tűnik számára mindig is egy túl sötét ablaknak, amin nem lehet átlátni, akinek rejtély minden cselekedete, minden szokása, akit képtelen megérteni, mert ő maga sosem volt ilyen. Túl egyszerű lenne azt mondani, hogy Dennist a költözés változtatta meg, vagy, hogy...

Gondolatai megdermedtek. A majom. A majom az ablakpárkányon ült mozdulatlan cintányérokkal. Hal úgy érezte, a szíve megáll a mellkasában, aztán hirtelen vad vágta be kezd. A világ meginogott előtte, lüktető feje pedig kegyetlenül hasogatni kezdett.

Kiszökött a bőröndből, és most ott áll az ablakpárkányon, és vigyorog. Ugye azt hitted, megszabadultál tőlem? De hát azelőtt is gondoltad már ezt, nem?

Igen, felelt éremlyegve. Igen, gondoltam.

- Pete, te vetted ki azt a majmot a bőröndömből? - kérdezte, pedig tudta a választ. Bezárta a bőröndöt, a kulcsát pedig a kabátzsebébe rakta.

Petey a majomra pillantott, és valami - mintha aggodalom lett volna - suhant át az arcán. - Nem - felelte. - Anya tette oda.

- Anya?

- Aha. Elvette tőled. Nevetett.

- Elvette tőlem? Miről beszélsz?

- Vele volt az ágyban. Én épp fogat mostam, Dennis viszont látta. Ő is nevetett. Azt mondta, úgy néztél ki, mint egy kisgyerek a mackójával.

Hal a majomra nézett. Szája túlságosan kiszáradt, hogy nyelni tudjon. Az ágyba vitte magával? Az ágyba? Az az undorító szőr az arcához ért, talán a szájához, azok a ragyogó szemek az ő alvó arcába bámultak, azok a vigyorgó fogak a nyaka mellett voltak? Vagy esetleg a nyakán? Édes Istenem!

Hirtelen megfordult, és odament a beépített szekrényhez. A Samsonite ott állt, még mindig zárva. A kulcs pedig még mindig a kabátzsebében volt.

Mögötte kikapcsolódott a tévé. Lassan ellépett a szekrénytől. Petey higgadtan nézett rá. - Apa, nekem nem tetszik az a majom - szólt alig hallható hangon.

- Nekem se - válaszolta Hal.

Petey figyelmesen nézte az apját, hogy nem tréfál-e, és amikor megbizonyosodott arról, hogy nem, odalépett hozzá, és szorosan átölelte. Hal érezte, hogy remeg.

Akkor Petey suttogni kezdett a fülébe, nagyon gyorsan, mintha attól félne, nem lesz elég bátorsága újra elmondani... vagy, hogy a majom kihallgatja.

- Olyan, mintha mindig nézne. Bárhol vagy is a szobában. És ha átmész a másik szobába, mintha tovább figyelne, még a falon át is. Folyton úgy érzem, mintha... mintha valamiért akarna engem.

Petey megborzongott. Hal szorosan tartotta.

- Mintha azt akarná, hogy húzd föl - mondta Hal.

Petey hevesen bólogatott. - Ugye, apa, igazából nem is romlott el?

- Néha elromlik - mondta Hal, fia válla fölött a majomra nézve. - Néha azonban mégis működik.

- Oda akartam menni és fölhúzni. De olyan csönd volt, és eszembe jutott, hogy apát nem szabad felébreszteni. De akkor is fel akartam húzni. Oda is mentem hozzá, és... és megérintettem, undorító volt... de azért egy kicsit tetszett is... és mintha azt mondta volna: Húzz föl, Petey, játszunk, apád nem fog felébredni, soha többé nem fog felébredni, húzz föl, húzz csak föl...

A fiú hirtelen könnyekben tört ki.

- Ez a majom rossz, tudom, hogy az. Valami nincs rendben vele. Nem dobhatnánk ki, apa? Kérlek.

A majom végtelen vigyorával Halre vigyorgott. A férfi érezte Petey könnyeit. A késő délelőtti nap megcsillant a réz cintányérok - a fény csíkokat rajzolt a motelszoba egyszerű, fehér díszvakolatú mennyezetére.

- Mit mondott anyád, mikor érnek vissza, Petey?

- Egy óra körül. - Inge ujjával kivörösödött szemét törülgette, zavarban volt a könnyei miatt. Nem volt hajlandó a majomra nézni. - Bekapcsoltam a tévét - suttogta. - És jó hangosra vettem.

- Nagyon jól tetted, Petey.

Vajon hogy történt volna?, töprengett Hal. Szívroham? Vagy embólia, mint anyámnál? Mi lett volna? De hát ez nem is számít.

Aztán jött egy másik, még borzongatóbb gondolat: Petey azt mondja, szabaduljunk meg tőle. Dobjuk ki. De hát megszabadulhatunk tőle egyáltalán?

A majom gúnyosan vigyorgott, cintányérai egymástól harminc centire álltak. Vajon azon az éjszakán is életre kelt, amikor Ida néni meghalt?, jutott eszébe hirtelen. Utoljára vajon ő is azt a tompa csilingelést hallotta, ahogy a majom a fekete padláson összezsapdossa a cintányérait, miközben a szél az ereszcatornában füttyölt?

- Talán mégsem olyan őrült ötlet - mondta Hal a fiának. - Hozd a hátizsákod, Petey.

A fiú tétován nézett rá. - Mit csinálunk?

Talán megszabadulhatunk tőle. Talán végleg, talán csak egy időre... hosszabb vagy rövidebb időre. Talán újra és újra visszajár majd, és ennyi. De talán hosszú időre búcsút vehetünk tőle. Most is húsz évébe telt, hogy visszatérjen. Húsz évbe telt, hogy kijusson a kútból...

- Kocsikázunk egyet - mondta Hal. Egészen nyugodtnak érezte magát, mégis valahogy túlságosan súlyosnak. Mintha még a szemgolyói is elnehezültek volna. - De először menj ki a hátizsákkal a parkolóba, és keress három-négy jókora követ. Rakd őket a zsákba, és hozd ide. Érted?

Petey szemében a megértés lángja lobbant. - Rendben, apa.

Hal az órájára pillantott. Majdnem negyed egy volt.

- Siess. Szeretnék elindulni, mielőtt anyád visszaér.

- Hová megyünk?

- Will bácsihoz és Ida nénihez - felelte Hal. - Haza.

Hal bement a fürdőszobába, és a vécé mögül kivette a keféét. Úgy vitte az ablakhoz, mint valami olcsón vásárolt varázspálcát. Nézte, ahogy Petey melton dzsekijében, kék alapon fehér DELTA feliratos hátizsákjával átvág a

parkolón. Az ablak egyik felső sarkában egy légy ügyetlenkedett. Lassú és ostoba volt, hiszen már nyár vége volt. Hal tudja, milyen érzés.

Figyelte Peteyt, amint összeszed három jókora követ, aztán elindul vissza a parkolón át. Ekkor egy autó kanyarodott be a motel sarkánál, egy autó, ami túl gyorsan haladt, túlságosan is gyorsan, Hal pedig gondolkodás nélkül, egy sportolónak is becsületére váló reflexszel kinyújtotta kezét tartó kezét, és lesújtott... aztán megtorpant.

A cintányérok némán közrefogták beavatkozó kezét, és Hal megérezte valamit a levegőben. Talán harag volt.

Az autó fékjei fölsikoltottak. Petey hátraugrott. A vezető türelmetlenül intett, mintha Petey hibájából történt volna, ami kis híján megtörtént, a kislány pedig csapkodó gallérral futott át a parkolón, be a motel hátsó bejáratán.

Hal mellkasán és homlokán veríték csordogált, mint az olajos esőcseppek. A cintányérok hidegen a kezének nyomódtak, és megbénították.

Gyerünk, gondolta elkeseredetten. Gyerünk, én akár egész nap is várhatok. Akár addig is, amíg a pokol befagy, ha ez kell.

A cintányérok szétváltak, és mozdulatlanságba dermedtek. Hal gyenge kattanást hallott a majom belsejéből. Kihúzta a kezét. Néhány fehér sörtéje megfeketedett, mintha megperzselték volna.

A légy zümmögve ügyetlenkedett, megpróbálta megtalálni az oly közelinek tűnő hideg októberi napfényt.

Petey zihálva, kipirult arccal berontott. - Szereztem három jó nagyot, apa, én... - Elhallgatott. - Minden rendben, apa?

- Igen - felelte Hal. - Hozd ide a zsákot.

A heverő mellett álló asztalkát a lábával az ablakhoz húzta, pontosan a párkány alá, és rárakta a zsákot. Aztán szélesre tárta a zsák száját. Ott csillogtak benne a Petey által összegyűjtött kövek. A vécékefével megemelte a majmot, amely pillanatnyi billegés után a zsákba pottyant. Egyik cintányérja halk csörrenéssel az egyik kőnek ütdöött.

- Apa? Apu? - Petey hangja rémült volt. Halre nézett. Valami más lett; valami megváltozott. De mi?

Aztán meglátta, mit bámul Petey, és megértette. A légy zümmögése megszűnt. Döglötten hevert az ablakpárkányon.

- Ezt a majom csinálta? - suttogta Petey.

- Gyere - mondta Hal, behúzva a hátizsák cipzárját. - Majd útközben elmesélem.

- De hát mivel megyünk? Anyáék elvitték a kocsit.

- Ne aggódj - mondta Hal, és fölborzolta Petey haját.

Hal a pultos orra alá dugta a jogosítványát és egy húszdollárost. Miután Hal Texas Instruments óráját is elvette kiegészítésképpen, a férfi átnyújtotta a saját kocsija - egy ütött-kopott AMC Gremlin - kulcsait. Ahogy fiával már a 302-es úton haladtak Casco felé, Hal beszélni kezdett, először csak vontatottan, aztán egy kicsit gyorsabban. Azzal kezdte, hogy apja valószínűleg valahonnan a tengerentúlról hozta a majmot, ajándékkul a fiainak. Nem különösebben egyedi darab - nincs rajta semmi igazán különös vagy értékes. Több százezer felhúzzható majmot gyárthattak Hongkongban, Tajvanon és Koreában. De valahol útközben - talán éppen a connecticuti ház sötét

lomtárában, ahol a két fiú a kora gyerekkort töltötte - valami történt a majommal. Valami rossz dolog. Lehetséges, mondta Hal, miközben megpróbált a recepciós Gremlinjéből hatvannál többet kicsikarni, hogy néhány gonosz erő - sőt talán a legtöbbjük - nincs is igazán ébren vagy tudatában, hogy mi is ő. Itt abbahagyta, mert Petey talán csak ennyit ért meg, az agya azonban tovább dolgozott. Úgy véli, a legtöbb gonosz nagyon is hasonlíthat egy felhúzható, kitömött majomra: a szerkezet beindul, a cintányérok összezsapódnak, a fogak vigyorognak, a mulya üvegszemek nevetnek...vagy mintha nevémenek...

Mesélt Peteynek arról, hogyan találták meg a majmot, de ennél nem nagyon mondott többet - nem akarta még jobban megrémíteni a már amúgy is ijedt kisfiút. A történet ezáltal érthetatlenné, ködössé vált, de Petey nem kérdezősködött; talán a hézagokat saját maga tölti ki, gondolta Hal, valahogy úgy, ahogy ő maga újra meg újra végigálmodta anyja halálát, pedig ott se volt.

Will bácsi és Ida néni is elmentek a temetésre. Utána Will bácsi visszautazott Maine-be - aratás volt -, Ida néni pedig még két hétig itt maradt a fiúkkal, hogy elrendezze a húga dolgait, mielőtt a gyerekeket elvinné Maine-be. De ami ennél is fontosabb, kihasználta az időt, hogy megismerkedjen velük - a megrázkódtatástól szinte nem is voltak maguknál. Amikor nem tudtak elaludni, Ida néni mindig vitt nekik meleg tejet; amikor Hal hajnali háromkor fölriadt lidérces álmaiból (ezekben az álmokban anyja közeledett a vízűtőhöz, és nem látta, hogy a majom a tartály zafírfényű mélyén lebeg és úszkál, vigyorogva és cintányérjait csapkodva, és minden ütés nyomán buborékok sora száll föl). Ott volt, amikor Bilit leverte először a láz, aztán a fájdalmas kiütések a szájában, aztán pedig, három nappal a temetés után, a csalánkiütés; Ida néni mindig ott volt. Megismerkedett a fiúkkal, és még mielőtt fölszálltak volna a Hartfordból Portlandbe induló buszra, már Bill is, Hal is, külön-külön kisírta magát az ölében, mialatt ő átölelve ringatta őket. Kialakult közöttük a kötelék.

Egy nappal azelőtt, hogy örökre elhagyták Connecticutot, és „lementek Maine-be” (ahogy ezt akkoriban mondták), az ócskás vén, zörgő teherautójára pakolták azt a rengeteg hasznavehetetlen holmit, amit Bill és Hal hordtak ki a járdára a lomtárból. Amikor már mindent kiraktak a járdaszélre, Ida néni megkérte őket, nézzenek körül a lomtárban még egyszer, hátha van ott valami olyan ajándék vagy emléktárgy, amit különösen szeremének megtartani. „Hát, mindennek nincs hely nálunk, fiúk”, mondta. Hal emlékei szerint Bill így is tett, és még egyszer utoljára végigment az apjuk után hátra maradt, lenyűgöző dobozokon. Hal nem tartott bátyjával. Neki már elment a kedve a lomtártól. A gyász első két hete alatt rettenetes dolog jutott eszébe: az apja talán nem tűnt el vagy nem menekült el csak úgy, mert viszketett a feneke, és rájött, hogy a házasság nem neki való.

Talán őt is a majom kapta el.

Amikor meghallotta az ócskás teherautójának zúgását, durrogását és pufogását a sarkon, Hal összeszedte magát és lekapta a majmot a polcáról, ahol anyja halála óta állt (addig, nem mert hozzáérni, még a lomtárba se

merte visszadobni), és leszaladt vele a lépcsőn. Sem Bill, sem Ida néni nem látta meg. A Ralston-Purina doboz egy törött ajándékokkal és penészes könyvekkel teli hordó tetején csücsült, ami hasonló kacatokkal volt tele. Hal visszadobta a majmot a dobozba, amelyből eredetileg előkerült, miközben hisztérikusan ingerelte, hogy kezdjen csak el, csapkodni a cintányérjaival (gyerünk, gyerünk, hadd lássam, mered-e, TUTI, HOGY NEM MERED), de a majom azzal a rémes, mindentudó vigyorral csak hanyagul hátradőlt, mintha buszra várna.

Hal pedig ott állt régi kordbársony nadrágijában és kopott Buster Brown cipőjében, amíg az ócskás, egy olasz férfi, akinek a nyakában kereszt lógott, és aki a fogai közti lyukon fűtyült, a dobozokat és hordókat őskori, deszkapalánkos teherautójára rakodta. Hal figyelte, ahogy a tetején egyensúlyozó Ralston-Purina dobozzal együtt felemelte a hordót; figyelte, ahogy a majom eltűnik a teherautóban; figyelte, amint az ócskás visszamászik a vezetőfülkébe, nagy levegőt véve orrát a tenyerébe fújja, aztán a kezét egy hatalmas vörös zsebkendővel megtörli, beindítja a motort, amely morogva és nagy, olajos kék füstfelhőket eregetve életre kel; figyelte, amint a teherautó távolodik. Szívéről hatalmas kő esett le - szinte érezte is. Karját széttárva, tenyerét kinyitva kétszer is a levegőbe ugrott, amilyen magasra csak bírt. Ha valamelyik szomszéd meglátta volna, biztosan istenkáromlásnak tartotta volna ezt - vajon miért ugrál az a fiú örömeiben (mert hiszen ez nyilvánvaló öröm volt; ezt igen nehéz leplezni), kérdezték volna maguktól, mikor az anyja még egy hónapja sincs a sírban?

Azért csinálta, mert a majom elment, örökre elment.

Vagy legalábbis akkor azt hitte.

Alig három hónappal később Ida néni fölküldte őt a padlásra, hogy hozza le a karácsonyfadíszeket, és miközben négykézláb mászva, a nadrágja térdét összekoszolva a dobozokat keresgélte, a majom hirtelen ismét ott állt előtte. Hal meglepettséggel vegyes rémülete akkora volt, hogy jó erősen a tenyere élébe kellett harapnia, nehogy fölsikoltson... vagy nehogy elájuljon. Újra ott volt széles vigyorával, egymástól harminc centire álló, összezsúpolásra kész cintányérokkal, hanyagul egy Ralston-Purina doboz sarkának dőlve, mintha buszra várna. Mintha azt mondta volna: Ugye azt hitted, megszabadultál tőlem? De tőlem nem olyan egyszerű megszabadulni, Hal. Én, kedvellek téged, Hal. Minket egymásnak teremtetek: egy kislány és a majmocskája, két jó öreg haver. Valahol délen pedig egy ostoba olasz ócskás egy karmos lábú kádban hever, szeme kimered, műfogsora félig kilóg a szájából, sikoltó szájából, az ócskás, akiből olyan szag árad, mint egy kimerült Exide akkumulátorból. Az unokájának őrizgetett engem, Hal, és a fürdőszobai polcra rakott a szappan, a borotva, a borotvahab és a Philco rádió mellé, amelyen mindig a Brooklyn Dodgers meccseit hallgatta. Én csapkodni kezdtem, és egyik cintányérom meglökte az ócska rádiót, amely így a kádba esett. Aztán pedig visszajöttem hozzád, Hál, éjszakánként országutak mellett meneteltem, a holdfény hajnali háromkor megcsillant a fogaimon, és útközben sokan maradtak holtan sok helyszínen. Eljöttem hozzád, Hal, én vagyok a te karácsonyi ajándékod, húzz hát föl; vajon ki hal meg? Bill? Will bácsi? Vagy te, Hal? Te?

Hal őrült grimaszokat vágva, szemét forgatva hátrált, és kis híján leesett a lépcsőn. Ida néninek azt mondta, nem találta meg a karácsonyfadíszeket - ez volt az első alkalom, hogy hazudott neki. Ida néni látta az arcán, hogy hazudik, de hál' istennek, nem kérdezte meg, miért, így aztán, amikor Bill bejött, őt kérte meg, hogy hozza le a díszeket. Később, amikor egyedül maradtak, a bátyja sziszegve odavágta neki, hogy olyan marha, hogy még a saját seggét sem találná meg két kézzel és egy elemlámpával. Hal nem felelt. Sápadt volt és hallgatag, és csak csipegetett a vacsorájából. Aznap éjjel megint a majommal álmodott: az egyik cintányér meglökte a Philco rádiót, amelyből Dean Martin éppen azt nyekeregte, hogy „Mikor a hold megcsillan szemedben, magával ragad a szerelem”. A rádió a fürdőkádba bukfacezett, miközben a majom vigyorogva csapkodta a cintányérjait, CSING és CSING és CSING; de nem az olasz ócskás ült a kádban, amikor a vizet elborította az áram. Ő ült benne.

Hal és a fia lemásztak a ház mögötti töltésről a csónakházhoz, mely cölöpökön állt a víz fölött. Hal jobb kezében fogta a hátizsákot. Torka kiszáradt, füle természetellenesen metsző hangon csengett. Nagyon nehéz volt a zsák.

Hal lerakta. - Ne nyúlj hozzá - mondta. Zsebébe nyúlt a Bilitől kapott kulcsokért, és meg is találta azt, amelyikre a CS. HÁZ feliratot ragasztották gondosan.

Tiszta, hideg és szeles idő volt, az ég pedig ragyogóan kékllett. A tópartig csoportosuló fák levelei a vérvöröstől egészen az iskolabuszok sárgájáig az ősz minden rikító színében pompáztak. Halkan motyogtak a szélben. Levelek kavargtak a nyugtalanul álldogáló Petey tornacipője körül, Hal pedig már érezte a szélben a novembert, mögötte pedig a közelgő telet.

A kulcs elfordult a lakatban, és Hal kinyitotta az ajtót. Az emlék erős volt; oda sem kellett néznie, hogy odébb rúgja az ajtót kitámasztó fadarabot. Odabent még a nyár illata uralkodott: vászoné és fáé, és a sóvár, életteli melege.

Will bácsi csónakja még mindig ott volt, az evezők gondosan a helyükre rakva, mintha csak előző nap délután pakolta volna be utoljára a horgászfelszerelését és a tizenkét doboz sörét. Bill és Hal rengeteget horgásztak Will bácsival, de együtt sosem. Will bácsi váltig erősködött, hogy a csónak kicsi lenne mindhármuknak. A vörös merülési vonal azonban, amelyet Will bácsi minden tavasszal újrafestett, mostanra kifakult, lehámlott, és a csónak orrában pókok szőttek selyemhálót.

Hal megragadta a csónakot, és a partra vonszolta. A horgász utak Will bácsival és Ida nénivel töltött gyermekkorának talán legszebb emlékei. És szerinte Bill is így van ezzel. Will bácsi többnyire rettentően hallgatag volt, de amint beért a csónakkal kedvenc helyére, úgy hatvan-hetven méterre a parttól, belógatta a horgokat, és az úszók a vízen lebegtek. Majd kinyitott egy sört magának, egyet Halnak (aki csak ritkán itta meg a Will bácsi által engedélyezett doboz felét, amelyet mindig szertartásos figyelmeztetés kísért,

hogy Ida néninek egy szót se erről, mert „gondolkodás nélkül kinyírna, ha megtudná, hogy sört adok nektek”), igen beszédessé vált. Olyankor sokat mesélt, válaszolt a kérdésekre, újra fölcsalizta Hal horgát, ha kellett; a csónak pedig csak sodródott, amerre a szél és az enyhe áramlatok vitték.

- Hogyhogy sosem mész be a tó közepére, Will bácsi? - kérdezte egyszer Hal.
- Nézz csak oda - felelte Will bácsi.

Hal odanézett. Láta a kék vizet és a feketeségbe vesző damilt.

- A Crystal-tó legmélyebb részébe nézel - mondta Will bácsi, egyik kezével összeroppantva kiürült sörös dobozát, a másikkal pedig újabbat választva. - Ha nincs harminc méter, akkor egy centi sem. Amos Culligan vén Studebakere ott van valahol odalent. Az átkozott bolond egy kora decemberi napon kihajtott vele a tóra, mielőtt a jég még igazán megvastagodott volna. Nagy szerencséje volt, hogy élve kijutott a kocsiból. Sose szedik ki onnan azt a Studot, még csak nem is látja meg senki, amíg a végítélet harsonái meg nem szólalnak. De itt is kurva mély a tó. Itt nagy halak vannak, Hal. Semmi szükség beljebb menni. Na, nézzük, mi van a csaliddal. Tekerd fel azt a kis rohadékot.

Hal feltekerte a gilisztát, és míg Will bácsi a régi Crisco konzervdobozban lévő készletből egy újat tett a horgára, ő lenyűgözve meredt a vízre, és megpróbálta megkeresni Amos Culligan vén Studebakerét, ami csupa rozsdá, és vízínövények kukucskálnak lebegve nyitott ablakában, amelyen keresztül Amos a legeslegutolsó pillanatban kimenekült, a kormánykereket rothadó nyakláncként díszíti a vízínövények füzére, vízínövények lógnak a visszapillantó tükörről, és különös rózsafüzéreként előre-hátra lengedeznek az áramlatokban. De hiába erőltette a szemét, csak a feketeségbe váltó kéket látta, és Will bácsi gilisztáját, amelynek szelvényeiben ott rejtőzött a horog, miközben a semmi közepén függött saját külön, napsugarak nyalábjaival díszített kis- világában. Hal hirtelen megszédült, mintha feneketlen szakadék fölött lógott volna, és lehunyta a szemét, míg a szédülés el nem múlt. Emlékei szerint aznap az egész doboz sört megitta.

...a Crystal-tó legmélyebb része...ha nincs harminc méter, akkor egy centi sem.

Egy pillanatra megállt, hogy kifújja magát, és a még mindig idegesen figyelő Peteyre nézett.

- Segítsek, apa?

- Csak egy perc.

Újra lélegzethez jutott, és a keskeny part homokjába mély nyomot szántva a vízig húzta a csónakot. A festék ugyan már lemállott, a csónakot viszont letakarva tárolták, és épnek tűnt.

Amikor a csónak orra már a vízen egyensúlyozott, Will bácsi mindig bemászott, megragadott egy evezőt, hogy megtolhassa magát, és ezt kiáltotta: - Lökj el, Hal...csak így válik belőled igazi férfi!

- Add be azt a zsákot, Petey, aztán lökj el - mondta Hal. Majd kis mosollyal hozzátette még: - Csak így válik belőled igazi férfi!

Petey nem mosolygott. - Veled mehetek, apa?

- Most nem. Máskor majd elviszlek horgászni, de... most nem.

Petey habozott. A szél összekócolta barna haját. Néhány kemény, száraz, sárga falevél gördült el a válla mellett, és hajóként táncolva landolt a víz szélén.

- Ki kellett volna tömnöd - szólalt meg Petey halkán.

- Mit? - kérdezte Hal, de talán értette, mire gondolt.

- Pamutot kellett volna csavarni a cintányérok köré. Jó szorosan. Hogy ne... adhassa ki azt a hangot.

Halnek hirtelen eszébe jutott Daisy, amint lassú léptekkel közeledik felé - nem, inkább tántorog -, és ahogy váratlanul mindkét szeméből vérsugár tör ki, amely elárasztja nyakát és a pajta padlójára csöpög, az állat pedig mellső mancsaira rogy... és ekkor a nyugodt, esőtől terhes, tavaszi levegőben meghallja azt a hangot, de nem tompán, hanem különösen tisztán, az ötven méterre álló ház padlásáról: Csing-csing-csing-csing!

Hal ekkor hisztérikusan sikoltozni kezdett, és eldobta a fát, amit a tűzhöz szedett. Rohant be a konyhába Will bácsiért, aki éppen rántottát evett pirítóssal, és a nadrágtartóját még föl sem vette rendesen.

Öreg kutya volt már, Hal, mondta Will bácsi elgyötört, boldogtalan arccal... és ő maga is nagyon öregnek látszott. Tizenkét éves volt, és az egy kutyánál nagyon magas kor. Ne bánkódj - az az öreg Daisynek sem tetszene.

Öreg volt, visszhangozta az állatorvos is, mégis zavartan pislogott, hiszen a kutyák még tizenkét évesen sem pusztulnak el agyvérzésben („Mintha valaki pisztolyt dugott volna a fejébe”, hallotta meg Hal véletlenül az állatorvost, miközben Will bácsi sírgödröt ásott a pajta mögött, nem messze attól a helytől, ahol 1950-ben Daisy anyját is eltemette; „Ehhez foghatót még sosem láttam, Will”).

És később, bár a félelem szinte megőrijtette, Hal fölmászott a padlásra. Egyszerűen nem tudott ellenállni.

Hello, Hal, hogy vagy? A majom egy árnyékos sarokból vigyorgott rá. Cintányérjai egymástól úgy harminc centire álltak. A párna, amit Hal közéjük dugott, a padlás másik végében hevert. Valami - valamiféle erő - úgy elhajította, hogy még a huzata is kiszakadt, s tájtékozva kifolyt a bélése. Ne szomorkodj Daisy miatt, suttogta a fejében a majom hangja, miközben üveges, mogyorószínű tekintete Hal Shelburn tágra nyílt kék szemébe fúródott. Ne bánkódj Daisy miatt, öreg volt már, Hal, az állatorvos is ezt mondta. Egyébként láttad a szeméből ömlő vért, Hal? Húzz föl, Hal. Húzz föl, játszunk, vajon ki hal meg, Hal? Talán te?

És amikor magához tért, a majom szinte vonzotta maga felé. Egyik keze a kulcs felé nyúlt. Ekkor négykézláb visszamászott, és a nagy sietségben majdnem legurult a lépcsőn...ami talán meg is történt volna, ha a lépcsőfeljáró nem olyan szűk. Felnyögött.

A csónakban ülve nézte Peteyt. - A cintányérok tompítása nem működik - mondta. - Egyszer megpróbáltam.

Petey ideges pillantást vetett a hátizsákra. - És mi történt, apa?

- Most nem akarom elmesélni - válaszolta Hal. - És te sem akarnád hallani. Gyere, lökj meg.

Petey nekifeszült, és a csónak tatja csikorogva csúszott a homokon. Hal is lökött egyet magán az evezővel, és hirtelen eltűnt a földhöz kötöttség érzése:

a csónak a kis hullámokon himbálózva, könnyedén siklott a csónakházban eltöltött évek után újra a saját közegében. Hal a másik evezőt is elővette, és a helyére rögzítette.

- Vigyázz magadra, apa - mondta Petey.

- Nem tart sokáig - ígérte Hal, és töprengve a táskára nézett.

Evezni kezdett. Érezte a régi, ismerős fájdalmat vesetájékon és a lapockái közt. A part egyre távolodott. Petey valami varázslat folytán ismét nyolcéves lett, hat, aztán csupán négyévesen állt a vízparton. Egyik csecsemőkezével a szemét árnyékolta.

Hal néha a partra pillantott, azt viszont nem engedte meg magának, hogy alaposabban elmerüljön a nézelődésben. Csaknem tizenöt év telt már el, és ha figyelmesen tanulmányozni kezdené a partot, több változást fedezne fel, mint hasonlóságot, és eltévedne. A nap erősen tűzött a tarkójára, és izzadni kezdett. A hátizsákra nézett, és egy pillanatra kizökkent a ritmusból. Úgy tűnt, a táská... duzzad. Gyorsabban kezdett evezni.

Föltámadt a szél, fölszárította az izzadságát, bőrét pedig lehűtötte. A csónak megemelkedett, aztán az orr kétfelé csapta a vizet. Nem hűlt le a szél az utóbbi pár percben? És Petey nem kiáltott valamit? De igen. Hal viszont a szél miatt nem értette. Nem számít. Újabb húsz évre megszabadul a majomtól - vagy talán (kérelek, Istenem, örökre) örökre - most csak ez számít.

A csónak fölágaskodott, majd leereszkedett. Hal balra pillantott, és apró, fehér hullámtarajokat látott. Ismét a part felé nézett. Láta Hunter's Pointot meg valami összedőlt romhalmazt, ami talán Burdonék csónakháza lehetett, amikor ő és Bill még gyerekek voltak. Már majdnem odaért, ahol Amos Culligan híres Studebakere egy réges-régi decemberi napon áttörte a jeget. Majdnem a tó legmélyebb része fölött volt már.

Petey kiáltozott valamit; kiáltozott és mutogatott. Hal még mindig nem hallotta. A csónak ringott és dülöngélt, hámló orra pedig csak szórta a finom vízpermet felhőt. Az egyik felhőcskében apró szivárvány tűnt föl, majd szétszakadt. Napfény és árnyék csíkjai száguldottak végig a tavon, és a hullámok egyre komolyabbá váltak. A felszáradt izzadság helyén Hal bőre lúdbőrözni kezdett, zakójának hátát pedig átnedvesítette a vízpermet. Elkeseredetten evezett tovább, pillantása a part és a hátizsák között ugrált. A csónak ismét megemelkedett, ez alkalommal olyan magasra, hogy egy pillanatra a bal oldali evező víz helyett csupán a levegőbe csapott.

Petey az égre mutogatott, kiáltozása pedig már csak a szél hátán guruló hangok foszlánya volt.

Hal hátrapillantott a válla fölött.

A hullámok őrjöngtek, a víz pedig fehér flitterekkel átszótt, halálos sötétkék árnyalatot öltött magára. Egy árny suhant át a tó fölött. Ismerős volt az alakja, annyira szörnyen ismerős, hogy Hal fölnézett, és máris érezte, amint összeszorult torkán kikívánczik a sikoly.

A nap a felhő mögé bújt, amelyből görnyedt hátú alakot formált, két széttárt, aranysegélyű sarlóval. Aztán a felhő egyik végén két lyuk szakadt ki, ezekből két sugárnyaláb ömlött a tó vizére.

Amint a felhő áthaladt a csónak fölött, a majom cintányérai összezsapódtak. A hátizsák alig tompította. Csing-csing-csing-csing, te vagy az, Hal, végre te következel, a tó legmélyebb része fölött vagy, és most te jössz, te jössz, te jössz...

A part minden szükséges eleme a helyére kattant. Amos Culligan Studebakerének rothadó váza valahol odalent hever, itt vannak a nagy halak, ez az a hely.

Hal egy gyors rántással megakasztotta az evezőket, a vadul imbolygó csónakkal mit sem törődve előrehajolt, és felkapta a hátizsákot. A cintányérok verték vad, pogány muzsikájukat, a zsák pedig mintha bömbölve szuszogott volna.

- Itt vagyok, te kurafi! - üvöltötte Hal. - IGEN, ITT VAGYOK!

Ezzel kihajította a hátizsákot.

Gyorsan elsüllyedt. Hal nézte, amint nagy vonaglással elmerül, és abban a soha véget nem érő pillanatban még hallotta az összeverődő cintányérok zaját. Egy pillanatra mintha kitisztult volna a fekete víz, és Hal lelátott abba a szörnyű mélységbe, ahol a nagy halak vannak; és ott volt Amos Culligan Studebakere, iszapos kormánykereke mögött Hal anyja ült, egy vigyorgó csontváz, amelynek egyik hústalan szeme gödréből tavi feketesügér bámult hűvösen. Will bácsi és Ida néni mellette heverték, Ida néni ősz haja meglibbent, amint a zsák bukfencezve elhaladt mellette, és néhány ezüstös buborék indult el a felszín felé: csing-csing-csing-csing...

Hal a vízbe csapta az evezőket, és közben véresre horzsolta az ujjait (és, ó, Istenem, Amos Culligan Studebakerének hátsó ülése tele volt halott gyerekekkel! Charlie Silverman... Johnny McCabe...), és megfordult a csónakkal.

Száraz, pisztolylövésszerű reccsenés hallatszott a lába közül, és két deszka között hirtelen tiszta víz bugyogott fel. A csónak már régi; természetes, hogy a fa egy kissé már összezsugorodott; ez csak egy aprócska lék. De amikor kievezett, nem volt ott. Erre akár meg is esküdött volna.

A part és a víz helyet cserélt. Petey a háta mögé került. Feje fölött kezdett szétoszlani az a rémes, majom alakú felhő. Hal evezni kezdett. Húsz másodperc elég volt, hogy meggyőződjön arról: az életéért evez. Úszni ugyan tud, de még egy jó úszót is próbára tenne ez a hirtelenjében haragosra váltó víz.

Ekkor még két deszka vált szét azzal a pisztolylövésszerű dördüléssel. Egyre több víz áradt be a csónakba, és Hal cipője teljesen elázott. Halk, fémes pattanások hallatszottak, és Hal egyszerre rádöbbsent, hogy a szögek törnek ketté. Az egyik evezővilla elpattant, és a vízbe repült - talán a forgattyú lesz a következő?

A szél a háta mögül fúj, mintha le akarta volna lassítani, sőt visszaterelni a tó közepére. Hal rettegett, ennek ellenére mégis egyfajta eszelős jókedv lett úrrá rajta. Örökre eltűnt a majom. Ez biztos. Bármilyen történet is vele, a majom már nem tér vissza, hogy beárnyékolja Dennis vagy Petey életét. A majom eltűnt, és talán épp Amos Culligan Studebakerének tetején vagy motorházán pihen a Crystal-tó fenekén. Végleg eltűnt.

Hal csak evezett: előrehajolt, hátradőlt. Újra fölhangzott az a recsegő, érdes zaj, és a csónak orrában lévő, rozsdás Crisco konzervdoboz már tíz centi víz tetején lebegett. Permet csapódott Hal arcába. Hangosabb roppanás hallatszott: az első pad két darabra tört, és a csalis doboz mellé úszott. A csónak bal oldalán leszakadt egy deszka, aztán még egy - ez már a merülési vonalnál - a jobb oldalon. Hal egyre csak evezett. Lélegzete forrón, szárazon reszelt a torkában, amely megduzzadt a kimerültség rezes ízétől. Izzadt haja lobogott.

Hirtelen egy reccsenés egyenesen végigszaladt a csónak alján Hal lába között, egészen az orráig. Ömlött befelé a víz; először Hal bokájáig ért, aztán már a lábikrájáig. Evezett, a csónak viszont egyre nehézkesebben haladt. Nem mert hátranézni, nem merte megnézni, mennyi van még hátra.

Újabb deszka szabadult el. A csónak közepén futó repedés ágakat növesztett, mint egy fa. Zúdult befelé a víz.

Hal emberfeletti erővel evezett, közben levegő után kapkodva zihált. Egy húzás... kettő... és a harmadikra letörtek a villák. Az egyik evezőt elveszítette, a másikat viszont jól megmarkolta. Fölállt, és csapkodni kezdte a vizet. A csónak himbálózni kezdett, majdnem fölborult, és Hal nagy puffanással huppant vissza a padra.

Néhány pillanattal később még több deszka szakadt le, a pad összetört alatta, és Hal elterült a csónak alját megtöltő, jéghideg vízben. Megpróbált föltérdelni, és elkeseredve arra gondolt: Peteynek nem szabad ezt látnia, nem szabad látnia, amint az apja megfullad az orra előtt, úszni fogsz, kutyaúszásban, ha kell, de csinálj, csinálj már valamit...

Újabb hasadó reccsenés - ez már törésnek hangzott -, és Hal a vízben találta magát. Úszni kezdett a part felé, ahogy még soha életében nem úszott... és a part megdöbbenően közel volt. Egy perc múlva már derékig érő vízben állt, a parttól alig öt méterre.

Petey csobogva közeledett, karját kitárta, kiáltozott, egyszerre sírt és nevetett. Hal bukdácsolva indult a fia felé. Peteynek már a melléig ért a víz. Ő is bukdácsol.

Egymás karjába borultak.

Hal levegő után kapkodott, mégis felemelte a fiát, kivitte a partra, ahol aztán mindketten zihálva elvágódtak.

- Apa, elment? Az a rossz, gonosz majom.

- Igen. Azt hiszem, el. Most már örökre.

- A csónak szétesett. Egyszerűen... szétesett körülöttem. Hal az egy méter távolságban úszkáló deszkákra nézett. Nem hasonlítottak már arra a gondosan ácsolt csónakra, amelyet vízre bocsátott.

- Most már minden rendben - mondta Hal felkönyökölve. Lehunyta a szemét, és hagyta, hadd melengesse a nap az arcát.

- Láttad azt a felhőt? - suttogta Petey.

- Igen. De már nem látom... és te?

Az égre néztek. Itt-ott fehér pamacsok lebegtek, de sehol egy nagy, sötét felhő. Valóban eltűnt.

Hal talpra állította Peteyt. - A házban találunk majd törülközőt. Gyere - a fiára nézett. - Úgy rohangáltál, mint egy bolond.

Petey ünnepélyes arccal pillantott az apjára. - Te viszont bátor voltál, apa.
- Tényleg? - A bátorság gondolata még meg sem fordult a fejében. Csak a félelemé. Túlságosan nagy volt a rettegés, hogy bármi mást észrevegyen. Már ha van még valami más. - Gyere, Petey.

- Mit mondunk majd a maminak?

Hal elmosolyodott. - Nem t'om, nagyfiú. Majd kitalálunk valamit.

Még egy pillanatig a vízen úszó deszkadarabokat nézte. A tó ismét nyugodt volt, kis hullámocskák csillogtak a víz felszínén. Halnak hirtelen eszébe jutottak a nyaralók, akiket még csak nem is ismer - talán egy férfi és a fia, akik majd nagy halra horgásznak. Fogtam valamit, apa!, kiáltja a fiú. Hát akkor tekerd fel a zsinórt, hadd lássuk, mondja az apa, és már jön is fölfelé a mélyből, a cintányérjairól csüngő vízinövényekkel, pofáján rémes, üdvözlő vigyorával... a majom.

Megborzongott... de ez csupán egy lehetőség a sok közül.

- Gyere - ismételte, ezzel elindultak a lángoló, októberi fák között lévő ösvényen a ház felé.

A Bridgton News 1980. október 24-i számából

AZ ELPUSZTULT HALAK REJTÉLYE

Betsy Moriarty

A szomszédos Cascóban a múlt hét végén elpusztult halak százai emelkedtek lassan a Crystal-tó felszínére. A legtöbb tetemet Hunter's Point környékén észlelték, bár a tó áramlatai a pontos helymeghatározást igencsak megnehezítik. A tetemek között a környéken honos összes faj képviselőjét megtalálták - keszegeket, csukákat, naphalakat, pontyokat, tőkehalakat, barna és szivárványos pisztrángokat, még egy itt ragadt lazacot is. A Hal- és Vadügyi Hatóság nem érti, hogy...

Káin Ébredése

Garrish a ragyogó májusi napfényből a kollégium hűvösébe lépett. Beletelt egy pillanatba, míg a szeme hozzászokott a sötéthez, és Harry, a Hód először csupán egy test nélküli hang volt az árnyékból.

- Szar volt, mi? - kérdezte a Hód. - Kibaszottul szar.

- Az - válaszolt Garrish. - Kemény volt.

Lassan kirajzolódott előtte a Hód alakja, aki egyik kezével a homlokán lévő pattanásokat dörzsölgette, és a szeme alatt verítékcseppek ültek. Szandál volt rajta, meg egy 69-es számú póló, amelyen kitűző díszelgett: Howdy Doody perverz. A félhomályban felderengtek a Hód hatalmas, kiálló fogai.

- Én januárban akartam letenni - mondta a Hód. - Egyfolytában azt mondogattam magamnak, hogy addig kell megcsinálni, amíg még van idő. Aztán lejárt a halasztás ideje, és el kellett mennem, különben nem lett volna meg a félévem. És azt hiszem, megbuktam, Curt. Holtbiztos.

A portásnő a sarokban állt, a levélládáknál. Kivételesen magas nő volt, és egy kicsit Rudolph Valentinóra hasonlított. Egyik kezével megpróbálta ruhája izzadt hónaljja alól felhúzni lecsúszott pántját, miközben a másikkal egy kijelentkezési nyomtatványt rakott ki a faliújságra.

- Kemény volt - ismételte Garrish.
- Puskázni akartam rólad, de végül nem mertem. Isten az atyám, annak a fickónak olyan szeme van, mint egy sasnak. Neked hogy sikerült?
- Azt hiszem, megbuktam - felelte Garrish.

A Hód eltátotta a száját. - Azt hiszed, megbuktál? Te azt hiszed...

- Megyek, lezuhanyozok, rendben?
- Igen, persze, Curt. Persze. Ez volt az utolsó vizsgád?
- Igen. Ez volt az utolsó vizsgám - válaszolt Garrish.

Átvágott az előcsarnokon, bement az ajtón, és elindult felfelé a lépcsőn. A lépcsőházban olyan szag volt, mint egy sportegyesület öltözőjében. Már megint a lépcső. A szobája ugyanis az ötödiken van.

Quinn és az a másik idióta a harmadikról, az a szőrös lábú, az egyik lépcsőfordulóban softballoztak. A negyedik és az ötödik emelet között elrohant mellette egy alacsony srác szarukeretes szemüvegben és a fennmaradásért hősiess küzdelmet folytató kecskeszakállal. Bibliaként szorított a melléhez egy matematikakönyvet, közben pedig logaritmusokat mormolt, mint egy pap a zsoltárokat. A szeme kifejezéstelen volt.

Garrish megtorpant, és az alacsony srác után bámult. Azon gondolkozott, vajon nem lenne-e jobb neki, ha meghalna, de ekkorra a srác már csak egy ugránczó, távolodó árnyék volt a falon. Még egy utolsót ugrott, aztán végleg eltűnt. Garrish felért az ötödikre, a szobájához. Disznó Pen már két napja elment. Négy vizsga három nap alatt, ripsz-ropsz, aztán, szevasz, tavasz. Disznó Pen mindig is tudta, hogyan kell megszervezni a dolgokat. Csak meztelen nők képei a falon, két koszos, felemás zokni és Rodin Gondolkodó című szobrának végén ülő kerámiamásolata maradt utána.

Garrish a zárba dugta a kulcsot, és elfordította.

- Curt! Hé, Curt!

A folyosón hevesen integetve Rollins közeledett, a hülye folyosófelelős, aki felküldte Jimmy Brodyt a dékánhoz italozás miatt. Magas, jó felépítésű fickó, a haja rövidre nyírva, és mindene olyan szabályos. Mintha az egész srácot kifényesítették volna.

- Mindennel végeztél? - kérdezte Rollins.

- Ja.

- Ne felejtsd el kitakarítani a szobádat, és kitölteni a károkról szóló jelentést, oké?

- Ja.

- Múlt csütörtökön becsúsztottam az ajtód alatt egy nyomtatványt, megtaláltad?

- Ja.

- Ha nem vagyok a szobámban, csak dugd be az ajtó alatt a kitöltött lapot és a kulcsot.

- Oké.

Rollins megragadta a kezét, és kétszer megrázta. Rollins tenyere száraz volt, a bőre pedig szemcsés. Rollinsszal kezét rázni olyan volt, mint megrázni egy maréknyi sót.

- Legyen jó nyarad, ember.
- Azon leszek.

- Ne dolgozz túl sokat.
- Nem fogok.
- Használd ki jól.
- Persze.

Rollins egy pillanatra mintha zavarban lett volna, aztán elnevette magát. - Vigyázz magadra - ezzel vállon veregette Garrisht, majd elindult visszafelé a folyosón. Egyszer megállt, és felszólította Ron Frane-t, hogy halkítsa le a magnót. Garrish szinte látta maga előtt, ahogy Rollins ott fekszik holtan egy árokban, és a szemében kukacok tekeregnek. Rollinst nem érdekelné. És a kukacokat sem. Vagy megeszed a világot, vagy a világ esz meg téged, és mindkét lehetőség ugyanolyan jó.

Garrish elgondolkozva nézte Rollinst, amíg el nem tűnt a szeme elől, aztán bement a szobájába.

Most, hogy a Disznó Pen nevű forgószél pusztításának minden nyoma eltűnt, a szoba sivárnak és valahogy sterilnek tűnt. Az a hullámos, púpos, rendetlen kupac, Disznó Pen ágya, teljesen csupasz volt - bár néhány rejtélyes folt tarkította. A falról két Playboy nyuszi meredt rá fagyosan, kétdimenziósán csábítgatva.

A szoba Garrish által birtokolt részében, amely mindig olyan pedáns volt, mint egy katonai körlet, nem történt túl sok változás. Ha az ember egy negyeddollárost ejtett volna Garrish ágytakarójára, az biztosan pattogott volna. Ez a nagy a rend halálra idegesítette Malackát. Ő angol szakos, és hatalmas nyelvtelenséggel áldotta meg a sors. Garrisht korlátozottnak tartotta. Garrish ágya fölött a falon csupán egyetlen hatalmas poszter volt, mégpedig Humphrey Bogartról. Az egyetemi könyvesboltból szerezte. Bogie-nak mindkét kezében egy-egy automata pisztoly volt, és nadrágtartót viselt. Disznó Pen szerint a pisztoly és a nadrágtartó az impotencia szimbóluma. Garrish erősen kételkedett abban, hogy Bogie impotens lett volna, bár ezzel kapcsolatban semmit sem olvasott.

A szekrényajtóhoz lépett, kinyitotta, és elővette a nagy, diófa agyú 352-es Magnumot, amelyet metodista pap apjától kapott karácsonyra. A teleszkópos irányzékot ő maga vette hozzá tavaly márciusban.

A kollégiumban nem szabad fegyvert tartani, még vadászpuskát sem, de egyáltalán nem volt nehéz behozni. Tegnap hamis papírokkal felvette az egyetemi fegyverraktárból, majd vízálló bőrhüvelyében eldugta a foci pályára mögötti erdőben. Aztán ma hajnalban, úgy három óra körül, egyszerűen kiment, elővette, és felhozta a szunnyadó folyosókon át.

Leült az ágyra, a fegyver keresztben a térdén, és sírva fakadt. A végén ülő Gondolkodó meredten bámult rá. Garrish az ágyra tette a puskát, odalépett Malacka asztalához, és egyetlen mozdulattal lesöpörte a szobrot, amely összetört a padlón. Kopogtak az ajtón.

Garrish az ágya alá dugta a puskát. - Gyere be.

Bailey volt az, alsógatyában. Egy szősz csücsült a köldökében. Baileynek semmi jövője. Elvesz majd valami buta tyúkot, és hülye gyerekeik lesznek. Rákban vagy veseelégtelenségben fog meghalni.

- Milyen volt a kémia záróvizsga, Curt?
- Jó.

- Arra gondoltam, hogy talán kölcsönadhatnád a jegyzeteidet. Én holnap megyek.

- Elégettem a szeméttel ma reggel.

- Ó. Hé, Jézusom! Ezt Malacka tette? - és a Gondolkodó maradványaira mutatott.

- Biztos.

- De miért? Tetszett nekem ez az ízé. Úgy volt, hogy megveszem tőle. - Baileynek éles, patkányszerű vonásai voltak. Az alsógatyája pedig rojtos, és kinyúlt a fenekén. Garrish látta lelki szemei előtt, hogyan haldoklik majd egy oxigénsátorban tüdőtágulás vagy valami más miatt. Hogy milyen sárga lesz. Segíthetek rajtad, gondolta.

- Szerinted zavarná, ha elvinném ezeket a képeket?

- Szerintem nem.

- Oké. - Bailey pucér talpával óvatosan kikerülve a cserépdarabokat a falhoz ment, és leszedte a Playboy nyuszikat. - Az a Bogart-kép is nagyon ott van. Nincsenek rajta cicik, de jó! Mi? - Garrishre pillantott, hogy megnézzé, mosolyog-e. Garrish nem mosolygott. Bailey folytatta: - De biztosan nem akarod kidobni, vagy ilyesmi.

- Nem. Éppen zuhanyozni készültem.

- Oké. Jó nyarat neked, ha már nem találkozánk, Curt.

- Kösz.

Bailey visszament az ajtóhoz, alsógatyája lógó feneké szinte lebegett utána. Az ajtónál viszont megtorpant. - Ebben a szemeszterben is négy egész lesz az átlagod, Curt?

- Legalább.

- Az jó. Jövőre találkozunk.

Ezzel kiment, és becsukta az ajtót. Garrish egy ideig csak ült az ágyon, aztán elővette a fegyvert, szétszedte, és megtisztította. Belenézett a csőbe, és meglátta azt a kis fénykört. A cső tiszta. Összeszerelte a puskát.

Íróasztala harmadik fiókjából elővette a három doboz Winchester lőszert, és az ablakpárkányra tette őket. Bezárta a szoba ajtaját, és az ablakhoz ment. Felhúzta a redőnyt.

A zöldellő sétány fényben fürdött, és mindenfelé diákok sétálgattak. Quinn és az idióta haverja valami meghatározhatatlan labdajátékba kezdtek. Úgy szaladgáltak oda-vissza, mint a szétrombolt várból menekülő mozgássérült hangyák.

- Hadd meséljek el valamit - mondta Garrish Bogie-nak. - Isten nagyon berágott Káinra, mert azt állította róla, hogy vegetáriánus. A testvére okoskodott. Isten a saját képmására teremtette a világot, és ha az ember nem eszi meg a világot, a világ fogja megenni őt. Ekkor Káin így szólt a fivéréhez: „Miért nem mondtad ezt el nekem?” A fivére azt felelte: „Miért nem hallgattál meg?” Mire Káin: „Oké, most hallgatlak.” Tehát kicicomázta a testvérét, és felkiáltott: „Hé, Isten! Akarsz egy kis húst? Itt van! Mit kérsz? Sültet, bordát vagy Abelburgert?” Erre Isten azt mondta, húzzon el a fenébe. Szóval... mit szólsz ehhez?

Bogie nem felelt.

Garrish feltolta az ablakot, és a párkányra könyökölt. Ügyelt arra, hogy a 352-es csöve ne nyúljon ki a napsütésbe. Kinézett.

A sétány túloldalán lévő Carlton Memóriái Lánykollégiumot, közismertebb nevén a kutyaólat figyelte. A célkeresztet egy nagy Ford teherautóra irányította. Az autó mellett egy farmert és kék egyetemi inget viselő, szőke diáklány beszélgetett az anyjával, miközben vörös arcú, kopaszodó apja a bőröndjeit pakolta be hátulra.

Valaki kopogott az ajtón.

Garrish várt.

Újabb kopogás.

- Curt? Adok neked pár dolcsit a Bogart-poszterért! - Bailey volt az.

Garrish nem felelt. A lány és az anyja nevettek valamin, és fogalmuk sem volt arról, hogy a beleikben mikrobák falatoznak, osztódnak, sokszorosodnak. A lány apja is csatlakozott hozzájuk, s ott álltak mind együtt a napfényben: családi fénykép célkeresztben.

- Baszd meg a posztered - mondta Bailey. Talpa puhán cuppogott a folyosón.

Garrish meghúzta a ravaszt.

A puska durván a vallanak ütődött; az a jó, párnázott ütés volt ez, amit akkor érez az ember, amikor a puskát pontosan a megfelelő helyre tette. A mosolygó lány szőke feje kettényílt.

Az anya egy pillanatig még mosolygott, aztán keze a szájához emelkedett. A kezén keresztül sikított. Garrish átlőtte. A kéz és a fej vörös permetben tűnt el. A férfi, aki a bőröndöket pakolta, nehézkesen futni kezdett.

Garrish követte a célkeresztben át, és hátba lőtte. Ekkor felemelte a fejét, és tekintete elszakadt a férfitől. Quinn a labdáját szorongatva bámulta a szőke lány agyát, amely ráfröccsent a hason elterült test mögött lévő PARKOLNI TILOS táblára. Quinn meg se moccant. A sétányon mindenki megdermedt, mint a gyerekek, akik szobrosat játszanak.

Valaki dörömbölt az ajtón, majd a kilincset rázta. Megint Bailey volt az. - Curt? Jól vagy, Curt? Azt hiszem, valaki...

- Jó ital, jó hús, jó Isten, falatozzunk! - kiáltotta Garrish, és rálőtt Quinnre. Jól megrántotta a ravaszt, és a lövés nem talált. Quinn rohanni kezdett. Nem probléma. A második lövés a nyakán érte, és repült vagy hat métert.

- Curt Garrish megöli magát! - üvöltötte Bailey. - Rollins! Rollins! Gyere gyorsan!

A léptei elhaltak a folyosón.

Egyszerre mindenki rohangálni kezdett. Garrish hallotta, hogy kiabálnak, és hallotta cipőtalpuk csattogását a járdán.

Felpillantott Bogie-ra. Bogié azonban csak markolta a két pisztolyát, és elnézett a feje fölött. Malacka Gondolkodó-jának törött maradványaira pillantott, és azon mélázott, vajon mit csinálhat most Malacka, ha éppen nem alszik, tévézik vagy eszik valami nagyszerű, kiadós, fantasztikus ételt. Fald fel a világot, Malacka, gondolta Garrish. Nyeld le ezt a rohadékot.

- Garrish! - ezúttal Rollins kiabált és dörömbölt az ajtón. - Nyisd ki, Garrish!

- Be van zárva - lihegett Bailey. - Pocsékul nézett ki, tuti, hogy öngyilkos lett.

Garrish megint kidugta a csövet az ablakon. Az egyik bokor mögött egy selyeminges fiú kuporgott, kutató pillantását kétségbeesetten futtatta végig a

kollégium ablakain. Garrish látta rajta, hogy el akart futni, de a lábai megdermedtek.

- Rajta, Isten, falatozzunk - mormolta, és ujja ismét a ravasz felé mozdult.

Mrs. Todd Rövid Útjai

- Itt jön Todd asszonyság - állapítottam meg.

Homer Buckland figyelte az előttünk elhaladó kis Jaguart, és bólintott. A nő intett Homernek. Homer válaszként bólintott egyet busa, bozontos fejével, de nem integetett. A Todd családnak nagy nyaralója van a Castle-tó mellett, és mindig is Homer volt a gondnokuk. Az az érzésem, legalább annyira utálta Worth Todd második feleségét, amennyire az első, 'Pheliát szerette.

Mindez úgy két évvel ezelőtt történt. Bell boltja előtt üldögéltünk a padon, én narancsízű szörpöt, Homer pedig ásványvizet ivott. Október volt. Ez egy nyugalmas hónap Castle Rock számára. Sokan lejönnek még a tóhoz hétvégenként, de a nyár agresszív, részeges társasági élete addigra már véget ér, a vadászok pedig nagy fegyvereikkel és narancssárga sapkáikba tűzött, drága, de más államban érvényes engedélyükkel még nem érkeznek meg a városba. Októberre már a termény javát betakarították. Az éjszakák hűvösek, jól lehet aludni, de az enyémhez hasonló vén ízületek még nem kezdenek panaszkodni. Októberben a tó fölött csodálatosan derűs az ég. Imádom, ahogy a nagy, fehér felhők lassan és a naplemente árnyait idézve úsznak lapos, kissé szürkés hasukon. Csak bámulom a vízen szikrázó napfényt, és egyetlen percig sem unatkozom. Októberben, amikor a Bell boltja előtti padon üldögélve a tavat nézem, mindig sajnálom, hogy nem dohányzom. - Nem hajt olyan gyorsan, mint 'Phelia - mondta Homer. - Mindig is ódivatú névnek tartottam ezt annak a nőnek, aki olyan alaposan próbára tudja tenni az autókat, mint ő.

A Toddékhoz hasonló nyaralók egyáltalán nem olyan érdekesek a maine-i kisvárosok lakosainak szemében, mint ahogyan azt ők képzelik. Az itt élők sokkal jobban kedvelik saját szerelmi ügyeiket, gyűlölködéseiket, botrányaikat és pletykáikat. Amikor az az amesburyi textil gyáros főbe lőtte magát, Estonia Corbridge sajnálattal tapasztalta, hogy egy héttel a történetek után már senki nem hívta meg ebédre, mert senkit nem érdekelt, hogyan találta meg a hullát, akinek egyik meredt kezében még mindig ott lógott a pisztoly. Joe Camber azonban, akit a saját kutyája ölt meg, még mindig közkedvelt beszédtema.

De nem ez a lényeg. Mi, hazai versenyzők, más sebességhez szoktunk. Míg a nyaralók ügetnek, mi, akik nyakkendő nélkül végezzük a munkánkat, csupán poroszkálunk. Mindennek ellenére Ophelia Todd 1973-as eltűnése igencsak felkavarta a kedélyeket. Egyrészt azért, mert igazi szépség volt, másrészt pedig azért, mert rengeteget tett a városért. Többek között segített pénzt szerezni a Sloan Könyvtár számára és a háborús emlékmű felújítására. Minden nyaraló szívesen segít, ha pénzről van szó. Az ember csak megemlíti a „pénz” szót, és a szemük rögtön felcsillan. Azon nyomban összeállítanak egy bizottságot, kineveznek egy titkárt, és napirendet készítenek. Imádják ezt. De ha szóba kerül az idő (például egy koktélpartiba fulladó, igen hosszú

bizottsági ülés zivaja után), az embernek nincs szerencséje. Úgy látszik, a nyaralók elraktározzák az időt. Félreteszik, és ha lehetne, befőttesüvegekbe zárnák. Ophelia Todd viszont hajlandó volt időt eltölteni - ugyanúgy végzett papírmunkát a könyvtárban, mint ahogyan pénzt szerzett a számára. 'Phelia együtt sűrölte tisztára a háborús emlékművet a városbéli asszonyokkal, akik három különböző háborúban veszítették el fiaikat. Ott volt ő is, overallt viselt, haját kendővel kötötte fel. És

ott volt akkor is, amikor a helybéli gyerekeket nyáron úszótanfolyamra kellett vinni. Ott volt ő is a Landing Roadon; Worth Todd hatalmas, fényes teherautója tele gyerekekkel. Jó asszony volt. Nem helybéli, de nagyon jó. És amikor eltűnt, mindenki aggódott.

Nem siratták meg, mert az eltűnés más, mint a haláleset. Nem olyan, mint amikor valamit bárdal széthasítanak, hanem inkább olyan, mint amikor valami lecsúszik a lefolyón; olyan lassú, hogy csak jóval később veszi észre az ember, hogy az a valami hiányzik.

- Mercedesé volt - válaszolt Homer a fel nem tett kérdésre. - Egy kétüléses sportkocsi. Todd vette neki hatvannégyben vagy hatvanötben. Emlékszel? Évekig hordta a gyerekeket a tóhoz, amikor úszni tanultak.

- Ühüm.

- Sosem hajtott hatvannál többel, amikor gyerekeket vitt. Pedig a lassúság mindig nagyon idegesítette. A lábában ólom, a bokájában pedig golyócsapágó volt.

Volt idő, amikor Homer nem beszélt a nyaralókról. Aztán meghalt a felesége. Öt évvel ezelőtt. Egy emelkedőn szántott, és a traktor ráborult. Homer teljesen összeroppant. Körülbelül két évig tartott nála ez az állapot, aztán kezdett úgy tűnni, hogy valamivel jobban érzi magát. De teljesen megváltozott. Mintha várt volna valamire, a következő eseményre. Csinos házikója mellett elhaladva sokszor lehetett alkonyatkor a tornácon látni, amint ott pipázgatott, mellette egy pohár ásványvíz, a naplemente a szemében ragyogott, a pipafüst a feje körül lebegett, és ilyenkor az ember azt gondolta - legalábbis én -, Homer várja, vajon mi fog legközelebb történni. Ez sokkal jobban zavart, mint amennyire elismertem. Végül úgy döntöttem, azért, mert én a helyében biztosan nem vártam volna, mi fog történni, mint egy vőlegény, aki öltönyben és nyakkendőben üldögél az ágyon, az emeleten, nézegeti magát a tükörben, majd a kandallópárkányon lévő órára pillant, és idegesen várja, hogy végre tizenegy óra legyen, és elkezdődjön a ceremónia. Én a helyében nem azt vártam volna, mi fog történni legközelebb; hanem azt, hogy mi fog történni utoljára.

De ebben a várakozással teli időszakban - amely egy évvel később ért véget, amikor Homer Vermontba költözött - néha beszélt azokról az emberekről. Nekem, és még néhány embernek.

- Úgy tudom, akkor sem vezetett gyorsan, amikor a férje ült mellette. Mellettem viszont mindent kihozott abból a Mercedesből.

Valaki beállt az egyik benzinkúthoz, és tankolni kezdett. Az autója rendszámtáblája szerint Massachusettsből érkezett.

- Nem ilyen újfajta, ólommentes benzinnel működő sportkocsi volt, ami nagyot ugrik, amikor az ember igazán beletapos. Régi kocsi volt, a sebességmérője

viszont kétszázig be volt osztva. Fura barna színe volt. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy hívják ezt a színt, és azt mondta, pezsgőszín. Hát ez jó, mondtam én, és ő úgy nevetett, hogy majdnem megpukkadt. Szeretem, ha egy nő anélkül nevet, hogy az ember elmagyarázná a poént.

A férfi befejezte a tankolást.

- Napot, uraim - mondta, ahogy feljött a lépcsőn.
- Magának is jó napot - feleltem, és a férfi bement a boltba.
- 'Phelia mindig a rövidebb utat kereste - folytatta Homer, mintha nem is szakították volna félbe. - Szinte megőrült a rövidebb utakért. Én sosem értettem, miért. Azt mondta, a távolsággal időt is megtakarít az ember. Azt mondta, ez volt az apja legfontosabb alapelve. Utazó ügynök volt, és sokszor ő is vele tartott. Az apja állandóan a legrövidebb utat kereste, és ő is átvette ezt a szokást.
- Egyszer megkérdeztem tőle, hogy szerinte nem különös-e egy kicsit, hogy egyrészt ott súrolgatja azt a vén szobrot a téren, és úszásoktatásra hordja a gyerekeket ahelyett, hogy teniszezne, úszna vagy iszogatna, mint minden normális nyaraló, másrészt viszont annyira fontos a számára, hogy megtakarítson tizenöt percet Fryeburgig, hogy egész éjszaka ezen gondolkodik, és egy percet sem alszik. Számomra ez a két dolog egyáltalán nem illett össze, ha érted, mire gondolok. Erre ő rám nézett, és azt mondta: „Szeretek segíteni az embereken, Homer. És vezetni is - legalábbis akkor, amikor kihívást jelent -, de azt nem szeretem, hogy időbe telik. Olyan ez, mint átalakítani egy ruhát: az ember hol bevesz belőle, hol kiengedi. Érti, mire gondolok?”
- Igen, asszonyom, azt hiszem - mondtam kissé bizonytalanul.
- Ha mindig olyan jó szórakozásnak találnám, hogy egy autó kormánykereke mögött ülök, hosszabb utakat keresnék - mondta, és ezt annyira mulatságosnak találtam, hogy nevetnem kellett.

A massachusettsi fickó kijött a boltból. Egyik kezében egy hatdobozos sörös rekesz, a másikban lottószelvények.

- Kellemes hétvégét - szólt oda neki Homer.
- Mindig kellemes - felelte a massachusettsi fickó. - Csak azt kívánom, bárcsak itt élnék egész évben.
- Hát, majd rendben tartunk mindent addig, amíg el tud jönni - mondta Homer, mire a fickó elnevette magát.

Néztük, ahogy elhajtott massachusettsi rendszám táblájával együtt. Zöld autó volt. Az én Marcym szerint az kap ilyen autót a Massachusettsi Közlekedési Nyilvántartótól, akinek az elmúlt két évben nem volt balesete abban a különös, dühös, füstös államban. Akinek pedig volt, piros autót kap, hogy mindenkit figyelmeztessen a veszélyre, aki csak a közelébe kerül.

- Mindketten ebből az államból származtak - jegyezte meg Homer, mintha mindez a massachusettsi fickóról jutott volna eszébe.
- Ezt mintha én is tudtam volna - mondtam. - Toddék az egyetlen olyan madárfaj, amely télen északra repül. Az új asszonynak szerintem nem igazán tetszik ez.

Belekortyolt az ásványvizébe, és egy másodpercre elgondolkodva elhallgatott.

- Őt viszont nem zavarta - mondta Homer. - Legalábbis én úgy vettem észre, bár rengeteget panaszkodott miatta. A panaszkodás viszont csak azért volt, hogy elmagyarázza, miért keres mindig rövidebb utat.

- Szóval azt mondd, a férje nem bánta, hogy mindenféle isten háta mögötti faszállító úton kószál egészen Bangorig, csak hogy ráleljen egy kilenczied mérfölddel rövidebbre?

- Le sem szarta - foglalta össze Homer tömören, majd felállt és bement a boltba. Tessék, Owens, mondtam magamnak; tudod jól, hogy nem szabad kérdegetni, amikor mesél, te mégis így tettél, és ezzel elrontottál egy ígéretesnek tűnő történetet.

Üldögéltem, arcomat a nap felé fordítottam, Homer pedig úgy tíz perc múlva kijött kezében egy főtt tojással, és leült. Eszegetni kezdte a tojást, én pedig nagyon vigyáztam, nehogy véletlenül megszólaljak; a Castle-tó vize pedig olyan kéken szikrázott, mint valami mesebeli kincs. Homer befejezte a tojást, ivott egy korty ásványvizet, és folytatta. Ez meglepett, de nem szóltam. Nem lett volna túl bölcs dolog.

- Két-három különféle guruló vasdobozuk volt - mondta. - Ott volt a Cadillac, Worth teherautója és Ophelia kis sportkocsija, a Mercedes. Télen néha itt hagyták a teherautót, hátha lejönnek síelni egy kicsit. Nyár végén Worth általában a Caddyvel ment vissza, Ophelia pedig a sportkocsival.

Bólintottam, de nem szóltam. Az igazat megvallva nem mertem újabb megjegyzést tenni. Később már úgy éreztem, hogy aznap igen sok megjegyzés kellett volna ahhoz, hogy Homer Buckland elhallgasson. Már nagyon régóta el szeretne volna mesélni nekem Mrs. Todd legrövidebb útjának történetét.

- A kis sportkocsiban volt egy speciális távolságmérő berendezés, amely megmutatta, hány mérföldet tett meg az ember. Mielőtt Castle Rockból Bangorba indult, mindig lenullázta. Játékokat űzött ebből, és engem idegesített vele.

Elhallgatott, és még egyszer átgondolta.

- Nem, ez így nem igaz.

Ismét elhallgatott, és homlokán kis ráncok jelentek meg, mint egy könyvtári létra foka.

- Úgy tett, mintha játékot űzött volna belőle, valójában azonban nagyon komolyan vette. Mint minden mást is. - Legyintett, és azt hiszem, a férje gondolt. - A kis sportkocsi kesztyűtartója tömve volt térképekkel, és volt még néhány hátul is, ahol egy autóban általában a hátsó ülés van. Voltak köztük benzinkutakat jelző térképek, a Rand-McNally-féle autóatlaszból kitépett lapok, térképek az Appalache-hegység erdei útjairól, és egy egész halom topográfiai felmérés is. De nem a térképek miatt gondoltam, hogy számára ez nem csupán játék, hanem abból, hogy vonalakkal jelölte be rajtuk az utakat, amelyeket végigjárt vagy legalább megpróbált végigjárni.

Néhányszor el is akadt, és ilyenkor mindig valami farmer húzta ki a traktorával.

Egy nap éppen a fürdőszobájukat csempéztem; ott ültem, minden átkozott repedésből cementhabarcs csöpögött - akkor éjjel csak négyzetekről és habarcsot vérző repedésekről álmodtam -, ő pedig odajött, megállt az

ajtóban, és hosszasan fejtegette a dolgot. Ugrattam egy kicsit, de azért érdekelt is, amit mondott, és nem csak azért, mert a fivérem, Franklin

Bangorban lakott, és így ismertem majdnem az összes utat, amelyről beszélt. Azért érdekelt, mert a hozzám hasonlókat mindig rendkívül érdekli a legrövidebb út, még ha nem is mindig azon járnak. Te is így vagy ezzel?

- Ühüm - mondtam. Az embert valahogy a hatalom érzésével tölti el, ha ismeri a legrövidebb utat, még akkor is, ha a hosszabbat választja, mert tudja, hogy otthon az anyósa vigyáz a gyerekekre. Csak a bénák sietnek mindig, bár úgy tűnik, a massachusettsi jogosítvánnyal rendelkezők közül ezt senki sem tudja. De tudni azt, hogyan lehet odaérni leggyorsabban - vagy esetleg olyan úton, amelyet a melletted ülő nem ismer... az igazi hatalom.

- Számára az utak olyanok voltak, mint a cserkészeknek a csomók - mondta Homer, felvillantva széles, ragyogó vigyorát. - Azt mondta: „Várjon csak, várjon egy percre”, mint egy kislány, és a falon keresztül hallottam, hogy átkutatta az íróasztalát, aztán visszajött egy eléggé elnyűtt kis jegyzetfüzettel. A borítója nagyon gyűrött volt, az oldalán lévő spirálból pedig kilazult néhány lap.

„Worth - és általában mindenki - erre szokott menni Bangorba: a 97-es úton Mechanic Fallsba, aztán a 11-es úton Lewistonba, utána pedig az autópályán. Ez 250,24 kilométer.”

Bólintottam.

„Ha az ember el akarja kerülni a fizető autópályát - és egyúttal meg akar takarítani egy kis távolságot -, akkor elmegy Mechanic Fallsig, onnan a 11-esen Lewistonba, aztán a 202-esen Augustába, majd a 9-es úton China Lake-en, Unityn és Havenen át Bangorba. Ez csak 231,84 kilométer.”

„Ezzel semmi időt nem takarít meg, asszonyom - mondtam. - Mert így át kell mennie Lewistonon és Augustán is. Bár el kell ismernem, hogy a régi derryi út nagyon szép.”

„Ha az ember elég sok kilométert megspórol, az hamarosan időben is észrevehető lesz - felelte ő. - De egy szóval sem mondtam, hogy ezen az úton mennék, bár jó sokszor megtettem már; ugyanazokat az utakat használom én is, mint a legtöbben. Akarja, hogy folytassam?”

„Nem - mondtam. - Hagyjon magamra ebben a nyavalyás fürdőszobában, hogy nyugodtan bámulhassam ezeket a rohadt réseket, amíg bele nem űrülök.”

„Összesen négy jelentősebb útvonal van Bangorig. A 2-esen haladva 261,44 kilométer. Csak egyszer próbáltam. Túl hosszú.”

„Biztosan ezt választanám, ha a feleségem felhívna és közölné, hogy maradék van ebédre” - jegyeztem meg csöndesen.

„Tessék?” - kérdezte.

„Semmi. Csak a habarcshoz beszélek.”

„Ó. Hát, a negyedik - és ezt nem túl sokan ismerik, bár mindegyik jó út - legalábbis ki vannak kövezve - a Foltos Madár-hegyen át vezet a 219-esen a 202-esre Lewistonon túl. Aztán a 19-esen meg lehet kerülni Augustát. Onnan pedig rá lehet fordulni a régi derryi útra. És ez csak 206,72 kilométer.”

Egy kis ideig nem szóltam semmit, amiből talán arra következtetett, hogy kételkedem a szavaiban, mert egy kissé szemtelenül azt mondta: „Tudom, hogy nehéz elhinni, de így van.”

Azt feleltem, hogy biztosan igaza van, és - így visszatekintve - valószínűleg úgy is volt. Mert általában arra mentem Bangorba, amikor meglátogattam Franklint, amíg még élt. De már évek óta nem jártam arrafelé. Szerinted az ember csak úgy - nos - elfelejthet egy utat, Dave?

Azt feleltem, hogy megeshet. A fizető autópálya olyan egyszerű, és egy idő után szinte betölti az ember fejét. Már nem azon gondolkodik, hogy hogyan juthatna el egyik pontról a másikra, hanem hogy hogyan juthatna el a legközelebbi autópálya-felhajtóra. Biztosan rengeteg olyan út létezik, amely egyszerűen nem kell senkinek; mellettük kőfal, szederbokrok, amelyek gyümölcsét csak a madarak csipegetik, és a gyerekek régi, fű között kallódó játékaikhoz hasonlóan elfeledett kavicsbányák, amelyek bejárata előtt ezeréves rozsdás láncok lógnak. Ezeket az utakat mindenki elfelejtette, kivéve az arrafelé élő embereket, akik szintén az autópályára vezető legrövidebb utat keresik, mert úgy minden nehézség nélkül átvághatnak még a hegyeken is. Itt Maine-ben szeretünk azzal viccelődni, hogy nem lehet egyik helyről a másikra eljutni, de valójában talán mi magunk vagyunk viccesek. Az igazság az, hogy több ezer istenverte út van errefelé, csak senki nem foglalkozik velük.

Homer folytatta: - Egész délután csempéztem abban a kicsi, forró fürdőszobában, ő pedig végig ott állt az ajtóban, keresztbe tett, pucér lábbal, papucscipőben és khakiszínű szoknyában meg valamivel sötétebb pólóban. A haja hátra volt kötve lófarokban. Akkor úgy harmincnégy vagy harmincöt éves lehetett, de az arca annyira sugárzott, hogy esküszöm, olyan volt, mint egy egyetemista lány, aki hazajött a szünidőre.

Egy idő után eszébe juthatott, milyen régóta áll már ott és szövegel, mert megszólalt: „Biztosan halálra untatom, Homer.”

„Hát, igen, asszonyom. Azt kívánom, bárcsak elmenne már, hogy beszélgethessek egy jót ezzel az átkozott cementtel.”

„Ne piszkálódjon, Homer” - mondta.

„Nem, asszonyom, nem untat” - mondtam.

Erre aztán elmosolyodott, és folytatta. Úgy lapozta végig azt a kis jegyzetfüzetet, mint egy ügynök, aki a megrendeléseit ellenőrzi. Volt az a négy főbb út - nos, valójában csak három, mert a 2-esről azonnal lemondott -, és volt ott még vagy negyven, ezeknek különféle változatai. Utak állami nyilvántartási számmal és anélkül, névvel és anélkül. Rendesen elszedültem tőlük. Végül pedig azt kérdezte: „Készen áll az első helyezettre, Homer?” „Azt hiszem.”

„Legalábbis egyelőre ez az első helyezett. Tudta, Homer, hogy 1923-ban megjelent egy cikk a Science Today-ben, amelynek írója bebizonyította, hogy az ember nem képes négy percnél kevesebb idő alatt lefutni egy kilométert? Bebizonyította. Számításai a férfiak combizmainak maximális hosszúságán, a maximális lépéshosszon, tüdőkapacitáson, szívverésen és egy rakás hasonlóan alapultak. Egész egyszerűen magával ragadott az a cikk! Olyannyira, hogy megkértem Wortht, adja oda Murray professzornak, aki a Maine Egyetem matematika tanszékén tanít. Ellenőrizni akartam azokat a számokat, mert

biztos voltam abban, hogy a cikk írója helytelen értékekből indult ki, vagy valami hasonló. Worth valószínűleg azt hitte, megbolondultam - mindig azt mondja, hogy» Opheliának felforr az agyvíze «-, de azért elvitte a cikket. Nos, Murray professzor nagyon alaposan ellenőrizte a számokat... és tudja, mire jutott, Homer?"

„Nem, asszonyom."

„Azok a számok helyesek voltak. A férfi adatai megbízhatóak voltak. Bebizonyította, még 1923-ban, hogy az ember képtelen kevesebb, mint négy perc alatt lefutni egy kilométert. Bebizonyította. Pedig rengeteg példa van az ellenkezőjére, és tudja, mit jelent ez?"

„Nem, asszonyom" - mondtam, bár derengett valami.

„Azt, hogy nincsen örökös első helyezett. Egy nap - ha a Föld nem robban fel időközben - az olimpián valaki le fogja futni az egy mérföldet két perc alatt. Lehet, hogy száz vagy ezer év kell hozzá, de meg fog történni. Mert nincsen örökös első helyezett. Létezik a semmi, az örökkévalóság és a halandóság, de olyan nem létezik, hogy legvégső"

És csak állt ott, az arca tiszta, hibátlan és ragyogó, sötét haja hátrafésülve a homlokáról. Mintha azt akarta volna mondani: „Gyerünk, vitatkozz csak, ha tudsz." De nem tudtam. Mert én magam is valami ilyesmiben hiszek. Azt hiszem, ezt érti a pap is az isteni kegyelmen.

„Nos, készen áll a jelenlegi első helyezettre?" - kérdezte.

„Ühüm" - mondtam, és még a csempézést is abbahagytam. Úgyis elértem a kádat, és nem maradt más, mint azok a kicseszett sarkok. Mély lélegzetet vett, aztán olyan gyorsan elhadarta az egészet, mint az az árverésvezető Gates Fallsban, amikor elég whiskyt önt magába. Nem emlékszem mindenre szó szerint, de valahogy így volt.

Homer Buckland egy percre lehunyta a szemét, hatalmas keze teljesen mozdulatlanul nyugodott hosszú combján, és arcát a nap felé fordította. Aztán kinyitotta a szemét, és akár meg is esküdne rá, hogy egy pillanatra úgy nézett ki, mint Ophelia. Ahogy mondom, egy hetvenéves öregember úgy nézett ki, mint egy harmincnégy éves nő, aki ráadásul akkor olyan volt, mint egy húszéves főiskolás lány. Én sem emlékszem pontosabban arra, hogy Homer mit mondott, mint amennyire ő emlékezett Ophelia szavaira, és nemcsak azért, mert annyira bonyolult, hanem mert annyira magával ragadott a különös látvány. Mindenesetre valami ilyesmi volt:

- „Elindul a 97-es úton, aztán a Denton utcán átvág a Régi Városháza útra, és így a 97-esre visszatérve megkerüli Castle Rock belvárosát. Tizennégy kilométerre van egy régi út, amelyet favágók használtak, és ezen másfél mérföldet megtéve a Town Road 6-ra ér, amely a Sites-présház mellett a Big Anderson útra visz. Van itt egy földút, amelyet az öregek Medve úrnak neveznek, és amely a 219-esre visz. Amikor már a Foltos Madár-hegy túloldalán jár, ráfordul a Stanhouse Roadra, aztán pedig balra a Bull Pine Roadra - van itt egy kisebb mocsaras rész, de gond nélkül át lehet ugratni rajta, ha eléggé felgyorsul a kavicsos részen -, és egyszerre a 106-os úton találja magát, amely az Alton-ültetvényen a régi derryi útra vezet. Itt pedig van két-három erdei út, amely a 3-as útra visz, éppen a Derry Kórháznál. Onnan pedig már csak hat kilométer Ernáig, és a 2-es úton irány Bangor."

Megállt, hogy visszanyerje a lélegzetét, aztán rám nézett. „Tudja, milyen hosszú mindez?”

„Nem, asszonyom” - mondtam, de arra gondoltam, hogy úgy háromszáz kilométer lehet, és négy leszakadt lengéscsillapító.

„186,24 kilométer” - felelte.

Felnevettem. Kitört belőlem a röhögés, még mielőtt figyelmeztethettem volna magam, hogy ez nem használ, ha végig akarom hallgatni ezt a történetet... Homer azonban csak elvigyorodott, és bólintott.

- Tudom. Te viszont azt tudod, Dave, hogy nem szeretek vitatkozni. De hát különbség van aközött, hogy ugratnak, vagy, hogy hülyére vesznek.

„Nem hisz nekem” - jelentette ki Ophelia.

„Hát, igen nehéz elhinni, asszonyom” - ismertem el.

„Hagyja, hadd száradjon az a habarcs; jöjjön, megmutatom. Holnap is befejezheti a kád mögötti részt. Jöjjön, Homer. Hagyok üzenetet Worthnek - de szerintem úgysem jön haza ma este -, maga pedig felhívhatja a feleségét! Úgy - az órájára nézett - két óra negyvenöt perc múlva a Pilot's Grille-ben fogunk vacsorázni. És ha egyetlen perccel is tovább tart az út, veszek magának egy üveg Irish Mistet. Tudja, apámnak igaza volt. A távolsággal időt takarít meg az ember, még ha Kennebec megye minden átkozott mocsarán és vízmosásán át is kell evickélnie ehhez. Nos, mit szól hozzá?”

Csak nézett rám a lámpásként fénylő barna szemével, és volt benne valami ördögi, ami azt mondta:

„Fordítsd meg a baseballsapkát a fejedben, Homer, és szállj nyeregbe; én leszek, elől, te mögöttem, az ördög pedig leghátul.” A mosolya is pontosan ugyanezt mondta, és őszintén bevallom neked, Dave, akartam menni. Legszívesebben még azt az átkozott habarcsos vödröt sem takartam volna le. De a világ minden kincséért sem vezettem volna az ő sportkocsiját. Csak ott akartam ülni mellette és nézni, ahogy beszáll, és a szoknyája egy kicsit felhúzódik, figyelni, hogy vajon visszahúzza-e a térdére vagy sem, és nézni azt a szép, fényes haját.

Elhallgatott, és hirtelen gúnyosan, fojtottan felnevetett. Olyan volt a nevetése, mint a kősóval megtöltött fegyver hangja.

- Hívjam fel Megant, és mondjam neki, hogy „Phelia Todd, tudod, az a nő, aki miatt elvakult

féltékenység gyötör, és akire egyetlen jó szavad sincs, átruccan velem Bangorba azzal a kis, pezsgőszínű Mercedesével, szóval ne várj haza vacsorára”. Hívjam fel, és mondjam ezt neki. Ó, igen. Persze.

Erre újra elnevette magát, miközben keze éppoly mozdulatlanul nyugodott a lábán, mint addig, de az arckifejezése szinte gyűlöletes volt. Aztán elvette poharát a korlátról, és ivott egy kis ásványvizet.

- Nem mentél el - mondtam.

- Akkor nem.

Ismét felnevetett, de ezúttal valamivel kedvesebben.

- Észrevehetett valamit az arcomon, mert újra önmaga lett. Nem iskolás lány volt már, hanem egyszerűen csak Phelia Todd. Olyan arccal nézett a jegyzetfüzetére, mintha nem tudta volna, mit tart a kezében, és a szoknyája mögé dugta.

Azt mondtam: „Szívesen mennék, asszonyom, de be kell ezt fejeznem, a feleségem pedig húst süt vacsorára.”

Azt felelte: „Megértem, Homer - csak egy kicsit elragadtattam magam. Sokszor megesik ez velem. Worth szerint állandóan.” Aztán kihúzta magát, és azt mondta: „De az ajánlat áll, amikor csak akarja. Még akár neki is gyürkőzhet és megtolhatja a kocsit, ha elakadunk. Megspórolna nekem ezzel öt dollárt.” És felnevetett.

„Szaván fogom, asszonyom” - mondtam erre, és láthatta, hogy komolyan gondolom, nem csak udvariaskodom.

„És még mielőtt azt mondaná, ki van zárva, hogy 185,6 kilométer legyen az út Bangorba, vegyen elő egy térképet, és nézze meg, mennyi lenne légvonalban.”

Befejeztem a csempézést, hazamentem, és csak maradékot kaptam - nem volt semmiféle sült hús, és azt hiszem, Phelia Todd jól tudta ezt. Miután Megan lefeküdt, elővettem egy vonalzót, egy tollat és az államról készült Mobil térképet, és úgy tettem, ahogy tanácsolta...mert, tudod, furdalta az oldalamat a kíváncsiság. Húztam egy egyenes vonalat, aztán elvégeztem a számításokat. Nagyon meglepődtem. Mert ha az ember Castle Rockból Bangorba egy olyan könnyű kis Piper Cubbal repül egy tiszta napon, és nem kell a tavakkal, a fakitermelő cégek láncokkal elzárt erdeivel és mocsarakkal foglalkoznia, vagy átkelnie olyan folyókon, amelyeken nincsen híd, akkor csupán 79 mérföld az út.

Összereztem.

- Mérd le magad, ha nekem nem hiszel - mondta Homer. - Nem gondoltam volna, hogy Maine ilyen kicsi, amíg nem láttam a saját szememmel.

Ivott egyet, aztán rám nézett.

- Következő tavasszal Megan New Hampshire-be ment meglátogatni a fivérét. Le kellett mennem Toddék házához, hogy levegyem a zsugáttereket, és feltegyem a szúnyoghálókat. Ophelia kis sportkocsija ott állt. Egyedül jött le.

Kiállt az ajtóba, és azt mondta: „Homer! A szúnyoghálók miatt jött?”

Mire én rávágtam: „Nem, asszonyom, azért, hogy elvigyen Bangorba azon a rövid úton.”

Hát, erre ő teljesen kifejezéstarten arccal nézett rám. Azt gondoltam, hogy már teljesen megfeledkezett róla. Éreztem, hogy elvörösödöm, mint amikor az ember pokoli nagy bakit követ el. És amikor már éppen bocsánatot akartam kérni, újra megjelent az arcán az a mosoly, és megszólalt: „Csak maradjon itt szépen, megkeresem a kulcsaimat. És meg ne gondolja magát, Homer.”

Egy perc múlva ott állt, kezében a kulcsokkal. „Ha elakadunk, akkora szúnyogokat fog látni, mint egy szitakötő.”

„Fent Rangelyben akkorákat is láttam már, mint egy veréb, asszonyom - mondtam. - És szerintem mindketten egy kicsit túl nehezek vagyunk ahhoz, hogy elvigyenek.”

Felnevetett: „Nos, én mindenesetre figyelmeztettem. Jöjjön, Homer.”

„És ha nem leszünk ott két óra negyvenöt perc alatt - mondtam én, kissé ravaszul -, megígérte, hogy vesz nekem egy üveg Irish Mistet.”

A sportkocsi, vezető felőli ajtaja nyitva állt, és fél lábbal már belépett. Kissé meglepett arccal mondta: „A fenébe, Homer, az az akkori első helyezett volt.

Azóta találtam egy utat ott fent, ami még rövidebb. Ott leszünk két és fél óra alatt. Üljön be, Homer. Indulunk."

Újra elhallgatott, keze nyugodtan hevert a combján, és a szeme elhomályosult; talán azt a pezsgőszínű kétülékes sportkocsit látta felmenni Toddék meredek kocsi feljáróján.

- Leállította az autót, és megkérdezte: „Biztos benne?"

„Vágjunk bele" - mondtam én. A bokájában forogni kezdett a golyóscsapágy, és nehéz lába leereszkedett. Nem tudok túl sokat mondani mindarról, ami ezután történt azon kívül, hogy egy idő után már alig tudtam levenni róla a szemem. Valami vadság jelent meg az arcán, Dave - valami vadság és szabadság, ami megrémített. Gyönyörű volt, és engem magával ragadott az iránta érzett szeretet. Mindenki így érzett volna, legalábbis minden férfi, és talán még a nők is, ugyanakkor viszont félttem is tőle, mert olyan volt, mintha a pillantásával ölni tudna, ha az útról rám nézne, és úgy döntene, hogy viszontszeret. Kék farmer és egy felhajtott ujjú, régi fehér ing volt rajta - mintha festeni készült volna a hátsó tornácon, amikor megérkeztem -, de egy idő után úgy tűnt, mintha nem lenne rajta más, csak egy olyan hullámszó, fehér valami, mint az istenekén és istennőikön azokban a régi könyvekben.

Elgondolkozva nézett a tóra, és az arca nagyon komor volt.

- Mint az a vadásznő, aki állítólag az égen keresztül hajtja a holdat.

- Diana?

- Ühüm. És a hold volt 'Phelia sportkocsija. Őszintén bevallom, hogy belém hasított a szerelem. De egyetlen mozdulatot sem tettem volna, pedig valamivel fiatalabb voltam, mint most. Még húszévesen sem mertem volna, de azt hiszem, tizenhat évesen talán igen, de biztosan ott helyben megölte volna érte - azzal a pillantással.

Olyan volt, mint az az istennő, aki a holdat hajtja az égbolton át: finom fátolszövetből készült stólája ezüstös pókhálóként lebegett a sárhányó fölött, és a haja lágyan röpködött mögötte, föltárva halántékának kis, sötét mélyedéseit, ahogy a lovakat ostromozta, egyre gyorsabban, nem érdekes, mennyire fújtatnak, csak gyorsabban, gyorsabban, gyorsabban.

Rengeteg erdei úton jártunk - az első kettőt-hármat ismertem, de a többi nem. Érdekes látványt nyújthattunk azoknak a fáknak, amelyek sosem láttak még motoros járművet, csak nagy, vén faszállító teherautókat és szánokat. Az a kis sportkocsi sokkal ott- honosabban mozgott volna a Sunset Boulevard-on, mint az erdőben, ahogy hangosan zúgva kapaszkodott fel a hegyre, majd száguldott le a túloldalon a délutáni napfény poros zöld csíkjain át - 'Phelia leeresztette a tetőt, így éreztem az erdő illatát, te tudod, milyen jó az az illat, olyan érintetlen, háborítatlan. A legmocsarasabb részeken dorong utak vezettek át, és a lefektetett rönkök között fekete sár cuppogott fel, ő pedig úgy kacagott ezen, mint egy gyerek. Néhány rönk már nagyon öreg és korhadt volt, mert senki nem használta azokat az utakat - persze rajta kívül - úgy öt-tíz éve. Egyedül voltunk, kivéve a madarakat és a különféle állatokat. Az egyetlen motorhang a sportkocsi zümmögése volt, amely sivitva, vadul felpörgött, amikor sebességet váltott... És bár tudtam, hogy mindvégig közel voltunk valamihez - úgy értem, manapság nem nagyon vannak elhagyatott

helyek -, kezdtem úgy érezni, mintha visszarepültünk volna az időben, és semmi se lett volna arrafelé, és ha megálltunk volna, és felmászok egy magas fára, csak erdőt, erdőt és még több erdőt láttam volna mindenfelé. És egyre csak hajtotta az autót, a haja lobogott mögötte, és szikrázó szemmel mosolygott. Elértünk a Foltos Madár-hegyhez, és ekkor egy darabig ismét tudtam, merre járunk, aztán elkanyarodott, és egy ideig csak gondoltam, hogy tudom, aztán viszont már nem is törődtem azzal, hogy álltassam magam. Ismét egy erdei úton haladtunk, és aztán - esküszöm - egy jó, kövezett útra értünk. Még tábla is volt mellette: B AUTÓSZTRÁDA. Hallottál már valaha ilyen útról Maine államban?

- Nem - feleltem. - Olyan angolos hangzású.

- Ühüm. És annak is nézett ki. Fűzhöz hasonló fák nyúltak az út fölé. „Na, most itt figyeljen, Homer - mondta Ophelia. - Az egyik majdnem elvitt egy hónappal ezelőtt, és jól meg is csípett.”

Nem tudtam, miről beszél, és már éppen rá akartam kérdezni, amikor észrevettem, hogy bár nem fújt a szél, a fák ágai lenyúltak - lefelé hajlottak. Feketének és nedvesnek tűntek a sűrű, zöld lomb belsejében. Képtelen voltam elhinni, amit láttam. Aztán az egyik elragadta a sapkámat, és rájöttem, hogy nem alszom.

„Hé! - üvöltöttem fel. - Add vissza!”

„Késő, Homer - mondta nevetve. - Mindjárt kiérünk a fák közül... minden rendben.”

Aztán újabb ág hajlott le, ezúttal Ophelia oldalán, és feléje kapott - esküszöm, hogy így volt. Behúzta a nyakát, de az ág a hajába kapott, és kirántott belőle egy fürtöt. „Jaj, a fenébe, ez fáj!” - kiáltotta, de közben nevetett. Az autó megfarolt egy kicsit, amikor Ophelia behúzta a nyakát, és így bepillantottam az erdőbe. Szent Isten, Dave! Minden mozgott ott bent. Fűszálak integettek, és a csoportosuló növények mintha arcokat formáztak volna. És láttam valamit egy fatönk tetején guggolni; olyan volt, mint egy fából készült varangy, csak éppen akkora volt, mint egy kifejlett macska.

Aztán az árnyékból kiértünk a hegytetőre, és Ophelia megszólalt: „Ez az! Izgalmas volt, nem igaz?” Mintha csak éppen most jött volna ki a kísértetkastélyból a fryeburgi vásáron.

Úgy öt perccel később újabb erdei útra értünk. Akkor nem akartam több fát látni - ezt egészen biztosan kijelenthetem -, de ez már csak egyszerű, hétköznapi erdő volt. Fél órával később behajtottunk a bangori Pilot's Grille parkolójába. Rámutatott a távolságmérőre, és azt mondta: „Nézzé csak, Homer.” Megnéztem. A műszer 111,6-ot mutatott. „Na, mit szól? Most már elhiszi?”

Az a vad pillantás eltűnt, és ismét csak 'Phelia Todd volt. De azért az a másik tekintet nem tűnt el teljesen. Mintha két nő lakozott volna benne. A benne élő Diana annyira uralkodott rajta vezetés közben, hogy 'Pheliának fogalma sem volt, hogy olyan helyeken jár... olyan helyeken, amelyek egyetlen Maine-térképen sem szerepelnek, de még a topográfiai rajzokon sem.

Megismételte: „Mit gondol az első helyezett útról, Homer?”

Én pedig kimondtam a legelső dolgot, ami eszembe jutott, pedig ilyesmit általában nem mond az ember egy 'Phelia Toddhoz hasonló hölgynek. „Ez beszárás, asszonyom.”

Erre elégedetten elnevette magát, és világossá vált előttem, hogy egyetlen furcsaságra sem emlékszik. Nem emlékszik a fűzfaágakra - amelyek valójában nem is fűzfaágak voltak, nem is hasonlítottak fűzfaágakra vagy bármi másra -, amelyek elragadták a sapkámat, s arra B AUTÓSZTRÁDA feliratú táblára sem, mint ahogy arra a szörnyű varangyszerű izére sem. Nem emlékezett semmi különösre! Vagy én álmodtam őket, vagy ő álmodta, hogy nem voltak ott. De azt az egyet biztosan tudom, Dave, hogy Bangorig csupán 111 mérföldet tettünk meg, és ez nem álom volt; ott állt feketén-fehéren a kis sportkocsi távolságmérőjén.

„Hát, igen - mondta. - Valóban beszárás. Csak azt kívánom, bár rá tudnám venni Wortht, hogy néha eljöjjön velem... de hát őt valószínűleg csak egy Titán II rakéta robbanthatná ki a megszokott kerékvágásból, amelynek alján szerintem épített magának egy atom biztos bunkert. Jöjjön, Homer, hadd töltsék magába egy kis vacsorát.”

Isteni volt a vacsora, Dave, én mégis alig tudtam enni. Egyfolytában az járt az eszemben, vajon milyen lesz majd a hazafelé vezető út most, hogy kezd sötétedni. Úgy a vacsora felénél bocsánatot kért, s elment telefonálni. Amikor visszajött, megkérdezte, nem lenne-e túl nagy baj, ha én vinném vissza a sportkocsiját Castle Rockba. Állítólag beszélt valami nővel az iskolai bizottságból, aki azt mondta, némi problémájuk adódott. Azt mondta, majd bérel egy Hertz autót, ha Worth nem tudja hazavinni. „Nagy gondot jelentene, ha sötétben kellene vezetnie?” - kérdezte.

Halványan mosolyogva rám nézett, és tudtam, hogy egy részére mégis emlékszik - Isten tudja, mennyire, de azt tudta, hogy sötétedés után nem akarok az ő első helyezett útján kocsikázni, és talán máskor sem... bár a gyenge fénynél láttam a szemében, hogy ez a legkevésbé sem zavarja.

Azt feleltem, nem zavar a sötétség, és nagyobb kedvvel fejeztem be a vacsorát, mint amilyenel elkezdtem. Mire végeztünk, teljesen be is sötétedett. Elmentünk a nő házához, akit felhívott. Amikor kiszállt, ugyanaz a fény izzott a szemében, és így szólt: „Biztos, hogy nem vár meg inkább, Homer? Éppen ma fedeztem fel néhány mellékutat, és bár a térképen nem találtam őket, biztos vagyok benne, hogy jó pár mérföldet megspórolnának nekünk.”

Így feleltem: „Hát, szívesen mennék, asszonyom, de arra jutottam, hogy az én koromban már legjobb, ha a saját ágyában alszik az ember. Egyetlen karcolás nélkül hazaviszem az autóját... de úgy vélem, most majd valamivel több mérföldet fog mutatni az a helyes kis műszer.”

Erre kedvesen elnevette magát, és megcsókolt. Ez volt életem legjobb csókja, Dave. Férjes asszonyhoz illő, szemérmes csók volt ez, és csak az arcomra adta, de olyan érett volt, mint egy barack, vagy mint az éjszaka nyíló virágok. Amikor ajka a bőrömhöz ért, úgy éreztem... nem tudom pontosan, hogyan, mert a férfiak nem szívesen idézik fel a férjes asszonyokkal történt ezeréves dolgokat, és hogy mit éreztek közben - most csak kerülgetem

a forró kását, de azt hiszem, érted, mire gondolok. Ezeket az emlékeket áthatolhatatlan, vöröses köd fedi el egy idő után.

„Maga nagyon édes, Homer. Imádom magát azért, mert meghallgat, és mert kocsikázik velem - mondta. - Vezessen óvatosan.”

Ezzel bement annak a nőnek a házába. Én pedig hazamentem.

- Merre? - kérdeztem.

Halkan felnevetett. - Az autópályán, te marha - felelte, és sosem láttam még ennyi ráncot az arcán. Aztán csak ült az eget bámulva.

- Eljött a nyár, és ő eltűnt. Alig találkoztam vele... azon a nyáron volt a tűzvész, biztos emlékszel, aztán meg a nagy vihar, ami rengeteg fát kicsavart.

Mozgalmas nyár volt az egy gondnoknak. Persze sokszor gondoltam rá, arra a napra, és arra a csókra, de lassan kezdett álomnak tűnni az egész. Mint az a különös eset, ami tizenhat éves koromban történt, amikor nem tudtam másra gondolni, csakis a lányokra. Egyszer George Bascomb földjén szántottam a tavon túl, a hegnél, és közben arról álmodoztam, amiről a tizenéves fiúk szoktak. Az eke hirtelen kifordított egy követ a földből, amely kettétört, és vérzett. Legalábbis nekem úgy tűnt, vérzett. A hasadékon át valami vörös lé folyt ki belőle, és a talaj felitta. Az anyámon kívül soha senkinek nem meséltem ezt el, bár azt még neki sem mondtam el, mit jelentett ez nekem, és hogy mi történt velem, de mivel ő mosta a fehér neműmet, valószínűleg rájött. Mindenesetre azt javasolta, hogy imádkozzak. Így is tettem, de a megvilágosodás csak nem akart bekövetkezni, és egy idő után valami kezdte azt súgni, hogy csak álom volt az egész. Néha megesik az ilyesmi. Vannak lyukak ott, odabent, Dave. Egyetértesz?

- Igen - feleltem, és eszembe jutott az az éjszaka, amikor valami igen különösét láttam. '59-ben történt. Kemény év volt ez a számunkra, de a gyerekek ezt nem vették észre; ők csak azt vették észre, hogy éhesek, mint mindig. Egy, augusztusi napon észrevettem egy csapat fehér farkú szarvast Henry Brugger földjének végében, és sötétedés után kimentem egy zseblámpával. Akár kettőt is elejthet az ember ilyenkor nyár végén; a második visszajön megszagolgatni az első, mintha csak azt mondaná: „Mi a fene? Már is itt az ősz?”, és ekkor le lehet lőni, mint egy tekebábut. Hat hétig etetheti az ember a kölyköket, a többi húst pedig eláshatja. Ezt a két fehér farkút a novemberben érkező vadászok már nem lövik le, de hát a gyerekeknek enniük kell. Az a massachusettsi férfi azt mondta, szeretne egész évben itt élni, pedig mi néha, sötétedés után megfizetünk ezért a kiváltságért. Szóval ott lapultam, és ekkor egy hatalmas, narancssárga fény tűnt fel az égen; egyre erezkedett, én meg csak álltam, bámultam, és leesett az állam. Aztán a tóba csapódott, és az egész táj bíbor-narancs színben izzott fel. A fénysugarak mintha egyenesen az ég felé törekedtek volna. Soha senki nem említette azt a különös fényt, én pedig senkinek sem mertem elmesélni, egyrészt azért, mert attól féltem, kinevetnének, másrészt pedig azért, mert biztosan mindenkinek az lett volna az első kérdése, hogy mi a fenét csináltam én ott sötétedés után. És egy idő után, ahogy Homer is mondta, az egész csak álomnak tűnt. És nem is tulajdonítottam neki jelentőséget, mert nem tudtam vele mit kezdeni, semmi kézzelfogható hasznom nem lett belőle. Olyan volt, mint egy holdsugár. Nem

volt se nyele, se éle, mint a szerszámoknak. Nem használhattam fel a munkában, úgyhogy ott hagytam, mint aki tudja, a nap így is, úgy is felkel.

- Vannak lyukak a dolgok közepén - mondta Homer, és kihúzta magát, mint egy őrült. - Pontosan az átkozott közepén a dolgoknak, nem balra vagy jobbra, ahol az ember perifériásán lát, és azt mondhatja rá: „Ó, ugyan már...” Ott vannak, és az ember megkerüli őket, mint egy kátyút az úton, amelyben akár el is törhet a tengely. Érted? Aztán elfelejti az egészet. Vagy szántás közben: a föld mélyedéseivel semmi gond, de ha van valami törés a földben, ahol csak sötétséget látni, amely akár egy üreg is lehet, az ember azt mondja: „Kerüld meg, jó, öreg ló. Hagyd ott! Húzódjunk balra.” Mert az ember akkor nem üreget keres, és nem is valamiféle ifjú izgalmat, hanem szántani akar.

Lyukak vannak a dolgok közepén.

Ekkor hosszú ideig nem szólt, én pedig nem sűrgettem. Végül azt mondta: - Augusztusban tűnt el. Abban az évben július elején találkoztam vele először, és olyan... - Homer felém fordult, és minden szót óvatos, kimért hangsúllyal ejtett. - Dave Owens, ragyogó volt! Ragyogóan vad és majdhogynem szelídítetlen. A szeme körüli apró ráncok mind eltűntek. Worth Todd valami konferencián vagy ilyesmin volt Bostonban. Ő pedig ott állt a teraszon - én az udvaron voltam, levetett inggel -, és azt mondta: „Homer, nem fogja elhinni.”

„Nem, asszonyom, de azért megpróbálom.”

„Találtam két új utat, és legutóbb már csupán 67 mérföld megtételével Bangorba értem.”

Emlékeztem, mit mondott régebben, és azt feleltem: „Az lehetetlen, asszonyom. Már megbocsásson, de én magam is végeztem méréseket a térképen, és a legkevesebb 126,4 kilométer... ennyi légvonalban.”

Erre elnevette magát, és szebb volt, mint valaha. Mint egy istennő a napsütésben, valami mesebeli hegyen, ahol nincs más, csak zöld fű és szökőkutak, semmi tüske, ami az ember karjába tép. „Úgy van - mondta -, és az egy mérföldet sem lehet lefűzni négy percnél kevesebb idő alatt. Matematikailag bebizonyították.”

„Ez nem ugyanaz.”

„Dehogynem. Hajtsa össze a térképet, és nézze meg úgy, hány mérföld az út, Homer. Csak kicsit kevesebb, ha kicsit hajtja össze, de sokkal kevesebb, ha nagyon behajtja.”

Ekkor felderengett előttem az utunk, mint ahogyan egy álom szokott, és azt feleltem: „Asszonyom, egy térképet össze lehet hajtani, de a földet nem. Vagy legalábbis nem ajánlatos megpróbálni. Hagyjon fel ezzel.”

„Nem, uram. Pillanatnyilag ez az egyetlen dolog az életemben, amivel nem hagynék fel, mert ott van, és mert az enyém.”

Három héttel később - úgy két héttel az eltűnése előtt - a következőkkel hívott fel Bangorból: „Worth New Yorkba ment, én pedig lejövök. De elkeveredtek az átkozott kulcsaim. Kinyitná a házat, Homer, hogy be tudjak menni?”

Nos, ez a telefonbeszélgetés nyolc órakor történt, éppen csak kezdett sötétedni. Indulás előtt ettem egy szendvicset és ittam egy sört - ez úgy húsz percig tartott. Aztán lementem a házukhoz. Az úttal együtt lehetett, mondjuk, negyvenöt perc. Amikor megérkeztem Toddék házához, már a kocsijelzőről

láttam, hogy a kamrában ég a villany, de biztos voltam abban, hogy nem én hagytam úgy. Annyira elgondolkoztam, hogy majdnem nekimentem a kis sportkocsinak. Olyan ferdén állt, mintha egy részeg szállt volna ki belőle, és egészen az ablakokig valami trutymó fedte, amibe valami hínárhoz hasonló volt beleragadva... de amikor rávetődött az autóm reflektorfénye, úgy tűnt, mozog. Megálltam a sportkocsi mögött, és kiszálltam. Az a valami ugyan nem hínár volt, de valóban valami növény, és tényleg mozgott... lassan és lomhán, mintha haldokolt volna. Amikor megérintettem, megpróbált a kezemre csavarodni. Borzalmas, undorító érzés. A nadragomba töröltem a kezem. Megkerültem a kis kocsit. Olyan koszos volt, mintha legalább 90 mérföldet tett volna meg latyakon és mocsáron keresztül. Fáradtnak tűnt. A szélvédőre bogarak kenődtek - de egyetlen, általam ismert bogárra sem hasonlítottak. Volt közöttük például egy veréb nagyságú molylepke, amely erőtlenül és haldokolva, de még mindig csapkodott a szárnyával. Voltak ott szúnyoghoz hasonló lények is, amelyeknek igazi, látható szemük volt - és mintha engem néztek volna. A különös növények haldokolva kaparászták a sportkocsi testét, próbáltak valamiben megkapaszkodni. Egyre csak az zakatolt a fejemben: „Hol a pokolban járhatott? És hogyan érhetett ide mindössze háromnegyed óra alatt?” Ekkor észrevettem valamit. Egy állat csapódott a hűtőrácsnak, éppen a Mercedes-embléma alatt - az a csillag a körben. Az ember általában azért gázolja el a kis állatokat, mert lekuporodnak az autó alatt abban reménykedve, hogy az majd elmegy felettük, és ők egészen maradnak. De néha egyik-másik felugrik, egyenesen neki annak az átkozott autónak, mintha bele akarna harapni egy jó nagyot, akármi legyen is az, ami az életére tör - megesik az ilyesmi. Talán ez az állat is így tett. Olyan gonosz feje volt, hogy én még azt is kinéztem belőle, hogy nekiugrik egy Sherman tanknak. Olyan volt, mint egy mormota és egy menyét nászának az eredménye, és mindenféle szörnyűség volt a testén. Rá se tudtam nézni. Megfájdult tőle a szemem, Dave; sőt rosszabb, fájt tőle az agyam. A bundája összecsomósodott a vértől, a mancsából pedig karmok nyúltak ki, olyanok, mint egy macskáé, csak hosszabbak. Nagy, sárgás, kifejezéstelen szeme volt. Gyerekkoromban volt egy porcelángyöngyöm, az volt ilyen. És a fogai. Hosszú, vékony, szinte varrótűhöz hasonlatos fogak álltak ki a szájából. Néhány foga beleakadt az autó acél hűtőrácsába. Ezért lógott még mindig ott; saját magát akasztotta fel a fogaival. Egyetlen pillantás elég volt, hogy tudjam, az egész feje tele van méreggel, mint egy csörgőkígyónak, és ráugrott a sportkocsira, amikor látta, hogy az el akarja ütni: halálra akarta sebezni. Eszem ágában sem volt leszedni onnan, mert a kezem tele volt sebekkel - a széna megcsikarta -, és biztos voltam benne, hogy a méreg, ha a vágásokba szívárog, ott helyben megöl.

A vezetőülés felőli ajtóhoz mentem, és kinyitottam. Felgyulladt a belső világítás, és megnéztem azt a speciális távolságmérőt, amelyet minden út előtt lenulláz... 31,6-ot mutatott.

Egy ideig csak bámultam, aztán a ház hátsó ajtajához mentem. Ophelia kifeszítette a szúnyoghálót, és betörte az üveget, hogy bedughassa a kezét, és ki- nyithassa az ajtót. Hagyott nekem egy üzenetet: „Kedves Homer - egy kicsit előbb értem ide, mint gondoltam. Találtam egy rövidebb utat; észbontó,

nem? Maga még nem volt itt, így hát úgy jöttem be, mint egy betörő. Worth holnapután érkezik. Meg tudja javítani a szúnyoghálót és beüvegezni az ajtót addigra? Remélem. Az ilyesmi mindig felidegesíti. Ha nem jövök ki köszönni, akkor alszom. A vezetés nagyon fárasztó volt, de semmi perc alatt ideértem! Ophelia."

Fárasztó! Még egy pillantást vettem arra az izére, amely az autó hűtőrácsáról lógott, és arra gondoltam: „Igen, biztos fárasztó volt. Jézusom, de még mennyire."

Homer szünetet tartott, és idegesen tördelni kezdte a kezét.

- Ezek után már csak egyszer láttam. Úgy egy héttel később. Worth itt volt, de kint volt a tónál. Úgy úszik, mintha fát fűrészelné vagy iratokat írna alá. Inkább mintha iratokat írna alá, azt hiszem.

„Asszonyom - kezdtem a mondókámat. - Nem az én dolgom, de most már tényleg abba kellene hagynia. Akkor éjjel, amikor visszajött és betörte az ajtó üvegét, hogy bejusson a házba, láttam valamit lógni az autója elején..."

„Ó, a mormota! Elintéztem" - mondta.

„Krisztusom! Remélem, vigyázott!"

„Rajtam volt Worth kertészkesztyűje. Egyébként meg nem volt semmi különös, Homer, csak egy mormota egy kis méreggel."

„De asszonyom, ahol mormota van, ott medve is van. És ha a maga első helyezett útján ilyen mormoták vannak, mi fog történni magával, ha felbukkan egy medve?"

Rám nézett, és megláttam benne azt a másik nőt - Dianát. Azt mondta: „Ha a világ más azokon az utakon, Homer, hát talán én is más vagyok. Ide nézzen."

A haja fel volt tűzve hátul egy hajtűvel; olyan volt, mint egy pillangó. Ekkor leengedte. Az ilyen haj láttán a férfi azon kezd el gondolkozni, vajon hogy festene egy párnán szétterülve. „Kezdett már őszülni, Homer. Lát most benne egyetlen ősz hajszálat is?" És széttúrta az ujjaival, hogy a nap megcsillanjon rajta.

„Nem, asszonyom."

Ragyogó szemmel nézett rám, és azt mondta: „A felesége jó asszony, Homer Buckland, de amikor a múltkor találkoztunk a boltban meg a postán, és váltottunk egy-két szót, láttam, hogy azzal a csak a nők számára ismert, elégedett pillantással nézi a hajamat. Tudom, mit gondol, és hogy mit mond a barátnőinek. .. hogy Ophelia Todd festi a haját. De ez nem igaz. Többször is eltévedtem, amikor rövidebb utat kerestem...elveszttem...és közben elveszítettem az ősz hajszálaimat is." Erre elnevette magát, de nem úgy, mint egy egyetemista, hanem mint egy középiskolás lány. Csodáltam őt, és vágyakoztam a szépsége után, de ekkor megláttam azt a másik szépséget is az arcán... és újra félni kezdtem. Féltettem és félttem tőle.

„Asszonyom, szerintem igen közel jár ahhoz, hogy többet is veszítsen, mint néhány ősz hajszálat."

„Nem. Ott más vagyok... ott teljesen önmagam vagyok. Az autómban ülve nem Ophelia Todd vagyok, Worth Todd felesége, aki egyetlen gyermeket sem tudott végig kihordani, aki verseket próbált írni, de nem ment, vagy aki a

bizottsági gyűléseken jegyzetel és hasonlók. Azon az úton feltör a legbensőm, és úgy érzem magam, mint..."

„Diana” - vágtam rá.

Kissé furcsán és meglepetten nézett rám, aztán elnevette magát. „Ó, mint valami istennő, igen, talán. Ő illik hozzám a legjobban, mert éjszakai ember vagyok - imádok fennmaradni, amíg be nem fejezem a könyvet, amit éppen olvasok, vagy amíg a nemzeti himnusz meg nem jelenik a TV-n, és azért is, mert olyan sápadt vagyok, mint a hold - Worth mindig azt mondja, hogy erősítőszerekre, vérvizsgálatra vagy valami hasonló baromságra lenne szükségem. A lelke mélyén minden nő istennő akar lenni, azt hiszem - a férfi pedig ennek valami halvány visszhangját hallva megpróbálja a nőt piederstálra emelni (egy nőt, aki lepisilné a saját lábát, ha nem guggolna le! Elégge vicces, ha az ember jobban belegondol) -, de a nő nem azt akarja, amit a férfi gondol. A nő szabad akar lenni, ennyi az egész. Hogy ha akar, felálljon és elmenjen..." - a tekintete a kocsi feljárón pihenő kis sport- kocsi tévedt, és összeszűkült a szeme. Aztán elmosolyodott. „Vagy, hogy vezessen, Homer. Egy férfi ezt sosem fogja megérteni. Azt hiszi, hogy egy istennő az Olümposz lankáin akar henyélni, gyümölcsöt eszegetni, ebben viszont semmi isteni vagy istennői sincs. A nő ugyanazt akarja, mint a férfi - vezetni."

„De legyen óvatos, hogy merre vezet, asszonyom, ez minden" - mondtam, mire ő felnevetett, és adott egy csókot a homlokom közepére.

„Az leszek, Homer" - mondta, de tudtam, hogy ez semmit sem jelent; úgy mondta, mint egy férfi, aki megígéri, hogy vigyázni fog a feleségére és a lányára, pedig tudja, hogy nem fog... nem tud.

Visszamentem az autómhoz, intettem neki, és egy héttel később Worth bejelentette az eltűnését. Eltűnt ő is és a kocsija is. Todd várt hét évet, aztán hivatalosan halottnak nyilvánította, aztán várt még egy évet - körülbelül -, és elvette a második Mrs. Toddot, azt, amelyik éppen most ment el előttünk. Nem várom el tőled, hogy egyetlen átkozott szót is elhiggyél.

Az egyik nagy, lapos hasú felhő felfedte a hold szellemét - félhold volt, és sápadt, mint a tej. A szívem nagyot ugrott a látványra, félig a rettegéstől, félig a szeretettől.

- Pedig én elhiszem. Minden egyes kibaszott, átkozott szót elhiszek. És ha nem igaz, Homer, hát annak kellene lennie.

Erre a nyakam köré kerítette a karját. A férfiak csupán ennyit tehernek, mert a világ csak a nőknek engedi meg, hogy puszilkodjanak. Elnevette magát, és felállt.

- Még ha nem kellene is igaznak lennie, akkor is az - mondta. Kivette a nadrágjából az óráját, és megnézte. - Meg kell néznem Scotték házát. Van kedved velem jönni?

- Azt hiszem, inkább üldögélek még itt egy kicsit, és gondolkodom.

A lépcsőhöz ment, aztán visszafordult, és egy fél mosollyal rám nézett. - Azt hiszem, igaza volt. Tényleg más volt azokon az utakon... semmi sem merészelte volna megérinteni őt. Téged vagy engem talán, őt azonban semmiképpen. - És szerintem fiatal.

Ezzel beszállt az autójába, és elindult, hogy ellenőrizze Scotték házát.

Mindez két évvel ezelőtt történt. Homer azóta Vermontba költözött, de azt hiszem, ezt már mondtam. Egy este meglátogatott. A haja meg volt fésülve, megborotválkozott, és valami kellemes arcvíztől illatozott. Az arca tiszta volt, a szeme élénk. Akkor éjjel hatvannak nézett ki hetven helyett, és bár örültem ennek, egy kicsit irigyeltem és gyűlöltem is érte. A reuma gonosz öreg halász, de akkor este, az enyémmel ellentétben, Homer kezébe egyetlen horgot sem mélyesztett.

- Elmegyek - jelentette be.

- Tényleg?

- Ühüm.

Értem. Gondoskodtál róla, hogy továbbítsák a postádat az új címedre?

- Nem akarom, hogy bármit is továbbítsanak... A számláim ki vannak fizetve. Tiszta lappal fogok indulni.

- Hát, azért add meg a címed. Írok neked néha pár sort, te vén számár - és máris éreztem, hogy rám telepszik a magány, mint egy köpönyeg... és ahogy ránéztem, tudtam, hogy nem egészen úgy állnak a dolgok, ahogyan mondta.

- Még nincs címem.

- Értem. Tényleg Vermontba mész, Homer?

- Hát, azoknak megteszi, akik tudni akarják.

Először nem akartam, de aztán mégis megkérdeztem: - Hogy néz ki most?

- Mint Diana. Csak kedvesebb.

- Irigyellek, Homer - mondtam, és így is volt.

Az ajtóban álltam. Félhomály volt, nyár dereka, amikor a mezők megtelnek parfümmel és murokkal. A telihold ezüstös csíkot festett a tóra. Homer átment a teraszomon, majd le a lépcsőn. Egy autó állt az út mellett, a motorja üresben járt, és mély hangon zúgott, mint az öreg autók, amelyek még mindig torpedóként repesztenek. Ha visszagondolok, úgy is nézett ki, mint egy torpedó. Egy kicsit megviseltnek tűnt, de látszott, jó pár mérföldet megtesz anélkül, hogy egy kicsit is erőlködne. Homer megállt a lépcsőm aljánál, és felvett valamit - a benzineskannája volt, a nagy, amelybe húsz liter is belefér. Végigment a járdámon az autó jobb oldaláig. Az asszony áthajolt az ülésen, és kinyitotta az ajtót. Felgyulladt a belső világítás, és egy röpke pillanatra megláttam őt, hosszú vörös haja az arcát keretezte, a homloka pedig úgy ragyogott, mint egy lámpa. Úgy ragyogott, mint a hold. Homer beszállt, és elhajtottak. Én pedig ott álltam a tornácon, és néztem, hogy a kis sportkocsi hátsó lámpája vörösen hunyorog a sötétben... és egyre kisebb lesz. Olyan volt, mint a parázs, aztán, mint egy szentjánosbogár, majd eltűnt.

Vermont, mondom mindenkinek, és ők azt hiszik, Vermontba ment, mert a legtöbben annál tovább nem is látnak. Néha még én magam is majdnem elhiszem, általában olyankor, amikor fáradt vagyok és elegendem van. Máskor elgondolkozom rajtuk - most például egész októberben ezt tettem, mert általában az október az a hónap, amikor a férfiak távoli helyekre és az oda vezető utakra gondolnak. A padon üldögélek, Bell boltja előtt, és Homer Bucklandre gondolok, és arra a gyönyörű lányra, aki áthajolt, hogy kinyissa neki az ajtót, amikor jobb kezében a vörös benzinnel teli kannával végigment a járdán. Tizenhat évesnél nem tűnt idősebbnek; olyan volt, mint egy kislány,

akit kimenőre engedtek az iskolából, és a szépsége valóban félelmetes volt, bár szerintem már nem ölné meg vele azt a férfit, akire ránéz; egy pillanatra ugyanis rám villant a szeme, és nem haltam meg, bár egy részem a lábai elé vetette magát.

Az Olümposz tündöklés a szemnek és a szívnek, és vannak olyanok, akik egész életükben sóvárognak utána, és talán olyanok is, akik rálelnek az oda vezető egyenes útra. Én viszont úgy ismerem Castle Rockot, mint a tenyeremet, és sosem tudnám itt hagyni, egyetlen első helyezett út miatt sem. Októberben a tó fölött az ég ugyan nem tündöklő dicsfény, de valahogy olyan derült azokkal a nagy, lomha, fehér felhőkkel; itt üldögélek a padon, 'Phelia Toddra és Homer Bucklandre gondolok, és bár nem feltétlenül szeretnék ott lenni, ahol ők vannak... még mindig azt kívánom, bárcsak dohányoznék.

A Jaunt

„Utolsó figyelmeztetés a 70l-es Jaunt utasainak” - visszhangzott a kellemes női hang a New York-i Kikötői Hatóság kék előcsarnokában. A KH nem sokat változott az utóbbi háromszáz évben - még mindig igénytelen és egy kissé ijesztő. Talán a digitális női hang az egyeden kellemes dolog benne - „Itt a Marsra, Whitehead Citybe induló jaunt-szolgálat” - folytatta a hang. - „A jeggyel rendelkező utasoknak a kék hálócsarnokban kell lenniük. Győződjenek meg róla, hogy érvényességi irataik rendben vannak. Köszönöm.”

Az emeleti hálócsarnok egyáltalán nem igénytelen. A padlót faltól falig osztrigaszürke szőnyeg borítja. A falak tojáshéjszínűek, rajtuk kellemes, absztrakt képek. A mennyezeten egyenletesen, nyugtatóan változó színek találkoznak és kavarnak. A hatalmas teremben száz ágy áll rendezett, fizes sorokban. Öt jaunt-kísérő járkál halkan, vidáman beszélve és tejet kínálgatva. A helyiség egyik végében volt a bejárat, amelyet fegyveres őrk vigyáztak, mellettük pedig egy kísérő, aki egy későn jövő utas papírjainak érvényességét vizsgálta, egy zaklatott üzletemberét, akinek hóna alatt a New York-i World Times összehajtogatott száma lapult. Pontosan vele szemben a padló egy körülbelül másfél méter széles és úgy három méter hosszú, gyermekcsúszdára emlékeztető csatornában végződött, amely áthaladt egy ajtó nélküli nyíláson. Az Oates család tagjai négy egymás melletti jaunt-ágyon feküdtek a terem túlsó végében. Mark

Oatest és feleségét, Marilyst két gyermekük fogta közre.

- Apa, most már mesélsz a jauntról? - kérdezte Ricky. - Megígérted.

- Igen, apa, megígérted - tette hozzá Patrícia, és ok nélkül, éles hangon felkuncogott.

Egy bikatermetű üzletember rájuk nézett, aztán folytatta az iratai tanulmányozását a hátán fekvő, fényesre pucolt cipőjű szépen egymás mellett. Mindenhol társalgás halk moraja és az utasok fészkelődése hallatszott.

Mark Marily Oatesra pillantott, és kacintott. Az asszony visszakacintott, de majdnem olyan ideges volt, mint amilyenek Patty hallatszott. Miért is ne?

gondolta Mark. Mindhármuknak ez az első útja. Ő és Marilys az utóbbi hat hónapban - amióta a Texaco

Vízgyár értesítette áthelyezéséről Whitehead Citybe - többször megtárgyalták annak előnyeit és hátrányait, ha az egész család költözik. Végül úgy döntöttek, hogy mindannyian átmennek a Marsra, arra a két évre, amíg ő ott állomásozik. Most, Marilys sápadt arcát nézve elgondolkodott, vajon az asszony sajnálja-e már, hogy így döntött.

Az órájára pillantott. Még csaknem fél óra van az indulásig. Az elég lesz, hogy elmesélje a történetet...és remélhetőleg ez majd eltereli a gyerekek gondolatait az idegeskedésről. Ki tudja, talán még Marilyst is lehűti egy kicsit.

- Rendben - felelte. Ricky és Pat komolyan figyeltek. A fia tizenkét éves, a lánya kilenc. Megint eszébe jutott, hogy Ricky már mélyen bent jár majd a pubertáskor ingoványában, a lányának pedig valószínűleg már nőni kezdenek a mellei, mire visszatérnek a Földre, és még most sem tudta elhinni. A gyerekek az aprócska Whitehead Általános Iskolába járnak majd az ott dolgozó mérnökök és olajtársasági tagok százegynéhány porontyával, és a fia talán néhány hónap múlva geológiai tanulmányútra megy a Phobosra. Nehéz elhinni... de igaz.

Ki tudja?, gondolta savanyúan. Talán az én félelmeimnek is jót tesz.

- Amennyire tudjuk - kezdte Mark -, a jauntot körülbelül háromszázhusz éve, úgy 1987 táján, egy Victor Carune nevű fickó találta fel. Egy titkos kutatási program keretében, amelyet a kormány fedezett... és persze a kormány végül át is vette az irányítást. Hisz végül minden vagy a kormányhoz, vagy az olajtársaságokhoz vezet. A pontos dátumot azért nem tudjuk, mert Carune meglehetősen excentrikus volt...

- Úgy érted, apa, hogy őrült? - kérdezte Ricky.

- Az excentrikus azt jelenti, hogy egy kicsit őrült, drágám - mondta Marilys, és a gyerekek feje fölött Markra mosolygott. Mintha már nem lenne olyan ideges, gondolta a férfi.

- Ó.

- Jó ideje kísérletezett már az eljárással, mielőtt a kormányt tájékoztatta volna

- folytatta Mark -, és csak azért mondta el nekik, mert a pénze nagyon fogyott, és eredmények nélkül nem kapott volna további támogatást.

- Örömmel vállaljuk a további támogatásokat - mondta Pat, és éles hangon megint felkuncogott.

- Úgy van, kicsim - mondta Mark, és lágyan felborzolta a lánya haját. Láttá, amint a terem túlsó végében zajtalanul csúszva kinyílik egy ajtó, és két újabb kísérő jön ki, a jaunt-szolgálat világos vörös kezeslábasában, és egy kerek asztalt toltak. Az asztalon egy gumicsőhöz erősített rozsdamentes acél szórófej volt, alul pedig, ízlésesen függöny mögé rejtve, két palack gáz; Mark jól tudja ezt. A kocsi oldalára akasztott, hálós zacskóban száz eldobható maszk van. Mark beszélt tovább, mert nem akarta, hogy a családja megpillantsa Léthe követéit; amíg nem feltétlenül muszáj.

És ha lesz ideje az egész történetet elmesélni, tárt karokkal üdvözlük a gázt. Figyelembe véve a másik lehetőséget.

- Azt biztosan tudjátok, hogy a jaunt csupán teleportáció, se több, se kevesebb - folytatta Mark. - A főiskolai kémia- és fizikaórákon néha Carune-

folyamatnak nevezik, de tulajdonképpen nem más, mint teleportáció. És - ha lehet hinni a történeteknek - maga Carune volt az, aki elnevezte „jaunt”-nak. Rengeteg sci-fi-könyvet olvasott, többek között egy Alfred Bester nevű férfi regényét, amelynek a címe Tigris! Tigris!, és ez a Bester alkotta a „jaunte” szót a teleportációra. Csakhogy az ő könyvében már gondolatokkal is lehet jauntolni, mi viszont erre nem vagyunk képesek.

A kísérők maszkot erősítettek az acélfűvókához, és átadták egy korosodó asszonynak a terem túlsó végében. Ő elvette, egyet lélegzett, aztán csöndesen, ernyedten esett az ágyára. Szoknyája kicsit fölhúzódott, feltárva egyik petyhüdt combját, melyet visszerek hálózta be. Az egyik kísérő tapintatosan megigazította rajta a szoknyát, míg a másik levette róla a használt maszkot, és egy újat erősített a cső végéhez. Ez Markot a motelszobák műanyag poharainak cseréjére emlékezteti. Könyörgött Istenhez, hogy Patty higgadjon le egy kicsit. Látott már olyan gyerekeket, akiket le kellett fogni, néha még sikítottak is, amikor a gumimaszkot az arcukra tették... Egy gyerektől ez nem rendellenes viselkedés, de csúnya látni, és nem akarja, hogy Pattyvel is ez történjen. Rickkel kapcsolatban bizakodóbb.

- Mondhatnánk azt is, hogy a jaunt a legeslegutolsó pillanatban jelent meg - folytatta Mark. Rickyhez beszélt, de közben megfogta kislánya kezét. A gyerek ujjai azonnal rémülten az övéi köré záródtak, jó szorosan. A kislány tenyere hideg volt, és kissé izzadt. - A világ kezdett kifogyni az olajból, és a még megmaradt készletek jelentős része a közel-keleti sivatagi népek birtokában volt, akik politikai fegyverként akarták használni. Alapítottak egy olajkartellt, OPEC névvel...

- Mi az a kartell, apa? - kérdezte Patty.

- Nos, egy monopólium - felelte Mark.

- Olyan, mint egy klub, szívem - szólt közbe Marilys. - De csak az lehet a tagja, akinek sok olaja van.

- Ó.

- Arra nincs most elég időnk, hogy az egész felfordulást felvázoljam - mondta Mark. - Majd az iskolában tanultok róla, de annyit elmondhatok, hogy a világban tényleg nagy felfordulás volt - legyen most ennyi elég. Az autótulajdonosok csak a hét két napján vezethettek, és egy liter benzin négy régi dollárba került...

- Húha - csodálkozott Ricky -, most egy liter csak egy cent körül van, ugye, apa?

Mark elmosolyodott. - Ezért megyünk most oda, ahová megyünk, Rick. A Marson majdnem nyolcezer évre elég olaj van, a Vénuszon pedig még húszezer évre való... de az olaj már nem is olyan fontos. Most, amire leginkább szükségünk van, az a...

- Víz! - kiáltott fel Patty, mire az üzletember fölnézett a papírjaiból, és rámosolygott.

- Úgy bizony - mondta Mark. - Mert az 1960 és 2030 közötti időszakban földi vizeink nagy részét megmérgeztük. A marsi jégsapkák első vízzé alakítását úgy hívták, hogy...

- Szalmaszál Művelet. - Ez Ricky volt.

- Igen. Ez 2045 körül történt. De a jauntot már jóval korábban felhasználták arra, hogy itt a Földön keressenek újabb tiszta vízelőhelyeket. Most pedig a víz a Mars legfőbb kiviteli árucikke... az olaj tulajdonképpen már mellékes. Akkoriban viszont nagyon fontos volt.

A gyerekek bólogattak.

- A lényeg, hogy ezek mindig is körülöttünk voltak, de csak a jaunt segítségével kaphattuk meg őket. Amikor Carune föltalálta az eljárását, a világ éppen egy újabb sötét középkor felé hanyatlott. Az előző télen csak az Egyesült Államokban több mint tízezer ember fagyott halálra, mert nem volt elég energia a fűtésre.

- Ó, Istenem - mondta Patty szárazon.

Mark jobb felé nézett. A kísérők egy ijedt utashoz beszéltek, győzködtek. A férfi végül elvette a maszkot, és másodpercek múlva mintha holtan terült volna el az ágyon. Ez neki az első, gondolta Mark. Ezt mindig észre lehet venni.

- Carune számára az egész egy ceruzával... néhány kulccsal... egy karórával... és néhány egérrel kezdődött. Az egerek révén pedig kiderült, hogy valami gond van...

Victor Carune az izgalom lázától botladozva ért vissza a laboratóriumába. Most már tudja, mit érzett Morse, Alexander Graham Bell és Edison... de ez mindegyiknél nagyobb dolog, és kétszer majdnem összetörte a teherautót visszafelé jövet a New Paltz-i állatkereskedésből, ahol utolsó húsz dollárján kilenc fehér egeret vett. Mindössze kilencvenhárom centje maradt a jobb első zsebében, és az a tizennyolc dollár a takarékszámláján... de most ez eszébe sem jutott. De ha eszébe jutott volna, biztosan nem izgatja.

A labor valójában egy helyreállított pajta volt egy, a 26-os útra kanyarodó, másfél kilométer hosszú földút végén. Éppen erre az útra fordult rá, amikor másodjára is majdnem összetörte kis Brat teherautóját. A tank már szinte üres, és újabb tíz napig vagy két hétig nem is lesz több benzinje, de ez sem érdekelte. Az agya eszelősen kavargott.

Ami történt, nem volt teljesen váratlan, egyáltalán nem. Az egyik ok, amiért a kormány támogatja anyagilag, még ha csak vacak évi húszezerrel is, az, hogy a részecskeátvitel terén mindig is volt valami szerény esély a sikerre.

De hogy épp így történjen...ilyen váratlanul... minden figyelmeztetés nélkül... és kevesebb árammal, mint amennyi egy színes tévé működtetéséhez szükséges... Úristen! Krisztusom!

Csikorogva megállt a Brattel a kapu előtti porban, megragadta a koszos ülésen mellette heverő doboz fogantyúját (a dobozon kutyák, macskák, hörcsögök és aranyhalak voltak, és egy felirat: A STACKPOLE ÁLLATKERESKEDÉSÉBŐL JÖVÖK), és rohant a hatalmas, kétszárnyú ajtó felé. A dobozból kihallatszott kísérleti alanyai rohangálása és kaparászása.

Megpróbálta kinyitni az egyik nagy ajtószárnyat, de az meg se mozdult. Ekkor jutott eszébe, hogy bezárta. Carune hangosan fölkiáltott: - A picsába! - és turkálni kezdett a kulcsai után. A kormány elrendelte, hogy a labor mindig legyen zárva - ez volt a támogatás egyik feltétele -, de Carune rendre elfelejtette.

Elővette a kulcsokat, aztán egy pillanatig egyszerűen csak bámulta őket megigézve, hüvelykujját végigfuttatva a Brat indítókulcsának bemetszésein.

Úristen! Krisztusom!, gondolta megint. Aztán megkereste a karikán a pajta ajtaját nyitó Yale kulcsot.

Mint ahogy az első telefont sem szándékosan használták - „Watson, jöjjön ide!”, üvöltötte bele Bell, amikor a papírjaira és önmagára egy kis savat lötytyintett -, az első teleportáció is véletlenül sikerült. Victor Carune teleportálta bal kezének két ujját a pajta ötven méterre lévő másik végébe.

Carune a pajta két végében két portált állított föl - mindkettő négyzetes volt, és akkora, mint egy kisebb könyv. Az ő oldalán egy egyszerű ionpuska volt, amelyet kevesebb, mint ötszáz dollárért bármelyik elektronikai áruházban lehet kapni, a másik oldalon, a túlsó kapun túl pedig egy ködkamra. A két portál között egy átlátszatlan zuhanyfüggönyhöz hasonló dolog volt, bár még senki nem látott ólomból készült zuhanyfüggönnyt. Carune ötlete abból állt, hogy az ionokat átlövi az egyes kapun, aztán átsétál a másikhoz, és megnézi, hogyan áradnak át a kettes kapu mögötti ködkamrán, és az ólompajzs majd bizonyítja, hogy valóban megtörtént az átvitel. Csakhogy az utolsó két év során a módszer csupán kétszer működött, és Carune-nak a leghalványabb fogalma sem volt, hogy miért.

Miközben beállította az ionágyút, ujjai átcsúsztak a kapun - ebből általában nem lett gond, aznap reggel viszont a fenekével meglökte a pöcköt a kapu bal oldalán lévő vezérlőtáblán. Nem is vette észre - a gépezet ugyanis csak a lehető leghalkabban zümmögött -, csak amikor bizsergést érzett az ujjában.

„Egyáltalán nem hasonlított az áramütésre”, írta Carune később egyetlen, erről a témáról megjelent cikkében, még mielőtt a kormány elhallgattatta. A cikk többek között a Népszerű Mechanika-ban is megjelent. A cikkért kapott hétszázötven dollár volt az utolsó elkeseredett próbálkozása, hogy találmányát magánvállalkozásként megtartsa. „Nem volt az a csípős fájdalom, mint amikor az ember megfog például egy rojtos villanydrótot. Sokkal inkább olyan érzés volt, mint amikor az ember egy nagyon keményen működő kis berendezés burkolatára teszi a kezét. A rezgés olyan gyors és könnyed, hogy szó szerint bizsergésnek érezzük.

Aztán a portálra nézve megláttam, hogy a mutatóujjam eltűnt egy átlós vágás mentén a középső ujjperc fölött, és egy kicsivel fölötte a középső ujjam is. És ráadásul még a gyűrűsujjam körme is.”

Carune ösztönösen visszarántotta a kezét, és fölkiáltott. Annyira fölkészült a vér látványára, írta később, hogy egy-két pillanatig oda is képzelte. Könyöke az ionágyúnak ütdött, és lelökte az asztalról.

Ott állt, és ujjait a szájába vette, ellenőrzésképpen, hogy még a helyükön vannak és épek. Eszébe jutott, hogy talán túl keményen dolgozott. Aztán valami más futott át az agyán: talán a legutolsó módosítások... talán azok csináltak valamit.

Carune nem küldte vissza az ujjait a másik oldalról. Tulajdonképpen egész életében csak egyszer jauntolt.

Először nem csinált semmit. Hosszú, céltalan sétát tett a pajta körül, kezével a hajába túrt, és azon tűnődött, fölhívja-e Carsont New Jerseyben vagy Buffingtont Charlotte-ban. Carson, az az ócska, seggnyaló állat sosem fogadna R-beszélgetést, Buffington viszont talán igen. Aztán támadt egy

ötlete. A kettes kapuhoz rohant, mert ha az ujjai valóban átmentek a pajtán, lennie kell valami nyomának.

De persze nem volt. A kettes kapu három Pomona narancsos ládán állt, és leginkább egy penge nélküli játék guillotine-ra hasonlított. A rozsdamentes acélkeretének egyik oldalán lévő csatlakozóból drót futott az átviteli terminálhoz, amely nem volt más, mint egy számítógéphez kötött részecske átalakító.

Amiről eszébe jutott, hogy...

Carune az órájára pillantott. Negyed tizenkettő volt. A kormányal kötött szerződése alapján egy kevéske pénzt és határtalanul értékes komputeridőt kapott. Ez az idő aznap délután háromig tartott, aztán, viszlát, hétfőig. Meg kellett mozdulnia, csinálni valamit...

„Ismét az egymásra rakott ládák halmára néztem - írja Carune a Népszerű Mechaniká-ban megjelent cikkében -, aztán az ujjbegyeimre. És természetesen ott volt a bizonyíték. Akkor azt gondoltam, saját magamon kívül senkit nem győz meg; de hát eleinte az embernek természetesen csak saját magát kell meggyőznie.”

- Mi volt az, apa? - kérdezte Ricky.

- Igen! - csatlakozott Patty. - Mi?

Mark halványan elvigyorodott. Mindannyian a történet rabjává váltak, még Marilys is. Szinte el is felejtették, hol vannak. Szeme sarkából látta, amint a jaunt-kísérők suttogva tolják asztalukat az utasok között, és sorra elaltatják őket. Civil részlegen sosem olyan gyors a folyamat, mint a katonáknál; a civilek idegesek lesznek, és vitatkozni kezdenek. A cső és a gumimaszk túlságosan emlékeztet a kórházi műtőre, ahol a sebész a késeivel ott ólálkodik valahol a gázkeverékeit rozsdamentes acéldobozokban tároló aneszteziológus mögött. Néha kitör a pánik, a hisztéria; és szinte mindig vannak olyanok is, akiknek egyszerűen inába száll a bátorságuk. Mark két ilyen látott, miközben a gyerekekhez beszélt: két férfi egyszerűen fölkeltek az ágyról, minden felhajtás nélkül a bejárathoz sétált, leszedte a gallérjához erősített érvényesítő címkét, leadta, és távozott anélkül, hogy visszanézett volna. A jaunt-kísérőknek szigorúan tilos vitatkozni a távozókkal; mindig akadnak olyanok, akik a megüresedő helyekre várnak, néha akár negyvenen-ötvenen is vannak, és reménykednek, még akkor is, ha a helyzet reménytelennek tűnik. Amint üresedés van, beengednek egy tartalék utast az ingére tűzött címkével.

- Carune két szálkát talált a mutatóujjában - mondta Mark a gyerekeknek. - Kiszedte, és félrerakta őket. Az egyik elveszett, de a másik ma is látható a Smithsonianben, Washingtonban. Hermetikusan lezárt üvegszekrényben van, a Hold-közetek mellett, amelyeket az első űrutazók hoztak a Holdról...

- A mi Holdunkról vagy a Mars egyik holdjáról? - kérdezte Ricky.

- A miénkről - felelte Mark halvány mosollyal. - A Marson csak egyetlen ember irányította űrhajó szállt le, Ricky. Egy francia expedíció valamikor 2030 körül. Ezért állították hát ki a Smithsonian Intézetben egy jó öreg narancsos láda hétköznapi szálkáját. Mert ez az első tárgy, amelyet ténylegesen teleportáltak - jauntoltak - a téren át.

- Aztán mi történt? - kérdezte Patty.

- Nos, a fáma úgy tartja, hogy Carune visszafutott...

Carune visszafutott az egyes portálhoz, és egy pillanatig csak állt ott, zakatoló szívvel, zihálva. Meg kell nyugodnom, mondta magának. Végig kell gondolnom ezt az egészet. Az ember nem használhatja ki maximálisan az idejét, ha bedilizik az idegtől.

Szándékosan mellőzve az agyát, amely sikítva sürgette, hogy tegyen már valamit, előásta a zsebéből a körömcsipeszét, és a reszelő hegyével kipiszkálta a szálkákat a mutatóujjából. Letette őket a Hershey csoki rúd papírájának fehér belső csomagolására, amelyet a transzformátor helyrepofozása közben eszegetett, amikor megpróbálta szélesíteni annak szállítókapacitását (ebben nyilvánvalóan a legvadabb álmait is túlszárnyaló sikert ért el). Az egyik száлка legurult a papírról és elveszett; a másik azonban a Smithsonian Intézetben végezte egy üvegszekrénybe zárva, amelyet vastag bársonykötelekkel kerítettek el, és amelyet egy komputervezérlésű, zárt láncú tévé kamerája éberén és örökké figyel.

Amikor végzett a száлкаeltávolítással, Carune kissé megnyugodott. Egy ceruza. Az is van olyan jó, mint bármi más. Elvett egyet a feje fölötti polcon lévő csipeszes írotáblája mellől, és óvatosan áttolta az egyes kapun. Az szép simán, centiről centire haladva el is tűnt. Olyan volt, mint valami optikai csalódás vagy egy nagyon jó bűvész trükk. A ceruza egyik oldalán ez állt: EBERHARD FABER NO. 2. Fekete betűk a sárgára festett fán. Mikor már az EBERH-ig minden eltűnt, Carune átsétált az egyes kapu másik oldalára. Belenézett.

Látta a kettévágott ceruzát: mintha egy kés szabályosan kettéhasította volna. Carune odanyúlt, ahol a folytatásnak kellett volna lennie, de persze nem volt ott semmi. Átszaladt a pajtán a kettes portálhoz, és a ceruza, hiányzó része ott hevert a legfelső láda tetején. Carune szíve úgy kalapált, hogy szinte az egész mellkasát rázta. Megragadta a ceruza hegyét, és áthúzta a többi részét.

Felemelte és megnézte. Aztán hirtelen az egyik padlódeszkára ezt írta vele: MŰKÖDIK! Olyan erősen rányomta a ceruzát, hogy az utolsó betűnél a grafit elpattant. Carune éles, metsző hangon nevetni kezdett az üres pajtában; olyan hangosan, hogy fölriasztotta a szunyókáló fecskéket, amelyek röpködni kezdtek a tetőgerendák között a magasban.

- Működik! - kiáltotta, és visszaszaladt az egyes kapuhoz. Egyik markában a törött ceruzát szorítva integetett. - Működik! Működik! Hallasz engem, Carson, te fasz? Működik, ÉS ÉN ALKOTTAM MEG!

- Mark, vigyázz, mit mondasz a gyerekek előtt - szidta meg Marilys.

Mark vállat vont. - Biztosan ezt mondta.

- Jó, de nem tudnál egy kicsit szelektívebben mesélni?

- Apa - szólt Patty. - Az a ceruza is a múzeumban van?

- Szarik a medve az erdőben? - kérdezett vissza Mark, aztán a szájára csapott. Mindkét gyerek féktelen nevetésben tört ki - de Patty hangjából eltűnt az az élesség, aminek Mark nagyon örült. Marilys egy pillanatig megpróbált komolynak tűnni, aztán ő is elnevette magát.

Legközelebb a kulcsok utaztak; Carune egyszerűen átlökte őket a kapun. Agya kezdett újra rendesen működni, és úgy gondolta, az első, amit

ellenőrizni kell, az, hogy az eljárás a másik oldalon pontosan ugyanazt hozza-e létre, vagy a dolgok esetleg megváltoznak útközben.

Nézte, amint a kulcsok átcsúsznak és eltűnnek; pontosan ugyanabban a pillanatban már hallotta is a csörrenésüket a pajta túlsó végében lévő ládán. Odaszaladt - valójában csak tipegett -, és útközben megállt, hogy félrelökje a sínen csúszó ólomfüggönyt. Sem a függönyre, sem az ionágyúra nem volt már szüksége. Különben is, az ionágyú teljesen tönkrement. Meg sem lehetne javítani.

Megragadta a kulcsokat, odament a lakathoz, amelyet a kormány kényszerére kellett a kapura felszerelnie, és belepróbálta a Yale kulcsot. Tökéletesen működött. Kipróbálta a ház kulcsát. Az is működött. Csakúgy, mint az iratszekrényeit nyitó kulcsok és a Brat teherautó indítókulcsa.

Carune zsebre tette a kulcsokat, és levette az óráját. Egy Seiko kvarccóra volt, a digitális kijelző alá beépített számológéppel - huszonnégy apró gomb, melyekkel az összeadástól a kivonásig és a négyzetgyökvonásig mindenféle műveletet el tudott végezni. Pompás kis műszer volt - és ami ugyanilyen fontos, időmérő eszköz. Carune az egyes kapu elé tette, aztán átlökte egy ceruzával.

Átszaladt a másik portálhoz, és fölkapta az órát. Amikor átlökte, az óra 11.31.07-et mutatott. Most 11.31.49-et. Nagyon jó. Ebből pénz lesz! Csak egy asszisztens kellett volna, aki egyszer s mindenkorra rögzíti a tényt, hogy nem nyertek időt. Na, mindegy. A kormány hamarosan gondoskodik erről, és annyi asszisztent kap majd, hogy nem fog elférni tőlük.

Kipróbálta a számológépet. Kettő meg kettő még mindig négy volt, nyolc osztva négygel kettő; tizenegy négyzetgyöke pedig 3,3166247... és így tovább.

Carune ekkor úgy döntött, elérkezett az egerek ideje.
- Mi történt az egerekkel? - kérdezte Ricky.

Mark habozott egy kicsit. Itt óvatosnak kell lennie, ha nem akarja annyira megrémíteni a gyerekeket (nem is beszélve a feleségéről), hogy percekkel az első útjuk előtt hisztizni kezdjenek. A legfőbb az, hogy az az érzés maradjon meg bennük: most minden rendben, a problémát már leküzdötték.

- Mint mondtam, volt egy kis gond...

Igen. Rettegés, elmebaj és halál. Ehhez a kis gondolhoz mit szóltok, srácok?

Carune a polcra tette A STACKPOLE ÁLLATKERESKEDÉSÉBŐL JÖVŐK feliratú dobozt, és az órájára pillantott. Hát nem fordítva vette fel? Megfordította. Háromnegyed kettő volt. Már csak egy és negyed óra komputerideje maradt. Hogy repül az idő, ha az ember jól érzi magát, gondolta, és vadul felkuncogott.

Kinyitotta a dobozt, belenyúlt, és a farkánál fogva kihúzott belőle egy cincogó fehér egeret. Az egyes kapu elé tette, és így szólt: „Gyerünk, egérke.” Az egér azonnal leszaladt a narancsos láda oldalán, amelyen a kapu állt, majd elszaladt a padlón.

Carune szitkozódva üldözni kezdte, és egyik kezével sikerült is megérintenie, mielőtt az egér besurrant két lécc közötti résbe, és eltűnt.

- A PICSÁBA! - ordította Carune, és visszaroht az egeres dobozhoz. Éppen idejében, hogy visszalökjön a dobozba két lehetséges szökevényt. Megfogott

egy másik egeret, ezt a testénél (foglalkozására nézve fizikus volt, és a fehér egerek szokásai idegenek voltak a számára), aztán lecsapta a doboz tetejét.

Ennek már a jó öreg hórukkot adta. Az egér elkeseredetten kapaszkodott Carune tenyerébe, de hiába: kis egérlábaival átbukfencezett az egyes portálon. Carune azonnal hallotta, hogy megérkezik a pajta túlsó végében lévő ládák tetejére.

Ezúttal futott, mert eszébe jutott, hogy az első egér milyen könnyedén meglépett. Nem kellett volna aggódnia. A kis állat csak kuporgott a láda tetején, szeme fénytelen volt, és gyengén szedte a levegőt. Carune lassított, és óvatosan közelített. Nem volt még dolga egerekkel, de nem is kellett negyvenéves veteránnak lennie ahhoz, hogy észrevegye, hogy valami nagyon nem oké.

(- Az utazás után az egér nem érezte magát túl jól - mesélte Mark Oates a gyerekeinek széles mosollyal, amelyen csak a felesége látta, hogy nem őszinte.)

Carune megérintette az egeret. Ha nem látja a szuszogását, azt hihette volna, hogy valami élettelenhez ért - amit mintha szalmával vagy fűrészporról tömtek volna ki. Az egér nem nézett Carune-ra; egyenesen előre meredt. Egy állandóan fészkelődő, nagyon vidám, életteli kis állatot dobott be; az eredmény pedig mintha egy egér, élő viaszbabuja lett volna.

Carune csettintett egyet az állat kis, rózsaszín szeme előtt. Az egér pislantott egyet... aztán holtan az oldalára dőlt.

- Carune tehát úgy döntött, kipróbál egy másik egeret - mondta Mark.

- Mi történt az elsővel? - kérdezte Ricky.

Mark újra felvillantotta széles mosolyát. - A teljes tisztelet megadásával nyugdíjazták - felelte.

Carune talált egy papírzacskót, és beletette az egeret. Majd este elviszi Mosconihoz, az állatorvoshoz. Mosconi majd felboncolja, és megmondja, hogy a belső szerveivel történt-e valami. A kormány valószínűleg nem engedné, hogy egy civil vonjon be a kutatásba, amelyet, amint tudomást szereznek róla, mindjárt háromszorosan titkosnak nyilvánítanának. Ez van, ezt kell szeretni, ahogy a legenda szerint macskamama is mondta kiscicáinak, mikor azok a tej melegségéről panaszkodtak. Carune elhatározta, hogy olyan későn fogja tájékoztatni eredményeiről a washingtoni Nagy Fehér Főnököt, amennyire csak lehet. Olyan csekélyke segítséget kapott tőle, hogy igazán várhat. Ez van, ezt kell szeretni.

Aztán eszébe jutott, hogy Mosconi kint lakik a francban, New Paltz másik végén, a Bratben pedig még félútra elegendő benzin sincs... a visszaútról ne is beszéljünk.

Már 2.03 volt - kevesebb, mint egy óra komputerideje maradt. Az átkozott boncolás miatt ráér később is aggódni.

Carune az egyes kapuhoz egy ideiglenes csúszdát tákolt (tulajdonképpen ez volt az első jaunt-csúszda, mesélte Mark a gyerekeknek, és Patty az egércsúszda ötletét szörnyen viccesnek találta), és rádobott egy újabb fehér egeret. A végét egy nagy könyvvel torlaszolta el, úgyhogy az egér pillanatnyi céltalan kaparászás és szimatolgatás után áthaladt a kapun, és eltűnt.

Carune átrohant a pajtán. Az egér halott volt.

Nem volt vér, sem daganat a testén, amely jelezte volna, hogy radikális nyomásváltozás repesztett meg benne valamit. Carune arra gondolt, talán az oxigénhiány...

Türelmetlenül csóválta a fejét. A fehér egér csupán néhány nanoszekundum alatt áthaladt a kapukon. Saját órája is igazolta, hogy az eljárás során az idő állandó marad, vagy legalábbis ahhoz rohadtul közel.

A második fehér egér követte az elsőt a papírzacskóban. Carune elővett egy harmadikat (vagyis egy negyediket, ha azt a szerencsését is beleszámítjuk, amelyiknek a résen át sikerült elmenekülnie), és elgondolkodott, vajon melyik fog el előbb: a komputerideje vagy az egérkészlete.

Ennek az egérnek a testét szorosan megmarkolta, és a hátsó részét áterőszakolta a kapun. A helyiség túlsó végében megjelentek a lábak...de csak a lábak. A testtől elválasztott kis lábak kétségbeesetten ásták a láda kemény fáját.

Carune visszahúzta az egeret. Nincs pszichomotoros izommerevség; az egér olyan erősen harapott bele a Carune hüvelykujja és mutatóujja közti bőrbe, hogy a vére is kiserkedt. Carune sietve visszadobta az állatot A STACKPOLE ÁLLATKERESKEDÉSÉBŐL JÖVŐK feliratú dobozba, és a laboratóriumi elsősegélykészletének kis üveg hidrogén-peroxidjával fertőtlenítette a sebet.

Ragtapaszt rakott rá, aztán addig turkált, míg talált egy pár vastag munkáskesztyűt. Érezte, hogy fogy az idő, fogy az idő, fogy az idő. Már 2.11 volt.

Kivett egy újabb egeret, és háttal áttolta a portálon - végig. Aztán átsietett a kettes kapuhoz. Ez az egér majdnem két percig élt; úgy-ahogy még járkált is egy kicsit. Végigtántorgott a Pomona narancsos ládán, az oldalára dőlt, erőtlenséggel felállt, aztán már csak kucorgott. Carune csettintett egyet az egér fejénél, mire az tett újabb négy, dülöngélő lépést, mielőtt ismét fölborult. Egyre lassabban lélegzett...egyre lassabban...és megállt. Meghalt.

Carune megborzongott.

Visszament, elővett egy újabb egeret, és fejével előre félig átdugta a kapun. Megjelent a túlsó oldalon, csak a feje...aztán a nyaka és a mellkasa. Carune óvatosan enyhítette szorítását az egér testén, készen arra, hogy megragadja, ha esetleg mocorogni kezd. De nem kezdett. Az egér csak állt ott, egyik fele a pajta egyik végében, a másik a másikban.

Carune átfutott a kettes kapuhoz.

Az egér élt, de rózsaszín szeme üveges és fénytelen volt. A bajsza meg se rezdült. A kapu mögött Carune-nak bámulatos látványban volt része: ahogy előbb a félbevágott ceruzát, most a félbevágott egeret látta. Apró gerince hirtelen fehér körben végződött; az ereiben vér lüktetett; a szövetek lágyan követték az élet árapálymozgását aprócska nyelőcsőve körül. Ha más nem is, gondolta Carune (és ezt később, a Népszerű Mechanika cikkében le is írta), nagyszerű diagnosztikai eszköz lehet belőle.

Aztán észrevette, hogy a szövetek mozgása megszűnt. Az egér meghalt.

Carune undorodva, az orránál fogva húzta ki, és társai mellé dobta a papírzacskóba. Elég a fehér egerekből, határozta el. Elpusztulnak.

Elpusztulnak, ha teljesen átdugom őket, elpusztulnak, ha félig dugom át őket fejjel előre. De ha fenékkal előre félig dugom át őket, ugyanolyan mozgékonyak maradnak.

Mi a franc van odabent?

Érzékelési jelek, jutott eszébe szinte találomra. Amikor áthaladnak a kapukon, látnak valamit - hallanak valamit - megérintenek valamit -, Istenem, talán valamiféle szagot is éreznek - ami szó szerint megöli őket. Mi lehet az?

Fogalma sem volt - de eltökélt szándéka volt, hogy kideríti.

Még mindig maradt majdnem negyven perce, mielőtt a COMLINK elorozná az adatbázisát. Lecsavarozta a hőmérőt a konyhaajtó melletti falról, visszaszaladt vele a pajtába, és átdugta a kapukon. A hőmérő 28 fokkal ment be - és 28 fokkal jött ki. Átkutatta a kamrát, ahol az unokái mulattatására őrzött néhány játékot, és talált egy csomag léggömböt. Egyet fölfújta, elkötötte, és átűtötte a kapun. Épen és sértetlenül jött ki a másik oldalon - Carune ezzel elindult az úton afelé, hogy megválaszolja a kérdését, vajon okoz-e hirtelen nyomásváltozást az, amit magában akkor már jaunt-eljárásként emlegetett.

Öt perccel a boszorkányóra előtt Carune átszaladt a házba, fölkapta az aranyhalas akváriumot (amelyben

Percy és Patrick a farkukkal csapkodtak, és nyugtalanul úszkáltak körben), és visszarahant vele a pajtába. Áttolta az aranyhalas gömböt az egyes portálon.

A kettes kapuhoz sietett. Az akvárium ott állt a narancsos ládán. Patrick hassal fölfelé lebegett a vízen; Percy pedig lassan, kábultan úszkált körbe-körbe az akvárium alján. Egy pillanattal később ő is hassal felfelé lebegett. Carune már éppen nyúlt az akváriumért, amikor Percy gyengén legyintett egyet a farkával, és folytatta az ábrándozó úszást. Úgy tűnt, lassan lerázza magáról, akármilyen hatás érte is, és amikor este kilenckor Carune visszatért Mosconi állatklinikájáról, Percy már ugyanolyan élénk volt, mint máskor.

Patrick viszont megdöglött.

Carune dupla adag haleledelt adott Percynek, Patricknek pedig hősöknek kijáró temetést a kertben.

Miután a komputerideje lejárt, Carune úgy döntött, átmegy Mosconihoz stoppal. Ennek megfelelően délután negyed négykor ott állt a 26-os út mellett, farmerben és rikító, skót kockás sportdzsekiben, hüvelykujját kitartotta, másik kezében pedig egy papírzacskó.

Végül egy szardíniásdoboznál nem sokkal nagyobb Chevette-et vezető kölyök megállt mellette, és Carune beszállt. - Mi van a zacskóban, haver? - Egy rakás döglött egér - felelte Carune. Végül megállt egy másik kocsi. Mikor a volánnál ülő gazda a zacskó felől érdeklődött, Carune azt felelte, néhány szendvics van benne.

Mosconi ott helyben fölboncolta az egyik egeret, és megígérte, hogy a többi is felboncolja később, és majd fölhívja Carune-t az eredményekkel. A kezdeti eredmények nem voltak valami biztatók: a fölnyitott egér tökéletesen egészséges volt, attól a ténytől eltekintve, hogy meghalt.

Lehangoló.

- Victor Carune excentrikus volt, de nem bolond - mondta Mark. A jaunt-kísérők egyre közelednek, sietnie kell... különben Whitehead City ébresztőtermében kell majd befejeznie. - Aznap este hazafelé stoppolva - és a történet úgy tartja, hogy az út java részét gyalog kellett megtennie - rádöbbsent, hogy talán egyetlenegy csapásra megoldotta az energiaválság harmadrészét. A különféle árucikkeket, amelyeket eddig vonaton, teherautóval, hajóval vagy repülővel szállítottak, mostantól jauntolhatják is. Az ember ír a barátjának Londonba, Rómába vagy Szenegálba, és ő rögtön másnap már meg is kapja a levelet - anélkül, hogy egyetlen csepp olajat is el kellene égetni. Mi ezt már természetesnek tartjuk, de higgyétek el, Carune számára nagy, dolog volt. És mindenki más számára is.

- De mi történt az egerekkel, apa? - kérdezte Rick.

- Carune is egyre ezt kérdezgette magától - felelte Mark -, mert arra is rájött, hogy ha az emberek jauntolhatnának, az csaknem az egész energiaválságot megoldaná. És hogy képesek lennének meghódítani a világegyetemet. A Népszerű Mechaniká-ba írt cikkében azt állítja, hogy végül még a csillagokat is meghódíthatnánk. A patak metaforát használta: egy sekély patakon átkelhetünk úgy, hogy még a cipőnk sem lesz vizes, ha fogunk egy nagy, követ, a patakba dobjuk, ráállunk, aztán fogunk egy másikat, és azt is a vízbe dobjuk. Majd fogunk egy harmadikat, és a második kőre lépve azt is a patakba dobjuk, és ezt egészen addig folytatjuk, amíg végül a kövek átérnek a patakon... vagyis, ebben az esetben, a Naprendszeren, sőt talán a galaxison.

- Én ezt nem értem - mondta Patty.

- Mert pulykaszar van az agyad helyén - szólt Ricky önelégülten.

- Nem igaz! Apa, Ricky azt mondta...

- Gyerekek, ne csináljátok ezt - szólt rájuk Marilys kedvesen.

- Carune egészen jól látta, mi fog történni - mondta Mark. - Leszállásra programozott, távirányítású űrhajók indultak először a Holdra, aztán a Marsra, a Vénuszra és a Jupiter külső holdjaira... tulajdonképpen egyetlen céllal...

- Hogy állítsanak föl egy jaunt-állomást az űrhajósok számára - vágott közbe Ricky.

Mark bólintott. - Tudományos állomásaink már a Naprendszer minden részén megtalálhatók, és egyszer talán, jóval a mi halálunk után, találunk magunknak egy új bolygót is. Jaunt-hajóink négy különböző csillagrendszer felé haladnak, és mind a négynek saját naprendszere van... de még nagyon hosszú időbe telik, mire odaérnek.

- Én csak azt akarom tudni, mi történt az egerekkel - szólt közbe Patty türelmetlenül.

- Nos, a kormány végül beleütötte az orrát a dolgokba - mondta Mark. - Carune távol tartotta őket, ameddig csak tudta, de egy idő után tudomást szereztek az eredményekről, és két kézzel kaptak utánuk. Carune a jaunt-terv névleges főnöke volt tíz évvel később bekövetkezett haláláig, valójában azonban soha

többé nem volt már felelős a programért.

- Ő, szerencsétlen - mondta Rick.

- De hős lett belőle - szólalt meg Patrícia is. - Benne van minden történelemkönyvben, mint Lincoln és Hart elnök.

Ez biztosan nagy vigasz neki... akárhol van is, gondolta Mark, aztán a keményebb részeket gondosan elkerülve folytatta.

A kormány, amelyre a fokozódó energiaválság terhe nehezedett, valóban két kézzel kapott az eredmények után. Amilyen hamar csak lehet, pénzt akartak látni a jauntból - lehetőleg már tegnap. Az 1990-es évek gazdasági káoszával és az anarchia és tömeges éhínség egyre fenyegetőbbnek tűnő képével küszködő kormányt csak hatalmas erőfeszítések árán sikerült lebeszélni arról, hogy a találmányt a jauntolt tárgyak kimerítő spektrográfiai analízisének befejezése előtt bejelentsék. A vizsgálatok után - amelyek egyébként semmilyen változást nem mutattak ki a jauntolt termékek szerkezetében - hatalmas nemzetközi csinnadrattával bejelentették a jaunt létezését. Az amerikai kormány ez egyszer intelligenciát tanúsítva (végül is, a szükségszerűség a találékonyság szülőanyja), a Young & Rubicamre bízta a reklámhadjáratot.

Ekkor kezdett kialakulni a mítosz Victor Carune, a korosodó, igen furcsa ember körül, aki talán hetente kétszer zuhanyozott, és ruhát csak akkor váltott, ha eszébe jutott. A Young & Rubicam, majd az utánuk következő ügynökségek Carune-t Thomas Edison, Eli Whitney, Pecos Bill és Flash Gordon keverékévé alakították. Az egészben csak az volt a morbid (és ezt Mark Oates nem kötötte a családja orrára), hogy Victor Carune addigra talán már meghalt vagy megőrült. Azt mondják, hogy a művészet az életet utánozza, és Carune valószínűleg jól ismerte azt a Robert Heinlein-regényt a hasonmásokról, akik a nyilvánosság előtt híres embereket helyettesítenek.

Victor Carune problémát jelentett; gyötrő problémát, amelyet egyszerűen nem lehetett megoldani. Nagyszájú léhűtő volt, a hatvanas évek maradványa - azé az időszaké, amikor az energiakészlet még elegendőnek tűnt, hogy a lehűtés luxus legyen. Ezek azonban a ronda nyolcvanas évek voltak, az eget füstfelhők szennyezték, és úgy nézett ki, hogy a kaliforniai partvonal egy hosszú szakaszát úgy hatvan évre lakhatatlannak fogják nyilvánítani egy kis radioaktív „szivárgás” miatt.

Victor Carune egészen 1991-ig gond maradt - azután viszont gépies bólogatóvá vált. Mosolygós, csöndes, nagypapás, a híradókban emelvényekről integető alak lett belőle. 1993-ban, három évvel azelőtt, hogy hivatalosan is bejelentették a halálát, a Rózsák Tornája parádé felvezető kocsijában integetett. Rejtélyes. És kissé baljós.

A jaunt - a működő teleportáció - bejelentése 1988. október 19-én letaglózta az egész világot, és gazdasági felfordulást okozott. A világ pénzpiacain az üttött-kopott, jó öreg amerikai dollár árfolyama hirtelen olyan magasra szökkent, hogy a tetőt is átütötte. Akik grammonként huszonnyolc dollárért vették az aranyat, váratlanul azt látták, hogy egy gramm alig huszonhat dollárt ér. A találmány bejelentése és az első működő állomások megjelenése között eltelt évben New Yorkban és Los Angelesben a tőzsde alig mászott ezer pont fölé. Az olaj ára hordónként hetven centre esett vissza, és 1994-re, amikor már az államok hetven jelentős városában működtek jaunt-állomások, az OPEC is megszűnt, és az olajár rohamosan esni kezdett. 1998-ra

már a szabad világ legtöbb városában léteztek jaunt-állomások, amelyeken keresztül a termékeket rutinszerűen szállították Tokió és Párizs, Párizs és London, London és New York, New York és Berlin között, az olaj hordónkénti ára pedig tizennégy dollárra zuhant. 2006-ra, amikor már az emberek is rendszeresen használták a jauntot, a tőzsde ötezer ponttal az 1987-es szint fölélt állapotodott meg, az olaj ára hordónként hat dollár volt, és az olajtársaságok kezdték megváltoztatni a nevüket. A Texacóból Texaco Olaj/Víz lett, a Mobilból Mobil Hidro-2-Ox.

2045-re a vízkutatás lett a nagy buli, az olaj pedig ismét azzá vált, ami 1906-ban volt: játékszerre.

- De mi lett az egerekkel, apa? - kérdezte Patty türelmetlenül. - Mi történt az egerekkel?

Mark úgy döntött, most már nem lehet semmi baj.

Felhívta a gyerekek figyelmét a jaunt-kísérőkre, akik már csak háromsornyira jártak tőlük. Rick csak bólintott, Patty viszont nyugtalannak tűnt, ahogy egy divatosan leborotvált és befestett fejű hölgy a gumimaszkba szippantva eszméletlenül lehanyatlott.

- Ébren nem lehet jauntolni, ugye, apa? - kérdezte Ricky.

Mark bólintott, és biztatóan Patrícára mosolygott.

- Carune erre már jóval azelőtt rájött, hogy a kormány beszállt volna a programba - mondta.

- Hogyan avatkozott be a kormány, Mark? - kérdezte Marilys.

Mark elmosolyodott. - A komputeridővel - felelte.

- Az adatbázissal. Ez volt az egyetlen dolog, amit Carune nem tudott se kikönyörögni, se kölcsönkérni, se ellopni. Tulajdonképpen a számítógép végezte a részecskeátvitelt, az kezelte a több milliárd információrészletet. Tudjátok, még ma is ez biztosítja azt, hogy megérkezésükor ne hogy a gyomruk közepén találjuk a fejünket.

Marilys megrázkódott.

- Ne félj - nyugtatta a férje. - Még soha nem történt ilyesmi, Mare. Soha.

- Mindig van egy legelső alkalom - motyogta az asszony.

Mark Rickyre pillantott. - Honnan tudta? - kérdezte a fiát. - Szerinted miből jött rá Carune, hogy közben aludni kell, Rick?

- Amikor háttal dugta át az egereket a kapun - kezdte Rick lassan -, semmi bajuk nem esett. Legalábbis addig, míg egészen át nem tolta őket. Csak akkor - hát, dobták fel a talpukat -, amikor fejfel előre tolta át őket. Ugye?

- Igen - mondta Mark. A jaunt-kísérők a feledés néma kocsiját tolva egyre közeledtek. Úgy látszik, nem lesz ideje befejezni a történetet; de talán jobb is így. - Természetesen nem kellett sok kísérlet ahhoz, hogy rájöjjenek, mi is történik. A jaunt teljesen tönkretette a szállítmányozást, gyerekek, de a kutatók válláról legalább levette a terhet...

Igen. Az léghűtés ismét luxussá vált. A kísérletek még több mint húsz évig folytatódtak, bár Carune-t az elkábított egerek már az első próbálkozások során meggyőzték arról, hogy öntudatlan állatokra nem hat az organikus effektus, vagy egyszerűbben, a jaunt-effektus.

Mosconival több egeret is elkábítottak, áttolták őket a kapun, aztán a másik oldalon izgatottan várták, hogy alanyaik fölébredjenek... vagy

meghaljanak. Az egerek fölébredtek, és rövid gyógyulgatás után folytatták megszokott életüket - ettek, basztak, játszadoztak és szartak -, minden beteges hatás nélkül. Ezek az egerek lettek az elsők a számtalan egérnemzedék közül, amelyeket nagy érdeklődéssel tanulmányoztak. Semmiféle hosszú távú káros hatás nem jelentkezett rajtuk; nem döglöttek meg hamarabb, a kölykeik nem születtek két fejjel vagy zöld bundával, és ezeken az egérpalántákon sem mutatkozott semmiféle hosszú távú hatás. - Mikor kezdték emberekkel is, apa? - kérdezte Rick, pedig ezt már biztosan tanulták az iskolában. - Meséld el ezt is!

- Én azt akarom tudni, mi történt az egerekkel! - mondta újra Patty.

Noha a jaunt-kísérők már elérték az ő soruk elejét (ők a végénél voltak), Mark Oates egy pillanatra eltöprengett. A lánya, aki kevesebbet tud, a szívére hallgatott, és föltette a helyes kérdést. Ezért inkább a fia kérdését választotta.

Az elsőként jauntoló emberek nem űrhajósok vagy berepülő pilóták voltak, hanem önként jelentkező elítéltek, akiknek még a pszichológiai stabilitását sem tanulmányozták különösebben. Tulajdonképpen a kutatásért akkor felelős tudósok véleménye szerint (Carune nem volt közöttük; ő csupán névleges vezető lett) minél torzabbak, annál jobb. Ha egy agyilag zokni átmegy a kapukon, és normálisan jön ki a túloldalon - vagy legalábbis nem lesz borzalmasabb, mint amikor bement -, akkor az eljárás valószínűleg biztonságos a világ vezetői, politikusi és divatmodelljei számára.

Fél tucat ilyen önkéntes érkezett a vermonti Province-ba (ez a telep azóta éppen olyan híressé vált, mint az észak-carolinai Kitty Hawk volt), ahol gázzal elaltatták, és egyenként átengedték őket az egymástól pontosan három kilométerre álló portálokra.

Mark ezt elmesélte, mert mind a hat önkéntes tökéletes állapotban és élénken tért vissza. Köszönik, jól érezték magukat. A jelentésben szereplő hetedik önkéntesről viszont nem mesélt. Ennek az alaknak, aki lehetett valóság, mítosz vagy (és ez a legvalószínűbb) e kettő keveréke, még neve is van: Rudy Foggia. Foggiát állítólag gyilkosságért ítélték halálra Florida államban: négy idős embert ölt meg egy sarasotai bridzspartin. A fáma szerint a CIA és az FBI egy rendkívüli, egyszeri és megismételhetetlen ajánlattal állt Foggia elé: haladjon át a kapukon teljesen ébren, és ha egészségesen megteszi az utat, kegyelmet kap, Thurgood kormányzó aláírásával. Szabadon követheti majd az Egyetlen Igaz Hit tanításait, vagy elintézhethet még néhány bridzselő, sárga nadrágos, fehér cipős öreget. Ha holtan vagy örülten érkezik meg, hát akkor ez van, ezt kell szeretni. Ahogy a jelentés szerint a cica mondta. Mit szól hozzá?

Foggia, aki jól tudta, hogy Florida az az állam, ahol komolyan veszik a halálbüntetést, és akinek az ügyvédje azt mondta, hogy minden valószínűség szerint ő lesz a következő, aki meglovagolja a Jó Öreg Csillagszórót, elfogadta az ajánlatot.

A Nagy Napon, 2007 nyarán annyi tudós volt jelen, hogy az esküdtek padját is megtöltötték volna (négy-öt csere is maradt), de ha a Foggia-történet igaz - és Mark Oates szerint minden bizonnyal igaz -, kétséges, hogy a tudósok voltak azok, akik beszéltek. Sokkal valószínűbb, hogy a Foggiát

Raifordból Montpelier-be, aztán Montpelier-ből egy páncélozott autóban Province-be kísérő egyik őrnök járt el a szája.

- Ha élve jövök ki - mondta állítólag Foggia -, csirkét kérek vacsorára, mielőtt elszívom ezt a cigit. - Ezzel átlépett az egyes kapun, és azonnal meg is jelent a kettes kapuban.

Rudy Foggia túlélte az utazást, de egyáltalán nem volt olyan állapotban, hogy elfogyaszthatta volna csirkéjét. A három kilométeres út során (amely a számítógép szerint 0,000000000067 másodpercet vett igénybe) Foggia haja teljesen hófehér lett. Az arca fizikailag nem változott semmit - nem lett ráncos, tokás, netán soványabb -, mégis magas, szinte hihetetlenül magas kor érzetét keltette a szemlélőkben. Foggia átcoszogott a kapun, a szeme üresen kidülledt, a szája rángatózott, a karját pedig kitérte maga előtt. Nyáladzani kezdett. A köréje gyűlt tudósok visszahőköltek, és Mark egyáltalán nem hiszi, hogy közülük beszélt volna valaki; végül is, ők tudtak a patkányokról, a tengerimalacokról és a hörcsögökről; tulajdonképpen minden állatról, amelynek valamivel több agya van egy átlagos féregnél. Kissé úgy érezhették magukat, mint azok a náci tudósok, akik zsidóasszonyokat próbáltak német juhászkutyák spermájával megtermékenyíteni.

- Mi történt? - üvöltötte az egyik tudós (állítólag üvöltötte). Ez volt az egyetlen kérdés, amit Foggiának volt alkalma megválaszolni.

- Az örökkévalóság van odabent - mondta, azzal holtan esett össze. A diagnózis szerint szívroham volt.

Az egybegyűlt tudósoknak pedig ott maradt a holtteste (amelyről aztán rendszeren gondoskodott a CIA és az FBI), és ez a különös, szörnyű kijelentés: Az örökkévalóság van odabent.

- Apa, tudni akarom, mi történt az egerekkel - ismételte Patty. Csak azért volt megint lehetősége feltenni a kérdést, mert a drága öltönyös, fényes cipőjű férfi némi gondot okozott a jaunt-kísérőknek. Nem igazán akarta belélegezni a gázt, és ezt rengeteg marhasággal próbálta leplezni. A kísérők végezték a dolgukat, ahogy tudták - mosolyogva, nyugtatgatva győzködtek -, de ez a kis incidens lelassította őket.

Mark fölsóhajtott. Ő hozta föl a témát - csak azért, hogy elvonja a gyerekei figyelmét az utazás előtti felhajtásról, így igaz, de akkor is ő kezdte -, most pedig valószínűleg be kell fejeznie, olyan őszintén, amennyire csak lehet, anélkül, hogy megriasztaná vagy fölidegesítené őket.

Nem mesélhet például C. K. Summers könyvéről, A jaunt politikájáról, amelynek egyik fejezete, A jaunt titkai, a jaunt körüli hihetőbb pletykákat foglalta össze tömören. Benne van Rudy Foggia, a bridzsklubbeli gyilkos is, aki nem ette meg a csirkevacsoráját. És még úgy harminc (vagy több... vagy kevesebb... vagy ki tudja) esettanulmány: az utóbbi háromszáz évben önkéntesek, bűnözők vagy örültek jauntoltak ébren. Legtöbbjük holtan érkezett meg a túloldalra. A többi reménytelenül elmebeteg lett. Néhány esetben mintha maga a visszatérés ijesztette volna halálra őket.

Summers pletykái és titkos iratai azt a nyugtalanító tényt is tudtukra adják, hogy a találmányt nyilvánvalóan többször is használták gyilkos fegyverként. A leghíresebb (és az egyetlen dokumentált) esetben, amely csupán harminc évvel ezelőtt történt, egy Lester Michaelson nevű jaunt-kutató összekötözte a

feleségét a lánya műszálas kötelével, és a sikoltozó asszonyt átlökte a nevadai Silver City jaunt-portálján. De még mielőtt ezt megtette volna, az irányítópulton megnyomta a Nulla gombot, kitörölve ezzel a lehetséges több százezer kijárat mindegyikét, amelyen át Mrs. Michaelson kijuthatott volna - a szomszédos Renótól kezdve egészen az Io nevű Jupiter-hold kísérleti jaunt-állomásáig. Mrs. Michaelson tehát örökre ott jauntol valahol a nagy semmiben. Michaelson ügyvédje, miután a vádlottat épelméjűnek nyilvánították, és alkalmasnak arra, hogy bíróság elé álljon (a törvény szűk keretei között talán normális, valójában azonban Lester Michaelson teljesen őrült), szokatlan védelmet ajánlott: kliensét nem ítélik el gyilkosságért, mert senki sem tudja meggyőzően bebizonyítani, hogy Mrs. Michaelson halott.

Ez aztán fölidézte az asszony szörnyű szellemét, amely testtelenül, mégis valamiképpen érző lényként sikoltozik az elfeledettség börtönében...most már mindörökre. Michaelsont elítélték és kivégezték.

Summers azt is leírja, hogy néhány ócska kis diktátor arra használta a jauntot, hogy megszabaduljon a politikai szakadároktól és ellenfelektől; páran úgy vélik, a maffiának is megvannak a maga illegális jaunt-állomásai, amelyeket CIA-kapcsolataikat igénybe véve rákötöttek a központi jaunt-komputerre. Azt is állítják, hogy a maffia a jaunt nulla kapacitásának felhasználásával szabadul meg testektől, amelyek, ellentétben a szerencsétlen Mrs. Michaelsonéval, már teljesen élettelenek. A jaunt tehát jobb, mint Jimmy Hoffa gépezetei, és sokkal jobb, mint a helyi kavics vagy kőbánya.

Summers a fentiekből vont le következtetéseit és alkotta meg teóriáit; és persze Patty kitartó kérdezősködését is erre lehet visszavezetni.

- Nos - mondta Mark lassan, miközben felesége a szemével jelzett, hogy legyen óvatos -, még most sem lehet tudni, Patty. De minden állatkísérletből - beleértve az egerekkel végzett kísérleteket is - azt a következtetést vonták le a kutatók, hogy míg fizikailag az út szinte pillanatnyi, szellemileg nagyon hosszú időt vesz igénybe.

- Nem értem - mondta Patty morcosan. - Tudtam, hogy nem fogom érteni.

Ricky azonban elgondolkozva nézett az apjára. - Tovább gondolkoztak - mondta. - Mármint a kísérleti állatok. És velünk is ez történne, ha nem ütnének ki bennünket.

- Igen - mondta Mark. - Így gondoljuk.

Ekkor valami felderengett Ricky szemében. Rémület? Izgalom? - Ez nem csak egyszerű teleportálás, ugye, apa? Az idő elferdül ott bent.

Az örökkévalóság van odabent, gondolta Mark.

- Bizonyos szempontból igen - felelte. - De ez amolyan képregényekbe illő kifejezés: jól hangzik, de valójában semmit sem jelent, Rick. A tudat fogalma körül keringünk, és a tény, hogy a tudat nem bontható részekre - egységes és állandó marad. Még egyfajta dilis időérzéke is megmarad. Azt viszont nem tudjuk, hogy a puszta tudat hogyan mérheti az időt, vagy, hogy ez a fogalom jelent-e egyáltalán valamit a számára. Sőt még azt sem vagyunk képesek felfogni, mi is a tudat önmagában.

Mark elhallgatott, aggasztotta fia tekintete, amely hirtelen olyan élesen és kíváncsian villant rá. Érti, de mégsem érti, gondolta Mark. Az agy az ember

legjobb barátja; még akkor is szórakoztatja, ha nincs semmi olvasni- vagy tennivalója. De ha túl sokáig nem kap ingert, az ember ellen fordul. Vagyis önmaga ellen fordul, saját magára támad, vagy akár egyfajta elképzelhetetlen önkannibalizmus során el is emészti önmagát. Mennyi időt töltenek bent az utasok években mérve? A testnek 0,000000000067 másodpercbe telik, de vajon mennyi az út a felbonthatatlan tudatnak? Száz év? Ezer? Egymillió? Egymilliárd? Mennyi időt kell az embernek egyedül töltenie a gondolataival egy végtelen, fehér mezőn? És aztán, ha már eltelt egymilliárd örökkévalóság, nagy csattanással visszatér a fény, a forma, a test. Ki nem örülne bele?

- Ricky... - kezdte, de addigra a kísérők odaértek a kocsijukkal.

- Készen állnak? - kérdezte egyikük.

Mark bólintott.

- Apa, én félek - mondta Patty vékony hangon. - Fájni fog?

- Nem, kicsim, egyáltalán nem fog fájni - felelte Mark nyugodt hangon, a szíve azonban egy kicsit gyorsabban vert - mindig ez van, pedig ez már körülbelül a huszonötödik útja lesz. - Én megyek elsőnek, és majd meglátod, milyen egyszerű az egész.

A jaunt-kísérő kérdőn pillantott rá. Mark bólintott, és elmosolyodott. A maszk leereszkedett. Mark megfogta, és mélyet lélegzett a sötétségből.

A Whitehead Cityt körülvevő kupolán át látszó, súlyos fekete marsi égnek ébredt elsőként tudatára. Itt éjszaka van, és a Föld fölött most álombéli, szenvedélyes ragyogással terülnek szét a csillagok.

A második, amit észrevett, az ébresztőteremben uralkodó zűrzavar volt - motyogás, aztán kiáltozás, majd egy metsző sikoly. Ó, édes Istenem, ez Marilys!, gondolta, és a szédülés hullámaival küszködve, nagy nehezen lemászott jaunt-ágyáról.

Újabb sikoly hallatszott. Jaunt-kísérők futottak az ágyaik felé, élénkvörös kezeslábasuk lötyögött a térdükön. Marilys tántorogva, hadonászva közeledett. Újra sikoltott, aztán összeesett, és egyik görcsös kezével gyengén meglökött egy gazdátlan jaunt-kocsit, amely lassan gurulni kezdett végig a soron.

Mark tekintete követte az irányt, amerre felesége mutatott. Meglátta. Indulás előtt nem rettegés volt Ricky szemében, hanem izgalom. Tudhatta volna, hiszen ismeri Rickyt - Rickyt, aki hétéves korában Schenectadyban leesett a hátsó kertjükben lévő fa legmagasabb ágáról, és eltörte a karját (és nagy szerencséje volt, hogy csak azt törte el); Rickyt, aki bármely más gyereknél gyorsabban és, messzebbre mert menni a deszkájával; Rickyt, aki minden veszélyes

dologba elsőként vágott bele. Ricky és a félelem nem igazán ismerik egymást. Egészen mostanáig.

Ricky mellett a húga - hál' istennek - még aludt. A lény, amely valaha az ő fia volt, jaunt-ágyán ugrált és vonaglott. A tizenkét éves fiún hófehér hajzuhatag nőtt, tekintete hihetetlenül magas korról árulkodott, a szaruhártyája pedig betegesen sárga lett. Magánál az időnél ősbib teremtmény volt, amely kisfiút játszott; és mégis borzalmas, obszcén örömmel ugrált és vonaglott az ágyon. Fojtott, őrült vihogására a jaunt-kísérők rettegve

visszahúzódtak. Néhányan elszaladtak, pedig kiképzésük arra is kiterjedt, hogy ilyen elképzelhetetlen lehetőséggel is megbirkózzanak.

Az öreg-fiatal lábak reszketve rángatóztak. Karomszerű kezek csapkodtak, tekeregtek és táncoltak a levegőben, majd hirtelen leereszkedtek, és a lény, ami valaha Mark fia volt, a saját arcát kezdte karmolászni.

- Hosszabb, mint gondolod, apa! - vihogott. - Hosszabb, mint gondolod! Visszatartottam a lélegzetem, amikor a fejemre tették a maszkot! Látni akartam! És láttam! Láttam! Hosszabb, mint gondolod!

A jaunt-ágyon heverő lény hirtelen vihogva és visítva kívájtja a saját két szemét. Vér csöpögött a szemeüregéből. Az ébresztőszoba olyan volt, mint egy madárház: sikoltozástól zengett.

- Hosszabb, mint gondolod, apa! Láttam! Láttam! Hosszú jaunt! Hosszabb, mint gondolod...

A lény mondott még egyéb dolgokat is, mielőtt a jaunt-kísérők végül képesek voltak elvinni. Sietve elgurították az ágyon fekvő, miközben sikítva karmolászta a szemét, amely látta a láthatatlan örökké- valóságot és a végtelent; mondott egyéb dolgokat is, aztán üvölteni kezdett, Mark Oates viszont mindezt nem hallotta, mert addigra már ő is üvöltött.

Talpalávaló

Jazzbandánk az 1927-es évben egy kisvárosi tiltott italmérésben játszott az Illinois állambeli Morgantól délre, Chicagótól pedig hetven mérföldre. Isten háta mögötti vidék volt; harminc kilométeres körzetben sehol egy nagyváros. Volt viszont rengeteg paraszt- gyerek, aki a mezőn töltött forró nap után a Moxie-nál valami erősebbre vágyott, továbbá rengeteg leendő jazzrajongó hölgyike a nagyszájú fiújával. A fellépéseinken néhány nős férfi is megjelent (mindig fel lehetett ismerni őket, haver; ezzel az erővel akár a homlokuk közepére is írhatták volna, hogy nők), általában eléggé messziről, mert itt senki nem ismerte fel őket, amikor ágyba bújtak nem éppen törvényes kedveseikkel.

Ez az egész még akkor történt, amikor a jazz jazz volt, nem pedig csak zenebona. A banda öt tagot számlált - dobok, kürt, harsona, zongora és trombita. Elég jól játszottunk. Három évvel az első lemezünk elkészülte és négy évvel a hangosfilm megjelenése előtt járunk.

Éppen a „Bamboo Bay” című dalt játszottuk, amikor besétált egy nagydarab fickó. Fehér öltönyt viselt, a pipáján pedig több díszítés volt, mint egy vadászkürtön. Akkoriban még egy kicsit görcsösen játszottunk, de a közönség teljes mértékben vak volt. Úgy táncoltak, hogy majd' kirúgták a lebuja oldalát. Jó volt a hangulat, és egész éjjel nem történt verekedés. Mindannyiunkról szakadt a víz, és Tommy Englander, a tulaj, egyfolytában küldte nekünk a kerítésszagga rozspálinkát. Englander jó főnök volt, és szerette a zenénket. Az én szememben ez természetesen jó pont volt.

A fehér öltönyös fickó leült a bárpultnál, én pedig meg is feledkeztem róla. Az „Aunt Hagar's Blues” című számmal fejeztük be, ami akkoriban az ilyen isten háta mögötti helyeken igen gyorsnak számított, és a közönség hatalmas tapsviharral jutalmazott bennünket. Manny széles vigyorral tette le a

trombitáját, én pedig vállon veregettem, ahogy lejtünk az emelvényről. Egy magányosnak tűnő, zöld estélyis lány egész este üzeneteket küldözgetett nekem a szemével. Vörös haja volt, én pedig mindig is imádtam a vöröseket. A tekintete és kacéran oldalra billentett feje egyértelmű volt, így hát a tömeg fölött integetve megkérdeztem, kér-e egy italt.

Éppen félúton jártam a lány felé, amikor a fehér öltönyös férfi elém lépett. Közelről igen kemény fickónak tűnt. A haja hátul felkunkorodott, pedig a szag alapján egy egész üveg Wildroot Creme olajat rákent. Üres, furcsán fényes szeme volt, mint a mélytengeri halaknak.

- Beszélni akarok magával. Odakint - szólított meg.

A vöröske az ajkát biggyesztve elfordult.

- Majd később - feleltem. - Most nem érek rá.

- A nevem Scollay. Mike Scollay.

Ismertem ezt a nevet. Egy pitiáner gengszter, aki a Kanadából becsempésztett piával keresi meg a betevő söre és tekere valót. Arra az ütős cuccra gondolok, ami a dudán játszó szoknyás férfiak földjéről ered. Ahol nem vigyáznak az üstökre. Scollay képe néhányszor szerepelt az újságban. Legutóbb akkor, amikor egy másik Muzsikás Miska ellenkezett vele.

- Ez itt nem Chicago, kedves barátom - mondtam.

- Hoztam magammal néhány gardedámot, ne aggódjon. Odakint vannak.

A vörös hajú nő újra rám nézett. Scollayre mutattam, és megvontam a vállam. A nő szipogott egyet, aztán hátat fordított.

- Na, tessék. Hát ezt jól elszúrta nekem.

- Ilyen lotyóból annyi van, mint Kínában rizs.

- Annyi nekem nem kell.

- Jöjjön ki.

Követtem. A klub füstös levegője után az éjszaka hűvösnek tűnt. A frissen vágott lucerna illatától édes volt a levegő. A csillagok barátságosan pislákoltak. A gengszterek viszont nem tűntek valami barátságosnak, és csupán a cigarettájuk pislákol.

- Lenne itt magának egy kis munka - mondta Scollay.

- Na, ne mondja.

- Két kilót fizetek. Osztozzanak meg rajta. De tőlem akár meg is tarthat magának egy százast.

- Miről lenne szó?

- Egy fellépésről; miért, mit gondolt? A húgom fejét bekötik, és azt akarom, hogy az esküvőt követő lagzin maguk játsszanak. A húgom imádja a dixielandet. És két emberem is állítja, hogy maguk jók.

Mint már mondtam, Englander jó főnök volt. Nyolcvan dolcsit fizetett nekünk hetente. Ez a fickó pedig ennek több mint a kétszeresét ajánlotta egyetlen fellépésért.

- Jövő péntek, öttől nyolcig - folytatta Scollay. - A helyszín Grover Street, az Erin Fiai nevű mulató.

- A kétszáz túl sok. Szeretném tudni, miért ad ennyit.

- Két okból - mondta Scollay pőfékelve. A pipa egyáltalán nem illett a kasszaíró képéhez. Inkább egy zöld Lucky Strike-nak vagy esetleg egy Caporalnak kellett volna lógnia a szájából. Az a Munkakerülő Cigarettája. A

pipával viszont nem tűnt munkakerülőnek. Inkább szomorúvá és valahogy egy kicsit mókássá tette az arcát.

- Két okból - ismételte. - Biztosan hallotta, hogy a Görög megpróbált kirabolni.
- Láttam a képet az újságban. Amelyiken maga megpróbál felmászni a járdára.

- Eszes fiú maga - dörmögte erőtlenül. - Kezdek túl nagy falat lenni a Görög számára. A Görög öregszik. Keveset gondolkozik. Vissza kellene már térnie az óhazába, Oliva olajat vedelni és a Csendes-óceánt bámulni.

- Szerintem ott az Égei-tenger van - helyesbítettem.

- Magasról leszarom. Tőlem akár a Huron-tó is lehet. A lényeg, hogy a Görög nem hajlandó beletörődni, hogy megöregedett. Még mindig el akar kapni. Képtelen felfogni a nyilvánvaló következményeket.

- Ami nem más, mint maga.

- Baszott jól ment magának ez a vizsga.

- Más szóval: azért fizetne nekünk két kilót, mert az utolsó számunkat esetleg puskaropogás fogja kíséni.

Harag suhant át az arcán, de ebbe a haragba valami más is vegyült. Akkor fogalmam sem volt, mi lehetett az a másik érzés, de azt hiszem, most már tudom. Szerintem bánat volt. - Jézus Március, a legjobb őrség áll a rendelkezésemre, amit csak pénzért meg lehet kapni. Ha valami gyanús figura odadugja az orrát, arra sem lesz alkalma, hogy kettőt szippantson.

- Mi a másik ok?

Halkan felelt. - A húgomat egy olasz veszi el.

- Egy magához hasonló, jó katolikus - eresztettem meg egy enyhe gúnyos mosolyt.

A harag újra felizzott az arcán, és egy pillanatig úgy éreztem, ezúttal túl messzire mentem. - Jó író! Jó öreg író tengerész, fiacskám! És jobb, ha ezt alaposan az eszébe vési! - és alig hallhatóan hozzátette: - Igaz, hogy már alig van hajam, de valamikor vörös volt.

Felelni akartam, de nem hagyott szóhoz jutni. Megperdített, és olyan közel nyomta az arcát az enyémmhez, hogy az orrunk majdnem összeért. Ember arcán ennyi haragot, megaláztatást, dühöt és elszántságot még sosem láttam. Mostanában fehér arcán nem nagyon látni fájdalmat és szégyent. És ekkora szeretetet és gyűlöletet sem. Akkor éjjel viszont én láttam mindezt Scollay arcán, és tudtam, hogy ha elsütök még néhány, az előzőekhez hasonló bölcsességet, kilyuggatja a seggem.

- A húgom kövér - jelentette ki halkan, és a lehelete teacsarab szagú volt. - Sokan kiröhögnek a hátam mögött. A jelenlétemben persze senki nem mer nevetni, és ezt jobb, ha tudja, Mr. Kürtös. Neki csak ez a digó jutott. Maga viszont nem fog röhögni se rajtam, se a húgomon, se a digón. És más sem. Mert maguk nagyon hangosan fognak játszani. Az én húgomon senki nem fog röhögni.

- Sosem nevetünk zenélés közben. Úgy igen nehéz lenne a szánkba venni a hangszert.

Ez a megjegyzés megtette a hatását. Scollay röviden, ugatva elnevette magát. - Jövő pénteken ötkor mindannyian ott állnak harcra készen. Grover Street, Erin Fiai. Ja, és az útiköltséget oda-vissza fizetem.

Nem kérdezett, hanem kijelentett. Eldöntötte helyettem a kérdést, és nem adott időt rá, hogy megbeszéljem a többiekkel. Elindult Packard kupéja felé, és egyik gorillája már nyitotta is neki a hátsó ajtót.

Az autó elhajtott. Egy kicsit még kint maradtam, és elszívtam egy cigit. Lágy, kellemes este volt, és Scollay egyre inkább álomnak tűnt. Éppen azon gondolkoztam, milyen jó lenne a parkolóban játszani, amikor Biff megérintette a vállam.

- Gyere, folytatjuk.

- Oké.

Bementünk. A vöröske felszedett egy ősz hajú tengerészt, aki kétszer annyi idősnek nézett ki, mint ő.

Fogalmam sincs, hogy az amerikai haditengerészet katonája mi a fenét keresett Illinois-ban, de tőlem aztán választhatja őt is, ha ilyen rossz az ízlése. Nem éreztem magam túl jól. A rozspálinka a fejembe szállt, és odabent, a Scollay és a fajtája által árult, vastag füstben az iménti, beszélgetés is sokkal valóságosabbnak tűnt.

- Valaki kérte a „Camptown Races”-t - közölte Charlie.

- Felejtse el - vágtam rá kurtán. - Nigger cuccot csak éjfél után játszunk.

Billy-Boy úgy ült le a zongorához, mint aki karót nyelt, de aztán kisimult az arca. Legszívesebben seggbe rúgtam volna magam ezért a kijelentésemért, de hát, a fenébe is, az ember nem tehet lakatot a szájára egyik napról a másikra, vagy egy év alatt, sőt talán még tíz év alatt sem. Gyűlöltem a nigger szót, mégis állandóan kicsúszott a számon.

Odamentem bocsánatot kérni. - Ne haragudj, Bill... Nem is tudom, mi történt velem ma este.

- Semmi baj - felelte, de közben elnézett mellettem, és éreztem, hogy nem fogadta el a bocsánatkérést. Pocsék érzés volt, de megmondom, mi volt még ennél is rosszabb: a tudat, hogy csalódott bennem.

A következő szünetben beszéltem nekik a felkérésről. Becsületesen elmondtam nekik a felajánlott összeget, és hogy Scollay egy gengszter (bár a másik gengszterre, aki el akarja kapni, nem tértem ki). Azt is elmondtam, hogy Scollay húga állítólag kövér, és hogy Scollayt ez igen érzékenyen érinti. Aki egyetlen poént is elsüt a szárazföldi anyahajókról, egy harmadik légzőnyílással végezheti, valamivel a másik kettő fölött.

Miközben beszéltem, egyfolytában Billy-Boy Williamsre pillogtam, de semmit sem tudtam leolvasni rezzenéstelen arcáról. Még egy dió gondolatait is könnyebb lett volna leolvasni a héjáról. Billy-Boy volt a legjobb zongorista, aki valaha is játszott a bandában, és mindannyian sajnáltuk, hogy utazásaink során mindenfelé bántották az emberek. A helyzet persze délen volt a legrosszabb - négerek számára fenntartott kocsik a villamosokon és a vonatokon, mozik négereknek és hasonlók -, bár északon sem volt sokkal jobb. De hát mit tehettem volna? He? Tessék, mondják csak meg. Akkoriban együtt kellett élni az effajta megkülönböztetésekkel.

Pénteken négy órakor, egy órával kezdés előtt megjelentünk speciális Ford teherautónkkal az Erin Fiai előtt. A járgányt Biff, Manny és én eszkábáltuk össze. Hátról ponyva szolgált ajtóként, belül pedig volt két ágy. Még egy elektromos melegítőnk is volt. Akkumulátorról működtettük, és ráfestettük a banda nevét.

Éppen esküvőre való idő volt. Igazi kánikula, már ha tudják, milyen az. A mezőket fehér, nyári felhőcskék árnyékolták, de amint az ember beért a városba, egyfajta zord forróság és hatalmas sürgés-forgás fogadta, amitől a Morganhez hasonló helyeken teljesen elszokik az ember. Mire megérkeztünk, a ruha rám ragadt, és csillapíthatatlan vágy hajtott az illemhely felé. És rám fért volna egy adag Tommy Englander rozspálkájából.

Az Erin Fiai nagy faépület volt, egybeépítve a templommal, ahol Scollay húga örök hűséget esküdött. Biztosan ismerik az ilyen helyeket, már aki evett életében ostyát: keddenként panasznap, szerdánként tombola, szombat esténként pedig gyerekzsúr.

Felmásztunk a lépcsőn. Egyik kezében mindenki a saját hangszerét vitte, a másikon pedig Biff dobkészletének egy darabját. Odabent egy vékony, semmi említésre méltó mellvérttel sem rendelkező hölgy irányította a forgalmat. Két izzadt férfi krepp-papírt aggatott fel. Elöl állt a zenekari emelvény, felette pedig nagy, rózsaszín papírból készült esküvői harangok és egy tábla, csillogó betűkkel: MINDEN JÓT, MAUREEN ÉS RICO!

Maureen és Rico. A fenébe is, egyszeriben megértettem, miért volt Scollay olyan izgatott. Maureen és Rico. A francba.

A vékony hölgy lecsapott ránk. Látszott rajta, hogy rengeteg mondanivalója lenne, ezért aztán gyorsan megelőztem. - Mi vagyunk a zenekar.

- A zenekar? - bizalmatlanul pillantott a hangszereinkre. - Ó. Azt reméltem, az étteremből jöttek.

Elmosolyodtam. Hát persze, az ételt mindig dobokon és harsonatokban szokták szállítani.

- Lepakolhatnak.... - kezdte, de ekkor egy tizenkilenc év körüli, zilált srác haladt el mellettünk. A szája sarkában cigaretta fityegett, de szerintem nem lendített rajta semmit, csak a bal szeme könnyezett tőle.

- Nyissák ki ezt a szart - mondta.

Charlie és Biff rám nézett. Vállat vontam. Kinyitottuk a tokokat, és a fickó szemügyre vette a kürtjeinkét. Mivel nem talált semmit, amit meg lehetett volna tölteni és elsütni, visszament a sarokba, és leült egy összecukható székre.

- Mindjárt be is rendezkedhetnek - folytatta a vékony hölgy, mintha nem szakították volna félbe. - A másik teremben van egy zongora. Majd szólok a fiúknak, hogy tolják át, ha elkészülnek a dekorációval.

Biff már cipelte fel a dobfelszerelését az aprócska színpadra.

- Azt hittem, hogy az étteremből jöttek - ismételte a hölgy zavarodottan. - Mr. Scollay rendelt egy esküvői tortát, és előételeket, marhasültet...

- Ide fognak érni, hölgyem - nyugtattam meg. - Kézbesítéskor kapják meg a pénzüket.

- ... két sült malacot meg egy kappant is. Mr. Scollay tombolni fog, ha... - Ekkor észrevette, hogy az egyik férfi megáll, és éppen egy lelógó kreppszalag alatt gyújt rá. Felvisított: „HENRY!” A férfi felugrott, mintha seggbe lőtték volna. A színpadhoz osontam.

Háromnegyed ötre mindennel elkészültünk. Charlie, a harsonás a hangtompítójával pufogott, Biff pedig a csuklóját melegítette be. Az étel négy húszkor érkezett meg, és Miss.. Gibson (így hívták a vékony hölgyet; ő ilyen rendezvényekkel kereste meg a betevőt) szinte rávetette magát.

Négy fehér terítős, hosszú asztal került a terembe, és négy főköts, kötényes, fekete nő alakítgatta az ülésrendet. A tortát a terem közepére tolták, hogy mindenki lássa és elálljon tőle a lélegzete. Hatemeletes volt, a tetején pedig kis marcipán menyasszony és vőlegény feszített.

- Jönnek - szóltam oda Miss. Gibsonnak.

Erre elfehéredett, és szó szerint megtántorodott. Ennek a hölgynek más hivatást kellett volna választania - belsőépítészetet, esetleg könyvtártudományt. - A paradicsomlé! - sikította. - Azonnal hozzák be a paradicsomlét!

Visszamentem a színpadhoz, és felkészültünk a fellépésre. Azelőtt is játszottunk már esküvőn - melyik jazz band nem? -, és amikor kinyílt az ajtó, rázendítettünk a „Nászinduló” ragtime-változatára, amelyet én magam szereztem. Most biztosan azt mondják magukban, hogy ez eléggé limonádé lehetett, és egyet is kell értenem, de a legtöbb esküvői fogadáson a közönség egyszerűen zabálta, és ez itt sem volt másképp. Mindenki tapsolt, kiáltozott és fütyült, majd az emberek dumálni kezdtek. Néhányan beszéd közben verték a taktust a lábukkal, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy jól áll a szénánk. Sínen voltunk - úgy éreztem, jó buli előtt állunk. Tudom, mi mindent mondanak az írekről, és a legtöbb dolog igaz is, de a fenébe, nem lehet tőlük megvonni a mulatságot, ha már ennyire készültek rá.

Ennek ellenére el kell ismernem, hogy kis híján tönkretettem mindent, amikor a vőlegény és a piruló menyasszony belépett. Scollay zsakettet és csíkos nadrágot viselt. Megeresztett felém egy szúrós pillantást, ne gondolják, hogy nem vettem észre. Nekem és a banda többi tagjának is sikerült rezenéstelen arccal tovább játszani - egyetlen hangot sem rontottunk. Hál' istennek. A násznép, amely minden bizonnyal kivétel nélkül Scollay gorilláiból és azok szajháiból állt, már mindent tudott. Ez egyáltalán nem meglepő, hiszen ők ott voltak a templomban. Halk morajt viszont így is hallani lehetett.

Biztosan tudják, hogy nézett ki Jack Sprat és felesége. Nos, ez a látvány annál százszor rosszabb volt. A Scollay fejről eltűnt vörös haj a hűgárol nem hiányzott: hosszú volt és göndör. De nem az a szép aranybarna árnyalatú, amelyet az ember elképzelne. Nem, ez igazi Cork megyei vörös volt - fényes, mint a sárgarépa és göndör, mint a rugó. Arca olyan fehér volt, mint az aludttej, de annyi szeplő pötytyözte, hogy ezt alig lehetett észrevenni. Azt mondta Scollay, hogy kövér? Ember, ez olyan, mintha kijelentenék, hogy a Macy'sben lehet venni néhány dolgot. Az a nő egy emberi dinoszaurusz volt - ha nem volt százhatvan kiló, akkor egy deka sem. És mint általában minden kövér nőnél, a súlyfelesleg nála is a keblén, a csípőjén, a fenekén és a

combján összpontosult, és aminek érzékinek kellett volna lennie, azt groteszkké és ijesztővé tette. Néhány kövér lánynak szívzaggatóan szép arca van, Scollay húgának azonban még ez sem sikerült. Két szeme túl közel volt egymáshoz, a szája túl nagy volt, és a fülei elálltak. És ráadásul a szeplők. Még vékonyan is olyan csúnya lett volna, hogy az óra is megállt volna tőle - a pokolba, akár egy egész kirakatnyi óra is.

De ettől még senkire sem jött volna rá a röhögő görcs, hacsak az illető nem teljesen idióta vagy rosszindulatú. A vőlegénnyel, Ricóval együtt viszont olyan viccesen néztek ki, hogy az ember legszívesebben a könnye csordultáig nevetett volna rajtuk. A férfi olyan alacsony volt, hogy még egy csúcsos süveggel a fején is legföljebb a nő derekáig ér. Körülbelül negyven kilót nyomhatott, és szakadt róla a víz. Olyan volt, mint egy csontváz, az arca pedig sötét olajzöld színben pompázott. Ideges vigyorral nézett végig az egybegyűlteken, és elővillantak egy nyomornegyed düledező kerítésére emlékeztető fogai.

Mi csak játszottunk tovább.

Scollay elüvöltötte magát. - Éljen az ifjú pár! Isten adjon nekik boldogságot! - És ha Isten esetleg nem, hirdette villámokat szóró szeme, akkor ti itt - legalább ma.

A násznép helyeslően kiabált és tapsolt. Jó sok cifrázással fejeztük be a nászindulót, ami újabb tapsvihart eredményezett. Scollay húga, Maureen mosolygott. Istenem, de nagy volt a szája. Rico mesterkélten vigyorgott.

A vendégek egy ideig csak tekeregtek, sajtot és hideg felvágottat ettek sós kekszen, és itták Scollay legjobb minőségű csempészett skót whiskyjét. A számok között én magam is megittam hármát, és hát, valljuk be, ehhez Tommy Englander rozspálinkája sehol sem volt.

Scollay is kezdett vidámabbnak tűnni - legalábbis egy kicsit.

Egyszer elment a színpad mellett, és azt mondta: „Egész jól játszotok, fiúk.” Egy hozzá hasonló zenészerető embertől, azt hiszem, ez igazi bók volt.

Éppen vacsorához készülődött a vendégsereg, amikor maga Maureen is feljött a színpadra. Így közelről még rondább volt, és fehér ruhája (úgy három ágyra elég fehér szatén lehetett a teste köré tekerve) sem segített rajta egy fikarcnyit sem. Megkért bennünket, hogy játsszuk el a „Picardy rózsái” című dalt, mint Red Nichols és a Five Pennies, merthogy ez a kedvenc dala. Kövér volt és csúnya, ám cseppet sem erőszakos - nem úgy, mint néhány semmirekellő, aki foghegyről vágta oda a kívánságát. Eljátszottuk a számot, bár nem túl jól. Maureen mégis kedvesen mosolygott ránk, amitől az arca már szinte meg is szépült, és amikor vége lett a dalnak, lelkesen tapsolt.

Negyed hét körül kezdődött a vacsora, és a Miss. Gibson által kiválogatott felszolgálók betolták a kaját. A násznép úgy esett az ételnek, mint egy csordányi állat, ami tulajdonképpen nem is meglepő, hiszen megállás nélkül vedelték azt az erős piát. Nem tudtam levenni a szemem Maureenről. Próbáltam másfelé nézni, de a tekintetem állandóan visszasiklott, mintha az agyam meg akart volna bizonyosodni arról, hogy valóban azt látja, amit elképzelsz, hogy lát. A többiek is tömték az ételt, Maureen mellett viszont mindenki teázgató öreg hölgynek tűnt. Maureenak már nem volt ideje édes mosolyokra vagy a „Picardy rózsái” című dalra; akár ki is lehetett volna tenni

elé egy táblát: DOLGOZÓ NŐ. Nem volt szüksége késre és villára; gőzlapát és futószalag kellett volna neki. Szomorú látvány volt. Rico pedig (az asztal az álláig ért, és csak őzikééhez hasonló, félénk, barna szeme látszott ki) az arcára fagyott ideges, mesterkéltny vigyorával rendületlenül adogatta neki, amit kért.

A tortafelvágás alatt húsz perc szünetet tartottunk, eközben maga Miss. Gibson adott nekünk enni a konyhában. A tűzhelyek pokoli forróságot árasztottak, és egyikünk sem volt túl éhes. A buli kezdetben jónak tűnt, akkor viszont nagyon rossznak. Ezt olvastam le a többiek... és melleleg Miss. Gibson arcáról is.

Mire ismét elfoglaltuk a helyünket a színpadon, az ivászat a tetőfokára hágott. A kemény fickók pofájukon idéttlen vigyorral botorkáltak vagy a sarokban állva vitatkoztak a lóversenyeken használt fogadási szelvényekkel a kezükben. Néhányan charlestont akartak, ezért eljátszottuk az „Aunt Hagar's Blues”-t (azok a fa Jankók egyszerűen zabálták), a „Vissza fogok charlestonozni Charlestonba” című nótát, és még néhány hasonlót. Amolyan jazzrajongó hölgyikéknek való cuccot. A majmok meg csak ugráltak a parketten, riszáltak felhajtott csőnadrágjukban, és az ujjukat az arcuk mellett rázva ordibálták, hogy voe-doe-dee-oh-doe, amitől mind a mai napig hányingerem támad. Odakint kezdett sötétedni. Néhány ablakról leesett a szúnyogháló, és a betévedt molylepkék nagy felhőkben repkedtek a lámpák körül. És, ahogy a dal is mondja, a zenekar játszott tovább. A menyasszony és a vőlegény oldalt állt - szemmel láthatóan egyikük sem akart korán lelépni -, és senki sem törődött velük. Még Scollay is megfeledkezett róluk. Már eléggé részeg volt.

Majdnem nyolc óra volt, amikor megjelent egy alacsony fickó. Rögtön kiszúrtam, mert józan volt, és mert nagyon ijedtnak tűnt. Úgy nézett körbe, mint egy rövidlátó macska a kutyaólban. Odament Scollayhoz, aki éppen egy ócska kurvával beszélgetett a színpad mellett, és megérintette a vállát. Scollay megperdült. Minden egyes szót tisztán hallottam. De azt kívánom, bárcsak ne hallottam volna, higgyék el.

- Ki a franc maga? - kérdezte Scollay durván.

- A nevem Demetrius - felelte a fickó. - Demetrius Katzenos. A Görögtől jövök.

A táncparkett egy szempillantás alatt mozdulatlanságba dermedt. Zakók nyíltak szét, és kezek tűntek el alattuk. Láttam, hogy Manny ideges. A pokolba is, én magam se voltam túlságosan nyugodt. De csak játszottunk tovább.

- Valóban? - mondta Scollay csendesen, szinte töprengve.

A fickó kirobbant: - Én nem akartam idejönni, Mr. Scollay! A Görög elkapta a feleségem. Azt mondja, megöli, ha nem adom át magának az üzenetet!

- Miféle üzenetet? - hördült fel Scollay. Homlokára visszatértek a viharfelhők.

- Azt mondja... - a fickó, gyötrődő arccal hallgatott el. Az ádámcsutkája úgy járt fel-alá, mintha a szavak kézzelfoghatóak lettek volna, és a torkán akadva fojtogatták volna. - Azt mondta, mondjam meg magának, hogy a húga egy kövér disznó. Azt mondta... azt mondta... - a szeme vadul forgott. Scollay rezzenéstelen arccal hallgatta. Maureenre pillantottam. Mintha pofon vágták volna. - És azt is mondta, hogy rühös. És ha egy kövér nőnek rühös a háta, vesz egy hátvakarót. Ha pedig más testrésze rühös, vesz magának egy férfit.

Maureen fojtottan felsikított, majd sírva kirohant. A padló beleremegett a lépteibe. Rico zavart arccal, tipegve elindult a felesége után. A kezét tördelte.

Scollay arca bíborvörös lett. Félig-meddig azt hittem - és talán nem is csak félig -, hogy az agya ott helyben szétrobban, és a fülein keresztül kiloccsan. Ugyanazt az őrült gyötrelmet láttam az arcán, amit akkor, ott kint, a sötétben, Englander kocsmája előtt. Lehet, hogy csak egy ócska kis gengszter volt, én mégis megsajnáltam. Maguk is megsajnálták volna.

Amikor végül megszólalt, a hangja nagyon csendes volt - és szinte barátságos.

- Van még valami?

Az alacsony görög fickó lehajtotta a fejét. A hangja remegett a kintől. - Kérem, ne öljön meg, Mr. Scollay! A feleségem... a Görög elkapta a feleségem! Én nem akarok ilyeneket mondani! Elkapta a feleségemet, a nőt...

- Nem foglak bántani - mondta Scollay még csendesebben. - Csak mondd el a többit is.

- Azt mondja, hogy az egész város magán röhög.

Abbahagytuk a zenélést, és egy pillanatig síri csend honolt a teremben. Aztán Scollay a mennyezetre emelte a tekintetét. Két remegő kezét ökölbe szorítva maga elé emelte. Olyan erősen szorította, hogy az ingén keresztül szinte látni lehetett a megfeszült inakat.

- RENDBEN! - ordította. - LEGYEN!

Scollay az ajtó felé rohant. Két embere megpróbálta megállítani, próbálták megmagyarázni neki, hogy ez öngyilkosság, és hogy a Görög éppen ezt akarja, Scollay azonban teljesen elveszítette az eszét. Fellökte őket, és kirohant a fekete nyári éjszakába.

A síri csöndben csak a küldönc elgyötört zihálását lehetett hallani, és valahonnan hátulról behallatszott a menyasszony halk sírdogálása.

A fiatal kölyök, aki érkezésünkkor ellenőrzött bennünket, elkáromkodta magát, és az ajtó felé indult. Ő volt az egyetlen.

Még el sem ért az előcsarnokban lógó nagy, papír lóheréig, amikor autókerek csikorgása és felpörgő motorok törték meg a csendet - rengeteg motor. Mint a háborús hősök emléknepje a téglagyárban.

- Ó, édes Istenem! - sikította a kölyök az ajtóból. - Ez egy kibaszott díszmenet! Le, főnök! Le! Le...

Az éjszakát puskatűz robbantotta szét. Egy-két percig olyan volt, mint az első világháború. A terem nyitott ajtaján golyók röpködtek be, és az egyik fénygömb felrobbant. Odakint az éjszakát Winchesterek tűzijátéka világította be. Aztán az autók eldübörögtek. Az egyik lotyó üvegszilánkokat söpört ki kontyba kötött hajából.

A veszély elmúltával a többi fajankó is kirohant. Ekkor kivágódott a konyhaajtó, és Maureen szaladt át a termen. Minden porcikája lötyögött. Az arca puffadtabb volt, mint valaha. Rico követte. Olyan volt, mint egy megzavarodott inas. Kimentek az ajtón.

Miss. Gibson jelent meg az üres teremben tágra nyílt szemmel és kétségbeesett tekintettel. Az alacsony férfi, aki üzenetével minden bajt elindított, felszívódott.

- Lövöldözést hallottam - motyogta Miss. Gibson. - Mi történt?

- Azt hiszem, a Görög éppen most tette hidegre a fizetőisztet - mondta Biff.

Miss. Gibson zavartan rám nézett, de még mielőtt lefordíthattam volna Biff szavait, Billy-Boy lágy, udvarias hangon megszólalt: - Úgy érti, hogy Mr. Scollayt éppen most nyírták ki, Miss. Gibson.

Miss. Gibson egyre tárguló szemmel nézett rá, aztán elájult. Én magam is az ájulás határán álltam.

Ekkor odakint olyan elkínzott sikítás harsant, amelyet még sosem hallottam. Az istentelen nyivákolásnak nem akart vége szakadni, és ki sem kellett nézni, hogy tudjuk, ki volt az, aki az utcán ki akarta tépni a szívét, és hevesen siratta halott bátyját, pedig a zsaruk és az újságírók már úton voltak.

- Tűnjünk el innen - motyogtam. - Gyorsan.

Még öt perc sem kellett ahhoz, hogy összepakoljunk. Néhány seggfej bejött, de túlságosan részegek és ijedtek voltak ahhoz, hogy a hozzánk hasonlókat észrevegyék.

Hátul lopóztunk ki. Mindannyiunk kezében Biff dobfelszerelésének egy darabja. Ha valaki látott bennünket az utcán, igen röhejesnek tarthatott minket. Én vezettem a sort; hónom alatt a kürttokom, mindkét kezemben egy cintányér. A fiúk megvártak a sarkon, míg én elmentem a kocsiért. A zsaruk még nem jelentek meg. Az utca kellős közepén a hatalmas nőszemély még mindig ott kuporgott a bátyja teste fölött, és úgy jajongott, mint egy kísértet, aprócska férje pedig úgy keringett körülötte, mint a hold egy nagy bolygó körül.

A sarokra hajtottam, a fiúk pedig mindent bedobáltak hátulra. Aztán elhúztuk a seggünket. Egészen Morganig hetvenes átlagsebességgel haladtunk, még az alsóbbrendű utakon is, Scollay gorillái pedig vagy nem törődtek azzal, hogy beszéljenek rólunk a zsaruknak, vagy a zsaruk nem törődtek velünk. A lényeg, hogy sosem hallottunk róluk.

És a kétszáz dolcsit sem kaptuk meg soha.

A kövér, gyászruhás ír nő úgy tíz nap múlva bejött Tommy Englanderhez. A fekete egy csöppet sem állt neki jobban, mint a fehér.

Englander valószínűleg tudta, hogy ki ez a nő (a képe Scollayé mellett benne volt a chicagói újságokban), mert ő maga vezette asztalhoz, és csendre intett egy csapat részeges, akik a bárpultnál ülve kuncogtak.

A nő láttán rossz érzés kerített hatalmába, mint néha Billy-Bojjal kapcsolatban is. Nem lehet könnyű kívül rekedni. Nem is kell a kirekesztettek helyében lennünk, hogy ezt tudjuk, bár abban egyet kell értenem, hogy anélkül nem érezhetjük át a helyzetet. Keveset beszélgettünk, de akkor nagyon kedves volt.

Amikor szünetet tartottunk, odamentem az asztalához.

- Sajnálom, ami a bátyjával történt - mondtam félszegen. - Tudom, hogy nagyon szerette magát, és...

- Ezzel az erővel akár én is elsüthettem volna azokat a puskákat - vágott közbe. A kezét nézegette. Kicsi, csinos kezei voltak, ez volt rajta a legszebb. - Minden egyes szó igaz, amit az az alacsony ember mondott.

- Ó, ne mondjon ilyeneket - feleltem. Tudom, hogy közhely, de mi mást mondhattam volna? Akkor már bántam, hogy odamentem hozzá, mert nagyon furcsán beszélt. Mintha teljesen egyedül lett volna. És mintha megbolondult volna.

- De akkor sem fogok elválni - folytatta. - Inkább megölném magam, és hagynám, hogy a lelkem pokolra jusson.

- Ne mondjon már ilyeneket.

- Maga még soha nem akart öngyilkos lenni? - kérdezte, és szenvedélyes pillantással nézett rám. - Nem szeretne öngyilkos lenni, amikor az emberek megalázzák és kinevetik? Vagy talán még soha senki nem alázta meg? Bocsásson meg, de ezt nem hiszem el. Tudja, milyen érzés, amikor csak eszik és eszik, és közben gyűlöli önmagát, de aztán még többet eszik? Tudja, milyen érzés a kövérségével megölni a saját bátyját?

A bárban iszogató emberek megfordultak, minket bámultak, a pultnál ülő részek pedig újra vihogni kezdtek.

- Sajnálom - suttogta.

Meg akartam mondani neki, hogy én is sajnálom. És hogy... ó, bármit, amitől jobban érezheti magát. Bele akartam üvölni abba a petyhüdségbe. De egyetlen értelmes dolog sem jutott eszembe.

Tehát csak annyit mondtam, hogy: - Mennem kell. Játsszanunk kell tovább. - Természetesen - mondta halkan. - Persze hogy mennie kell... különben magát is kinevetik. De tulajdonképpen azért jöttem, hogy megkérjem... játsszák el nekem a „Picardy rózsái”- t. A fogadáson is nagyon szépen játszották. Megtennék ezt nekem?

- Hát persze - mondtam. - Örömmel.

Eljátszottuk neki a dalt. Maureen azonban a felénél felállt és elment, és mivel ez a szám túlságosan érzélgős egy Englander kocsmájához hasonló helyre, abbahagytuk, és a „The Varsity Drag” ragtime-variációjára váltottunk. Ettől mindig beindul a közönség. Az este hátralevő részében jócskán felöntöttem a garatra, és zárásra teljesen megfeledkeztem Maureenről. Nos, majdnem teljesen.

Hazafelé menet újra eszembe jutott. Eszembe jutott, mit kellett volna mondanom neki. Azt, hogy az élet megy tovább. Ezt szokás mondani, amikor valakinek meghal egy rokona. Ha viszont jobban belegondolok, örülök, hogy mégsem mondtam. Mert talán éppen ettől félt.

Manapság mindenki ismeri Maureen Romanót és a férjét, Ricót, aki a feleségét túlélve az adófizetők vendégszeretét élvezzi az Illinois Állami Fegyházban. És hogy hogyan vette át az irányítást a bátyja szervezete felett és változtatta a szesztilalom birodalmává, amely még a Caponééval is vetekedett. Hogy hogyan törölt el a föld színéről két másik északi maffiafevért, és vette át az üzletüket. És hogy hogyan hurcoltatta maga elé a Görögöt, és

ölte meg: egy zongorahúrt a bal szemén át az agyába szúrta, miközben a Görög előtte térdelt, és hangosan bögve esedezett az életéért. Rico, a zavarodott inas lett a főhadnagy, és ő maga is egy tucát balhéért volt felelős.

A nyugati partról követtem figyelemmel Maureen tetteit, ahol kiadtunk néhány eléggé sikeres lemezt. Billy-Boy nélkül. Ő saját, teljes mértékben feketékből álló együttest alapított nem sokkal azután, hogy otthagytuk Englandert. Dixielandet és ragtime-ot játszottak. Lenn délen egészen jól ment a soruk, és én örülök ennek. Jól van ez így. Sok helyen szóba sem álltak velünk, mert volt egy negro a bandában.

De Maureenről kezdtem el beszélni. Nagy port kavart, de nemcsak azért, mert egyfajta eszes Ma Barker volt. Szörnyen nagy és szörnyen gonosz lett, és az amerikaiak egyik parttól a másikig különös vonzalmat éreztek iránta. Amikor 1933-ban infarktusban meghalt, az újságok szerint kétszázhusz kilót nyomott. De én ezt erősen kétlem. Az ember nem nőhet ekkorára, nem igaz?

Az ő temetése mindenesetre az újságok címlapjára került. Ezt a bátyjáról nem lehet elmondani, hiszen ő, szánalmas karrierje során, a negyedik oldalnál tovább nem jutott. Maureen koporsóját tízen vitték. Az egyik szenzációhajhász napilapban volt egy kép az erőlködőkről. Borzalmas látvány volt. A koporsó akkora volt, mint egy kétajtós hússzekrény - és azt hiszem, bizonyos értelemben az is volt.

Rico nem volt elég eszes ahhoz, hogy a dolgokat egyedül összefogja, és a Maureen halálát követő évben le is bukott emberölési kísérletért.

Sosem tudtam kiverni Maureent a fejemből, és azt, hogy azon az éjszakán Scollay milyen kínlódo és sunyi arccal beszélt a húgáról. Mégsem tudom igazán sajnálni. A kövérek bármikor abbahagyhatnák az evést. A Billy-Boy Williamshez hasonlóak viszont csak a lélegzést hagyhatják abba. Még most sem tudom, hogyan segíthettem volna rajtuk, mégis mindig hatalmába kerít valami rossz érzés. Talán csak azért, mert megöregedtem, és mert már nem alszom olyan jól, mint kölyökkoromban. Csakis ezért lehet, ugye?

Ugye?

Paranoid

Soha többé nem mehetek ki.

Egy férfi áll az ajtónál esőkabátban cigarettázik.

De említést teszek róla a naplómban és a levelek is itt sorakoznak mind az ágyon, véresen a szomszéd bár neonreklámjának fényétől.

Tudja jól, hogy ha meghalok (vagy eltűnök) a napló megy, és mindenki megtudja, hogy a CIA itt van Virginiában.

500 boríték 500 különböző boltból mindegyikben 500 jegyzetfüzet

500 lappal.

Felkészültem.

Látom innen fentről.

A cigarettája hunyorog hosszú kabátjának gallérja fölött és valahol egy metrón egy férfi egy Black Velvet-reklám alatt üldögélve az én nevemre gondol.

Titkos szobákban beszéltek rólam.

A telefonvonal másik végéről csak halott szuszogás hallatszik.

Az utca túloldalán lévő bárban egy hangtompítós revolver cserélt gazdát a férfivécében.

Minden golyón az én nevem áll.

A nevemet tikos aktákba írták és keresik az újságok gyászjelentéseiben.

Az anyámat átvizsgálták; hál' istennek, hogy már halott.

Vannak tőlem írásmintáik, amelyekben megvizsgálhatják a p-k görbületét és a t-k áthúzását.

A bátyám is nekik dolgozik, mondtam már?

A felesége orosz, és a bátyám állandóan arra kér, hogy mindenféle nyomtatványokat töltsék ki.

Ez is benne van a naplómban.

Hallgasd... hallgasd.

Hallgasd, csak hallgatnod kell.

Az esőben, a buszmegállónál fekete varjak gubbasztanak fekete esernyőkkel és úgy tesznek, mintha az órájukat néznék, de nem is esik az eső. A szemük helyén ezüstdollárok.

Néhányan tudósok, akiket az FBI fizet a legtöbbben külföldiek, akik előzőnlik az utcáinkat. Becsaptam őket leszálltam a buszról a Huszonötödik és a Lex utca sarkánál ahol egy taxisofőr figyelt az újságja fölül.

A fölöttem lévő szobában lakó öreg nő elektromos, vákuumos tapadókorongot rakott a padlóra.

Sugarakat küld át a csilláromon keresztül ezért most sötétben írok a bár neonreklámjának fényében.

Mondom, hogy tudom.

Küldtek nekem egy barna foltos kiskutyát az orrában rádió adó-vevővel.

A mosogatóba fojtottam és feljegyeztem a GAMMA aktában.

Már nem nyitom ki a postaládát.

Az üdvözlőkártyák mind levélbombák.

(Menj onnan! Te rohadék!

Menj onnan, ismerem jól az ilyen magas férfiakat!

Ismerem nagyon magas férfiakat!)

A falatozó padlóját bepoloskázták és bár a pincérnő azt állítja, hogy só, megismerem az arzént, ha eléem rakják. És a mustár sárga ízét, amely jól elfedi a mandula keserű illatát.

Furcsa fényeket láttam az égen.

Múlt éjjel egy arc nélküli, sötét férfi kilenc mérföldet mászott a szennyvízcsatornákból a vécémig, hogy lehallgassa a telefonhívásaimat az olcsó fából készült falakon át krómfüleivel.

Mondom, ember, hallom.

Láttam iszapos kezének nyomait a porcelánon.

Nem veszem fel a telefont, mondtam már?

Iszappal akarják elárasztani a földet.

Betöréseket is terveznek.
Vannak orvosaik, akik támogatják a különös szexuális helyzeteket.
Függőséget kialakító hashajtókat készítenek és végbélkúpokat, amelyek égernek.
Tudják, hogyan lehet eloltani a napot légpuskával.
Jégbe csomagolom magam - mondtam már?
Elhárítja az infrasugarakat.
Rengeteg varázséneket tudok, és amuletteket is viselek.
Azt hihetnéd, elkaptál, de el tudnád pusztítani bármelyik pillanatban.
Bármelyik pillanatban.
Bármelyik pillanatban.
Kérsz egy kávét, édesem?
Mondtam már, hogy nem mehetek ki többé?
Egy férfi áll az ajtónál esőkabátban.

A Tutaj

A pittsburghi Horlicks Egyetemtől negyven mérföldre van a Cascade-tó, és bár a világ azon részén októberben korán sötétedik, és bár nem indultak el hat óra előtt, még volt egy kis fény az égen, amikor odaértek. Deke Camarójával mentek. Deke nem vesztegeti az időt, amikor józan. Néhány sör után pedig a kocsinak még a belét is kihajszolja.

Épphogy leállította az autót a parkoló és a strand közötti fakorlátnál, már ugrott is ki, és dobta le az ingét. Szeme a vízen lebegő, rögzített tutajt kutatta. Randy kissé kelletlenül szállt ki az anyósülésről. Az ő ötlete volt az egész, de nem hitte volna, hogy Deke komolyan is veszi. A lányok mozgolódtak a hátsó ülésen, készültek kiszállni.

Deke pillantása nyugtalanul vizslatta a vizet {mint egy orvlövész, gondolta Randy kényelmetlenül}, aztán megállapodott egy ponton.
- Ott van! - kiáltotta, a Camaro motorháztetőjére csapva. - Ahogy mondtad, Randy! A fenébe is! Aki utoljára ér oda, megnézheti magát!
- Deke... - kezdte Randy a szemüvegét igazgatva, de aztán gyorsan abba is hagyta, mert Deke már átugrott a korláton, és vissza se nézve Randyre, Rachelre vagy LaVerne-re, rohant a parton. Csak a parttól úgy ötven méterre horgonyzó tutajt látta.

Randy körülpillantott, mintha elnézést akarna kérni a lányoktól, amiért belerángatta őket ebbe, de ők csak Deke-et bámulták. Hogy Rachel nézte, az rendben van, hiszen ő Deke barátnője, azonban LaVerne is őt bámulta, amitől Randyben felizzott a féltékenység forró szikrája, és megmozdult. Lehámozta magáról a pólót, a Deke-é mellé dobta, és átugrott a korláton.
- Randy! - kiáltott utána LaVerne, ő azonban csak hívogatóan előrelendítette a kezét az októberi szürkületben, és egy kicsit gyűlölte magát ezért - a lány mostanában olyan bizonytalan, talán szakítani akar.

Az októberi fürdőzés ötlete az elhagyatott tóban már nem csupán egy, a Deke-vel közösen bérelt lakásban rendezett kényelmes, részeg kan buli része volt. Szereti a lányt, de Deke erősebb. És tuti, hogy LaVerne majd odavan érte, és ez rohadatul idegesíti.

Deke futás közben kigombolta a farmerét, és letolta keskeny csípőjéről. Valahogy sikerült megállás nélkül kibújni belőle, amely mutatványt Randynek ezer év alatt sem sikerülne megismételni. Deke tovább szaladt, már csak alsónadrágban, hátának és fenekének izmai gyönyörűen dolgoztak. Randy pontosan tudatában volt saját vézna lábszárainak, ahogy ledobta Levi'sét, és esetlenül lerázta a lábáról - Deke-nél ez balettnek tűnt, nála burlesznek.

Deke beugrott a vízbe, és fölördített: - Jézus Mária! De hideg!

Randy tétovázott, de csak gondolatban, ahol tovább tartanak a dolgok - a víz nyolc-, legfeljebb tízfokos, mondta az agya. Megállhat a szíved. Orvosnak készül, tehát tudja, hogy ez így van... a teste azonban egy percig sem habozott. Beugrott a vízbe, és ahogy víz alá került bőre megbénult, egy pillanatra valóban megállt a szíve, vagy legalábbis úgy tűnt; lélegzete a torkában akadt, és a levegőt úgy kellett a tüdejébe erőltetnie. Ez örület, gondolta, aztán: De az egész a te ötleted volt, Pancho. Úszni kezdett Deke után.

A két lány egymásra nézett. Aztán LaVerne vállat vont és elvigyorodott. - Ha ők megcsinálták, mi is meg tudjuk - mondta, és levetette Lacoste pólóját, felfedve szinte átlátszó melltartóját. - Hát nem azt mondják mindig, hogy a lányoknak több zsírrétegük van?

És ezzel már át is ugrott a kerítésen, és kordbársony nadrágját kigombolva futott a víz felé. Egy pillanattal később Rachel is követte, valahogy úgy, ahogy Randy Deke-et.

A lányok délután jöttek át - keddenként mindegyiküknek egykor kezdődik az utolsó órája. Deke megkapta a havi juttatásait - egy futballbolond öregdiák (a játékosok „angyaloknak” hívják őket) egyszer látta, hogy havi kétszáz dollárt kap készpénzben -, úgyhogy a hűtőben volt egy láda sör, Randy ütött-kopott lemezjátszóján pedig egy új Night Ranger-lemez. Mind a négyen kezdtek kellemesen becsiccsenteni. A beszélgetés egy idő után a hosszú indián nyár végére terelődött. A rádió szerdára szelet és hózáporokat jósolt. LaVerne kifejtette véleményét, hogy az októberre hóviharokat jósoló meteorológusokat le kellene lőni, és ebben mind egyetértettek.

Rachel azt mondta, gyermekkorában úgy érezte, minden nyár örökké tart, de most, hogy felnőtt („totyogó, szenilis tizenkilenc éves lett”, tréfálkozott Deke, mire a lány bokán rúgta), minden évben rövidebbek lesznek. - Úgy tűnt, mintha az egész életemet kint töltöttem volna a Cascade-tónál - mondta a lepusztult konyhai linóleumon át a hűtőhöz lépve. Bekukucskált, és talált egy palack Iron City Lightot egy rakás kék Tupperware-doboz mögött (a középső egy szinte már prehisztorikus chilit őrzött, melyet penészfüzérek díszítettek - Randy jól tanul, Deke jól focizik, ám egyikük sem ér szart sem, ha házimunkáról van szó), és a magáévá tette. - Még mindig emlékszem az első alkalomra; amikor sikerült beúsznom végig a tutajig. Legalább két átkozott órát maradtam ott, mert nem mertem visszaúszni.

Azzal leült Deke mellé, aki átölelte. A lány az emlékek hatására mosolygott, és Randy hirtelen úgy gondolta, valami kisebb vagy nagyobb hírességre hasonlít. De nem jutott eszébe, kire. Csak később, sokkal kellemetlenebb körülmények között jutott eszébe.

- Végül aztán a bátyámnak kellett beúsznia, és kitolni engem egy gumibelsőn. Istenem, de ideges volt! Én meg elképesztő módon lebarantam.

- A tutaj még mindig ott van - szólalt meg Randy, de leginkább csak azért, hogy mondjon valamit. Tudta, hogy LaVerne megint Deke-et bámulja. Mostanában sokszor nézi Deke-et.

De a lány ekkor ránézett. - De hát mindjárt mindenszentek, Randy. A Cascade strandja pedig a munka ünnepe óta zárva van.

- A tutaj attól még biztosan kint van - mondta Randy. - Úgy három héttel ezelőtt geológiai tanulmányúton voltunk a tó túlsó partján, és akkor láttam. Olyan volt, mint... - vállat vont. - Mint egy kis darab nyár, amit elfelejtettek eltakarítani és szekrénybe zární jövő évig.

Azt hitte, ezen röhögni fognak, de nem nevettek - még Deke sem.

- Azért, mert tavaly kint volt, még nem biztos, hogy most is ott van - jegyezte meg LaVerne.

- Megemlítettem ezt egy srácnak - mondta Randy, befejezve a sörét. - Billy DeLois-nak, emlékszel rá, Deke?

Deke bólintott. - Tartalék volt, amíg meg nem sérült.

- Aha, azt hiszem. Na, szóval, ő arrafelé lakik, és azt mondta, a strand tulajdonosai sosem viszik el a tutajt, míg a tó szinte be nem fagy. Egyszerűen lusták - legalábbis ő ezt mondta. Szerinte egyszer túl sokáig fognak várni, és a tutajt majd körülzárja a jég.

Elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy nézett ki a tavon horgonyzó tutaj - fényes, fehér, fa négyszög a fényes, kék, őszi vízen. Eszébe jutott, hogy még ott a parton is lehetett hallani az alatta lévő, összeütődő hordók lendületes kongását - klank-klank. Bár eléggé halk volt, de a tó körüli csendben jól terjed a hang. Csak ez hallatszott, és a varjak civódása egy letarolt szántóföld fölött.

- Holnap havazni fog - mondta Rachel, és fölállt, amint Deke keze szinte öntudatlanul mellének domborulatára vándorolt. Az ablakhoz ment, és kinézett.

- Szívás.

- Megmondom, mi legyen - mondta Randy. - Menjünk ki a Cascade-tóhoz. Beúszunk a tutajhoz, búcsút veszünk a nyártól, aztán visszaúszunk.

Ha nem lett volna félig benyomva, sosem javasolta volna ezt, de így sem várta, hogy bárki is komolyan veszi. Deke azonban kapva kapott az ötleten.

- Rendben! Félelmetes, Pancho! Kibaszottul félelmetes! - LaVerne fölugrott, és kilötyt a søre, de azért mosolygott - a mosoly kissé nyugtalanította Randyt.

- Gyerünk!

- Deke, te megőrültél - mondta Rachel, szintén mosolyogva; az ő mosolya azonban kissé tétova és aggódo volt.

- Nem, meg fogom csinálni - mondta Deke, és már indult is a kabátjáért, Randy pedig a rémület és az izgalom vegyes érzésével figyelte Deke vakmerő és kissé őrült vigyorát. Harmadik éve laknak már együtt - a test és az agy, Cisco és Pancho, Batman és Robin -, és Randy már jól ismerte ezt a vigyort.

Deke nem viccel; komolyan meg akarja csinálni. Gondolatban már a tó felé tart.

Felejsd el, Cisco - én nem megyek. A szavak az ajkára tolultak, de még mielőtt kimondhatta volna őket, LaVerne felállt. Az ő szemében is az a vidám, bolond tekintet csillogott (vagy talán csak a túl sok sör). - Én benne vagyok!

- Akkor gyerünk! - Deke Randyre nézett. - Mit szólsz, Pancho?

Randy Rachelre pillantott, és a szemében már-már őrjöngést látott. Ami viszont őt illeti, Deke és LaVerne nyugodtan kimehet a Cascade-tóhoz, és kefével egész éjszaka a hátsó ülésen. Nem örülne a tudatnak, hogy szétkúrják egymás agyát, de egyáltalán nem lepné meg. Rachel tekintete viszont olyan volt, mintha kísértetet látott volna...

- Húúú, Cisco! - kiáltotta Randy.

- Húúú, Pancho! - kiáltott vissza Deke boldogan. Összecapták a tenyerüket.

Randy félúton járt a tutaj felé, amikor észrevette a fekete foltot a vízen. A tutaj mögött volt, balra, a tó közepe felé. Öt perccel később már túl kevés lett volna a fény, hogy megállapíthassa, nem csak árnyék... ha egyáltalán észrevette volna. Olajfolt?, gondolta, még mindig erős karcsapásokkal szelve a vizet, és tompán érzékelve, hogy a lányok mögötte csobognak. De mit keresne egy olajfolt egy elhagyatott, októberi tavon? Különb is, furcsamód szabályos kör alakú. És kicsi, az átmérője biztosan nem több másfél méternél...

- Húúú! - kiáltotta ismét Deke. Randy odanézett. Deke a tutaj oldalán lévő létrán mászott föl, kutyaként rázva le magáról a vizet. - Hogy vagy, Pancho?

- Minden oké! - kiáltott vissza, erősebben húzva a karjával. Ha az ember már a vízben van, és úszik, nem is olyan rossz, mint képzelte. Teste bizsergett a melegtől, motorja pedig turbófokozaton működött. Érezte, hogy szíve nagy fordulatszámon dobog, és belülről melegíti át. A rokonainak van egy háza Cape Codon, és ott a víz július közepén is borzalmasabb ennél.

- Ha azt hiszed, most rossz, Pancho, várj, míg kiérsz! - üvöltötte Deke vidáman. Fel-le ugrándozott, és a testét dörzsölte, a tutaj pedig csak úgy billegett alatta.

Randy meg is feledkezett az olajfoltról, míg meg nem ragadta a part felőli oldalon lévő létra durva, fehérre festett fáját. Akkor viszont újra meglátta. Egy kicsit közelebb volt. Az óriási anyajegyhez hasonló, kerek, sötét folt emelkedett-süllyedt a lágy hullámokon. Amikor először meglátta, a folt úgy negyven méterre lehetett a tutajtól. Most már csak feleannyira.

Hogy lehet ez? Hogy...

Ekkor Randy kiemelkedett a vízből, és a hideg levegő a bőrébe harapott; még erősebben harapta, mint a víz, amikor először belemerült. - Úúúúúúúúú, a picsába! - kiáltotta nevetve és reszketve alsónadrágjában.

- Pancho, hatalmas nagy seggfej vagy te - közölte Deke vidáman. Felhúzta Randyt. - Elég hideg van? Kijózanodtál már?

- Józan vagyok! Józan vagyok! - felelte Randy, és ugrándozni kezdett, mint az előbb Deke, és keresztbe tett karjával a mellkasát és a hasát ütögette. Megfordultak, és a lányokat nézték.

Rachel úszott elől, LaVerne viszont valami olyasmit művelt, ami egy rossz ösztönökkel rendelkező kutya kalimpálására hasonlított.

- Minden rendben, hölgyeim? - ordította Deke.

- Menj a pokolba, macho állat! - kiáltott LaVerne, és Deke újra röhögni kezdett.

Randy oldalra pillantott és látta, hogy az a különös, sötét, kör alakú folt még közelebb van - most tíz méterre, és egyre csak közeledett. A vízen lebegett, kerek és szabályos volt, mint egy hatalmas acéldob teteje, de a hullámok meglovaglása közben tanúsított hajlékonysága világossá tette, hogy nem szilárd tárgy. Randyt hirtelen meghatározhatatlan, de erőteljes félelem öntötte el.

- Ússzatok! - üvöltötte a lányoknak, és lehajolt, hogy megragadja Rachel kezét, aki már odaért a létrához. Felhúzta. A lány erősen beverte a térdét - Randy tisztán hallotta a koppanást.

- Aú! Hé! Mit...

LaVerne viszont még mindig három méterre volt. Randy újra oldalra pillantott, és látta, hogy a kerek valami a tutaj oldalát szaglássza. Olyan sötét volt, mint az olaj, de Randy biztos volt benne, hogy ez nem olaj - ahhoz túl sötét, túl vastag és túl egyenletes.

- Randy, ez fáj! Mit csinálsz, hülyés...

- LaVerne! Ússz! - most már nemcsak félelmet érzett, hanem rettegést.

LaVerne felnézett. A rettegést talán nem, de a sürgetést legalább meghallotta. Zavartnak tűnt, de felgyorsította kutyaúzását, és egyre csökkent a távolság a létráig.

- Randy, mi bajod van? - kérdezte Deke.

Randy újra oldalra nézett, és látta, hogy a dolog a tutaj négyszögletes sarka köré hajlítja magát. Egy pillanatig olyan volt, mint egy Pac-Man nyitott szájjal, készen az elektronikus sütik felfalására. Aztán körbecsusszant a sarkon, és a tutaj mentén kezdett csúszni, amitől egyik oldala kiegyenesedett.

- Segíts kihúzni! - mordult Randy Deke-re, és LaVerne kezéért nyúlt. - Gyorsan!

Deke jókedvűen vállat vont, és LaVerne másik kezéért nyúlt. Csupán néhány másodperccel azelőtt húzták fel a lányt a tutaj deszkafelületére, hogy a fekete valami oldalt belyukadva elúszott a létra mellett.

- Randy, megőrültél? - mondta LaVerne levegő után kapkodva és egy kicsit ijedten. A mellbimbói tisztán kirajzolódtak a melltartóján keresztül. Hideg, kemény pontokként álltak ki.

- Az a valami - mondta Randy, és odamutatott. - Deke! Mi az?

Deke észrevette a foltot, amely elérte a tutaj bal oldali sarkát. Egy kicsit az egyik oldalra sodródott, és újra felvette kerek alakját, aztán egyszerűen csak lebegett ott. Mind a négyen meredten bámulták.

- Szerintem olajfolt - mondta Deke.

- Nagyon fáj a térdem - mondta Rachel, és a sötét dologról Randyre pillantott. - Te...

- Ez nem olajfolt - mondta Randy. - Láttál már kerek olajfoltot? Olyan, mint egy jégkorong.

- Én még nem is láttam olajfoltot - felelte Deke. Randyhez beszélt, de közben LaVerne-t nézte. A lány bugyija majdnem annyira átlátszó volt, mint a melltartója: a nemére jellemző deltaalakzat selyembe öntve, fenéke pedig két feszes félhold. - Nem is hiszek bennük. Én Missouriból jöttem.

- Kinyírlak - folytatta Rachel, de a harag már elpárolgott a hangjából. O is észrevette, hogy Deke LaVerne-t nézi.

- Istenem, de fázom - mondta LaVerne reszketve.

- A lányokat akarta elkapni - mondta Randy.

- Ugyan, Pancho! Mintha azt mondtad volna, hogy kijózanodtál.

- A lányokat akarta elkapni - ismételte a fiú makacsul, és közben azt gondolta: Senki sem tudja, hogy itt vagyunk. Egyetlen lélek sem.

- És te láttál már olajfoltot, Pancho? - kérdezte Deke, és ezzel LaVerne csupasz vállára tette a kezét, ugyanolyan, szinte önkéntelen mozdulattal, ahogy délután Rachel mellét is megérintette. LaVerne-nek nem ért a melléhez - legalábbis még nem -, de a keze közel járt hozzá. Randy rájött, hogy nem is érdekli túlságosan, mit csinálnak. Csak az a fekete, kerek folt a vízen. Az érdekli.

- Láttam egyet a Cape-en, négy évvel ezelőtt - felelte. - Madarakat halásztunk ki a vízből, és próbáltuk megtisztogatni őket...

- Pancho, a természetvédő - mondta Deke elismerően. - Ez nagyon szép!

- A vizet befedte az a nagy, ragacsos cucc - folytatta Randy. - Sávokban és nagy pacákban. Nem úgy nézett ki, mint ez. Nem volt ilyen, szóval, tömör.

Az véletlenszerűnek tűnt, ezt akarta mondani. Ez a valami azonban nem; ez olyan, mintha célja volna.

- Vissza akarok menni. Most - jelentette ki Rachel. Még mindig Deke-et és LaVerne-t nézte. Randy tompa fájdalmat látott az arcán. A lány biztos nem tudta, hogy ennyire látszik rajta.

- Hát akkor menj - mondta LaVerne. Az arcán fura kifejezés jelent meg - az abszolút győzelem tisztasága, gondolta Randy, és bár a gondolat nagyra törő volt, egyúttal helyes is. Arckifejezését nem kifejezetten Rachelnek szánta... de nem is próbálta leplezni előle.

LaVerne közelebb húzódott Deke-hez; már csak egy lépés volt közöttük. Csípőjük lágyan egymáshoz ért. Egyetlen rövid pillanatra Randy figyelme a vízen lebegő valamiről szinte gyűlölettel telve LaVerne-re terelődött. Soha életében nem ütött meg lányt, abban a pillanatban viszont igazi élvezettel meg tudta volna ütni. Nem azért, mert szereti (igen, egy kicsit talán belebolondult, és igen, mindig rá is izgul, és nem is kicsit, és ó, igen, amikor a lakásban elkezdett Deke-vel flörtölni, nagyon féltékeny lett, de egy lányt, akit igazán szeret, semmiképpen nem engedett volna Deke huszonöt kilométeres körzetébe). Hanem azért, mert ismeri azt a kifejezést, amit Rachel arcán látott - hogy legbelül milyen érzés.

- Félek - mondta Rachel.

- Egy olajfolttól? - kérdezte LaVerne hitetlenkedve, aztán felnevetett. Randyn ismét átsöpört a készlet, hogy megüsse - hogy adjon neki visszakézből egy nagy átszállót, és letörölje azt a fennhéjázó, felsőbbrendű kifejezést az arcáról, és hagyjon helyette egy nagy, kéz alakú nyomot.

- Akkor hadd lássuk, te hogy úszol vissza - mondta Randy.

LaVerne elnézően mosolygott.

- Még nem állok készen rá - magyarázta, mint egy gyereknek. Az égre nézett, aztán Deke-re. - Szeretném látni, ahogy előjönnek a csillagok.

Rachel alacsony és csinos, de amolyan slamos, kissé tétova módon, ami Randyt a New York-i lányokra emlékezteti - akik reggel munkába rohannak ügyesen szabott, elől vagy oldalt fölvergőtt szoknyájukban, és arcukon az enyhén neurotikus szépség ugyanazon pillantását viselik. Rachel szeme mindig szikrázik, de nehéz lenne megállapítani, a jókedv okozza-e ezt az élénk pillantást, vagy pedig csak a visszafojthatatlan szorongás.

Deke általában a magas, sötét hajú, álmos kökényszemű lányokat kedveli, és Randy tisztán látja, hogy Deke és Rachel között már mindennek vége, akármilyen volt is közöttük - a fiú részéről valami egyszerű és talán kissé unott érzés, a lány részéről viszont inkább valami mély, bonyolult és talán fájdalmas. Vége. Olyan tisztán és hirtelen, hogy Randy szinte hallotta is a pattanást: mint amikor valaki a térdén kettétör egy száraz gallyat.

Randy alapjában véve félénk, most azonban odahúzódott Rachelhez, és átölelte. A lány boldogtalan arccal futólag rápillantott, de hálás volt a gesztusért, és Randy örült, hogy legalább egy kicsit javíthatott a helyzeten. Az a hasonlóság jutott ismét az eszébe. Valami a lány arcán, a pillantásában...

Először valami tévévetélkedőre gondolt, aztán valami süti vagy hasonló cucc reklámjára. És akkor eszébe jutott: a lány Sandy Duncanre hasonlít, arra a színésznőre, aki a Peter Pan Broadway-felújított változatában játszott.

- Mi ez a valami? - kérdezte. - Randy! Mi ez?

- Nem tudom.

Randy Deke-re pillantott, és látta, hogy ő is viszonozza a pillantását azzal az ismerős mosollyal, ami inkább volt szeretetteljes elnézés, mint megvetés... de azért megvetés is volt benne. Talán maga Deke sem tudta, de ott volt.

Arckifejezése ezt mondta: Itt van a jó öreg, állandóan aggodalmaskodó Randy, aki már megint a pelenkájába pisilt. Erre Randynek azt kellett volna mormolnia, hogy Valószínűleg semmiség az egész, ne aggódjatok, el fog menni. Vagy valami hasonlót. De nem tette. Deke meg hadd mosolyogjon csak. A fekete folt a vízen őt is megrémítette. Ez az igazság.

Rachel ellépett Randytól, és finoman a tutajnak az izéhez legközelebb eső sarkába térdelt, amivel a fiúban egy pillanatra még tisztább emléktársítást idézett elő: a lány a White Rock címkéjén. Sandy Duncan a White Rock címkéjén, helyesbített az agya. Rövidre nyírt, enyhén durva szálú szőke haja nedvesen tapadt szép formájú koponyájához. Randy látta, hogy melltartójának fehér pántja fölött, a lapockáján lúdbőrös.

- Be ne ess, Rache - mondta LaVerne sugárzó rosszindulattal.

- Hagyd abba, LaVerne - mondta Deke még mindig mosolyogva.

Randy visszafordult Rachelhez, ők meg csak álltak a tutaj közepén, karjuk lazán, egymás derekán, csípőjük enyhén összeért. Aggodalom száguldott végig tűzként a gerincén és minden idegszálán. A fekete folt már csak feleolyan távol volt a tutajnak attól a sarkától, ahol Rachel térdelt. Eddig másfél-két méterre volt. Most a távolság egy méter vagy még kevesebb. A lány szemében furcsa pillantást vett észre: kerek feketeséget, ami furcsamód a vízen lévő valami kerek feketeségére hasonlított.

Most a White Rock címkén ülő Sandy Duncan úgy tesz, mintha hipnotizálta volna a Nabisco mézes süti gazdag, sokféle zamata, gondolta öröklően, és

érezte, hogy szívverése fölgyorsul, mint a vízben, és fölkiáltott: - Menj onnan, Rachel!

Aztán minden nagyon gyorsan, a fölrobbanó tűzijáték gyorsaságával történt. És mégis, Randy mindent tökéletes, pokoli tisztasággal látott és hallott. Mintha minden a saját kis kapszulájába ragadt volna.

LaVerne nevetett - egy napfényes délutánon, az egyetem udvarán ez úgy hangzott volna, mint akármelyik főiskolás lány nevetése, de itt kint, a növekvő sötétségben az edényében varázsszert kotyvasztó boszorkány száraz káromlására hasonlított.

- Rachel, szerintem jobb lenne, ha vissza... - kezdte Deke, de a lány félbeszakította. Szinte biztos, hogy először életében, és kétségtelen, hogy utoljára is.

- Színei vannak! - kiáltott fel remegő, csodálattal teli hangon. Szeme üres gyönyörrel meredt a vízen lévő fekete foltra, és Randy egy pillanatra mintha látta volna, amiről a lány beszélt - színek, igen, színek, gazdag, befelé irányuló spirálokban forogva. Aztán eltűntek, és csak a tompa, fakó, feketeség maradt. - Milyen gyönyörű színek!

- Rachel!

A lány az izé felé nyúlt - ki és le - fehér és a libabőrtől márványos karjával, hogy megérintse. Randy látta, hogy tövig lerágta a körmeit.

- Ra...

Randy érezte, hogy a tutaj megbillen, ahogy Deke feléjük mozdul. Rachel felé nyúlt, vissza akarta húzni, ködösen tudatában volt annak, hogy nem akarja, hogy Deke legyen az, aki megteszi.

Ekkor Rachel keze a vízhez ért - csupán a mutatóujja, amely gyenge hullámgyűrűt keltett -, és a fekete folt rávetette magát. Randy hallotta, hogy a lány levegő után kapkod, és az a feketeség hirtelen elhagyta a szemét. Agónia váltotta fel.

A fekete, ragadós anyag úgy futott fel a karján, mint a sár... és Randy látta, hogy alatta feloldódik a bőre.

A lány kinyitotta a száját, és sikított, és ugyanabban a pillanatban kezdett kifelé hajolni. Másik kezével vakon integetett, és Randy utánakapott. Ujjaiuk súrolták egymást. A pillantása találkozott a fiúéval, és még mindig pokolian hasonlított Sandy Duncanre. Aztán Rachel nagy csobbanással kiesett. A fekete valami odaúszott.

- Mi történt? - sikította LaVerne mögöttük. - Mi történt? Beesett? Mi történt vele?

Randy utána akart ugrani, de Deke egyszerűen hátralökte. - Ne! - szólt, rá egyáltalán nem jellemző rémült hangon.

Mindhárman nézték, ahogy a lány csapkodva próbált a felszínen maradni. Karjai hadonászva emelkedtek ki a vízből - nem, nem karok. Egy kar. A másikat fekete hártya fedte: valami vörös és inakkal átszőtt, kötözött sült marhahússra hasonlító dologról lógott cafatokban.

- Segítség! - sikította Rachel. Tekintete a fiúkra villant, aztán el, ismét rájuk, aztán megint el - mint a sötétben céltalanul lóbált lámpás. A víz tajtékzott körülötte. - Segítsetek, fáj, kérlek, segítsetek, fáj FÁJ FÁÁÁÁ...

Randy elesett, amikor Deke ellökte. Most azonban fölkelt a tutaj deszkáiról, és újra előrebotorkált, mert képtelen volt figyelmen kívül hagyni a könyörgést. Megpróbált beugrani, de Deke megragadta, nagy karját Randy keskeny mellkasa köré fonta.

- Ne, ő már halott - suttogta élesen. - Jézusom, hát nem látod? Meghalt, Pancho.

Ekkor vastag feketeség ömlött szét Rachel arcán, mint valami szövet, és sikoltozása előbb eltompult, aztán teljesen megszakadt. A fekete anyag már keresztbe-kasul átkötötte. Randy látta, hogy a lány testébe süpped, mint a sav, és amikor a nyaki ütőér sötét, lüktető kitöréssel megadta magát, látta, hogy a lény állabat nyújt a megszökni készülő vér után. Randy nem akarta elhinni, amit lát, nem tudta fölfogni... de a látvány kétségtelen volt, és nem érezte, hogy elment volna az esze, netán álmodik vagy hallucinál.

LaVerne sikoltózott. Randy megfordult. LaVerne színpadiasan a szeme elé kapta a kezét, mint egy némafilm hősnője. Randy majdnem elnevette magát, és el akarta mondani a lánynak, milyen röhejesen néz ki, de egy hang sem jött ki a torkán.

Visszanézett Rachelre. A lány szinte már nem is volt ott.

Kínlódása görcsökké gyengült. A feketeség néma izomerővel befolyta a testét - megnőtt, gondolta Randy, ez megnőtt, nem kérdéses. A lány ütötte a lényt, de a keze beleragadt, mint a melaszba vagy a légyapírba, és az íz élve megemésztette. Rachel alakját most már csak érezni lehetett, de nem a vízben, hanem a fekete valamiben; már nem forgott, csupán forgatták, és alakja egyre felismerhetetlenebbé vált. Fehér villanás - csont, gondolta Randy émelve. Elfordult, és a tutajról tehetetlenül a vízbe hányt.

LaVerne még mindig sikoltózott. Aztán tompa puffanás hallatszott, és abbahagyta. Nyafogni kezdett.

Megütötte, gondolta Randy. Én akartam, emlékeznek?

Randy a száját törölgetve hátralépett. Gyengének és betegnek érezte magát. És félt. Annyira félt, hogy agyának csak egy apró csücskével tudott gondolkodni. Hamarosan ő is sikoltozni kezd. Akkor Deke-nek őt is pofon kell vágnia, mert Deke nem fog pánikba esni, ő, nem, Deke-et nem abból a fából faragták. Futballszárnak kell lenned...hogyan szép lányokkal jársz, dalolta vidáman az agya. Meghallotta, hogy Deke hozzá beszél, és fölnézett az égre. Megpróbálta kitisztítani a fejét, kétségbeesetten próbálta elhessegetni Rachel alakjának látványát, amint nem emberi pacává válik, ahogy az a fekete valami eszi; nem akarta, hogy Deke őt is fölpofozza.

Fölnézett az égre, és meglátta az első csillagokat előbújni - a Göncölszekér alakja már tisztán látszott, ahogy nyugaton az utolsó fehér fénysugarak is elhalványultak. Már majdnem fél nyolc.

- Ó, Ciiisco - szakadt ki belőle. - Most aztán tényleg nagy szarban vagyunk.

- Mi ez? - a fiú keze Randy vállára esett, és fájdalmasan megszorította. -

Megette, láttad? Megette, fölzabálta a kibaszott dög! Mi a bűdös franc ez?

- Nem tudom. Nem hallod? Mondtam már, hogy nem tudom.

- De neked tudnod kéne, te egy kibaszott agytröszt vagy, te bejársz az összes kibaszott órára! - Deke szinte sikoltott, és Randy ettől egy kicsit jobban összeszedte magát.

- Egyetlen könyvben sem olvastam ehhez hasonlóról - mondta Randy. - Utoljára egy rémfilmben láttam ilyesmit tizenkét éves koromban, mindenszentekkor.

A valami visszanyerte kerek formáját. A tutajtól három méterre lebegett a vízen.

- Nagyobb - nyögött fel LaVerne.

Amikor Randy először megpillantotta, az átmérőjét úgy másfél méter körülire becsülte. Mostanra legalább két és fél méter lett.

- Megnőtt, mert megette Rachelt! - kiáltotta LaVerne, és megint sikítani kezdett.

- Hagyd abba, különben eltöröm az állkapcsodat - mondta Deke, mire a lány elhallgatott - nem azonnal, hanem fokozatosan, mint egy lemez, amikor valaki úgy kapcsolja ki a gépet, hogy előtte nem veszi le a tűt. Szeme hatalmasra tágult.

Deke Randyre nézett. - Jól vagy, Pancho?

- Nem tudom. Azt hiszem.

- Ez az. - Deke megpróbált mosolyogni, és Randy kissé aggódva vette észre, hogy sikerül is neki - valamely része talán élvezte ezt az egészet? - Tehát semmi ötleted, hogy mi a fene lehet ez.

Randy megrázta a fejét. Talán mégis olajfolt... vagy az volt, amíg nem történt vele valami. Esetleg kozmikus sugárzás érte. Vagy Arthur Godfrey hugyozott rá valami radioaktív anyagot, ki tudja? Ki tudhatná?

- Szerinted elúszhatunk mellette? - faggatózott Deke kitartóan, Randy vállát rázva.

- Nem! - visította LaVerne.

- Kuss, legyen, LaVerne, mert kapsz egyet - fenyegetőzött Deke. - Nem viccelek.

- De hát láttad, Rachelt is milyen gyorsan elkapta - mondta Randy.

- Talán akkor még éhes volt - felelte Deke. - De talán már jóllakott.

Randynek eszébe jutott a tutaj sarkában melltartóban és bugyiban térdelő Rachel; olyan nyugodt és csinos volt. Ismét émelyegni kezdett.

- Te próbálsz ki - mondta Deke-nek.

Deke komoly arccal elvigyorodott. - Ó, Pancho.

- Ó, Cisco.

- Haza akarok menni - suttogta LaVerne. - Oké?

Egyikük sem válaszolt.

- Tehát megvárjuk, amíg elmegy - jelentette ki Deke. - Ha ide tudott jönni, el is fog menni.

- Talán - mondta Randy.

Deke ránézett, homályba burkolózott arcán vad összpontosítással. - Talán? Mi a szart akarsz ezzel mondani?

- Megjöttünk, ez is megjött. Láttam, ahogy jött - mintha kiszimatolt volna bennünket. Ha tele van, ahogy mondod, el fog menni. Azt hiszem. De mi van, ha még kajálni akar... - Vállat vont.

Deke lehajtott fejjel, elgondolkozva állt. Rövid haja még mindig csöpögött egy kicsit.

- Várunk - mondta. - Egyen halat.

Eltelt tizenöt perc. Nem beszélgettek. Egyre hidegebb lett. Úgy tíz fok lehetett, és mind a hárman fehérenműben voltak. Az első tíz perc elteltével Randy már hallotta fogai gyors, szaggatott vacogását. LaVerne megpróbált közelebb húzódni Deke-hez, de ő eltolta - finoman ugyan, de eléggé határozottan.

- Hagyjál most békén - mondta.

A lány reszketve leült, karját összefonta a mellén, kezével megmarkolta a könyökét. Randyre nézett. A tekintete azt mondta, odamehet hozzá, átölelheti, most már minden rendben.

A fiú azonban a vízen lévő sötét kör felé fordult. Az pedig csak lebegett egy helyben, nem jött közelebb, de nem is távolodott. Randy a part felé pillantott, amely kísérteties, lebegő, fehér félhold volt. A fák sötét, egyenetlen horizontot alkottak. Mintha Deke Camaróját is látta volna, de ebben nem volt biztos.

- Csak felálltunk és eljöttünk - mondta Deke.

- Úgy van - mondta Randy.

- Nem szóltunk senkinek.

- Nem.

- Tehát senki se tudja, hogy itt vagyunk.

- Nem.

- Hagyjátok abba! - üvöltötte LaVerne. - Hagyjátok abba, halálra rémítetek!

- Fogd be a bagólesődet - mondta Deke szórakozottan, és Randy akarata ellenére is elnevette magát - nem számít, hányszor mondta már ezt Deke, mindig telibe találja. - Ha itt kint kell töltenünk az éjszakát, akkor hát úgy lesz. Holnap biztosan meghallja valaki a kiáltásunkat. Ez nem egy isten háta mögötti ausztrál hely, ugye, Randy?

Randy nem szólt semmit.

- Ugye nem?

- Tudod jól, hol vagyunk - mondta Randy. - Ugyanolyan jól, mint én. A 41-es útról lekanyarodva tizenkét kilométert jöttünk egy bekötőúton...

- Húszméterenként házak álltak...

- Nyaralók. Most pedig október van. Üresek, az összes kibaszott ház üres. Amikor ideértünk, meg kellett kerülnünk azt az átkozott kaput, húszméterenként TILOS AZ ÁTJÁRÁS táblák...

- Na és? A gondnok... - Deke kezdett felidegesedni, kibillent a lelki egyensúlyából. Csak nem fél egy kicsit? Először a mai éjszakán, először ebben a hónapban, ebben az évben, talán egész életében először? Félelmetes gondolat jutott Randy eszébe - Deke elveszíti a higgadtságát. Nem volt biztos benne, de lehetségesnek tartotta... és valami perverz örömet érzett emiatt.

- Nincs itt mit ellopni, se összetörni - mondta. - Ha van is gondnok, az valószínűleg csak kéthavonta jelenik meg.

- Vadászok...

- Aha, a jövő hónapban - mondta Randy, aztán gyorsan elhallgatott. Sikerült még saját magát is megijesztenie.

- Talán békén fog hagyni minket - mondta LaVerne. Ajka szálnalmas, zavart mosolyra húzódott. - Talán egyszerűen... tudjátok... békén hagy minket.

- Ha a disznóknak szárnya lenne... - mondta Deke.

- Mozog - vágott közbe Randy.

LaVerne talpra ugrott. Deke Randy mellé lépett, és a tutaj megbillent, amitől Randy szíve rémült vágta kezdett, LaVerne pedig ismét fölsikoltott. Deke egy kicsit hátrébb lépett, és a tutaj megállapodott. A bal elülső csücske (ha az ember a parttal szemben állva nézi) kissé jobban a vízbe merült, mint a többi része.

Olajos, rémisztő sebességgel közeledett, és közben Randy meglátta a színeket, amelyeket Rachel is látott - csodálatos vörösök és sárgák és kékek spiráljai a puha műanyaghoz vagy sötét, rugalmas bőrhöz hasonló, ébenfekete felszínen. A hullámokkal együtt emelkedett és süllyedt, amitől a színek változtak, örvénylettek és keveredtek egymással. Randy rádöbbsent, hogy ki fog zuhanni, egyenesen beleesik abba az ízébe, érezte, hogy már hajol is kifelé...

Utolsó erejével jobb öklét az orrához emelte, mint amikor az ember a köhögését akarja elnyomni, csak kissé magasabbra, és sokkal, nagyobb erővel. Orrába belemart a fájdalom, és érezte, hogy a vér melegen folyik végig az arcán, és ekkor már képes volt hátrébb lépni. Fölkíáltott: - Ne nézzetek rá! Deke! Ne nézzetek rá, a színek elveszik az ember eszt! - A tutaj alá akar kerülni - állapította meg Deke komoran. - Mi a szar ez, Pancho?

Randy odanézett - de csak nagyon óvatosan. A valami a tutaj oldalához simult, és ellaposodott, mint egy fél pizza. Egy pillanatra úgy tűnt, feltüremkedik, megvastagszik, és Randy riadtan ébredt rá, hogy ha elég vastag lesz, a tutaj felszínére is felcsusszanhat.

Aztán a tutaj alá préselte magát. Mintha hangot hallott volna - nyers hangot, mint mikor egy vég vásznat szűk ablakon húznak át - de lehet, hogy csupán az idegei játszottak vele.

- Aláment? - kérdezte LaVerne, és hangjában valami furcsa közömbösség volt, mintha minden erejével próbálna higgadtan cseverészni. Közben viszont sikított. - A tutaj alá ment? Alattunk van?

- Igen - felelte Deke. Randyre nézett. - Most ki fogok úszni - mondta. - Most alattunk van. Jó esélyem van, hogy kiérjek.

- Ne! - sikoltotta LaVerne. - Ne, ne hagyj itt minket, ne...

- Gyors vagyok - mondta Deke Randyre nézve, LaVerne-t teljesen figyelmen kívül hagyva. - De addig kell elindulnom, amíg alattunk van.

Randy gondolatai a hangsebesség kétszeresével száguldottak - síkos, émelyítő módon vidám volt, mint az utolsó néhány másodpercben, mielőtt az ember elhányja magát az olcsó vásári körhintán. Volt idő, hogy hallja a tutaj alatt tompán összekoccanó hordókat, a kis szellőre szárazon zörgő leveleket a strandon túli fákon, és elgondolkozzon, vajon miért ment az a valami a tutaj alá.

- Igen - mondta Deke-nek. - De nem hiszem, hogy sikerülni fog.

- Meg tudom csinálni - felelte Deke, és a tutaj széle felé fordult.

Két lépés után megállt.

Légzése fölgyorsult, agya fölkészítette szívét és tüdejét, hogy leússza életének leggyorsabb ötven méterét, aztán egyszerre elakadt a lélegzete, egész testével együtt, egyszerűen megállt egy levegővétel közepén. Elfordította a fejét, és Randy meglátta a nyakán kiálló inakat.

- Panch... - mondta döbbsen, fojtott hangon, aztán sikítani kezdett.

Döbbsenetes erővel sikított, mély baritonja vad szopránba váltott. Hangos ordítása kísértetiesen visszhangzott a partról. Randy először azt hitte, csak sikoltozik, aztán rájött, egy szót ismételve - nem, két szót, ugyanazt a két szót újra és újra: - A lábam! - sikította Deke. - A lábam! A lábam! A lábam!

Randy lenézett. Deke lába furcsán beesetté vált. Az ok nyilvánvaló volt, de Randy agya először nem volt hajlandó elfogadni - túl, hihetetlen volt, túl, öröklten torz. Deke lábát valami lefelé húzta a tutaj felszínét alkotó deszkák között.

Aztán Randy megpillantotta a fekete lény sötét csillogását a sarka és a lábujjai mellett. Kavargó, rosszindulatú színekkel volt eleven.

A valami elkapta Deke lábát. (- A lábam! - kiáltotta, mintha megerősítené ezt az elemi következtetést. - A lábam, ó, a lábam, a LÁÁÁÁÁBAM!) Két deszka közötti résre lépett (hülye, aki repedésre lép, locsogott Randy agya), a lény pedig odalent volt. A lény...

- Húzd ki! - üvöltött fel hirtelen. - Húzd, Deke, az Isten verjen meg, HÚZD MAR KI!

- Mi történik? - üvöltözött LaVerne, és Randy tompán érzékelte, hogy a lány nem egyszerűen rázza a vállát, hanem lapát alakú körmeit karmokként vájja bele. Ő aztán nem lesz nagy segítség. Könyökével gyomron vágta. A lány, ugató, köhögő hangot hallatott, és lehuppant. Randy Deke-hez ugrott, és megragadta egyik karját.

Olyan nehéz volt, mint a sószsák, és minden egyes izma úgy állt ki, mint egy dinoszaurusz-csontváz bordái. Mintha egy nagy fát akarna kihúzni a földből a gyökerénél fogva. A fiú üveges és hitetlenkedő tekintete a naplemente utáni ég királyi bíborszíne felé fordult, és egyre csak sikított, sikított, sikított.

Randy lenézett. Deke lába már bokáig eltűnt a deszkák közti résben. A rés talán csak fél centi széles volt, biztosan nem több egy centinél, a lába mégis belefért. Vastag, sötét indákban futott át a vér a fehér deszkákon. Olvad műanyaghoz hasonló fekete massa lüktetett föl-le a résben, föl-le, mint egy dobogó szív.

Ki kell szedni. Gyorsan ki kell szedni onnan, különben sosem szedjük ki... tarts ki, Cisco, kérlek, tarts ki...

LaVerne fölállt, és elhátrált az elformátlanodott, sikoltozó Deke-fától, mely az októberi csillagok alatt a Cascade-tavon lehorgonyozva lebegő tutaj közepéből magasodott. A lány zibbadtan rázza a fejét, karját keresztbefonta a gyomrán, ahol Randy könyöke eltalálta.

Deke erősen Randynek dőlt, és idétlenül tapogatózott a karjaival. Randy lenézett. Vér tört elő sugárban a fiú lábszárából, amely már egy kihegyezett ceruzához hasonlóan elvékonyodott - csak hogy ennek a hegye fehér volt, nem pedig fekete, egy alig látható csont volt a hegye.

A fekete anyag újra nekilódult, szívta, ette a fiút.

Deke jajgatva üvöltött.

Sose fogsz már focizni ezzel a lábbal, MIFÉLE lábbal, haha, és teljes erejéből húzta Deke-et, de még mindig mintha gyökeres fát ráncigált volna.

Deke ismét megbillent, és olyan hosszú, velőtrázó, sikolyt hallatott, hogy Randy maga is fölüvöltve, kezét a fülére tapasztva hanyatt esett. Vér tört elő Deke lábszárának pórusaiból; térdkalácsa bíborvörösen dagadozott, ahogy

megpróbálta elnyelni azt a rettentő nyomást, amellyel a fekete valami centiről centire húzta le Deke lábát a keskeny résen át.

Nem tudok segíteni rajta. Milyen erős lehet ez! Nem tudok segíteni, sajnálom, Deke, annyira sajnálom...

- Ölelj át, Randy - sikitotta LaVerne a fiú felé kapkodva, majd arcát a mellébe fúrva. Olyan forró volt az arca, hogy szinte sistergett. - Ölelj át, kérlek, ölelj át...

És Randy most meg is tette.

Csak később döbbsent rá a szörnyű tényre: szinte biztos, hogy mindketten kiúszhattak volna a partra, amíg a fekete izé Deke-vel volt elfoglalva - és ha LaVerne mégsem lett volna hajlandó megpróbálni, megtehetné volna egyedül is. A Camaro kulcsai Deke farmernadrágjának a zsebében vannak a parton. Megtehetné volna... csakhogymire erre rájött, már késő volt.

Deke csak akkor halt meg, amikor a combja is kezdett eltűnni a deszkák közti keskeny résben. A sikoltozást már percekkel előtte abbahagyta, és csak mély, fel-felbugyogó morgást hallatott. Aztán azok is abbamaradtak. Amikor eszméletét veszítve előreborult, jobb combcsontjának megmaradt része zöldgally-töréssel elpattant.

Egy pillanattal később Deke fölemelte a fejét, tétován körülpillantott, és kinyitotta a száját. Randy azt hitte, megint sikoltani akar. Ehelyett azonban sűrű, már csaknem szilárd vérsugár tört fel belőle. Randyt is, LaVerne-t is befröcskölte a meleg folyadék, és a lány megint sikoltozni kezdett, de most már rekedten.

- Áááá! - kiáltotta, és az undortól félőrülten eltorzult az arca. - Áááá! Vér! Ááááá, vér! Vér! - Törölgetni kezdte magát, de csak szétmaszatolta.

Deke szeméből olyan erővel ömlött a vér, hogy az már szinte mulatságosan kidülledt. Randy azt gondolta: Ez aztán az életerő! Jézusom, ezt NÉZZÉK MEG! Mint egy átkozott emberi tűzcsap! Istenem! Istenem! Istenem!

Deke mindkét füléből folyt a vér. Az arca undorító, bíborvörös répa volt, melyet alaktalanná torzított a benne fölgyülemlett hihetetlen szívóerő; olyan ember arca volt ez, akit egy hatalmas, ismeretlen erő szorított medveölelésébe.

Aztán, mintegy megváltásként, véget ért az egész.

Deke ismét előreesett, haja a tutaj véres deszkáira lógott, és Randy émelyítő döbbenettel látta, hogy még a fejbőre is vérzett.

Hangok hallatszottak a tutaj alól. Szívó hangok.

Ekkor ötlött szédült, túlterhelt agyába, hogy most kiúszhatna. De LaVerne ott lógott a karjában, és baljósan nehéz volt. Petyhüdt arcába nézett, fölemelte egyik szemhéját, de csupán a fehérjét látta. A lány nem elájult, hanem sokkos önkívületi állapotba zuhant.

Randy a tutaj felszínét nézte. Lefektethetné, de a deszkák csak harminc centi szélesek. Nyáron a tutajról ugródeszka nyúlik a víz fölé, azt viszont már leszedték és eltették. Semmi sem maradt, csak ez a tizennégy darab, harminc centi széles és hat méter hosszú deszka. Lehetetlen úgy lefektetni, hogy öntudatlan testének valamelyik része ne kerüljön néhány rés fölé.

Hülye, aki repedésre lép.

Kuss, legyen.

És akkor az agya homályosan ezt súgta: Akkor is tedd meg. Tedd le, és ússz. De nem bírta megtenni. A gondolatra borzalmas bűntudat kerítette hatalmába. Csak tartotta a lányt, és a karjában és a hátában érezte a puha, egyenletes húzást. LaVerne nagydarab lány.

Deke lesüllyedt.

Randy fájó karjában tartotta LaVerne-t, és végignézte az egészet. Nem akarta, és hosszú másodpercekre, talán akár percekre is, teljesen elfordult; a tekintete azonban folyton visszavándorolt.

Most, hogy Deke meghalt, mintha fölgyorsultak volna az események.

A jobb lába többi része is eltűnt, a bal pedig egyre messzebbre és messzebbre nyúlt, míg végül Deke már úgy nézett ki, mint egy féllábú balett-táncos, aki éppen lehetetlen spárgát csinál. Aztán a medencéje kettéroppant, mint a csirke Y-csontja. Amikor a fiú gyomra kezdett baljóslatúan fölpuffadni, Randy félrenézett, és igyekezett nem meghallani a csámcsogó hangokat, próbált karjának fájdalmára összpontosítani. Talán magához téríthetné LaVerne-t, de most jobb ez a lüktető fájdalom a karjában és vállában. Legalább van mire gondolnia.

Háta mögül olyan hangot hallott, mint amikor erős fogak kemény cukrot ropogtatnak. Hátranézett. Deke bordái potyogtak a résbe. Kinyújtott karja a levegőbe emelkedett, és olyan volt, mintha illetlenül gúnyolná Richard Nixont, ahogy győzelmi V-t formál ujjjaival, amivel a hatvanas-hetvenes években mindig megvadította a tüntetőket.

A szeme nyitva volt. Nyelvét Randyre öltötte.

Ő megint elfordult, és a tavat nézte. Keress fényeket, mondta magának, pedig tudta, hogy nincsenek fények. Keress fényeket, valaki csak itt maradt a héten. Gyönyörűek az őszi lombok, ezt nem szabad kihagyni, kapja elő a Nikonját, a család imádni fogja ezeket a képeket.

Amikor visszanézett, Deke karjai egyenesen fölfelé álltak. Már nem Nixon volt, hanem futballbíró, aki jó pontot ad. Deke feje mintha a deszkákon ült volna. A szeme még mindig nyitva volt. A nyelve még mindig kilógott.

- Ó, Cisco - mormolta Randy, és megint elfordult.

Karja és válla már szinte visított fájdalomtól, mégis tovább tartotta a lányt. A tó túlsó partja felé nézett. Sötét volt. A fekete égen csillagok gördültek át, magasan a levegőben pedig mintha kiömlött hideg tej lebegett volna.

Percek teltek el. Most már biztos eltűnt. Már odanézhetsz. Oké, igen, rendben. De ne nézz oda. A biztonság kedvéért ne nézz oda. Megegyeztünk? Megegyeztünk. Ellenvetés nincs. Mindannyian így gondoljuk.

Mégis odanézett, és még épp idejében, hogy lássa Deke ujjait eltűnni. Mozogtak - valószínűleg a tutaj alatti víz mozgását vette át az az ismeretlen izé, ami elkapta Deke-et, és az ujjai ezt a mozgást vették át. Valószínűleg, valószínűleg. Randynek azonban úgy tűnt, Deke integet. A Cisco kölyök búcsúzik: adios! Most először érezte, hogy az agya émelyítően kificamodik - mintha megdőlt volna, mint a tutaj, amikor mind a négyen egy oldalán álltak. Agya ugyan helyrebillent, de Randy hirtelen rádöbbsent, hogy közel jár az őrülethez - az igazi tébolyhoz. Deke focistagyűrűje - Futball-konferencia, 1981 - lassan lecsúszott jobb kezének harmadik ujjáról. Csillagfény szegélyezte az aranyat, és eljátszadozott a

bevésett számok közötti parányi mélyedésekben: 19 a vöröses kő egyik oldalán, 81 a másikon. A gyűrű lecsúszott az ujjról. Túl nagy volt ahhoz, hogy átférjen a résen, összenyomódni meg persze nem képes.

A gyűrű ott hevert a tutajon. Csak ennyi maradt Deke-ből. Deke-nek vége. Nem lesz több sötét hajú, kökényszemű lány, nem fogja többé Randy pucér fenekét vizes törülközővel csapkodni, amikor kijön a zuhany alól, nincs több touch-down, a lelátókon talpra ugró szurkolók és az oldalvonalak mentén hisztérikus cigánykerekeket hányó, pomponos lányok. Nincs több eszeveszett kocsikázás a Camaróval sötétedés után, miközben a Thin Lizzy a magnóból „A fiúk visszatértek a városba” című dalt harsogja. A Cisco kölyök nincs többé.

Újra hallatszott az a gyenge, reszelős hang: ablakrésen lassan áthúzott vászon.

Randy mezítláb állt a deszkákon. Lenézett, és látta, hogy a rések mindkét lába mellett hirtelen megtelnek egyenletes sötétséggel. Szeme kidülledt. Eszébe jutott, hogy Deke száján szinte szilárd kötélként lövellt a vér, a szeme pedig kidülledt, mintha rugókon lógna, ahogy a hidrosztatikus nyomás következtében kialakult vérzés szétnyomta az agyát.

Érzi a szagomat. Tudja, hogy itt vagyok. Vajon föl tud jönni? Föl tud jönni a réseken át? Képes rá? Képes?

Annyira figyelte a deszkák közötti réseket, hogy el is feledkezett LaVerne holt súlyáról, a kérdés iszonyúsága szinte megigézte, és azon gondolkodott, milyen érzés lehet, amikor az a valami körülfolyna a lábát és belemar.

A fekete fényesség majdnem a rések pereméig púposodott (Randy teljesen öntudatlanul lábujjhegyre emelkedett), aztán visszasüllyedt. Újra kezdődött az a vászonhúzogató-szerű hang. Aztán Randy ismét megpillantotta a vízen a nagy, most úgy négy és fél méter átmérőjű, sötét anyajegyet. Együtt emelkedett és süllyedt az enyhe hullámocskákkal, emelkedett és süllyedt, emelkedett és süllyedt, és amikor Randy megpillantotta a rajta egyenletesen lüktető színeket, letépte róla a tekintetét.

Letette LaVerne-t, és amint az izmai ellazultak, karja vadul reszketni kezdett. Hagyta, hadd reszkessen. A lány mellé térdelt, akinek haja szabálytalan sötét legyezőként terült szét a fehér deszkákon. Ott térdelt, és figyelte a sötét anyajegyet a vízen, készen arra, hogy ha a lény a mozgás legkisebb jelét adja, ismét felrántsa a lányt.

Könnyedén pofozgatni kezdte, előbb arcának egyik felét, aztán a másikat, ide-oda, mint amikor a segéd próbál magához téríteni egy csatárt. LaVerne viszont nem akart magához térni. Nem akart elindulni a kétszáz dollárért vagy az utazási főnyereményért. LaVerne eleget látott. De nem őrizheti őt egész éjjel, vászonzsákként emelgetve, ahányszor csak az az ízé megmoccan (és mellel az ízét nem is szabad túl hosszasan nézni). Randy viszont megtanult egy trükköt. Nem a főiskolán, hanem a bátyja egyik barátjától. A srác, műtős volt Namban, és mindenféle trükköket ismert - hogyan kell elkapni a tetveket az ember fején, és versenyt futtatni őket egy gyufásdobozban, hogyan kell leszokni a kokainról gyermekeknek való hashajtóval, hogyan kell mély sebeket közönséges tűvel és cérnával bevarrni. Egyszer arról beszélgettek, hogyan lehet egy tökrészeg embert magához téríteni úgy, hogy ne fulladjon bele a saját okádékába, mint Bon Scott, az AC/DC énekese.

- Szóval szereméi valakit gyorsan magához téríteni? - mondta az érdekes trükkök katalógusával rendelkező haver. - Ezt próbáld ki! - És elmagyarázta Randynek a trükköt, amit most alkalmazott.

Lehajolt, és olyan erősen beleharapott LaVerne fülcimpájába, amennyire csak tudott.

Forró, keserű vér spriccelt a szájába. LaVerne szemhéja úgy pattant föl, mint a redőny. Rekedt, morgó hangon fölüvöltött, és a fiúra ütött. Randy fölpillantott, s csupán a lény túlsó végét látta. A többi már a tutaj alatt volt. Hátborzongató, rémületes sebességgel és némán mozog.

Megint fölrántotta LaVerne-t, izmai élesen tiltakoztak, görcsbe akartak rándulni. A lány az arcát verte. Egyik keze érzékeny orrát érte, és Randy vörös csillagokat látott.

- Hagyd abba! - üvöltötte, lábát csúsztatva a deszkán. - Hagyd abba, te kurva, ez az izé megint alattunk van, hagyd abba, mert beledoblak ebbe a kibaszott vízbe, esküszöm az élő Istenre!

A lány karjai azonnal abbahagyták a hadonászást, és egy fuldokló szorításával, csendesen zárultak a fiú nyaka köré. Szeme fehérlett az úszkáló csillagfényben.

- Engedj el! - Nem fejezte be. - Engedj el, LaVerne, mert megfojtasz!

A szorítás erősödött. A fiú agyában pánik lobbant. A hordók üres koccanása tompább, fojtottabb lett - biztosan az alul lévő lény miatt.

- Nem kapok levegőt!

A szorítás egy kicsit gyengült.

- Figyelj. Most le foglak tenni. Minden rendben lesz, ha...

De a lány csak annyit hallott: „le foglak tenni”. Karjai ismét abba a halálos szorításba záródtak. Randy jobb keze a lány hátán volt. Karommá görbítette, és végigcsikarta. A lány éles hangon nyafogva Randy lábába rúgott, és a fiú egy pillanatra majdnem elvesztette az egyensúlyát. Ezt LaVerne is megérezte. Inkább a félelem, mint a fájdalom miatt abbahagyta a küszködést.

- Állj a deszkákra.

- Nem! - Lélegzete forró sivatagi szelet pöffentett a fiú arcába.

- Nem tud elkapni, ha a deszkákon állsz.

- Ne, ne tegyél le, el fog kapni, tudom, hogy el fog, tudom...

Randy ismét végigkarmolta a hátát. A lány fölsikoltott haragjában, fájdalmában és félelmében. - A tutajra állsz, különben bedoblak, LaVerne.

Lassan, óvatosan tette le, mindketten éles nyivákolással szedték a levegőt: oboa és furulya. A lány lába a deszkákhoz ért. Fölrántotta, mintha a tutaj tűzforró lenne.

- Tedd le! - sziszegte a fiú. - Én nem Deke vagyok, nem bírlak tartani egész éjjel!

- Deke...

- Meghalt.

A lány lába megérintette a deszkát. A fiú fokozatosan engedte el. Úgy álltak egymással szemben, mint a táncosok. Randy látta, hogy a lány szinte várja a lény első érintését. Szája tátogott, mint egy halé.

- Randy - suttogta. - Hol van?

- Lent. Nézz le.

Lenézett. A fiú is. Látták, hogy a feketeség már szinte a tutaj teljes hosszában megtölti a réseket. Randy megérezte a lény mohó vágását, és valószínűleg LaVerne is.

- Randy, kérlek...

- Cssss.

Álltak ott.

Randy elfelejtette levenni az óráját, amikor a vízbe szaladt, így most megnézhetné, mennyi az idő: tizenöt perc telt el. Negyed kilenckor a fekete valami megint előcsúszott a tutaj alól. Úgy tizenöt lábnyira elhúzódott, aztán megállt, mint az előbb.

- Leülök - mondta a fiú.

- Ne!

- Fáradt vagyok - erősködött. - Leülök, te pedig figyelni fogod. De ne felejts el mindig elpillantani. Aztán majd fölkelek, és te ülsz le. És így tovább. Tessék - ezzel odaadta az óráját. - Negyedórás váltások lesznek.

- Megette Deke-et - suttogta a lány.

- Igen.

- Mi ez?

- Nem tudom.

- Fázom.

- Én is.

- Akkor ölelj át.

- Eleget tartottalak már.

A lány elhallgatott.

Leülni maga volt a mennyország; és igazi üdvösség volt, hogy nem kell a valamit figyelnie. Helyette LaVerne-t nézte, hogy megbizonyosodjon arról, tényleg leveszi-e mindig a tekintetét a vízen lebegő lényről.

- Mit fogunk csinálni, Randy?

A fiú elgondolkodott.

- Várunk - felelte.

A tizenöt perc elteltével fölállt, és hagyta, hogy a lány leüljön, majd lefeküdjön fél órára. Aztán ismét fölállította, és ő ült le negyed órára. Így ment ez egy darabig. Háromnegyed tízkor a hold hideg kéregként megjelent, és hidat vert a víz fölé. Fél tizenegykor éles, magányos kiáltás kelt.

Végigvisszhangzott a vízen, és LaVerne fölsikoltott.

- Fogd be - mondta a fiú. - Csak egy vöcsök.

- Megfagyok, Randy... nem érzem a testem.

- Nem tudok vele mit csinálni.

- Ölelj át - kérte a lány. - Muszáj. Öleljük át egymást. Mindketten leülhetünk, és figyelhetjük együtt.

Randy eltűnődött, de a húsát marcangoló hideg már a csontjába vájt, így gyorsan döntött. - Oké.

Leültek egymás mellé, átölelték egymást, és akkor valami történt - akár természetes, akár perverz volt, megtörtént. A fiú megérezte, hogy merevedése van. Egyik keze rátalált a lány nedves nejlonban domborodó mellére, és megmarkolta. A lány fölsóhajtott, és keze a fiú alsónadrágja felé lopózott.

Randy lecsúsztatta a másik kezét, és talált is egy igazán meleg helyet. A hátára döntötte a lányt.

- Ne - mondta LaVerne, de a fiú ágyékára tett kéz egyre gyorsabban mozgott.

- Látom - mondta a fiú. Szívverése újra fölgyorsult, gyorsabban pumpálta a vért, nyomta a melegséget átfagyott csupasz bőrének felszínére. - Figyelem.

A lány mormolt valamit, és Randy érezte, hogy a rugalmas nadrág a csípőjéről a combjára csúszik. Figyelte a lényt. Fölfelé csusszant, előre és bele a lányba. Meleg. Istenem, de meleg ott, legalább ott. A lányból torokhang tört elő, és megmarkolta a fiú hideg, összeszorított fenekét.

Randy figyelte a lényt. Az nem mozgott. Figyelte. Nagyon figyelmesen nézte. Érzékszervei hihetetlen dolgokat regisztráltak. Randy nem túl, tapasztalt, de nem is szűz; már három lánnyal szeretkezett, de sosem volt még ilyen. LaVerne nyögve emelgetni kezdte a csípőjét. A tutaj finoman billegett, mint a világ legkeményebb vízágya. Alul a hordók tompán kotyogtak.

Randy figyelte a lényt. A színek kavarni kezdtek - most lassan, érzéken, nem pedig fenyegetően; figyelte a lényt és a színeket. Szeme tágra nyílt. A színek a szemében voltak. Már nem fázott; forróságot érzett, mint az első napon, a strandon, június elején, amikor érezni, hogy a nap feszesebbé teszi a télen kifehéredett bőrt, vörösebbé teszi, ad neki valami (színek) színt, egy kis árnyalatot. Első nap a strandon, a nyár első napja, amikor előkerülnek a régi Beach Boys- és Ramones-felvételek. A Ramones arról énekel, hogy Sheena punk zenész, arról, hogy el lehet stoppolni Rockaway Beach felé, a homok, a strand, a színek felé (mozog, kezd mozogni). Itt a nyár, a sulinak vége, szurkolhatok a Yankeesnek a lelátóról, lányok bikiniben a strandon, a strandon, ó, szereted, szereted (szeret) a strandot szereted (szeret én szeretem) illatos Coppertone napolajjal bekent, kemény mellek, és ha a bikini alja elég kicsi, lehet látni egy kicsi (szőr a szőre A HAJA BELELŐG Ó ISTENEM A VÍZBE A HAJA)

Hirtelen hátraugrott, megpróbálta fölhozni a lányt, de a valami olajos sebességgel mozgott, és sűrű fekete ragasztóként belegabalyodott LaVerne hajába, és amikor Randy fölhozta, a lány már sikított, és elnehezült a lénytől, amely tekergő, hátborzongató hártaként kijött a vízből, és ragyogó, nukleáris színek forogtak rajta - cinóbervörös, lángoló smaragdzöld, mogorva okkersárga.

Végigáradt LaVerne arcán, és elmosta.

A lány dübörögve rugdalózott. A valami ott kavargott és mozgott az arca helyén. A nyakán patakokban folyt végig a vér. Randy üvöltözve, ám saját üvöltését nem hallva odaugrott, és lábát a csípőjéhez téve ellökte. A lány csapkodva átbukfencezett a tutaj peremén, lába alabástrom volt a holdfényben. Néhány végtelen pillanatig a víz tajtékozva verdeste a tutaj oldalát, mintha a világ legnagyobb sügérje akadt volna horogra, és pokolian küzdene az életéért.

Randy üvöltött. Üvöltött. Aztán a változatosság kedvéért még kicsit üvöltött.

Úgy fél óra múlva, jóval az őrjöngő csapkodás és küzdelem után, a vöcskők válaszul visítani kezdtek.

Az az éjszaka örökké tartott.

Háromnegyed öt körül az ég keleten világosodni kezdett, és Randy lassan jobb kedvre derült. Az érzés azonban pillanatnyi volt, és olyan hamis, mint maga a hajnal. A deszkákön állt, szeme félig csukva, álla a mellén. Egy órával azelőtt a tutajon üldögélt, és hirtelen fölriadt - a legijesztőbb az volt, hogy észre sem vette, hogy elaludt - arra az elmondhatatlan, vászonsuhogás-szerű hangra. Csupán másodpercekkel azelőtt ugrott talpra, hogy a feketeség mohón szívni kezdett a deszkák között. Randy nyöszörögve szedte a levegőt, és úgy az ajkába harapott, hogy eleredt a vére. Aludtál, elaludtál, te seggfej!

A lény fél órával később még egyszer fölszivárgott alulról, de Randy akkor nem ült. Félt leülni, félt, hogy elalszik, és ezúttal az agya nem riad föl időben.

Lába még mindig derékszögben nyugodott a deszkán, amikor egy erősebb fény, ezúttal az igazi hajnal, megtöltötte a keleti eget, és az első reggeli madarak énekelni kezdtek. Fölkelt a nap, és hat órára eléggé világos volt, hogy lássa a partot. Deke fényes, sárga Camarója pontosan ott állt, ahol leparkolta, orral a fakorlát felé. Ingek, pólók és négy farmer színes kupacai álltak a part mentén. A látvány friss rémülettel töltötte el Randyt, pedig már azt hitte, a rémületre való képessége teljesen megszűnt. Láta a saját farmerét, az egyik szára kifordítva, a zsebe kilóg. A homokon heverő nadrág olyan biztonságosnak látszott; csak arra vár, hogy Randy a zsebet megragadva visszafordítsa a kifordult szarat, vigyázva arra, hogy az aprópénz ki ne potyogjon. Szinte érezte, amint susogva felcsúszik a lábára, ahogy begombolja a rézgombokat...

(szeretsz igen szeretek)

Balra pillantott, és a lény ott lebegett könnyedén, feketén, kereken; mint egy jégkorong. Bőréen színek kezdtek kavarni, és Randy gyorsan elkapta a tekintetét.

- Menj haza - krákolta. - Menj haza, vagy Kaliforniába, és keress egy Roger Corman-filmet, abban talán szerepelhetsz.

Valahol a távolban egy repülőgép zümmögött, és Randy álmodozva képzelődni kezdett: Jelentették az eltűnésünket, mind a négyünket. A kutatás Horlicksból indul. Egy farmer emlékszik, hogy „elrobogott” mellette egy sárga Camaro. A kutatás központja a Cascade-tó környéke. Magánpilóták jelentkeznek önkéntesnek a gyors, légi keresésre, és egy fickó Beechcraft Twin Bonanzájával a tó felett elzúgva meglát egy meztelen srácot a tutajon, egy srácot, egy túlélőt, egy...

Majdnem a vízbe zuhant, és ismét orra vágta magát. Ordított a fájdalomtól.

A fekete valami nyílként száguldott a tutaj felé, és alágyörmöszölte magát - meghallotta vagy meg- érezte... vagy valami.

Randy várt.

Most negyvenöt perc telt el, míg kijött a tutaj alól. Randy agya lassan keringett a növekvő fényben.

(szeretsz igen szeretek szurkolni a Yankeesnek és a Harcsáknak szereted, a Harcsákat igen szeretem, 66-os út emlékszel a Corvette-re George Maharisra a Corvette-ben Martin Milnerre a Corvette-ben szereted a Corvette-et igen szeretem a Cortvette-et szeretem, szereted olyan forró a nap akár egy égő

üveg a lány hajában volt és a fény, amire a leginkább emlékszem a fény a nyári fény a nyári fény)

Délután.

Randy sír.

Azért sír, mert a lény új módszert fejlesztett ki - ahányszor megpróbál leülni, a tutaj alá csusszan. Tehát nem teljesen hülye: vagy megérzi, vagy kitalálja, hogy miközben leül, elkaphatja.

- Menj el - zokogja Randy a vízen lebegő nagy, fekete anyajegynek. Ötven méterre, röhejesen közel, egy mókus szökdécsel Deke Camarójának motorháztetőjén. - Menj el, kérlek, menj akárhová, csak hagyj engem békén. Nem szeretlek.

A lény nem mozdul. Látható felszínén színek kezdenek kavarni.

(te igen te igen szeretsz engem)

Randy elszakítja róla a tekintetét, a partra néz. Keresi a megmentőket, de senki sincs ott, egy lélek sem. A farmerja még mindig ott hever, egyik szára kifordítva, kilátszik az egyik zseb fehér bélése. Már nem úgy néz ki, mintha valaki majd fölvenné. Inkább ereklére emlékeztet.

Ha volna fegyverem, most megölném magam.

Randy csak áll a tutajon.

A nap lemegy.

Három órával később felkel a hold.

Nem sokkal később a vöcsökök rikoltozni kezdenek.

Nem sokkal ezután Randy megfordul, és a fekete lényre néz. Nem tudja megölni magát, de a lény talán fájdalom nélkül megoldja a problémát; talán éppen erre valók a színek.

(ugye ugye szeretsz engem)

A lény lebegve lovagolja meg a hullámokat.

- Énekelj velem - krákolja Randy. - Szurkolhatok a Yankeesnek a lelátóról... nem kell a tanárok miatt aggódnom... annyira örülök, hogy vége a sulinak... fogok... énekelni és ordítani.

A színek kavargva kezdenek alakot önteni. Ezúttal Randy nem fordul el.

Ezt suttogja: - Szeretsz?

Valahol messze, az üres tavon, felrikolt egy vöcsök.

Az Istenek Szövegszerkesztője

Első pillantásra úgy nézett ki, mint egy Wang szövegszerkesztő - Wang billentyűzete és burkolata volt. Richard Hagstrom csak második pillantásra vette észre, hogy a burkolatot fölvtágták (és nem valami óvatosan; mintha egy fémfűrésszel csinálták volna), hogy egy kissé nagyobb IBM-katódcsővet tegyenek bele. A hajlékonylemezek, amelyek ezzel a furcsa korccsal érkeztek, egyáltalán nem voltak hajlékonyak; olyan kemények voltak, mint a 45-ösök, amelyeket Richard még gyerekkorában hallgatott.

- Mi az isten ez? - kérdezte Lina, amikor Richard és Mr. Nordhoff darabonként áthordták a dolgozószobájába. Mr. Nordhoff volt Richard Hagstrom bátyjának és családjának egyik szomszédja... Roger, Belinda és a fiuk, Jonathan.

- Jon rakta össze - felelte Richard. - Mr. Nordhoff szerint nekem szánta. Olyan, mint egy szövegszerkesztő.

- Na, ja - mondta Nordhoff, aki már sosem lesz újra hatvan, és alig kapott levegőt. - Ezt mondta az a szegény kölyök... letehetnénk egy percre, Mr. Hagstrom? Teljesen kivagyok.

- Persze - felelte Richard, aztán kiáltott egyet a fiának, Sethnek, aki odalent préselt ki különös, hamis akkordokat Fender gitárjából - abban a szobában, amelyet Richard lelki szemeivel „családi szobának” álmodott meg, amikor először csinálta a burkolatot, és amelyből végül a fia „próbaterme” lett.

- Seth! - kiáltotta. - Gyere, segíts!

Odalent Seth tovább gyűrte az akkordokat a Fenderből. Richard Mr. Nordhoffra nézett, és vállat vont. Nem tudta kendőzni szégyenkezését. Nordhoff is vállat vont, mintha azt mondaná: Gyerekek! Ki várhatna bármi többet tőlük manapság? De mindketten tudják, hogy Jon - szegény, szerencsétlen Jon Hagstrom, Richard őrült bátyjának fia - sokkal jobb volt. - Nagyon rendes volt magától, hogy segített - mondta Richard.

Nordhoff ismét vállat vont. - Mi mást tehetne egy öregember az idejével? És különben is, ez a legkevesebb, amit megtehettem Jonnyért. Tudja, mindig ingyen vágta nálam a fűvet. Én akartam fizetni, de ő nem volt hajlandó elfogadni. Rendkívüli fiú volt - Nordhoff még mindig zihált. - Kérhetnék egy pohár vizet, Mr. Hagstrom?

- Hát persze - felelte Richard, és ő maga hozta be a vizet, mert a felesége meg sem mozdult. A konyhaasztalnál olvasgatott valami erotikus női regényt, közben pedig Twinkie-t evett. - Seth! - ordította el magát újra Richard. - Gyere fel és segíts, rendben?

Seth azonban nem zavartatta magát, és tompított, eléggé keserű akkordokat produkálva tovább nyüstölte a Fendert, amelynek részleteit Richard még mindig fizeti.

Richard meghívta Nordhoffot vacsorára, ő viszont udvariasan visszautasította. Richard bólintott. Ismét zavarba jött, de ezúttal talán egy kicsit jobban leplezte. Egy hozzád hasonló rendes fickó mit keres egy ilyen családban?, kérdezte tőle egyszer a barátja, Bernie Epstein, és Richard erre nem tudott mást felelni, mint hogy megrázta a fejét, és közben ugyanazt a tompa zavart érezte, mint most. Ő tényleg egy rendes fickó. És valahogy mégis ezt érdekelte - egy túlsúlyos, mogorva feleséget, aki úgy érzi, hogy kimaradt az élet jó dolgaiból, és hogy a vesztes lóra tett (de ezt sosem vallaná be ilyen nyíltan). És egy nem éppen közlékeny tizenöt éves fiút, aki tanulásnak egyáltalán nem nevezhető dolgot művel ugyanabban az iskolában, ahol Richard tanít... egy fiút, aki fura akkordokat játszik a gitáron reggel, délben, este (leginkább este), és aki látszólag úgy gondolja, hogy ez elég lesz a nagybetűs ÉLET-hez.

- Hát akkor, mit szólna egy sörhöz? - kérdezte Richard. Nem akarta elengedni Nordhoffot - többet akart hallani Jonról.

- Egy sör szörnyen jólesne - felelte Nordhoff, és Richard hálásan bólintott.

- Helyes - mondta, és hátrament néhány Búdért.

A dolgozószobája egy, a háztól különálló, kicsi, fészerszerű épületben van - mint a családi szoba, amelyet ő maga alakított ki. De azzal ellentétben, erre a helyre a sajátjaként gondol - ahonnan kizárhatja az idegent, akit feleségül vett, és az idegent, akinek ez a nő életet adott.

Lina természetesen nem helyeselte, hogy saját kuckója legyen, de nem volt képes megakadályozni - ez egyike volt Richard kevés aprócska győzelmének. Talán Lina bizonyos szempontból tényleg a vesztes lóra tett - amikor tizenhat évvel ezelőtt összeházasodtak, mindketten azt hitték, hogy Richard csodálatos, nagy hasznot hozó regényeket fog írni, és hamarosan mindketten Mercedesszel fognak kocsikázni. De egyetlen megjelent regénye a legkevésbé sem volt jövedelmező, a kritikusok pedig gyorsan bebizonyították, hogy nem is csodálatos. Lina a kritikusokhoz hasonlóan látta a dolgokat, és ekkor kezdtek eltávolodni egymástól.

A középiskolai tanári állás tehát, amelyet mindketten csak a hírnévhez, dicsőséghez és gazdagsághoz vezető út első lépésének tekintettek, az utóbbi tizenöt évben a család legfontosabb bevételi forrásává vált - hát, pokolian hosszú egy út. A szíve mélyén azonban Richard sosem adta fel az álmát. Novellákat ír, és néha egy-egy cikket is. Az írószövetség tekintélyes tagja. Évente körülbelül ötezer dollár mellékést keres meg az írógépével, akármennyit zúgolódik is Lina, így aztán igazán jár neki egy saját dolgozószoba... különösen azóta, hogy az asszony nem hajlandó dolgozni.

- Kellemes kuckó - jegyezte meg Nordhoff, körülnézve az aprócska szobában, amelynek falán régimódi képek lógnak. A korcs szövegszerkesztő az asztalon csücsült: a monitor a ház tetején. Richard régi Olivetti elektromos írógépét egyelőre az egyik irattartó szekrény tetejére rakták.

- A célnak megfelel - mondta Richard. A szövegszerkesztő felé bólintott. - Ugye nem gondolja, hogy ez valóban működik? Jon csak tizennégy éves volt.

- Furán néz ki, mi?

- Elégé - értett egyet Richard.

Nordhoff felnevetett. - Pedig még semmit sem tud. Bekukucskáltam a video egység hátulján. Van benne néhány IBM és Radio Shack drót, majdnem egy egész Western Electric telefon, és akár hiszi, akár nem, egy kis Erector Set motor - Nordhoff belekortyolt a sörébe, aztán, mintha csak úgy hirtelen vágódott volna az eszébe, folytatta: - Tizenöt. Éppen betöltötte a tizenötöt. Pár nappal a baleset előtt. - Szünetet tartott, aztán a sörösüvegbe bámulva megismételte: - Tizenöt. - Elég halkan mondta.

- Erector Set? - pislogott Richard az öregre.

- Úgy van. Az Erector Set egy elektromos modelljáték. Jonnak is volt egy úgy... úgy hatéves kora óta. Tőlem kapta karácsonyra. Már akkor is bolondult az ilyesmiért. Mindenféle szerkentyű jó volt neki, és hogy az a kis doboz Erector Set motor izgalomba hozta-e? Szerintem nagyon is. Csaknem tíz éven át megőrizte. Nem sok gyerek szokta ilyen sokáig megtartani a játékeit, Mr. Hagstrom.

- Tudom - felelte Richard, az évek során kicipelt játékokkal teli dobozokra gondolva - Seth kidobta, elfelejtette vagy minden ok nélkül tönkretette őket. A szövegszerkesztőre pillantott. - Akkor biztosan nem működik.
- Erre én nem fogadnék, amíg ki nem próbálja - mondta Nordhoff. - Az a kölyök majdhogynem elektronikai zseni.
- Ez azért szerintem egy kicsit túlzás. Igaz, hogy értett a szerkentyűkhöz, és hogy hatodik korában megnyerte az Állami Tudományos Versenyt...
- És sokkal idősebb kölyköket győzött le, még végzős középiskolások is voltak közöttük - vágott közbe Nordhoff. - Legalábbis az anyja szerint.
- Így igaz. És mindannyian nagyon büszkéek voltunk rá - ami nem egészen igaz. Richard és Jon anyja büszke volt, a fiú apja viszont le sem szarta. - De azért a Tudományos Verseny pályaművei és egy saját, hibrid számítógép szerkesztése között... - Vállat vont.

Nordhoff letette a sörét. - Volt egy kölyök; még az ötvenes években, aki két konzervdobozból és úgy öt dollár értékű elektromos szerkezetekből atomfegyvert hozott létre. Jon mesélte. És azt is, hogy 1954-ben egy eldugott új-mexikói faluban egy gyerek fölfedezte a tachionokat - ezek negatív részecskék, amelyek állítólag visszafelé haladnak az időben. A connecticuti Waterburyben egy kölyök - egy tizenegy éves gyerek - kártyalapok hátoldaláról lekapart celluloidból készített csőbombát. Fel is robbantott vele egy üres kutyaházat. A kölyök néha furcsa dolgokra képesek. Különösen a kivételesen okosak. Meglepődne.

- Talán. Talán meg is fogok.
- Mindenesetre jó gyerek volt.
- Egy kicsit a szívéhez nőtt, ugye?
- Mr. Hagstrom - mondta Nordhoff -, én nagyon szerettem őt. Minden szempontból tökéletes gyerek volt.

Richard azon kezdett tűnődni, hogy milyen furcsa: a bátyja, aki már hatéves kora óta igazi szarzsák volt, remek asszonyt és remek gyereket kapott. Ő pedig, aki igyekezett mindig kedves és jó lenni (bármilyen jelentsen is a „jó” ebben az őrült világban), elvette Linát, aki csendes, mindent felfaló asszonnyá fejlődött, aztán pedig megszületett Seth. Nordhoff őszinte, fáradt arcára nézve azon kezdett gondolkodni, hogyan történhetett ez meg, és hogy mennyire volt oka ennek ő maga, mennyi ebből az ő csendes gyengeségének a természetes eredménye.

- Igen - mondta Richard. - Az volt.
- Egyáltalán nem lepne meg, ha ez a gép működne - mondta Nordhoff. - Egyáltalán nem lepne meg.

Miután Nordhoff elment, Richard Hagstrom bekapcsolta a szövegszerkesztőt. A gép zümmögni kezdett, és Richard várta, hogy az IBM felirat megjelenjen a képernyőn. De nem jelent meg. Helyette viszont, hátborzongatóan, mint egy síron túli hang, a következő szavak úsztak elő zöld kísérteteként a sötétségből:

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, RICHARD BÁCSI! JON

- Jézusom - suttogta Richard a székére rogyva. A baleset, amelyben a bátyja a feleségével és a fiukkal életét veszítette, két héttel ezelőtt történt. Valami kirándulásról jöttek hazafelé, és Roger részeg volt. Roger Hagstrom életében a

részegség tökéletesen mindennapos eseménynek számított. De ezúttal nem volt szerencséje, és poros, öreg teherautója egy harminc méter mély szakadékba zuhant. Összetört és porrá égett. Jon tizennégy éves volt - nem, tizenöt. Csak néhány nappal a baleset előtt töltötte be a tizenötödiket, mondta az öreg. Már csak három év kellett volna, és megszabadult volna attól a behemót, ostoba medvétől. A születésnapja... és nem sokkal az övé után jön az enyém.

Mához egy hétre lesz. A szövegszerkesztő tehát Jon születésnap ajándéka lett volna.

Ez valahogy még tovább rontotta a helyzetet, bár Richard nem tudta volna megmondani, pontosan hogyan vagy miért. Ki akarta kapcsolni a gépet, de aztán visszahúzta a kezét.

Egy gyerek két konzervdobozból és öt dollár értékű elektromos autóalkatrészből atomfegyvert csinált.

Hát persze. New York csatornarendszere pedig hemzseg az aligátoroktól, a légierő meg valahol Nebraskában egy idegen lény lefagyasztott testét őrzi. Na, még valamit. Baromság. De talán nem is akarom megtudni.

Fölkelt, a gép mögé lépett, és bekukkantott a nyílásokon. Igen, pontosan úgy van, ahogy Nordhoff mondta. RADIO SHACK MADE IN TAIWAN feliratú drótok. WESTERN ELECTRIC, WESTREX és ERECTOR SET feliratú vezetékek, a szavak fölött pedig egy körbe zárt, kicsi „r”. És van itt még valami, amit Nordhoff vagy nem vett észre, vagy nem akart meg- említeni Egy Lionel villanyvasút-transzformátor bedrótózva, mint Frankenstein menyasszonya. - Jézusom - nevetett fel Richard, aztán majdnem elsírta magát. - Jézusom, Jonny, mit akartál ezzel?

Pedig tudta a választ. Már évek óta egy szövegszerkesztőről álmodozik, és amikor már nem bírta elviselni Lina gúnyos, maró kacagását, Jonnak beszélt róla. - Gyorsabban írhatnék vagy javíthatnék, és így többet dolgozhatnék - mondta tavaly nyáron Jonnak. A fiú komolyan nézett rá világoskék, intelligens, de mindig nagyon óvatos szemével, amelyet a szemüveg fölnagyított. - Nagyszerű lenne... tényleg nagyszerű lenne.

- Akkor miért nem veszel egyet, Rich bácsi?

- Az nem olyan egyszerű - felelte Richard mosolyogva. - A Radio Shack-féle típus három lepedő körül kezdődik. És az árak akár tizennyolcezerig is felmehetnek.

- Hát, talán egyszer majd csinálok neked egyet - mondta erre Jon.

- Talán - felelte Richard, és hátba veregette. És aztán nem is gondolt rá, amíg Nordhoff nem telefonált.

Játéküzletek elektromos modelljeinek a dróttjai. Egy Lionel villanyvasút-transzformátor. Jézusom.

Visszasétált a székéhez, és ki akarta kapcsolni a gépet, mert talán ha megpróbálna írni valamit, de nem sikerülne, azzal bemocskolná az ő komoly, törekeny (szerencsétlen) unokaöccsének szándékát.

Aztán meggondolta magát, és megnyomta a VÉGREHAJT gombot. Közben azonban különös hidegség karcolta végig a gerincét - a VÉGREHAJT igen fura szó, ha az ember jobban belegondol. Ez a szó nem is az írással, hanem inkább

a gázkamrákkal és a villamosszékekkel hozható összefüggésbe... és talán az út széléről fejest ugró poros, vén teherautókkal.

VÉGREHAJT.

A számítógép hangosabban zúgott, mint amiket bolti nézelődései során látott; tulajdonképpen szinte ordított. Mi van a memóriaegységben, Jon?, tűnődött. Ágyrugók? Egy sor villanyvasút-transzformátor? Konzervdobozok? Ismét eszébe jutott Jon szeme és nyugodt, finom arcvonásai. Vajon furcsa vagy talán beteges, ha az ember irigyli valaki más fiát?

Az enyém kellett volna, hogy legyen. Én tudtam... és azt hiszem, ő is. És ott volt Belinda, Roger felesége. Belinda, aki túl gyakran viselt napszemüveget a felhős napokon. Nagyokat, mert a szem körüli zúzódások csúnyán szétterjednek. Richard néha elnézte az asszonyt, amint nyugodtan, óvatosan ül Roger nevetésének harsány esernyője alatt, és szinte pontosan ugyanezt gondolta: Az enyém kellene, hogy legyen.

Borzalmas volt ez a gondolat, mert a középiskolában mindketten ismerték Belindát, és mindketten randiztak is vele. Richard és Roger között két év volt, Belinda pedig pontosan közöttük volt, Richárdnál egy évvel idősebb, Rogernél pedig egy évvel fiatalabb volt. Tulajdonképpen Richard randizott először azzal a lánnyal, aki aztán Jon anyja lett. Roger azonban, az idősebb és nagyobb, közbelépett, Roger, aki mindig megkapta, amit akart, Roger, aki megbüntette azokat, akik az útjába álltak.

Megijedtem. Berezeltem, és elengedtem. Ilyen egyszerű lenne? Édes Istenem, segíts; azt hiszem, igen. Szeretném, ha nem így lenne, de talán jobb, ha az ember legalább a gyávaságával kapcsolatban nem hazudik önmagának. És a szégyenkezéssel kapcsolatban.

De ha mindez igaz is - ha Lina és Seth valahogyan az ő semmirekellő bátyjához tartozott volna, Belinda és Jon pedig valahogy hozzá, mit bizonyít? És különben is, mit tehet egy értelmes ember egy ilyen abszurd módon kitervelt szívatással? Nevessen? Sikítson? Lője főbe magát?

Nem lepne meg, ha ez a gép működne. Egyáltalán nem lepne meg.

VÉGREHAJT.

Richard ujjai gyorsan mozogtak a billentyűkön. A képernyőre nézett, és a következő betűk lebegtek ott zölden:

A BÁTYÁM EGY HITVÁNY, RÉSZEG DISZNÓ VOLT

A betűkről hirtelen egy gyermekkori játéka jutott eszébe. A Varázsgolyó. Az ember kérdezett valamit, amire igennel vagy nemmel lehetett felelni, aztán megfordította a varázsgolyót, és az felelt - hamis, mégis elbűvölően rejtélyes válaszai között olyanok szerepeltek, mint: MAJDNEM BIZTOS, ERRE ÉN NEM SZÁMÍTANÉK, vagy, hogy KÉRDEZZ MEG ÚJRA KÉSŐBB.

Roger nagyon irigyelte tőle a varázsgolyót, és végül egy nap, amikor erőszakkal elvette, teljes erőből a járdához vágta. Összetört. Aztán jót röhögött. Most pedig, a Jon által szerkesztett számítógép furcsán hullámzó bömbölését hallgatva, Richard emlékezett, hogy akkor zokogva a járdára omlott, és képtelen volt elhinni, hogy a bátyja ilyet tett.

- Bögőmasina, bögőmasina, hülye kis bögőmasina! - gúnyolódott Roger. - Nem is volt más, csak egy olcsó, szaros játék, Richie. Nézd csak, néhány cédula és egy kis víz volt benne.

- MEGMONDALAK! - üvöltötte Richard teli torokból. A feje forró volt. Az orra pedig bedugult a gáz miatt előtört könnyektől. - MEGMONDALAK, ROGER! MEGMONDALAK A MAMINAK!

- Ha beköpsz, eltöröm a karod - felelte Roger, és vérfagyasztó vigyora elárulta, hogy komolyan is gondolja. Nem köpte be.

A BÁTYÁM EGY HITVÁNY, RÉSZEG DISZNÓ VOLT

Hát, akármilyen furcsa is a szerkezet, az írás megjelenik a képernyőn. De az még a jövő titka, hogy tárolja-e az adatokat. Jon Wang billentyűzete és IBM monitora azonban működik. Egészen véletlenül eszébe jutott néhány igazán szar emlék, de ez nem Jon hibája.

Richard körülnézett a dolgozószobájában, és tekintete megállapodott az egyetlen fényképen. Nem szereti ezt a képet, és nem is ő választotta. Lina egy műtermi portréja; két évvel ezelőtt kapta tőle karácsonyra. Szeretném, ha a dolgozószobámban tennéd ki, mondta, ő pedig persze meg is tette. Az asszony így tartja rajta a szemét még akkor is, ha épp nincs vele.

Ne felejts el, Richard. Itt vagyok. Talán rossz lóra tettem, de azért még itt vagyok. És jobb, ha ezt nem felejtet el.

A műtermi portré természetellenes színárnyalataival igen fura volt a Whistler-, Homer- és N. C. Wyeth-képek barátságos egyvelegében. Lina félig lehunyta a szemét, szája kemény íve pedig valami mosolyszerűt erőltetett magára. Még itt vagyok, Richard, ezt mondta az a száj. Nehogy elfelejtsd.

Richard begépelte a következőt:

A FELESÉGEM FÉNYKÉPE A DOLGOZÓSZOBÁM
NYUGATI FALÁN LÓG.

A szavakra nézett, de nem tetszettek jobban, mint maga a fénykép. A TÖRÖL gombra ütött. A szavak eltűntek. A képernyőn csupán az egyenletesen villogó kurzor volt.

A falra pillantott. A felesége fényképe eltűnt.

Nagyon hosszú ideig üldögélt - legalábbis úgy érezte -, közben pedig a falat bámulta, ahol valaha a kép lógott. Végül a számítógépből áradó szag zökkentette ki a teljes hitetlenkedés sokkjának kábulatából - ugyanolyan tisztán emlékezett erre a szagra a gyermekkorából, mint a varázsgolyóra, amelyet Roger összetört, mert nem az övé volt. Egy villanyvasút transzformátor szaga. Amikor már ki kell kapcsolni, hogy egy kicsit lehűljön.

Így is fog tenni.

Csak még egy perc.

Fölkelt, és zsibbadt lábbal a falhoz lépett. Végigfuttatta ujjait az Armstrong-lambérián. Itt volt a kép, igen, pontosan itt. De eltűnt, az akasztója is eltűnt, és a lyuk is, ahová az akasztót csavarozta.

Eltűnt.

A világ hirtelen elszürkült, Richard pedig hátratántorodott, és homályosan arra gondolt, hogy el fog ájulni. Elszántan küzdött az ájulás ellen, és a világ végül újra kitisztult előtte.

Az üres falról a szövegszerkesztőre pillantott, amit halott unokaöccse tákolt.

Meglepődne, hallotta Nordhoff hangját. Meglepődne, meglepődne, ó, igen, ha tudná - egy gyerek az ötvenes években olyan részecskéket fedezett fel, amelyek visszafelé haladnak az időben, meglepődne, hogy a maga zseni

unokaöccse mit hozhat ki néhány kidobott számítógépdarabból, drótból és elektronikai alkatrészből. Annyira meglepődne, hogy szinte beleőrülne.

A transzformátor szaga töményebbé, erősebbé vált, és a monitor nyílásaiból füst gomolygott. A számítógép még hangosabban zúgott. Ideje kikapcsolni - Jon akármilyen okos volt is, valószínűleg nem maradt ideje az őrült íz minden hibáját kiküszöbölni.

De vajon tudta, hogy ez lesz belőle?

Richard, mint aki a képzelet világában jár, visszaült a monitor elé, és begépelte:

A FELESEGEM KÉPE A FALON VAN.

A falra nézett, aztán a billentyűzetre, és megnyomta a VÉGREHAJT gombot. A falra pillantott.

Lina képe visszatért, a régi helyén lógott.

- Jézusom - suttogta Richard. - Jézus Krisztus.

Kezével megtörölte arcát, a billentyűzetre nézett

(ismét csak a villódzó kurzor volt látható), és begépelte: A PADLÓ CSUPASZ.

Aztán a BESZÚR gombot megnyomva hozzátette: KIVÉVE TIZENKÉT DARAB HÚSZDOLLÁROS ARANYPÉNZZT EGY KICSI PAMUTZACSKÓBAN. Megnyomta a VÉGREHAJT gombot. A padlón egy kis, fehér, zsinórral összehúzható szájú pamutzacskó hevert. Kifakult fekete betűk voltak rajta: WELLS FARGO.

- Édes Istenem - hallotta Richard a saját hangját, amely viszont mintha nem is a sajátja lett volna. - Édes Istenem, édes jó Istenem...

Még talán percekre vagy esetleg órákra át hajtogatta volna a Megváltó nevét, ha a szövegszerkesztő el nem kezd egyenletesen csipogni. A képernyő tetején átvillant a TÚLTERHELÉS szó.

Richard gyorsan kikapcsolt mindent, és úgy hagyta el a dolgozószobáját, mintha a pokol minden ördöge őt kergémé.

Előbb azonban felvette a földről a pici, összehúzható szájú zacskót, és a nadrágzsebébe tette.

Aznap este fölhívta Nordhoffot, miközben a hideg novemberi szél hamisan dudált a fák között, Seth bandája odalent módszeresen gyilkolt egy Bob Seger-dallamot, Lina pedig egy egyházi tombolaesten volt.

- Működik a gép? - kérdezte Nordhoff.

- Az nem kifejezés - felelte Richard a zsebébe nyúlva, és elővett egy érmét. Nehéz volt - nehezebb, mint egy Rolex óra. Egyik oldalán egy sas könnyörtelen profiljának domborműve, mellette pedig a dátum: 1871. - El sem hinné, hogyan.

- Talán mégis elhiszem - mondta Nordhoff higgadtan. - Nagyon okos fiú volt, és nagyon szerette önt, Mr. Hagstrom. De legyen óvatos. Egy gyerek mégiscsak gyerek, akármilyen okos is, a szeretet pedig esetleg tévútra kerülhet. Érti, mit akarok mondani?

Richard egyáltalán nem értette. Forrónak és lázasnak érezte magát. Az aznapi újság szerint az arany egy grammja tizenhét dollárt ér. Richard megmérte az érméket: átlagosan százharmincöt grammosak. Ez összesen 27

540 dollár. És ez csak talán a negyede annak az összegnek, amit érmeként kaphat értük.

- Mr. Nordhoff, át tudna jönni? Most? Ma este?

- Nem - felelte Nordhoff. - Nem, azt hiszem, nem akarok, Mr. Hagstrom. Úgy érzem, ez az ön és Jon titka.

- De...

- Ne feledje, amit mondtam. Az isten szerelmére, legyen nagyon óvatos! - Nordhoff halk kattanással eltűnt a vonalból.

Fél órával később Richard újra a dolgozószobájában találta magát. A számítógépet bámulta. Megérintette a gombot, de még nem kapcsolta be. Másodjára már meghallotta, amit Nordhoff mondott: Az isten szerelmére, legyen nagyon óvatos. Igen. Óvatosnak kell lennie. Egy gép, ami ilyesmire képes...

Hogy lehet képes egy gép ilyesmire?

Fogalma sincs... ami valahogy elfogadhatóbbá tette számára ezt az egész örültséget. Elvégre ő angoltanár, aki néha írogat, nem pedig műszaki szakember, és soha nem is értette a különféle szerkentyűk - lemezjátszó, benzinmotor, telefon, televízió, vécéöblítő - működését. Egész életében használta ezeket, a működési alapelv viszont sosem érdekelte. Számít az egyáltalán?

Bekapcsolta a gépet. Most is felvillant a felirat: BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, RICHARD BÁCSI! JON. Megnyomta a VÉGREHAJT gombot, és unokaöccse üzenete eltűnt.

Ez a gép nem sokáig fog működni, villant át hirtelen az agyán. Biztos, hogy Jon még nem fejezte be, amikor meghalt, mert tudta, hogy bőven van még ideje, hiszen Richard bácsi születésnapja csak három hét múlva lesz...

Jon ideje azonban lejárt, így ez a tökéletesen lenyűgöző számítógép, amely szemmel láthatóan beszúr, illetve kitöröl tárgyakat a való világból, néhány perc használat után az égő villanyvasút-transzformátor bűzét árasztja és füstölni kezd. Nem volt alkalma tökéletesíteni. Jon...

Meg volt győződve arról, hogy bőven van ideje?

Ez nem igaz. Egyáltalán nem igaz. Richard ezt nagyon is jól tudta. Jon nyugodt, éber arca, józan tekintete a vastag szemüveg mögött... nem volt ott semmiféle bizonyosság, és nem hitt abban, hogy idővel minden jobbra fordul. Mi is volt az a szó, ami eszébe jutott? Szerencsétlen. Ez a szó nem csupán jellemezte a fiút; csakis ez jellemezte. A szerencsétlenség olyan nyilvánvalóan lengte körül Jont, hogy Richard néha legszívesebben megölelte volna arra kérve, hogy legyen egy kicsit vidámabb, néha jól is végződhet a történet, és a jók nem mindig halnak meg fiatalon.

Aztán eszébe jutott Roger, ahogy teljes erejéből a járdához csapja a varázsgolyót; hallotta, ahogy a műanyag darabokra törik, és látta, ahogy a varázsfolyadék - tulajdonképpen csak víz - végigfolyik a járdán. És a kép egy másikba váltott: Roger korcs, HAGSTROM NAGYKERESKEDELMI SZÁLLÍTÁS feliratú teherautója valahol a semmi kellős közepén fejest ugrik egy poros, málladozó szikla széléről, aztán orrával előre zuhan, és olyan halk csattanással ér földet, amely magához Rogerhez hasonlóan szóra sem érdemes. Látta -

bár nem akarta - bátyja feleségének vérré és csonttá bomló fejét. Látta, ahogy Jon sikoltozva és lassan megfeketedve szénné ég a roncsban.

Semmiféle bizonyosság, semmi igazi remény nem volt abban a fiúban. Mindig is az egyre fogyatkozó idő érzése áradt belőle. És végül igaza is lett.

- Mit jelenthet ez? - motyogta Richard az üres kép- ernyőt bámulva.

Mit válaszolna most a varázsgolyó? KÉRDEZD MEG ÚJRA KÉSŐBB? AZ EREDMÉNYT NEM LEHET MEGJÓSOLNI? Vagy talán úgy, hogy EGÉSZEN BIZTOSAN ÍGY VAN?

A számítógép zúgása ismét hangosabbá vált, és most hamarabb, mint délután. Már érezni lehetett a képernyő mögött lévő, felforrósodott villanyvasút- transzformátorok szagát.

Mágikus álmogép.

Az istenek szövegszerkesztője.

Hát az lenne Jon születésnap ajándéka? A csodalámpa vagy a kívánságokat teljesítő kút űrkorszaki megfelelője?

Ekkor kivágódott a hátsó ajtó, és Richard meghallotta Seth és a többiek hangját. Túl hangosan és túl, rekedten beszéltek. Vagy ittak, vagy szívtak.

- Hol az öreged, Seth? - kérdezte egyikük.

- Szerintem a dolgozószobájában matat, mint mindig - felelte Seth. -

Szerintem... - A szél ekkor újra felerősödött, és Richard nem hallotta a folytatást, a gonosz nevetést viszont igen.

Csak ült, és fejét kissé oldalra billentve hallgatta őket, aztán hirtelen begépelte:

A FIAM SETH RÓBERT HAGSTROM.

Ujja a TÖRÖL gomb fölött lebegett.

Mi a fenét művelsz? - ordított rá a józan esze. - Ezt komolyan gondolod? Meg akarod gyilkolni a saját fiadat?

- Biztosan valami fontosat csinál odabent - mondta az egyik srác.

- Csak egy rohadt faszfej - vetette oda Seth. - Kérdezzétek meg az anyámat. Ő is megmondja. Ez...

Nem gyilkolom meg. Csak... KITÖRLÖM. Ujja a gombra csapott.

- ... soha semmit nem csinál, csak...

A FIAM SETH ROBERT HAGSTROM szavak eltűntek a képernyőről.

És velük együtt Seth szavai is.

Csak a hideg novemberi szél fújta a tél kíméletlen reklámját.

Richard kikapcsolta a szövegszerkesztőt, és kiment. A kocsibejáró üres volt. A szólógitárosnak - valamilyen Norm - egy szörnyű és valahogy baljóslatú, vén LTD kombija van, és a banda ezzel viszi a cuccokat az igen ritka fellépésekre. Most azonban a járgány nem áll a kocsibejárón. Talán valahol máshol van a világban: egy autópályán furikázik, vagy valami zsírtól bűzlő hamburgeres parkolójában áll, és Norm is valahol egészen máshol van a világban, csakúgy, mint Davey, a basszusgitáros, akinek félelmetesen üres a tekintete, és egyik füléből biztosítótű lóg, és mint a dobos, akinek elöl nincsen foga. Valahol ott vannak a nagyvilágban, valahol, de nem itt, mert Seth sincs itt, soha nem is volt itt. Sethet KITÖRÖLTE.

- Nincs fiam - mormolta Richard. Hányszor olvasta már ezt a nyálas mondatot olcsó regényekben? Százszor? Kétszázszor? És mindig is hamisnak tűnt ez a mondat. Itt viszont igaz. Most igaz. Ó, igen.

A szél felerősödött. Richárdot hirtelen borzalmas gyomorgörccs kapta el, és zihálva meggörnyedt. Szinte kitörő erővel távozott belőle a szél.

A görcs elmúlt, és ő belépett a házba.

Elsőként azt vette észre, hogy Seth elnyűtt teniszcipőit - négy pár volt belőle, de egyiket sem volt hajlandó kidobni - eltűntek az előszobából. A lépcső karfájához lépett, és végigfuttatta rajta a hüvelykujját. Seth tízéves korában (amikor már elég idős volt ahhoz, hogy ne csináljon ilyesmit, Lina azonban még ennek ellenére sem engedte meg Richárdnak, hogy kezét emeljen rá) mélyen belevéste a neve kezdőbetűit a karfába, abba a fába, amin Richard csaknem egy teljes nyáron át dolgozott. Lecsiszolta, kitöltötte és átfényezte, de a kezdőbetűk szelleme megmaradt. Most viszont eltűntek.

Fel. Seth szobája. Takaros, tiszta, lakatlan, száraz és személytelen. Akár egy táblát is akaszthatnának a kilincs gombjára: VENDÉGSZOBA.

Le az alagsorba. Richard itt időzött a leghosszabban. A kábelgubancok eltűntek; az erősítők és mikrofonok sehol; a Sethnél „megjavításukat” váró magnódarabok halmái is eltűntek (nem volt sem olyan keze, sem olyan türelme, mint Jonnak). Mindezek helyett a szobára Lina személyisége nyomta rá (ha nem is különösebben kellemes) a bélyegét - súlyos, csicsás bútorok, bársony faliszőnyegek (egyiken az Utolsó vacsora, egy olyan Krisztussal, mint Wayne Newton, egy másikon pedig egy szarvas az alaskai naplementében) és egy rikítóan vörös szőnyeg, mint az artériás vér. A leghalványabb jele sem volt annak, hogy valaha egy Seth Hagstrom nevű fiú élt ebben a szobában. Vagy a ház többi szobájában.

Richard még mindig a lépcső aljánál állva nézelődött, amikor meghallotta, hogy egy kocsifordul a feljáróra.

Lina, gondolta, és szinte tombolni kezdett benne a bűntudat. Lina az, hazajött a tomboláról! Mit szól majd, ha észreveszi, hogy Seth eltűnt? Mit...mit...

Gyilkos!, hallotta az asszony sikolyát. Meggyilkoltad a fiamat!

Pedig nem gyilkolta meg Sethet.

- Én csak KITÖRÖLTÉM őt - mormolta Richard, és elindult a lépcsőn a konyha felé.

Lina meghízott.

Az asszony, aki elment a tombolára, úgy nyolcvan kiló lehetett, az asszony viszont, aki visszajött, legalább százharminc, de lehet, hogy több. Kissé oldalt kellett fordulnia, hogy beférjen a hátsó ajtón. Elefántméretű csípője és combja fodrozódott túlrejtett olajbogyó-színű, műszálas nadrágjában. Bőre, amely három órája még csupán sápadt volt, mostanra beteges és fakó lett. Bár Richard nem orvos, látja, hogy itt vagy komoly májbetegségről, vagy kezdődő szívbajról van szó. Súlyos szemhéja alól egyenletes, hűvös megvetéssel szemlélte Richárdot.

Egyik fonnyadt kezében egy hatalmas pulyka fagyott tetemét tartotta, amely olyan lehetetlen helyzetbe csavarodott és fordult celofáncsomagolásában, mint egy bizzar öngyilkosság áldozata.

- Mit bámulsz, Richard? - kérdezte az asszony.

Téged, Lina. Téged bámulak. Mert így nézel ki egy olyan világban, ahol nincsen gyerekünk. Így nézel ki egy olyan világban, ahol a szeretetednek nem volt tárgya - akármilyen mérgező is az a szeretet. Így néz ki Lina egy olyan világban, ahol minden bemegy, de semmi nem jön ki. Téged, Lina. Téged bámulak. Téged.

- Azt a madarat, Lina - sikerült kinyögnie végül. - Ilyen hatalmas pulykát még soha életemben nem láttam.

- De ne csak állj ott és bámuld, te idióta! Segíts!

A férfi elvette a pulykát, és a pultra tette, érezte lehangolóan hideg hullámain. Úgy koppant, mint egy fatuskó.

- Ne oda! - kiáltotta az asszony türelmetlenül, és a kamra felé intett. - Ott nem fér el! Tedd a fagyasztóba!

- Bocs - mormolta a férfi. Eddig még nem volt fagyasztójuk. Abban a világban, ahol Seth élt.

Bevitte a pulykát a kamrába, ahol a neonvilágítás hideg fehér fényében egy hosszú Amana hűtőláda csücsült, akár egy hűvös, fehér koporsó. A hűtőfolyadék jóvoltából tartósított egyéb madarak és vadak hullái mellé tette, aztán visszament a konyhába. Lina kivett a szekrényből egy adag Reese-féle mogyorókrémes sütit, és kezdte módszeresen magába tömködni, egyik darabot a másik után.

- Ez a hálaadásnap tombola volt - mondta. - Ezen a héten tartottuk meg, mert jövő héten Phillips atyának be kell feküdnie a kórházba, hogy kivegyék az epehólyagját. Én nyertem a fődíjat. - Elmosolyodott. Csokoládé és mogyoróvaj barna keveréke csöpögött a fogairól.

- Lina - mondta a férfi -, nem bánod, hogy nem lett gyerekünk?

Az asszony úgy nézett rá, mint egy bolondra. - Az isten szerelmére, kinek kell egy böngőmasina? - kérdezte. A mogyorókrémes süti félig kiürített dobozát visszalökte a szekrénybe. - Megyek lefeküdni. Jössz, vagy ábrándozol még egy kicsit az írógéped fölött?

- Azt hiszem, még egy kicsit visszamegyek - felelte a férfi. Hangja meglepően komoly volt. - Nem maradok sokáig.

- Működik egyáltalán az a szerkentyű?

- Mi... - kezdte Richard, de aztán hirtelen megértette, és ismét átvillant rajta a bűntudat. Az asszony tud a szövegszerkesztőről, hát persze hogy tud. Seth KITÖRLÉSE nem befolyásolta Roger és családja életének alakulását. - Ó. Á, nem. Semmit sem csinál.

Az asszony elégedetten bólintott.

- Ez a te kis unokaöcséd. Mindig a fellegekben jár. Akárcsak te, Richard. Ha nem lennél ekkora nyúl, talán még az is eszembe jutna, hogy tizenöt évvel ezelőtt oda tetted, ahova nem lett volna szabad. - Nyersen, meglepően erőteljesen fölnevetett - mint egy korosodó, cinikus bordélyosnő -, és a férfi kis híján nekiugrott. Aztán megérezte, hogy az ajkán mosoly tör a felszínre - ez a mosoly keskeny volt és olyan fehér és hideg, mint az Amana hűtőláda, amely ebben az új életben Sethet helyettesíti.

- Nem maradok sokáig - ismételte Richard. - Csak szeretnék még lejegyezni néhány dolgot.

- Miért nem írsz már egy Nobel-díjas novellát vagy valamit? - kérdezte az asszony közönyösen. Az előszoba padlódeszkái nyikorogtak és morogtak, ahogy hatalmas testével a lépcső felé ringott. - A szemorvosnak még mindig tartozunk az olvasószemüvegemért, és a Betamax gép egy részletével is elmaradtunk. Mi a francért nem keresel már valami pénzt?

- Hát - mondta Richard -, nem tudom, Lina. De ma este van néhány jó ötletem. Komolyan.

Az asszony feléje fordult és ránézett, és mintha valami gúnyos megjegyzésre készült volna - például, hogy az ő jó ötletei eddig sem könnyítették meg a dolgukat, de hát már mindegy, ő már úgyis itt ragadt vele -, aztán meggondolta magát. Talán megijesztette valami a férje mosolyában. Fölment az emeletre. Richard odalent állva hallgatta mennydörgő lépteit. Erezte a homlokán a verítéket. Egyszerre söpört át rajta rosszullét és vidámság. Megfordult, és visszament a dolgozószobájába.

Ezúttal a számítógép nem zúgott vagy ordított, hanem zokogni kezdett. Az egyre forrósodó villanyvasút-transzformátorok szaga szinte bekapcsolás után azonnal érezhető volt, és amint Richard a BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT, RICHARD BÁCSI! üzenetet letörölve megnyomta a VÉGREHAJT gombot, a berendezés füstölni kezdett.

Nincs sok időm, gondolta. Nem... ez így nem igaz. Egyáltalán nincs időm. Jon tudta ezt, és most már én is tudom.

Két választása maradt: vagy visszahozza Sethet a BESZÚR gombbal (biztosan meg tudná tenni; olyan könnyű lenne, mint a régi spanyol aranydublonok teremtése), vagy pedig befejezi, amit elkezdett.

A szag egyre erősebbé, egyre sürgetőbbé vált. Néhány pillanat múlva ott fog pislogni a képernyőn a TÚLTERHELÉS felirat.

Begépelte:

A FELESÉGEM ADELINA MABEL WARREN HAGSTROM.

Megnyomta a TÖRÖL gombot. Begépelte:

TELJESEN EGYEDÜL ÉLEK.

És ekkor a képernyő jobb felső sarkában egyenletesen pislogni kezdett az a szó: TÚLTERHELÉS TÚLTERHELÉS TÚLTERHELÉS.

Kérlek. Kérlek, hadd fejezzem be. Kérlek, kérlek, kérlek...

A monitorból áradó füst egyre sűrűbb és szürkébb lett. Richard a visító számítógépre pillantott, és már abból is füst gomolygott... és benne meglátta a tűz barátságatlan, vörös szikráját.

Varázsgolyó, egészséges leszek, gazdag és bölcs? Vagy talán egyedül fogok élni, és bánatomban megölöm magam? Van elég időm?

MOST NEM LÁTOM A VÁLASZT. PRÓBÁLD MEG KÉSŐBB.

Csak hogy már nincs később.

Richard a BESZÚR gombra csapott, és a képernyő a folyamatos és már eszeveszetten villogó TÚLTERHELÉS üzenettől eltekintve teljesen elsötétült.

Befejezte a mondatot:

A FELESÉGEMTŐL, BELINDÁTÓL, ÉS A FIAMTÓL, JONATHANTÓL ELTEKINTVE.

Kérlek. Kérlek.

A VÉGREHAJT gombra ütött.

A képernyőről minden eltűnt, és egy örökkévalóságnak tűnő ideig nem is jelent meg rajta semmi, csak a TÚLTERHELÉS villogott olyan sebesen, hogy az alig észrevehető fényerő-ingadozástól eltekintve mintha egyfolytában világított volna, mint amikor a számítógép zárt parancsciklust hajt végre. A számítógép belsejében valami pukkant egyet, sisteregni kezdett, mire Richard felnyögött.

Aztán a fekete képernyőn misztikus, zöld betűk kezdtek lebegni:
TELJESEN EGYEDÜL ÉLEK, A FELESEGEMTŐL, BELINDÁTÓL, ÉS A FIAMTÓL,
JONATHANTÓL ELTEKINTVE.

Kétszer is rácsapott a VÉGREHAJT gombra.

Most, gondolta. Most begépelem: ENNEK A SZÁMÍTÓGÉPNEK MINDEN PROBLÉMÁJÁT MEGOLDOTTÁK, MÉG MIELŐTT MR. NORDHOFF-FAL ÁTHOZTUK VOLNA IDE. Vagy azt, hogy: LEGALÁBB HÚSZ SIKERES REGÉNYÖTLETEM VAN. Vagy azt, hogy: A CSALÁDOMMAL ÉLETÜNK VÉGÉIG BOLDOGOK LESZÜNK. Vagy azt, hogy...

De semmit sem gépelt be. Ujjai idétlenül lebegtek a billentyűk fölött, ahogy érezte - szó szerint érezte -, hogy agyának minden áramköre úgy összetorlódik, mint a kocsik a belső égésű motor történetének legborzalmasabb manhattani dugójában.

A képernyőt hirtelen betöltötte a szó:

TERHELÉSTÚLTERHELÉSTÚLTERHELÉSTÚL
TERHELÉSTÚLTERHELÉSTÚLTERHELÉSTÚL
TERHELÉS

Újabb pukkanás hallatszott, aztán pedig egy robbanás. Lángok böffentek elő a gépből, majd elhaltak. Richard hátradőlt a székében, és eltakarta az arcát, mert attól félt, hogy a képernyő fölrobban. De nem robbant föl. Csupán elsötétült.

Richard csak ült, és bámulta a sötét képernyőt.

NEM TUDOM BIZTOSAN.

KÉRDEZD MEG KÉSŐBB.

- Apa!

Richard megfordult a székével, és a szíve olyan hevesen dobogott, hogy úgy érezte, ki akar szakadni a melléből.

Jon állt előtte, Jon Hagstrom, és az arca ugyanaz volt, de valahogy mégis más - a különbség enyhe volt, de észrevehető. És a különbség oka talán a két különböző apa miatt van, gondolta Richard. Vagy talán egyszerűen csak azért, mert az a gyanakvó, figyelő kifejezés eltűnt a szeméből, amelyet kissé fölnagyított a vastag szemüveg (ez azonban drótkeretes, nem pedig az a ronda szarukeretes, amelyet Roger vett mindig neki, mert az tizenöt dolcsival kevesebbe kerül).

Vagy talán valami még egyszerűbből volt szó: a fiú szeméből a szerencsétlenség tűnt el.

- Jon? - mondta Richard rekedten, és azon tűnődött, vajon akart-e valaha is valamit ennél jobban. Igen? Nevetségesnek tűnik, de talán igen. Az ember már csak ilyen. - Ugye te vagy az, Jon?

- Ki más lehetne? - kérdezett vissza, és a számítógép felé bólintott. - Remélem, nem történt bajod, amikor az adatok elszálltak.

Richard elmosolyodott. - Nem. Jól vagyok.

Jon bólintott. - Sajnálom, hogy nem működik. Nem tudom, mi ütött belém, hogy azokat az elcseszett alkatrészeket használtam. - Megrázta a fejét. - Isten bizony, nem tudom. Egyszerűen muszáj volt. Gyerekes.

- Hát - mondta Richard a fiához lépve, és átkarolta a vállát. - Talán legközelebb majd jobban sikerül.

- Talán. Vagy esetleg csinálhatok mást is.

- Az is éppen olyan jó lesz.

- Anya azt üzeni, hogy készített neked kakaót, ha kérsz.

- Kérek - mondta Richard, és ők ketten, együtt kimentek a dolgozószobából, át egy olyan házba, ahol egyetlen tombola-főnyereményeként kapott fagyott pulyka sincs. - Egy csésze kakaó most nagyon jólesne.

- Holnap kibelezem ezt az izét, kiszedek belőle minden használhatót, aztán kiviszem a szeméttelre - mondta Jon.

Richard bólintott. - Töröld ki az életünkből - mondta, majd együtt, nevetgélve beléptek a házba, a forró kakaó illatába.

A Férfi, Aki Nem Fogott Kezet

Stevens italt szolgáltat fel, és nem sokkal nyolc óra után, azon a keserű téli éjszakán, a legtöbben visszavonultunk italainkkal a könyvtárba. Egy ideig senki sem szólt; csak a kandalló tűzének pattogása, a biliárdgolyók tompa koccanása és a szél süvöltése hallatszott. De itt benn, a Keleti Harmincötödik utca 249/B-ben elég meleg volt.

Emlékszem, hogy akkor éjjel David Adley ült a jobb oldalamon, a balon pedig Emlyn McCarron, aki egyszer ijesztő történetet mesélt nekünk egy nőről, aki természetellenes körülmények között adott életet gyermekének. Mellette ült Johanssen, az ölében egy összehajtogatott Watt Street Journal.

Bejött Stevens, kezében kis fehér csomag, amelyet átadott George Gregsonnak. Enyhe brooklyni akcentusa ellenére Stevens a tökéletes komornyik (vagy talán éppen azért), de szerintem az a legnagyobb tulajdonsága, hogy mindig tudja, kinek kell adni a csomagot, akkor is, ha senki nem kéri.

George ellenkezés nélkül átvette a csomagocskát, és egy pillanatig csak ült magas hintaszékében a kandallót nézve, amely akkora volt, hogy egy nagyobb méretű ökröt is megsüthettek volna benne. Láttam, hogy a tekintete a talpkőbe vésett felíratra villan: A MESE A LÉNYEG, NEM PEDIG AZ, AKI ELMESÉLI.

Öreg, reszkető ujjaival feltépte a csomagot, és tartalmát a tűzbe dobta. A lángok egy pillanatra szivárványszínűvé váltak, és motyogó nevetés hallatszott. Megfordultam. Stevens hátul állt, a társalgó ajtajánál, az árnyékban. Kezét a háta mögé tette. Arca higgadt és kifejezéstelen volt.

Azt hiszem, egy kicsit mindannyian összerezsentünk, amikor az a kaparó, nyafogó hang megtörte a csendet; én legalábbis igen.

- Egyszer tanúja voltam, ahogy ebben a szobában meggyilkoltak egy férfit - kezdte George Gregson -, bár a gyilkost egyetlen esküdt sem ítélte volna el. Ő a legvégén mégis elítélte önmagát - és önnön hóhérja lett!

Kis szünetet tartott, amíg meggyújtotta a pipáját. A füst kék tutajként lebegett ráncos arca körül, és George az olyan ember lassú, szónokias mozdulatával rázta meg a gyufát, akinek nagyon fájnak az ízületei. A gyufaszálat a kandallóba dobta, és az a kártyacsomag hamvadó maradványain landolt. Nézte, ahogy a lángok elszenesítik a fát. Éles kék szeme tűnődő volt gubancos, őszülő szemöldöke alatt. Az orra nagy és horgas volt, az ajka vékony és határozott, a válla pedig púpos.

- Ne gyötörj már bennünket, George! - mordult fel Peter Andrews. - Folytasd!

- Nyugalom. Legyetek türelmesek - És várunk kellett, amíg a pipája el nem kezdett szelelni teljes megelégedésére. Amikor hatalmas hangpipája már szépen izzott, George összekulcsolta a térdén nagy, enyhén béna kezét, és megszólalt:

- Akkor hát kezdjük. Nyolcvanöt éves vagyok, de amit el fogok mesélni, akkor történt, amikor húsz voltam vagy a körül. Mindenesetre 1919 volt, és éppen hogy visszatértem a Nagy Háborúból. A menyasszonyom öt hónappal a visszatérésem előtt halt meg, influenzában. Csak tizenkilenc volt. Attól tartok, sokkal többet ittam és kártyáztam, mint kellett volna. Tudjátok, két évet várt rám, és ezalatt minden héten hűségesen kaptam tőle levelet. Talán megértitek, miért merültem bele annyira az élvezetekbe. Semmiféle vallásnak nem hódoltam, mert a kereszténység dogmáit és teóriáit igen nevetségesnek találtam a lövészárokban, családom pedig nem volt, akik támogathattak volna. Szóval őszintén bevallom, hogy a megpróbáltatásom ideje alatt szerzett jó barátok ritkán hagytak magamra. Ötvenhármán voltak (a legtöbben nem tudhatnak ennyi barátot a magukénak!): ötvenkét kártyalap és egy üveg Cutty Sark whisky. Ide költöztem a Brennan utcába, és azóta is itt lakom. De akkoriban a lakás sokkal olcsóbb volt, és lényegesen kevesebb gyógyszeres üveg és csodaszer zsúfolódott a polcokon. A legtöbb időt mégis itt, a 249/B-ben töltöttem, mert itt szinte mindig lehetett pókerezni.

David Adley félbeszakította, és bár mosolygott, egyáltalán nem hinném, hogy viccelt: - És Stevens is itt volt már akkor, George?

George a komornyikra nézett. - Maga volt itt akkor, Stevens, vagy az apja?

Stevens engedélyezte magának a mosoly lehető leghalványabb szellemképét. - Mivel 1919 már több mint hatvanöt évvel ezelőtt volt, uram, ha megengedi, a nagyapám volt az.

- Ez egy apáról fiúra szálló hivatás, ezt el kell ismerni - merengett el Adley.

- Ahogy mondja, uram - válaszolt Stevens óvatosan.

- Most, hogy visszagondolok, figyelemre méltó a hasonlóság maga és a... nagyapát mondott, Stevens?

- Igen, uram, azt.

- Ha egymás mellett állnának, igen nehéz lenne megállapítani, melyikük melyik... de ez most nem igazán tartozik a témához, nemde?

- Nem, uram.

- A játékszemben voltam - ott, éppen a mögött a kis ajtó mögött -, és életemben először és utoljára pasziánszottam, amikor megismertem Henry Browert. Négyen voltunk, és pókerezni készültünk; már csak egy ötödik tag kellett, hogy beinduljon az este. Amikor Jason Davidson elmondta, hogy George Oxley, a szokásos ötödik tag eltörte a lábát és gipszben fekszik valami

átkozott szerkezet végén, úgy tűnt, aznap este nem tudunk játszani. Úgy tűnt, aznap este csakis a pasziánsz és egy áldásos, mindent feledtető mennyiségű whisky radírozhatja ki a gondolatokat az agyamból, amikor a szoba tulsó végében nyugodt, kellemes hangon megszólalt egy fickó: - Uraim, ha éppen pókerről beszélnek, nagyon nagy élvezetet jelentene a számomra, ha én is beszállhatnék, amennyiben nincs ellenvetésük.

Addig egy New York-i World mögé temetkezett, tehát akkor láttam először, amikor odanéztam. Egy öreg arcú fiatalember volt, már ha értitek, mire gondolok. Az ő arcán lévő nyomok közül a sajátomon is felfedeztem néhányat Rosalie halála óta. Néhányat - de nem mindet. Bár a haja, a keze és a járása alapján a fickó nem lehetett több huszonnyolcnál, az arcán nyomot hagyott a tapasztalat, a szeme pedig, amely nagyon sötét volt, több volt, mint szomorú: szinte úgy éreztem, mintha egy kísértet szemébe néztem volna. Elég jóképű volt a kis bajszával és sötétszőke hajával. Elegáns barna öltönyt viselt, és a legfelső gombja ki volt gombolva. - Henry Brower a nevem - mondta.

Davidson nyomban átsietett a szobán, hogy kezet rázzon vele; tulajdonképpen olyan volt, mintha szó szerint ki akarná ragadni Brower kezét az öléből. És ekkor különös dolog történt: Brower leejtette az újságját, és mindkét kezét magasra tartotta, hogy Davidson ne érje el. Az arckifejezése pedig rettegésről árulkodott.

Davidson megtorpant, és igencsak zavarba jött. Inkább zavart volt, mint mérges. Ő maga is csak huszonkettő múlt - Istenem, milyen fiatalok voltunk! -, egy taknyos kölyök.

- Elnézést - mondta Brower komolyan -, de én sosem fogok kezet.

Davidson értetlenül pislogott. - Soha? Milyen különös. És mi a francért nem?

- Nos, mint mondtam, Davidson egy taknyos kis kölyök volt. Brower viszont a lehető legjobb módon fogadta a beszólását: nyílt (de azért eléggé zavart) mosollyal.

- Éppen most tértem haza Bombayből. Fura, nagyon zsúfolt és nagyon mocskos hely, tele betegséggel és dögvésszel. A városfalakon ezrével tanyáznak és tollázkodnak a keselyűk. Kereskedelmi kiküldetésen voltam ott két évig, és úgy tűnik, azóta rettegek a kézfogás nyugati szokásától. Tudom, hogy bolond és udvariatlan a viselkedésem, mégsem tudom rávenni magam, hogy kezet fogjak. Lennének olyan jók, és elnézik ezt nekem minden ellenérzés nélkül...

- Csak egy feltétellel - vágott közbe Davidson mosolyogva.

- És mi legyen az?

- Hogy ideül közénk az asztalhoz, és iszik velünk, egy pohárral George whiskyjéből, míg én elmegyek Bakerért, Frenchért és Jack Wildenért.

Brower mosolygott, bólintott, és letette az újságját. Davidson hetykén kört formált mutató és hüvelykujjából, és elrohant a többiekért. Brower és én a zöld filccel bevont asztalhoz ültünk, és amikor itallal kínáltam, egy köszönőmmel elutasította, és rendelt magának egy üveggel. Gyanítottam, hogy ennek is köze lehet különös babonájához, és nem szóltam semmit. Ismertem olyan férfiakat, akik legalább ennyire rettegek a baktériumoktól és a betegségektől, vagy talán még jobban... és biztosan ti is ismertek ilyeneket.

Egyetértő bólogatás volt a válasz.

- Jó itt lenni - mondta Brower töprengve. - Teljesen elkerültem mindennemű emberi társaságot, amióta visszatértem a küldetésemből. De tudja, egy férfinak nem jó, ha egyedül van. Azt hiszem, még a legönteltebb férfi számára is valószínűleg a kínzás legszörnyűbb formája, ha az emberiség folyamától elszigetelve él! - ezt furcsa hangsúllyal mondta, és én rábólintottam. Én is megtapasztaltam ezt a magányt a lövészárkokban, általában éjjelente. És Rosalie halála után ismét megtapasztaltam, sokkal hevesebben. Azt vettem észre, hogy higgadt különbsége ellenére megkedveltem a fickót.

- Bombay bizonyára elbűvölő hely - mondtam.

- Elbűvölő... és egyben borzalmas! Vannak ott olyan dolgok, amelyekről a mi világunkban nem is álmodhatunk. Bámulatos módon reagálnak például az autók látványára: a gyerekek elbújnak előle, aztán pedig utca hosszat követik. A repülőt rémisztőnek és érthetetlennek tartják. Természetesen, mi, amerikaiak ezeket a szerkezeteket teljes nyugalommal fogadjuk - sőt önelégültséggel! -, de biztosíthatom arról, hogy én is pontosan ugyanígy reagáltam, amikor először láttam, ahogy egy utcasarki koldus lenyel egy egész csomag acélszöveget, aztán egyenként előhúzza őket az ujjai végén lévő nyílt sebekből. Mégis van itt valami, amit a bennszülöttek a világnak azon részén teljesen magától értetődőnek tartanak.

Talán - tette hozzá komoran - a két kultúrának sosem kellett volna találkoznia, hanem meg kellett volna tartaniuk maguknak a saját kis csodáikat. Egy amerikai esetében az olyasmi, hogy maga vagy én lenyelünk egy csomag szöveget, lassú, szörnyűséges halállal végződne. Ami pedig az autót illeti... - elhallgatott, és zord kifejezés telepedett elfelhősödött arcára.

Éppen meg akartam szólalni, amikor idősebb Stevens megjelent Brower skót whiskyjével, közvetlenül mögötte pedig Davidson és a többiek.

Davidson megelőzte a bemutatkozásokat: - Mindent elmondtam nekik a maga kis babonájáról, Henry, tehát egyáltalán nem kell aggódnia. Ez itt Darrel Baker, az a félelmetes, szakállas fickó Andrew

French, és végül, de nem utolsósorban, ez itt Jack Wilden. George Gregson-t már ismeri.

Brower kézfogás helyett mosolyogva bólintott mindegyikükre. Pókerzsetonok és három friss kártyacsomag került elő, a pénzt zsetonokra váltottuk, és elkezdődött a játék.

Több mint hat órán át játszottunk. Én úgy kétszáz dollárt nyertem. Darrel Baker, aki nem volt különösebben jó játékos, legalább nyolcszázat veszített (nem mintha ő valaha is megtapasztalta volna, milyen a szükség; New England legnagyobb cipőgyárai közül három az ő apja tulajdonában volt), végül Baker és én körülbelül ugyanannyit veszítettünk. Davidson nyert néhány dollárt, Brower veszített valamennyit, nagyjából annyit, amennyit nyert, ami egyáltalán nem volt egyszerű mutatvány, mert majdnem egész este bámulatosan rossz lapjai voltak. A hagyományos ötlapos és az újabb, hétlapos változatban is igen ügyes volt, és szerintem sokszor olyan hidegvérű blöffel nyert, amit én magam alaposan meggondoltam volna.

Észrevettem viszont valamit: bár igen sokat ivott - mire French leosztotta az utolsó adagot, már majdnem egy egész üveg skót whiskyt benyakalt -, a

nyelve nem akadt össze, a kártya terén tanúsított ügyessége nem csökkent, és az érintéssel kapcsolatos fura rögeszméje sem lankadt. Amikor nyert, sosem ért a zsetonokhoz addig, amíg mindenki ki nem adta a sajátjait. Egyszer, amikor Davidson a könyökéhez eléggé közel tette a poharát, Brower hirtelen visszarántotta a kezét, és majdnem kiöntötte az italát. Baker meglepettnnek tűnt, Davidson viszont egy megjegyzéssel megmentette a helyzetet.

Jack Wilden néhány pillanattal korábban bejelentette, hogy aznap reggel még vár rá egy út Albanyba, és már csak egy partira van ideje. French osztott, és a hétlapos játékot választotta.

Olyan tisztán emlékszem arra az utolsó leosztásra, mint a saját nevemre, bár azt csak egy kis segítséggel tudnám megmondani, hogy mit ettem tegnap ebédre, vagy, hogy kivel. Azt hiszem, ez az öregség rejtélye, mégis úgy gondolom, hogy ha ott lettetek volna, ti is emlékeznétek.

Két kört kaptam le és egyet fel. Wilden és French lapjait nem tudom, az ifjú Davidsonnál viszont ott volt a kőr ász, Browernél pedig a pikk tízes. Davidson két dollárt tett - öt volt a határ -, és a pakli újra körbe járt. Húztam egy kort, így már négy volt nálam, Brower pedig húzott egy pikk bubit a tízese mellé. Davidson kikapott egy hármast, amely látszólag nem javított a lapjain, mégis bedobott még három dollárt.

- Utolsó osztás - mondta vidáman. - Dobjátok be, fiúk! Van egy hölgy, aki holnap éjjel szeremé elmenni velem a városba!

Ha akkor egy jósz az mondja nekem, hogy ez a megjegyzés igen gyakran vissza fog térni az életemben és mind a mai napig a legkülönösebb pillanatokban fog kísérteni, nem hittem volna neki.

French leosztotta a harmadik kört is, felfelé. Nem kaptam semmit a flössömhöz, Baker azonban, a nagy vesztes, valamit összepárosított - királyokat, azt hiszem. Brower kapott egy káró kettést, amely látszólag nem segített rajta. Baker a párjára apellálva elment az ötdolláros határig, amit Davidson azonnal meg is emelt még öttel. Mindenki bent maradt a játékban, és jött az utolsó osztás. Én egy kőr királyt kaptam a flössömhöz, Baker egy harmadikat a párjához, Davidson pedig egy második ász, amitől felcsillant a szeme. Brower egy treff dámát húzott, és esküszöm az életemre, nem értettem, miért nem szállt ki. Borzalmas lapjai voltak.

A tét kezdett kissé meredekké válni. Baker tett öt dollárt, Davidson megemelte öttel, és Brower hívott. Jack Wilden megszólalt: „Valahogy úgy érzem, hogy az én párom ide nem elég jó”, és bedobta a lapjait. Tízest hívtam, és emeltem a tétet még öt dollárral. Aztán Baker hívott és emelt.

Nos, nem akarlak untatni benneteket a játék részletes leírásával. Elég annyi, hogy mindenki háromszor emelhetett a téten, és Baker, Davidson és én is mind a háromszor öt dollárt emeltünk. Brower csupán hívott és emelt, és mielőtt bedobta volna a pénzét, óvatosan megvárta, hogy minden kéz eltűnjön az asztal közepéről. Ekkor már rengeteg pénz volt bent - kicsivel több, mint kétszáz dollár -, és French leosztotta az utolsó lapokat, arccal lefelé.

Megnéztük a lapjainkat. Nekem már nem sokat számított az új lap, mert már úgyszólván megvoltak a lapjaim, amelyek a többiek asztalon heverő lapjai alapján ítélve eléggé jók voltak. Baker tett még ötöt, Davidson emelt, és vártunk, hogy Brower mit fog tenni. Már kissé kipirult az alkoholtól, a

nyakkendőjét levette, és még egy gombot kigombolt az ingén, de különben egészen nyugodtnak tűnt. - Hívok... és emelek öttel - jelentette ki.

Értetlenül pislogtam, mert azt vártam, hogy takarni fog. A kezemben lévő kártyák mégis arra készítettek, hogy játsszak és nyerjek, így hát megemeltem a tétet még öttel. Az utolsó osztásnál már nem volt megszabva az emelések száma, ezért hát a tét bámulatos módon növekedett. Én álltam meg először, mert egyre biztosabbnak tűnt, hogy valakinek nagyon jó lapjai vannak. Baker szállt ki másodjára. Óvatosan pislantott Davidson ász párjáról Brower rejtélyes lapjaira. Baker nem volt valami jó kártyás, de azt azért megérezte, hogy valami lóg a levegőben.

Davidson és Brower még legalább tízszer emelt, talán többször. Bakert és engem magával ragadott a játék, és egyikünk sem akart lemondani a nagy befektetéséről. A zsetonok elfogytak, és hatalmas kupacaik mellett már zöld hasúk is heverték.

- Nos - mondta Davidson Brower utolsó emelése után. - Azt hiszem, én most egyszerűen csak hívok. Ha eddig blöffölt, Henry, nagyon szép volt. De én nyertem. Jack előtt pedig még hosszú út áll - és ezzel egy ötdolláros bankjegyet tett a kupac tetejére: - Hívok.

Nem tudom, a többiek hogy voltak vele, én viszont határozott megkönnyebbülést éreztem, aminek vajmi kevés köze volt a tetemes pénzösszeghez. A játék gyilkos versennyé vált, és míg Baker és én, ha arról van szó, megengedhettük magunknak, hogy veszítsünk, Jase Davidson nem. Eléggé ingatag volt az anyagi helyzete, életjáradékból élt - ami igen szerény összeget jelentett -, amelyet a nagynénje hagyott rá. És ott volt Brower - ő vajon hogyan viselné a veszteséget? Emlékezzenek, uraim, hogy eddigre már több mint ezer dollár volt az asztalon.

George elhallgatott. Kialudt a pipája.

- Na, mi történt? - hajolt előre Adley. - Ne gyötörj már bennünket, George. Mindannyian a szék szélére csúszunk. Vagy lökj le bennünket, vagy engedd, hogy hátradőljünk.

- Türelem - mondta George higgadtan. Elővett egy gyufát, végighúzta cipője talpán, és mélyen a pipájába szippantott. Feszülten, szó nélkül vártunk. A szél visítva füttyült az ereszcsonnak körül.

Amikor a pipa már szépen szelelt, és minden rendben volt, George folytatta:

- Mint tudjátok, a póker szabályai kimondják, hogy annak kell először megmutatnia a lapjait, akit kihívtak. Baker viszont már nagyon szeretett volna véget vetni a feszültségnek, és három lefelé fordított kártyája közül felcsapott egyet. Négy királya volt.

- Nekem végem - mondtam. - Flöss.

- Véged van - mondta Davidson Bakernek, és felfordított kettőt az asztalon heverő lapjai közül. Két ász volt, összesen pedig négy. - Azt hiszem, átkozottul jól játszottam - jelentette ki, és kezdte maga felé húzni a hatalmas pénzhalmot.

- Várjon! - szólt közbe Brower. Nem nyúlt a pénz után, nem érintette meg Davidson kezét, mint ahogyan a legtöbben tették volna. De a hangja éppen elég volt ahhoz, hogy Davidson elengedje a pénzt és megnézzék a lapjait.

Tátva maradt a szája - szó szerint leesett az álla, mintha az összes izma elernyedne volna. Brower felfordította mindhárom lapját, és egy teljes flösse volt, a nyolcastól egészen a dámáig. - Azt hiszem, ez üti az ön ászait - jegyezte meg Brower udvariasan.

Davidson elvörösödött, aztán elfehéredett. - Igen - mondta lassan, mintha csak ekkor ébredt volna tudatára ennek a ténynek. - Igen, valóban.

Bármit megadnék, ha megtudhatnám, hogy Davidson milyen erőből vezérelve tette azt, amit ezek után tett. Tudott Brower végletes irtózásáról, hiszen aznap éjjel száz különféle jelét adta. Szerintem Davidson egész egyszerűen elfelejtette ezt abban a nagy igyekezetében, hogy megmutassa Browernek (és persze mindannyiunknak), hogy képes a kudarcot enyhíteni és még egy ilyen komoly vereséget is sportszerű módon kezel. Mint már említettem, csak egy taknyos kölyök volt, és számára egy ehhez hasonló gesztus valószínűleg teljesen természetesnek tűnt. A kölyökkutyák azonban haraphatnak is, ha az ember ingereli őket. Nem gyilkolnak - egy kiskutya nem esik az ember torkának, de sokszor előfordult már, hogy valakinek a végén vissza kellett varrni az ujját, mert túl sokáig hergelt egy kiskutyát papuccsal vagy „gumicsonttal. Emlékeim szerint ez sem állt távol Davidson személyiségétől.

Bármit megadnék, ha megtudhatnám... de azt hiszem, végül is az eredmény a lényeg.

Amikor Davidson elvette a kezét a pénzről, Brower odanyúlt, hogy besöpörje. Ebben a pillanatban

Davidson pirosposzgás arca barátságosan felragyogott, és erőteljesen megragadta Brower kezét. - Ragyogóan játszott, Henry, egész egyszerűen ragyogóan. Nem hinném, hogy valaha is...

Brower éles, nőies és a játékszoba feszült csendjében igen félelmetesen hangzó sikollyal szakította félbe a gratulációt, és elrántotta a kezét. Az asztal meginogott, majdnem feldőlt, és zsetonok és bankjegyek záporoztak a földre.

Mindannyian mozdulatlanul dermedtünk az események hirtelen fordulata miatt. Brower elbotorkált az asztaltól, és mint Lady Macbeth férfi mása, maga elé nyújtotta a kezét. Úgy elfehéredett, mint egy hulla, és az arcára telepedő mélységes iszonyatot egyszerűen képtelen vagyok leírni. Olyan rémület futott át rajtam, amelyet sem addig, sem azóta nem tapasztaltam, még akkor sem, amikor megkaptam a Rosalie halálhírét tudató telegramot.

Aztán Brower borzalmas, síri hangon nyögni kezdett. Emlékszem, arra gondoltam: „Ez az ember teljesen megzavarodott”, és aztán Brower megszólalt. A lehető legfurcsább dolgot mondta: „A váltó... egyesben hagytam a váltót az autóban... Ó, Istenem, annyira sajnálom?” És ezzel kirohant a teremből, és fel a lépcsőn.

Én voltam az első, aki magához tért. Felugrottam és utánaeredtem, otthagya Bakert, Wildent és Davidson, akik csak ültek a hatalmas halom pénz mellett, amelyet Brower nyert. Olyanok voltak, mint a törzs kincsét őrző faragott inka szobrok.

Amikor odaértem, a bejárati ajtó még mindig ki-be lengett. Kirohantam az utcára, és azonnal megláttam Browert. A járda szélén állt, és taxira várt; teljesen hiába. Amikor észrevett, olyan nyomorultul és alázatosan összehúzta

magát, hogy önkéntelenül a szánalommal vegyes csodálat érzése támadt fel bennem.

- Hé! - szóltam utána. - Várjon! Sajnálom, amit Davidson tett, és biztos vagyok benne, hogy nem úgy gondolta. De én megértem, ha emiatt akar elmenni. Csak hát ott hagyott egy nagy halom pénzt, azt azért vigye magával.

- Nem kellett volna eljönnöm - sóhajtott fel. - De olyan kétségbeesetten kerestem az emberek társaságát, hogy én... én... - Gondolkodás nélkül feléje nyúltam, hogy megérintsem - hiszen ez a legalapvetőbb mozdulat, amelyet egy emberi lény bánatos embertársa irányába intéz -, Brower azonban elrántotta magát, és felkiáltott: „Hozzám ne érjen! Hát egy nem volt elég? Ó, Istenem, miért nem halok már meg?”

Lázás tekintete egy sovány, rühes, tépett bundájú kóbor kutyára villant, amely az elhagyatott, kora reggeli utca másik oldalán közeledett. A korcs nyelve szinte a földig lógott, és óvatosan bicegett három lábán. Szerintem olyan szemeteskukát keresett, amit feldönthet és átkutathat.

- Az a kutya ott olyan, mint én - mondta Brower elgondolkozva, mintha csak magában beszélt volna. - Mindenki elkerüli, és kénytelen egyedül kóborolni, csak akkor merészkedik ki, amikor már minden élőlény biztonságos, zárt ajtók mögött lapul. Szerencsétlen, kitaszított állat! Pária!

- Ugyan már - szóltam kissé keményen, mert panaszkodása számomra már több volt, mint melodráma. - Én elhiszem, hogy valami szörnyűség történt önnel, amitől kikészültek az idegei, de a háborúban ezernyi olyan dolgot láttam, ami...

- Nem hisz nekem, ugye? Azt gondolja, hogy valamiféle hisztéria kerített a hatalmába, ugye?

- Öregem, nekem fogalmam sincs, hogy miféle hatalma van, vagy, hogy mi keríthette a hatalmába, azt viszont nagyon is jól tudom, hogy ha még sokáig ácsorgunk idekint a nyirkos éjszakában, mindketten elkapunk valamit. Most pedig, ha lenne olyan kedves és visszajönne velem... csak az előcsarnokba, ha megtenné... megkérem Stevenst, hogy...

Vad tekintete nagyon nyugtalanított. Az értelem leghalványabb szikrája is eltűnt belőle, és leginkább a csata hevében izzó őrültekre emlékeztetett, akiket szekéren hurcoltak el a frontvonalról: élő csontvázak voltak csak, magukban motyogtak és összevissza beszéltek, tekintetük pedig rettenetes és üres volt, mint a pokol bugyrai.

- Érdekl, hogyan üdvözli egymást két kitaszított? - kérdezte Brower, és tudomást sem vett arról, amit mondtam. - Hát akkor figyeljen! Nézze, mit tanultam utam különös állomásain!

Ezzel hangosan, parancsolóan felkiáltott: „Hé, te kutya!”

A kutya erre felkapta a fejét, és óvatosan ide-oda cikázó tekintetét Browerre emelte (egyik szeme féktelen veszettségtől csillogott; a másikat viszont hályog fedte), majd hirtelen irányt változtatott, és vonakodva átbicegett az úton Browerhez.

Nyilvánvaló volt, hogy nem önszántából jött oda, hiszen rühes, csapzott farkát behúzza közeledett, közben pedig nyüszített és morgott. Valami mégis egyre húzta Brower felé. Aztán a férfi lába előtt nyüszítve és reszketve

lekuporodott. Ahogy lihegett, sovány teste úgy járt, mint egy fűtató, ép szeme pedig eszeveszett módon forgott.

Brower förtelmes, kétségbeesett nevetésben tört ki, amely álmaimban még mindig kísért, és az állat mellé guggolt. - Tessék. Látja? Megismert. Én is egy vagyok a fajtájából... és nagyon jól tudja, mit akarok tenni! - Ezzel a korcs felé nyúlt, mire az panaszos hangon felvonított, és vicsorogni kezdett.

- Ne! - szoltam rá rémülten. - Meg fogja harapni!

Brower azonban meg se rezzent. Az utcai lámpa homályos fényében arca hamuszürke és förtelmes volt, a két szeme pedig, mint a pergamenbe égett, fekete lyukak. - Hülyeség - motyogta. - Hülyeség. Csak kezet akarok fogni vele... ahogy a barátja velem! - Ekkor hirtelen megragadta a kutya mancsát, és megrázta. A kutya erre szörnyű hangon felvisított, de a leghalványabb jelét sem adta annak, hogy megharapja.

Brower felállt. A tekintete valamennyire kitisztult, és túlzott sápadtságát leszámítva majdnem ugyanaz a férfi volt, aki néhány órával azelőtt olyan előzékenyen felajánlotta, hogy beszáll a kártyapartiba.

- Most pedig elmegyek - szolt csendesen. - Kérem, mentsen ki a barátainál, és mondja meg nekik, nagyon sajnálom, hogy úgy viselkedtem, mint egy bolond. Talán egyszer majd lesz alkalmam, hogy... személyesen is bocsánatot kérjek.

- Mi vagyunk azok, akik bocsánatkéréssel tartozunk. És különben is: a pénzt már el is felejtette? Több mint ezer dollár.

- Ó, igen! A pénz! - és a szája olyan keserű mosolyra húzódott, amelyet még sosem láttam.

- Tudja, mit? Még az előcsarnokba sem kell bejönnie. Ha megígéri, hogy megvár idekint, kihozom magának a pénzt. Megígéri?

- Igen - felelte. - Ahogy óhajtja. És tűnődve nézett a lába előtt nyüszítő kutyára. - Haza kellene vinnem a szerencsétlent, hogy nyomorúságos életében legalább egyszer jóllakjon - mondta, és arcán újra megjelent az a keserű mosoly.

Ekkor bementem, hogy kihozzam neki a pénzt, még mielőtt meggondolná magát. Valaki - talán Jack Wilden; ő mindig is rendszerető volt - az összes zsetont zöld hasúra váltotta, és szépen halomba rakta a zöld filcborítású asztal közepén. Senki sem szolt, ahogy összeszedtem a pénzt. Baker és Jack Wilden szótlanul dohányoztak, Jason Davidson pedig a fejét lógatva bámulta a lábát. Maga volt a szenvedés és szégyen mintaképe. Megérintettem a vállát, ahogy elindultam a lépcső felé, mire hálásan pillantott rám.

Kimentem. Egy árva lélek sem volt az utcán. Brower elment. Ott álltam mindkét kezemben egy-egy köteg zöld hasúval, de teljesen hiába néztem jobbra-balra: semmi sem mozdult. Kiáltottam egyet, csak úgy kísérletképpen, hátha Brower az árnyékok közé húzódott, és ezért nem vettem észre. Semmi válasz. Aztán véletlenül lenéztem a földre. A kóbor kutya még mindig ott volt, de számára már véget értek a szemétkukákban történő kotorászás napjai. Elpusztult. A bolhák és kullancsok tömött sorokban menetelve hagyták el kihűlő testét. Undorodva, mégis egyfajta különös, álomszerű rémülettel telve léptem

hátra. Az az érzésem támadt, hogy lesz még dolgom Henry Browerrel, és így is történt; bár soha többé nem találkoztam vele.

A kandalló tüze csöpögő lángokká halt el, és az árnyékokból kezdett előkúszni a hideg, ennek ellenére senki sem mozdult vagy szólalt meg, miközben George újra meggyújtotta a pipáját. Felsőhajtott, nyikorgó lábait keresztbe tette, aztán folytatta a történetet.

- Talán szükségtelen is mondanom, hogy a játék minden egyes résztvevője ugyanazon a véleményen volt: meg kell találnunk Browert, és oda kell adnunk neki a pénzét. Néhányan most biztosan azt gondoljátok, hogy elment az eszünk, de azok sokkal tiszteletreméltóbb idők voltak. Davidson szörnyen rémült volt, amikor elment; megpróbáltam félrevonni és megnyugtatni egy kicsit, de ő csak megrázta a fejét, és kicsoszogott az ajtón. Nem erőszakoskodtam. Úgy gondoltam, mindent más színben fog látni, ha alszik rá egyet, és aztán majd együtt megkeressük Browert. Wilden elutazott a városból, Bakernek pedig „társasági kötelezettségeinek” kellett eleget tennie. Remek lehetőség ez arra, hogy Davidson visszanyerjen egy kicsit az önbecsüléséből, gondoltam.

Amikor másnap reggel elmentem hozzá, még nem volt ébren. Felébreszthettem volna, de fiatal volt, és úgy döntöttem, hagyom, hadd aludja át a délelőtti, én pedig időközben elkezdem a nyomozást.

Először ide ugrottam be, és beszéltem Stevens... - George Stevens felé fordult, és felhúzta a szemöldökét.

- Nagypapa, uram - mondta Stevens.

- Köszönöm.

- Szívesen, uram, ebben egészen biztos vagyok.

- Beszéltem Stevens nagypapjával. Egyébként ott állt, azon a szent helyen, ahol most Stevens. Azt mondta, hogy Raymond Greer, akit szegről-végről én is ismertem, üzenetet hozott Browertől. Ez a Greer a városi kereskedelmi bizottságnál dolgozott, és azonnal el is mentem a Flatiron épületben lévő irodájába. Benn volt, és azonnal fogadott is.

Amikor elmondtam neki az előző éjjel történeteket, az arcán sajnálkozás, szomorúság, rettegés suhant át.

- Szegény jó Henry! - kiáltott fel. - Tudtam, hogy ez lesz belőle, de nem sejtettem, hogy ennyire hamar.

- Miről beszél? - kérdeztem.

- Az összeomlásról - felelte Greer. - A Bombayben töltött év során kezdődött, és gyanítom, hogy Henryn kívül soha senki nem fogja megtudni, mi is történt. De azért elmondom, amit tudok.

A Greertől hallott történet hatására már megértettem Browert, és együtt is éreztem vele. Henry Brower ugyanis igazi tragédia szereplője lett, amelyet, mint minden klasszikus színpadi tragédiában, egy végzetes hiba indított el - ami Brower esetében a feledékenység volt.

Mint a kereskedelmi bizottság bombayi képviselője, kapott egy autót, ami arrafelé viszonylag ritka jelenség. Greer elmondása szerint Brower szinte gyermeki élvezettel kocsikázott a város szűk utcáin és mellékútjain, miközben nagy, zajos csapatokban röppentek fel előtte a csirkék, az emberek pedig, mint pogány isteneik előtt, térdre borultak az autó láttán. Keresztül-kasul

bejárta a várost, és mindenfelé nagy izgalmat keltett. A rongyos gyerekek hada mindenfelé követte, de egyikük, sem mert volna beülni a csodálatos szerkezetbe, pedig Brower minden alkalommal felajánlotta nekik. Ez a fantasztikus szerkezet egy Ford A kombi volt, mellesleg az egyik legelső olyan autó, amely már nemcsak kurlival, hanem egy gombnyomásra is elindult. Ezt jegyezték meg.

Egy nap Brower a város másik végébe ment az egyik magas rangú helyi nagyúrhoz, hogy a jutakereskedelem lehetőségeit megtárgyalják. Az utcákon morogva, durrogva száguldó Ford a szokásos érdeklődést keltette; olyan hangzavart csapott, mintha a tűzéség gyakorlatozott volna - és a gyerekek természetesen ekkor is követték.

A jupa gyáros meghívta Browert vacsorára. Az ilyen esemény arrafelé igen nagy ceremóniával és rengeteg formassággal jár. Egy nyitott teraszon üldögéltek, alattuk a nyüzsgő utca, és még csak a második fogásnál jártak, amikor sikítás és kiabálás kíséretében felberregett az autó, ismerős, köhögő motorja.

Az egyik igencsak kalandvágyó kislány - aki egyébként valami kétes hírű szent fia volt - bemászott az autóba, mert valószínűleg meg volt győződve arról, hogy bármilyen sárkány rejtőzik is a vastető alatt, azt csak a fehér ember tudja felébreszteni. Csak hát Brower, aki a tárgyalás miatt eléggé izgatott volt, nem állította le rendesen az autót.

A kislányt valószínűleg egyre vakmerőbb tettekre sarkallta társai csodálata: megérintette a tükröt, forgatta a kormánykereket, és úgy tett, mint aki dudál. Minél vakmerőbben ingerelte a tető alatt megbúvó sárkányt, a többiek arcán annál nagyobb tiszteletet láthatott.

A tragédia valószínűleg úgy kezdődött, hogy a kislány, talán támaszképp, a kuplungpedálra lépett, amikor megnyomta az indítógombot. A motor azonnal beindult. A gyerek elképzelhetetlen rettegésében valószínűleg ki akart ugrani, és levette a lábát a kuplungról. Ha az autó nem lett volna annyira új vagy olyan jó állapotban, minden bizonnyal azonnal leállt volna. Csakhogy Brower mindig is féltő gonddal ápolta, így semmi problémája nem volt. A kocsit tehát akadozva, morogva megugrott. Brower kirohant vendéglátója házából, még épp időben, hogy mindent lásson.

A fiú végzetes hibája valószínűleg alig volt több mint szerencsétlen baleset. Lehet, hogy a nagy hadonászásban egyik könyöke véletlenül eltalálta a fojtószelepet. De az is lehet, hogy a nagy pánikban meghúzta, abban reménykedve, hogy talán a fehér ember is így ringatja álomba a sárkányt. Bárhogy történt is... megtörtént. Az autó öngyilkos sebességgel zúgott végig a zsúfolt, tömött utcán, átgázolt batyukon és bálákon, felborította az állatkereskedők vesszőből font ketreceit, és darabokra zúzta egy virágáros szekérét. Örületes sebességgel rohant a kereszteződésig, ott átugrott a járdaszegélyen, és egy kőfalnak ütközve felrobbant.

George a másik oldalra csapta a pipáját.

- Ennyit mesélt nekem Greer, mert Brower is csupán ennyit mondott neki. Legalábbis ennyi volt az, aminek némi értelme is volt. A továbbiakban Brower állítólag háborodottan szónokolt arról, hogy mekkora könnyelműség volt két, egymástól ennyire távol álló kultúrát megpróbálni összeegyeztetni. A

szerencsétlenül járt kisleány apja ugyanis állítólag bosszúból egy csirkét feláldozva megátkozta Browert, mielőtt hazahívták volna. Erre Greer elmosolyodott, amellyel mintha azt mondta volna: „de hát mi mindketten felvilágosult emberek vagyunk”, rágyújtott, és megjegyezte: „Ha valami ehhez hasonló történik, mindig átkokat szórnak. Azok a nyomorult pogányok mindenáron fenn akarják tartani a látszatot. Hiszen ebből élnek.”

- Mi volt az átok? - kérdeztem.

- Azt hittem, már kitalálta. Isten szent szolgája tudatta Browerrel, hogy aki varázslattal sújt egy gyermeket, annak páriává, kizsákmányzottá kell válnia. És hogy ezentúl minden élőlény, amelyet a kezével megérint, meg fog halni.

Mindörökké, ámen - kuncogott Greer.

- És Brower ezt elhitte?

- Greer szerint igen. „Ne felejtse el, hogy barátunk szörnyűséges megrázkódtatáson ment át. És abból, amit az imént mondott, úgy veszem észre, a helyzet nemhogy javul, hanem egyre romlik.”

- Meg tudná adni a címét? - kérdeztem.

Greer kotorászni kezdett az iratai közt, majd előhúzott egy darab papírt. - „Nem garantálom, hogy ott fogja találni. Az emberek nem szívesen tartózkodnak a közelében, és gondolom, nincs túl sok pénze.”

Erre fájdalmasan belém nyilallt a bűntudat, de nem szóltam semmit. Greer egy kicsit túl dagályos és önelégült volt ahhoz, hogysem érdemesnek találjam arra, hogy megosszam vele a Henry Browerrel kapcsolatos híreimet. De ahogy felálltam, valami arra késztetett, hogy megszólaljak: „Tegnap éjjel szemtanúja voltam, ahogy Brower kezét ráz egy rühes kóbor kutyával. Tizenöt perccel később a korcs megdőglött.”

- Valóban? Milyen érdekes! - Greer úgy vonta fel a szemöldökét, mintha megjegyzésemnek semmi köze nem lett volna az iménti, beszélgetéshez.

Éppen kezét akartam rázni Greerrel, amikor benyitott a titkárnő. - Elnézést, uram. Ön Mr. Gregson?

Mondtam, hogy igen.

- Éppen most telefonált egy Baker nevű férfi. Arra kéri, hogy azonnal menjen a Tizenkilencedik utca 23-ba.

Ez nagyon megrémített, mert aznap már voltam ezen a címen - ott lakott Jason Davidson. Kimentem az ajtón, Greer pedig pipázgatva hátradólt a Wall Street Journal-lel. Soha többé nem találkoztam vele, ami szerintem nem nagy veszteség. Különleges rettegés töltött el - amely sosem alakul valódi félelemmé és sosem kapcsolódik egy bizonyos tárgyhoz, mert túl borzalmas és hihetetlen ahhoz, hogy az ember fon- tolóra vegye.

Ekkor félbeszakítottam a történetet. - Te jó Isten, George! Ugye nem azt akarod mondani, hogy Davidson meghalt?

- De, sajnos igen - felelte George. - Majdnem egyszerre érkeztem a halottkémmel. A halál oka szívkoszorúér-trombózis volt. Tizenhat nap múlva lett volna a huszonharmadik születésnapja.

Az elkövetkező napokban próbáltam elhithetni magammal, hogy az egész csak morbid, véletlen egybeesés, és jobb nem is gondolni rá. De egyszerűen nem tudtam aludni, még kedves barátom, Mr. Cutty Sark segítségével sem. Győzködtem magam, hogy az a helyes megoldás, ha azt a pénzt háromfelé

osztjuk, és elfelejtjük, hogy Henry Brower valaha is belépett az életünkbe. De képtelen voltam belenyugodni. Így hát kértem egy pénztári bizonylatot az összegről, és elmentem a címre, amelyet Greer megadott. Harlembe.

Brower nem volt ott. Állítólag az East Side-ra költözött, egy kissé rosszabb környékre, ahol egyáltalán nem tisztességes, barnakő házak sorakoznak. Innen viszont egy teljes hónappal a pókerparti előtt költözött el; East Village-be, a düledező bérházak közé.

A házmester, egy ványadt férfi, aki mellett hatalmas, fekete véreb vicsorgott, elmondta, hogy Brower április harmadikán kiköltözött - a pókerparti utáni napon. Amikor az új cím után érdeklődtem, a férfi hátravetett fejével valami visító hörgést hallatott, ami nála nyilván nevetés gyanánt szolgált. - Aki innen elköltözik, csak egyetlen címet hagy maga után, főnök. Pokol. De útközben néha megpihennek a Boweryn.

Ma már csak a vidékiek tudják, mi volt a Bowery akkoriban: a hajléktalanok otthona, az utolsó megálló az arc nélküli emberek számára, akik már semmi mással nem törődnek, csak azzal, hogy újabb üveg olcsó bort vagy újabb adag, hosszú álmokat hozó fehér port szerezzenek. Odamentem. Akkoriban rengeteg népszálló, néhány, a részegeket éjszakára befogadó jótékonyági menedékhely, és száz meg száz sikátor volt arrafelé, ahol az ember elrejtethet egy régi, tetves matracot. Rengetegen éltek ott, mindegyikük csont és bőr volt, mert felfalta őket az ital és a drogok. Neveket senki nem tudott vagy használt. Amikor az ember már a legalsó szintre süllyedt, a mája már széthrothadt a szesztől, az orra nem más, mint nyílt, fekélyes seb a kokain szüntelen szippantgatásától, az ujjai elfagytak, a fogai pedig már fekete csonkokká rohadtak - ilyenkor az ember már semmi hasznát sem veszi egy névnek. Ennek ellenére nem hagytam fel a kereséssel. Akivel csak találkoztam, mindenkinek leírtam, hogy néz ki Henry Brower. Eredménytelenül. A bártulajdonosok csak a fejüket rázták és vállat vontak. A többiek pedig mentek tovább a földet bámulva.

Aznap nem találtam rá, sem másnap, sem pedig azután. Eltelt két hét. Ekkor viszont valaki azt mondta, hogy három éjszakával korábban járt egy ilyen ki- nézetű fickó Devarney szállodájában.

Odamentem; csak két sarokra volt attól a területtől, ahol keresgéltem. A pultnál egy durva aggastyán fogadott hámló, kopasz koponyával és nyálkás, csillogó szemmel. Az utcára nyíló, légyszaros ablakban tábla: egy éjszaka tíz cent. Leírtam Browert, és az öreg közben végig bólogatott. Amikor befejeztem, megszólalt:

- Ismerem ezt az embert, ifiúr. Jól ismerem. De nem egészen emlékszem... talán jobban menne, ha itt teremne a pulton egy dollár.

Elővettem egy dollárt, és reuma ide vagy oda, roppant ügyesen eltüntette.

- Itt járt, ifiúr, de elment.

- Tudja, hogy hová?

- Nem egészen emlékszem - mondta a pultos. - De talán egy dollár...

Elővettem egy második bankót, és azt is olyan ügyesen eltüntette, mint az első. A műveletben valamit borzalmasan viccesnek találhatott, mert a mellkasából reszelős, tüdővésztes köhögés tört elő.

- Na, most már jól kiszórakozta magát, és még jól meg is fizették érte. De tudja, hol van ez az ember?

Az öregember boldogan nevetgált. - Igen, az új lakhelye a szegények temetője; a bérleti ideje az örökkévalóság; a szobatársa pedig az Ördög. Na, ez hogy tetszik, ifiúr? Valamikor tegnap reggel halhatott meg, mert amikor délben megtaláltam, még friss volt és meleg. Egyenes háttal ült az ablaknál, úgy bizony. Felmentem, hogy elkérjem tőle a tíz centet az éjszakáért, vagy, hogy megmutassam neki, hol az ajtó. Végül azonban a város mutatott neki valamit: egy jó mély gödröt - és ez a szellemes beszólás a szenilis öröm újabb kellemetlen kitörését eredményezte.

- Volt rajta valami szokatlan? - kérdeztem, de nem is igazán mertem elgondolkozni kérdésem jelentőségén. - Valami, ami eltért a hétköznapiól?

- Mintha emlékeznék valamire... Lássuk csak...

Elővettem egy dollárt, hogy segítek egy kicsit az emlékezetén, ami ezúttal nem keltett nevetést, bár hasonló sebességgel tűnt el.

- Igen, volt rajta valami nagyon különös - mondta az öreg. - Meg tudtam állapítani, hiszen már éppen elég ilyenhez hívtam ki a városi halottaskocsit. Jézus

Krisztus, de még mennyihez! Néhány az ajtón lévő akasztón lógott, néhány az ágyban feküdt holtan, vagy pedig odakint, a vészkijárat vaslépcsőjén üldögélt januárban egy üveggel a térde között olyan kékre fagyva, mint az Atlanti-óceán. Egyszer találtam egy fickót, aki a mosdótálba fulladt, de ez már több mint harminc évvel ezelőtt történt. Ez a fickó viszont egyenes háttal üldögélt, szépen megfésülködve, barna öltönyben, mint egy városi nagykutya. És a bal kezével a jobb csuklóját fogta, igen. Láttam én már mindenfélét, de olyat még nem, aki úgy halt meg, hogy saját magával kezét rázott.

Ezek után egészen a kikötőig sétáltam. Az öreg utolsó szavai újra és újra visszacsengtek a fülemben: mint egy lemezfelvétel, amely megakadt. Láttam én már mindenfélét, de olyat még nem, aki úgy halt meg, hogy saját magával kezét rázott.

El sétáltam az egyik móló végéig, oda, ahol a koszos szürke víz a vastag kéreggel bevont cölöpöket nyaldossa. Ezer darabra téptem a pénztári bizonylatot, és a vízbe hajítottam.

George Gregson megköszöri a torkát. A tűz vonakodó parázssá zsugorodott, és az üres játszobába bekúszott a hideg. Az asztalok és székek kísértetiesnek és valótlannak tűntek, mint egy álomban, ahol a múlt és a jelen összeolvad. A lángok tompa narancsszín fénnel szegélyezték a kandalló zárókövébe vésett betűket: A MESE A LÉNYEG, NEM PEDIG AZ, AKI ELMESÉLI.

- Csak egyetlenegyszer találkoztam Henry Browerrel, de ez éppen elég volt; sosem felejtettem el. Az eset kimozdított saját gyászomból, hiszen aki emberek közé mehet, az már nincs teljesen egyedül - mondta.

- Ha idehozza a kabátomat, Stevens, azt hiszem, hazatotyogok - már rég ágyban lenne a helyem.

Stevens odavitte neki a kabátját, George pedig elmosolyodott, és a Stevens szájának bal sarka fölött lévő kis anyajegyre mutatott. - A hasonlóság

tényleg figyelemre méltó, tudja... A nagypapjának is volt egy anyajegye pontosan ugyanott.

Stevens elmosolyodott, de nem válaszolt. George hazament, és nem sokkal utána mi, többiek is.

Világnagy Strand

Az ASN/29 SzövHajó lezuhant, és összetört. Valamivel később két férfi csusszant ki széthasadt koponyájából, mint az agyvelő. Elsétáltak egy darabon, aztán sisakjukkal a hónuk alatt megálltak, hogy megnézzék, hová kerültek.

Egy strandon voltak, amelynek nem volt szüksége az óceánra - önmaga óceánja volt, viharvert homoktenger, fekete-fehér pillanattfelvétel egy örökre hegyekbe és völgyekbe, majd újabb hegyekbe és völgyekbe fagyott tengerről.

Dűnék.

Alacsonyok, meredek, lankásak, barázdáltak. Éles gerincű dűnék, lapos gerincű dűnék, szabálytalan gerincű dűnék, amelyek dűnákra halmozott dűnákra hasonlítanak - mint valami dűnedominó.

Dűnék. De nincs óceán.

A dűnék közti völgyek fekete útvesztőkben kígyóztak. Ha az ember elég sokáig nézi a tekergő vonalakat, olyan, mintha szavakat formálnának - mintha fekete szavak lebegnének a fehér dűnék fölött.

- Bassza meg - szólt Shapiro.

- Hajolj be - vágta rá Rand.

Shapiro köpni akart egyet, de aztán a homokra nézve meggondolta magát. Talán nem ez a megfelelő idő a folyadék elpocsékolására. A félig homokba temetett ASN/29 már nem haldokló madárnak látszott, hanem rothadó belsejét mutogató, szétrepedt töknék. Hatalmas tűz volt. A jobb oldali üzemanyagtartályok mind fölrobbantak.

- Grimesnak nem volt szerencséje - jegyezte meg Shapiro.

- Ja. - Rand tekintete még mindig a homoktengert kutatta, egészen a látóhatárig, majd vissza.

Grimesnak tényleg nem volt szerencséje. Grimes meghalt. Grimes most már nem más, mint kisebb-nagyobb cafatok halma a hátsó raktárban. Shapiro benézett, és ez jutott eszébe: Mintha hun úgy döntött volna, hogy megeszi Grimest, de aztán rájött, hogy nem is olyan jó az íze, és visszaöklendezte. Ez már Shapiro gyomrának is túl sok. Ez, és Grimes szétszóródott fogai a raktár padlóján.

Shapiro most arra várt, hogy Rand mondjon valami okosat, ő azonban csendben volt. Rand a dűnéket vizslatta, figyelte a köztük lévő, órarugószerűen kanyargó völgyeket.

- Hé! - szólalt meg végül Shapiro. - Mit csináljunk? Grimes meghalt; most te vagy a parancsnok. Mit csináljunk?

- Csináljunk? - Rand tekintete összevissza ugrált a mozdulatlan dűnék fölött. Száraz, egyenletes szél lobogtatta a környezeti hatásoktól védő ruha gumis gallérját. - Ha nincs nálad egy röplabda, akkor nem tudom.

- Miről beszélsz?

- Hát nem azt kell csinálni a strandon? - kérdezte Rand. - Röplabdázni?

Shapiro sokszor félt már az űrben, és például amikor tűz keletkezett a hajón, közel állt pánikhoz; most azonban, Randre nézve, kihallotta hangjából a fel-foghatatlan félelem moráját.

- Hatalmas - állapította meg Rand álmodozva, és Shapiro egy pillanatig azt hitte, az ő félelmére érti. - Pokolian nagy ez a strand. Az ilyesminek talán nincs is vége. Akár százötven kilométert is sétálhatsz a szörfdeszkáddal a hónod alatt, mégis majdnem ugyanott leszel, ahonnan elindultál, és a hátad mögött nem lesz semmi más, csak hat-hét lábnyom. És ha öt percig egy helyben állsz, az a pár lábnyom is eltűnik.

- Megcsináltad a számítógépes topográfiai analízist a zuhanás előtt? - Shapiro úgy vélte, Rand sokkos állapotban van. Sokkos állapotban van, de azért még nem őrlött. És ha kell, bármikor beadhat neki egy tablettát. És ha ettől nem tér magához, beadhat neki egy injekciót is. - Megkerested...

Rand futólag rápillantott. - Mit?

A zöldellő részeket. Ezt akarta mondani. De ez úgy hangzott, mint egy idézet a Zsoltárok könyvéből, úgyhogy inkább nem mondott semmit. A szél ezüstös harangjáték csengésével fütyült a szájában.

- Mit? - kérdezte ismét Rand.

- Számítógépes analízist! Számítógépes elemzést! - üvöltötte Shapiro. - Sose hallottál még a számítógépes analízisről, te idióta? Milyen ez a hely? Hol az óceán, hol van vége ennek a kibaszott strandnak? Hol vannak a tavak? Hol a legközelebbi oázis? Milyen irányban? Hol ér véget a strand?

- A vége? Ó. Felhomályosítalak. Nincs vége. Nincsenek oázisok, se jégsapkák. Nincsenek óceánok. Ez a strand óceánt keres, öregem. Dűnék és dűnék és dűnék, és sosem érnek véget.

- De akkor hogyan szerzünk vizet?

- Sehogyan sem.

- A hajó... nem lehet megjavítani!

- Na, ne szarakodj már, Sherlock.

Shapiro elhallgatott. Most vagy csöndben marad, vagy hisztériázni kezd. Az az érzése támadt - sőt majdnem biztos volt benne -, hogy ha az utóbbit választaná, Rand egyszerűen csak meredne tovább a dűnékre, míg ő meg nem unja a hisztit, de az sem zavarná, ha nem hagyja abba.

Strand, amely sosem ér véget: mi az? Hát persze, sivatag! Ez pedig az egész kibaszott világegyetem legnagyobb sivataga, ugye?

Shapiro már tudta előre, mit válaszolna erre Rand: Na, ne szarakodj már, Sherlock.

Egy darabig még álldogált Rand mellen; várta, hogy föleszméljen és csináljon már végre valamit. Aztán viszont elfogyott a türelme. Csúszva és botladozva elindult lefelé a dűnén, amelyre felmásztak, hogy körülnézzenek. Érezte, ahogy a homok be akarja szippantani a csizmáját, és szinte hallotta a hangját: Be akarlak szippantani, Bill. Egy már idős, mégis rettentően erős nő száraz hangja volt ez. Be akarlak szippantani, és jó... erősen...megölelni.

Erről eszébe jutott, gyerekkorában hogyan temették egymást nyakig homokba a strandon. Az akkor vicces volt - ez most azonban megijesztette.

Tehát kikapcsolta ezt a hangot - nem ez a megfelelő idő az emlékekre, Jézusom, egyáltalán nem -, és rövid, rugdosódó léptekkel szelte a homokot, öntudatlanul is megpróbálva tönkretenni a lejtő felszínének szimmetrikus tökéletességét.

- Hová mész? - Rand hangjában most először csendült némi éberség és érdeklődés.

- A jelzőfény - felelte Shapiro. - Bekapcsolom a jelzőfényt. Olyan úton haladtunk, ami rajta van a térképeken. Valaki majdcsak észreveszi, beméri. Csak idő kérdése. Tudom, hogy az esélyünk egyenlő egy kalap szarral, de talán mégiscsak jön erre valaki, még mielőtt...

- A jelzőfény teljesen szétszállt - vágott közbe Rand. - Amikor lezuhantunk.

- De talán meg lehet javítani - kiáltott vissza Shapiro a válla fölött. És amint átbújt a fedélzeti bejárat nyílásán, sokkal jobban érezte magát, még a szagok ellenére is - égett vezetékek és freongáz keserű lehelete keveredett odabent. Úgy gondolta, azért van ez, mert eszébe jutott a jelzőfény. Akármilyen halovány is, de legalább remény. Valójában azonban nem a jelzőfény ötlete miatt lett jobb kedve; ha Rand szerint tönkrement, akkor majdnem száz százalékgig biztos lehet abban, hogy úgy is van. De egyszerűen nem bírta már látni a dűnéket - képtelen volt tovább elviselni azt a nagy, véget nem érő strandot. Ettől érezte magát jobban.

Amikor Shapiro erőlködve és zihálva, a száraz forróságtól lüktető halántékkal felért az első dűne tetejére, Rand még mindig ott volt, és egyre csak bámult, bámult és bámult. Egy óra telt el. A nap pontosan a fejük felett függött. Rand arca nedves volt a verejtéktől. Néhány csepp igazgyöngyként lapult szemöldökének szálai között, mások könnycseppként gördültek végig az arcán, megint mások pedig izmos nyakáról a ruhája alá folytak, mint egy android beleiben a színtelen olajcseppek.

Idiótának neveztem, gondolta Shapiro megborzongva. Jézusom, úgy is néz ki - nem android, hanem egy idióta, aki épp most kapott hatalmas adag intravénás nyugtatót.

Egyébként pedig nem volt igaza.

- Rand?

Semmi válasz.

- A jelzőfény nem ment tönkre. - Rand szemében valami villant, aztán tekintete ismét üressé vált, és csak bámulta a homokhegyeket. Shapiro úgy vette észre, lassan elmozdulnak. A szél állandó. Mozogniuk kell. Évtizedek vagy évszázadok alatt... hát, szépen elvándorolnak. Hát nem vándorló homokbuckának hívják a tengerpart dűnéit? Mintha gyermekkorából emlékezne valami ilyesmire. Vagy az iskolából. Vagy máshonnan, de hát ki a francot érdekel ez most?

Az egyik dűne oldalán kicsiny homokerecske csordogált alá. Mintha hallotta volna...

(hallotta volna, mit gondolok)

A tarkója ismét izzadni kezdett. Semmi baj, csak egy kissé elszállt. Bárkivel ez történne. Durva egy helyen vannak, nagyon durva helyen. És Rand mintha nem tudná ezt...vagy csak nem érdekli.

- Belement egy kis homok, és összetört a hangfala, de abból biztos van még vagy hatvan másik Grimes kacatjai között.

Hallja egyáltalán, amit mondok?

- Nem tudom, hogy került bele homok; a helyén volt, a raktárban, az emeletes ágy mögött, és három csukott ajtó zárta el a külvilágtól, mégis...

- Ó, a homok, az terjeszkedik. Mindenhová bejut. Emlékszel, Bill, amikor gyerekkorodban strandra jártál? Otthon anyád kiabált veled, mert minden tiszta homok lett. Homok volt a díványon, a konyhaasztalon, és az ágyadban is. A strandhomok nagyon... - Tétován legyintett, aztán ismét megjelent arcán az az álmodozó, felkavaró mosoly - ...mindenhol jelen van.

- ... de nem okozott semmi gondot - folytatta Shapiro. - A tartalék energiarendszer használható, ezért rákötöttem a jelzőberendezést. Egy percre fölraktam a fülhallgatót, és százhatvanöt fényéves egyenértékképet kértem. Olyan a hangja, mint egy motoros fűrésznek. Jobb, mint amit remélhattünk.

- Senki sem fog erre jönni. Még a Beach Boys sem. A Beach Boys tagjai már nyolcezer éve halottak. Isten hozott Surf Cityben, Bill. Surf City, hullámok nuku.

Shapiro a dűnéket bámulta. Vajon mióta lehet itt ez a rengeteg homok. Trillió éve? Kvintillió éve? Volt itt valaha élet? Esetleg értelmes lények? Folyók? Zöldellő vidékek? Óceánok, amelyek ezt a sivatagot igazi stranddá tették?

Shapiro Rand mellett állt, és eltöprengett. Az állandó szél a haját borzolta. És hirtelenjében akár meg is, mert volna esküdni rá,, hogy valaha mindez így volt, és szinte látta maga előtt, hogyan végződhetett.

A városok lassanként visszavonultak, ahogy vízforrásaikat és külterületeiket először csak foltokban, majd teljesen befedte, végül pedig elborította és megfojtotta az egyre előrébb nyomuló homok.

Látta a hordalék fényes, barna iszapleplegyezőit, amelyek eleinte a fókabőrhez hasonlóan csillogtak, aztán, a folyótorkolatoktól egyre távolabb terjeszkedve, mindjobban fakultak - majd összetalálkoztak. Látta, mint válik a sima, fókabőrszerű iszap náddal benőtt mocsárrá, aztán szürke, kavicsos földdé, végül pedig vándorló, fehér homokká.

Látta, mint mennek össze a hegyek, akár a ceruzahegyezéskor, és olvad el csúcsaikon a hó az egyre emelkedő homok melegétől; látta az élve eltemetett emberek ujjaira emlékeztető, utolsó, ég felé törekvő szirteket; látta, mint temetik be őket a mélységesen tudatlan dűnék.

Mit is mondott Rand?

Mindenhol jelen vannak.

Hát, ez a látomásod átkozottul ijesztő volt, Billy fiú.

Nem, nem is volt az. Nem ijesztő volt, hanem békés. Olyan csöndes volt, mint egy vasárnap délutáni szundikálás. Mi lehet békésebb egy strandnál?

Fejét rázva elhessegette ezeket a gondolatokat. Így képes volt visszaneézni a hajó felé.

- Ne is számíts a felmentő seregre - szólalt meg Rand. - Betemet minket a homok, és egy idő után mi leszünk a homok és a homok lesz mi. Surf City hullámok nélkül - fölfogod már végre, Bill?

Shapiro rettegett, mert nagyon is fölfogta. A dűnék láttán az ember kénytelen ezt megérteni.

- Kibaszott idióta. Seggfej - válaszolta, és visszament a hajóhoz.

Elbújt a strand előtt.

Végül eljött a naplemente. Ilyenkor a strandon - az igazi strandon - az ember elteszi a röplabdát, felöltözik, és előveszi a virslit meg a sört. Még nincs itt a csókolózás ideje, de már majdnem. A várakozás ideje ez.

Virslis és sör sajnos nem képezte részét az ASN/29 készletének.

Shapiro azzal töltötte a délutánt, hogy a hajó teljes víztartalékát gondosan üvegekbe gyűjtötte. Egy hordozható porszívóval fölszívta, ami a hajó vízrendszerének elrepedt ereiből kiszivároghatott tócsákba gyűlt a padlón. Még azt a keveset is összeszedte, ami a meghasadt hidraulikarendszer víztartályának alján megmaradt. A raktárak levegőjét keringtető légtisztító rendszer belsejében lévő kis hengert sem hagyta ki.

Végül bement Grimes kabinjába.

Grimes aranyhalakat tartott egy speciális, a súlytalanság körülményeihez tervezett, gömbölyű tartályban. A tartály ütésálló, tiszta polimer műanyagból készült, így túlélte az ütközést. Az aranyhalak - csakúgy, mint a gazdájuk - viszont nem voltak ütésállóak. Ott lebegtek fakó narancssárga csomóban a gömbakvárium szájánál, ami végül Grimes ágya alá került, három nagyon koszos alsónadrág és fél tucat pornó hologram kocka társaságába.

Shapiro egy pillanatig csak tartotta a gömbakváriumot, és meredten bámulta. - Haj, szegény Yorick, jól ismertem őt - mondta hirtelen, és visítva, félőriúten felnevetett. Elővette a hálót, amit Grimes a zárható ládjában tartott, és a tartályba merítette. Kihalászta a halakat, majd eltöprengett, vajon most mit tegyen velük. Aztán Grimes ágyához vitte őket, és fölemelte a párnát.

Homok volt alatta.

Ennek ellenére odatette a halakat, aztán a vizet óvatosan vízgyűjtő kannájába töltötte. Ezt persze majd meg kell tisztítani, de még ha a berendezés nem működik is, néhány nap múlva valószínűleg ellenkezés nélkül meg fogja inni az akvárium vizét, és nem fogja zavarni néhány pikkely és egy kis aranyhalszar.

A vizet megtisztította, kettéosztotta, és Rand adagját a dűnéhez vitte. Rand még ugyanott állt, mintha meg se moccant volna azóta.

- Rand! Elhoztam a vízadagodat. - Kicipzárta a kis erszényt Rand védőruhájának elején, és becsúszta a lapos műanyag flakont. Már épp össze akarta húzni, amikor Rand félrelökte a kezét. Kivette a flakont. Az elejére a következőket írták: ASN-OSZTÁLYÚ HAJÓK ELLÁTMÁNYÁHOZ TARTOZÓ TÁROLÓFLAKON. #23196755. A PECSÉT FELTÖRÉSÉIG STERIL. Persze a pecsét már fel volt törve; Shapiro másképp nem tölthette volna fel a flakont.

- Megtisztítottam...

Rand szétnyitotta az ujjait. A flakon puhán a homokra pottyant. - Nem kell.

- Ne... Rand, mi bajod van? Jézusmária, abbahagynád már végre?

Rand nem felelt.

Shapiro lehajolt, és fölemelte a 23196755-ös tároló flakont. Lesöpörte a homokszemeket, amelyek hatalmas, duzzadt baktériumokként tapadtak az oldalára.

- Mi bajod van? - ismételte Shapiro. - Sokk ért? Szerinted lehetséges, hogy erről van szó? Mert akkor adhatok egy tablettát... vagy egy injekciót. De már nem

bírom tovább, muszáj elmondanom. Csak állsz itt, és meredsz a következő hatvan kilométer semmire! Ez homok! Csak homok!

- Ez egy strand - mondta Rand álmódóva. - Akarsz homokvárat építeni?

- Oké, rendben - felelte Shapiro. - Megyek, és hozok egy fecskendő és egy ampulla nyugtatót. Ha úgy akarsz viselkedni, mint egy átkozott idióta, én úgy is foglak kezelni.

- Ha megpróbálsz belém nyomni valamit, jobban teszed, ha csöndben lopakodsz mögém - mondta Rand kedvesen. - Különben eltöröm a karodat.

És meg is tudná tenni. Shapiro, a navigátor hatvanhárom kiló, és százhatvannyolc centi magas. A közelharc nem a szakterülete. Morogva káromkodott egyet, és visszafordult a hajó felé, Rand flakonja a kezében.

- Azt hiszem, él - mondta Rand. - Tulajdonképpen teljesen biztos vagyok benne.

Shapiro visszanézett Randre, aztán végig a dűnéken. A naplemente arannyal ötvözte sima, elterülő testüket; ez az aranyszín a völgyekben a legfeketébb ébenné, majd a következő dűne tetején ismét arannyá vált. Aranyból fekete. Feketéből arany. Aranyból fekete és feketéből arany és aranyból...

Shapiro pislantott egyet, aztán megdörzsölte a szemét.

- Többször is éreztem, hogy ez a dűne megmozdul a talpam alatt - mondta Rand. - Nagyon kecsesen mozog. Mint az árapály. És érzem az illatát a levegőben: só.

- Te megőrültél - jelentette ki Shapiro. A rettegéstől agya mintha üveggé változott volna.

Rand nem szólt semmit. Tekintete a naplementében aranyból feketébe, aztán aranyba, majd ismét feketébe váltó dűnéket kutatta.

Shapiro visszament a hajóhoz.

Rand egész éjjel és másnap is a dűnén maradt. Shapiro kinézett a hajó ablakán. Rand levetette védőruháját, és a homok már majdnem teljesen betemette. Csak az egyik ruhaujja állt ki kétségbeesetten esedezve. A rajta és alatta lévő homok Shapirót ajkakra emlékeztette, amelyek fogatlan mohósággal szopogatnak egy puha morzsát. Örült vágyat érzett, hogy teljes gőzzel a dűne oldalának rohanjon, és kimentse Rand ruháját. De nem tette.

Csak üldögélt a kabinjában, és várta a mentőhajót. A freonszag már elszlott. A bomló Grimes még ennél is kellemetlenebb szaga váltotta föl.

A mentőhajó nem érkezett meg aznap, sem éjjel, sem a harmadik napon.

Valahogy Shapiro kabinjában is megjelent a homok, holott az ajtó zárva volt, és a szigetelés még mindig tökéletesnek tűnt. A kis homoktölcsákat fölszívta a hordozható porszívóval, akárcsak a kiömlött vizet az első napon.

Szakadatlanul szomjazott. A flakonja pedig már majdnem üres volt.

Mintha só illatát érezte volna a levegőben, álmában pedig sirályokat hallott.

És a homok hangját.

Az egyenletesen fújó szél egyre közelebb tolta az első dűnét a hajóhoz. A kabin még rendben volt - hála a hordozható porszívónak -, de a hajó többi részét már bekebelezte a homok. Mini dűnék nyúltak be a szétrobbant ajtók helyén, és megkaparintották az ASN/29-et. A homokindák és hártványok

beszűrődtek a szellőzőnyílásokon át. Az egyik fölrobbant tartályban is volt egy kis kupac.

Shapiro arca lesoványodott, és belepte a borosta.

A harmadik napon naplemente előtt felmászott a dűnére, hogy megnézze Randet. Először arra gondolt, hogy visz magával egy injekciós tűt, de aztán mégsem tette. Ez sokkal komolyabb egyszerű sokknál; most már biztos volt benne. Rand megőrült. Az lenne a legjobb, ha minél előbb meghalna. És úgy tűnt, pontosan ez fog történni.

Shapiro lesoványodott, Rand viszont olyan volt, mint egy csontváz. A teste már csak egy vézna rúd. A lábizmai, amelyek azelőtt egy sportolóéhoz hasonlóan vastagon duzzadtak, mostanra elsorvadtak. A bőr úgy lötyögött rajtuk, mint egy bő, állandóan lecsúszó zokni. Csupán vörös, nejlon alsónadrágját viselte, amely abszurd módon egy mogyorószorongató úszónadrágra hasonlított. Serkenő szakálla kezdte befedni beesett arcát és állát. A szőre színe olyan volt, mint a strandhomoké. Unalmas barna haja már majdnem teljesen kiszőkült. A homlokába lógott. Csak a frufu mögül kikukucskáló, fényes kék szempárban volt még élet. A strandot vizsgálta (a dűnéket a fenébe a DÜNÉKET) könnyörtelenül.

És ekkor Shapiro meglátott valami borzalmat. Valami iszonyúan borzalmat. Rand arca kezdett homokdűnévé válni. Szakálla és haja fojtogatta a bőrét.

- Te - szólt Shapiro -, meg fogsz halni. Ha nem jössz le a hajóhoz inni, meg fogsz halni.

Rand nem szólt semmit.

- Ezt akarod?

Semmi. A szél bárgyú szuszogásán kívül semmi nem hallatszott. Shapiro észrevette, hogy Rand nyakának ráncai kezdtek megtelni homokkal.

- Az egyetlen, amit akarok - válaszolt Rand halk, távoli hangon, akár a szél -, az a Beach Boys-kazettáim. A kabinomban vannak.

- Baszd meg! - kiáltotta őriöngve Shapiro. - De tudod, miben reménykedem? Hogy erre jön egy hajó, mielőtt meghalsz. Szeretném látni, ahogy ordítasz és sikoltasz, amikor elvonszolnak a te átkozott, drágalátos strandodról. Szeretném látni, mi történik akkor!

- A strand téged is elkap - mondta Rand. A hangja üresen kongott, és úgy zörgött, mint a szél egy szétrepedt tök belsejében, amely az utolsó októberi betakarítás után kint maradt a mezőn. - Hallgasd, Bill. Hallgasd a hullámot.

Rand fölemelte a fejét. Félig nyitott szájában látszott a nyelve, amely úgy össze volt zsugorodva, mint egy száraz szivacs.

Shapiro hallott valamit.

Hallotta a dűnéket. A strandon töltött vasárnap délutánról énekeltek - álom nélküli szunyókálásról a parton. Hosszú szunyókálásról. Gondtalan békéről. A rikoltozó sirályokról. Vándorló, gondolatok nélküli részecskékről. Vándorló dűnékről. Hallotta...és vonzotta. Vonzották a dűnék.

- Te is halod - szólalt meg Rand.

Shapiro két ujját az orrába nyomta, míg vérezni nem kezdett. Csak ekkor bírta lehunyni a szemét; gondolatai lassan, ügyetlenül kavargtak. Szíve zakatolt.

Majdnem olyan voltam, mint Rand. Jézusom! Majdnem elkapott!
Kinyitotta a szemét, és látta, hogy Rand kagylóhéjjá vált egy régóta elhagyatott strandon, minden erejét megfeszítve keresi egy még élő tenger rejtélyeit, bámulja a dűnéket, a dűnéket, a dűnéket.

Elég, nyögött fel magában Shapiro.

Ó, de hallgasd ezt a hullámot, suttogták a dűnék.

És Shapiro józan esze ellenére hallgatta.

Aztán a józanész megszűnt létezni.

Shapiro azt gondolta: Jobban hallanám, ha leülnék.

Leült Rand lábához, sarkát a combjára tette, mint egy yaki indián, és hallgatta.

Hallgatta a Beach Boyst, akik azt énekelték, hogy minden csak móka, móka és móka. Hallotta, hogy azt Éneklík, a strandon a lányok mindenre kaphatók. Hallotta...

...a szél síri sóhaját, de nem a fülében, hanem a jobb és bal agyfélteke közti kanyonban - valahol a feketeségben, amelyen csupán a tudatos gondolatokat a végtelennel összekötő corpus callosum függőhídja ível át. Nem érzett éhséget, szomjúságot, forróságot, félelmet. Csak azt a hangot hallotta az ürességben. Ekkor érkezett meg a hajó.

Nagy lendülettel szállt alá, és a hajtóművei hosszú narancssárga csíkot karcoltak átlósan az égre. Mennydörgés övezte a deltahullámszerű tájat, és több dűne összeomlott, akár az agy egy lövedék áthaladása nyomán. A mennydörgés föltépte Billy Shapiro fejét, és egy pillanatra kettészakadt, szétszakadt, leszakadt egészen a...

Aztán felpattant.

- Hajó! - üvöltötte. - Szent szar! Hajó! Hajó! HAJÓ!

Kereskedőhajó volt, amit teljesen összemocskolt és tönkretett a klán szolgálatában töltött ötszáz - vagy ötezer - év. Végigszáguldozott az égen, durván fölkapta az orrát, majd oldalra csusszant. A kapitány beindította a sugárhajtóműveket, fekete üveggé olvasztva a homokot. Shapiro kitörő örömei fogadta a sebet.

Rand úgy nézett körül, mint aki mély álomból ébredt.

- Mondd, hogy menjen el, Billy.

- Nem érted - Shapiro az öklét rázva csoszogott körbe-körbe. - Rendben leszel...

Nagy, ugráló léptekkel rohant a viharvert kereskedőhajó felé, akár egy bozótűz elől menekülő kenguru. A homok utánakapott. Shapiro félrerúgta. Baszd meg, homok. Vár a szerelmem Hansonville-ben. A homoknak sosem volt szerelme. Egy strandnak sosem állt fel a farka.

A hajó kinyílt, és nyelvként nyúlt ki belőle egy feljáró. Egy férfi lépett ki rajta, három mintavevő android és egy kerekekhez ragasztott ember kíséretében - valószínűleg ő volt a kapitány. Mindenesetre a sapkáján a klán jele virított.

Az egyik android mintavevő pálcájával Shapiro felé intett, de ő félreütötte. Aztán térdre esett a kapitány előtt, és átölelte a kerekeket, amelyek a halott lábakat helyettesítették.

- A dűnék... Rand... nincs víz... él... hipnotizálta... idióta világ... én... hála Istennek...

Acélcsőp tekeredett Shapiro köré, és hason csúszva odébb rángatta. Az alatta lévő száraz homok suttogása olyan volt, mint a nevetés.

- Minden rendben - szólt a kapitány. - Tedd le! Hallod? Hallod? Elég!

Az android leejtette Shapirót, és felháborodott kattogással elhátrált.

- Ilyen hosszú utat megtenni egy kibaszott szövetségi hajóért! - kiáltott fel keserűen a kapitány.

Shapiro sírt. Fájt, és nemcsak a feje, hanem a mája is.

- Dud! Ide! Azonnal! Vízet neki!

Az elől haladó férfi odalökött neki egy alacsony gravitációs cumisüveget. Shapiro olyan mohón szívta a tiszta, jéghideg vizet, hogy egy része nem is a szájába folyt, hanem az állán végigcsörgedezve sötétre festette zubbonyát, mely már csontszínűvé vált. Fuldoklóit, hányt, aztán ivott tovább.

Dud és a kapitány figyelmesen nézte. Az androidok kattogtak.

Shapiro végül megtörölte a száját, és felült. Egyszerre volt rosszul és jól.

- Te vagy Shapiro? - kérdezte a kapitány.

Shapiro bólintott.

- Klán jelzés?

- Nincs.

- ASN-szám?

- 29.

- Legénység?

- Három fő. Egy meghalt. A másik - Rand - ott van fönt. - Ujjával mutatta, de nem nézett oda.

A kapitány arca nem változott. Dud arca viszont igen.

- A strand elkapta - mondta Shapiro, és kérdő pillantásukban jól látta alig leplezett véleményüket. - Sokk... talán. Mintha hipnotizálták volna.

Egyfolytában a... Beach Boysról beszél... mindegy, maguk úgysem ismerik őket. Nem hajlandó inni vagy enni. Teljesen kész van.

- Dud! Vidd az egyik andit, és hozzátok le onnan.

- Megcsóválta a fejét. - Istenem, egy SzövHajó! Semmi jutalom.

Dud bólintott. Pár másodperccel később már az egyik andival mászott fölfelé négykézláb a dűne oldalán. Az andi úgy nézett ki, mint egy húszéves szörföző, aki unatkozó özvegyek szolgálatával keresi a pénzt főre, de hosszú léptei még a hónaljából kinövő, ízelt csápoknál is jobban elárulták. Az androidokat egy korosodó, aranyeres angol inas lassú, töprengő, szinte már fájdalmas járása jellemzi.

A kapitány műszerfalából zümmögés hallatszott.

- Itt vagyok.

- Itt Gomez, kap. Van egy kis gond. A komputer- analízis és a felszíni távolságmérések szerint a talaj nagyon instabil. Semmi alapkőzet, amelybe megkapaszkodhatnánk. A saját hajtóművünk által összeégetett homokon csücsülünk, és jelenleg valószínűleg ez a legszilárdabb anyag ezen az egész bolygón. A baj csak az, hogy már ez is süppedni kezdett.

- Javaslat?

- El kellene húznunk innen.

- Mikor?

- Öt perccel ezelőtt.

- Mindjárt összeszarom magam a röhögéstől, Gomez.

A kapitány nagyot csapott egy gombra, és a kommunikátor elnémult.

Shapiro szemei forogtak. - Nézze, ne törődjenek Randdel. Neki már annyi.

- Mindkettőjüket visszaviszem - mondta a kapitány. - Zsákmány ugyan nincs, de a Szövetség biztos fizet majd valamit magukért... nem mintha túl sokat érnének, már amennyire látom. Amaz őrült, maga meg még a saját árnyékától is megijed.

- Nem... nem érti. Maga...

A kapitány ravasz sárga szeme fölizzott.

- Van esetleg valami csempészáruja? - kérdezte.

- Kapitány... nézze... kérem...

- Mert ha van, hülyeség lenne itt hagyni. Mondja meg, mi az, és hogy hol van. Elosztjuk hetven-harminc arányban. Ez a szabvány. Kell ennél jobb, mi? Maga...

Hirtelen megroggyant alattuk a talaj. Erezhetően megroggyant. Valahol a kereskedőhajó belsejében tompa szabályossággal bőgni kezdett egy duda. A kapitány műszerfalán ismét felgyulladt a kommunikátor lámpája.

- Na, látja? - ordította Shapiro. - Felfogja már végre, hogy mivel állunk szemben? Akar még csempészárurol beszélgetni? EL KELL TÚNNÜNK INNEN A PICSÁBA.

- Fogja be, szépfiú, vagy benyugtatóztatom az egyik sráccal - mondta a kapitány. A hangja nyugodt volt, de a tekintete megváltozott. Hüvelykujjával bekapcsolta a kommunikátort.

- Kap, már tíz fokban megdőltünk, és a szög egyre nő. A lift lefelé megy, de a tízfokos dőlésszögnél nem nagyon bír el többet. Még van időnk, de nem túl sok. A hajó fel fog borulni.

- Az alátámasztás elbírja.

- Nem, uram. Elnézést kérek, kapitány úr, de nem fogja elbírn.

- Indítsák a hajtóműveket, Gomez.

- Köszönöm, uram. - Gomez hangjából határozott megkönnyebbülés hallatszott.

Dud és az android jött lefelé a dűne oldalán. Rand nem volt velük. Az andi egyre jobban lemaradt. És ekkor valami furcsa dolog történt. Az andi pofára esett. A kapitány összevonta a szemöldökét. Nem úgy esett el, ahogy egy androidtól várható - ami többé-kevésbé egy emberi lényhez hasonló. Mintha valaki egy áruházban fellökött volna egy próbababát. Úgy esett el. Nagyot puffant, és kis, sárgásbarna homokfelhő szállt fel körülötte.

Dud visszament, és mellé térdelt. Az andi lábai tovább mozogtak, mintha az agyát alkotó másfél millió freonhűtésű mikro áramkörével azt álmodta volna, hogy még mindig lépked. De a mozgása lassú volt és csikorgó. Aztán leállt. Pórusaiból füst gomolygott, csápjai pedig remegtek a homokban. Hátborzongató módon egy haldokló emberre hasonlított. Mély, daráló hang tört fel belőle: Graaaagggg!

- Tele van homokkal - suttogta Shapiro. - A Beach Boys-vallás híve lett.

A kapitány türelmetlenül pillantott rá. - Ne legyen nevetséges, ember. Ez képes átsétálni egy homokviharban úgy, hogy egy szem sem megy bele.

- De nem ebben a világban.

A talaj ismét megroggyant. A kereskedőhajó most már észrevehetően megdőlt. Az alátámasztás mély morgással nyugtázta a megnövekedett súlyt.
- Hagyd! - üvöltött a kapitány Dudra. - Hagyd ott, hagyd ott! Gyere! Gyere gyorsan!

Dud pedig elindult, otthagya az andit, hadd lépkedjen tovább arccal lefelé a homokban.

- Micsoda kavarodás! - morogta a kapitány.

Aztán Duddal gyors, különös nyelven folytatott társalgásba kezdett, amit Shapiro alig értett. Dud elmondta a kapitánynak, hogy Rand nem hajlandó jönni. Az andi ekkor megfogta, de nem durván. Már akkor is szaggatottan mozgott, és fura, nyikorgó hangok hallatszottak a testéből. És idézni kezdte a galaktikus külfejtésű bányák koordinátáinak és a kapitány népzenekezet-katalógusának keverékét. Dud ekkor Randnek támadt. Verekedtek. A kapitány erre azt mondta, hogyha hagyta egy három napja a forró napon aszalódó férfinak, hogy kifogjon rajta, valószínűleg új első tisztet kell keresnie.

Dud arca elsötétült zavarában, de komoly, aggódó tekintete változatlan maradt. Lassan elfordította a fejét, és négy mély barázda vált láthatóvá az arcán. Lassan csordogált belőlük a vér.

- Nagy indikjei vannak - mondta Dud. - Erős, baze. Mert umbi.

- Umbi, baze?-A kapitány komolyan nézett Dudra.

Dud bólintott. - Umbi. Igen. Umbi, baze. Shapiro eddig a szemöldökét ráncolta, és kereste a megfelelő szót fáradt, rémült agyában. És most egyszeriben megtalálta. Umbi. Őrület jelent. Erős, baszd meg. Erős, mert őrült. Nagy akarata és nagy ereje van. Mert őrült.

Nagy akarat... vagy talán nagy hullámot jelent. Shapiro nem tudta biztosan. De mindkét lehetőség ugyanazt eredményezi.

Umbi.

A talaj ismét megcsusszant, és homok telepedett Shapiro csizmájára.

A hátuk mögött a szellőzőnyílások tompán kattogtak. Shapiro számára ez volt az egyik legcsodálatosabb hang, amit életében hallott.

A kapitány mélyen gondolataiba merülve ült; különös kentaur, akinek az alsó fele ló helyett kerekekből és lemezekből van. Aztán fölnézett, és hüvelykujjával bekapcsolta a kommunikátort.

- Gomez, küldje ide a Nagy Montoyát egy kábító lövedékkel.

- Értettem.

A kapitány Shapiróra nézett. - Most, mindennek a tetejében még egy androidot is elvesztettem, aminek az ára a maga tízévi fizetésével egyenlő. Szétvet az ideg. El akarom vinni a haverját.

- Kapitány! - Shapiro nem tudta megállni, hogy meg ne nyalja a száját. Pedig tudta, hogy ez nem túl jó választás. Nem akart se bolondnak, se hisztériásnak, se gyávának tűnni, de a kapitány szemmel láthatóan úgy döntött, hogy egyszerre mindhárom. A szájnyalogatás pedig még mélyíti a benyomást... de egyszerűen nem tudott tenni ellene. - Kapitány, nem tudom eléggé erősen hangsúlyozni annak szükségességét, hogy tűnjünk el erről a bolygóról, amilyen gyorsan...

- Nyugodjon már meg, maga idióta - mondta a kapitány egész barátságosan.

A legközelebbi dűne csúcsáról gyenge kiáltás hallatszott.
- Ne érjenek hozzám! Ne közelítsenek! Hagyjanak békén! Mindannyian tűnjenek el!
- A nagy indik megumbítotha - szólt Dud komolyan.
- Leszedjük onnan - folytatta a kapitány, majd Shapiróhoz fordult. - Tényleg teljesen kész van, mi?

Shapiro megremegett. - Maga nem tudja. Maga csak...

A talaj ismét megsüppedt. Az alátámasztás minden eddiginél hangosabban morgott. A kommunikátor ropogott. Gomez hangja vékony volt és kissé remegett.

- Azonnal el kell húznunk innen, kap!

- Rendben. - A feljárón egy barna férfi jelent meg, egyik kesztyűs kezében hosszú csövű puskával. A kapitány Randre mutatott. - Puffantsd le, baze. Jó?

A Nagy Montoya, akit egyáltalán nem zavart a billegő talaj, ami már csupán üveggé égett homok volt (és Shapiro most azt is meglátta, hogy mély repedések szántották végig), és akit nem idegesített a nyögdécselő alátámasztás vagy egy android hátborzongató látványa, amely mintha a saját sírját ásta volna a lábaival, egy pillanatig Rand sovány alakját tanulmányozta.

- Jó - mondta.

- Kapd el! Kapd el, baze! - A kapitány köpött egyet oldalra. - Lődd orrba, nem érdekel - mondta. - Csak lélegezz, amíg hazaérünk.

A Nagy Montoya fölemelte a fegyvert. A mozdulat szemmel láthatóan kétharmad részt hétköznapi és egyharmad részt laza volt, de Shapiro még ebben a pánikhoz közeli állapotában is észrevette, Montoya feje hogyan billent meg, amikor csőre töltötte a fegyvert. Mint a klán emberei közül sokaknak, neki is szinte testrészévé vált a fegyver; olyan volt számára ez a mozdulat, mintha csak az ujjával mutatott volna rá valamire.

Tompa susogás hallatszott, mikor meghúzta a ravaszt, és a kábító nyíl kirepült a csőből.

Egy kéz nyúlt ki a dűnéből, és megragadta.

Nagy barna kéz volt, remegő homokból. Egyszerűen csak felnyúlt, fittyet hányva a szélnek, és elfojtotta a nyíl pillanatnyi ragyogását. Aztán nagy puffanással összeesett. Sehol semmi kéz. Hihetetlennek tűnt, hogy ott volt. De mindannyian látták.

- A francba - mondta a kapitány szinte társalgási stílusban.

A Nagy Montoya térdre esett. - Segíts, Máriám, eljött a vég! Láttam, elkapta, baze!...

Shapiro zsibbadtan jött rá, hogy Montoya imádkozik.

Odafönt a dűnén Rand az öklét az ég felé rázva ugrándozott, és diadalittasan kiáltozott vékony hangján.

Egy kéz. Egy KÉZ volt. Igaza van; él, él, él...

- Indik! - szólt rá a kapitány élesen Montoyára. - Menj! Kapd el!

Montoya elhallgatott. Szeme Rand szökdécselő alakjára tévedt, aztán máshová nézett. Arca szinte középkori babonás rémületről árulkodott.

- Oké - mondta a kapitány. - Elegem van. Vége. Elmegyünk.

Leütött két gombot a műszerpultján. A motor, amelynek szépen meg kellett volna fordítania őt, hogy ismét szemben legyen a feljáróval, nem zümmögött; visított és csikorgott. A kapitány szitkozódott. A talaj ismét megcsusszant.

- Kapitány! - Gomez kiáltott. És pánikban volt.

A kapitány rácsapott egy másik gombra, és a kerek elindultak hátrafelé a feljárón.

- Irányítson - szólt a kapitány Shapirónak. - Még egy kibaszott visszapillantó tükröm sincs. Ugye egy kéz volt az?

- Igen.

- El akarok tűnni innen - mondta a kapitány. - Már tizennégy éve nincs pöcsöm, de most úgy érzem, mindjárt összepisálom magam.

Ploppp! Egy dűne váratlanul a feljáróra omlott. Csakhogy egyáltalán nem dűne volt: hanem egy kar.

- Bassza meg, ó, jaj, bassza meg - mondta a kapitány.

Rand sivítózza ugrándozott a dűnéjén.

A kapitány kerekai darálni kezdtek. A miniatűr tartály, amelynek kis tornyát a kapitány feje és válla alkotta, vibrálni kezdett.

- Mi a...

A kerek beragadtak. Homok fröccsent közülük.

- Vegyetek fel! - ordította a kapitány a két megmaradt androidnak. - Most! MOST AZONNAL!

Csápjaik a fogaskerek köré csavarodtak, amint felemelték a kapitányt, aki most nevetséges módon úgy nézett ki, mint egy egyetemista, akit balhész haverjai épp most akarnak pokrócon dobálni. A kommunikátort ütögette.

- Gomez! Indítsák be a hajtóműveket! Most! Most!

A feljáró alatti dűne megcsúszott. Kézzé változott.

Nagy, barna kézzé, amely keresgélni kezdett a lejtőn.

Shapiro visítózva rohant előre.

Az átkozódó kapitányt elvitték.

A feljárót bevonták. A kéz összeesett, és ismét homokká vált. Az ajtó bezárult. A motorok bömböltek. Nem volt idő ülőalkalmatosságot keresni, vagy bármi hasonlóra. Shapiro a válaszfalnak nyomódott, és azonnal laposra is préselte a gyorsulás. Mielőtt öntudatlanságba zuhant volna, szinte érezte, hogy a homok a kereskedőhajó után kap izmos, barna karjaival, és minden erejét megfeszítve próbálja visszatartani őket...

Aztán felszálltak, és elrepültek.

Rand figyelte, ahogy elmennek. Leült. Amikor a hajó hajtóművének már a nyoma is eltűnt az égről, szemét a dűnék békés végtelenjére fordította.

- Van egy '34-es kombink, Woodynek hívjuk - krákolta az üres, mozgó homoknak. - Nem túl szép; vénecske, de gurul.

Lassan, töprengve tömni kezdte a homokot a szájába, egyik marékkal a másik után, egyik marékkal a másik után. Nyelt...nyelt...és nyelt. A hasa nem-sokára duzzadt hordó volt, és a homok kezdett felmászni a lábára.

- Tavaly pakoltuk oda. Emberpróbáló feladat volt - mondta Mr. Carlin a lépcsőn fölfelé menet. - Persze muszáj volt kézzel szállítani. A Lloyd'snál kötöttünk rá biztosítást, még mielőtt a szalonban kicsomagoltuk volna a dobozából. Ez volt az egyetlen cég, amely a számunkra megfelelő összegű biztosítást ajánlotta.

Spangler nem szólt semmit. Rájött, hogy egy idiótával van dolga. És Spangler már rég megtanulta, hogy a hülyékkel csak úgy lehet beszélgetni, ha az ember nem vesz tudomást róluk.

- Negyedmillió dollárra biztosítottuk - folytatta Mr. Carlin az első emeleti lépcsőfordulóhoz érve. Szája félig keserű, félig vidám mosolyra húzódott. - És persze szép kis összegbe is került. - Mr. Carlin alacsony, duci férfi volt, keret nélküli szemüveget viselt, napbarnított, kopasz feje pedig úgy csillogott, mint egy kifényesített röplabda. A második emeleti folyosó mahagóni árnyékait őrző, komplett lovagi páncélzat közömbösen bámulta őket.

A folyosó hosszú volt. Spangler egy szakértő hűvös pillantásával méregette a falakat és a drapériát. Samuel Claggert örületes mennyiségű kacatot összevásárolt, de sajnos igen rosszul. Mint annyi más tizenkilencedik század végi, a saját erejéből megtollasodott iparmágnás, ő sem volt több mint a műgyűjtő pózában tetszelgő, zálogházakban kutakodó kis senki, a vászonra mázolt borzadályok, drága bőrkötésbe bújtatott hulladék regények és versgyűjtemények, s rosszabbnál rosszabb szobrok műértője, aki ráadásul mindezt Művészetnek tekintette.

Odafönt a falak gazdagon kidíszítve - a kicsicsázva talán jobban illett rá - marokkói szövetek utánzataival, számtalan (és kétségkívül jelentéktelen) szoborral - számtalan madonna számtalan glóriás gyermeket tart, míg a háttérben számtalan angyal röpköd ide-oda, groteszkül cirádás gyertyatartókkal, és egy hatalmas és obszcénül díszes csillárral, amelyet érzékeny vigyorgó nimfácska tartott.

De persze, a nagy számok törvénye alapján, a vén kalóz néhány érdekes darabbal is elő tudott rukkolni. És bár a Samuel Claggert magángyűjtemény (egyórás csoportos tárlatvezetés felnőtteknek egy dollár, gyerekeknek ötven cent - undorító) kilencvennyolc százaléka minősíthetetlen ócskaság, mindig ott van a maradék két százalék; például a konyhában a tűzhely fölött lógó, hosszú csövű Coombs puska, vagy a furcsa kis camera obscura a szalonban és persze a...

- A Delver-tüköröt egy eléggé szerencsétlen... eset után vittük fel oda - szólalt meg Mr. Carlin váratlanul, szemmel láthatóan a következő lépcsőforduló alján lévő, kísértetiesen bámuló, ismeretlen férfit ábrázoló arckép hatására. - Történt már itt rengeteg fura eset - elhangzottak kemény szavak, vad kijelentések -, ez viszont nem volt más, mint a tükör megsemmisítésére tett kísérlet. Az a nő, valami Miss. Sandra Bates, úgy jött be, hogy egy kő volt a zsebében. Szerencsére rosszul célzott, és csak a keret egyik sarka repedt meg. A tükörnek semmi baja sem lett. Ennek a Bates nevű lánynak volt egy fivére... - Semmi szükség az egydolláros idegenvezetésre - jegyezte meg Spangler csendesen. - Kívülről tudom a Delver-tükör történetét.

- Magával ragadó, nem gondolja? - Carlin furán sandított rá. - Az az angol hercegnő 1709-ben... és a pennsylvaniai szőnyegkereskedő 1746-ban... nem is szólva a...

- Kívülről tudom a történetet - ismételte Spangler csendesen. - Engem szakmai szempontból érdekel. És természetesen ott van az eredetiség kérdése is...

- Még hogy eredetiség! - kuncogott Mr. Carlin olyan száraz hangon, mintha csontok csörögtek volna egy szekrényben a lépcső alatt. - Szakértők vizsgálták meg, Mr. Spangler.

- Mint a Lemlier-féle Stradivarit!

- Milyen igaz - sóhajtott fel Mr. Carlin. - De egyetlen Stradivarinak sem volt még olyan... nyugtalanító hatása, mint a Delver-tükörnek.

- Igen, így igaz - mondta Spangler halk, megvető hangon. Rádöbbsent, hogy Carlint nem lehet elhallgattatni; gondolkodásmódja a kornak teljesen megfelelő. - Pontosan.

Néma csöndben mentek föl a harmadik, majd a negyedik emeletre. Ahogy közeledtek az összetákolt épület tetejéhez, a sötét felső galériákon egyre tikkasztóbb lett a hőség. És a hőséggel együtt bekúszott valami bűz is, amelyet Spangler nagyon is jól ismert, hiszen felnőtt éveit ebben töltötte: az árnyékos sarkokban heverő, régóta halott legyek, és a vakolat mögötti nedves rothadás és fatetű szaga volt ez. Az idő szaga. Csak múzeumoknak és mauzóleumoknak van ilyen szaguk. Spangler úgy képzelte, hogy hasonló szag áradna egy negyven éve halott, fiatal szűzlány sírjából is.

Odafönt a régiségek egymásra voltak hányva, mint az ócskapiacon. Mr. Carlin szobrok, törött keretű arcképek, giccses aranyozott kalitkák és egy ősi tandembicikli csonka vázának labirintusán vezette végig Spanglert. A túlsó falnál kis létra állt a mennyezeten lévő csapóajtó alatt, amelyről poros lakat lógott.

Balról egy Adonisz-utánzat üres, pupilla nélküli, irgalmatlan tekintettel nézte őket. Egyik kinyújtott karjának csuklójáról sárga tábla lógott: SZIGORÚAN TILOS A BEMENET.

Mr. Carlin elővett a kabátzsebéből egy kulcscsomót, kiválasztott egy kulcsot, majd elindult fölfelé a létrán. A harmadik fokon megállt, és kopasz feje tompán megcsillant a félhomályban. - Nem szeretem azt a tükröt - jelentette ki. - Sose szerettem. Nem merek belenézni, és félek, hogy ha egyszer mégis megteszem, meglátom a...azt, amit a többiek.

- Csak saját magukat látták - mondta Spangler.

Mr. Carlin válaszolni akart, de aztán csak megrázta a fejét, majd a nyakát kinyújtva a kulcsot a lakatba illesztette. - Ki kellene már cserélni - motyogta. - Átkozottul... - a lakat ekkor hirtelen kipattant a reteszből. Mr. Carlin hadonászott, el akarta kapni, és közben majdnem leesett a létráról. Spangler ügyes mozdulattal elkapta a lakatot, és fölnézett Carlinra, aki a barna félhomályban fehérlő arccal, remegve kapaszkodott a létra tetejébe.

- Maga aztán tényleg ideges! - jegyezte meg Spangler csodálkozva.

Mr. Carlin nem szólt semmit. Mintha egyszerre megbénult volna.

- Jöjjön le onnan - mondta Spangler. - Kérem. Még mielőtt leesik.

Carlin lassan lemászott. Úgy kapaszkodott minden létrafokba, mint aki feneketlen szakadék fölött botladozik. Ahogy viszont a lába földet ért, úgy megeredt a nyelve, mintha a padlóban áram lett volna, amely lámpaként felkapcsolja.

- Negyedmillió! - mondta. - Negyedmillió dolláros biztosítást kötni, hogy azt... az izét fölhozzák ide. Azt az istenverte izét. Speciális csigasort és köteleket kellett felszerelni, hogy fölhozzák ide, a padlásraktárba. Én pedig azt reméltem - szinte imádkoztam -, hogy bár csúszós lenne valakinek a keze... hogy a kötél ne legyen erős... hogy az az izé leessen, és millió darabra törjön... - Tényeket - mondta Spangler. - Tényeket, Carlin.

Hagyjuk a filléres ponyvaregényeket és az olcsó bulvárlapok szenzációhajhász cikkeit vagy a hasonlóképpen ócska horrorfilmeket. Lássuk a tényeket. Először is: John Delver normann ősoktól származó angol mesterember volt, aki az angol történelem Erzsébet királynő nevével fémjelezett korszakában tükröket készített. Delver élete és halála mentes volt mindennemű különleges eseménytől. Nem firkált a padlóra ötágú csillagokat, amelyeket aztán a házinéninek kellett felsikálni, és nem voltak kénköszagú iratai sem, amelyeken az aláírás helyén vérfolt éktelenkedett. Másodszor: a műgyűjtők ezekért a tükrökért bármit megadnának, elsősorban azért, mert Delver kiváló munkát végzett, másrészt pedig, mert a mester olyan kristályt használt, amely kissé nagyító és torzító hatást eredményez - eléggé megkülönböztető védjegy. Harmadszor: jelenlegi tudásunk szerint mindössze öt Delver-tükrő létezik az egész világon, és ezek közül kettő Amerikában van. Felbecsülhetetlen az értékük. Negyedszer pedig: ez a Delver-tükrő és az, amelyik London német bombázása során semmisült meg, a túlzások, a véletlen egybeesések és főleg a hazugságok révén bizonyos hamis hírnévre tett szert.

- Az ötös számú tény pedig az, hogy maga egy önhitt bolond! - vágta rá Mr. Carlin.

Spangler enyhe utálattal pillantott a vak Adoniszra.

- Én vezettem körbe azt a csoportot, amellyel Sandra Bates öccse érkezett, amikor belenézett a maga becses Delver-tükrébe, Spangler. Tizenhat éves lehetett, egy középiskolás csoport tagja volt. A tükrő történetét ecseteltem, és éppen ahhoz a részhez értem, amelyet maga biztosan nagyon élvezne, Spangler - magasztaltam a hibátlan kézművességet, az üveg tökéletességét -, amikor a fiú fölemelte a kezét. „De mi az a fekete folt a bal felső sarokban?“, kérdezte. „Mintha hibás lenne a tükrő.”

Az egyik barátja megkérdezte, hogy mire gondol. A Bates gyerek elkezdte magyarázni, aztán hirtelen elhallgatott. Alaposan szemügyre vette a tükröt, odament egészen az állvány körüli vörös bársonykötélhez - aztán hátranézett, mintha a tükrőben egy, a háta mögött álló alakot látott volna - egy fekete ruhás alakot. „Mintha egy férfit láttam volna”, mondta a fiú. „De az arcát nem láttam. Már eltűnt.” Ez volt minden.

- Folytassa csak - mondta Spangler. - Hiszen már alig várja, hogy kimondhassa, hogy a Kaszás volt az - ez az általánosan elfogadott magyarázat, nem? Hogy néhány kiválasztott meglátja a tükrőben a Kaszás képét. Vallja csak be, ember. A National Enquirer zabálná ezt! Mondja el a

szörnyű következményeket, aztán követelje tőlem a magyarázatot. Talán egy autó gázolta el a fiút a történetek után? Vagy kiugrott az ablakon? Mi történt?

Mr. Carlin szánalmasan felkuncogott. - Ezt magának jobban kellene tudnia, Spangler. Hát nem azt mondta kétszer is, hogy... hm...kívülről tudja a Delver-tükör történetét? Nem történt semmi szörnyűség. Semmi. A Delver-tükör ezért nem szerepelt az újságok vasárnapi mellékleteiben, mint például a Koh-i-noor gyémánt, vagy a Tutanhamon sírját övező átok. Azokhoz képest a tükör e világi dolognak számít. Teljesen hülyének néz, ugye?

- Igen - felelt Spangler. - Fölmegyünk már végre?

- Természetesen - vágta rá Mr. Carlin hevesen.

Aztán fölmászott a létrán, és föltolta a csapóajtót.

Nagy csörgés-csattogás hallatszott, ahogy az ellensúly az árnyak közé húzta az ajtót, aztán Mr. Carlin is eltűnt az árnyak között. Spangler pedig követte. A vak Adonisz ostobán bámult utánuk.

A padlásszoba olyan forró volt, hogy szinte lángra lobbant. Csak egyetlen pókhálós, sokszögű ablaka volt, amely a kinti vakító fényt piszkos, tejszerű homállyá szűrte. A tükör olyan szögben dőlt a falnak, hogy a legtöbb fényt összegyűjtötte, és gyöngyszerű foltot vetett a szemközti falra. Fakerete gondosan védelmezte. Mr. Carlin nem nézett rá. Nagyon vigyázott, hogy még véletlenül se pillantson rá.

- Még egy darab rongyot se terítettek rá? - kérdezte Spangler, és most először szemmel láthatóan dühös volt.

- Úgy gondolok rá, mintha egy szem lenne - felelte Mr. Carlin. A hangja még mindig szárazon, teljesen üresen kongott. - Ha nyitva marad, ha mindig nyitva van, egyszer talán megvakul.

Spangler rá sem hederített. Levette a zakóját, gondosan összehajtogatta, úgy, hogy a gombok befelé kerüljenek, és végtelen gyengédséggel letörölte a port a tükör domború felületéről. Aztán hátralépett, és szemügyre vette.

Valódi. Ez kétségtelen, és tulajdonképpen mindig is az volt. Tökéletes példája Delver rendkívüli képességének. A rendetlen szoba Spangler háta mögött, a saját tükörképe, Carlin félig elfordult alakja - minden tiszta és éles volt, szinte háromdimenziós. A tükör enyhén nagyító hatása mindennek kissé görbe hatást, szinte négydimenziós torzulást adott. Olyan...

Gondolatai félbeszakadtak, és újra elöntötte a düh.

- Carlin!

Carlin nem szólt semmit.

- Carlin, maga átkozott bolond! Nem azt mondta, hogy az a lány nem tett kárt a tükörben?

Semmi válasz.

Spangler jeges pillantással bámult rá a tükörben. - A bal felső sarkán egy darabka ragasztószalag van. Talán megrepesztette a lány? Az isten szerelmére, ember, mondjon már valamit!

- Maga most a Kaszást látja - szólalt meg Carlin. A hangja halott és fásult volt.

- Nincs semmiféle ragasztószalag a tükrön. Érintse csak meg... édes Istenem.

Spangler gondosan a kezére csavarta zakójának ujját, aztán kinyújtotta a kezét, és finoman a tükörhöz nyomta. - Látja? Semmi természetfölötti. Már nem is látszik. A kezem eltakarja.

- Igen? Eltakarja? És érzi is azt a ragasztószalagot? Akkor meg miért nem szedi le?

Spangler óvatosan elvette a kezét, és a tükörbe nézett. Egy kicsit minden torzabbnak tűnt. A helyiség furcsa szögei hirtelen őrülten kilendültek, mintha egy láthatatlan örökkévalóság szakadékának szélén táncolnának. Nem volt sötét folt a tükrön. Hibátlan volt. Spanglert hirtelen valami egészségtelen rettegés kerítette hatalmába, s ettől teljesen megundorodott saját magától.

- Úgy nézett ki, nemde? - kérdezte Mr. Carlin. Az arca falfehér volt, s egyenesen a földre meredt. A nyakán görcsösen rángatózott egy izom. - Ismerje el, Spangler. Olyan volt, mintha egy csuklyás alak állt volna maga mögött. Igazam van?

- Olyan volt, mint egy darabka ragasztószalag, amellyel egy rövid repedést akartak eltakarni - felelte Spangler határozottan. - Se több, se kevesebb...

- A Bates fiú meglehetősen tagbaszakadt volt - vágott közbe gyorsan Carlin. Szavai úgy potyogtak a forró, mozdulatlan levegőbe, mint kövek a sötét vízbe. - Mint egy rögbi játékos. Felíratos póló és sötétzöld, mintás nadrág volt rajta. Félúton jártunk az emelet felé, amikor...

- Rosszul vagyok ettől a hőségtől - szólalt meg Spangler kissé bizonytalanul. Elővett egy zsebkendőt, és megtörölte a nyakát. Rövid, kapkodó pillantásokkal kutatta a tükör domború felületét.

- Amikor azt mondta, kér egy kis vizet... csak egy korty vizet kért, az isten szerelmére!

Carlin megfordult, és vadul bámult Spanglerre. - Honnan tudhattam volna? Honnan a fenéből tudhattam volna?

- Van itt mosdó? Azt hiszem...

- A pólója... egy pillanatra még láttam a pólóját, ahogy lefelé ment a lépcsőn... aztán...

- ... hányni fogok.

Carlin megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani, és újra a padlóra nézett.

- Természetesen. Harmadik ajtó balra, első emelet, ahogy elindul a lépcső felé. - Esdeklő pillantással nézett föl. - Honnan tudhattam volna?

De Spangler már elindult lefelé. A létra megroggyant a súlya alatt, és Carlin egy röpke pillanatra azt hitte - remélte -, hogy leesik. De nem esett le. Carlin a padlón lévő, négyszögletes nyíláson át figyelte, ahogy Spangler egyik kezét a szája elé tartva lemegy.

- Spangler... ?

De már eltűnt.

Carlin hallgatta, hogyan halkulnak, majd halnak el Spangler visszhangzó lépteit. Egész testében reszketni kezdett. El akart indulni a csapóajtó felé, de a lába teljesen megbénult. Sietve, kutya-futásban vetett egy utolsó pillantást a fiú pólójára... édes Istenem! Mintha hatalmas, láthatatlan kezek emelték volna fel Carlin fejét, és akarata ellenére a Delver-tükör csillogó mélyébe bámult. Nem volt ott semmi.

Hűen tükrözte a szobát, és poros határait ragyogó végtelenséggé varázsolta. Egy félig elfeledett Tennyson-vers foszlánya jutott Carlin eszébe, és motyogni kezdett: „Elég már az árnyakból! - szóló Shalott asszonya.”

Mégis képtelen volt máshová nézni, és a lélegző csend hatalmába kerítette. A tükör egyik sarka körül egy molyrágta bivalyfej kukkantott ki üres, obszidián szemmel.

A fiú egy kis vizet kért, és az ivókút a földszinti előcsarnokban volt. Lement és... És soha többé nem jött vissza. Soha. Sehova.

Mint a hercegnő, aki miután estélyre készülődve felcicomázta magát, megállt a tükre előtt, és elhatározta, hogy visszamegy a szalonba a gyöngysoráért. Mint a szőnyegkereskedő, aki elment kocsikázni, és csupán egy üres hintó és két igen szűkszavú ló maradt utána.

A Delver-tükör 1897-től 1920-ig New Yorkban volt, és ott volt, amikor Carter bíró...

Carlin megbabonázva bámult a tükör sekély mélységeibe. Odalent a vak Adonisz éberén őrködött.

Carlin várt. Úgy várta Spanglert, mint ahogy a Bates család várta a fiukat, vagy, ahogy a hercegnő férje várta, hogy felesége kijöjjön a szalonból.

Csak bámult a tükörbe, és várt.

És várt.

És várt.

Nona

Szeretsz?

Hallom a hangját - néha még most is hallom. Az álmaimban.

Szeretsz?

Igen, felelem. Igen - és az igaz szerelem sosem hal meg. Aztán sikoltozva felriadok.

Még most sem tudok magyarázatot adni. Fogalmam sincs, miért tettem mindezt. A tárgyaláson sem tudtam választ adni. És itt is rengetegen kérdezgetnek. Például egy pszichiáter. Én viszont hallgatok. Lakat van a számon. Kivéve itt, a cellámban. Itt nem hallgatok. Hanem sikoltozva riadok fel.

Álmomban látom, ahogy közeledik hozzám. Hófehér, majdnem átlátszó, hosszú ruhát visel, arckifejezése pedig egyszerre vágyakozó és diadalittas. Átjön a sötét, kőpadlós szobán. Érzem a száraz októberi rózsák illatát. Széttárja a karját. Kitárt karokkal elindulok felé, hogy megöleljem.

Egyszerre tombol bennem a rettegés és a kimondhatatlan vágy. A rettegés és a tiltakozás azért, mert jól tudom, hol vagyunk, a vágy pedig azért, mert szeretem őt. Mindig is szeretni fogom. Néha azt kívánom, bárcsak itt is létezne még a halálbüntetés. Csupán néhány lépés egy homályos folyosón, egy egyenes támlájú szék, egy acélból készült fejfedő, néhány pánt... aztán egy rándulás, és végre ismét vele lehetnék.

Álmomban egyre növekvő rettegéssel lépek elé, de képtelen vagyok elhúzódní tőle. Tenyerem sima hátára tapad, a bőre pedig rögtön ott van a selyemruha alatt.

Mély, fekete szeme mosolyog. Arca közelít az enyémhez, ajka csókra nyílik.

És ekkor kezd változni és összemenni. Fekete haja összetapad, durva tapintásúvá és ronda árnyalatú barnává válik, és végigfolyik arca krémes

fehérségén. Gombszerűvé vált szeme a szemgödör mélyén ül. A szeme fehérje eltűnik, helyette két apró, csiszolt széndarab mered rám. A szája tátongó bendővé terebélyesedik, melyből görbe, sárga fogak meredeznek.

Próbálok sikítani. Próbálok felébredni.

Nem megy. Megint itt ragadok. Mindig itt fogok ragadni.

Egy hatalmas, undorító temetői patkány szorít magához. Fények lebegnek a szemem előtt. Októberi rózsák. Valahol lélekharang kántál.

- Szeretsz? - suttogja a lény. - Szeretsz? - Most már érzem, hogy a rózsailat az ő lehelete; halott virágok egy csontkamrában.

- Igen - felelem a patkánylénynek. - Igen, és az igaz szerelem sosem hal meg - és ekkor sikerül sikítanom, és felriadok.

Mindenki azt hiszi, hogy attól, amit tettünk, megőrültem. Pedig úgy-ahogy még mindig épelméjű vagyok, és azóta is egyfolytában a választ keresem. Változatlanul tudni akarom, mi történt és hogyan.

Engedélyezték, hogy papírt és filctollat kapjak. Mindent le fogok írni, és megkereshetik a válaszokat a kérdéseikre. És közben talán a saját kérdéseimet is megválaszolom. Amikor pedig ezzel végeztem, jöhet az, amiről nem tudnak. Elvettem. És most itt van a matracom alatt. Egy kés a börtön étkezdéjéből.

Augusztával kell kezdenem.

Most éjszaka van. A gyönyörű, augusztus éjszakai égboltot izzó csillagok döfik át. Látom őket a rácsokon keresztül. Az ablakom az udvarra nyílik. Csupán kétujjnyi szeletet látok az égből. A hőséget csak egy szál rövidnadrágban lehet elviselni. Behallatszik a békák és tücskök halk nyári zenéje. De ha lehunyom a szemem, visszatér a tél. Annak a bizonyos éjszakának a keserű hidege és sivársága, és egy idegen város zord, barátságtalan fényei. Február tizennegyedik éjszakája.

Amint látják, mindenre emlékszem. És a karom - tiszta verejték és libabőr. Augusta...

A hidegtől félholtan érkeztem Augustába. Mondhatom, én is jó napot szemeltem ki arra, hogy búcsút intsek a főiskolának. Autóstoppal indultam nyugatra, ám egy idő után úgy éreztem, halálra fagyok, még mielőtt az államból kiérnék.

Egy zsaru elzavart az autópálya mellől, és megfenyegetett, hogy kicsinál, ha még egyszer stoppoláson kap. Nagyon erős volt a kísértés, hogy helyre tegyem, akármit csinál is velem utána. A sík, végtelen, négysávos autópálya olyan volt, mint valami leszállópálya. A szél visítva túrta a porhó hártyáit az aszfalton. És a törhetetlen üvegből készült szélvédő mögött ülő, névtelen Ok szemében mindenki, aki késő éjszaka a leállósávban áll, vagy megerősokolja, vagy meggyilkolhatja, és ha az illetőnek a tetejében még hosszú haja is van, talán pedofil, netán köcsög is lehet.

Egy ideig a bekötőúton próbálkoztam, eredménytelenül. Háromnegyed nyolc körül rájöttem, hogy ha nem kerülök gyorsan meleg helyre, meg fogok halni.

Két és fél kilométer gyaloglás után egy étkezővel kiegészített benzinkúthoz értem a 202-esen, nem sokkal a városhatár után. A neonreklám büszkén hirdette: JOE ÉTELKÜLÖNLEGESSÉGEI. A zúzott kővel felszórt parkolóban három

hatalmas kamion és egy vadonatúj szedán várakozott gazdájára. Az ajtón egy elfeledett, hervatag karácsonyi koszorú lógott, mellette pedig hőmérő. A higany mindössze öt fokkal mászott a nagy nulla fölé. A hajamon kívül semmi sem védte a füleimet a hidegtől, nyersbőr kesztyűm pedig kezdett szétesni. Az ujjaim hegye kőkeményre dermedt.

Kinyitottam az ajtót, és beléptem.

A hő szinte mellbe vágott. Meleg, kellemes érzés volt. A következő dolog, ami fejbe kólintott, a zenegép felharsanó hangja volt: az összetéveszthetetlen Merle Haggard énekelt egy idióta dalt: „Nem hagyjuk, hogy hajunk hosszú és bozontos legyen, mint a San Franciscó-i hippiké.”

A harmadik dolog, amire felfigyeltem, A Tekintet volt. Akinek fülig érő vagy annál hosszabb haja van, azonnal észreveszi A Tekintetet. Mindenki tudja róla első pillantásra, hogy semmi köze az Oroszlánokhoz, a Jávorszarvasokhoz vagy a YFW-hez. Az ember azonnal felismeri A Tekintetet, de sosem szokik hozzá.

Ezúttal A Tekintet tulajdonosa négy kamionsofőr volt egy távolabbi bokszból, még kettő a pultnál, egy pár, olcsó prémkabátban üldögélő, kék hajú öreg hölgy, a szakács és egy esetlen kölyök szappanhabos kézzel. A pult túlsó végén egy lány ült, ő azonban a kávéscsészéje aljára meredt.

Ő volt a negyedik dolog, ami mellbe vágott.

Nem vagyok már taknyos gyerek; tudom, hogy olyasmi, hogy szerelem első látásra, nem létezik. Ezt a baromságot Rodgers és Hammerstein találta ki, mert passzol a „hold” és „június” szavakhoz. Csak azok a kölykök hisznek benne, akik kézen fogva andalognak a sétányon, nem igaz?

Amikor viszont megpillantottam azt a lányt, éreztem valamit. Lehet, hogy most kinevetnek, de ha önök is látták volna őt, nem nevetnének. Szinte már az elviselhetetlenségig gyönyörű volt. Egy pillanatra sem kételkedtem abban, hogy Joe étkezdéjében mindenki más ugyanúgy tudja ezt, mint én. És azt is tudtam, hogy ő is megkapta A Tekintetet, amikor belépett. Szénszínű haja volt; olyan fekete, hogy a neoncsövek fényében már-már kéknek tűnt. Szabadon omlott kopottas, sárgásbarna kabátjának vállára. A bőre tejfehér volt, és orcáján csupán a lehető leghalványabb pír tétovázott - az is csak a hidegtől, amit magával hozott. Sötét, koromfekete szempillák. Komoly, enyhén vágott szempár. A nemes orr alatt telt, sokatmondó ajak. Azt ugyan nem tudtam megállapítani, milyen a teste, de nem is érdekelt. Önöket sem érdekelte volna. Elég volt az az arc, az a haj, az a pillantás. Az egyetlen szó, amellyel le lehet írni, a „tökéletes”. Nona.

Két székkal távolabb ültem le. A szakács odajött, és rám nézett. - Mi kéne? - Feketekávé, ha van.

A pultos elment. Valaki megszólalt mögöttem: - Azt hiszem, anyának mégiscsak igaza volt. Jézus tényleg visszatért.

Az ügyetlen mosogatófiú idétlenül felvihogott, a pultnál üldögélő két kamionsofőr csatlakozott hozzá.

A szakács meghozta a kávémat, és a pultra csapta. Jó néhány csepp kezem olvadozó húsára loccsant, mire hirtelen elrántottam.

- Bocsánat - nyögte ki közömbösen.

- Meg fogja gyógyítani magát - kiáltott oda az egyik kamionsofőr a bokszból.

A kék hajú ikrek fizettek, és sietősen elhúztak. Az egyik szelíd motoros a zenegéphez lötyögött, és bedobott még egy tízest. Johnny Cash rázendített: „Egy Sue nevű srác...” Én csak fújtam a kávémat.

Valaki megrángatta a kabátom ujját. Odafordultam, és ott volt Ő - a közöttünk lévő üres székre ült. Az arca közelről szinte vakított. Kilötyentettem egy kis kávé.

- Bocsánat - mondta. A hangja mély volt, és szinte üres.

- Az én hibám. Még nem engedtek ki a kezeim.

- Én...

Elhallgatott, és szemmel láthatóan zavarban volt. Hirtelen rádöbrentem, hogy fél. Ismét hatalmába kerített az az érzés, mint amikor először megpillantottam: meg kell védenem, vigyáznom kell rá, el kell oszlatnom a félelmét. - Szóval, szeretném, ha elvinnél - fejezte be hadarva. - Ezek közül egyet se mertem megkérni - és ezzel alig észrevehetően a bokszból üldögélő kamionsofőrök felé intett.

Bárcsak szavakba tudnám önteni, hogy mit megadtam volna - tulajdonképpen bármit -, ha azt felelhettem volna: Nagyon szívesen. Idd meg a kávé. Ott állt kint a kocsim. Talán örölség, de csupán két mondat után így éreztem. Olyan volt, mintha maga Mona Lisa vagy a milói Vénusz kelt volna életre. Ezzel egy időben azonban egy másik érzés is magával ragadott. Mintha hirtelen erős fény gyúlt volna agyam zavart sötétjében.

Megkönnyítené az egészet, ha azt mondhatnám, hogy ez csak alkalmi ismeretség volt, én pedig a nővel kapcsolatban amolyan gyors típus vagyok, aki rengeteget fecseg, és közben talán mond néhány szellemes dolgot is, de egyik sem igaz. Az viszont biztos, hogy nekem nem állt rendelkezésemre az, amire neki szüksége volt, és ez mélységesen fájt.

- Stoppolok - feleltem. - Egy zsarú elzavart az autópályáról, és csak azért jöttem be ide, hogy egy kicsit felmelegedjek. Sajnálom.

- Egyetemista vagy?

- Voltam. Otthagytam az egészet, még mielőtt kirúghattak volna.

- Hazafelé tartasz?

- Nincs hová mennem. Állami gondozott voltam. Ösztöndíjjal jutottam be az egyetemre. De eltoltam az egészet. Most pedig fogalmam sincs, hová megyek. - Ez az életem története öt mondatban. Elégé lehangoló.

Felnevetett, és a hangtól egyszerre lett melegem és rázott ki a hideg. - Hát akkor egy csónakban evezünk.

Azt hittem, csónakot mondott. De csak azt hittem. Akkor. Azóta viszont, itt bent, volt időm elgondolkodni, és egyre inkább úgy érzem, hogy fogakat mondott. Patkányfogak. Igen. És hát a csónak és a fogak nem éppen ugyanaz.

Éppen életem legnagyobb társalgási fordulatra készültem - el akartam erezteni valami olyan szellemességet, mint a „Valóban?” - amikor egy kéz nehezedett a vállamra.

Megfordultam. Az egyik kamionsofőr volt az a bokszból. Az állán szőke borosta meredezett, a szájából egy gyufa lógott, és motorolajtól bűzlött. Mintha egy Steve Ditko-rajzból lépett volna ki.

- Szerintem te már befejezted azt a kávé - mondta. Az ajka vigyorra húzódott a gyufa körül. Rengeteg, vakítóan fehér foga volt.

- Mi?

- Bűzlik tőled ez a hely, haver. Ugye hívhatlak haver-nak? Eléggé nehéz megállapítani.

- Te sem vagy ám egy rózsaszál - vágtam rá. - Milyen arcszeszt használsz, szépfiú? Motorolaj parfümöt?

Visszakézből jó erősen pofon vágott, mire kis fekete pontok kezdtek táncolni a szemem előtt.

- Itt bent nincs verekedés - szólalt meg a szakács. - Ha fel akarod trancsírozni, vidd ki.

- Gyerünk, te átkozott komcsi - kiáltott rám a kamionsofőr.

Ez volt az a pillanat, amikor a lánynak mondania kellett volna valamit, például azt, hogy „Hagyd békén!”. Vagy: „Te rohadék.” Nona viszont nem szólt semmit. Lázasan koncentrálni figyelt bennünket. Félelmetes volt. Azt hiszem, ekkor tűnt fel először, milyen hatalmasak a szemei.

- Talán még egyet be kell húznom?

- Nem. Gyere, te szarevő.

Nem tudom, hogyan bukott ki ez belőlem. Nem szeretek verekedni. Nem az erősségem. Sértegetésben pedig még rosszabb vagyok. Akkor viszont nagyon dühbe gurultam, és egyszerre erős késztetést éreztem, hogy megöljem.

A kamionsofőr talán valahogy megszimatolta ezt. Egy röpke másodperc erejéig átvillant arcán a bizonytalanság árnya, az önkéntelen gondolat, hogy most valószínűleg nem a megfelelő hippit szúrta ki magának. De aztán szemmel láthatóan úgy döntött, nem fog meghátrálni egy hosszú hajú, elpuhult elit sznob előtt, aki a nemzeti lobogóval törli ki a seggét - legalábbis nem a cimborái előtt. Az nem illene egy ilyen öreg rókához.

Újra elöntött a harag. Köcsög? Köcsög? Teljesen elveszítettem az önuralmam, de jó érzés volt. A nyelvem mintha megdagadt volna. A gyomrom pedig, mint egy pingponglabda.

Elindultunk az ajtó felé. Újdonsült haverom cimborái szinte a nyakukat szegték a nagy sietségben, hogy láthassák az előadást.

Nona? Eszembe jutott, de csak futólag, mellékesen. Tudtam, hogy ő ott lesz. És vigyázni fog rám. Ugyanúgy tudtam, mint azt, hogy odakint hideg lesz. Furcsa, hiszen csak öt perce ismertem. Különös módon azonban mindez csak később ütött szöveget a fejembe. Agyamat elfedte a harag súlyos felhője - nem, szinte eltörölte. Gyilkosnak éreztem magam.

A hideg tiszta volt, és szinte markolni lehetett. Testünk szinte késként szelte a levegőt. A parkoló keményre fagyott kavicsrétege csikorgott az én cipőm és a kamionsofőr nehéz bakancsa alatt. A duzzadt telihold unottan bámult le ránk. Halvány gyűrűk világítottak körülötte, jelezve a közelgő ítéletidőt. Az ég olyan fekete volt, mint az éjszaka a pokol mélyén. Törpe árnyékok követtek bennünket a parkolóban kuporgó kamionokon túl, egy magas oszlop tetején izzó nátriumlámpa fényében. Leheletünk aprócska felhői benépesítették a levegőt. A sofőr felém fordult. Kesztyűbe bújtatott keze ökölbe szorult.

- Jól van, te kurafi - mondta.

Egyszeriben mintha az egész testem dagadni kezdett volna. Valahogyan, tompán tudtam, hogy józan eszemet el fogja homályosítani valami láthatatlan dolog, amiről még csak nem is sejtettem, hogy bennem lakozhat. Rémisztő érzés volt, egyúttal viszont üdvözöltem is, és vágytam rá, epekedtem érte. Az összefüggő, értelmes gondolkodás eme utolsó pillanatában úgy éreztem, a testem kőpiramissá vagy forgószéllé vált, és képes lenne mindent színes fogpiszkálóként elsöpörni maga előtt. A kamionsofőr kicsinek tűnt, aprónak, jelentéktelennek. Kinevettem. Nevettem, és a hangom olyan fekete és sivár volt, mint a felettünk feszülő holdvilágos ég.

A kamionsofőr az öklét rázva közeledett. A jobb kezét elhárítottam egy ütéssel, a balját pedig éppen az arcom mellett kaptam el, mindebből azonban mit sem éreztem. Aztán gyomorszájon rúgtam. A levegő kis, fehér felhőben böffent ki a száján. A hasát fogva, köhögve próbált hátrálni.

A háta mögé ugrottam. Még mindig nevettem. Úgy ugattam, mint egy farmer kutya a holdra. Mielőtt akár egy negyed fordulatot is tehetett volna, háromszor jó erősen megütöttem - a nyakát, a vállát és egyik kivörösödött fülét.

A fickó vonítani kezdett, és egyik hadonászó kezével meglegyintette az orromat. A szenvedély, amely hatalmába kerített, gombamód szaporodott bennem, és újra a kamionsofőrbe rúgtam. Magasra rántottam a lábam, mint amikor az ember kézből akarja elrúgni a labdát. A férfi az éjszakába sikített, és hallottam, hogy elroppan az egyik bordája. Összecsuklott, én pedig rávettem magam.

A tárgyaláson az egyik haverja azt mondta, olyan voltam, mint egy vadállat. És az is voltam. Nem emlékszem sokra, de erre igen. Vicsorogtam és morogtam, mint egy veszett kutya.

Kiterítettem, két kézzel belemarkoltam zsiros hajába, és a kavicsba dörzsöltem az arcát. A nátriumlámpa tompa fényében a vére feketének tűnt, mint a bogarak nedve.

- Jézusom, hagyd már abba! - kiáltott valaki.

Kezek ragadtak meg a vállamnál fogva és elrángattak. Arcok örvénylettek előttem, és én ütni kezdtem őket.

A kamionsofőr közben megpróbált elvándorolni. Az arca tiszta vér volt, a szeme pedig kába tekintettel villogott. A többiektől félreugorva újra rugdosni kezdtem, és minden egyes alkalommal, amikor hozzáértem, felmordultam a meglepedettségemről.

Áldozatom már képtelen volt viszonzni az ütéseimet. Egyszerűen csak menekülni próbált. Amikor belerúgtam, a szeme mindig összeszűkült, mint egy teknőse, és megtorpant. Aztán újra mászni kezdett. Nagyon hülyén nézett ki. Elhatároztam, hogy megölöm. Halálra rugdosom. Aztán pedig a többieket is megölöm - mindenkit, kivéve Nonát.

Újra belerúgtam, mire nagy puffanással a hátára esett, és kábult szemmel bámult fel rám.

- Testvér - káromgö. - Könyörgök, testvér, ne. Kérlek. Kérlek...

Mellé térdeltem, és éreztem, hogy a parkoló kavicsa vékony farmeremen keresztül a térdembe harap.

- Tessék, szépfiú - suttogtam. - A testvéred hallgat.

A könyökhajlatomba fogtam a nyakát.

Egyszerre hárman vetették rám magukat, és lelöktek róla. Még mindig vigyorogva felálltam, és elindultam feléjük. A három nagydarab férfi halálosan rettegve hátrálni kezdett.

És ekkor hirtelen minden véget ért.

Egy kattanás, és újra önmagam voltam. Zihálva, émelyegve és rettegve álltam Joe falatozójának parkolójában.

Megfordultam és a falatozó felé néztem. A lány ott állt; gyönyörű volt, és ragyogott a diadaltól. Vállmagasságba emelte az öklét, mint ahogy akkoriban a fekete olimpikonok üdvözölték egymást.

Ismét a földön heverő férfira pillantottam. Még mindig menekülni próbált. Ahogy közelebb léptem, a szeme rettegve forogni kezdett.

- Hozzá ne érhj! - kiáltott fel egyik barátja.

Zavartan néztem rájuk. - Sajnálom... Nem akartam... ennyire bántani. Hadd segítsék...

- Elhúzol innen, de azonnal - szakított félbe a szakács. A lépcső aljánál állt, Nona előtt, és egyik kezében egy zsíros simítólapátot szorongatott. - Hívom a zsarukat.

- Hé, ember, hiszen ő kezdte! Ő...

- Ne dumálj, te tetves buzeráns - mondta, miközben hátrálva felment a lépcsőn. - Kis híján kinyírtad azt a fickót. Hívom a zsarukat! - és ezzel berohant.

- Rendben - mondtam csak úgy magamnak. - Jól van, minden rendben.

Nyersbőr kesztyűmet odabent hagytam, de az adott körülmények között nem tűnt valami jó ötletnek visszamenni érte. Zsebre tettem hát a kezem, és elindultam az autópályára vezető bekötőút felé. Kiszámítottam, hogy az esélyeim arra, hogy valaki még a zsaruk előtt felvegyen, úgy egy a tízhez. A fülem teljesen megfagyott, ráadásul émelyegtem. Szar egy este.

- Várj! Hé, várj meg!

Megfordultam. Nona volt az. Futott, hogy utolérjen, a haja mögötte lobogott.

- Csodálatos voltál! - lelkesedett. - Egyszerűen fantasztikus!

- Nagyon rondán elbántam vele - feleltem tompán. - Én még sosem műveltem ilyesmit.

- Bárcsak kicsináltad volna!

Rápillantottam a fagyott fényben.

- Hallanod kellett volna, miket mondtak rólam, mielőtt megérkeztél. Nagy hangon mocskolódtak és röhögtek - ha, ha, nézzétek azt a kiscsajt; ilyen késő éjszaka odakint mászkál. Hová mész, szivi? Elvigyelek? Nagyon szeretnék elmenni veled. A disznók!

A válla fölött visszanézett a falatozóra, mintha sötét szemének egyetlen villanásával halálra akarná sújtani őket. Aztán rám nézett, és megint úgy éreztem, mintha reflektor gyulladt volna fel az agyamban. - Nona vagyok. Veled tartok.

- Hová? A börtönbe? - Két kézzel megrángattam a hajam. - Ezzel a hajjal az első, aki felvesz bennünket, egy zsarú lesz. A szakács nem viccelt. Tényleg felhívja őket.

- Én fogok stoppolni. Te pedig elbújsz mögöttem. Nekem meg fognak állni. Egy csinos lánynak mindig megállnak.

Ezt nem tudtam megcáfolni, de nem is akartam. Szerelem volt első látásra? Nem valószínű. De valami történt. Értik, mire gondolkodok?

- Tessék. Ezt ott felejtetted - és felém nyújtotta a kesztyűmet.

Tudom, hogy nem ment vissza érte, ezek szerint tehát mindvégig nála volt. Tudta, hogy velem fog jönni. A gondolattól végigfutott a hátamon a hideg. Felvettem a kesztyűmet, és az autópályára vezető útra léptünk.

Igaza volt. Az autópályára tartó legelső autó felvett bennünket.

Várakozás közben meg se szólaltunk, mégis olyan volt, mintha beszélgettünk volna. Én nagy ívben leszarom azokat az állítólagos természetfölötti jelenségeket meg hasonlókat. De ha van olyan ember, akihez igazán közel áll, vagy ha kipróbált már bármilyen drogot, amelynek a neve kezdőbetűkből áll, ismerheti az érzést. A beszéd teljesen szükségtelen. A kommunikáció mintha valami nagy frekvenciájú, érzelmi hullámsávra terelődne. Elegendő egyetlen mozdulat. Idegenek voltunk egymásnak. Csak a keresztnévét tudtam, és ha jobban belegondolok, nem emlékszem, hogy én bemutatkoztam volna. Mégis megtörtént. Ez nem szerelem volt. Utálom ezt ismételtetni, de úgy érzem, muszáj. Nem akarom bemocskolni ezt a szót - a történetek után, Castle Rock után, az álmok után.

Magas, jajongó, hullámozó visítás törte meg az éjszaka hideg csendjét.

- Ez egy mentő - mondtam.

- Igen.

Újra csend. A felhők vastagodó hártájára mögött eltompult a hold fénye. És tudtam, hogy a hold udvara nem hazudott: éjszaka havazni fog.

A domb mögül fénycsóvák böktek a sötétségbe.

Minden szó nélkül Nona mögé álltam. Hátrasimította a haját, és felemelte gyönyörű arcát. A feljáró felé indexelő autót nézve végigsöpört rajtam a valóságütlenség érzése - lehetetlen, hogy ez a gyönyörű lány velem akart jönni, lehetetlen, hogy annyira összevertem valakit, hogy mentőt kellett hívni hozzá, lehetetlen, hogy reggelre talán börtönben ülök. Lehetetlen. Úgy éreztem magam, mint a hálóba gabalyodott légy. De vajon ki a pók?

Nona felemelte a hüvelykujját. Az autó, egy Chevrolet Sedan, elhajtott mellettünk. Már azt hittem, továbbmegy, amikor felvillant a hátsó lámpája. Nona megragadta a kezem. - Gyere, kapás van! - Gyermeki boldogsággal az arcán mosolygott rám, én pedig vizionoztam a mosolyt.

A kocs vezetője lelkesen átnyúlt az ülésen, hogy kinyissa az ajtót. Az autó belső világításának fényében megláttam a fickót - nagydarab férfi volt drága teveszőr kabátban, a kalap alól a halántékánál kilátszó haj őszült, és valaha bizonyára vonzó arcvonásait elpuhította a többévnnyi jólét. Üzletember vagy kereskedő lehetett. Egyedül. Amikor észrevett engem, kapcsolt, de már késő volt sebességbe tenni az autót és elhúzni a seggét. És hát így egyszerűbb is. Majd hazudhatja önmagának azt, hogy mindkettőnket látott, és hogy ő milyen nagyon jótét lélek, hogy segít egy fiatal páron.

- Hideg az éjszaka - jegyezte meg, ahogy Nona becsusszant mellé, én pedig Nona mellé.

- Igen, nagyon hideg van - csicseregte Nona kedvesen. - Köszönjük szépen, hogy elvisz bennünket!
- Ja - helyeslem. - Kösz.
- Szóra sem érdemes - mondta, és ezzel elindultunk, magunk mögött hagyva szirénákat, összevert kamionsofőröket és Joe falatozóját.

Fél kilenc volt. Fél nyolckor zavartak el az autópálya mellől. Lenyűgöző, mennyi minden történhet ilyen rövid idő alatt.

Közeledtünk az augustai szakasz kezdetét jelző, villogó sárga fények felé.
- Meddig mentek? - kérdezte a férfi.

Ez fogós kérdés volt. Én abban reménykedtem, hogy egészen Kitteryig eljutunk, ahol aztán ütközők egy ismerőssel, aki az ottani iskolában tanít. Ennél jobb válasz nem jutott eszembe, és már éppen szóra nyitottam a szám, amikor Nona megszólalt:

- Castle Rockig. Ez egy apró városka Lewiston-Auburntól délnyugatra.

Castle Rock. Furcsa érzés kerített a hatalmába. Valamikor régen szerettem Castle Rockot. De még azelőtt, hogy Ász Merrill mindent elrontott volna.

A fickó megállt, elővett egy vámkártyát, aztán folytattuk utunkat.

- Én csak Gardinerig megyek - hazudta szemrebbenés nélkül. - A következő kijárónál lehajtok az autópályáról. De kezdetnek ez sem rossz, ugye?

- Igen. Már az is nagyon rendes volt magától, hogy felvett bennünket ezen a hideg éjszakán - válaszolta Nona éppoly kedvesen, mint először, én viszont a közöttünk kialakult érzelmi hullámsávon befogtam a hangjában bujkáló, kendőzetlen és méreggel átitatott haragot. Úgy megrémültem, mintha egy csomagból ketyegést hallottam volna kiszűrődni.

- A nevem Blanchette. Norman Blanchette - és felénk nyújtotta a kezét.

- Cheryl Craig - mondta Nona finomkodva.

Én is álnéven mutatkoztam be. - Örvendek - motyogtam.

A férfi keze puha és petyhüdt volt. Mint egy kéz formájú forró vizes palack. Émelyegni kezdtem. Rosszul lettem a gondolattól, hogy könyörögnünk kellett ennek a leereszkedő modorú férfinak, aki azt hitte, most majd felszedhet egy csinos, fiatal lányt, aki egyedül stoppol, és aki talán beleegyezik, hogy eltöltsenek egy órácskát valami motelszobában egy buszjegyért cserébe. Rosszul lettem a tudattól, hogy ez a férfi, aki az imént felém nyújtotta puha, forró kezét, minden további nélkül elzúgott volna mellettem, ha egyedül állok az út szélén. Rosszul lettem a tudattól, hogy a gardineri kijáratnál kitesz bennünket, megfordul, és

egyenesen visszahajt az autópályára, és közben gratulál önmagának, hogy milyen zökkenőmentesen megoldotta ezt a kellemetlen helyzetet. Magától a lényétől lettem rosszul. Álla disznószerű ernyedtségétől, olajjal hátranyalt, parókaszerű hajától, a kölnije illatától.

Milyen jogon teheti ő meg mindezt? Milyen jogon?

A rosszullétem jéggé fagyott, és a harag virágai újra kinyíltak. A férfi, menő Impala szedánjának fényszórói késként szelték az éjszakát, a haragom pedig meg akart fojtani mindent, ami körülveszi ezt a férfit. A zenét, amit hallgat, amikor az esti újsággal forróvizesüveg-kezában hátradől La-Z-Boy márkájú, állítható támlájú székében, a felesége hajszínét és fehérszínűjét, a gyerekeit,

akiket mindig moziba, iskolába vagy táborba küldenek - mindegy, csak el valahová -, a sznob barátait és a velük töltött részeg bulikat.

A kölnije, az volt a legrosszabb. Édeskés, émelyítő illattal töltötte meg az autót. Olyan volt, mint az illatosított fertőtlenítőszer, amelyet műszak végén használnak a vágóhidakon.

Az autó átszáguldott az éjszakán, Norman Blanchette pedig csak fogta a kormánykereket duzzadt kezével. Manikűrözött körmei tompán megcsillantak a műszerfal fényében. Szerettem volna kinyitni az ablakot, hogy megszabaduljak attól a mindent betöltő szagtól. Nem, még ennél is többet szerettem volna - teljesen letekerni az ablakot, és kidugni a fejem a hidegbe, megmártózni a hűs frissességben -, de megdermedtem szótlán, kifejezhetetlen gyűlöletem tompa öblében.

Ekkor adta oda Nona a körömrészelőt.

Hároméves koromban influenzás lettem, és annyira beteg voltam, hogy kórházba kerültem. Míg én ott lábadoztam, apám otthon az ágyban dohányozva elaludt, és a házunk a szüleimmel és Drake bátyámmal együtt leégett. Van róluk néhány képem, amelyen úgy néznek ki, mint egy ősrégi, 1958-as amerikai horrorfilm színészei; nem a nagy sztárokra hasonlítanak, hanem inkább Elisha Cook, Jr.-ra, Mara Cordayre és valami ismeretlen gyerekszínészre - azt hiszem, Brandon de Wilde-nak hívták.

Mivel nem voltak rokonaim, akik befogadtak volna, egy portlandi otthonba kerültem. Öt évet töltöttem el itt, aztán állami gondozott lettem. Ez annyit jelent, hogy az embert magához veszi egy család, amely havonta harminc dollárt kap ezért az államtól. Nem hinném, hogy valaha is élt olyan állami gondozott, akinek esélye volt megszeretni a homárt. Egy házaspár általában két-három állami gondozott gyereket fogad be - de nem azért, mert olyan nagyon jószívűek, hanem üzleti befektetésként. Etetik a gyerekeket. Elteszik az állam harminc dollárját, és etetik a gyerekeket, akik mindezt azzal fizetik vissza, hogy elvégeznék bizonyos dolgokat. Abból a harminc dollárból pedig így negyven, ötven, talán hatvanöt is lesz. Kapitalizmus a hajléktalanok nyelvén. Elvégre ez a világ legnagyobb szerűbb országa, nem igaz?

Az én „családom” a Hollis família lett, akik a folyó túloldalán, Castle Rockkal átellenben, Harlow-ban laktak egy háromszintes, tizennégy szobás házban. A konyhában szénfűtés volt, és a meleg onnan szivároghatott fel az emeletre, ha akart. Januárban az ember három paplan alatt aludt, de még így sem lehetett biztos abban, hogy a lába reggel a helyén lesz. A padlóra kellett lépni és megnézni, hogy megvan-e. Mrs. Hollis kövér, Mr. Hollis pedig sovány és szűkszavú volt. Egész évben vörös-fekete mintás vadászsapkában járt. A házban mindenfelé ormótlan bútorok, ócskapiacra vásárolt dolgok, penészes matracok és újságpapíron alvó kutyák, macskák és önműködő szerkezetek rumlija fogadta az embert. Három „bátyám” volt, mindegyikük állami gondozott. Köszönő viszonyban voltunk egymással, mint akik három napig összezárva utaznak egy buszon.

Jó jegyeket szereztem az iskolában, és a középiskola második osztályában baseballozni kezdtem. Hollis mindig ugatott, hogy hagyjam abba, de én kitartottam a sport mellett egészen az Ász Merrill-észig. Azután viszont már nem voltam hajlandó többé játszani. Nem akartam edzésre menni feldagadt

és megvágott arccal, és nem akartam hallani, miket mesélt rólam Betsy Malenfant. Így hát otthagytam a csapatot,

Hollis pedig szerzett nekem melót: a helyi büfében csapoltam szódát.

Harmadikos koromban, februárban egyetemi előkészítőre kezdtem járni. A matracomban eldugott tizenkét dollárból fizettem a tanfolyamot. Felvettek az egyetemre, és ráadásul szerény ösztöndíjat és egy tanulás mellett is végezhető melót is kaptam a könyvtárban. Egész életem legszebb emléke Hollisék arckifejezése, amikor megmutattam nekik az anyagi támogatásomról szóló papírokat.

Egyik „bátyám”, Curt megszökött. Én ezt sosem tudtam volna megtenni. Én túl passzív voltam egy ilyen lépéshez. Két óra gyaloglás után visszamentem volna. Számomra az iskola volt az egyetlen kiút, és én bátran rá is léptem.

Mrs. Hollis azzal búcsúzott el tőlem, hogy „Küldj nekünk valamit, ha tudsz”. Egyiküket sem láttam újra. Elsőéves koromban jó átlagom volt, és azon a nyáron napi nyolcórás munkát kaptam a könyvtárban. Abban az évben küldtem nekik egy karácsonyi lapot, de ez volt az első és egyben az utolsó is.

A második év első szemeszterében szerelmes lettem. Ez volt a legnagyobb horderejű dolog, ami valaha is történt velem. Hogy szép, lány volt-e? Ha meglátnák, hasra esnének. Mind a mai napig nem tudom, mit látott bennem. Azt sem tudom, hogy szeretett-e engem. Az elején talán igen. Aztán viszont csupán egy szokás lettem a számára, amitől nehéz szabadulni, mint például a dohányzás, vagy amikor az ember vezetés közben kidugja a könyökét az ablakon. Egy ideig megtartott magának, talán mert nem akart felhagyni a régi szokással. Lehet, hogy mutogatni akart, vagy egyszerűen csak a hiúsága miatt volt szüksége rám. Jó fiú, bukfencezik, ül, idehossa az újságot. Itt egy puszi, jó éjszakát. Mindegy. Egy ideig szerelem volt, később már csak olyan, mint a szerelem, aztán pedig véget is ért.

Kétszer feküdtem le vele, és mindkét alkalommal megfelelő előzmények után. Ez egy ideig fenntartotta a szokást. Aztán a téli szünetről visszatérve bejelentette, hogy belezúgott egy otthoni srácba. Megpróbáltam visszaszerezni. Egyszer majdnem sikerült is, de akkorra már volt valamije, ami addig nem - esélye a jövőre.

Ez az élmény lerombolt bennem mindent, amit csak felépítettem a B kategóriás filmek színészeiből álló, egykori családomat elemésztő tűz óta eltelt évek során. Az a srác mindent tönkretett.

Utána néha-néha felszedtem három-négy lányt, aki hajlandó volt lefeküdni velem. Rákenhetném az egészet a gyerekkoromra, mondván, hogy sosem voltak jó szexuális modelljeim, de erről szó sincs. Soha semmi problémám nem volt a csajjal. Csak amikor elment.

Kezdtém félni a lányoktól. Nem is igazán azoktól, akikkel kapcsolatban tehetetlen voltam, hanem inkább azoktól, akikkel tudtam csinálni. Kellemetlen érzést keltettek bennem. Egyfolytában azon gondolkodtam, hogy vajon mikor fognak hátba támadni. Ebben egyébként nincsen semmi különös. Minden nő vagy állandó barátnővel rendelkező férfi azon töri a fejét (kora reggel vagy péntek délután, amikor a nő vásárolni megy), hogy Vajon mit csinál, amikor nem vagyok vele? Valójában mit gondol rólam? És talán a leggyötrőbb kérdés: Mennyire vagyok az övé? Mennyire vagyok még

önmagam? És amikor ezek a kérdések szöveget ütöttek a fejemben, nem tudtam megszabadulni tőlük.

Inni kezdtem, és a jegyeim zuhanórepülésben romlottak. A két szemeszter közti szünetben kaptam egy levelet, hogy ha nem javítok hat héten belül, megvonják tőlem az ösztöndíjat. Erre aztán néhány haverommal jól berúgtam, és a szünet alatt végig részeg is maradtam. Az utolsó napon elmentünk egy bordélyba, ahol fantasztikusát alakítottam. Túl sötét volt ahhoz, hogy lássam az arcokat.

A jegyeim nagyjából változatlanok maradtak. Egyszer felhívtam a lányt. Sírtam neki a telefonba. Ő is sírt. Azt hiszem, tetszett neki a dolog. Akkor sem gyűlöltem, és most sem gyűlölöm őt. De megrémített. Nagyon megrémített.

Február kilencedikén kaptam egy levelet a dékántól, amelyben közölték velem, hogy két-három főbb tantárgyból megbuktam. Február tizenharmadikán pedig kaptam egy tétova levelet a lánytól. Azt szerette volna, ha minden rendbe jön közöttünk. Júliusra vagy augusztusra tervezték az esküvőt, és azt írta, meghív, ha én is akarom. Ez kész röhej. Mit adhattam volna nászajándékba? A szívemet vörös szalaggal átkötve? Vagy a fejemet? Esetleg a farkamat?

Tizennegyedikén, Valentin-napon úgy döntöttem, ideje változtatni a dolgokon. És aztán jött Nona, de ezt már tudják.

Meg kell érteniük, mennyit jelentett ő nekem, már ha egyáltalán van ennek bármi jelentősége. Nona szebb volt, mint az a lány, de nem ez a lényeg. Könnyen lehet szép az ember egy gazdag országban. A belső tulajdonságokon van a hangsúly. Nona érzéki volt, de a belőle áradó érzékiség valahogy olyan növényyszerű volt: vak, csimpaszkodó, vissza nem utasítható, de tulajdonképpen nem meghatározó momentum, mert olyan ösztönös volt, mint a fotoszintézis. Nem állatias, hanem növényyszerű. Értik? Tudtam jól, hogy szeretkezni fogunk majd, és hogy úgy fogjuk majd csinálni, mint minden más férfi és nő, de azt is tudtam, hogy egymáshoz kapcsolódásunk olyan tompa, távoli és jelentés nélküli lesz, mint a borostyán érintkezése a lugas rácsozatával az augusztusi napsütésben.

A szex csak azért volt fontos, mert lényegtelen volt.

Azt hiszem - nem, teljesen biztos vagyok benne -, hogy az erőszak volt az igazi motiváló erő. Az erőszak pedig valóság volt, nem álom. Olyan mindent elsöprő, gyors és hatalmas volt, mint Asz Merrill 52-es Fordja. A Joe falatozójánál történtek és Norman Blanchette esete is. De volt valami vak és vegetatív is mindebben. Talán Nona tényleg csak egy csimpaszkodó kúszónövény volt, elvégre a Venus légycsapója egyfajta kúszónövény, bár húsevő és állatokra jellemző mozdulatokat tesz, amikor egy legyet vagy egy darab nyers húst raknak elé. De itt minden valóság volt. A spórákkal szaporodó kúszónövény csak álmodja, hogy paráználkodik, az viszont biztos, hogy a Venus légycsapója érzi a légy ízét, és élvezi egyre erőtlenebb haláltusáját, amikor beleharap.

És végül, ott volt saját passzivitásom is. Képtelen voltam kitölteni az életemben keletkezett űrt. Nem a lány távozása után keletkezett űrről beszélek - nem akarom őt hibáztatni -, hanem a bennem mindig is meglévő

sötét, zavaros örvényről. Nona betöltötte ezt az űrt. Elindított és cselekvésre készítetett.

Megnemesített.

Most talán már egy kicsit jobban értik. Hogy miért álmodom vele. Hogy a bűnbánat és undor ellenére miért vonz még mindig. Hogy miért gyűlölöm. Hogy miért félek tőle. És hogy miért szeretem még most is.

Gardiner az augustai kijáratról tizenkét kilométerre van, és néhány röpké perc alatt megtettük az utat. Esetlenül szorongattam a körömreszelőt, és néztem az éjszakában zölden felvillanó táblát - A 14-ES KIJÁRATHOZ KANYARODJON JOBBRA. A hold eltűnt, hó szitált.

- Nagyon sajnálom, hogy csak eddig jövök - mondta Blanchette.

- Semmi baj - felelte Nona kedvesen, és haragja fúróként zümmögve vágta a koponyám alatti húsba. - Álljon csak meg ott, a kijáratnál.

Blanchette a sebességkorlátozást gondosan betartva a kijárhoz hajtott. Tudtam, mit fogok tenni. A lábam mintha meleg ólomból lett volna.

A kereszteződésnél világított egy lámpa. Balra a vastagodó felhőrétegen át láttam Gardiner fényeit. Jobbra csak feketeség volt. Egyik irányból sem közeledett autó.

Kiszálltam. Nona odébb csúszott az ülésen, és még egy utolsót mosolygott Norman Blanchette-re. Nem izgultam. Nona volt a hátvédem.

Blanchette felvillantotta dühítőén disznószerű vigyorát. Megkönnyebbült, hogy végre megszabadulhat tőlünk. - Hát akkor, jó...

- Jaj, a pénztárcám! El ne induljon!

- Majd én megkeresem - mondtam Nonának. Behajoltam a kocsiba.

Blanchette meglátta, mi van a kezemben, és disznószerű vigyora az arcára fagyott.

Fények súrolták a dombtetőt, de már késő volt visszakozni. Semmi sem állíthatott volna meg. Bal kezemmel felemeltem Nona pénztárcáját, jobb kezemmel pedig az acél körömreszelőt Blanchette torkába vágtam. Csak egyet nyikkant.

Kimásztam az autóból. Nona éppen a közelgő járműnek integetett. A sötétség és a sűrű hóesés miatt nem tudtam megállapítani, mi az; csupán két izzó kört láttam. Blanchette autója mögé kuporodtam, és a hátsó ablakon át figyeltem az eseményeket.

A hangok szinte elvesztek a szél mindent elnyelő torkában.

- ... gond, hölgyem?

- ... apám... szél... infarktusa volt! Segítene...

A fejemet behúзва megkerültem Norman Blanchette Impaláját. Most már láttam őket. Nona karcsú sziluettjét és egy magas alakot. Mintha egy kisteherautó mellett álltak volna. Megfordultak és elindultak a Chevy felé, ahol Norman Blanchette a kormánykerékre borulva lógott, nyakában Nona körömreszelőjével. A teherautó sofőre egy fiatal kölyök volt a légierő egyenruhájára emlékeztető öltözkében. Behajolt. Mögé lopóztam.

- Jézusom, hölgyem! Ez a fickó tiszta vér! Mi...

Jobb karommal átfogtam a nyakát, majd bal kezemmel megragadtam a jobb csuklómát. Felemeltem. A fickó feje az ajtó tetejéhez ütdött, és tompán koppant. Ettől elernyed.

Itt akár abba is hagyhattam volna. Nonát nem figyelhette meg alaposan, engem pedig egyáltalán nem is látott. Befejezhettem volna. De ez az alak is egy fontoskodó, minden lében kanál fickó volt, aki az utunkban állt, és bántani akart bennünket. Belefáradtam már abba, hogy bántsanak. Megfojtottam.

Amikor végeztem, felnéztem. Nona Blanchette autójának és a teherautó fényeinek kereszttüzében állt, és arca a gyűlölet, a szeretet, a diadal és az öröm groteszk vicsorába torzult. Felém nyújtotta a karját, és én odamentem hozzá. Csókolóztunk. A szája hideg, a nyelve viszont meleg volt. Két kézzel túrtam haja titokzatos mélységeibe. A szél sikoltozva rohangált körülöttünk. - Most pedig tegyél rendet. Mielőtt erre jön valaki és meglátja - mondta.

Rendet tettem. Nem végeztem valami alapos munkát, de tudtam, hogy csupán egy kis időre van szükségünk. Aztán már semmi nem fog számítani. Biztonságban leszünk.

A kölyök teste könnyű volt. Két kézzel felemeltem, keresztülvonszoltam az úttesten, és átdobtam a védőkorlátokon. Ernyedten bukfencezett le a vízmosás aljáig. Olyan volt, mint a rongybaba, amelyet Mr. Hollis utasítására állítottam fel minden júliusban a kukoricaföldön. Visszamentem Blanchette-ért.

Ő nehezebb volt, és úgy folyt a vére, mint egy megszuirt disznónak. Megpróbáltam felemelni, de megtántorodtam és három lépést tettem hátra, aztán a test kicsúszott a kezemből és az úttestre esett. Megfordítottam. A friss hó az arcához tapadt, amittől úgy nézett ki, mintha sí maszk lett volna rajta.

Lehajoltam, megfogtam a hóna alatt, és a vízmosáshoz vonszoltam. A lábai kanyargó árkokat húztak a hóban. Átemeltem a korláton, és néztem, ahogy a hátán fekve csúszik lefelé a töltésen, a feje fölött maga után húzva a karjait. Tágra nyílt szemmel, feszülten figyelte a szemébe hulló hópelyheket. Ha a hó továbbra is így szakad, a két testből csak két alig kivehető kupac lesz, mire a hóékék ideérnek.

Visszamentem Nonához, aki már be is mászott a teherautóba, pedig még meg se beszéltük, melyik járművet fogjuk használni. Csupán arca fakó foltját és szeme sötét gödreit láttam. Beszálltam Blanchette autójába. Beültem a gumós, PVC-ből készült üléshezát összegegyült vér csíkokkába, és a kereszteződéshez hajtottam. A fényzőrók helyett felkapcsoltam a négy irányjelzőt, és kiszálltam. Az erre járók majd azt hiszik, valami gond lett a motorral, és a sofőr elsétált a városba, hogy segítséget kerítsen. Nagyon tetszett ez a hirtelen ötlet. Mintha egész életemben embereket gyilkolástam volna. Visszaszaladtam az üresben várakozó teherautóhoz, a kormánykerék mögé ültem, és az autópálya felé vettem az irányt.

Nona mellettem ült. Nem ért hozzám, de közel volt. Amikor megmozdult, néha egy hajtincse megcsiklandozta a nyakam. Mintha áramütés ért volna. Meg kellett érintenem a lábát, hogy megbizonyosodjam arról, nem álmodom. Halkan felkacagott. Minden valóságos volt. A szél az autó ablakai körül süvített, és nagy, erőteljes rohamokban csapta a havat a kocsizhoz.

Déli irányban haladtunk.

A híd másik oldalán, ahol a Castle Heights felé vezető 126-os útra lehet ráhajtani, van egy nagy, felújított farm, amely a „Castle Rock Ifjúsági Ház”

röhejes névvel büszkélkedik. Van itt tizenkét tekepálya tétova automata állogatókkal, amelyek a hét utolsó három napján általában nem működnek, néhány ősrégi játékautomata, egy zenegép, amely 1957 legnagyobb slágereit játssza, és három Brunswick biliárdasztal. A pultnál nemcsak kólát és chipset lehet kapni, hanem cipőket is lehet kölcsönözni, amelyek úgy néznek ki, mintha éppen most rángatták volna le valami halott alkoholista lábáról. A hely neve azért röhejes, mert Castle Rock ifjúságának java része éjjelente a Jay Hill-i autósmoziba vagy az Oxford Plains-i autóversenyekre jár. Az ifjúsági ház vendégei főleg a gretnai, harlowi és Castle Rock-i kemény fickók közül kerültek ki. Átlagosan minden estére jutott egy verekedés a parkolóban.

Másodikos voltam a középiskolában, amikor elkezdtem odajárni. Egyik ismerősöm, Bill Kennedy hetente három este ott dolgozott, és ha éppen senki sem várt asztalra, megengedte, hogy lökjek néhányat ingyen. Nem nagy cucc, de még mindig jobb, mint Holliséknál lenni.

Itt találkoztam Ász Merrill-lel. Senki sem kételkedett abban, hogy ő a legkeményebb fickó a környéken. Volt egy hatalmas, gyönyörű 52-es Fordja, és az a hír járta, hogy ha muszáj, akár egészen a 130-as útig el tudja tolni. Úgy lépett be, mint egy király, rövidre nyírt haja hátranyalva csillogott, lökött néhányat tíz centért (Hogy milyet lökött? Képzeltetik.), vett Betsynek egy kólát, aztán elmentek. A teremben szinte hallani lehetett a megkönnyebbülés önkéntelen sóhaját, ahogy a forrasztott bejárati ajtó sziszegve bezárult. Ász Merrilt soha senki nem kísérte ki a parkolóba.

Kivéve engem.

Betsy Malenfant az ő csaja volt. Szerintem ő volt a legszebb lány Castle Rockban. Nem volt valami félelmetesen okos, de ez nem is számított, ha az ember ránézett. Neki volt a világon a lehibátlanabb arca, és ezt nem a kenceficéinek köszönhette. Szénfekete haja, sötét szeme és telt ajkai voltak, a testéről pedig az ember egyszerűen nem tudta levenni a szemét - és ezt nem is takargatta. De hát ki merte volna megtapizni, amikor Ász a közelben volt? Egyetlen épeszű ember sem.

Teljesen belezúgtam. Nem úgy, mint abba a lányba vagy Nonába, bár Betsy kiköpött olyan volt, mint Nona fiatalabb változata, de valahogy ez az érzés is ugyanolyan kétségbeesett és komoly volt. Aki ismeri a halálos diákszerelmet, az tudja, hogyan éreztem magam. Betsy tizenhét volt, két évvel idősebb nálam.

Egyre gyakrabban jártam az ifjúsági házba. Még azokon az estéken is ott lógtam, amikor Billy nem dolgozott, csak hogy láthassam. Olyan voltam, mint egy kukkoló, bár számomra ez egy elkeseredett játszma volt. Amikor hazaértem, hazudtam valamit Holliséknak, felmentem a szobámba, és hosszú, szenvedélyes leveleket írtam neki. Leírtam bennük mindent, amit tenni szerettem volna vele, aztán összetéptem őket. A suliban, a napköziben arról álmodoztam, hogy megkérem a kezét, és Mexikóba szökünk.

Valószínűleg rájött, mi zajlik bennem, és talán egy kicsit hízelgett is neki a dolog, mert amikor Ász nem volt jelen, nagyon kedves volt velem. Odajött hozzám beszélgetni, és megengedte, hogy vegyek neki egy kólát. Amikor felült a bár székre, valahogy mindig az enyémhez súrolta a lábát, ami teljesen megőrijtett.

Egy kora novemberi este éppen ábrándozva lökdöstem a golyókat Bill-lel, és vártam, hogy Betsy bejöjjön. Még nyolc óra sem volt, és az ifjúsági ház üresen kongott. Odakint a tél fenyegetését rejtő, magányos szél szuszogott.

- Jobban tennéd, ha leállítanád magad - mondta Bill, és egyenesen a sarokba lökte a kilencest.

- Mit?

- Tudod te azt.

- Nem, nem tudom. - Bekrétáztam a dákot, Billy pedig feltett még egy golyót az asztalra. Odamentem a zenegéphez, és bedobtam egy tízcentest.

- Betsy Malenfant. - Billy ellökte a golyót. - Charlie Hogan elmondta Ásznak, hogy körülötte ólálkods. Charlie szerint ez vicces, mert a csaj idősebb nálad, meg minden, Ász viszont nem nevetett.

- Egyáltalán nem érdekel a csaj - mondtam száraz ajakkal.

- Jobb is - felelte Bill, ám ekkor bejött pár srác, ő pedig odament a pulthoz, és adott nekik dákot.

Ász kilenc körül érkezett, egyedül. Azelőtt sosem vett észre, én pedig meg is feledkeztem arról, amit Billy mondott. Aki láthatatlan, hajlamos azt hinni, hogy sebezhetetlen is. Éppen az egyik automatánál játszottam, és annyira belemerültem, hogy még azt sem vettem észre, hogy a terem teljesen elcsendesedett. Mindenki abbahagyta a tekézést vagy biliárdozást, vagy amit éppen játszott. Csak azt vettem észre, hogy valaki áthajított a játék automatán. Nagy puffanással értem földet. Rettegve és émelyegve álltam fel. Ász felborította a gépet, és kitörölte a három bónuszomat. Ott állt, és csak bámult rám. Még csak egy hajtincse sem mozdult el a helyéről. Katonai kabátja félig nyitva volt.

- Leszállsz a nőmről - mondta lágyan. - Különben átszabom az arcodat.

Ezzel kiment. Mindenki engem bámult, én pedig legszívesebben ott helyben elsüllyedtem volna. Aztán észrevettem, hogy a többség egyfajta irigy csodálattal nézett rám. Leporoltam hát magam közönyös arccal, és újabb tízcentest dobtam a gépbe. Folytattam a játékot. Néhány srác odajött, és szó nélkül hátba veregetett, mielőtt kiment.

Tizenegyor, záráskor Billy felajánlotta, hogy hazavisz.

- A vesztedbe rohansz, ha nem vigyázol.

- Ne aggódj te miattam.

Nem felelt.

Két-három nap múlva egyik este hét körül Betsy egyedül jött be. Rajtunk kívül még egy kölyök volt ott, az a hátborzongató kis négyszemű, Vern Tessio, aki néhány évvel ezelőtt kibukott a suliból. Alig vettem észre. Ő még nálam is láthatatlanabb volt.

Biliárdoztam, Betsy pedig egyenesen odajött hozzám. Olyan közel volt, hogy éreztem tiszta bőre szappanillatát. Megszédültem tőle.

- Hallottam, mit tett veled Ász. Nem szabad többé beszélgetnem veled, és nem is fogok, de előbb még szeretnék adni neked valamit, ami talán kellemesebbé teszi ezt az egészet - ezzel megcsókolt. Aztán kiment, még mielőtt egyáltalán a nyelvemet levakarhattam volna a szájpadrólomról.

Kábultan folytattam a játékot. Akkor sem vettem észre Tessiót, amikor kiment,

hogyan elterjessze a legújabb pletykát. Nem láttam mást, csak Betsy sötét, nagyon sötét szemét.

Az az este a parkolóban végződött Ász Merrill-lel, aki kiverte belőlem a szart is. Hideg volt, keserűen hideg, és a végén elsírtam magam, nem törődtem azzal, hogy ki lát vagy hall, pedig akkorra már mindenki minket nézett. A parkoló egyetlen nátriumos ívlámpája mindezt könnyörtelen tekintettel nézte végig. Én pedig még csak meg sem legyintettem Ászt.

- Oké - mondta Ász mellém guggolva. Még csak nem is zihált. A zsebéből előhúzott egy rugós kést, és megnyomta rajta a krómgombot. Tizennyolc centi holdfény áztatta ezüst ugrott elő belőle. - Legközelebb ezzel kapsz. A golyóidba vésem a nevem - aztán felállt, még egy utolsót rúgott belém, és elment. Úgy tíz percig csak feküdtem remegve a fagyott földön. Senki sem segített fel vagy veregetett vállon, még Bill sem. És Betsy sem bukkant fel, hogy kellemesebbé tegye a helyzetet.

Végül aztán feltápáskodtam, és stoppal hazamentem. Mrs. Hollisnak azt mondtam, hogy a sofőr részeg volt, és lehajtott az útról. Soha többé nem mentem vissza a tekepályára.

Megtudtam, hogy Ász nem sokkal a történetek után dobta Betsyt, aki attól fogva rohamosan növekvő sebességgel haladt lefelé a lejtőn - mint egy fék nélküli kamion. Útközben még egy kis trippert is összeszedett. Billy mesélte, hogy egy este találkozott vele a lewistoni Manoirban. Bármit megtett volna egy italért. Majdnem minden fogát elveszítette, és az orra is betört. Billy szerint fel sem ismerném. Akkor ez egyáltalán nem is érdekelt.

A teherautón nem volt hólánc, és még mielőtt a lewistoni kijáráshoz értünk volna, csúszkálni kezdtünk a friss porhóban. Több mint negyvenöt perc alatt tettük meg a harmincöt kilométert.

A lewistoni feljárónál az őr elvette a kártyámat és hatvan centet. - Csúszik? - kérdezte.

Egyikünk sem válaszolt. Most már egyre közelebb voltunk az úti célunkhoz. Ha az a fura szótlán kapcsolat nem alakult volna ki közöttünk, akkor is meg tudtam volna ezt állapítani mindössze abból, ahogy ott ült a teherautó poros ülésén a tárcáját szorongatva, és szemét vad intenzitással szegezte az útra. Borzongás futott végig rajtam.

A 136-os útra fordultunk. Alig volt forgalom. A szél felerősödött, a hó pedig minden eddiginél sűrűbben szakadt. Harlow Village-nél egy nagy Buick Riviéra jött velünk szembe, majd lehúzódtól oldalra. Villogott mind a négy irányjelzője, ezért nagyon hasonlított Norman Blanchette Impalájára. De azt már biztosan betemette a hó, és csak egy kísérteties halom maradt belőle a sötétben.

A Buick sofőrje le akart inteni, de lassítás nélkül elhúztam mellette, és még egy kis latyakkal is lefröcsköltem. Az ablaktörlők teljesen beragadtak a hótól. Kinyúltam és megütögettem az én oldalamon lévő. A hó egy része lepotyogott róla, így egy kicsit jobban láttam.

Harlow olyan volt, mint egy szellemváros: sötét és zárkózott. Jobbra jeleztem, a Castle Rock-i híd felé. A hátsó kerekek ki akartak csúszni alólunk, de sikerült megakadályoznom a farolást. Előttünk és a folyón túl megláttam a Castle Rock Ifjúsági Ház épületének sötét árnyát. Zártnak és magányosnak

tűnt. Hirtelen sajnálatot éreztem. Sajnáltam, hogy olyan sok fájdalmas dolog történt. És haláleset. Ekkor Nona megszólalt, a gardineri kijárat óta először.

- Egy rendőr jön mögöttünk.

- Villog a...?

- Nem. Nem villog.

Mégis idegesített a jelenléte, és talán ezért történt. A 136-os út a folyó harlow-i oldalán kilencvenfokos fordulatot vesz, majd a hídon át egyenesen Castle Rockba vezet. Bevettem a kanyart, de az út jeges volt.

- A franc...

A teherautó hátulja megperdült, és mielőtt egyenesbe kaphattam volna, nekicsapódott a híd egyik nehéz acélpillérének. Csúszkálva pörögtünk, mint a gyerekek a körhintán, és megpillantottam a rendőrautó ragyogó fényszóróját mögöttünk. Fékezett - láttam a felvillanó piros fényeket a hóesésben -, de ő is megcsúszott. Egyenesen nekünk vágódott. Csikorgó, fülsértő hanggal csapódtunk újra a híd tartógerendáinak. Nona ölébe estem, és még a másodpercrek ebben a zavart töredékében is volt időm arra, hogy élvezzem combjai puha keménységét. Aztán minden megállt. A rendőrautó most már villogni kezdett. Pörgő, kék árnyak kergetőztek a teherautó motorháztetején és a Harlow és Castle Rock között ívelő híd hófedte acélszerkezetén. A járőr kocsii belső fénye felgyulladt, ahogy a zsaru kiszállt.

Ha az a járőr kocsii nem lett volna mögöttünk, az egész nem történt volna meg. Ez a gondolat újra és újra visszatért agyamba; olyan volt, mint amikor a lemezjátszó tűje megakad. Erőltetett, fagyos vigyorral bámultam a sötétségbe, és közben a teherautó padlóján tapogatózva keresgéltem valamit, amivel leüthetem.

Találtam egy nyitott szerszámosládát, és kivettem belőle egy csőkulcsot. Az ülésre fektettem, kettőnk közé. A zsaru behajolt az ablakon. Az arca ördögien villogott autójá fényében.

- Fiacskám, egy kicsit gyorsan hajtottál a körülményekhez képest, nem gondolod?

- Egy kicsit közlelől követett, nem gondolja? A körülményekhez képest.

Mintha elvörösödött volna. Nehéz volt megállapítani a villódzó fényben.

- Visszapofázol, fiacskám?

- Igen, mert megpróbálja rám kenni az egészet.

- Mutasd a jogsídat és a forgalmí.

Elővettem a tárcám, és odaadtam neki a jogsímat.

- Forgalmí?

- Ez a bátyám autójá. A tárcájában hordja a forgalmí.

- Valóban? - farkasszemet nézett velem, és megpróbált zavarba hozni. Amikor látta, hogy ez el fog tartam egy ideig, a mellettem ülő Nonára pillantott. Ki tudtam volna kaparni a szemét azért, amit megláttam benne. - Hogy hívnak?

- kérdezte.

- Cheryl Craig, uram.

- És miért kocsikázol a hóvihar kellős közepén a bátyja teherautójában,

Cheryl?

- A nagybátyámhoz megyünk.

- A Rockba.

- Igen, úgy van.

- Egyetlen Craiget sem ismerek Castle Rockban.

- A neve Emonds. A Bowen Hillen lakik.

- Valóban? - a rendőr a teherautó hátuljához ment, hogy megnézzé a rendszám táblát. Kinyitottam az ajtót és kihajoltam. Felírta a rendszámot. Elindult visszafelé, én pedig még mindig ott lógtam, és deréktól felfelé megvilágított a rendőrautó fényszórója. - Fel fogom... Mi az ott rajtad, fiú?

Oda sem kellett néznem; tudtam, mi az. Eddig azt gondoltam, hogy nagy szórakozottság volt így kihajolni, de írás közben megváltozott a véleményem. Egyáltalán nem szórakozottság volt. Azt hiszem, igenis akartam, hogy meglássa. Megragadtam a csőkulcsot.

- Mire gondolsz?

Két lépést tett felém. - Megsebesültél...megvágta magát, azt hiszem. Jobb lenne...

Lecsaptam. A sapkája leesett. Éppen a homloka fölött halálos csapást mértem rá. Sosem felejtettem el azt a hangot: mintha fél kiló vaj pottyant volna a kemény padlóra.

- Siess - mondta Nona. Nyugodt kezét a nyakamra tette. Nagyon hideg volt, mint a pince levegője. A mostohaanyámnak volt pincéje.

Különös, hogy még mindig emlékszem erre. A mostohaanyám télen mindig leküldött zöldségért. Ő maga tette el őket. Persze nem igazi konzervdobozokba, hanem vastag, gumis tetejű Mason üvegekbe.

Egy nap leküldött egy üveg vajbabért a vacsorához. A befőttek mind dobozokban voltak, rajtuk takaros címkék Mrs. Hollis kézírásával. Emlékszem, hogy a dinnye szót mindig rosszul írta, ami engem a felsőbbrendűség titkos érzésével töltött el.

Azon a bizonyos napon el kellett mennem a „dinye” jelzésű dobozok mellett, mert a babot a sarokban tartotta. A pincében hideg és sötét volt. A csupasz, sötét föld alkotta a falakat, amelyek esős időben gyöngyöző, görbe patakokban izzadták ki a nedvességet. A levegőben a különféle élőlények, a föld és a tartósított zöldségek szagának titokzatos, sötét keveréke terjengett, amely feltűnően hasonlít a női nemi szerv szagához. Az egyik sarokban egy régi, használhatatlan nyomdagép állt. Néha játszottam vele, úgy tettem, mintha el tudnám indítani. Imádtam a pincét. Akkoriban - kilenc- vagy tízéves lehettem - ez volt a kedvenc helyem. Mrs. Hollis nem volt hajlandó betenni oda a lábát, a férje pedig méltóságán alulnak tartotta, hogy lemenjen zöldségért. Így aztán mindig engem küldtek le, és ilyenkor magamba szívhattam azt a különös, titokzatos földszagot, és élvezhettem a pince anyaméhhez hasonló fogságának magányát. A világítást egyetlen, pókhálóval beszőtt körte jelentette, amelyet Mr. Hollis még valószínűleg valamikor a búr háborúk előtt szerelt fel. Néha árnyjátékot is játszottam: a kezemmel nagy, elnyújtott nyulakat formáltam a falon.

Megfogtam egy üveg babot, és már éppen visszafelé indultam, amikor az egyik régi doboz alól csörgést és motozást hallottam. Odamentem és felemeltem a dobozt.

Egy barna patkány volt alatta. Az oldalán feküdt. Felemelte a fejét és rám nézett. Zihált, az oldala vadul hullámozott, és kivillantotta a fogait. A

legnagyobb patkány volt, amit életemben láttam. Közelebb hajoltam. Éppen szült. Két újszülött, szőrtelen, vak kicsinye máris szopott. Egy másik pedig félúton járt a külvilág felé.

Az anya tehetetlenül, de harapásra készen bámult rám. Meg akartam ölni, mindet meg akartam ölni, szét akartam trancsírozni őket, de képtelen voltam. Ez volt a legszörnyűbb dolog, amit valaha láttam. Ahogy ott álltam és bámultam, egy kicsi, barna pók - azt hiszem, egy kaszáspók - szaladt végig a padlón. A patkányanya elkapta és megette.

Ekkor elszaladtam. A lépcsőn elestem, és eltörtem a babos üveget. Mrs. Hollis jól elvert. Soha többé nem mentem le a pincébe, hacsak nem volt nagyon muszáj.

Csak álltam ott a zsarut bámulva, az emlékeken tűnődve.

- Siess - ismételte Nona.

A rendőr sokkal könnyebb volt, mint Norman Blanchette, de az is lehet, hogy csak az adrenalin szintem nőtt meg időközben. Két kézzel felemeltem, és a híd korlátjához cipeltem. A folyó kis vízesései alig látszóttak, a GS&WM vasúti felüljáró pedig csupán egy kísérteties árnyék volt; mint valami akasztófa. Az éjszakai szél visítva süvített, és az arcomba vágta a havat. Egy pillanatig a mellemhez szorítottam a rendőr testét, mint egy alvó újszülöttet, aztán észbe kaptam, hogy mi is az, és a korláton át a sötétségbe hajítottam.

Visszamentünk a teherautóhoz és beszálltunk. Nem indult. Addig nyúztam a motort, amíg meg nem éreztem a benzin édeskés szagát, aztán abbahagytam.

- Gyere - mondtam Nonának.

A járőr kocsához mentünk. Az első ülésen szabálysértési cédulák, nyomtatványok és két, csipeszes írótabla hevert. A műszerfal alatti rövidhullámú rádió pattogott és sercegett.

- Négyes egység, kérem, jelentkezzen! Négyes. Veszi az adást?

Lenyúltam és kikapcsoltam a rádiót. Miközben a megfelelő gombot kerestem, bevertem a kezem valamibe. Egy pisztoly volt az, megtöltve. A zsaru szolgálati fegyvere lehetett. Kibiztosítottam, és átadtam Nonának. Az ölébe tette. Tolatni kezdtem a járőrautóval. Egy kicsit behorpadt, de egyébként semmi baja sem volt. Volt rajta hólánc is, így miután az egész bajt okozó jégen átjutottunk, gond nélkül folytathattuk utunkat.

Megérkeztünk Castle Rockba. A házak eltűntek, kivéve egy-két lakókocsit az út szélén. Az utat még nem takarították le, és a miénket kivéve egyetlen nyomot sem láttunk a hóban. Hótól roskadozó, hatalmas fenyők tornyosultak körülöttünk, amiktől kicsinek és jelentéktelennek éreztem magam, mint egy kis morzsa, amely megakadt az éjszaka torkában. Már elmúlt tíz óra.

Elsőéves koromban nem nagyon vettem részt az egyetem társasági életében. Rengeteget tanultam, és mellette dolgoztam a könyvtárban: pakoltam a könyveket a polcokra, megjavítottam a kötéseket, és megtanultam, hogyan kell katalógizálni. Tavasszal pedig ott volt a baseball.

A tanév vége felé, éppen a záróvizsgáim előtt bulit rendeztek a tornateremben. Mivel nem volt semmi programom, az első két vizsgámra pedig már eleget tanultam, elmentem a buliba. Egy haverom ráadásul ingyen beengedett.

A tornateremben tömeg volt és sötét, a levegő pedig fülledt. Eszeveszett hangulat volt, amilyen csak egy egyetemi bulin lehet a bárdként lesújtó záróvizsgák előtt. A levegőben érzékiség vibrált. Nem csupán a szagát lehetett érezni; szinte kézzelfogható volt, mint egy nedves, nehéz vászondarab. Egyértelmű volt, hogy egy ilyen buli szeretkezéssel vagy valami hasonlóval fog végződni. Az emberek szeretkezni fognak a fedetlen lelátó alatt és a parkolóban, különféle lakásokban és a kollégiumi szobákban. Szeretkezni fognak a sorozás előtt álló, kétségbeesett fiúk és a csinos lányok, akik idén otthagyják az egyetemet, és hazamennek, hogy családot alapítsanak. Szeretkezni fognak könnyek között és nevetve, részegen és józanul, kímérten és gátlástalanul. Mindenekelőtt azonban gyorsan.

Volt néhány facér srác is a buliban, de nem sok. Ez nem az az este volt, amikor az ember egyedül marad. Elmentem a zenekar emelvénye mellett. Ahogy közeledtem a hangforrás felé, az ütem, a zene szinte tapinthatóvá vált. A banda mögött másfél méteres félkörben álltak az erősítők, és az ember dobhártyája a basszusgitárral együtt rezgett.

A falnak dőlve nézelődtem. A párok előírt mozdulatokkal táncoltak (és mintha hárman lettek volna, az a harmadik láthatatlanul ugyan, de ott volt közöttük), lábuk a lakkozott padlón szétszórt fűrészporsban taposott. Nem láttam ismerősöket, és kezdtem egyedül érezni magam, de az érzés kellemes volt. Elértem arra a pontra, amikor az ember azt képzei, hogy mindenki őt nézi, ő viszont mindezzel mit sem törődik, mert ő a romantikus idegen.

Úgy fél óra múlva kimentem az előcsarnokba, és vettem egy kólát. Mire visszamentem, valaki elkezdett egy körtáncot. Engem is berángattak. Mellettem két vadidegen lány. Körbe-körbe forogtunk. Úgy kétszázan voltak a körben, amely a tornaterem felét elfoglalta. Aztán a kör szétszakadt, húszan-harmincan újabb kört alakítottak az első közepében, és ellentétes irányban kezdtek forogni. Szédülni kezdtem. Megláttam egy lányt, aki pont úgy nézett ki, mint Betsy Malenfant, de tudtam, hogy csak képzelődöm. Amikor újra meg akartam keresni a tekintetemmel, már nem láttam.

Amikor a kör végre felbomlott, gyengének éreztem magam, és egyáltalán nem voltam jól. Kimentem a fedetlen lelátóra, és leültem. A zene túl hangos volt, a levegő pedig túl sáros. A világ hullámozott és forgott velem. A szívem a fejemben dobogott. Úgy éreztem magam, mint egy oltári nagy berúgás után.

Eddig azt hittem, hogy ami ezután történt, azért volt, mert fáradt voltam és élmelyegtem a forgástól, de mint már mondtam, az írás mindent élesebb megvilágításba helyezett. Most már hiszem ezt.

A félhomályban újra a gyönyörű, rohanó emberekre néztem. Úgy tűnt, a férfiak rettegnek, és az arcuk groteszk, lebegő maszkká nyúlt. Érthető. A nők ugyanis - pólóba, rövid szoknyába vagy trapéznadrágba öltözött egyetemista lányok - mind patkányokká változtak. Először nem féltem. Még kuncogtam is egy kicsit. Tudtam, hogy mindez csupán hallucináció, és egy ideig szinte orvosi szemmel figyeltem a dolgokat.

Aztán az egyik lány lábujjhegyre állt, hogy megcsókolja a fiúját, és ez már túl sok volt. Fekete sörétszemeit keretező szőrös, torz arca felemelkedett, a szája szétnyílt, és elővillantak a fogai...

Elmentem.

Egy percre fél-meddig háborodottan álltam az előcsarnokban. A folyosó végén lévő mosdó mellett elhaladva felmentem a lépcsőn.

Az öltöző a harmadikon van, és a végén már szaladnom kellett. Kinyitottam az ajtót, és az egyik mosdóhoz rohantam. A kenőcsök, izzadságszagú mezek és olajos bőr szagában hánytam. A zene távol volt, és fent szűzies csend honolt. Egy kicsit jobban éreztem magam.

A délnyugati kanyarnál egy stoptábla állta utunkat. A buli emléke valami érthetetlen okból felizgatott. Reszketni kezdtem.

Nona rám nézett, és sötét szeme mosolygott. - És most?

Nem tudtam válaszolni. Túlságosan remegtem. Lassan bólintott.

A 7-es útba egy régi favágóút torkollik. Ráhajtottam, de nem túl messzire, mert attól féltem, elakadok. Lekapcsoltam a fényszórót, és a hópelyhek halkán gyülekezni kezdtek a szélvédőn.

- Szeretsz? - kérdezte szinte kedvesen.

Valami hangadásra készítetett. Azt hiszem, az eredmény közeli orális megfelelője lehetett egy csapdába esett nyúl gondolatainak.

- Itt - mondta. - Ezen a szent helyen.

Magával ragadó érzés volt.

Alig tudtunk visszamenni az útra, mert időközben arra járt a narancssárga fényekkel kacsingató hóeke, és hatalmas hó falat épített elénk.

A rendőrautó csomagtartójában találtam egy lapátot. Fél órámba telt, hogy kiássam a kocsit. Már majdnem éjfél volt. Nona bekapcsolta a rendőrségi rádiót, amelyből megtudhattuk, amit tudnunk kellett. Blanchette és a teherautós kölyök testét megtalálták. Feltételezik, hogy a rendőrautót használjuk. A zsaru neve Essegian volt. Röhejes egy név. Volt egy elég híres baseballjátékos, akit Essegiannak hívtak - azt hiszem, a Dodgersben játszott. Talán éppen az ő egyik rokonát öltem meg. Egyáltalán nem zavart, hogy megtudtam a nevét. Túlságosan közlelő követett bennünket, és az utunkba állt.

Visszajutottunk az útra.

Éreztem a lány emelkedett, forró, szinte égető izgatottságát. Megálltam, hogy megtisztítsam a szélvédőt, aztán folytattuk utunkat.

Áthaladtunk Castle Rock nyugati részén, és minden utasítás nélkül tudtam, hogy hol kell befordulnom. Egy hófedte tábla elárulta, hogy a Stackpole úton járunk.

A hóeke arra nem járt, valamilyen jármű viszont nemrég mehetett ott, mert kerekeinek nyomát még nem nyelte el a fáradhatatlan hóesés.

Másfél kilométerre lehettünk úti célunktól, és a távolság egyre csökkent. Nona vad vágya, szükséglete újra felizgatott. Egy kanyarhoz értünk, és megpillantottam az elektromos művek világos narancsszínű teherautóját és a vér minden árnyalatában pulzáló, a veszélyre figyelmeztető fényeit. Elállta az utat.

Nonát leírhatatlan düh kerítette hatalmába - és tulajdonképpen mindkettőnket, hiszen a történetek után már tényleg egyé váltunk.

Leírhatatlan, feszült paranoia söpört végig rajtunk, és a szilárd meggyőződés, hogy minden és mindenki ellenünk fordult.

Ketten voltak. Egyikük csak hajlott árny volt az előttünk lévő sötétségben. A másik elemlámpával a kezében elindult felénk. Lámpája fénye ragyogó szemként pattogott a sötétben. Nem csupán gyűlöletet éreztem. Rettegtem - féltem, hogy az utolsó pillanatban mindent el fognak venni tőlünk. A férfi kiabált. Letekertem az ablakot.

- Itt nem lehet továbbmenni! Menjen a Bowen úton! Itt leszakadt egy vezeték! Nem...

Kiszálltam az autóból, felemeltem a pisztolyt, és céloztam. A férfi a narancsszínű teherautónak vágódott, én pedig megtántorodtam. Két centinként csúszott végig a teherautó oldalán, és közben értetlenül bámult rám. Aztán a hóba zuhant.

- Van még töltény? - kérdeztem Nonát.

- Igen - odaadta. Kinyitottam a tárat, kiejtettem az elhasznált töltényeket, és beraktam az újakat.

A hajlongó fickó felegyenesedett, és értetlenül bámult. Valamit kiabált, de a szél elragadta a szavait. Mintha kérdezett volna valamit, de nem érdekelt. Meg akartam ölni. Elindultam felé, ő meg csak állt és bámult rám. Még akkor sem mozdult, amikor felemeltem a fegyvert. Szerintem halványlila gőze sem volt arról, hogy mi történik. Biztosan azt hitte, hogy csak álom az egész.

Elsütöttem a pisztolyt, de a lövés alacsonyra sikerült. Nagy adag hó szállt fel, és betemette a férfit. Erre aztán rémült sikollyal futásnak eredt, a leszakadt vezeték fölött pedig gigantikus ugrással ívelt át. Ismét lőttem, de ezt is elhibáztam. Aztán a férfi eltűnt az éjszakában. Nem foglalkoztam vele tovább. Már nem állt az utunkban. Visszamentem a rendőrautóhoz.

- Gyalog kell továbbmennünk - mondtam.

Elhaladtunk a hóban heverő test mellett, átléptünk a szikrákat hányó vezetéken, és elindultunk az úton a menekülő férfi nyomait követve. Néhány helyen a hó majdnem Nona térdéig ért, mégsem tudtam megelőzni. Mindketten zihálva kapkodtuk a levegőt.

Felmentünk egy dombra, ahonnan széles völgybe ereszkedtünk. Az egyik oldalon dűledező, elhagyatott viskó állt üvegtelen ablakokkal. Nona megállt és megragadta a karomat.

- Ott van - mondtá, és a túloldalra mutatott. Olyan erősen szorította a karomat, hogy még a kabátomon át is fájt. Az arca diadalittasan ragyogott. - Ott van. Ott van.

Egy temető volt az.

Csúszkálva kapaszkodtunk fel a domb másik oldalán, majd egy hóval fedett kőfalon. Természetesen már jártam ott. Az igazi anyám Castle Rockból származott, és bár ő és apám sosem éltek itt, volt itt egy telkük. Anyám kapta ajándékba a szüleitől, akik világéletükben Castle Rockban éltek. A Betsy-eset alatt gyakran megfordultam a temetőben; John Keats és Percy Shelley verseit olvastam. Most biztosan azt mondják magukban, hogy ez hóbortos, gyerekes dolog, szerintem viszont nem az. Még most sem tartom annak. Ott közelebb érezhettem magam hozzájuk, és ez megnyugtató volt. Miután

azonban Asz Merrill elvert, nem mentem oda. Egészen addig nem, amíg Nona el nem vitt.

Megcsúsztam és a laza hóba huppantam. Kibicsaklott a bokám. Feltápázkodtam, és a pisztolyt mankóként használva mentem tovább. A csend végtelen és hihetetlen volt. A hó puhán, egyenletesen hullott, befedte a megdőlt köveket és kereszteket, és a csupán a háborús hősök és a veteránok emléknapján használt, rozsdás zászlótartók tetejét kivéve mindent eltemetett. Ez a roppant csend iszonyatos volt, és akkor először rettegés fogott el.

Nona egy, a temető végében lévő, a dombba ásott kőépület felé vezetett. Egy pince volt az. Egy hófehér síremlék. Volt hozzá kulcsa. Tudtam, hogy lesz, és így is volt.

Lefújta a havat, és előtűnt a kulcslyuk. A retesz hangja végigkarcolta a sötétséget. Nona az ajtónak feszült, mire az kinyílt.

A bentről áradó szag olyan hűvös volt, mint az ősz, olyan hűvös, mint Hollisék pincéje. Alig láttam valamit. A kőpadlót halott levelek borították. Nona bement, megállt, és a válla fölött rám pillantott.

- Nem - mondtam.

- Szeretsz? - kérdezte, és felnevetett.

Ott álltam a sötétségben, és egyszerre minden összefutott - múlt, jelen, jövő. És én is futni akartam, sikítva rohanni, gyorsan, hogy mindent, amit elkövettem, visszacsináljak.

Nona csak állt, és engem nézett. Ő volt a legszebb lány ezen a világon, és az egyetlen dolog, ami valaha is az enyém volt. A testére mutatott. Nem árulom el, hová mutatott, és hogy mit. De biztosan sejtik.

Bementem. Becsukta mögöttem az ajtót.

Odabent sötét volt, de mindent láttam. A terem valami lassan lobogó, zöld tűz világította meg, amely a falakon végigfutva lángnyelvekben kígyózott a levelekkel borított padlón. Középen egy üres ravatal állt. Hervadt rózsaszirmokkal hintették be, mint egy ősi menyegzői ajándékot. Nona bólintott, majd a pince végében lévő kis ajtóra mutatott. Kicsi, észrevétlen ajtó volt. Rettegtem tőle. Azt hiszem, akkor már tudtam. Kihasznált és kinevetett. Most pedig el fog pusztítani.

De nem tudtam ellenállni neki. Muszáj volt odamennem ahhoz az ajtóhoz. A közöttünk kialakult mentális távíró még mindig működött, és öröm - szörnyűséges, örült öröm - és diadalmámor suhant át rajtam. A kezem remegve az ajtó felé nyúlt. Zöld lángok borították. Kinyitottam az ajtót, és megláttam, mit rejt. A lány volt az, az én csajom. Halott volt. A szeme üresen bámult az októberi pincébe és az én szemembe. Lopott csókok szagát éreztem rajta. Meztelen volt, és toroktól ágyékig fel volt hasítva. Olyan volt a teste, mint egy hatalmas anyaméh. És valami élőlény volt benne. Patkányok. Nem láttam őket, de hallottam, hogyan mocoognak a testében. Tudtam, hogy száraz ajkai meg fognak mozdulni, és megkérdezi, hogy szeretek-e. Hátrálni kezdtem. A testem elzsibbadt, az agyam pedig egy sötét felhőn lebegett.

Nonához fordultam. Ő nevetett, és felém nyújtotta a kezét. És hirtelen belém hasított a megértés lángja: igen, igen, igen. Ez az utolsó próba. Az utolsó vizsga. Ha ezen átmegyek, szabad vagyok!

Visszafordultam, az ajtó felé, de persze nem volt mögöttem más, mint egy kis, üres kőfülke, a padlón halott levelekkel.

Nona felé fordultam. Az életem felé.

Karjai a nyakam köré fonódtak, és én magamhoz húztam. Ekkor kezdett átváltozni. Hullámozott és szétfolyt, mint a viasz. Nagy, sötét szemei összeszűkültek és gombszerűvé váltak. Haja beburnult és durva lett. Az orra megrövidült, orrcimpái kitágultak. A teste összement és felpúposodott.

Egy patkány ölelésében találtam magam.

- Szeretsz? - visította. - Szeretsz, szeretsz?

Ajak nélküli szája az enyémhez közeledett.

Nem sikítottam. Nem maradt bennem egyetlen sikoly sem. Szerintem már soha többé nem fogok sikítani.

Olyan meleg van idebent.

Nem zavar a meleg, nem igazán. Szeretek izzadni, már ha le tudok zuhanyozni. Mindig is jó dolognak tartottam az izzadságot, olyan férfiasnak, bár néha a nagy forróságban az embert mindenféle csípős bogarak lepik meg - például pókok. Tudták, hogy a nőstény pókok megcsípi és megeszik a párjukat? Párázás után azonnal.

Motozást hallottam a falakban. Nem tetszik ez nekem.

A kezem begörcsölt az írástól, a filctoll hegye pedig már teljesen puha. De már befejeztem. És most már máshogy látom a dolgokat. Már semmi nem ugyanolyan.

Tudják, majdnem elhitették velem, hogy egyedül csináltam végig ezt a sok szörnyűséget. A parkolóban bábáskodók és az elektromos művektől a fickó, amelyik elmenekült. Azt állítják, egyedül voltam. És egyedül voltam akkor is, amikor rám találtak. Kis híján halálra fagyva feküdtem a temetőben az apám, anyám és Drake bátyám nyughelyét jelölő sírkőnél. Mindez viszont csak annyit jelent, hogy Nona elment, tudják. Ezt még a hülye is tudja. Örülök, hogy el tudott menekülni. Komolyan. De el kell hinniük, hogy végig velem volt, minden lépésnél.

Most pedig meg fogom ölni magam. Sokkal jobb lesz így. Belefáradtam már a bűnökbe, a gyötrelembe és a rossz álmokba, és különben is, nem tetszenek a falakból áradó hangok. Ki tudja, ki van ott. Vagy mi.

Nem vagyok őrült. Ezt jól tudom, és bízom abban, hogy önök is tudják. Ha valaki azt mondja, hogy nem őrült, az általában azt jelenti, hogy igenis az, én viszont már túl vagyok az ehhez hasonló kisdud játékokon. Nona ott volt velem, valóságos volt. Szeretem. Az igaz szerelem sosem hal meg. Így írtam alá minden Betsynek szóló, majd széttépett levelemet.

Mégis Nona volt az egyetlen, akit igazán szerettem.

Olyan meleg van idebent. És nem tetszenek a falakból szűrődő hangok.

Szeretsz?

Igen, szeretek.

És az igaz szerelem sosem hal meg.

Owennek

Iskolába menet azt kérdezed tőlem, milyen más iskolában vannak még jegyek.

Amikor a Gyümölcs utcához érek, elkalandozik a tekinteted.

A sárga fák árnyékában sétálunk, ebédes dobozod a hónod alatt, és rövid, katonai ruhába bújtatott lábaid az árnyékból ollót formálnak, amely a semmit szabdalja a járdán.

Hirtelen kijelented, hogy ott minden diák gyümölcs.

Mindenki a fekete áfonyákra utazik, mert azok olyan kicsik.

A banánok, folytatod, őrszemek.

A szemedben látom a narancsok szobáját és az almák sorakozóját.

Mindenkinek van karja és lába, de a görögdinnyék nagyon sokszor elkésnek.

Döcögősek és kövérek.

- Mint én - teszed hozzá.

Rengeteg mindent tudnék mondani neked, de inkább nem teszem.

Például, hogy a görögdinnyegyerekek nem tudják bekötni a cipőjüket; a szilvák segítenek nekik. Vagy, hogy hogyan lopom el az arcodat - igen, ellopom, és sajátomként viselem. De az én arcomon hamar tönkremegy.

A nagy erőlködés miatt.

Elmondhatnám azt is, hogy a haldoklás művészet, és hogy nagyon gyorsan tanulok.

Szerintem abban az iskolában te már felemelted a ceruzádat, és elkezdted leírni a neved.

Addig viszont, azt hiszem, ellóghatnánk egy napot, és elmehetnénk a Gyümölcs utcába; leparkolnék az októberi levelek zivatarában, és néznénk, ahogy egy banán bekíséri az utolsó késésben lévő görögdinnyét azokon a magas ajtókon át.

Túlélő Típus

Előbb vagy utóbb minden orvostanhallgató fejében megfordul a kérdés: mekkora sokk-traumát képes elviselni a páciens? Minden tanár másképp felel erre a kérdésre, alapjában véve azonban a válasz mindig egy másik kérdés: Mennyire ragaszkodik a beteg az élethez?

Január 26.

Két nap telt el azóta, hogy partra vetődtem. Ma reggel bejártam a szigetet. Micsoda sziget! A legszélesebb pontján százkilencven lépés, a hosszúsága pedig kétszázhatvanhét lépés.

És nincs rajta semmi ehető, már amennyire meg tudtam állapítani.

A nevem Richard Pine. Ez pedig a naplóm. Ha rám találunk (amikor rám találunk), minden gond nélkül meg tudom semmisíteni. Gyufában nincs hiány.

Gyufában és heroinban. Mindkettőből rengeteg van. Itt szart sem érnek, haha. Ezért aztán úgy döntöttem, írni fogok. Legalább gyorsabban telik az idő.

Ha a teljes igazságra kíváncsiak - miért is ne?, időm, az van bőven! -, azzal kell kezdenem, hogy valójában Richard Pinzettinek hívnak, és New York olasz negyedében születtem. Apám az Óvilágból jött Amerikába. Amikor elmondtam neki, hogy sebész akarok lenni, kinevetett, lehülyézett, és elküldött még egy üveg borért. Negyvenhat évesen meghalt rákban. Örültem neki.

Középiskolás éveim alatt fociztam. Én voltam az átkozott sulis történetének legjobb hátvédje. A középiskola utolsó két évében már a városi csapatban játszottam. Gyűlöltem a focit. De ha egy csóró digó egyetemre akar menni, a sport az egyetlen esélye. Így hát fociztam, és sportösztöndíjjal bejutottam az egyetemre.

Ott csak addig folytattam a sportot, amíg a jegyeim elég jók nem lettek ahhoz, hogy tudományos ösztöndíjat kapjak. Sima ügy. Apám hat héttel a diplomaosztó előtt halt meg. Szar ügy. Képzeltetik, mennyire vártam már, hogy végigsétáljak azon az emelvényen és átvegyem a diplomámat, miközben az a kövér zsírdísznő ott ül lent. A diákszövetségbe is bekerültem. Nem a legmenőbbbe, de ezzel a névvel, Pinzetti, ez is jó; a diákszövetség mégiscsak diákszövetség.

De miért írom le mindezt? Ez eléggé röhejes. Nem, visszavonom. Nagyon röhejes. A nagy dr. Pine pizsamanadrágban és pólóban üldögél egy kövön, egy akkora szigeten, amelyen az ember minden további nélkül keresztülköp, és az élete történetét írja. Hogy milyen éhes vagyok! Mindegy, akkor is meg fogom írni az átkozott élettörténetemet, ha én úgy akarom. Legalább addig sem gondolok a gyomromra. Remélem.

Pine-ra változtattam a nevem, még mielőtt elkezdtem az orvosit. Anyám azt mondta, összetörtem a szívét. Miféle szívét? Egy nappal azután, hogy az öregemet elkaparták, már ott kurválkodott a sarki zsidó fűszeresnek. Állítólag sokat jelentett neki a név, mégis roppantul sietett, hogy a sajátját Steinbrunnerre változtassa.

A sebészet volt életem nagy álma. A gimnázium óta. Már akkor is gondosan bekötöztem a kezeimet a meccsek előtt, utána pedig alaposan megmostam őket. Aki sebész akar lenni, annak nagyon kell vigyáznia a kezére. Néhányan ugrattak, és kis szarcsimbóknak neveztek emiatt. Sosem vertem meg őket. A foci önmagában is épp elég veszélyes volt. De azért megvoltak a magam módszerei. A legnagyobb szája

Howie Plotskynak, egy nagydarab, bunkó, sebhelyes arcú lengyelnek volt. Volt egy kis üzletem: a számokat a szelvényekkel együtt megszereztem és eladtam. Rengeteg különféle módon szereztem pénzt. Ismerkedni kell, hallgatni, és kapcsolatokat teremteni. Muszáj, ha az ember az utcán kurválkodik. Minden seggfej tudja, hogyan kell meghalni. Azt kell megtanulni, hogyan maradjunk életben, ugye értik, mire gondolok? Ezért aztán fizettem Ricky Brazzinak, a sulis legerősebb srácának tíz dolcsit, hogy tüntesse el Howie Plotsky száját. Tüntesd el, mondtam neki. Egy dollárt fizetek minden fogáért, amit elhozol nekem. Rico három, papírtörülközőbe csomagolt fogat hozott.

Két ujját kifecamította munka közben; önök is láthatják, mekkora bajba kerülhettem volna.

Az orvosin, miközben a magolós marhák a pincérkedés, nyakkendő-árusítás vagy padlótisztítás után hülyére tanulták magukat és vizsgák előtt kéz- és lábtörést kívántak egymásnak - nem szándékos szójáték, haha -, én vég nélkül tivornyáztam. Fogadtam focimeccseken, kosármecceken, és egy kicsit lobbiztam. Ápoltam a jó viszonyt a régi szomszédokkal. És remekül átvészeltem a sulit.

A kórházi szakosító tanfolyamig nem volt semmi probléma. New York egyik legnagyobb kórházában dolgoztam. Először csak üres receptek voltak. Eladtam egy tömbnyi, száz darab üres receptet az egyik szomszéd fickónak, ő pedig rájuk hamisította negyven-ötven különböző orvos nevét azokról az írásmintákról, amelyeket szintén én adtam el neki. A fickó az utcákat járva házalt az üres receptekkel, és darabjáért úgy tíz-húsz dollárt kért. A szípusok és a narkósok imádták.

Egy idő után rájöttem, mekkora fejetlenség uralkodik a kórház gyógyszerraktárában. Senki sem tudta, mit hoztak és mit vittek el. Voltak, akik kilószámra hordták el az anyagot. Én azonban nem. Én mindig óvatos voltam. És nem is kerültem bajba addig, amíg egyszer óvatlan nem lettem - és el nem hagyott a szerencsém. De akkor is a talpamra fogok esni. Mindig a talpamra esek.

Most nem tudok többet írni. A csuklóm elfáradt, a ceruza pedig már tompa. Egyébként fogalmam sincs, miért is érdekel ez az egész. Hamarosan úgylis fel fog venni egy hajó.

Január 27.

A hajó tegnap éjjel elsodródott, és a sziget északi oldalánál, a körülbelül háromméteres vízben elsüllyedt. Ki a fenét érdekel? Miután átvergődött a zátonyokon, az alja már úgylis olyan volt, mint egy svájci sajt. És különben is, már mindent elhoztam róla, amit érdemes volt. Van tizenhat liter vízem. Egy varrókészletem. Egy elsősegélydobozom. Ez a könyv pedig, amelybe most írok, eredetileg a mentőcsónak hajónaplója volt. Ez röhejes. Ki hallott már olyan mentőcsónakról, amelyen nincs semmi ÉLELEM? 1970. augusztus nyolcadikán történt az utolsó bejegyzés. Ó, igen, és van két késem is, az egyik tompa, a másik viszont eléggé éles. És van egy villa-kanál kombinációm is. Majd ezekkel eszem ma a vacsorámat. Sült követ. Haha. Na, de legalább ki tudtam hegyezni a ceruzámat.

Majd ha végre elmegyek erről a guanótól mocskos kőrakásról, a Paradise Lines Inc. utolsó fillérjét is elperelem. Ezért már érdemes élni. És én életben is maradok. Ki fogok mászni ebből. Ez kétségtelen. Ki fogok mászni ebből.

(később)

Amikor leltárt készítettem, elfelejtettem valamit: van két kiló tiszta heroinom is, ami úgy 350 000 dollárt ér New York utcáin. Itt viszont szart se. Hát nem röhejes? Haha!

Január 28.

Végre ettem valamit - ha ezt evésnek lehet nevezni. A sziget közepén leszállt egy sirály. Ott egy egész hegyre való kő van - és minden tiszta madárszar. Találtam egy követ, amin elég jó fogás esett, és olyan közel merészkedtem a sirályhoz, amennyire csak lehetett. Az csak állt ott, és bámult rám fényes fekete szemével. Csodálom, hogy a gyomrom korgása nem riasztotta el.

Akkora erővel dobtam el a követ, amekkorával csak bírtam, és eltaláltam a sirály oldalát. Hangosan vijjogni kezdett, és megpróbált elrepülni, de nem tudott, mert eltörtem a jobb szárnyát. Négykézláb mászva felkapaszkodtam a kőrakás tetejére, de a madár odébb ugrált. Fehér tollain vércseppek gyöngyöztek. A rohadék fogócskázott velem! A középső kőrakás túlsó oldalán a lábam beszorult két kő közé, és majdnem sikerült eltörnöm a bokámat.

Végül a sirály kezdett fáradni, és a sziget keleti oldalán el tudtam kapni. Megpróbált eleveickélni a vízig, hogy aztán elúszhasson. Sikerült elkapnom a farkát, mire megfordult és belém csípett. Egyik kezemmel megmarkoltam a jobb sorsra érdemes jószág lábát, a másikkal pedig a nyakát, és eltörtem. A csont roppanásának hangja igen nagy meglepéssel töltött el. Az ebéd találva! Ha! Ha!

Visszavitettem zsákmányomat a „táboromhoz”, de még mielőtt megkopasztottam és kibeleztem volna, alaposan kitisztogattam jóddal a sebet, amelyet a csőre ejtett rajtam. A madarak mindenféle baktériumok hordozói, és most a legkevesbé sincs szükségem fertőzésre.

A sirályoperáció simán ment. De megfőzni sajnos nem tudtam. A szigeten nincsen se növényzet, se uszadékfa, a hajó pedig már elsüllyedt. Így hát nyersen kellett megennem. A gyomrom azonnal vissza akarta küldeni a feladónak. Teljes mértékben megértettem, de ezt most nem engedhettem meg magamnak. Elkezdtem visszafelé számolni, és addig számoltam, amíg a hányinger el nem múlt. Ez a módszer szinte mindig működik.

Képzeljék csak el, az a rohadt madár először majdnem eltörte a bokámat, aztán meg belém csípett. Holnap elkapok egy másikat, és azt szörnyen meg fogom kínozni. Ez a mai kevéssel megúsza. Még most, írás közben is látom levágott fejét a homokban. Fekete szeme, még így, élettelenül is olyan, mintha engem gúnyolna.

Mekkora agya van egy sirálynak?

És vajon ehető?

Január 29.

Ma nem volt kaja. Leszállt ugyan egy sirály a kőrakás közelében, de el is repült, még mielőtt a közelébe lopózhattam volna; haha! Szakállt növesztek. Szörnyen visket. Ha az a sirály visszajön, elkapom, és kivájom a szemét, mielőtt kinyírom.

Pokolian jó sebész voltam, de szerintem ezt már mondtam. Aztán nagy csinnadrattával kirúgtak. Ez röhejes, de tényleg; mindenki lop, de amikor valakit rajtakapnak, mindenki olyan átkozottul álszent tud lenni. Én megúsztam, te meg baszd meg magad, Jack. Hippokratész és a hipokriták második esküje.

Bentlakó kórházi segédorvosként (akinek egyébként a hippokratészi eskü szerint jó szakembernek és egyben úriembernek kellene lennie, de el ne higgyék ezt a baromságot) eleget félreraktam ahhoz, hogy megnyissam a saját praxisomat a Park Avenue-n. Ami tőlem elég jónak számított; nekem ugyanis nem állt a hátam mögött gazdag apuci vagy köztisztelőben álló pártfogó, mint a legtöbb „kollégámnak”. Mire a névtáblám kikerült, apám már kilenc éve szegényes sírjában pihent. Anyám egy évvel azelőtt halt meg, hogy visszavonták az engedélyemet.

Jól szervezett hálózatot építettem ki. Fél tucat East Side-i gyógyszerésszel, két gyógyszerraktárral és legalább húsz másik orvossal álltam kapcsolatban. Betegeket küldtek hozzám, és én is küldtem másokhoz betegeket. Operáltam, aztán utókezelésként felírtam a megfelelő gyógyszereket. Nem minden műtét volt szükséges, de azért sosem operáltam a beteg akarata ellenére. És sosem történt olyan, hogy a beteg a receptre nézve azt mondta volna: „Ez nekem nem kell.” Nézzék: sokszor megesik, hogy valakinek 1965-ben méheltávolítása vagy 1970-ben részleges pajzsmirigygyulladás volt, és ha az ember hagyja, öt-tíz évvel később még mindig fájdalomcsillapítókat szed. Én néha hagytam. És tudják, nem én voltam az egyetlen. Ezek az emberek megengedhették maguknak ezt a szokást. Néhány betegnek alvászavarai voltak egy kisebb műtéti beavatkozás után. Vagy nem tudta beszerezni a diétás tablettáit. Vagy a Libriumot. Ezt mind meg lehetett oldani. Ha! Igen! Ha én nem intézem el nekik, megkapták volna valaki mástól.

Aztán egyszer csak az adóhatóság emberei megjelentek annál a málészájú Lowenthalnál. Meglengették előtte az öt év börtön lehetőségét, mire ő felköhögött fél tucat nevet. Az egyik az enyém volt. Egy ideig figyeltettek, és mire kijöttek hozzám, már öt évnél sokkal többet értem. Volt jó néhány ügyem, beleértve az üres recepteket, amit még akkor sem hagytam abba. Röhejes, de már nem is igazán volt szükségem rá, csak amolyan szokássá vált. Nehéz dolog lemondani egy kis mellékesről.

Nos, hát, ismertem bizonyos embereket. Megrántottam néhány kötelet. És vetettem néhány nevet a vérebe. Olyanokat azért nem adtam fel, akiket kedveltem. Akiket felnyomtam a szövetségiéknél, mind igazi rohadék volt.

Jézusom, de éhes vagyok.

Január 30.

Ma nincs sirály. Erről eszembe jutnak a környékünkön cirkáló kézi targoncákon lógó táblák: MA NINCS PARADICSOM. Kezemben az éles késsel derékig belegázoltam a vízbe. Négy órán keresztül tökéletesen mozdulatlanul álltam egy helyben a tűző napon. Kétszer is az ájulás kerülgetett, de elkezdtem visszafelé számolni, s elmúlt. Egyetlen halat sem láttam. Egyetlenegyét sem.

Január 31.

Kinyírtam egy újabb sirályt. Ugyanúgy, mint az első. Túlságosan éhes voltam ahhoz, hogy a magamnak tett szent fogadalmamhoz híven megkínózzam. Egyszerűen csak kibeleztem és megettem. A beleit kicsavartam, és azokat is megettem. Különös érzés, ahogy az ember élettereje

ugrásszerűen visszatér. Már éppen kezdtem megijedni. A nagy, központi kőrakás árnyékában heverve mintha hangokat hallottam volna. Az apámat. Az anyámat. A volt feleségemet. És a legszörnyűbb a Nagy Chink volt. Tőle vettem a heroint Saigonban. Pösze. Részleges farkastorok lehet az oka. - Gyerünk - szólt a hang a semmiből. - Rajta, fippanc egy kicit. Úgy nem érszed, milyen éhesz vagy. Codálatosz... - én viszont soha, semmilyen kábszert nem próbáltam, még altatót sem szedtem soha.

Az a málészájú Lowenthal öngyilkos lett, mondtam már? Felkötötte magát az egykori irodájában. Nagy szívességet tett a világnak.

Vissza akartam szerezni a névtáblámat. Néhányan azt állították, hogy ez nem lehetetlen - de rengeteg pénzbe kerül. Több kenőpénzről van szó, mint amiről valaha is álmodtam. Volt negyvenezer dollárom egy páncélszekrényben. Úgy döntöttem, megragadom a lehetőséget, és befektetem a pénzt. Megduplázom, esetleg megtriplázom.

Így hát meglátogattam Ronnie Hanellit. Ronnie és én az egyetemen együtt fociztunk, és amikor az öccse a belgyógyászat mellett döntött, segítettem neki. Ronnie jogi pályára ment, hát nem röhejes? Gyerekkorunkban, a téren ő volt Ronnie, a Végrehajtó, mert az összes foci- és hoki meccset ő vezette. Ha valakinek nem tetszett a döntése, választhatott: vagy befogta a száját, vagy megette a saját ujjait. A Puerto Ricó-iak Ronniewop-nak hívták. Micsoda szó. Ronniewop. Ettől mindig nagyon begurult. És ez a fickó egyetemre ment, ráadásul jogra, és elsőre átcusszant az államvizsgán. Aztán pedig irodát nyitott a régi környéken, pontosan a Fish Bowl bárral szemben. Ha becsukom a szemem, még most is látom, ahogy hófehér Continentaljával végighajt az utcán. A város legszemetesebb uzsorása.

Biztos voltam benne, hogy Ronnie-nak lesz valami ötlete a számomra. - Nagyon veszélyes dolog, de te mindig tudtál vigyázni magadra. És ha be tudod hozni az anyagot, bemutatlak néhány haveromnak. Az egyikük mellelleg képviselő.

Két nevet kaptam tőle. Az egyik Henry Li-Tsu, alias, Nagy Chink. A másik egy Solom Ngo nevű vietnami vegyész. Bizonyos összegért ellenőrzi Chink áruját. Chinkről ugyanis köztudott volt, hogy előszeretettel „viccel”. A „vicc” pedig nem más, mint hintőporral, lefolyótisztítóval vagy kukoricaliszttel teli műanyag zacskók. Ronnie szerint Li-Tsut egyszer majd a kis viccei viszik a sírba.

Február 1.

Erre jött egy repülő. Egyenesen átrepült a sziget fölött. Megpróbáltam felmászni a kőrakás tetejére és integetni. A lábam beszorult két kő közé. Pontosan ugyanott, mint azon a napon, amikor az első sirályt elkaptam. Eltörött a bokám. Nyílt törés. Puskalövésként hasított belém a hihetetlen fájdalom. Felsikoltottam, és elvesztettem az egyensúlyomat. Úgy hadonásztam, mint egy elmebeteg, végül azonban mégis leestem. Bevertem a fejem, és ekkor minden elsötétült. Csak alkonyatkor tértem magamhoz. A fejseb miatt vesztettem egy kis vért. A bokám akkorára dagadt, mint egy gumiabroncs, és mindemellett nagyon csúnyán le is égtem. Ha még egy órával tovább tűzött volna rám a nap, az egész testem felhólyagosodott volna.

Idevonszoltam magam, és egész múlt éjjel reszketve zokogtam a csalódottságtól. A fejseb nem sokkal a jobb halántékom fölött van. Fertőtlenítettem, és bekötöttem, amennyire tudtam. Nem mély a seb, és csak kisebb agyrázkódásom lett, a bokám viszont... nagyon ronda törés, kétszeres, sőt talán háromszoros.

Hogyan fogok így madarat?

Az a repülő biztosan a Callas túlélőit kereste. A nagy sötétségben és viharban a mentőcsónak biztosan kilométerekre sodródott az elsüllyedt hajótól. Az is lehet, hogy errefelé már nem is jönnek még egyszer.

Istenem, mennyire fáj a bokám.

Február 2.

A sziget rövid, fehér homokkal fedett, déli partszakaszán, ahol a mentőcsónak partra vetődött, készítettem egy feliratot. Az egész napom ráment. Közben többször is szünetet kellett tartanom és pihenni egy kicsit az árnyékban, de még így is kétszer elájultam. Nagyjából tíz kilót adtam le, főleg a vízvesztés miatt. Most viszont itt üldögélek, és nézem a három betűt, amelyen egész nap dolgoztam; egy méter magasan felhalmozott, sötét kövek a fehér homokon: SOS. Még egyszer nem fog itt hagyni egyetlen repülő sem.

Ha egyáltalán jön még erre repülő. A lábam folyamatosan lüktet. Még mindig fel van dagadva, és a törés környéke baljósan elszíneződött.

A kékülés pedig egyre terjed. Átkötöttem az ingemmel, jól elszorítottam, és ez valamennyire enyhítette a fájdalmat, ám az még így is éppen elég elviselhetetlen ahhoz, hogy előbb ájuljak el, minthogy elaludjak.

Komolyan fontolóra vettem, hogy esetleg amputálnom kell.

Február 3.

A dagadás és az elszíneződés egyre borzalmasabb. Várom holnapig. Ha a műtét szükségessé válik, azt hiszem, meg tudom csinálni. Van egy éles késem, és gyufám is a sterilizálásához, és a varródobozban van tű meg cérna. Az ingemből pedig lehet kötszer.

Sőt két kiló „fájdalomcsillapítóm” is van, bár ilyet még soha senkinek sem írtam fel. De szerintem ezt is beszédtek volna, ha hozzájutnak. Lefogadom. Azok a kék hajú öreg hölgyek még a Glade légrfrissítőt is beszippantanák, ha valaki azt mondaná nekik, hogy attól feldobódnak. Higgyék el!

Február 4.

Úgy döntöttem, amputálom a lábam. Már négy napja nem ettem. Ha tovább várok, fennáll a veszély, hogy a sokk és az éhség miatt a műtét kellős közepén elájulok és elvérzek. És akármilyen nyomorult vagyok is, még mindig élni akarok. Eszembe jutott, mit mondogatott mindig Mockridge, az anatómiatanárunk. Az öreg Mockie. Azt mondta, előbb vagy utóbb minden orvostanhallgató fejében megfordul a kérdés, hogy vajon mekkora sokk-traumát képes elviselni a páciens. És mutatópálcájával megütögette az emberi testet ábrázoló képet: a májat, a vesét, a szívet, a lépet és a beleket. Alapjában véve, uraim, a válasz mindig egy másik kérdés: Mennyire ragaszkodik a beteg az élethez?

Azt hiszem, végig tudom csinálni. Tényleg.

Most talán csak azért írok, hogy halogassam az elkerülhetetlent, de eszembe jutott, hogy még nem fejeztem be a történetet, hogy hogyan is kerültem ide. Úgy érzem, el kell varnom ezt a szálat, arra az esetre, ha az operáció nem sikerül. Csupán néhány percig tart, és biztosan lesz még elég fény a műtét befejezéséhez, mert Pulsar óráim szerint még csak reggel kilenc óra kilenc perc. Ha!

Turistaként repültem Saigonba. Furcsállják? Pedig egyáltalán nem az. Nixon háborúja ellenére még mindig ezrek utaznak oda évente. Sokan a roncs derbik és a kakasviadalkák miatt mennek.

Kínai barátomnál ott volt az áru. Elvittem Ngóhoz, aki szerint nagyon jó minőségű cucc. Elmesélte nekem, hogy úgy négy hónapja Li-Tsu eljátszotta egyik kis játékát, mire a felesége felrobbant, amikor elfordította Opelje indítókulcsát. Ngo azóta nincs vicces kedvében.

Három hetet töltöttem Saigonban, és egy kis tengerjáró hajóra, a Callas-m foglaltam jegyet vissza San Franciscóba. Az első kabinba. Az árut nem volt gond feljuttatni a fedélzetre, és egy kis pénzért Ngo azt is elintézte, hogy a két vámtisztviselő csak átfussa a bőröndjeimét. Az áru egy kezításkában volt, és azt meg sem nézték.

- Az USA vámján sokkal bonyolultabb lesz átjutni - mondta Ngo. - De ez már a maga gondja.

Nekem azonban eszem ágában sem volt átvinni az árut az USA vámján. Ronnie Hanelli szerzett egy bűvárt, aki háromezer dollárért elvégzi az igen trükkös melót. Úgy volt, hogy egy San Franciscó-i népszállón, a St. Regis Hotelben találkozom vele (ha jobban belegondolok, két nappal ezelőtt). A terv szerint az árut vízálló dobozba kellett volna tennem, amelynek a tetejéhez egy időzítőt meg egy csomag piros festéket erősítek. Kikötés előtt a bádogdobozt le kellett volna dobni a fedélzetről - de természetesen nem nekem.

Amikor a Callas elsüllyedt, éppen egy olyan szakács vagy utaskísérő után kutattam, akinél elkélne egy kis fizetés kiegészítés, és aki elég okos - vagy elég hülye - ahhoz, hogy utána befogja a száját.

Nem tudom, hogyan vagy miért történt. Vihar tombolt, de úgy tűnt, a hajó elég jól megbirkózik vele. Huszonharmadikán este nyolc körül valahol a fedélzet alatt robbanás történt. Ekkor én éppen a társalgóban voltam. A Callas szinte azonnal elkezdett az oldalára dőlni. A bal oldalára... „port”-nak hívják vagy „starboard”-nak?

Az emberek ordítoztak és összevissza rohanguáltak. A bárpultról üvegek potyogtak és törtek össze a padlón. Az egyik alsóbb szintről egy férfi botorkált fel; az inge összeégett, a bőre megpörkölődött. A hangszóró azt harsogta, hogy mindenki menjen ahhoz a mentőcsónakhoz, amelyhez az induláskor tartott kiképzés során beosztották. Az utasok azonban csak rohanguáltak oda-vissza. A többség meg sem jelent azon a mentőcsónakos kiképzésen. Én azonban még korán is érkeztem - az első sorban akartam lenni, tudják, hogy mindent jól lássak. Mindig nagyon odafigyelek, ha a saját bőrömről van szó.

Lementem luxuskabinomba, elővettem a heroinos zacskókat, és mindkét elülső zsebembe tettem egyet. Aztán elindultam a nyolcas mentőcsónakhoz.

Amikor a főfedélzetre vezető lépcsőn jártam, még két robbanás történt, és a hajó még jobban megdőlt.

Odafent hatalmas zűrzavar uralkodott. Egy nő kisbabájával a karjában visítva rohant el mellettem, csak szaladt le a csúszós, ferde fedélzeten. A combja a korlátnak ütdőtt, és átbukfencezett rajta. Mielőtt elvesztettem szem elől, kétszer átfordult a levegőben. Egy középkorú férfi a padlóra festett saktábla kellős közepén ülve a haját tépte. Egy fehér szakácsruhás férfi szörnyen összeégett arccal és kezekkel vakon botorkált, és azt ordította, „SEGÍTSÉG! NEM LÁTOK! SEGÍTSÉG! NEM LÁTOK SEMMIT!”.

A pánik teljes volt: úgy ragadt át az utasokról a legénységre, mint valami betegség. Ne felejtsek el, hogy az első robbanástól a Callas elsüllyedéséig legfeljebb húsz perc telt el. Néhány mentőcsónak tömve volt ordító utasokkal, míg mások teljesen üresek voltak. Az enyém, a hajó megdőlt oldalán, teljesen elhagyatott volt. Rajtam kívül csak egy pattanásos, sápadt tengerész volt ott.

- Tegyük vízre ezt a vén kurvát - mondta, és a szeme örülten forgott. - Ez a rohadt teknő egyenesen a tengerfenék felé tart.

A mentőcsónak működtetése nem igényel különösebb szaktudást, de a matróz olyan ideges volt, hogy teljesen összegubancolta a hajó kötélzetét. A csónak két métert zuhant, aztán csak lógott ott, az orra a tatnál fél méterrel lejjebb.

Éppen segíteni akartam, amikor a matróz kiabálni kezdett. Sikerült kibogoznia a csomót, de közben a keze beakadt. A kötélszál szaladt lefelé, és szinte füstölt a matróz nyitott tenyerén, lenyúzva róla a bőrt. Aztán átrántotta a szerencsétlent a hajókorláton.

Áthajítottam a kötéllétrát a korláton, lerohantam rajta, és lerángattam a mentőcsónakot az ereszkedő kötelekről. Aztán csak eveztem. Azelőtt is evezgettem néha, de csak úgy szórakozásból, amikor a barátaimnál nyaraltam. Most azonban az életemért eveztem. Tudtam, hogy ha nem kerülök elég messzire a haláltusáját vívó Callas-tól, lehúz magával a mélybe.

Öt perccel később a hajó el is süllyedt. Nem tudtam teljesen elmenekülni a szívó hatástól: már azért is örültem kellett eveznem, hogy egy helyben maradjak. Nagyon gyorsan elsüllyedt. Néhányan még ott lógtak a korláton, és ordítottak. Olyanok voltak, mint egy majomcsapat.

A vihar egyre hevesebben tombolt. Az egyik evezőt elveszítettem, a másikat viszont sikerült megtartanom. Az az éjszaka álomban telt. Először rendesen eveztem, aztán már csak vadul csapkodtam a vizet az evezővel, hogy a csónak orrát a következő feltorló hullámba irányítsam.

Huszonegyedikén, valamivel hajnal előtt a hullámok kezdtek erősödni mögöttem. A csónak szinte száguldott. Egyrészt rémisztő, másrészt viszont üdítő érzés volt. A mentőcsónak deszkapadrólja hirtelen kiszakadt, de még mielőtt elsüllyedt volna, fennakadt ezen az isten háta mögötti kőrakáson. Azt sem tudom, hol vagyok; halvány fogalmam sincs. A helyzet meghatározás sosem volt az erősségem, haha.

Azt viszont nagyon is jól tudom, hogy mit kell tennem. Talán ez lesz az utolsó bejegyzés, de én valahogy mégis úgy érzem, hogy sikerülni fog. Nekem eddig

is mindig minden sikerült, nem igaz? És manapság már tényleg csodákra képesek a művégtagokkal. Jól elleszek én egy lábbal is.

Ideje kipróbálni, hogy tényleg olyan jó vagyok-e, mint ahogy gondolom. Sok szerencsét.

Február 5.

Megcsináltam.

A fájdalomtól féltem a legjobban. Általában jól bírom a fájdalmat, de attól tartottam, hogy ilyen legyengült állapotban, az éhségtől és a kínlódástól esetleg elveszítem az eszméletemet, még mielőtt befejezném a műtétet.

A heroin viszont megoldotta a gondot.

Kinyitottam az egyik zacskót, és egy lapos kő felszínéről felszippantottam két egészséges adagot - először a jobb orrlyukon, aztán a balon. Olyan volt, mint valami csodálatosan bénító jég, amely lentről felfelé szétterjed az egész agyban. Amint tegnap befejeztem a naplóírást - háromnegyed tízkor -, rögtön szippantottam. Amikor legközelebb az órára néztem, az árnyékok már máshol álltak, és félig a napon feküdtem. 12.41 volt. Elbóbiskoltam. Álmaimban sem gondoltam volna, hogy ez ilyen csodálatos érzés, és nem értem, azelőtt miért voltam olyan elutasító. A fájdalom, a rettegés, a kín... minden eltűnik, és csak jó kis eufória marad.

Ilyen állapotban végeztem el a műtétet.

Persze szörnyen fáj, főleg a műtét elején. De a fájdalom fokozatosan kiszakadt belőlem, és mintha valaki más fájdalmává vált volna. Egy kicsit nyugtalanított a dolog, egyúttal viszont igen érdekesnek találtam. Értik, mire gondolok? Ha használtak már erős, morfin alapú drogot, akkor talán igen. Nem csupán enyhíti a fájdalmat. Valami teljesen különleges tudatállapotot hoz létre. Egyfajta belső békét. Most már megértem azokat, akik a rabjává válnak, bár ezt az eléggé erős kifejezést persze leginkább csak azok használják, akik még sosem próbálták.

Az operáció felénél jártam, amikor a fájdalom kezdett személyesebbé válni. Átcsaptak fölöttem a gyengeség hullámai. Vágyakozva néztem a nyitott, fehér poros zacskóra, de aztán, minden erőmet összeszedve levettem róla a szemem. Ha még egyet szippantok, biztosan elvérzek. Ezzel az erővel akár el is ájulhattam volna. Inkább elkezdtem száztól visszafelé számolni.

A vérvesztés volt a legkritikusabb tényező. Sebész lévén jól tudom, hogy ez életbevágóan fontos. Egyetlen cseppet sem szabad sürgősen kiontani. Ha a kórházban vérzik a beteg a műtét során, kap egy kis utánpótlást. Nekem viszont nincsenek ilyen készleteim. Ami kifolyik - és mire végeztem, a lábam alatt sötétlett a homok a vértől -, az már kárba vészett, és saját belső gyáramnak kell előteremtenie az utánpótlást. Nincsen érfogóm, vérzéscsillapító szereim vagy sebészfonalam.

Pontosan 12.45-kor kezdtem a műtétet. 1.50-kor fejeztem be, és azonnal ki is ütöttem magam egy, az elsőnél sokkal nagyobb adag heroinnal. Beszippantottam magam egy szürke, fájdalom nélküli világba, és közel öt órán át ott is maradtam. Amikor visszatértem, a nap már a nyugati látóhatáron járt, és aranyló hidat vert a kéklő Csendes-óceánra. Sosem láttam még ilyen gyönyörűt... az az egyetlen pillanat minden fájdalomért

kárpótolt. Egy órával később szívtam még egy kicsit, csak hogy tovább élvezhessem a naplementét.

Nem sokkal sötétedés után...

Én...

Várjunk csak. Mondtam már, hogy négy napja nem ettem? És hogy megfogytakozott életerőm feltöltésére csakis a saját testemtől várhattam segítséget? És nem hangsúlyoztam még éppen elégszer, hogy a túlélés az agy dolga? Igen, a felsőbbrendű agyé. Nem akarom tettemet azzal igazolni, hogy azt állítom, maguk is biztosan ugyanígy cselekedtek volna. Először is, nem lehet mindenki sebész. Még ha esetleg tudja is elméletben, hogyan történik egy amputáció, úgy elronthatja, hogy közben elvérzik. De még ha túlélné is a műtétet és az utána következő traumát, egyáltalán nem biztos, hogy eszébe jutna ez az ötlet. Mindegy. Senkinek sem kell tudnia róla. A sziget elhagyása előtt úgyis az lesz az utolsó cselekedetem, hogy ezt a naplót megsemmisítem.

Nagyon körültekintő voltam.

Alaposan megmostam, mielőtt megettem.

Február 7.

A csonk nagyon fáj - néha az elviselhetetlenségig kínoz. De azt hiszem, a gyógyulással járó, mélyen gyökerező viszketés még ennél is rosszabb. Ma délután eszembe jutottak a betegek, akik állandóan azt motyogták, hogy nem bírják elviselni a gyógyuló hús szörnyű, megvakarhatatlan viszketését. Én erre mosolyogva azt feleltem, hogy holnap sokkal jobban fogják érezni magukat, magamban viszont azt gondoltam, hogy egytől egyig mind hálátlan, nyafogó, nyámnyila alakok. Most már megértem őket. Néhányszor igen közel álltam ahhoz, hogy letépjem az ingemből készült kötést a csonkról, és csak vakarom és vakarom, az ujjamat beledugom a puha, friss húsba, kirángatom a kemény öltéseket, és hagyom, hogy a vér a homokra csöpögjön, bármit megteszek, bármit, csak hogy megszabaduljak ettől a borzalmas, őrlődő viszketéstől.

Ilyenkor mindig elkezdek száztól visszafelé számolni. És szippantok egy kis heroint.

Fogalmam sincs, mennyi drogot termeltem már a szervezetembe, azt viszont nagyon is jól tudom, hogy a műtét óta szinte folyamatosan „ki vagyok ütve”. Enyhíti az éhséget, tudják. Szinte észre sem veszem, hogy éhes vagyok. Gyengén, távolról érzem, hogy valami marja a gyomromat, de ez minden. Nem is kell foglalkozni vele. Mégis képtelen vagyok figyelmen kívül hagyni. A heroin kalóriaértéke ugyanis nem éppen a mérhető tartományban mozog. Végeztem egy próbát: ide-oda vonszoltam magam, hogy lemérjem az energiámat. Rohamosan fogyatkozik.

Édes Istenem, nagyon remélem, hogy nem, de... lehet, hogy újabb műtétre lesz szükség.

(később)

Újabb repülő húzott el fölöttem. Túl magasan volt ahhoz, hogy segíthessen rajtam; csak az égboltot végigkarcoló kondenzcsíkot láttam. De azért integettem. Integettem és ordítottam. Amikor pedig elment, zokogtam.

Be fog sötétedni, és semmit sem fogok látni. Étel. Különbőféle ételek jutottak az eszembe. Az anyám lasagnája. Fokhagymás kenyér. Csiga. Homár. Sült borda. Barackfagyi. Roston sült hús. A desszertként felszolgált hatalmas szelet süti és a házi készítésű vaníliafagylalt a Mother Crunch-ban, a First Avenue-n. Forró percc sült lazac sült szalonna ananászkarikákkal. Hagymakarikák. Hagymamártás burgonyachipsszel jéghideg tea hosszú-hosszú kortyokban sült krumpli az embernek csorog a nyála.

100,99,98,97,96,95,94

Istenem Istenem Istenem

Február 8.

Ma reggel újabb sirály szállt a kőrákásra. Nagy, hízott példány. A táborhelyemként kijelölt kő árnyékában üldögéltem, lábam bekötözött csonkja feltámasztva. Amint a sirály megjelent, azonnal nyáladzani kezdtem. Mint Pavlov kutyája. Megállíthatatlanul folyt a nyálam, mint egy kisbabának. Pont, mint egy kisbabának.

Felkaptam egy követ, amely éppen beleillett a markomba, és mászni kezdtem. A negyedik negyedben van. Én a harmadikban járok. Pinzetti dob (Pine, a fenébe is, Pine). Nem fűztem hozzá sok reményt. Biztos voltam benne, hogy elrepül. De meg kellett próbálnom. Ha elkaphatnék egy ilyen követ, pofátlan madarat, egy időre elhalaszthatnám a második műtétet. Csak másztam előre, közben levágott lábam csonkja neki-nekiütődött a köveknek, és a fájdalom villámcsapásként nyilallt végig egész testemen. Vártam, mikor kap szárnyra.

Ám a madár nem repült el. Csak lépdelt nagy peckesen a kőrákás tetején, és húsos mellét kidüllesztette, mint valami madártábornok, aki csapatszemlét tart. Néha rám pillantott csúnya kis fekete szemével, és ilyenkor én kővé dermedve elkezdtem száztól visszafelé számolni, amíg újra rájött a sétafikálhatnék. A gyomrom pedig szinte jéggé dermedt, amikor csak megmozdult a szárnya. Folyt a nyálam. Nem tehettem ellene semmit. Nyáladzottam, mint egy kisbaba.

Fogalmam sincs, meddig kerülgettem. Egy óráig? Kettőig? Minél közelebb értem, annál hevesebben vert a szívem, és annál finomabbnak tűnt a sirály. Mintha szándékosan ingerelt volna. Az volt az érzésem, hogy amint dobótávolságba érek, elrepül. Kezem-lábam remegni kezdett. A szám kiszáradt. A csonk vadul lüktetett. Így utólag azt mondanám, biztosan elvonási tüneteim voltak. De hát ilyen hamar? Még egy hete sincs, hogy használom az anyagot!

Mindegy. Szükségem van rá. Van még bőven; sőt rengeteg van. Ha később, amikor visszajutok az Államokba, elvonókúrára kell mennem, Kalifornia legjobb klinikájára fogok bejelentkezni, és mosolyogva fogom végigcsinálni. Most azonban, ugyebár, nem ez a legnagyobb gond.

Amikor végre már eléggé megközelítettem a madarat, egyszerűen nem akartam eldobni a követ. Egyszeriben örültem biztos voltam abban, hogy

elhibázom, és talán csak néhány centin fog múlni az egész. Közelebb kellett mennem. Még feljebb másztam a kőrakáson; a fejem hátravetve, a verejték pedig csak csorgott elgyötört, madárijesztőre hasonlító testemen. A fogaim elkezdtek rothadni, mondtam már? Ha babonás lennék, azt mondanám, azért, mert megettem...

Ha! De hát mindannyian tudjuk, hogy ez baromság, nem igaz?

Újra megálltam. Sokkal közelebb merészkedtem hozzá, mint a másik két sirályhoz. De még mindig nem tudtam rávenni magam, hogy megdobjam. Annyira szorongattam azt a követ, hogy az ujjaim megfájdultak, mégsem tudtam elhajítani. Mert tisztában voltam azzal, hogy mit jelent, ha elhibázom.

Az sem érdekel, ha az összes cuccot fel kell, használok! Az utolsó fillérjüket is elperelem! Egész hátralévő életemben, jómódban fogok élni! Egész hosszú, nagyon hosszú hátralévő életemben!

Talán oda is másztam volna egészen a madár mellé anélkül, hogy azt a követ elhajítom, ha végül fel nem repül. Felmásztam és megfojtottam volna. A sirály azonban szélesre tárta szárnyait és felszállt. Ordítva térdre ugrottam, és minden maradék erőmet összeszedve eldobtam a követ. És eltaláltam a rohadékot!

A madár fojtott vijjogással lepottyant a kőrakás túlsó oldalán. Összevissza motyogva és nevetgélve átmásztam a rakáson. Nem érdekelt az sem, hogy esetleg megütöm a lábam csonkját, és felnyílik a seb. A nagy sietségben elveszítettem az egyensúlyom, és bevertem a fejem, de ezt akkor észre sem vettem, pedig nagy ütés lehetett, mert később csúnyán feldagadt. Csak a sirályra tudtam gondolni, és arra, hogy milyen hihetetlenül szerencsés vagyok, hogy eltaláltam, még röptében is eltaláltam!

A sirály a kőrakás túloldalán evickélt törött szárnyával és vértől vörös hasával a víz felé. Olyan gyorsan másztam utána, amennyire csak bírtam, ő mégis gyorsabb volt. A kriplik futóversenyt rendeztek! Ha! Ha! El tudtam volna kapni - egyre fogyott közöttünk a távolság -, ha a kezeim nem hátráltatnak. Nagyon kell vigyáznom a kezeimre. Még szükségem lehet rájuk. Azonban minden óvatosságom ellenére mindkét tenyeremet felsértettem, mire a keskeny, félhold alakú partra értem, Pulsar órák számlapja pedig eltört, amikor nekiütődött egy kőnek.

A sirály undorítóan vijjogva a vízbe csobbant, én pedig utánakaptam. A farktollait sikerült megragadnom, de azok a markomban maradtak. Aztán fejjel előre a vízbe estem, a gégém telement vízzel, mire szipogni és fuldokolni kezdtem.

De én csak másztam tovább. Még úszni is megpróbáltam. A kötés lejött a lábamról. Süllyedni kezdtem. Épphogy csak sikerült visszaevickélnem a partra. Egész testemben remegtem a kimerültségtől, és teljesen elgyötört a fájdalom. Zokogva és üvöltözve átkoztam a sirályt, amely még sokáig lebegett a víz színén, és egyre messzebb sodródott. Emlékszem, még könyörögtem is neki, hogy jöjjön vissza. De amikor a zátonyokon túlra sodródott, szerintem már nem élt. Ez nem igazság.

Majdnem egy órába telt visszamásznom a táborhelyemre. Hatalmas mennyiségű heroint szippantottam fel, mégis kínozott a keserűség és a harag.

Ha nem kaphattam el, miért kellett így megkínoznia engem? Miért nem repült el rögtön az elején?

Február 9.

Levágтам a bal lábam is. A nadrágommal kötöttem át a sebet. Különös. A műtét közben végig folyt a nyálam. A nyááááalam. Pontosan úgy, mint amikor megláttam a sirályt. Nem tehettem ellene semmit. De minden erőmet összeszedve kényszerítettem magam, hogy megvárjam a sötétedést. Egyre csak számoltam visszafelé száztól... hússzor-harmincszor egymás után! Ha! Ha! Aztán...

Egyfolytában azt mondogattam magamnak, hogy: Hideg sült hús. Hideg sült hús. Hideg sült hús.

Február 11. (?)

Az elmúlt két nap végig szakadt az eső. És tombolt a szél. Sikerült elmozdítanom annyi követ a sziget közepén tornyosuló rakásból, hogy valami vackot csináljak magamnak. Találtam egy aprócska pókot. Lecsaptam rá, még mielőtt el tudott volna menekülni, és megettem. Nagyon jó volt. Lédús. Eszembe jutott, hogy a fölöttem lévő kövek akár rám is zuhanhatnak, és élve eltemethetnek. De nem rendített meg különösebben a dolog.

A vihar alatt végig be voltam löve. Az is lehet, hogy három napig tartott, és nem kettőig. Vagy talán csak egyetlen nap volt. De úgy rémlik, kétszer sötétedett be. Imádok szippantani. Minden fájdalom és viszketés megszűnik olyankor. Tudom, hogy túl fogom élni. Az lehetetlen, hogy az ember a nagy semmiért menjen keresztül ennyi szörnyűségen.

Eszembe jutott az a mélynövésű pap, aki gyerekkoromban a Szent Család Felekezetnél szolgált, és előszeretettel prédikált a pokolról és a halálos bűnökről. Ez a téma volt a vesszőparipája. Azt mondta, a végzet előtt nincs menekvés. Múlt éjjel vele álmodtam, Hailley atyával. Ott állt előttem fekete klepetusában, whiskytől vörös orrával, és a mutatóujját rázva megrótt: „Ejnye, ejnye, szégyeld magad, Richard Pinzetti... halálos bűnt követtél el... a pokolra jutsz, fiam...elkárhozol...”

Erre kiröhögtem. Ha ez a sziget nem maga a pokol, akkor mi? És az egyetlen halálos bűn az, ha az ember feladja.

Legtöbbször nem is vagyok magamnál; a nap többi részében pedig elviselhetetlenül viszketnek a csonkjaim, és fájnak a nedvességtől.

De nem adom fel. Esküszöm. Nem lehet, hogy mindez a semmiért volt.

Február 12.

Végre újra előbújt a nap. Csodálatos idő van. Remélem, otthon mindenkinek befagy a segge.

Ma egész jó napom volt, már amennyire ezen a szigeten jó lehet egy nap. A láz, amely a vihar alatt teljesen ledöntött a lábamról, csillapodott. Amikor előmászтам a vackomból, gyenge voltam és remegtem, de most, miután két-három órát feküdtem a forró homokon a napsütésben, kezdem szinte ismét emberi lénynek érezni magam.

Átmásztam a sziget déli oldalára. A vihar partra sodort néhány uszadék fát, köztük néhai mentőcsónakom több deszkáját is. Volt rajtuk egy kis moszat és hínár. Mind megettem. Szörnyű íze volt. Mintha műanyag fürdőszobafüggönyt rágcáltam volna. Ma délután mégis sokkal erősebbnek éreztem magam.

Olyan messzire vonszoltam a deszkákat a víztől, amennyire csak tudtam. Kiszáritom őket. Még mindig van egy egész doboz vízálló gyufám. Ha hamarosan erre jön valaki, jelzőtüzet gyújtok. Ha nem, akkor főzőtüzet. Most pedig szippantok egy kicsit.

Február 13.

Találtam egy rákot. Kinyírtam, és kis lángon megsütöttem. Ma este szinte újra képes lennék hinni Istenben.

Febr. 14.

Csak ma reggel vettem észre, hogy a vihar szinte teljesen szétrombolta kövekből kirakott SOS-jelzésemet. De a viharnek már vége...három napja? Tényleg ennyire be lettem volna lőve? Oda kell figyelnem. Csökkentenem kell az adagot. Mi van, ha erre járt egy hajó, míg én ki voltam ütve?

Újra összeraktam a betűket. Majdnem az egész napom ráment, most pedig nagyon kimerült vagyok. Rákok után kutattam ott, ahol az első is találtam. Semmi. Az SOS-jelzés reparálása közben elvágtam mindkét kezem, de kimerültségem ellenére azonnal fertőtlenítettem őket egy kis jóddal. Vigyáznom kell a kezemre. Ez mindennél fontosabb.

Febr. 15.

Egy sirály szállt a kőrakás tetejére. Még mielőtt megközelíthettem volna, elrepült. A pokolba kívántam. Ott aztán az örökkévalóságig csipkedheti Hailley atya apró, vérekes szemeit.

Ha! Ha!

Ha! Ha!

Ha!

Febr. 17. (?)

Levágtam térdnél a jobb lábamat. Nagyon sok vért vesztettem. A fájdalom pedig még a heroin ellenére is kibírhatatlan. A gyengébbek már belehaltak volna. Hadd válaszoljak egy másik kérdéssel: Mennyire akar a beteg életben maradni? Mennyire ragaszkodik az élethez?

Mindkét kezem remeg. Ha cserbenhagynak, végem van. Semmi joguk arra, hogy cserbenhagyanak. A lehető legkevesebb joguk sincs erre. Egész életemben a legnagyobb gondoskodással vigyáztam rájuk. Kényeztettem őket. Ajánlom, hogy ne hagyjanak cserben. Különben nagyon megbánják.

De legalább nem vagyok éhes.

A mentőcsónak egyik deszkája közepén tört el, és hegyes volt a vége. Ezt használtam. Közben csöpögött a nyálam, de sikerült rávennem magam, hogy várjak. Aztán eszembe jutott... Istenem, micsoda hússütéseket rendeztünk Will Hammersmith Long Island-i nyaralójának udvarán! Akkora grillje van, hogy egy egész disznót meg lehetne sütni rajta. Nagy pohár itallal a kezünkben

üldögéltünk alkonyatkor a teraszon, és különféle sebészeti technikákról, a golfról vagy valami hasonlóról beszélgettünk. A szellő pedig felénk sodorta a sült disznóhús ínycsiklandó illatát. Iskarióti Júdásra, a sült disznóhús ínycsiklandó illatát.

Febr?

A másik lábam is levágtam térdből. Egész nap álmos voltam. „Doktor úr, kérem, feltétlenül szükséges volt ez a műtét?” Haha. A kezeim úgy remegnek, mint egy öregembernek. Gyűlölöm őket. Vér van a körmeim alatt. Hegek. Emlékeznek arra a bábura, amit az orvosin mutogatnak? Arra, amelyiknek átlátszó a hasa. Na, most pontosan úgy érzem magam. De nem akarom látni. Se így, se úgy. Emlékszem, ez Dom szavajárása volt. Hiway Outlaws feliratos dzsekijében odalibbent az ember elé az utcasarkon, és ha valaki megkérdezte tőle, hogy jön ki a csajjal, mindig azt felelte, hogy se így, se úgy. Hű. A jó öreg Dom. Bárcsak ott maradtam volna a régi környéken. Ez hatalmas nagy szívás, ahogy Dom mondaná. Haha.

De biztos vagyok abban, hogy a megfelelő terápiával és protézissel pontosan olyan jók lesznek a lábaim, mint új korukban. És akkor akár vissza is jöhetek erre a szigetre, és elmondhatom mindenkinek, hogy: „Ez. Az ahol. Mindez. Történt.”

Hahaha!

Február 23. (?)

Találtam egy döglött halat. Meg volt rohadva és bűzlött. Megettem. Majdnem elhántam magam, de ezt a luxust nem engedhettem meg magamnak. Túl fogom élni. Csodálatosan kiütöttem magam, naplementék.

Február

Nem merem megtenni, pedig muszáj. De hogyan szorítsam el a combomban lévő artériát ott fenn? Ott olyan vastag, mint egy kibaszott fatörzs.

Pedig valahogy muszáj lesz megoldanom. Bejelöltem a vágás helyét a combhajlatnál, ott, ahol még jó húsos. Ezzel a ceruzával.

Bárcsak abba tudnám hagyni a nyáladzást.

Fe

Meg... érdekelsz... egy kis szünetet ma... tehátát... kelj fel és menj el... a McDonald'sba... két marhahúsos pástétom... ínycsosz... saláta... savanyúság... hagyma... mindez egy... szezámmagos zsemleiben. Láá... lááláá... tamtaram...

Febba

Megnéztem az arcom a víz tükrében. Csupán egy bőrrel fedett koponya. Megőrültem már? Minden bizonnyal. Szörnyeteg vagyok, egy igazi torzszülött. Ágyéktól lefelé semmi sem maradt belőlem. Torzszülött vagyok. Egy torzóhoz nőtt fej, amely a könyökén csúszva vonszolja magát a homokban. Egy rák.

Egy betépett rák. Ugye, ez az éppen aktuális kifejezés? Hé, ember, csak egy szegény, szerencsétlen, betépett rák vagyok, dobjon már meg egy tízessel!
Hahahaha

Azt mondják, az ember az, amit megeszik. Hát, ha ez így van, ÉN EGY CSEPPET SEM VÁLTOZTAM! Édes Istenem sokk-trauma sokk-trauma NINCS IS OLYAN HOGY SOKK-TRAUMA.

HA

Fe/40?

Az apámmal álmodtam. Amikor részeg volt, elfelejtett angolul. Nem mintha úgy egyébként lett volna bármi, meghallgatásra érdemes mondanivalója. Kibaszott alkesz. Annyira örültem, amikor végre kikerültem a házadból papa te kibaszott zsírdísznó alkesz semmi nulla zéró. Sikerült. Eltávolodtam tőled, nem igaz? És a kezemen jártam.

De már nem maradt semmi, amit levághatnának. Tegnap levágtam a fülcimpáimat a bal kéz mossa, a jobb a bal kéz nem tudja, mit csinál, a jobb egy krumpli két krumpli három krumpli négy van hűtőszekrényünk, hahaha.

Kit érdekel, ez a kéz vagy a másik, jó étel jó hús jó Isten falatozzunk.

Női ujjak pontosan olyan ízük van, mint a női ujjaknak

Otto Bácsi Kocsija

Nagy megkönnyebbülés leírni.

Azóta, hogy Otto bácsikámat holtan találtam, nem alszom jól, néha pedig egészen komolyan elgondolkozom azon, hogy talán megőrültem - vagy meg fogok őrülni. Bizonyos szempontból az egész sokkal irgalmasabb volna, ha az a bizonyos tárgy nem lenne itt a dolgozószobámban, ahol, ha akarom, bármikor nézegethetem, vagy felemelhetem és érezhetem a súlyát. Nem akarom; nem akarom megérinteni azt az ízét. Néha mégis megteszem.

Ha nem hoztam volna el, amikor kimenekültem a kis egyszobás házból, talán megpróbálhatnám meggyőzni magam, hogy az egész csak hallucináció volt - egy túlhajtott és túl sok ingert kapó agy képzelgése. De a tárgy itt van. Súly van. Érezni a súlyát, ha az ember felemeli.

Ez az egész megtörtént.

Akivel nem történt valami hasonló, nem fogja elhinni, amit ebben az emlékiratban olvas. Arra jöttem rá, hogy az önök hite és az én megkönnyebbülésem kölcsönösen kizárják egymást, de így is boldogan elmesélem az eseményeket. Higgyenek, amit akarnak.

Minden szörnyűségről szóló történetnek van eredete vagy rejtélye. Az én történetemnek mindkettő van. Hadd kezdjem az eredettel - azzal, hogy elmesélem, hogy Otto bácsikám, aki Castle megyében gazdag embernek számított, hogyan töltötte élete utolsó húsz évét egészen véletlenül egy gáz és víz nélküli, egy kisváros mellékútja mellett épült, egyszobás házikóban.

Otto 1905-ben született, az öt Schenck gyermek legidősebbikeként. Apám volt a legfiatalabb, 1920-ban született. Apám gyerekei közül én vagyok a

legfiatalabb, 1955-ben születtem, Otto bácsi tehát mindig is nagyon öregnek tűnt nekem.

Mint a szorgalmas németek általában, nagyapám és nagyanyám egy kisebb vagyonnal érkezett Amerikába. Derryben telepedtek le, a faipar miatt, amihez nagyapám valamelyest értett. Sokat dolgozott, és a gyerekei kényelmes környezetbe születtek.

Nagyapám 1925-ben meghalt. Az akkor húszéves Otto bácsi volt az egyetlen gyerek, aki teljes örökséget kapott. Castle Rockba költözött, és ingatlanspekulációkba kezdett. Az elkövetkező öt évben a fa és a föld igen sok pénzt hozott neki. Vett egy nagy házat Castle Hillben, szolgálói is voltak, és fiatal, viszonylag jóképű (a „viszonylag” módosító szót azért használom, mert szemüveget viselt), és kivételesen partiképes agglegényként élvezte az életet. Senki sem tartotta furcsának. Az csak később következett.

A '29-es válság őt is keményen sújtotta - nem annyira, mint másokat, de a válság, az mégiscsak válság. 1933-ig nem vált meg nagy Castle Hill-i házából, aztán mégis eladta, mert egy nagy erdőterület jelent meg a piacon, amelyet kényszerből nagyon olcsón kínáltak. Otto bácsi pedig mindenáron meg akarta venni. Ez a föld a New England-i Papírgyáré volt.

A New England-i Papírgyár ma is létezik, és ha részvényeket akar venni, csak ajánlani tudom. 1933-ban viszont a cég hatalmas földterületeket árusított ki, mert ez volt az utolsó esély, hogy valahogy a felszínen maradjon.

Hogy mekkora földet szerzett nagybátyám a szerződéssel? Az eredeti, mesés okirat elveszett, és a vélemények eltérőek... de abban mindenki egyetért, hogy több mint tizenhatmillió négyzetméter volt. Az erdő legnagyobb része Castle Rock környékén terült el, de egészen Waterfordig és Harlowig elnyúlt. Amikor a szerződés megkötetett, a Papírgyár úgy két dollár ötven centet kért négyezer négyzetméterért...ha a vevő az egészet megveszi.

A teljes vételár tízezer dollár körül volt. Mivel Otto bácsinak ez az összeg nem állt rendelkezésére, keresett magának egy társat - egy George McCutcheon nevű jenkít. A New England-iek nyilván ismerik a Schenck és McCutcheon nevet; a céget már régen eladták, de még mindig vagy negyven New England-i városban vannak Schenck- és McCutcheon-vasáruboltok, Central Fallstól Derryig pedig Schenck- és McCutcheon-fatelepek.

McCutcheon természetes, nagy, fekete szakállú férfi volt. Otto bácsikámhoz hasonlóan szemüveget viselt, és ő is örökölt egy kisebb összeget. Egészen tűrhető összeg lehetett, mert együtt minden további nélkül meg tudták venni azt a földet. Mindketten nagy zsiványok voltak, így eléggé jól ment nekik. Huszonkét évig voltak partnerek - mellel addig az évig, amikor én megszülettem -, és csakis a jómódot ismerték.

De minden a tizenhatmillió négyzetméteres földterület megvásárlásával kezdődött. McCutcheon teherautójával járták be újdonsült birtokukat. Erdei utakon és favágó utakon döcögtek. Felváltva vezettek, és jobbára első sebességben küzdöttek át magukat a töltéseken és vízmosásokon. Két fiatal férfiból a nagy gazdasági világválság sötét mélységeiben egy csapásra New England-i földbáró lett.

Nem tudom, hol szerezte McCutcheon azt az autót. Egy Cresswell volt, már ha ez számít valamit - ezt a típust már nem gyártják. Hatalmas vezetőfülkéjét rikító pirosra festették, és széles oldala volt. Gyújtáskapcsolóval indult, de ha netán bedöglött, kurbli is volt rajta - bár ez könnyedén eltörhette az ember vállát, ha nem vigyázott. A hat méter hosszú platónak magas oldalai voltak, de én legjobban az autó orrára emlékszem. A vezetőfülkéhez hasonlóan vörösen virított, mint a vér. A motort két oldalról acélpanelek védték. A hűtőrács pedig egy felnőtt mellkasának magasságában volt. Hatalmas, randa izé volt.

Egy nap, 1953-ban, McCutcheon és Otto bácsi a Black Henry úton kocsikáztak, és Otto bácsi saját bevallása szerint mindketten „picsa részegek” voltak. A bácsikám visszakapcsolt egyesbe, hogy fel tudjanak kapaszkodni a Trinity-hegyre. Azzal nem is volt gond, de mivel taj részeg volt, nem jutott eszébe, hogy az emelkedő túloldalán lefelé gurulva újra nagyobb sebességbe váltsa. A Cresswell fáradt, öreg motorja túlmelegedett. Se Otto bácsi, se McCutcheon nem vette észre, hogy a mutató áthalad a számlap jobb oldalán lévő vörös jelen. A hegy lábánál aztán nagy robbanás történt, és a motorház kétoldalt felhajtható teteje egy vörös sárkány szárnyaiként pattant fel. A hűtőrács rakétaként repült a nyári ég felé. Hatalmas adag gőz szállt fel. Az olaj kőolajforrásként tört fel, és teljesen ellepte a szélvédőt. Otto bácsi a fékbe taposott, de a Cresswellnek akkor már úgy egy éve meg volt az a rossz szokása, hogy engedte a fékfolyadékot, így a pedál egyszerűen a padlóba süllyedt. Otto bácsi semmit sem látott, így letért az útról, és átment egy árkon. Ha a Cresswell ekkor leáll, még mindig nem lett volna nagy baj. A motor azonban tovább járt, és a július negyedikéi petárdákhoz hasonlóan kilőtt először egy, aztán még két dugattyút. Az egyik éppen az Otto bácsi oldalán lévő, kinyílt ajtón keresztül zúgott el. Olyan nagy lyukat hagyott maga után, hogy az ember ökle belefért volna. Végül egy, augusztusi aranyvesszővel teli mezőn álltak meg, ahonnan csodálatos kilátás nyílt volna a White-hegységre, ha a szélvédőt nem borítja Diamond Gem motorolaj.

Ez volt McCutcheon Cresswelljének utolsó útja; többé nem mozdult arról a mezőről. Nem mintha a föld tulajdonosa ezt nehezményezte volna: természetesen ők ketten voltak a terület tulajdonosai. A két férfi az események hatására meglehetősen kijózanodott, és kiszálltak az autóból, hogy szemügyre vegyék a károkat. Egyikük sem volt autószerelő, de nem kellett nagy szakértelem, hogy megállapítsák: a seb halálos. Ott bácsit ez mélységesen lesújtotta - legalábbis ezt mondta apámnak -, és felajánlotta, hogy megfizeti az autóban esett kárt. George McCutcheon azt felelte, ne legyen bolond. McCutcheon szinte önkívületi állapotba esett. A mezőre és a hegyekre nyíló kilátást megpillantva úgy döntött, hogy ez az a hely, ahol öreg napjaira házat épít. Olyan hangon tudatta ezt Otto bácsival, amelyet az ember általában hittérítő körutakra tartogat. Visszasétáltak az útra, és a Cushman Pékség véletlenül éppen arra járó autója visszavitte őket Castle Rockba. McCutcheon azt mondta apámnak, hogy ez Isten műve volt - a tökéletes helyet kereste, és az mindvégig ott volt az orra előtt, egy mezőn, amely mellett hetente háromszor-négyszer elmentek, de még csak rá sem pillantottak. Isten műve, hajtogatta McCutcheon, és ekkor még nem

tudhatta, hogy két évvel később azon a mezőn fog meghalni a saját autója orra alatt - amely a halála után Otto bácsié lett.

McCutcheon hívta Billy Doddot, és a Cresswellt az úttal szembe fordította. Azt mondta, azért, hogy lássa, amikor csak arra jár, és hogy tudja, hová kell ásatni a pincét, miután Dodd már örökre elvontatta. McCutcheon néha kissé érzélgős volt, de sosem engedte volna, hogy az érzelmek a pénzcsinálás útjába álljanak. Amikor egy Baker nevű favágó egy évvel később felajánlotta, hogy gumival, mindennel együtt megveszi a Cresswell kerekeit, mert pontosan ekkorák kellene az ő járgányára is, McCutcheon úgy bezsebelte érte a húsz dollárt, mint a villám. Ne feledjék, hogy ez az ember akkor már milliomos volt. És azt is megmondta Bakernek, hogy a kerekek levétele után jó sok mindent tegyen az autó alá, mert nem akarja, hogy régi, elhagyatott roncsnak tűnjön, amely szénába, réti komócsinba és aranyvesszőbe süllyedve csücsül a mezőn. Baker így is tett. Egy évvel később azonban a Cresswell lecsusszant a támaszként alátett téglákról, és halálra gázolta McCutcheont. Az öregek nagy élvezettel mesélik a történetet, és mindig azzal fejezik be, hogy remélik, az öreg Georgie McCutcheon kiélvezte azt a húsz dollárt, amit a kerekekért kapott.

Castle Rockban nőttem fel. Amikor megszülettem, apám már majdnem tíz éve a Schenck és McCutcheonnál dolgozott. Az autó, amely McCutcheon minden egyéb tulajdonával együtt Otto bácsié lett, életem fontos állomásává vált. Anyám mindig a Warrennél vásárolt, Bridgtonban, ahová a Black Henry úton lehetett eljutni. Tehát amikor csak vásárolni mentünk, láttam azt az autót: ott állt a mezőn, a háttérben pedig ott volt a White-hegység. Már nem volt kiékelve - Otto bácsi azt mondta, nincs szükség több balesetre -, de egy térdnadrágos kislánknak már a szörnyű történet is elég volt ahhoz, hogy megborzzongjon.

A kocsi ott állt nyáron, ősszel, amikor a mezőt három oldalról körülölelő tölgyek és szilfák fáklyaként izzanak, és télen, amikor a hó néha teljesen belepte bogárszemszerű lámpáit, amitől úgy nézett ki, mint egy fehér futóhomokban vergődő masztodon, és tavasszal is, amikor a mező ingoványosra vált a márciusi sártól, és az ember azon tűnődött, vajon az autó miért nem süllyedt még bele a földbe. Ha nem lett volna alatta az a jó maine-i kőréteg, ez talán meg is történt volna. Az autó évről évre, évszokról évszakra ott volt.

Egyszer még ültem is benne. Apám egy nap, amikor éppen a fryeburgi vásárba tartottunk, az út szélére húzódott, majd kézen fogva a mezőre vezetett. Azt hiszem, 1960 vagy 1961 lehetett. Félttem attól az autótól. Én is hallottam, hogyan csúszott előre és ütötte el nagybátyám üzlettársát. A borbélynál csendben üldögélve, mint egy kisegér, elbújva egy Life magazin mögött, amelyet még nem is tudtam elolvasni, hallgattam a férfiakat, amint a balesetről beszélgetnek, és hogy remélik, az öreg Georgie kiélvezte azt a húsz dollárt. Egyikük - talán Billy Dodd, az őült Frank apja - azt mondta, McCutcheon úgy nézett ki, mint egy „tök, amelyet kilapítottak a traktor kerekei”. Ez hónapokig kísértett gondolataimban...apám persze minderről nem tudott.

Apám azt hitte, biztosan szeretnék beleülni annak az öreg autónak a vezetőfülkéjébe; látta, hogyan bámulom, amikor elmegyünk mellette, és szerintem rettegésemet tévesen csodálatnak vélte.

Emlékszem, hogy az aranyvessző rikító sárgáját eltompította az októberi hűvösség. Emlékszem a levegő kicsit keserű, kicsit csípős, szürke ízére, és a halott fű ezüstös csillogására. Emlékszem lépteink susogására. De legjobban az autóra emlékszem, ahogy felderengett előttünk, majd egyre nagyobb lett: hűtőrácsa milliányi foggal vicsorgott, teste vérvörös volt, szélvédője pedig vakcin meredt ránk. Emlékszem, ahogy apám a kezét a hónom alá dugva a vezetőfülkébe emelt, olyan hullámban söpört át rajtam a rettegés, amely még a levegő ízénél is hidegebb és szürkébb volt. Azt mondta: „Irány Portland, Quentin... indíts!” Emlékszem, amint a szellő végigsúrolta az arcomat, ahogy apám egyre emelt, aztán a levegő tiszta ízét felváltotta az ősrégi Diamond Gem olaj, repedezett bőr, egérürülék és... esküszöm... a vér szaga. Emlékszem, mint próbáltam visszafojtani a sírást, ahogy apám vigyorogva nézett rám, és meg volt győződve arról, hogy pokoli nagy izgalmat szerez nekem (és igaz is volt, csak éppen nem úgy, ahogyan ő gondolta). Tökéletesen biztos voltam benne, hogy el fog menni, vagy legalábbis hátat fordít, és akkor az autó egyszerűen felfal engem - élve felfal. És valami szétrágott, törött mócsingot fog kiköpni... mint ami felrobbant. Mint egy tök, amelyet kilapítottak a traktor kerekei.

Sírva fakadtam, és apám, a világ legjobb embere, kivett az autóból, s nyugtatgatva visszavitt a kocsinkhoz.

A karjaiba kapott, én pedig csak néztem a mezőn álló, egyre zsugorodó autót, hatalmas hűtőrácsa halványan derengett, a sötét, kerek lyuk pedig, ahol a kurbinak kellett volna lennie, olyan volt, mint egy borzalmasan rossz helyen lévő szemgödör. El akartam mondani apámnak, hogy vérszagot éreztem, és azért sírtam el magam. De nem tudtam, hogyan mondjam el. Biztosan nem hitt volna nekem.

Ötévesen, amikor még hittem a Télapóban és a Fogtündérben, úgy gondoltam, hogy a szörnyű rettegés, amely elöntött, amikor apám az autó vezetőfülkéjébe emelt, az autóból jött. Huszonkét évembe került, hogy meggyőzzem magam arról: nem a Cresswell ölte meg George McCutcheont. Hanem Otto bácsikám.

A Cresswell fontos határkő volt az életemben, de tulajdonképpen hozzátartozott az egész környék életéhez. Az ember úgy magyarázta el a Bridgtonból Castle Rockba vezető utat, hogy a bal oldalán van egy nagy, öreg, vörös autó a fűbe süppedve, úgy öt kilométerre azután, hogy lekanyarodunk a 11-esről. Gyakran láthattunk turistákat, akik az útpadkán megállva (és néha beragadva, ami mindig általános nevetést eredményezett). Otto bácsi autójának megkapó látványával az előtérben fényképeket készítenek a White-hegységről - apám a Cresswellt sokáig a „Trinity-hegy turistalátványosságá"- nak hívta, de aztán abbahagyta. Otto bácsi megszállottsága ugyanis már túlságosan elmélyült ahhoz, hogy ez vicces legyen.

Ennyit az eredetről. Most pedig következzen a titok. Az egyetlen dolog, amiben teljesen biztos vagyok, hogy megölte McCutcheont. „Szétlapította,

mint egy tököt", mondták a borbélyüzlet bölcsei. Egyikük hozzátette: „Fogadok, hogy az autó előtt térdelve imádkozott, mint azok a háj pacni arabok Allahhoz. Szinte látom magam előtt. Ingerültek voltak mindketten, tudják. Csak nézzék meg, hogy végezte Otto Schenck, ha nem hisznek nekem. Az út másik oldalán, abban a kis házban, amiről azt hitte, hogy a város majd elfogadja és iskolát csinál belőle. Annyi agya sincs, mint egy galandféregnek."

Mindezt bólogatás és bölcs tekintetek fogadták, mert akkorra Otto bácsit már igen furának tartották - ő, de még mennyire! -, de a borbélyüzlet bölcsei közül senki nem tartotta ezt a hasonlatot - mármint hogy McCutcheon az autó előtt térdel, „mint azok a háj pacni arabok, ahogy Allahhoz imádkoznak” - gyanúsnak vagy furcsának.

Egy kisvárosban mindig nagy port kavar a pletyka; már a leggyengébb bizonyítékok és a legmesszemenőbb következtetések alapján is tolvajnak, házasságtörőnek, orvvadásznak vagy csalónak kiáltják ki az embert. Szerintem sok esetben az egészet nem más indítja el, mint az unalom. És talán csak az különbözteti meg az aljasságtól - ahogyan Nathaniel Hawthorne-től kezdve egészen Grace Metaliousig a legtöbb író ábrázolta a kisvárosokat -, hogy az ikertelefonokból, a zöldségestől és a borbélytól származó legtöbb pletyka különös módon gyermeteg. Mintha ezek az emberek mindenhol aljasságot és sekélyességet lámnának, és ha nincs, akkor kitalálnak, az igazi és tudatos gonoszsgot viszont képtelenek felfogni, még akkor is, ha az orruk előtt lebeg, mint egy varázsszőnyeg a háj pacni arabok tündérmeséiből.

Hogy honnan tudom, hogy ő tette? Csak azért vagyok ilyen biztos magamban, mert aznap McCutcheonnal volt? Nem azért. Hanem az autó miatt. A Cresswell miatt. Amikor Otto bácsin kezdett eluralkodni a rögeszme, az autóval szemben álló kis házba költözött... bár élete utolsó néhány évében már halálosan félt az autótól.

Szerintem Otto bácsi azzal csalta ki McCutcheont a mezőre, ahol a Cresswell állt, hogy megkérte, meséljen a háza terveiről. McCutcheon mindig boldogan beszélt a házáról és közelgő nyugdíjba vonulásáról. Az üzlettársak jó ajánlatot kaptak egy sokkal nagyobb cégtől - a nevét most nem említem, de biztosan ismernék -, amelyet McCutcheon el akart fogadni. Otto bácsi viszont nem. Tavasz óta folyt közöttük a csendes küzdelem. És szerintem ez a véleményeltérés volt az oka annak, hogy Otto bácsi végül úgy döntött, megszabadul a társától.

Bácsikám valószínűleg mindent alaposan előkészített. Először is, aláásta az autót tartó téglákat, másodszor pedig a földre tett valamit vagy talán félig el is ásta, éppen az autó előtt, hogy McCutcheon majd észrevegye.

Hogy mi lehetett ez? Nem tudom. Valami fényes. Talán egy gyémánt? Az is lehet, hogy csak egy üvegdarab. De ez nem is számít. Valami, ami a napfényben megcsillanva az arra járóra kacsint. McCutcheon meglátja. De ha nem, biztos, hogy Otto bácsi felhívja rá a figyelmét. Mi az? - kérdezi. Nem t'om - mondja McCutcheon, és odasiet, hogy megnézzze.

McCutcheon térdre esik a Cresswell előtt, mint azok a háj pacni arabok, akik Allahhoz imádkoznak, és megpróbálja kikaparni a tárgyat a földből, miközben nagybátyám csak úgy véletlenül az autó mögé lép. Egyetlen nagy

lökés, és a kocsi már le is ugrott a téglákról és kilapította McCutcheont. Mint egy tökört.

És gyanítom, hogy McCutcheonban túl sok volt a zshiványság ahhoz, hogy egykönnyen feladja. Látom magam előtt, ahogy a földhöz szegezve hever a Cresswell hajlott orra alatt, vér patakzik az orrából, szájából és füléből, az arca falfehér, a szeme sötét, és egyre kérleli a nagybátyámat, hogy segítsen, gyorsan segítsen. Kérlel... aztán könyörög... végül pedig átkozza a nagybátyámat, és megígéri, hogy elkapja, megöli, végez vele... a bácsikám pedig zsebre tett kézzel nézi végig az előadást.

Nagybátyám nem sokkal McCutcheon halála után kezdett olyan dolgokat művelni, amelyeket a borbélyüzlet bölcsei először furának... aztán különösnek... aztán pedig „rohadatul különösnek” tartottak. Végül pedig arra ítéltetett, hogy a csípős borbélyüzleti argóban kiérdemelje az „annyi agya sincs, mint egy galandféregnek” megtisztelő címet - de afelől kétség sem lehetett, hogy furcsaságai George McCutcheon halála körül kezdődtek.

1965-ben Otto bácsi építtetett egy kicsiny, egyszobás házat az autóval szemben. Rengeteget beszéltek arról, hogy az öreg Otto Schenck vajon mit akarhat ott kint, a Black Henry mellett, a Trinity-hegynél, de még így is teljes volt a meglepetés, amikor Otto bácsi befejezésképpen Chuckie Bargerrel rikító vörös festékréteget vitetett fel a kis épületre, majd pedig kijelentette, hogy ez ajándék a városnak - szép, új iskola lehet belőle, és csak annyit kér cserébe, hogy néhai üzlettársa után nevezzék el.

Castle Rock képviselői megdöbbenek. És mindenki más is. A legtöbben ilyen egyszobás iskolába jártak (vagy azt gondolták, ami lényegében majdnem ugyanaz), 1965-re azonban mindegyik eltűnt Castle Rockból. A legeslegutolsó, a Castle Ridge Általános Iskola éppen az előző évben zárt be. Most ott van Steve Pizzériája. A városnak akkor már egy üvegből és salakbetonból készült gimnáziuma is volt az általánossal szemben, és a Carbine úton egy szép, új középiskolája. Különc ajánlata eredményeképpen Otto bácsi a „fura” fokozatról egyszeriben a „rohadatul különös”-re ugrott.

A képviselők küldtek neki egy levelet (egyikük se, nagyon mert személyesen találkozni vele), amelyben kedvesen megköszönték az ajánlatot, és remélték, hogy a jövőben is meg fog emlékezni a városról, de visszautasították azzal érvelve, hogy a város gyermekeinek oktatási szükségleteit már kielégítették. Otto bácsi irtózatos haragra gerjedt. Hogy megemlékezik-e a jövőben a városról? - tombolt apámnak. Igen, emlékezni fog rájuk, de nem úgy, ahogy ők szeretnék. Ő nem tegnap jött le a falvédőről. Ő nem keveri a szezont a fazonnal. És ha szívatni akarják, majd ő megmutatja, mire képes.

- Akkor most mi lesz? - kérdezte apám. Nálunk voltak, a konyhaasztalnál ültek. Anyám felment az emeletre varrni. Azt mondta, nem szereti Otto bácsit, mert olyan szaga van, mint aki egy hónapban egyszer fürdik, függetlenül attól, hogy kellene-e vagy sem - „pedig gazdag ember”, tette hozzá mindig, és fújta egyet. Biztosan zavarta a szag, de szerintem félt is tőle. 1965-re Otto bácsi kezdett rohadatul különösen kinézni és viselkedni. Zöld munkásnadrágban, nadrágtartóban, vastag ingben és nagy, sárga gumicsizmában járt. A szeme pedig furcsán forgott, miközben beszélt.

- He?

- Mit fogsz most tenni a házzal?

- Beleköltözök a rohadékba - csattant fel Otto bácsi, és így is tett.

Elkövetkező éveiről nincs túl sok mesélnivaló. Az a borzasztó őrültség kerítette hatalmába, amelyről az ember az olcsó, szenzációhajhász lapokban olvashat. Egy bérlakásban, alultápláltság következtében halt meg a milliomos. A koldus a banki kimutatások szerint dúsgazdag volt. Az elfeledett iparmágnás magányosan halt meg.

Otto bácsi a kicsi, vörös házba költözött - amely az évek során tompa rózsaszínűvé fakult - rögtön a következő héten. Az apám sehogyan sem tudta lebeszélni. Egy évvel később pedig eladta az üzletet, amelyért szerintem gyilkolni is képes volt. A különcségei megsaporodtak, üzleti érzéke viszont sosem hagyta el, és csinos nyereséggel zárta az ügyletet - amelyre tulajdonképpen a megdöbbenő szó jobban illene.

Otto bácsikám tehát a majdnem hétmillió dolláros vagyonával abban az aprócska kis házban élt a Black Henry úton. A városban lévő háza le volt lakatolva, a redőnyök lehúzva. Addigra már a „rohadtul különös”- ön túljutva „annyi agya sem volt, mint egy galandféregnek”. A következő fokozat egy laposabb, kevésbé színes, de annál inkább vészjósló kifejezés volt: „talán veszélyes”. Ezt pedig gyakran kötelezettségvállalás követi.

A maga módján Otto bácsi is olyan tartozékká vált, mint az út túloldalán lévő autó, bár kétfelm, hogy róla akár egyeden turista is akart volna fényképet készíteni. Szakállt növesztett, amely inkább volt sárga, mint fehér, mintha a nikotin megfertőzte volna. Nagyon elhízott. Az álla ráncos, koszos lebernyegeken lógott. Gyakran látták, hogy ott áll különös kis háza ajtajában, csak áll mozdulatlanul, és bámul az útra és azon túlra.

Az autót nézi - az ő autóját.

Amikor Otto bácsi már nem járt be a városba, mindig apám gondoskodott arról, hogy ne haljon éhen. Minden héten vitt neki élelmet, és mindent saját zsebből fizetett, Otto bácsi pedig sosem fizetett vissza semmit - szerintem eszébe sem jutott. Apa két évvel előbb halt meg, mint Otto bácsi, akinek vagyonát végül a Maine Egyetem erdészeti tanszéke kapta. Biztosan örültek neki. Legalábbis, ha az összegre gondolok, örülniük kellett.

1972-ben megszereztem a jogosítványomat, és ezután gyakran vittem el bácsikámnak a heti élelmet. Otto bácsi először gyanakvással viseltetett irántam, de egy idő után megenyhült. Három évvel később, 1975-ben említette nekem először, hogy az autó a ház felé kúszik.

Én akkor már a Maine Egyetemre jártam, nyaranta viszont otthon voltam, és régi szokásomhoz híven elvittem Otto bácsinak a heti élelmet. Az asztalnál ült, dohányzott, és nézte, ahogy elpakolom a konzervdobozokat, közben pedig hallgatta a fecsegésemet. Azt hittem, néha talán el is felejtette, ki vagyok... vagy csak úgy tett. Egyszer még a vér is megfagyott az ereimben, mert, ahogy a ház felé sétáltam, az ablakon át rám kiáltott: „Te vagy az, George?”

Azon a bizonyos napon, 1975 júliusában jelentéktelen fecsegésemet hirtelen egy kérdéssel szakította félbe: „Mit gondolsz arról az autóról, Quentin?”

A kérdés váratlanságától megijedve őszinte válasz szakadt ki belőlem: „Ötéves koromban összehugyoztam magam abban az autóban. Azt hiszem, most is összehugyoznám.”

Otto bácsi hosszan és hangosan nevetett. Csodálkozva fordultam meg és bámultam rá. Nem emlékszem, hogy azelőtt hallottam volna nevetni. A nevetés hosszú köhögő rohamban végződött, amitől az arca égővörös lett. Aztán csillogó szemmel rám nézett.

- Közeledik, Quent - mondta.

- Mi, Otto bácsi? - kérdeztem. Azt hittem, hogy zavarba ejtő szokásának megfelelően megint egyik témáról a másikra váltott - talán úgy értette, hogy közeleg a karácsony, a millennium vagy Krisztus eljövetele.

- Az a mocskos autó - mondta, és nyugodtan, figyelmesen, bizalmasan nézett rám, amit nem nagyon szerettem. - Minden egyes évvel közelebb van a házhoz.

- Valóban? - kérdeztem óvatosan, közben pedig azt gondoltam: nahát, itt egy új és különösen kellemetlen rögeszme. Az út túloldalán álló Cresswellre pillantottam: körülötte fű, mögötte pedig a White-hegység... és egy őült pillanatra valóban úgy tűnt, mintha közelebb lett volna. Aztán pislantottam egyet, és az illúzió szertefoszlott. Az autó természetesen pontosan ott állt, ahol mindig.

- Ühüm - mondta. - Minden évvel egy kicsit közelebb jön.

- Jézusom, szemüveget kellene hordanod. Én abszolút semmi változást nem látok, Otto bácsi.

- Persze hogy nem! - csattant fel. - Azt sem látod, amikor a mutató elmozdul a karórán, ugye? Az a mocskos túl lassan mozog ahhoz, hogy lássuk... hacsak az ember nem figyel állandóan. Mint ahogyan én figyelem azt az autót - rám kacsintott, mire megborzongtam.

- Miért mozogna?

- Mert el akar kapni, azért. Annak az autónak egyfolytában én járok az eszében. Egy nap pedig be fog törni ide, és ez lesz a vége. El fog gázolni, ahogyan Mackal is tette. Ez lesz a történet vége.

Ez nagyon megrémített - azt hiszem, leginkább ésszerűen csengő hangja miatt. A fiatalok válasza pedig a félelemre általában az, hogy mondanak valami bölcset, vagy nyeglék lesznek.

- Vissza kellene költöznöd a városi házadba, ha ennyire zavar az az autó, Otto bácsi - mondtam, és a hangomból senki sem tudta volna megállapítani, hogy a hátam tiszta libabőr volt.

Otto bácsi rám nézett...aztán pedig az autóra. - Nem tehetem, Quentin. Egy férfinak néha egyszerűen maradnia és várnia kell, amíg eljön.

- Mi, Otto bácsi? - kérdeztem, bár sejtettem, hogy az autóra gondol.

- A végzet - felelte, és ismét kacsintott... de úgy láttam, fél.

Apám vesebaja 1979-ben alakult ki, látszólag csak napokkal a halála előtt. Akkor ősszel kórházi látogatásaim során többször is beszélgettünk apámmal Otto bácsiról. Apa szerény találgatásai az 1955-ös eseményekről az én sokkal komolyabb gyanúim alapjául szolgáltak. Apámnak fogalma sem volt arról, hogy Otto bácsi megszállottsága milyen komollyá és mélyé vált. Nekem

viszont igen. Majdnem egész nap az ajtóban állva bámulta. Mint aki az óráját lesi, hogy mozog-e a mutató.

1981-re Otto bácsi a maradék néhány kerekét is elveszítette. Egy szegényebb embert már évekkel korábban elvitettek volna, de a bankban lévő milliók egy kisvárosban igen sok őrültséget megengednek - különösen, ha elég sokan remélik, hogy ez az őrült a végrendeletében biztosan nyújt valamit a városnak is. 1981-re viszont az emberek már komolyan fontolgatták, hogy Otto bácsit a saját érdekében el kellene vitetni. A rideg, halott kifejezés - „talán veszélyes” - kezdte kiszorítani az „annyi agya sincs, mint egy galandféregnek”-et. Új szokást vett fel: az erdőben lévő árnyékszéke helyett az út szélén vizelt. Néha pedig az öklét rázta a Cresswell felé, miközben könnyített magán, és az arra járók sokszor azt gondolták, hogy őket fenyegeti.

A festői White-hegység előterében rostokoló autó egy dolog; a térdénél lógó nadrágtartóval az út mellett pisilő Otto bácsi pedig valami egészen más. Ez nem turistalátványosság.

Akkorra én már gyakrabban hordtam öltönyt, mint farmert, amely végigkísérte főiskolás éveimet, amikor Otto bácsinak hordtam az élelmet - de az ételt még mindig hordtam. És megpróbáltam lebeszélni arról, hogy az út mellett végezze a dolgát, legalábbis nyáron, amikor mindenki, aki csak véletlenül éppen arra vetődött Michiganból, Missouriból vagy Floridából, megláthatta őt.

Képtelen voltam hatni rá. Ilyen apróságok őt nem érdekelték, hiszen neki az autóra kellett gondolnia. A Cresswell lett a vesszőparipája. Azt állította, hogy ájtott az úton - és az ő kertjében áll.

- Tegnap éjjel három körül felébredtem, és ott volt, az ablak előtt, Quentin. A holdfény megcsillant a szélvédőjén. Nem egészen két méterre volt tőlem. A szívem majdnem megállt. Majdnem megállt, Quentin.

Kivittem, és megmutattam, hogy a Cresswell pontosan ott van, ahol mindig is volt, az út túloldalán, a mezőn, ahol McCutcheon építkezni akart. Semmi haszna nem volt a fáradozásomnak.

- Ezt látod, fiam - mondta vad és határtalan megvetéssel, miközben egyik kezében cigaretta remegett, a szemgolyója pedig őrületen forgott. - Ezt látod.

- Otto bácsi - kezdtem, és valami szellemes megjegyzést akartam megereszteni. - Amit látunk, az a valóság.

Mintha meg sem hallotta volna.

- A mocsok majdnem elkapott - suttogta. Hideg borzongás futott végig rajtam. Nem tűnt őrültnek. Szánalmas volt, és valószínűleg rettegett... de nem volt őrült. Eszembe jutott, amikor apám az autó vezetőfülkéjébe emelt. Eszembe jutott, hogy olaj és bőr szagát éreztem... és vérszagot. - Majdnem elkapott - ismételte. És három héttel később meg is tette.

Én találtam rá. Szerda este volt. Mint szinte minden szerda este, akkor is két zacskó élelemmel a hátsó ülésen indultam hozzá. Forró, fülledt este volt. A távolban mennydörgés morajlott. Emlékszem, nagyon ideges voltam, ahogy Pontiacomban a Black Henry úton hajtottam; valahogy biztos voltam benne, hogy valami történni fog, de próbáltam győzködni magam, hogy csak az alacsony légnyomás miatt érzem ezt.

Befordultam, és amikor nagybátyám kis háza feltűnt előttem, a lehető legfurcsább hallucinációban volt részem - egy pillanatig úgy láttam, hogy az az átkozott, vörös, behemót teherautó tényleg az ajtóban áll. Lábam a fékpedál felé mozdult, de még mielőtt elérhette volna, pislantottam egyet, és az illúzió eltűnt. Tudtam, hogy Otto bácsi halott. Nem volt harsonaszó vagy villódzó fények, csak az az egyszerű tudás, amivel az ember tudja a bútorok helyét egy ismerős szobában.

Megálltam az ajtó előtt, sietve kiszálltam, és a ház felé indultam anélkül, hogy az élelemmel foglalkoztam volna.

Az ajtó nyitva volt - sosem zárta be. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy miért, és ő türelmesen elmagyarázta, mint valami nyilvánvaló tény egy idiotának, hogy egy bezárt ajtó a Cresswellt nem fogja visszatartani.

Otto bácsi az egyetlen szoba bal oldalán lévő ágyon feküdt - a konyha jobbra volt - zöld nadrágjában és vastag ingében. Nyitott szeme üveges tekintettel meredt a semmibe. Úgy két órája lehetett halott. Még nem telepedtek rá a legyek, és bűz sem terjengett, pedig brutális hőség volt.

- Otto bácsi! - mondtam csendesen, de nem vártam választ; az ember nem fekszik az ágyban nyitott, kimeredő szemmel csak úgy a poén kedvéért. Ha éreztem valamit, az megkönnyebbülés volt. Vége.

- Otto bácsi! - közelebb mentem. - Otto...

Ekkor megtorpantam, mert észrevettem, milyen különösen eltorzult az arca alsó része - megdagadt és kifordult. A szeme pedig nem egyszerűen csak bámult, hanem ragyogott. De nem az ajtó vagy a mennyezet felé. Az ágy fölötti kis ablakra meredt.

Tegnap éjjel három körül felébredtem, és ott volt, az ablak előtt, Quentin. Majdnem elkapott.

Szétlapította, mint egy tököt, hallottam az egyik borbélyos bölcset, miközben én úgy csinállok, mintha a Life magazint olvasgatnám, orromat pedig megtölti a Vitális és a Wildroot olaj illata.

Majdnem elkapott, Quentin.

Volt valami szag odabent - nem a borbélyüzleté, és nem is csak egy koszos öregember bűze. Olajszag volt, mint egy szerelőműhelyben.

- Otto bácsi! - suttogtam, és az ágy felé lépve úgy éreztem, zsugorodok, nemcsak méretben, hanem korban is... újra húszéves vagyok, tizenöt, tíz, nyolc, hat... és végül öt. Láttam remegő kis kezemet, ahogy Otto bácsi feldagadt arca felé nyúl. Ahogy megérintettem, felnéztem, és az ablakban megjelent a Cresswell ragyogó szélvédője - és bár az egész csak egy pillanat műve volt, akár a Bibliára is megesküdnék, hogy ez nem hallucináció volt. A Cresswell tényleg ott volt az ablakban, tőlem alig két méterre.

Önkéntelenül átfogtam Otto bácsi arcát; azt hiszem, azért, hogy megvizsgáljam azt a különös dudort. Amikor viszont megpillantottam az autót az ablakban, a kezem ökölbe akart szorulni, megfélekedezve arról, hogy a holttest áll a fölött van.

Abban a pillanatban az autó eltűnt az ablakból, mint a füst - vagy mint egy szellem, és szerintem az is volt. És ugyanebben a pillanatban szörnyűséges fröccsenő hangot hallottam. Forró folyadék lepte el a kezem. Odanéztem, mert nemcsak a puha húst és a nedvességet éreztem, hanem valami

keményet és ferdét is. Megláttam, és ekkor kezdtem üvölni. Otto bácsi száján és orrán ömlött az olaj. A szeme sarkából könnyként szivárgott az olaj. Diamond Gem olaj - az az ötliteres műanyag hordókban árusított, újrahasonosított cucc, amit McCutcheon használt a Cresswelljében.

De nem csak olajat láttam; valami kiállt a szájából.

Egyfolytában üvöltöttem, és egy ideig képtelen voltam megmozdulni, képtelen voltam levenni olajos kezemet az arcáról, képtelen voltam elszakítani a tekintetem arról a nagy, zsíros izéről, ami a szájából kiállt - és ami annyira eltorzította az arcát.

Bénultságom végül megtört, és még mindig üvöltve kimenekültem a házból. A Pontiacomhoz rohantam, bevágódtam, és csak üvöltöttem. Az Otto bácsinak szánt élelem a hátsó ülésről a padlóra esett. A tojások eltörték.

Valóságos csoda, hogy nem szenvedtem halálos balesetet az első három kilométeren - a sebességmérő szerint több mint százszal száguldottam. Aztán az út szélére húzódtam, és mélyeket lélegeztem, amíg valamennyire vissza nem nyertem az önuralmam. Rájöttem, hogy egyszerűen nem hagyhatom ott Otto bácsit úgy, ahogy megtaláltam; túl sok lenne a kérdés. Vissza kellett mennem.

Mellesleg, be kell vallanom, pokoli kíváncsiság vett erőt rajtam. Most már azt kívánom, bárcsak ne így történt volna, vagy, hogy legalább ellenálltam volna; tulajdonképpen most már jobban örülnék, ha kérdezősködnének. De tényleg visszamentem. Vagy öt percig álltam az ajtó előtt - nagyjából ugyanazon a helyen és majdnem ugyanabban a helyzetben, mint Otto bácsi, amikor hosszasan bámulta az autót. Ott álltam, és a következő jutottam: az út másik oldalán lévő autó elmozdult. Aztán bementem.

Az első néhány légy már az arca körül zümmögött. Olajnyomokat láttam az arcán: baloldalt hüvelykujj, jobboldalt pedig három ujj. Idegesen néztem az ablakra, ahol a Cresswellt láttam...aztán az ágyhoz léptem. Elővettem a zsebkendőmet, és letöröltem az ujjnyomaimat. Aztán kinyitottam Otto bácsi száját.

Egy Champion gyújtógyertya esett ki belőle - egy olyan régi Maxi-Duty típus, majdnem akkora, mint egy cirkuszi erőember ökle.

Magammal vittem. Most már azt kívánom, bár ne tettem volna, de hát akkor természetesen sokkos állapotban voltam. Minden sokkal irgalmasabb lenne, ha ez a bizonyos tárgy nem lenne itt a dolgozószobámban, ahol megnézhetem, vagy felemelhetem és megmérhetem a súlyát, ha éppen úgy akarom - a tárgy, ami nem más, mint az 1920-ból származó gyújtógyertya, ami Otto bácsi szájából kiesett.

Ha nem hoztam volna magammal a kicsi, egyszobás házikóból, amikor másodszor is kirohantam, talán meggyőzőzhetném magam arról, hogy minden - nemcsak az, hogy bekanyarodva megpillantom a Cresswellt a kicsi ház oldalánál, mint valami hatalmas, vörös vérebet, hanem minden - csak hallucináció volt. De itt van. Megcsillan rajta a fény. Valóságos. Súlyja van. Az autó közelebb jön minden évben, mondta Otto bácsi, és úgy tűnik, igaza volt... de még ő sem sejtette, hogy mennyire közel tud menni.

A város úgy döntött, Otto bácsi öngyilkos lett: olajat nyelt. A csoda kilenc napig tartott Castle Rockban. Carl Durkin, a városi sírásó, aki nem a világ

legsűrűszavúbb embere, azt mondta, hogy amikor a dokik kinyitották, hogy elvégezzék a hullaszemlélt, több mint három liter olajat találtak benne...és nem csak a gyomrában. Az egész szervezetét elöntötte. És az egész város azt találgatta, vajon mit csinált a műanyag hordóval. Mert egyet sem találtak.

Mint már mondtam, nem fogják elhinni, amit ebben az emlékiratban olvasnak...legalábbis azok nem, akikkel nem történt valami hasonló. De az autó még mindig ott van a mezőn... és akármit gondoljanak is, mindez megtörtént.

Reggeli Házhoz Szállítás

(A Tejesember 1)

A hajnal lassan végighömpölygött a Culver Streeten. Ha valaki kinézett, még mindig sötétséget látott, a hajnal azonban már majdnem fél órája ott toporgott lábujjhegyen állva. A Culver és a Balfour sarkán díszelgő nagy juharfa lombjából egy vörös mókus álmatlan tekintettel figyelte az alvó házakat. Mackenzie-ék madárfürdőjében gyöngyszerű cseppeket szórva lubickolt egy veréb. A csatornanyílás mellett eldobott papírban apró csoki darabkát talált egy ügyetlen hangya.

A szellő, amely éjjel a falevelek között szuszog, és a függönyöket lengeti, elhalt. A sarkon álló juharfa még egyszer, utoljára susogva megremegett, majd mozdulatlanul várta a csendes prologust követő nyitányt.

Gyenge fénysugár töltötte meg színnel az ég keleti részét. Az amerikai kecskefejek éjszakai műszakja véget ért, és a cinegék életre keltek, bár még félénken, habozva, mintha nem mernék egyedül üdvözölni a reggelt.

A mókus eltűnt a juharfa törzsén lévő, ráncos szájú odvában.

A veréb a madárfürdő széléhez ficáncolt, és megtorpant.

A hangya is megállt, és úgy méregette kincsét, mint egy könyvtáros valami ritka, különleges könyvet.

A Culver Street csendesen remegett a Föld napfényben fürdő felének legszélén - azon az állandóan mozgásban lévő szegélyen, amelyet a csillagászok az égitest határvonalának hívnak.

Lassanként egy hang nőtt ki a csendből. Háborítatlanul dagadt, és végül már úgy tűnt, mintha mindig is ott lett volna, mintha az imént véget ért éjszaka hangosabb neszei alatt rejtőzött volna. A hang egyre csak nőtt, egyre tisztább lett, majd egy tejes autó illedelmesen tompított zúgásává vált.

A Balfourról a Culverre fordult. Pofás, homokszínű kis teherautó volt, oldalán piros betűk. A mókus, mint egy nyelv, kiugrott ráncos szájú odvából, megnézte magának az autót, aztán észrevett egy darabka élelmet, és fejfelé leszaladt a fatörzsön. A veréb felröppent. A hangya magához vett annyi csokit, amennyit csak elbírt, és elindult hazafelé.

A cinegék egyre hangosabban daloltak.

Egy kicsit távolabb kutya ugatott.

A tejes autó oldalán lévő betűk a következőket hirdették: CRAMER TEJÜZEM. Alatta egy üveg tej, az alatt pedig: A REGGELI HÁZHOZ SZÁLLÍTÁS A SPECIALITÁSUNK!

A tejesember kék és szürke színekben pompázó egyenruhát és félrecsapott sapkát viselt. A ruha zsebére aranyszínű fonállal hímezték tulajdonosa nevét: SPIKE. A mögötte lévő, jégben álló üvegek kellemes csörgése közben vidáman fütyörészett.

A tejes autó Mackenzie-ék háza előtt a járdaszegély mellé húzódott, sofőrje felkapta maga mellől a tejes dobozt, és a járdára ugrott. Egy pillanatra megállt, beleszimatolt a friss, új és végtelenül titokzatos levegőbe, aztán határozott léptekkel elindult a feljárón az ajtó felé.

Kis, fehér papírszeletet erősítettek egy paradicsom alakú mágnessel a postaládához. Spike lassan, figyelmesen olvasta, mint amikor az ember üzenetet talál egy régi üvegben, amelyre vastag só kéreg rakódott.

1 liter tej

1 tejszín

1 narancslé

Kösz

Nella M.

Spike, a tejesember elgondolkozva nézegette a kezében lévő dobozt, majd letette, és kivette belőle a tejet és a tejszínt. Újra megvizsgálta a cetlit. Még a paradicsom mágnest is felemelte, hogy megbizonyosodjon arról, nem hagyott ki egyetlen pontot, vesszőt vagy kötőjelet sem, ami esetleg megváltoztatná a helyzetet. Aztán bólintott, visszatette a mágnest, felemelte a dobozát, és visszament a tejeskocsihoz.

A teherautó hátulja nedves, sötét és hűvös volt. Állott, poloskás bűz uralkodott odabent, amely a tejtermékek szagával keveredve még elviselhetetlenebbé vált. A narancslé a mérgező fekete csucor mögött volt. Spike kivett egy dobozt a jégből, újra bólintott egyet, és visszament az ajtóhoz. A narancsleves dobozt a tej és a tejszín mellé tette, és a kocsihoz sétált.

A közeli ipari mosodában, ahol Spike régi jó barátja, Rocky dolgozik, felharsant az ötórás kürt. Spike Rockyra gondolt, ahogy a gőzölgő, fullasztó hőségben a mosoda hengereit bámulja, és elmosolyodott. Később talán találkozik Rockyval. Talán ma este...miután minden megrendelését elintézte.

Spike beindította az autót, és folytatta útját. A vezetőfülke mennyezetére szerelt, vérfoltos húskampóról műbőr szíjon egy kis, tranzistoros rádió lógott. Spike felkapcsolta, és ahogy a McCarthy-házhoz hajtott, halk zene nyomta el a motor hangját.

Mrs. McCarthy cetlije a szokásos helyen fogadta: a levélláda részébe gyömöszölve. Rövid volt és lényegre törő:

Csokoládé

Spike elővette a tollát, odafirkantotta a papír fecnire, hogy Megrendelés teljesítve, majd átnyomta a levélrészén. Visszament a tejes autóhoz. A csokis tejjel teli két hűtőláda rögtön a hátsó ajtónál van, mindig kéznél, a csokis tej ugyanis igen kelendő júniusban. A tejesember a hűtőládákra pillantott, aztán elővett egy üres dobozt a túsó sarokból. Természetesen egy olyan barna doboz volt, amelyen egy boldog gyerek ugrabugrál a nyomtatott szöveg fölött, amely tudatja a fogyasztóval, hogy ez a CRAMER TEJÜZEM TERMÉKE -

TÁPLÁLÓ ÉS FINOM - MELEGEN ÉS HIDEGEN EGYARÁNT FOGYASZTHATÓ - A GYEREKEK KEDVENCE!

Az üres dobozt egy láda tej tetejére tette. Aztán kutatni kezdett a jégdarabok között a majonézes üveg után. Megtalálta. Belenézett. A tarantula lomhán mocorgott. A hideg megbénította. Spike lecsavarta a majonézes üveg tetejét, és a csokis tejes doboz fölé tartva felfordította. Az erőtlen tarantula megpróbált felkapaszkodni az üveg sima oldalán, de nem járt sikerrel. Nagy puffanással a csokis tejes dobozba pottyant. A tejesember ezután a dobozt gondosan lezárta, a ládájaiba tette, és felsietett vele McCarthyék járdáján. A pók a kedvence, és hát a pók a legjobb. Spike számára boldog a nap, amikor pókot kézbesíthet.

Spike lassan folytatta útját a Culver Streeten, a hajnal szimfóniája pedig egyre jobban kibontakozott. A keleten felderengő, gyöngyökből álló szalag egyre határozottabb és égőbb rózsaszínbe hajlott, majd először alig észrevehető, később viszont rohamosan piruló skarlátvörösbe, amely szinte azonnal a nyári ég, kékjévé tompult. A nap gyermekrajzokra emlékeztető első sugarai pedig a színfalak mögött várakoztak.

Webberék ajtaja előtt Spike egy üveg tejszínt hagyott. Tele sósavval. Jenneréknél pedig öt liter tejet. Növésben lévő fiaik vannak. Még sosem látta őket, de hátul a kertben, az egyik fa tetején van egy kis kuckójuk, és néha biciklik meg baseballütők hevernek szanaszét a kertben. Collinséknál két liter tejet és egy doboz joghurtot hagyott. Miss. Ordwaynál pedig egy üveg Bella donnával ízesített tojáslikőrt.

Valahol becsapódott egy ajtó. Mr. Webber, aki a városban dolgozik, kinyitotta garázsának lécekből készült ajtaját, és levéltárcáját lóbálva bement. A tejesember már várta, hogy a kis Saab motorja felpörögjön, és elmosolyodott, amikor meghallotta a darázsszerű hangot. A változatosság fűszerezi meg az ember életét, mondogatta előszeretettel Spike anyja - Isten nyugosztalja! -, mi, írek viszont sokkal jobban szeretjük az egyszerűséget. Mindig ragaszkodj a megszokotthoz, Spike, és akkor boldog leszel. És Spike, takaros, homokszínű tejes autójában az élet útján végiggyurulva arra a következtetésre jutott, hogy ez teljes mértékben igaz.

Már csak három ház van hátra.

Kincaidék cetlijén ez állt: „Ma semmit sem kérünk, kösz.” Otthagytott egy üresnek látszó, mérgező ciángázzal teli, gondosan lezárt tejesüveget. Walkerék előtt két liter tejet és egy pint tejszínt pakolt le.

Mire az utca végére, Mertonékhoz ért, a nap sugarai a lombokon áthatolva teljesen bepettyezték a kert melletti járdára rajzolt, megfakult ugróiskolát.

Spike lehajolt, felvett egy kavicsot, amelyet Isten is az ugróiskolázáshoz teremtett - egyik oldala jó lapos volt -, és eldobta. Vonalra esett. Spike megrázta a fejét, elvigyorodott, és fütyörészve elindult a ház felé.

A könnyed szellőben megérezte a mosodában használt szappan illatát, és ettől újra eszébe jutott Rocky.

Egyre biztosabb volt abban, hogy találkozni fog vele. Ma este.

Mertonéknál az újságtartón volt a cetli: Törölve

Spike kinyitotta az ajtót, és bement.

A ház olyan hűvös volt, mint egy kriptá. Egyetlen bútordarab sem volt odabent. Minden, még a falak is teljesen pucérok voltak. A konyhából eltűnt a tűzhely; helyén világosabb volt a linóleum.

A nappaliban az utolsó darabkáig leszedték a tapétát. A lámpabura eltűnt. A kiégett villanykörte feketén meredt az ürességbe. Az egyik falon hatalmas, alvadt vérfolt. Mint azok a tintapacák, amelyeket a pszichiáterek mutogatnak a pácienseknek. A vérfolt kellős közepén pedig egy mély kráter tátongott, benne egy összetapadt hajcsomó és néhány csontszilánk.

A tejesember bólintott. Kiment, de egy pillanatra megállt a tornácon. Megállapította, hogy a nap gyönyörűnek ígérkezik. Az ég már korán reggel kékebb volt, mint egy csecsemő szeme, és csupán jámbor báránnyelűk tarkították...amelyeket a baseballjátékosok „angyalnak” neveznek.

Spike kirántotta a cetlit az újságtartóból, és összegyűrte. Fehér nadrágja bal első zsebébe tette.

Visszament az autójához, és közben a járdára rajzolt ugróiskolán heverő követ a csatornába rúgta. A tejes autó hangosan zörögve eltűnt a sarkon.

Egyre világosabb lett.

Az egyik házból nagy lendülettel kivágódott egy fiú, az égre vigyorgott, aztán bevitte a tejet.

Nagy Hengerek, Avagy A Mosoda Meséje

(A Tejesember 2)

Rocky és Leo, mindketten részegen, mint a csap, lassan végiggurult a Culver Streeten, majd a Balfour sétányra kanyarodtak Crescent felé. Rocky 1957-es Chryslerében ültek. Kettőjük között pedig, a hatalmas autó közepén egy rekesz Iron City sört egyensúlyoztak részeg igyekezettel. Aznap este ez volt a második rekesz - és az este számukra már délután négykor elkezdődött, mert akkor ért véget a munka a mosodában.

- Bassza meg! - morogta Rocky, és megállt a Balfour sétány és a 99-es út kereszteződése fölött villogó vörös lámpánál. Nem nézett körül, viszont vetett egy sunyi pillantást hátra. Az ágyékához támasztva egy félig üres doboz I. C. sör Terry Bradshaw színes képével tökéletesítve. Nagyot húzott a sörből, aztán balra fordult a 99-esen. A tengelykapcsoló mély, morgó hangot adott, ahogy az autó pufogva második sebességbe váltott. A Chrysler első sebességfokozata úgy két hónappal ezelőtt eltűnt.

- Adj valakit, és megbaszom - felelte Leo előzékenyen.

- Mennyi az idő?

Leo felemelte a kezét, és az órája majdnem a cigarettája végéhez ért. Jó mélyen beleszippantott a cigibe, hogy le tudja olvasni a pontos időt. - Majdnem nyolc.

- Bassza meg! - Elhaladtak egy tábla mellett: PITTSBURGH, 44-ES ÚT.

- Itt Detroitban senki sem fogja ellenőrizgetni, szívi - mondta Leo. - Legalábbis egyetlen épeszű sem.

Rocky hármasba kapcsolt. A kuplung felnyögött, és a Chrysler epilepsziás görcsben tört ki. A görcs elmúltával a sebességmérő fáradtan felvászorgott a negyvenig. Nem túl meggyőzően, de ott maradt.

Amikor a 99-es és a Devon út kereszteződéséhez értek (a Devon patak úgy tizenkét kilométeren át határolja a két várost, Crescentet és Devont), Rocky látszólag szinte pillanatnyi szeszélyből az utóbbira fordult - bár az is lehet, hogy már akkor felderengett valami emlék a jó öreg Kemény Zoknival kapcsolatban valahol mélyen lenn a Rocky tudatalattijának nevezhető izében.

Rocky és Leo a munkaidő vége óta kocsikáznak. Június utolsó napja van, és Rocky Chryslerének műszakija pontosan másnap hajnali nulla óra egy perckor érvénytelenné válik. Négy óra múlva. Kevesebb, mint négy óra múlva. Rocky számára ez a véglegesség túl fájdalmasnak tűnt ahhoz, hogy egyáltalán fontolóra vegye, Leo pedig nem törődött vele. Nem az ő autója. És hát elég sört megivott már ahhoz, hogy elérje a mélységes agybénulás állapotát.

A Devon út Crescent egyetlen erdős részén át kanyarog, és mindkét oldalán hatalmas szilfák és tölgyek sorakoznak. A buja és életteli teli fák mozgó árnyékokkal teltek meg, ahogy az este kezdett rátelepedni Pennsylvania délnyugati részére. Ezt a fákkal tarkított vidéket Devoni Erdőnek hívják. A nagybetűket 1968-ban kapta, egy fiatal pár brutális kivégzése után. A srác 1959-es Mercuryjében találtak rájuk. Az autónak valódi bőrülése volt, motorháztetejét pedig hatalmas krómdísz ékítette. Az utasokat a hátsó ülésen találták meg. Meg az első ülésen, a csomagtartóban és a kesztyűtartóban. A gyilkos sosem került elő.

- A hekusok jobban teszik, ha nem szobroznak itt kint - mondta Rocky. - Százötven kilométerre vagyunk a senki földjétől.

- Baromság - az utóbbi időben ez az érdekes szó felértékelődött Leo szemében, és szókincsének negyven leggyakrabban használt eleme közé került. - Ott egy város, éppen az orrunk előtt.

Rocky felsóhajtott, és meghúzta a sörös dobozt.

A fények egyáltalán nem egy várostól származtak, de hülyékkel nem érdemes vitatkozni. Az új bevásárlóközpont erős nátriumlámpái okozták azt a nagy ragyogást. Rocky elbámészkodott, és az autó az út bal oldala felé vette az irányt. Rocky visszarántotta a kormányt, és az autó erre majdnem az út jobb oldalán húzódó árokba borult. A kocs végül újra visszatért a megfelelő sávba.

- Hoppá - nyugtázta Rocky a történeteket.

Leo böfögött egyet, és motyogott valamit.

Szeptember óta dolgoznak együtt a New Adams Mosodában. Leót ekkor alkalmazták Rocky segédjeként. A huszonkét éves fiatalember úgy néz ki, mint egy rágcsáló, és a jövőben valószínűleg sok időt fog börtönben tölteni. Azt állítja, hogy hetente húsz dollárt tesz félre a fizetéséből, mert venni akar egy használt Kawasakit. Azt mondja, a hideg beálltával nyugatra fog menni. Összesen tizenkét munkahelye volt, mióta a lehető legkorábban, tizenhat évesen ő és a tudomány világa búcsút intettek egymásnak. A mosodát elég

jó helynek találta. Rocky elmagyarázta neki a különféle mosási folyamatokat, és Leo úgy érezte, végre Tanul valami Szakmát, amely még hasznos lehet, amikor Flagstaffba ér.

Rocky, az öreg játékos, már tizennégy éve dolgozik a New Adamsnél, amit teljesen kifehéredett, szellemszerűvé vált kezei tanúsítanak. 1970-ben négy hónapot ült tiltott fegyverviselésért. A felesége, aki akkor a harmadik gyerekükkel volt terhes, kijelentette, hogy 1. a gyerek nem Rockyé, hanem a tejesemberé, 2. a férje okozta lelki terror miatt el akar válni.

Két dolog készítette Rockyt arra, hogy tiltott fegyvert viseljen: 1. felszarvazták, 2. az a rohadt, kiba...pisztrángszemű, hosszú hajú tejesember szarvazta fel. Spike Milligan. A Cramer Tejüzem kifutófiúja.

Pont a tejesember, az isten szerelmére! Igen, a tejesember, és akkor mi van? A kurva életbe is, hát essen térdre és várja a kegyes halált? A helyzetnek még Rocky számára is fellengzős, klasszikus felhangja volt, pedig ő sosem jutott sokkal tovább annál, hogy elolvasta a munka közben fáradhatatlanul rágott rágógumi köré csavart Fleeer's Funniest.

Rocky a fentiek fényében tudatott a feleségével két tényt: 1. nincs semmiféle válás, 2. igen nagy mennyiségű napfény fog majd Spike Milligan testébe jutni a rajta ütött apró lyukakon át. Úgy tíz évvel ezelőtt vett egy 32-es pisztolyt, amellyel néhanapján üvegekre, konzervdobozokra és kiskutyákra lövöldözött. Aznap reggel az Oak Streeten álló házából a tejgyár felé indult azzal az eltökélt szándékkal, hogy elkapja Spike-ot, miután az befejezte a reggeli kiszállításokat.

Útközben megállt a Négy Sarok Tavernánál, és ivott néhány sört - hatot, nyolcat, talán húszat. Nem emlékszik. Miközben iszogatót, a felesége kihívta a zsarukat, akik az Oak és a Balfour sarkán vártak rá. Megmotozták, és az egyik zsaru megtalálta az övébe rejtett 32-est.

- Azt hiszem, egy ideig nélkülözni fogjuk a társaságát, barátom - mondta a zsaru, aki megtalálta nála a fegyvert. Így is lett. Az elkövetkező négy hónapban lepedőket és párnahuzatokat mosott Pennsylvania állam számára. Időközben a felesége elvált tőle Nevadában, és mire Rocky kijött a sittről, már Spike Milligannel élt egy Dakin utcai bérházban, amely előtt egy rózsaszín flamingó áll. A két idősebb gyerek mellett (akikről Rocky még többé-kevésbé elhitte, hogy az övéi) ráadásként már volt egy kisbabájuk is, aki az utolsó porcikájáig úgy nézett ki, mint az apja. Épp olyan pisztrángszemű volt. És járt nekik heti tizenöt dollár tartásdíj is.

- Rocky, mindjárt tengeribeteg leszek - közölte Leo. - Nem állhatnánk félre egyszerűen iszogatni?

- Kell egy olyan matrica a járgányomra - mondta Rocky. - Ez nagyon fontos. Az ember semmit sem ér a járgánya nélkül.

- Egyetlen épelméjű sem fogja levizsgáztatni; ez tuti. Az indexed se jó.

- Működik, ha közben a fékre is rálépek. És hát, aki nem fékez a kanyarban, az felborul.

- Ezen az oldalon be van törve az ablak.

- Majd letekerem.

- És mi van, ha megkérnek, hogy tekerd fel, mert ellenőrizni akarják?

- Ezen majd ráérek akkor gondolkodni - mondta Rocky hűvösen. Kidobta az üres sörös dobozt, és elővett egy újat. Ezen Franco Harris képe volt. Úgy látszik, az Iron City cég idén nyáron a Steeler's legjobbjait vette sorra. Rocky felnyitotta a dobozt, amelyből sör fröccsent elő.

- Bárcsak lenne egy nőm - mondta Leo a sötétbe nézve. Arcán furcsa mosoly jelent meg.

- Ha lenne nőd, sosem mehetnél nyugatra. A nő megakadályozza a férfit abban, hogy még nyugatabbra jusson. Így működnek. Ez a küldetésük. Hát nem azt mondtad, hogy nyugatra akarsz menni?

- Igen, és el is fogok menni.

- Sosem mész el - mondta Rocky. - Hamarosan lesz egy nőd. Azután meg jön a tartásdíj. Érted. A nők csak a tartásdíjra hajtanak. Az autók többet érnek. Válaszd inkább az autókat.

- Egy autót igen nehéz megdugni.

- Meg lennél lepve - mondta Rocky kuncogva.

Az út melletti erdőt házak váltották fel. Baloldalt fények kacsingattak, és Rocky hirtelen a fékbe taposott. A féklámpa és az index egyszerre felgyulladt.

A vezetékeket maga Rocky szerelte be. Leo előrebukott, és sör lötytyent az ülésre. - Mi van? Mi a franc van?

- Nézd! - mondta Rocky. - Ezt az ürgét ismerem.

Egy ormótlan, düledező szerelőműhellyel egybekötött Citgo-benzinkút állt az út bal oldalán. A táblán ez állt:

BOB BENZINKÚTJA ÉS MŰHELYE

TUL.: BOB DRISCOLL

A BEÁLLÍTÁSOK ELLENŐRZÉSE

A SPECIAUTÁSUNK

VÉDD MEG ISTENTŐL EREDŐ JOGOD

A FEGYVERTARTÁSRA!

A legalján pedig:

72. SZÁMÚ ÁLLAMI VIZSGÁLÓÁLLOMÁS

- Egyetlen épelméjű sem... - kezdte újra Leo.

- Ez Bobby Driscoll! - kiáltott fel Rocky. - Én és Bobby Driscoll együtt jártunk suliba! Beletrafáltunk! Lefogadnám!

Akadozva bekanyarodott, és a fényszórók megvilágították a szerelőműhely nyitott ajtaját. Rocky meglökte a kuplungot, és az autó morogva elindult. Egy görnyedt vállú, zöld overallt viselő férfi kiszaladt, és őrjöngve hadonászott, hogy álljanak meg.

- Ez Bob! - ordította Rocky ujjongva. - Hééé, Kemény Zokni!

A Chrysler nekiment a műhely oldalának, és újabb, ezúttal még komolyabb görcs rázta meg. A lógó kipufogócső végén kis, sárga láng jelent meg, amelyet kék füstköd követett. Az autó hálásan megállt. Leo ismét előrebukott, és még több sört öntött ki. Rocky ráadta a gyújtást, és visszatolatott, hogy még egyszer próbálkozzon.

Bob Driscoll hadonászva odaszaladt, és csak úgy ontotta magából az istenkáromlás minden cifra változatát. - ...a francot csináltok, átkozott kura...

- Bobby! - üvöltötte Rocky, és öröme szinte már az orgazmushoz közelített. - Hé, Kemény Zokni! Mi van veled, öreg?

Bob bebámult az autó ablakán. Torz, fáradt arcát nagyrészt elrejtette a sapkaellenző vetette árnyék. - Ki az, aki Kemény Zokninak nevezett?

- Hát én! - Rocky szinte már visított. - Én vagyok az, öreg léhűtő! A te régi jó haverod!

- Ki a fene...

- Johnny Rockwell! Nem csak meghülyültél, meg is vakultál?

Óvatosan: - Rocky?

- Igen, te köcsög!

- Jézus Isten - lassú, vonakodó öröm költözött Bob arcára. - Nem láttalak... a... a Catamounts-meccs óta.

- Hú! Az aztán kemény meccs volt, mi? - ezzel Rocky a combjára csapott, amitől az Iron City kőolajforrásként tört fel. Leo böfögött egyet.

- Igen, az volt. Az volt az egyeden alkalom, hogy nyertünk a csoportunkban. De a bajnokságot még ezzel sem tudtuk megnyerni. Rohadtul szétrúgtad ám a műhelyem oldalát, Rocky. Nem...

- Igen, a régi jó Kemény Zokni. A régi haver. Egy szemernyit sem változtál ám - jelentette ki Rocky, és egy kicsit megkésve Bob baseballsapkájának ellenzője alá kukkantott, azt remélve, hogy ez így is van. Meg kellett azonban állapítania, hogy a jó öreg Kemény Zokni részben vagy egészen megkopaszodott. - Jézusom! Nem semmi, hogy így beléd rohantam! Aztán végül elvetted Marcy Drew-t?

- A francba, igen. Még 70-ben. Hol voltál akkor?

- Az a legvalószínűbb, hogy börtönben. Figyelj, haver, le tudnád vizsgáztatni a kicsikét?

Ismét óvatosan: - Az autódra gondolsz?

Rocky felröhögött: - Nem, a dákómra! Persze hogy az autómra! Na, megy a dolog?

Bob már nyitotta a száját, hogy nemet mondjon.

- Ez itt egy régi barátom, Leo Edwards. Leo, akarsz találkozni a Crescent-Közép egyeden olyan baseballjátékosával, aki négy éven át nem cserélt zoknit?

- Örvendek - mondta Leo, eleget téve az illem kötelezettségének, ahogy az anyja tanította neki egy józan pillanatában.

Rocky felvihogott. - Kérsz egy sört, Zokni?

Bob már nyitotta a száját, hogy nemet mondjon.

- Itt van a kis rohadék! - kiáltott Rocky, és kinyitott egy dobozzal. A Bob Driscoll műhelyének ütközés során megbolondult sör vadul bugyogva tört elő és folyt végig Rocky csuklóján. Rocky átadta a dobozt, és Bob gyorsan belekortyolt, nehogy az ő kezén is végigfolyjon a sör.

- Rocky, zárunk...

- Csak egy pillanat, egy pillanat, hadd tolassak vissza. Van valami meglepetésem a számodra.

Rocky egy rántással hátramenetbe váltott, a kuplungra lépett, gázt adott, aztán behajtott a műhelybe az akadozó Chryslerrel. Kiugrott az autóból, és Bob szabad kezét rázogatta, mint egy politikus. Bob kábának tűnt. Leo a kocsiban maradt, és újabb doboz sört bontott fel. Közben fingott egyet. A sok sörtől mindig rájön a fingás.

- Hé! - mondta Rocky egy rakás rozsdás dísztárcsa körül tántorogva. - Emlékszel még Diana Rucklehouse-ra?

- Hát persze - mondta Bob. Akaratlanul is elvigyorodott. - Ő volt az a... - és a kezével nagy dudákat imitált a mellkasa előtt.

Rocky üvöltött. - Ő az! Hát emlékszel, haver! Itt van még a városban?

- Azt hiszem, elköltözött...

- Ez már matematika - mondta Rocky. - Akik nem maradnak itt, azok mindig elköltöznek. Ugye nyomsz egy matricát erre a kis dögre?

- Nos, a feleségem vacsorával vár, és hát bezárunk. ..

- Jézusom, hatalmas segítség lenne. Rohadtul értékelném. Cserében kimosnék a feleséged helyett. Mert most ezzel foglalkozom. Mosok. A New Adamsnél.

- Én meg tanulok - mondta Leo, és megint fingott.

- Kimosnám a macerásabb anyagból készült ruhákat, vagy amit csak akar. Mit szólsz, Bobby?

- Nos, azt hiszem, megnézhetem a kocsidat.

- Oké - mondta Rocky hátba vágva Bobot, és Leóra kacintott. - A jó öreg Kemény Zokni. Micsoda fickó!

- Ja - sóhajtott fel Bob, és belekortyolt a sörébe. Olajos ujjai eltakarták Mean Joe Grace arcát. - Pokolian elkezeltél a lökhárítóddal, Rocky.

- Sorold be valahová, mert az muszáj. De ezek kibaszottul jó kerekek, ugye érted, mire gondolok?

- Igen, asszem...

- Hé, ismered már a fickót, akivel dolgozok? Leo, ez itt az egyetlen baseballjátékos...

- Már bemutattál bennünket egymásnak - mondta Bob kis, kétségbeesett mosollyal.

- Helló-belló - köszönt Leo, miközben egy újabb doboz Iron City után kotorászott. A szeme előtt a forró déli napsütésben ragyogó vasúti sínekre emlékeztető, ezüstös csíkok jelentek meg.

- ... a Crescent-Középből, aki nem cserélt...

- Megmutatnád a fényszórókat, Rocky? - vágott közbe Bob.

- Persze. Nagyszerűek. Halogén vagy nitrogén, vagy valami kibaszott gén. Nagyon jók. A rohadt életbe is, kapcsold fel a kis dögöket, Leo.

Leo beindította az ablaktörlőt.

- Ez jó - mondta Bob türelmesen. Nagyot kortyolt a sörből. - De mi van a fényvel?

Leo felkattintotta a fényszórókat.

- Ködlámpa?

Leo a bal lábával keresgélte a gombot. Teljesen meg volt győződve arról, hogy valahol ott lent van, és aztán egészen véletlenül meg is találta. Az éles fény Rocky és Bob arcába vágott, mint egy rendőrségi szembesítésen.

- Kibaszott nitrogénlámpák, hát nem megmondtam? - kiáltotta Rocky, aztán felröhögött. - Az istenit, Bobby! Jobb volt találkozni veled, mint kapni egy csekket a postán!

- És mi van az indexszel? - kérdezte Bob.

Leo tétován Bobra mosolygott, és nem mozdult.

- Majd inkább én - mondta Rocky, és ahogy a kormánykerék mögé mászott, jól beverte a fejét. - A kölyök nincs túl jól, azt hiszem. - Lenyomta a fékpedált, és ugyanabban a pillanatban felkapcsolta az indexet.

- Oké - mondta Bob. - De fék nélkül is működik?

- Kiköti azt valahol a műszaki szabályzat, hogy muszáj?

Bob felsóhajtott. A felesége vacsorával várja. A feleségének nagy, lógó mellei vannak, a haja szőke, de a tövéénél fekete. A felesége különösen odavan a fánkért, amelyet a helyi Giant Eagle áruházban lehet beszerezni. Amikor csütörtök estéként eljön a műhelybe a tombolára való pénzéért, a haja általában hatalmas, zöld csavarókra van tekerve, és mindezt áttetsző, zöld műselyem sál fedi. A feje olyan, mint egy futurisztikus rádió. Bob egyszer felébredt hajnali három körül, és a hálósobaablakon beszűrődő utcai lámpa lélektelen, temetői fényében elnézte felesége petyhüdt, pergamenszerű arcbrét. Azon gondolkozott, milyen egyszerű lenne - csak ráugrana, és a beleibe mártana egy kést, amitől elállna a lélegzete, és képtelen lenne sikoltani. Vagy két kézzel átfogná a nyakát. Aztán a kádba tenné, feldarabolná, és postára adná. Róbert Driscollnak címezné. Vagy valami távoli helyre. Limába, Indianába. Az Északi-sarkra, New Hampshire-be. Intercourse-ba, Pennsylvániába. Kunkle-be, Iowába. Akárhová. Véghez lehetne vinni. Isten tudja, hányan tették már meg.

- Nem - mondta Rockynak. - Azt hiszem, egyeden könyv sem ír olyat, hogy külön-külön kell működniük. Pontosan. Ennyi - ezzel felfordította a dobozt, és legurította a maradék sört. A műhelyben nagyon meleg volt, és még nem vacsorázott. Érezte, hogy a sör a fejébe száll.

- Hé, Kemény Zokni kiürült! - mondta Rocky. - Adj egy dobozzal, Leo.

- Nem, Rocky, tényleg...

Leo, aki már nem látott valami jól, nagy nehezen talált egy doboz sört. - Kérsz te is egyet? - kérdezte, és átadta Rockynak a dobozt. Rocky Bobnak adta, akinek egyszeriben megszűnt a tiltakozása, ahogy a hideg dobozt a kezében érezte. Lynn Swann mosolygó arca volt rajta. Bob kinyitotta a dobozt. Leo nem zavartatta magát: az ügylet lezárásaként fingott egy nagyot.

Egy percig szótlánul ittak.

- A duda működik? - törte meg végül zavartan a csendet Bob.

- Persze - Rocky a könyökével meglökte a dudát, és az gyenge nyikkanást hallatott. - De az aksi egy kicsit lemerült.

Némán ittak tovább.

- Az az átkozott patkány akkora volt, mint egy cocker spániel! - kiáltott fel Leo.

- A kölyök igen nagy nyomás alatt van - magyarázta Rocky.

Bob elgondolkodott. - Ja.

Rocky ezt roppantul humorosnak találta, és sörrel teli szájjal felröhögött. Az ital az orrán át spriccelt ki, amitől Bob is elnevette magát. Rocky nagyon örült ennek, mert amikor megérkeztek, Bob igencsak búvalbéleltnek tűnt.

Csendben ittak tovább.

- Diana Rucklehouse - mondta Bob töprengve.

Rocky kuncogott.

Bob vihogott, és a mellkasa elé tartotta a kezét. Rocky röhögve utánozta, de még messzebbre tartotta a kezét.

Bob már hahotázott. - Emlékszel, amikor Balfék Johnson Freemantle hirdetőtáblájára ragasztott egy képet Ursula Andressről?

Rocky ordított a röhögéstől. - És rárajzolt két nagy dudát...

- ... és majdnem infarktust kapott...

- Jól elvagytok - mondta Leo mogorván, és fingott egyet.

Bob rápillantott. - He?

- Jól elvagytok - ismételte Leo. - Azt mondtam, hogy ti ketten jól elvagytok. Nektek sincs lyuk a hátatokban.

- Ne is törődj vele - mondta Rocky (és egy picit zavarban volt). - A kölyök teljesen kész van.

- Egy lyuk van a hátadban? - kérdezte Bob.

- A mosoda - felelte Leo mosolyogva. - Tudod, vannak ott olyan nagy gépek. Mi csak hengereknek hívjuk őket. Ezek olyan mosodai hengerek. Ezért hívjuk őket hengereknek. Megtöltöm, meghúzom, aztán újra megtöltöm. Berakom a szart piszkosan, aztán pedig csak kiveszem a szart tisztán. Ez a dolgom, és nálam senki nem csinálja jobban - és őrült magabiztossággal nézett Bobra. - És ettől van lyuk a hátamban.

- Tényleg? - Bob megigézve pillantott Leóra. Rocky kényelmetlenül toporgott.

- Lyuk van a tetőn - mondta Leo. - Éppen a harmadik henger fölött. Olyan henger alakúak, tudod, ezért hívjuk őket hengernek. És beesik az eső. Csöpp, csöpp, csöpp. Minden csepp rám esik - platty! -, a hátamra. Most pedig van ott rajtam egy lyuk. Ekkora - és egyik tenyerével kis kört írt le. - Akarod látni?

- Bob semmi gusztustalanságot sem akar látni! - üvöltötte Rocky. - Most a régi szép időkről beszélgetünk, és egyébként sincs a hátadban semmilyen kurva lyuk!

- Akarom - mondta Bob.

- Henger alakúak, ezért a mosodában... - kezdte Leo.

Rocky mosolyogva vállon veregette Leót. - Elég legyen ebből, különben gyalogolhatsz hazáig, édes kis barátocskám. Adj inkább egy sört a druzsám képével, ha van még olyan.

Leo a rekeszre bámult, és kis keresgélés után átadott egy Rocky Blier képével ékesített dobozt.

- Ez az! - kiáltott Rocky ismét vidáman.

Egy óra múlva az egész karton elfogyott, és Rocky elküldte Leót Pauline Superette-jébe egy kis utánpótlásért. Leo szeme ekkorra már olyan vörös volt, mint egy nyúlé, az inge pedig gyűröten lógott rajta. Egy rövidlátó összpontosításával próbált kihalászni egy Camelt feltekert ingujjából. Bob vécén volt, vizelt, és az iskola indulóját énekelte.

- Nem akarok gyalogolni - motyogta Leo.

- Tudom, de ahhoz már kibaszott részeg vagy, hogy vezess.

Leo részegen támolyogva próbálta kicsalogatni a cigit az ingujjából. - Sötét van odakint, és hideg.

- Akarsz matricát erre az autóra, vagy sem? - szisszent rá Rocky. Szeme sarkából hátborzongató dolgokat kezdett észrevenni. A legmakacsabb egy hatalmas, pókfonálba tekert poloska volt a túsó sarokban.

Leo skarlátvörös szemmel nézett Rockyra. - Nem az én kocsim - mondta színlelt ravaszsággal.

- És ha nem mész el sörért, nem is fogsz még egyszer beleülni - mondta Rocky, és félve pillantott a sarokban lévő döglött poloskára. - Nem viccelek!

- Oké - nyöszörgött Leo. - Oké, nem kell úgy felkapnod a vizet.

Odafelé kétszer, visszafelé pedig egyszer tért le az útról. Mire visszaért a műhely melegébe és világosságába, már mindketten az iskola indulóját fújták. Bobnak valami csodánál fogva sikerült felemelnie a Chryslert. Alatta sétálgatott, és a rozsdás kipufogórendszert vizsgálgatta.

- Van néhány lyuk a kipufogócsőn - állapította meg.

- Nincs is kipufogócsővem - mondta Rocky. Erre mindketten röhögni kezdtek, még a nyáluk is fröcsögött.

- Megjött a sör! - jelentette be Leo. Letette a rekeszt, leült egy kerékabroncsra, és azonnal elbóbiskolt. Visszafelé elpusztított három üveggel, hogy ne kelljen annyit cipekednie.

Rocky adott egy sört Bobnak, és magának is vett egyet.

- Verseny? Mint régen?

- Miért is ne - vágta rá Bob mosolyogva. Lelki szemei előtt látta magát egy lapos, áramvonalas Formula-1-es versenyautó vezetőfülkéjében, ahogy az indítást várva egyik keze hanyagul a kormánykeréken pihen, a másikban pedig a kabaláját szorongatja - egy 59-es Mercury motorháztetődíszét. Rocky kipufogója és elhanyagolt, tranzistoros hajcsavarókkal teletűzdelt felesége megszűnt létezni.

Kinyitották a sörös dobozokat, és legurították tartalmukat a torkukon. Holtverseny volt. Mindketten pontosan ugyanabban a pillanatban ejtették a dobozt a repedezett betonra, és emelték fel középső ujjukat. Böfögésük puskalövészként pattant vissza a falakról.

- Pont, mint a régi szép időkben - mondta Bob. Eléggé szájalmasan hangzott.

- Semmi sem olyan már, mint a régi szép időkben, Rocky.

- Tudom - értett egyet Rocky, és erőlködve kutatott valami mély, okos gondolat után. Végül megtalálta. - Minden egyes nappal csak öregszünk, Zokni.

Bob felsóhajtott, és böfögött még egyet. Leo a sarokban elfingotta magát, és a „Szállj le a felhőmről” című dalt kezdte dúdolni.

- Még egyszer? - kérdezte Rocky, és újabb sört adott Bobnak.

- Persze - mondta Bob. - Hát persze, Rocky haver.

Éjfélre elfogyott az utánpótlásrekesz is, és Rocky szélvédőjének bal oldalán, egy kissé őrült szögben vadonatúj matrica virított. Maga Rocky töltötte ki és ragasztotta fel a matricát. Óvatosan átmásolta a számokat a szakadozott és zsíros forgalmiról, amelyet nagy nehezen sikerült megtalálnia a kesztyűtartóban. Muszáj volt odafigyelni, mert már mindenből hármat látott. Bob keresztbe tett lábbal üldögélt a padlón, akár egy jógamester. Előtte egy félig üres I. C. Mereven bámulta a nagy semmit.

- Hát, Bob, megmentetted az életem - mondta Rocky, és Leo bordái közé rúgott, hogy felébressze. Leo felnyögött és puffant egyet. A szemhéja megremeg, majd bezárult, de amikor Rocky újra belerúgott, szeme tágra nyílt.

- Hazaértünk, Rocky? Otthon...

- Csak finoman, Bobby - kiáltott fel Rocky vidáman. Ujjait Leo hónaljába nyomta, és nagyot rántott rajta. Leo visítva talpra ugrott. Rocky a haverját támogatva megkerülte a Chyslert, majd a srácot az ülésre lökte. - Majd egyszer még eljövünk, és megcsináltatjuk a kicsikét.

- Azok voltak a szép idők - mondta Bob nedves szemmel. - Azóta minden csak egyre rosszabb lesz.

- Tudom - mondta Rocky. - Minden megváltozott és elszaródott. De te csak emeld fel a fejed, és ne tegyél semmit, amit...

- A feleségem már másfél éve nem feküdt le velem

- vágott közbe Bob, de szavait elnyelte Rocky autójának köhögése. Bob felállt, és figyelte, ahogy a Chrysler kitolat a műhelyből, és közben az ajtó bal oldalából kivisz egy kis fát.

Leo idiótán vigyorogva lógott az ablakban. - Ugorj be egyszer a mosodába, haver. Megmutatom neked a lyukat a hátamban. Meg a hengereimet is! Megmutatom... - ekkor Rocky karja hirtelen kivágódott, és visszahúzta Leót a homályba.

- Viszlát, haver! - kiáltotta Rocky.

A Chrysler részegen szalomozott a három gáztöltő sziget között, majd sietősen eltűnt az éjszakában. Bob addig bámult utánuk, amíg a hátsó lámpák már csak szentjánosbogárnak tűntek, aztán óvatosan visszament a műhelyébe. Rendetlen munkapadján valami régi típusú autó krómdíszre hevert. Játszozni kezdett vele, aztán a régi idők után érzett nosztalgia miatt kitört belőle a zokogás. Később, valamivel hajnali három után megfojtotta a feleségét, aztán felgyújtotta a házat, hogy az egész balesetnek tűnjön.

- Jézusom - mondta Rocky Leónak, ahogy Bob műhelye fehér fényponttá zsugorodott mögöttük. - Mit szólsz? A jó öreg Zokni - Rocky elérte a részegség azon szintjét, amikor a józanság az agya legmélyén megbúvó, egyetlen kicsi, parázsló széndarabkát kivéve elpisan.

Leo nem felelt. A műszerfal sápadt zöld fényében úgy nézett ki, mint a pele Alice teapartiján.

- Eléggé bebombázott - folytatta Rocky. Az autó egy darabig az út bal oldalán haladt, aztán visszavándorolt a helyes sávba. - Ez a szerencséd; valószínűleg nem fog emlékezni arra, hogy mit mondtál. De nem mindig van ez így. Hányszor kell még elmondanom? Egyszer s mindenkorra ki kell verved a fejedből azt a baromságot, hogy egy kibaszott lyuk van a hátadban.

- Tudod, hogy van egy lyuk a hátamban.

- És akkor mi van?

- Ez az én lyukam, az van. És az én saját lyukamról akkor beszélek, amikor csak...

Leo hirtelen elhallgatott és körbepillantott.

- Jön egy teherautó mögöttünk. Csak úgy kikanyarodott arról a mellékútról. Nem ég a lámpája.

Rocky felnézett, bele a visszapillantó tükörbe. Igen, a teherautó tényleg ott volt mögöttük. És semmi mással össze nem téveszthető volt az alakja. Egy tejes autó. És Rockynak el sem kellett olvasni az oldalán lévő CRAMER TEJÜZEM feliratot, hogy tudja, ki a sofőr.

- Ez Spike - állapította meg Rocky félve. - Ez Spike Milligan! Jézusom, azt hittem, hogy csak reggel szállít.

- Ki?

Rocky nem felelt. Feszült, részeg vigyor terült el arca alsó részén, elkerülve a szemét, amely most hatalmas volt és vörös, mint a spirituszlámpa.

Hirtelen padlóig nyomta a gázpedált, és a Chrysler kék olajfüstöt bőfögve, vonakodó csikorgással feltornázta magát a kilencvenhatos sebességre.

- Hé! Túl részeg vagy ahhoz, hogy ilyen gyorsan menj! Túl... - Leo téován elhallgatott, úgy látszik, elfelejtette, mit is akart mondani. A fák és a házak versenyt futottak mellettük, és elmosódott foltokká váltak az éjféli utáni temetőben. Elhúztak egy stoptábla mellett, majd átrepültek egy hatalmas bukkanón, és az autó egy pillanatra felemelkedett. Amikor földet értek, a lelógó hangtompító szikrákat hányt az aszfalton. A hátulra bedobált sörös dobozok csörömpöltek. A Pittsburgh Steelers játékosainak arca hol fényben úszott, hol pedig árnyékba burkolózott.

- Csak vicceltem! - mondta Leo hevesen. - Nincs is mögöttünk semmiféle autó!

- Ez ő, a gyilkos! - kiáltotta Rocky. - Láttam a poloskát a műhelyben! A fenébe!

A hegyre a szembejövő sávban haladva kapaszkodtak fel. Egy kombi örülten megfarolva tért ki előlük, és az út melletti kavicsos árokba csúszott. Leo hátranézett. Az út üres volt.

- Rocky...

- Gyere, kapj el, Spike! - üvöltötte Rocky. - Gyere csak, és kapj el, ha tudsz!

A Chrysler már százhuszszal száguldott, amit Rocky józanabb állapotban lehetetlennek tartott volna. A kereszteződésnél a Johnson Fiat útra kanyarodtak, és az elkoptatott kerekek sugárban okádták a füstöt. A Chrysler szellemként sikított az éjszakába, fényei pedig vadul kutatták az előttük húzódó, üres utat.

A sötétségben hirtelen felüvöltött egy 1959-es Mercury. Ott állt előttük, kerekei közé véve a felezővonalat. Rocky sikítva az arca elé kapta a kezét. Leónak az ütközés előtt még volt ideje megfigyelni, hogy a Mercury embléma hiányzott a motorháztetőről.

Nem egészen egy kilométerrel mögöttük fények pislantak fel egy bekötőútnál, és egy tejes autó az oldalán CRAMER TEJÜZEM felirattal kikanyarodott és elindult az út közepén lángoló tűzoszlop és a torz, elszenesedő kupacok felé. Higgadtan közeledett. A húskampóra szerelt szíjon lógó tranzistoros rádióból rhythm and blues áradt.

- Ez az - mondta Spike. - Most pedig meglátogatjuk Bob Driscollt. Azt mondja, a műhelyben van egy kis benzin, de én ebben nem vagyok olyan biztos. Nagyon hosszú napunk volt, nem gondolod? - ezzel hátrafordult, de az autó hátulja teljesen üres volt. Még a poloska is eltűnt.

Nagyi

George anyja odalépett az ajtóhoz, majd pillanatnyi tétovázás után visszament George-hoz, és megborzolta a haját. - Nem aggódj - mondta. - Minden rendben lesz. A nagyival is.

- Hát persze. Mondd meg Buddynak, hogy legyen kemény.

- Tessék?

George elmosolyodott. - Hogy vegye lazán.

- Ó. Nagyon vicces. - A fiára mosolygott, de mosolya zavart és szétszórt volt. - George, biztos, hogy...

- Minden rendben lesz.

Mi a biztos? Hogy nem félek attól, hogy egyedül maradok a nagyival? Ezt akarta kérdezni?

Ha igen, akkor a válasz nem. Pedig már nem hatéves, mint akkor, amikor először jöttek Maine-be a nagyira vigyázni. Rettegve zokogott, amikor a nagy kinyújtotta feléje nehéz karjait fehér műanyag székében ülve, amelyből mindig buggyantott tojás és a petyhüdt, ráncos bőrébe dörzsölt, bőrnyugtató hintőpor édeskés szaga áradt. Nagy kinyújtotta fehér, elefántméretű karjait, és várta, hogy George odamenjen hozzá, és hatalmas, nehézkes, öreg, fehér elefánttestéhez szoríthassa. Buddy mindig odament hozzá. Körülvette őt a nagy vak ölelése, amelyből mindig élve került ki... de hát Buddy két évvel idősebb.

Most viszont eltörte a lábát, és a lewistoni kórházban fekszik.

- Felírtam neked az orvos számát, ha esetleg mégis történne valami baj. Ami persze ki van zárva. Ugye?

- Hát persze - ismételte George, és lenyelte a torkában lévő száraz valamit. Mosolygott. Hogy meggyőző volt-e a mosoly? Biztosan. Egészen biztosan. Már nem fél a nagytól. Végül is, már nem hatéves. Anya elmegy a kórházba meglátogatni Buddyt, ő pedig szépen itt marad, és nagyon laza lesz. Eltölt egy kis időt a nagyival. Semmi gond.

Anya ismét az ajtóhoz lépett, majd újabb tétovázás után megint visszament George-hoz arcán azzal a zavart, szétszórt mosollyal. - Ha felébred, és kéri a teáját...

- Tudom - szakította félbe George, és látta, hogy anyja a zavart mosoly alatt mennyire fél és aggódik. Buddy és az ő hülye Pony Ligája miatt aggódik. Az edző telefonált, hogy Buddy megsérült játék közben. George akkor tudta meg, hogy baj van (éppen akkor ért haza az iskolából, s az asztalnál ülve sutit evett és Nestlé Quicket ivott), amikor anyja furcsán zihálva azt mondta a telefonba: „Megsérült? Buddy? Mennyire súlyos?”

- Tudok mindent, anya. Felfogtam. Semmi gáz. Menj csak nyugodtan.

- Jó fiú-vagy, George. És ne félj. Ugye már nem félsz a nagytól?

- Haha - mondta George mosolyogva. Úgy érezte, a mosoly elég hihető; egy félelmetesen kemény fickó mosolya ez, aki felfogta, és aki már a leghatározottabban nem hatéves. Nyelt egyet. Nagyszerű mosoly volt ez, de a mögötte lévő sötétségben egy nagyon száraz torok rejtőzött. Mintha a torkát a baseballkesztyűkben lévő gypjával bélelték volna ki. - Mondd meg Buddynak, hogy nagyon sajnálom, hogy eltörte a lábát.

- Megmondom - felelte anya, és ismét odament az ajtóhoz. Az ablakon beáradt a délután négy óra napsütése. - Még szerencse, hogy kötöttünk sportbiztosítást, George. Nem is tudom, mi lenne velünk nélküle.

- Mondd meg neki, hogy remélem, kicsinálta azt a köcsögöt.

Megint felvillant anya zavart mosolya. Épp most múlt ötvenéves, férje nincs, van viszont két későn született fia, az egyik tizenhárom, a másik pedig tizenegy éves. Ezúttal kinyitotta az ajtót. A szűnyoghálón át behallatszott az október hűvös suttogása.

- És ne feledd, hogy dr. Arlinder...

- Persze. De jobb lenne már elindulnod, különben begipszelik a lábát, mire odaérsz.

- Szerintem a nagyi végig aludni fog - mondta anya. - Szeretlek, Georgie. Jó fiú vagy - ezzel becsukta az ajtót.

George az ablakból nézte, amint a túl sokat fogyasztó, öreg, '69-es Dodge-hoz rohan, és közben a tárcájából előássa a kulcsokat. Most, hogy kiment, és nem tudja, hogy George nézi, zavart mosolya eltűnt, és csupán zavartnak látszott - és az is látszott, hogy betegre aggódja magát Buddy miatt. George megsajnálta. Ő nem veszteget hasonló érzelmeket Buddyra, aki előszeretettel szokta leteperni, majd ráülni, miközben a térdével leszorítja George vállát, és egy kanállal a homloka közepét ütögetni, amíg ő szinte beleőrül (Buddy szerint ez a Hitetlen Kínai Kanalas Kínzása. Közben mindig vihog, mint egy idióta, és néha addig kínozza George-ot, amíg el nem sírja magát). Nem veszteget hasonló érzelmeket Buddyra, aki a száztűnél néha olyan erősen megcsavarja a karját, hogy kis vércseppek jelennek meg bőre pórusainak tetején, mint a hajnali harmat a fűszálakon. Nem veszteget hasonló érzelmeket Buddyra, aki egy este olyan megértően hallgatta, amint George a szobájuk sötétjében suttogva bevallotta, hogy tetszik neki Heather MacArdle, másnap reggel pedig egy elszabadult tűzoltóautóhoz hasonlóan üvöltözve rohant végig az iskolaudvaron, hogy GEORGE ÉS HEATHER MÁR MINDIG EGYÜTT JÁR, EGY TÁNYÉRBÓL ESZNEK, MINDIG ÖSSZEVESZNEK! Egy törött láb a Buddyhoz hasonló idősebb testvéreket nem tartja távol túl sokáig, George azonban már nagyon várja a csendet, akármeddig élvezheti is. Begipszelt lábbal próbáld meg a Hitetlen Kínai Kanalas Kínzását, Buddy. Hogyne, haver - BÁRMIKOR.

A Dodge kifarolt, majd megállt, és anya szétnézett, pedig tuti, hogy semmi sem fog jönni. Soha senki nem jár erre felé. Sőt az embernek két mérföldet kell megtennie az aszfaltúthoz vezető hepehupás, keréknyomokkal összeszabdalt földúton, aztán pedig még harminc kilométert Lewistonig.

Anya végigment a kocsí feljárón, és elhajtott. Egy pillanatig por lebegett az október délutáni fényes levegőben, majd kezdett lassan leülepedni.

George most már egyedül van a házban.

Nagyival.

Nyelt egyet.

Hé! Csak lazán! Légy nagyon kemény, rendben?

- Jó - mondta George csendesen, és átsétált a kicsiny, napfény áztatta konyhán. Kócos, hirtelenszőke hajú, helyes fiú, az orrán és az arcán szeplők szóródtak szét, sötétszürke szemében pedig mindig mosoly bujkál.

Buddy balesete az október ötödikéi bajnokságon történt. George csapata, a Pisiseknek nevezett Tigrisek a legelső napon, két szombattal ezelőtt kiesett (Ekkora rakás bénát! - ujjongott Buddy, ahogy George könnyes szemmel

levánszorgott a pályáról. Ekkora rakás PISIST!)... erre Buddy eltörte a lábát. Ha anya nem aggódna és félne annyira, George szinte már boldog lenne.

A falon van a telefon, mellette pedig egy jegyzetfüzet zsírkrétával. A jegyzetfüzet felső sarkában egy vidám, rózsás arcú, fehér hajú, kontyos nagymama rajza látható, amint a füzetre mutat. A vidám nagy szájából kidagadó, képregényekből ismert buborékban a következőket olvashatjuk: NE FELEDD, KISFIAM! A füzetben pedig anya, terpeszkedő írásával: Dr. Arlinder: 681-4330. Nem ma írta ide a számot; már majdnem három hete ott van, azóta, hogy a nagy legutóbb „el volt varázsolva”.

George felemelte a telefonkagylót, és belehallgatott.

- ... erre azt mondtam: Mabel, ha így bánik veled...

George letette a kagylót. Henrietta Dodd az. Henrietta állandóan telefonál, és az ember egész délután hallgathatja a szappanoperáit. Egy este, miután a nagyival megivott egy üveg bort (amióta nagy néha újra „el van varázsolva”, dr. Arlinder nem engedi, hogy bort igyon a vacsorához, így hát anya sem iszik - George nagyon sajnálja ezt, mert anya a bortól mindig kuncog, és a fiatalságáról mesél), anya azt mondta, hogy Henrietta Dodd szája akkora, mint a bécsi kapu. Buddy és George harsányan nevetett ezen, anya pedig a kezét szája elé kapva azt mondta: NEHOGY eláruljátok valakinek, hogy ezt mondtam! Aztán belőle is kirobbant a nevetés. Ott ültek mind a hárman a vacsoraasztalnál, és csak kacagtak. Végül a láрма felébresztette nagyit, aki egyre többet alszik, és magas, nyafogó hangján kiabálni kezdett: Ruth! Ruth! RUU-ÚÚÚTH! Anya elhallgatott, és bement hozzá.

Ami George-ot illeti, Henrietta Dodd ma beszélhet, amiről csak akar. Csak arról akart megbizonyosodni, hogy a telefon működik. Két héttel korábban ugyanis komoly vihar tombolt, és a telefon azóta néha bedöglik.

George azon kapta magát, hogy újra a vidám nagymama rajzát nézi, és azon tűnődik, vajon milyen érzés, ha ilyen nagymamája van az embernek. Az ő nagyija viszont hatalmas, kövér és vak; és a magas vérnyomás miatt még szenilis is. Amikor „el van varázsolva” (ahogy anya mondja), olyanokat szölongat, akik nincsenek ott, beszélget a nagy semmivel, és furcsa, értelmetlen szavakat mormol. Egy alkalommal, amikor éppen ilyen különös szavakat ismételt, anya elfehéredve rohant be hozzá, és azt ordította: Fogd be a szád, fogd be, azonnal fogd be! George nagyon tisztán emlékszik erre az esetre, és nemcsak azért, mert anya sosem üvöltözött nagyival, hanem azért is, mert másnap felfedezték, hogy a Maple Sugár úton lévő Birches temetőt vandálok dúlták fel - a sírköveket és a régi, tizenkilencedik századi kapukat kidöntötték a földből, és egy-két sírt teljesen fel is forgattak. Mr. Burdon, az iskolaigazgató másnap összehívta mind a nyolc évfolyamot, és kiselőadást tartott a Gonosz Csínyekről, és arról, hogy vannak dolgok, amelyek Egyszerűen Nem Vicsesek. A megszenstégtelenítés szót használta. Aznap este hazafelé menet George megkérdezte Buddyt, hogy mit jelent a megszenstégtelenítés szó. Buddy azt felelte, hogy sírok felásását és koporsók lepisálását, George azonban ezt nem hitte el...egészen késő estig. Amikor besötétedett.

Nagy hangoskodik, amikor „el van varázsolva”, egyébként azonban csak fekszik az ágyában. Már három éve. Kövér meztelen csiga gumibugyiban,

pelenkában és flanel hálóingben, az arcát ráncok és repedések hálózzák be, a tekintete üres és vak - megsárgult szaruhártyájának táván homályos kék íriszek úszkálnak.

Eleinte nem volt teljesen vak. Fokozatosan vakult meg. Először valakinek mindig fognia kellett a könyökét, hogy segítsen neki, amikor fehér, műanyagból készült, tojás- és hintőporszagú székétől az ágyához vagy a fürdőszobába botorkált. Akkor, öt éve, a nagyfi testsúlya már jóval meghaladta a kilencven kilót.

Kitárta a karját, és Buddy, aki akkor nyolcéves volt, odament hozzá. George azonban nem mozdult. Csak sírt.

De már nem félek, mondta magának, miközben átment a konyhán. Egyáltalán nem. Csak egy idős hölgy, aki néha „el van varázsolva”.

Teletöltötte vízzel a teáskannát, és a tűzhelyre tette. Elővett egy teáscsészét, és beletett egy filtert nagyfi különleges, gyógynövényes teájából. Ha esetleg felébredne, és kérne egy csészével. Elkeseredetten reménykedett abban, hogy ez nem fog bekövetkezni, mert akkor fel kellene tekerni neki a kórházi ágyat, aztán mellé kellene ülni, és kortyonként teáztatni. Végig kellene néznie, ahogy a fogatlan száj ráfolyik a csésze szélére, és hallgatnia kellene a szűrőcsölgő hangot, ahogy a teát nedves, haldokló beleibe szippantja. Néha le akar csúszni az ágyról, és ilyenkor vissza kell húzni. A húsa pedig puha, olyan rázkódó, mintha forró vízzel lenne tele. És közben csak bámul azzal a vak szemével...

George megnyalta az ajkát, és visszament a konyhaasztalhoz. Utolsó sütije és fél pohár Quikje még mindig ott állt, de már nem kívánta őket. Minden lelkesedés nélkül pillantott a tankönyveire, amelyek borítóján a Castle Rock Cougars található.

Meg kellene nézni a nagyit.

Nem, inkább mégsem.

Nyelt egyet. A torka még mindig olyan volt, mintha gyapjúval lenne bélelve.

Nem félek a nagyitól, gondolta. Ha kinyújtaná a karját, habozás nélkül odamennék hozzá, és engedném, hogy megöleljen, mert ő nem más, mint egy idős hölgy. Szenilis, ezért néha „el van varázsolva”. Ennyi az egész. Hadd öleljen csak meg. Ettől még nem kell sírni. Buddy is túlélte.

A rövid folyosón át nagyfi szobájához ment. Az arca olyan feszült volt, mint mikor az ember rossz ízű gyógyszert kap, az ajkát pedig olyan erősen összeszorította, hogy elfehéredett. Bekukkantott a szobába. Nagyfi mozdulatlanul feküdt, és sárgásfehér haja koronaként terült szét körülötte. Aludt. Fogatlan szája nyitva volt, a mellkasa pedig olyan lassan emelkedett a takaró alatt, hogy alig lehetett észrevenni, egy darabig figyelni kellett, hogy az ember megbizonyosodjon arról, hogy nem halt meg.

Ó, Istenem, mi lesz, ha meghal itt nekem, míg anya a kórházban van?

Nem fog. Nem fog.

Igen, de mi van, ha mégis?

Nem fog. Ne viselkedj már úgy, mint egy kis pisis.

Nagyi egyik sárga, olvadt keze megmozdult. Hosszú körmei halk kaparászással végigszántották a lepedőt. George hátraugrott, a szíve vadul kalapált.

Laza vagy, mint a Riga lánc, mi, nagyokos? Te aztán kemény vagy.

Visszament a konyhába, hogy megnézzze, az anyja mióta van távol; egy vagy esetleg másfél órája - ha ez utóbbi, akkor már kezdheti várni. Az órára pillantva döbbenten látta, hogy még húsz perc sem telt el. Anya még be sem ért a városba, nemhogy visszafelé jönne! Mozdulatlanul állva hallgatta a csendet. Hallotta a hűtőszekrény és az elektromos óra fojtott zümmögését, a kis ház sarkai körül szuszogó délutáni szellőt, és ekkor - az emberi hallás skálájának legszélén - meghallotta a ruha neműhöz súrlódó bőr tompa, reszelős susogását... nagyi ráncos, faggyús keze mozog a takarón.

George a mentális légzés egyetlen sóhajában elmondott egy imát:

KérlekIstenemneengeddhogyfelébredjenamíganyahazanemérazégszerelméreÁmen.

Leült, és elfogyasztotta a sutit és a Quiket. Az az ötlete támadt, hogy bekapcsolja a tévét, de aztán meggondolta magát. Attól félt, hogy a nagyi felébred, és az a magas, nyafogó, ellentmondást nem tűrő hang rákezd: RUU-UUTH! RUTH! KÉREM A TEÁMAT! TEÁT KÉREK! RUUU-ÚÚÚÚÚTH!

Száraz nyelvét még szárazabb ajkaihoz dörzsölte, és egyre csak azt mondogatta magának, hogy ne legyen ilyen beszari. Ő csak egy ágyhoz kötött idős hölgy, nem tud felkelni és bántani, egyébként pedig nyolcvanhárom éves, nem éppen ma délután fog meghalni.

Újra a telefonhoz lépett, és felemelte a kagylót.

- ... ugyanazon a szent napon! Pedig tudta, hogy a férfi nő! Istenkém, mennyire gyűlölöm az ilyen ócska kis lotyókat, akik olyan okosnak képzelik magukat! Tehát, azt mondtam neki, hogy...

Henrietta valószínűleg Cora Simarddal beszél. Henrietta majdnem minden délután egytől hatig a telefonon lóg, és közben a háttérben végig lehet hallgatni az összes tévés szappanoperát. Cora Simard az egyik leghűségesebb telefontársa. Leggyakoribb beszéd témáik a következők: 1. kinél lesz Tupperware vagy Amway-parti, és ott milyen frissítőket szolgálnak majd fel, 2. az ócska kis lotyók, 3. mit mondtak különféle embereknek 3.a) a cukrászdában, 3.b) a templomban rendezett havi jótékonyági vásáron, vagy 3.c) a fodrásznál.

- ... ha még egyszer meglátom arrafelé, tisztos állampolgárhoz hűen hívom a...

George letette a kagylót. Ő és Buddy az összes többi gyerekhez hasonlóan mindig kicsúfolták a kövér, lottyadt és pletykás Corát, amikor elmentek a háza előtt: Cora-Cora Bora-Bora megette a kutyaszart és még többet akart! - énekelték. Anya mindkettőjüket megölte volna, ha tudott volna erről. Most azonban George örül, hogy ő és Henrietta Dodd a telefonon lóg. Tőle akár egész délután trécselhetnek. Egyébként sincs semmi baja Corával. Egyszer elesett a háza előtt, és felhorzsolta a térdét - persze akkor is Buddy üldözte -, Cora pedig ragtapaszt tett a sebre, és mindkettőjüknek adott sutit, persze közben egyfolytában beszélt. George azóta szégyelli magát minden egyes alkalomért, amikor azt a kutyaszaros rímet mondogatta.

A tálalóhoz lépett, és levette az olvasókönyvét. Egy pillanatig fogta a kezében, aztán visszatette. Már az összes történetet elolvasta, pedig az iskola még csak egy hónapja kezdődött. George jobban olvas Buddy-nál, ő viszont a sportban jobb. Törött lábbal viszont egy ideig abban sem lesz jobb nálam, gondolta, és egy kis öröm suhant át rajta.

Elővette a történelemkönyvét, a konyhaasztalhoz ült, és olvasni kezdett arról, Cornwallis hogyan tette le a kardot Yorktownnál. A gondolatai viszont állandóan elkalandoztak. Felkelt, és a kis folyosón át ismét nagy szobájához ment. A sárga kéz mozdulatlan volt. Nagy aludt. Arca haldokló naphoz hasonló szürke, petyhüdt kör a párnán, amelyet haja vad, sárgásfehér koronája keretez. Egyáltalán nem olyan, mint egy öreg, halálára készülő ember. A naplemente békéjéből semmi sincs benne. Örültnek tűnik, és...

(és veszélyesnek)

...igen, annak, veszélyesnek - mint egy több ezer éves anyamedve, akinek biztosan maradt még egy jó erős ütés a tarsolyában.

George nagyon is jól emlékszik arra az időre, amikor nagyapa halála után Castle Rockba jöttek, hogy nagyinak gondját viseljék. Anya azelőtt a stratfordi mosodában dolgozott. Nagyapa három-négy évvel fiatalabb volt a nagyinál. Ács volt, és egészen a halála napjáig dolgozott. Szívinfarktus vitte el.

Nagy már akkor is szenilis volt egy kicsit, és néha „el volt varázsolva”. A nagy mindig is nagy megpróbáltatást jelentett a családjának. Elégé vulkanikus személyiség volt. Ötven évig tanított, közben pedig szülte a gyerekeket. Valami miatt összeakaszkodott a kongregacionalista egyházzal, ahová nagyapával és kilenc gyerekükkel járt. Anya mesélte, hogy nagy a nagyapával együtt egyszerre lépett ki a scarboroughi közösségből, és hagyta abba a tanítást. Úgy egy évvel ezelőtt azonban George egy ettől teljesen eltérő történetet hallott. Flo néni látogatóba jött Salt Lake Cityből. Anya és a nővére sokáig fennmaradtak és beszélgettek. George-és Buddy a szellőzőnél hallgatózva megtudta, hogy nagyit és nagyapát tulajdonképpen kizárták az egyházból, a nagyit pedig kirúgták az iskolából, mert valami rosszat tett. Valami könyvekhez kapcsolódó dolgot. George nem értette, hogy miért vagy hogyan lehet valakit kirúgni az állásából és az egyházból is néhány könyv miatt, és amikor visszamásztak az eresz alatt lévő emeletes ágyba, George megkérdezte Buddyt.

Sokféle könyv létezik, Senior Hülye, suttogta Buddy.

Igen, de milyenek?

Honnan tudnám? Aludj!

Csend. George elgondolkozott ezen.

Buddy!

Mi van? Bosszús sziszegés.

Miért mondta nekünk anya azt, hogy nagy kilépett az egyházból, és otthagya a munkáját?

Mert ez az egész egy csontváz a szekrényben! Aludj már!

George viszont még sokáig nem aludt el. A tekintete egyfolytában a holdfényben halványan körvonalazódó szekrényajtóra vándorolt, és azon gondolkodott, vajon mit tenne, ha egyszeriben kivágódna az ajtó, felfedve a benn rejtőző csontvázat, amely sírkőfogait kivillantva vigyorog, szemei

üresen bámulnak, bordái papagájkalitkát alkotnak, a fehér holdfény pedig eszelősen korcsolyázik még fehérebb csontjain. Vajon sikítana? Miért mondta Buddy, hogy ez egy csontváz a szekrényben? Mi köze egy csontváznak a könyvekhez? Végül aztán észrevétlenül elszenderült, és azt álmodta, hogy újra hatéves, és a nagyi kinyújtja a kezét, vak tekintete őt keresi, éles hangján pedig azt nyafogja: Hol van a kicsi, Ruth? Miért sír? Én csak be akarom dugni a szekrénybe... a csontváz mellé.

George rengeteget gondolkozott ezen, és végül, úgy egy hónappal azután, hogy Flo néni elutazott, odament az anyjához, és bevallotta, hogy hallotta azt a beszélgetést. Akkor már tudta, hogy mit jelent a csontváz a szekrényben, mert megkérdezte Mrs. Redenbachert az iskolában, aki elmagyarázta, hogy a családi botrányokra értik, azokról pedig az emberek rengeteget beszélnek. Mint Cora Simard? Kérdezte George, mire Mrs. Redenbacher arca furcsán megvonaglott, a szája remegni kezdett, és azt felelte: Nem szép dolog ilyet mondani, George, de... igen, valami hasonló.

Amikor megkérdezte anyát a történetekről, anya arca megmerevedett, és a keze megállt a pasziánszhoz lefektetett kártyalapok fölött.

Szerinted helyes dolog a szellőzőn át hallgatózni, Georgie? Te és a bátyád sportot űztök ebből?

Georgie, aki ekkor még csak kilencéves volt, lehajtotta a fejét.

Szeretjük Flo nénit, anya. Csak szeretnénk volna egy kicsit még hallani a hangját. Ez volt az igazság. Buddy ötlete volt?

Igen, az övé, ezt viszont George semmi pénzért sem árulta volna el. Nem akart élete hátralevő részében állandó rettegésben élni. Mert ha Buddy rájön, hogy eljárt a szája, kicsinálja.

Nem, az enyém.

Anya sokáig csendben maradt, aztán lassan folytatta a pasziánszt. Talán itt az ideje, hogy megtudjátok az igazat, mondta. Azt hiszem, hazudni sokkal rosszabb, mint hallgatózni, és hát a nagyival kapcsolatban mindannyian hazudunk a gyermekeinknek. És talán önmagunknak is. Legalábbis általában. Aztán hirtelen, dühödtt keserűséggel folytatta. Mintha sav spriccelt volna a szájából - George érezte szavai forróságát, és hogy ha nem hőköl vissza, megégetik az arcát. Kivéve engem. Nekem itt kell élnem vele, és már nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy hazudjak.

És anya elmesélte, hogy miután a nagyszülei összeházasodtak, született egy gyerekük, de holtan. Egy évvel később született még egy gyerekük, az is holtan, és ekkor az orvos azt mondta a nagyinak, hogy sosem lesz képes kihordani egyetlen gyereket sem, és hogy akárhány gyereke lesz még, mind meghal, amint a levegőbe szippant. És ez addig megy így, amíg egyikük túl korán meg nem hal, a teste nem tudja majd kilökni, és a halott baba ott bent fog majd elrothadni, és őt is megöli.

Ezt mondta az orvos.

Nem sokkal ezután megjelentek a könyvek.

Arról, hogy hogyan legyen gyereke az embernek?

De anya nem mondta el - vagy nem akarta -, hogy milyen könyvek voltak azok, vagy, hogy a nagyi hol szerezte őket, vagy, hogy egyáltalán honnan tudta, hogy léteznek. Nagyi ismét teherbe esett, és ezúttal a baba nem

született holtan, és nem halt meg egy-két lélegzetvétel után. Ezúttal a baba teljesen egészséges volt. Ő volt Larson bácsi. Ezután a nagyi egyfolytában terhes volt és szült. Egyszer nagyapa megpróbálta rávenni, hogy szabaduljon meg azoktól a könyvektől, hátha sikerül nélkülük is (vagy talán csak úgy érezte, elég éhes száj van már a portán, és az sem számít, ha nem sikerül), nagyi azonban erre nem volt hajlandó. George megkérdezte az anyját, hogy miért, mire ő azt felelte: - Azt hiszem, a könyvek akkor már olyan fontossá váltak a számára, mint a gyerekei.

- Ezt nem értem - mondta George.

- Nos - mondta anya. - Én sem vagyok egészen biztos abban, hogy értem... ne felejtsd el, hogy nagyon kicsi voltam. Csak annyira emlékszem, hogy azok a könyvek teljesen magukhoz láncolták. Azt mondta, többé egyetlen szót sem akar hallani róluk, és így is történt. A mi családukban ugyanis a nagyi viselte a nadrágot.

George nagy csattanással becsukta a történelemkönyvet. Az órára nézett. Majdnem öt óra volt. A gyomra halkan korgott. Hirtelen rettegéssel ráébredt, hogy hat óra körül nagyi felébred, és ordítózva követeli majd a vacsoráját. És ha anya nem ér haza addig? Ezzel kapcsolatban elfelejtett instrukciókat adni, valószínűleg azért, mert olyan ideges volt Buddy miatt. Talán el tudja készíteni nagyi egyik fagyasztott ételét. Nagyi speciális diétán van: csak só nélkül készült ételeket ehet. És körülbelül ezer különféle tablettát szed.

Saját magának pedig megmelegítheti a tegnapi esti makaróni maradékát. Ha jó sok ketchupot önt rá, nem is olyan rossz.

Kivette a makarónit és a sajtot a hűtőből, egy serpenyőbe borította, majd a serpenyőt a tűzhelyre tette a teáskanna mellé, amely még mindig ott várta, hátha nagyi felébred, és kéri a teáját, amit néha „egy csésze jókedvnek” hív. George önteni akart magának egy pohár tejet, de megtorpant, és újra felvette a telefonkagylót.

- ... és nem hittem a saját szememnek, amikor... - Henrietta Dodd elhallgatott, majd éles hangon megszólalt: - Nagyon szeretném tudni, ki hallgat bele állandóan a telefonvonalamba!

George égő arccal csapta le a kagylót.

Te hülye, nem tudhatja, hogy te voltál az. Hatan vannak ezen az ikervonalon!

Hallgatózni viszont akkor sem szép dolog. Még akkor sem, ha az ember csak azért teszi, mert hallani akar valami emberi hangot, amikor egyedül van a házban, kivéve persze a nagyt, a másik szobában egy kórházi ágyban alvó kövér lényt. Még akkor sem szép dolog hallgatózni, ha az ember szinte fizikai kényszert érez arra, hogy egy másik emberi hangot halljon, mert anya Lewistonban van, és hamarosan besötétedik, a másik szobában pedig ott van a nagyi, és a nagyi olyan, mint...

(igen ó igen olyan)

mint egy anyamedve, amelynek öreg, rozzant mancsaiban biztosan maradt még legalább egy halálos ütés.

George elővette a tejet.

Anya 1930-ban született, Flo néni 1932-ben követte, Franklin bácsi pedig 1934-ben. Franklin bácsi 1948-ban meghalt. Perforált vakbél. Anya néha még

mindig sírdogál emiatt, és magánál hordja a fényképét. Az összes testvére közül Frankét szerette a legjobban, és azt mondta, nem kellett volna így, hashártyagyulladásban meghalnia. Azt mondta, mocskos dolog volt Istentől, hogy elvette Frankét.

George kinézett a mosogató fölötti ablakon. A nap alacsonyan járt már, és a hegy fölül aranyozta be a tájat. A hegy árnyéka elterült a gyepen. Ha az a hülye Buddy nem törte volna el a lábát, anya most itt lenne, éppen chilit vagy valami hasonlót készítené vacsorára (plusz a nagy szótlan kajáját), miközben beszélgetnének és nevetgelnének, később pedig talán kártyáznának is egy kicsit.

George felkapcsolta a konyhai lámpát, bár még nem volt olyan sötét. Aztán meggyújtotta és takarékra vette a tűzhelyet a makaróni alatt. A gondolatai egyfolytában nagy felé kalandoztak, ahogy ott ül fehér műanyag székében, mint valami nagy, kövér, ruhába bújtatott féreg, hajkoronája örülten meredezve lóg rózsaszín, műselyem köntösének vállára, hívogatóan kinyújtja a karját, ő pedig üvöltve bújik anyához.

Küldd ide hozzám, Ruth. Meg akarom ölelni.

Egy kicsit megijedt, mama. Idővel oda fog menni hozzád. És anya hangja is ijedtnak tűnik. Megijedt? Anya?

George elgondolkodva megtorpant. Igaz lenne? Buddy szerint az emlékek néha megrézfájlják az embert. Anya akkor tényleg megijedt volna?

Igen. Megijedt.

Nagy hangja ellentmondást nem tűrően megemelkedett: Ne kényeztesd el azt a fiút, Ruth! Küldd ide hozzám; meg akarom ölelni.

Nem küldöm. Hiszen sír.

És ahogy a nagy leengedte nehéz karjait, amelyekről a hús hatalmas, tésztaszerű cafatokban lógott, ravasz, szenilis mosoly terjedt szét az arcán: Tényleg úgy néz ki, mint Franklin, Ruth? Azt mondtad, nagyon hasonlít Franklinre.

George lassan kavargatta a makarónit, sajtot és ketchupot. Eddig nem emlékezett ilyen tisztán erre az esetre. Talán a csend miatt van. És mert egyedül van a nagyival.

A nagy tehát sorra szülte a gyerekeket, közben pedig tanított az iskolában. Az orvosok persze kellőképpen megdöbbentek. Nagyapa rengeteget dolgozott, s egyre nagyobb vagyonra tett szert. Még a válság mélypontján is talált magának munkát, és végül az emberek beszélni kezdtek.

Mit mondtak?, kérdezte George.

Semmi különösezt, mondta anya, de ekkor hirtelen összesöpörte a kártyáit. Azt beszélték, hogy a nagyiek túl szerencsések ahhoz, hogy hétköznapi emberek legyenek. Ez minden. És ezután nem sokkal találták meg a könyveket. Az iskolaigazgató talált néhányat, és egy napszámos még párat. Hatalmas botrány lett belőle. Nagyapáék Buxtonba költöztek, és itt a történet vége. Anya nem volt hajlandó ennél többet elárulni.

A gyerekek felnőttek, és nekik is lettek gyerekeik, így egymást nagynéniké és nagybácsikká tették; anya férjhez ment, és New Yorkba költözött apával (akire George már nem is emlékszik). Megszületett Buddy, aztán a család Stratfordba költözött, 1969-ben pedig megszületett George. 1971-ben apát

halálra gázolta egy autó, amelyet a Részeg Férfi vezetett, Akit Börtönbe Zártak.

Amikor nagypapa szívinfarktusból meghalt, a nagynénik és nagybácsik rengeteg levelet váltottak. Az öreg hölgyet nem akarták otthonba dugni. És ő nem is akart otthonba menni. Ha pedig a nagyit valamit nem akar megtenni, jobb, ha az ember teljesíti a kívánságát. Az öreg hölgy valamelyik gyerekével akarta leélni hátralévő éveit. Csak hogy mindannyian házasok voltak, és egyikük házastársa sem szeretne volna az otthonát egy szenilis és gyakran kellemetlen, idős asszonnyal megosztani. Mindannyian házasok voltak, Ruth kivételével.

A levelek addig cikáztak a testvérek között, míg George anyja végül beadta a derekát. Otthagyták az állását és Maine-be jött, hogy az idős asszonynak gondját viselje. A többiek összefogtak, és vettek nekik egy kis házat Castle View külterületén, ahol eléggé alacsonyok az ingatlanárak. Minden hónapban küldenek egy csekket, hogy az idős asszonyról és a fiáról tudjon „gondoskodni”.

A testvéreim részes bérletet csináltak belőlem, mondta egyszer anyja, és bár George nem tudta pontosan, hogy ez mit jelent, hallotta a keserűséget az anyja hangjában: mintha a vics csontként akadt volna meg a torkán. George megtudta (Buddytól), hogy anyja végül azért adta be a derekát, mert a nagy, szerteágazó család minden egyes tagja biztosította arról, hogy a nagyit már nem él sokáig. Túl sok nyavalyája van már - magas vérnyomás, veseelégtelenség, túlsúly, szívritmuszavar - ahhoz, hogy sokáig éljen.

„Nyolc hónapnál nem él tovább”, mondta Flo néni, Stephanie néni és George bácsi (aki után George a nevét kapta); „legfeljebb egy évig”. Azóta öt év telt el, ami George szerint igencsak hosszú idő.

Szép kort élt meg. Mint egy hibernált anyamedve, amely vár a...mire?
(te tudod legjobban, hogyan kell vele bánni, Ruth, te tudod, hogyan kell befogni a száját)

George elindult a hűtő felé, hogy elolvassa az utasításokat nagyit egyik speciális, só nélküli ételének csomagolásán, aztán halálra váltan megtorpant. Ki beszél? Ki beszél a fejében?

Hasa és mellkasa tiszta libabőr lett. Az inge alá nyúlt, és megérintette egyik mellbimbóját. Olyan volt, mint egy kis kavics, és George gyorsan elrántotta az ujját.

George bácsi. „Névadó nagybátyja”, aki New Yorkban, a Sperry-Randnél dolgozik. Az ő hangját hallotta. Akkor mondta ezt, amikor a családjával itt töltötte a karácsonyt két - nem, három - évvel ezelőtt.

Most sokkal veszélyesebb, mert szenilis. George, csendesén. A fiúk itt vannak valahol.

George a hűtőszekrényénél állt, egyik keze a hideg krómfogantyún, és elgondolkozva, emlékeibe merülve bámult a növekvő sötétségbe. Buddy nem volt ott aznap. Buddy akkor már odakint volt, mert ő akarta megkaparintani a jó szánkót; szánkózni indultak Joe Camber dombjára, és az egyik szánkónak a talpa görbe volt. Buddy tehát már odakint volt, George pedig éppen az előszobában lévő dobozban turkált: vastag és lehetőleg nem felemás zoknit keresett. Talán ő tehet arról, hogy anyja és George bácsi

a konyhában beszélgettek? George szerint nem. Talán az ő hibája, hogy Isten nem süketítette meg, vagy kevésbé végletesen szemlélve a helyzetet: legalább nem talált jobb helyet a beszélgetés számára? George szerint erről sem ő tehet. Ahogy anya már többször is említette (általában egy-két pohár bor után), Isten néha mocskos játékokat űz.

Tudod, mire gondolok, mondta George bácsi.

A felesége és három lánya átmentek Gates Fallsba, hogy még az utolsó pillanatban vegyenek néhány dolgot karácsonyra. George bácsi eléggé elázott, és néha alig lehetett érteni, hogy mit mond. Olyan volt, mint a Részeg Férfi, Akit Börtönbe Zártak.

Te is nagyon jól tudod, hogy mi történt Franklinnel, amikor megpróbált szembeszállni vele.

George, maradj már csendben, különben a maradék sörödet a mosogatóba öntöm!

Hát, nem szándékosan tette. Egyszerűen csak nem tudott parancsolni a nyelvének. Hashártyagyulladás...

George, fogd be a szád!

George ekkor arra gondolt: Talán nem Isten az egyetlen, aki néha mocskos játékokat űz.

George hirtelen kitört a régi emlékek fogságából, és kivette nagyfi vacsoráját a fagyasztóból. Borjú. Borsóval. Előmelegített, háromszáz fokos sütőben negyven percig sütni. Ebben semmi nehéz sincs. Minden készen áll. A tea a tűzhelyen gőzölög, ha nagyinak esetleg kedve szottyan rá. A tea és a vacsora tálalva, ha nagyfi esetleg felébred és ordítani kezd. Dr. Arlinder száma pedig ott van a táblán, ha esetleg történne valami baj. Minden rendben. Akkor meg mitől fél?

Azért, mert még sosem hagyták egyedül a nagyival.

Küldd ide hozzám, Ruth. Küldd ide.

Nem. Sír.

Most sokkal veszélyesebb... tudod, mire gondolok. Mindannyian hazudunk a gyerekeinknek a nagyival kapcsolatban.

Sem őt, sem Buddyt nem hagyták soha egyedül a nagyival. Egészen mostanáig.

Kiszáradt a szája. A mosogatóhoz lépett, és ivott egy kis vizet. Olyan...furcsán érezte magát. Ezek a gondolatok. Ezek az emlékek. Miért rángatta elő most mindezt az agya?

Mint egy kirakójáték, amelynek részleteit nem tudja összeilleszteni. És talán jobb is, hogy nem, mert a kész kép esetleg, hát, olyan félelmetes lenne. Talán...

A másik szobából, ahol nagyfi a nappalait és éjszakáit éli, hirtelen fuldokló, hörgő, gargalizáló hang hallatszott.

George zihálni kezdett, és a lélegzet füttyülve szaladt végig a légcsövén. Nagyfi szobája felé fordult, de a cipőit a linóleumpadlóhoz szegeződtek. A szíve szúrt. Szeme tágra nyílt és kidülledt. Gyerünk, utasította az agya a lábait, amelyek tisztelegve feleltek: Semmi szín alatt, uram!

Nagyfi még sosem adott ki ilyen hangot.

Nagyfi még sosem adott ki ilyen hangot.

A fuldokló hang újra felharsant, aztán egyre halkuló, rovarszerű zümmögéssé vált, majd teljesen elhalt. George végre képes volt megmozdulni. Kilépett a konyhát a nagy szobájától elválasztó kis folyosóra. Dörömbölő szívvel kukkantott be a szobába. A torkát ismét elfojtotta az a gyapjú, és képtelen volt nyelni.

Első gondolata az volt: Nagy még mindig alszik, minden rendben; ám azt a hátborzongató hangot igenis hallotta; de talán ez természetes nála, csakhogy ő és Buddy napközben nem hallhatják, mert iskolában vannak. Csak horkol. Semmi baja. Alszik.

Ez volt George első gondolata. Aztán észrevette, hogy a sárga kéz, amely addig a takarón hevert, ernyedten lógott le az ágyról, a hosszú körmök pedig majdnem a padlóhoz értek. Nagy szája nyitva volt, és olyan ráncos és barlangszerű volt, mint egy rothadt gyümölcsbe vágott nyílás.

George rettegve, tétován közelített.

Egy jó darabig csak állt az ágy mellett és nézte az öregasszonyt, megérinteni azonban nem merte. A takaró alig észrevehető emelkedése-süllyedése mintha abbamaradt volna.

Mintha.

Ez a kulcsszó. Mintha.

De ez az egész csak azért van, mert teljesen berezeltél, Georgie. Éppen olyan Senor Hülye vagy, ahogyan Buddy mondja - ez egy játék. Csak az agyad szórakozik a szemeddel; a nagy normálisan lélegzik, nem...

- Nagy! - kiáltott fel George, de csak suttogás telt tőle. Megköszönte a torkát, és a hangtól megrettenve hátraugrott. De egy kicsit már hangosabban folytatta. - Nagy! Kérsz teát? Nagy!

Semmi.

A szeme csukva.

A szája nyitva.

A keze lóg.

A lenyugvó nap, aranyló vörösen sütött át a fákon.

És ekkor George a formálatlan, kiforratlan reflexió gyerekes és tökéletesen tiszta szemével tekintett a nagyanyjára: nem itt, nem most, és nem az ágyban fekve látta, hanem fehér műanyag székekben ülve, kitárt karokkal, egyszerre buta és diadalittas arccal. Eszébe jutott az egyik alkalom, amikor nagy „el volt varázsolva”, és valami érthetetlen nyelven ordítani kezdett - Gyaagin! Gyaagin! Hastur degryon Yos-sothoth! -, anya pedig kizavarta őket. Buddy megállt az előszobában lévő doboznál, hogy megkeresse a kesztyűjét, anya azonban sikítva üvöltött rá, hogy Csak MENJ KI! Buddy visszanézett a válla fölé, és annyira félt, hogy majdnem elájult, mert anya sosem kiabál. Mindketten kimentek. Szótlanul, zsebre dugott kézzel álldogáltak a kocsifeljárón, és azon tűnődtek, vajon mi történik odabent.

Később anya behívta őket vacsorázni, mintha mi sem történt volna.

(te tudod a legjobban, hogyan kell vele bánni, Ruth, te tudod, hogyan kell befogni a száját)

George egészen a mai napig nem gondolt erre az esetre. De most, az állítható kórházi ágyában olyan különösen szundikáló nagyira nézve felderengő rettegéssel jutott eszébe, hogy másnap megtudták, hogy az

utcában lakó Mrs. Harham, aki néha meglátogatta nagyit, aznap éjszaka meghalt álmában.

Nagyi néha „el van varázsolva”.

Varázslat.

A boszorkányok állítólag tudnak varázsolni. Elvégre ezért boszorkányok, nem igaz? Mérgezett alma. Hercegből varangy. Mézeskalács házikók. Abrakadabra. Hókuszpókusz. Varázslat.

George agyában, mintegy varázsütésre, összeálltak az ismeretlen kirakójáték szétszórt darabkái.

Mágia, gondolta George, és felnőött.

És hogy mi van a képen? Természetesen a nagyi, a nagyi és a könyvei. Nagyi, akit elkergettek a városból, nagyi, aki nem volt képes gyereket szülni, aztán viszont a kellenél többet is, nagyi, akit a városhoz hasonlóan az egyház is kitagadott. A képen a sárga és kövér, ráncos és meztelencsigaszerű nagyi látható, amint fogatlan szája gonosz vigyorra húzódik, homályos, vak szeme ravasz és dörzsölt pillantással néz az emberre; a fején fekete, kúp alakú kalap ezüstsínű csillagokkal és ragyogó babiloni félholdakkal; a lábánál fekete macskák tekeregnek, amelyeknek olyan sárga a szemük, mint a vizelet. A kép gusztustalan bűzt áraszt, disznóhús és vakság szagát, disznóhús és izzó, ősi csillagok és gyertyák szagát, amelyek olyan feketék, mint a föld, amelyben a koporsók rejtőznek. George hallja, hogy ősi könyvekből szavakat mormolnak: minden szó olyan, mint egy kő, minden mondat, mint egy bűzös csontkertben emelkedő kriptá, minden bekezdés, mint a pestis tűz felé közeledő áldozatainak borzalmas karavánja; George ijedt, tágra nyílt szeme abban a pillanatban felfogta a feketeséget.

A nagyi boszorkány volt, mint az Óz, a csodák csodájában lévő Gonosz Boszorka. És meghalt. Az a gargalizáló hang, emlékezett vissza George egyre növekvő rettegéssel. Az a gargalizáló, horkoló hang egy... egy... halálhörgés volt.

- Nagyi! - suttogta, és félőrülden azt gondolta: Csingi-lingi, meghalt a gonosz boszorka.

Semmi válasz. Behajlított tenyerét nagyi szája elé tartotta. Semmi légmozgás. Szélcsend, petyhüdt vitorlák, a hajógerinc mögött pedig nincs nyomdokvíz. A rettegés némileg csökkeni kezdett, és George megpróbált gondolkodni. Fred bácsi egyszer megmutatta, hogy megnyálazott ujjal meg lehet állapítani, van-e szél. George végignyalta a tenyerét, és a nagyi szája elé tartotta.

Még mindig semmi.

Elindult a telefon felé, hogy felhívja dr. Arlindert, aztán megtorpant. Tegyük fel, hogy felhívja az orvost, és aztán kiderül, hogy a nagyi nem is halt meg. Az nagyon égő lenne.

Mérd meg a pulzusát.

George kételkedve nézett vissza az ajtóból a lelógó kézre. Nagyi hálóingének uja felhúzódott, és kilátszott a csuklója. Nem, ez mégsem jó ötlet. Egyszer, az orvostól jövet, George kipróbálta, amit a nővérke csinált: a csuklójához nyomta az ujját, de semmit sem érzett. Az ő gyakorlatlan ujjai számára, ő maga is halott lenne.

Különben sem szeretné... nos...megérinteni nagyit. Még akkor sem, ha halott. Különösen akkor nem, ha halott.

George az előszobában ácsorgott, és nagy mozdulatlan, ágyhoz kötött testéről a telefonra nézett, aztán újra a nagyira. Csak telefonálnia kellene. Csak...

...a tükör!

Hát persze! Ha az ember tükörre lehel, az bepárasodik. Egy filmben az orvos így vizsgált meg egy öntudatlan beteget. Nagy szobájából fürdőszoba nyílik; George besietett, és elővette nagy piperetükrét, amelynek egyik oldala normális, a másik viszont nagyit, hogy az ember ki tudja tépkedni a felesleges szőrszálakat meg ilyesmi.

Az ágyhoz ment, és olyan közel tartotta a tükröt nagy nyitott, tátongó szájához, hogy majdnem megérintette vele. Elszámolt hatvanig, és közben végig nagyit figyelte. Semmi. Egészen biztos, hogy a nagy meghalt. Ezt George már azelőtt tudta, hogy elvette volna a tükröt a szájától, amely végül tökéletesen tiszta és páratlan maradt.

Nagy meghalt.

George megkönnyebbüléssel vegyes meglepetéssel vette észre, hogy most már képes sajnálni. Talán boszorkány volt. Talán nem. Talán csak azt gondolta magáról, hogy boszorkány. Akárhogy volt is, már elment. Egy felnőtt megértésével döbrent rá és egy felnőtt megkönnyebbülésével fogadta el, hogy a konkrét valóság kérdései nem lényegtelenek, hanem kevésbé élettélivé válnak, amikor az ember a halálos maradványok néma, szelíd arcában vizsgálja őket. Mindez egy tűnő lábnyom, egy cipő halvány alakja volt csak az agyában; a gyerekek minden felnőtt benyomása ilyen: csak később fogják fel, hogy őket elkészítették; kifomálták; a véletlenszerű tapasztalatok formálják; abban a pillanatban a lábnyomon kívül csak az a keserű lőporszag marad meg, amely a gyerek saját korának nem megfelelő gondolatok fellobbanásakor keletkezik.

Visszavitte a tükröt a fürdőszobába, aztán visszament a konyhába nagy szobáján át. Ahogy elment a test mellett, jól megnézte magának. A lenyugvó nap az öreg, halott arcot durva narancsvörös színekkel festette meg, és George gyorsan elkapta a tekintetét.

Átment az előszobán és a konyhán a telefonhoz. Eltökélte, hogy mindent jól fog csinálni. Már hallotta is, hogy amikor csak Buddy elkezd piszkálni, egyszerűen csak annyit fog mondani: Teljesen egyedül voltam a házban, amikor a nagy meghalt, és mindent jól csináltam.

Először is fel kell hívni dr. Arlindert. Felhívja, és azt mondja neki: - Meghalt a nagymamám. Megmondaná, mit tegyek? Letakarjam, vagy ilyesmi?

Nem.

- Azt hiszem, meghalt a nagymamám.

Igen. Igen, ez jobb. Úgyis mindenki azt hiszi, hogy egy kisgyerek semmit sem tudhat, tehát ez így sokkal jobb.

Vagy mit szólnak ahhoz, hogy:

- Egészen biztos vagyok abban, hogy a nagymamám éppen most halt meg...

Biztos! Ez a legjobb az összes közül.

És elmeséli a tükröt, a halálhörgést meg mindent. Az orvos azonnal ki fog jönni, és a vizsgálatok után azt fogja mondani: Halottnak nyilvánítom, nagy, és aztán George-hoz fordul: Rettenetesen kemény voltál ebben a tök durva helyzetben, George. Hadd gratuláljak. És George erre megfelelően szerényen fog válaszolni.

Dr. Arlinder számára nézett, és vett néhány lassú, mély lélegzetet, mielőtt megfogta a telefont. A szíve gyorsan vert, de már legalább nem szúrt. Nagy meghalt. Megtörtént a lehető legrosszabb, ami valahogy mégsem olyan rossz, mint várni, hogy elkezdje ordibálni anya nevét, és hogy vigye be a teáját.

A telefon is meghalt.

George hallgatta a nagy semmit, miközben a szája még mindig a ki nem mondott szavakat formálta: Elnézést, Missus Dodd, George Bruckner vagyok, és ki kellene hívnom az orvost a nagymamámhoz. Semmi hang.

Még tárcsahang sincs. Csak a halott üresség. Mint ott bent, az ágyban. Nagy...

...ő...

(ó igen)

a nagy nagyon kemény.

Ismét ellepte testét a fájdalmas, jéghideg libabőr. A tűzhelyen álló Pyrex teáskannára nézett, majd a pulton várakozó, gyógynövényes teakeverékkel megtöltött csészére. Nagynak már nem kell tea. Soha többé.

(nagyon kemény)

George megborzongott.

Idegesen nyomogatta a Princess telefon megszakító gombját, de a készülék meg se nyikkant. Éppen olyan halott, mint...

(olyan hideg, mint)

Lecsapta a kagylót, amitől a telefon halkán megcsendült. George erre gyorsan felkapta a kagylót: talán csodával határos módon megjavult a készülék. Sajnos nem.

A szíve megint hevesebben vert.

Egyedül vagyok ebben a házban egy hullával.

George a konyhaasztal mellé lépett, és felkapcsolta a lámpát. Kezd sötétedni. Hamarosán lenyugszik a nap; mindjárt itt az este.

Várok. Nem kell mást tennem. Megvárom anyát. Ez a legjobb megoldás. Ha már a telefon elromlott, még mindig jobb, hogy így történt, hogy egyszerűen csak meghalt, és nem jött rá valami roham vagy ilyesmi, nem kezdett el habzani a szája, nem esett ki az ágyból...

Ó, jaj. Ezt nem kellett volna.

Egyedül a sötétben halott dolgokra gondolni, amelyek valahogy még mindig élnek - alakokat látni az árnyak között a falakon, és közben a halálra gondolni, a halottakra, az őket körülvevő bűzre, és ahogy közelednek a nagy feketeségben: erre gondolni; a húsban mocorgó bogarakra gondolni: üregeket ásnak a húsban; villogó szemek a sötétben. Igen. Leginkább erre. Szemekre gondolni, amelyek villognak a sötétben, és a padlódeszkák nyikorgására, ahogy valami átlépdél a szobán az árnyékok zebracsíkjaiban keresztül.

A sötétben a gondolatok tökéletes kört írnak le, akármit tesz is az ember ellene - hiába próbál virágokra, Jézusra vagy a baseballra gondolni, esetleg arra, hogy aranyat nyer az olimpián -, valahogy minden az árnyak között hatalmas karmokkal és mozdulatlan szemmel várakozó alakhoz vezet vissza. - A nagy szart! - szisszent fel George, és hirtelen arcon csapta saját magát. Jó erősen. Gyerekes baromságokkal eteti magát, de ezt ideje lenne már befejezni. Már nem hatéves. Nagyi meghalt. Ennyi, meghalt, és kész. Nincs már benne több gondolat, mint egy üveggolyóban vagy egy padlódeszkában vagy egy ajtókilincsben vagy egy rádiójelben vagy...

És ekkor egy erős, idegen, váratlan hang, talán egyszerűen csak a túlélés engesztelhetetlen, önkéntelen hangja felkiáltott: Fogd be, Georgie, és menj a dolgodra, a fenébe is!

Igen, rendben. Rendben, de...

Visszament nagyi szobájának az ajtajához, hogy ellenőrizze a helyzetet.

Az idős asszony csak feküdt az ágyban, egyik keze a padlóig lóg, a szája pedig tátva. Már ő is csak egy bútordarab. Az ember nyugodtan visszateheti a kezét az ágyba, meghúzhatja a haját, akár egy vizespoharat is dughat a szájába vagy tehet a fejére fülhallgatót, aztán bömböltetheti neki Chuck Berryt teljes hangerővel: mindez neki már teljesen mindegy. Ahogy Buddy mondja, ő már túl van rajta. Nagyi már túl van a kúrán.

George-tól nem messze, baloldalt valami halkán, ütemesen csattogni kezdett. A fiú összeresztette és felnyögött. A viharajtó volt az, amelyet Buddy éppen múlt héten tett fel. Csupán a nyitott viharajtót csapkodta az egyre erősödő szellő.

George kinyitotta a belső ajtót, kihajolt, és elkapta a visszafelé lendülő viharajtót. A szél - már nem szellő, hanem szél - a hajába kapaszkodott és felborzolta. George gondosan bezárta az ajtót, és azon tűnődött, honnan jött ez a hirtelen szél. Amikor anya elment, szinte halálosan nyugodt volt minden. De hát, amikor anya elment, fényes nappal volt, most pedig alkonyodik.

George újra bekukkantott nagyihoz, aztán ismét szerencsét próbált a telefonnal. Még mindig süket. Leült, majd felpattant, és hosszú léptekkel fel-alá kezdett járkálni a konyhában, és megpróbált gondolkodni.

Egy órával később teljesen besötétedett. A telefon még mindig nem működött. Biztosan a már szinte viharossá fokozódó szél szakított le néhány vezetékét, talán a Hód-mocsár környékén, ahol élő és kidőlt fák tarkítják az ingoványt. A telefon ugyan néha kísérteties, távoli hangon megcsörren, vonal viszont nincs. A szél nyögve nyargalászik a kis ház csatornáiban. Lesz mit mesélnie a következő cserkész táborban, igen...ott üldögéltem az üres házban, egyedül a halott nagymamámmal, a telefon nem működött, a szél pedig felhőtutajokat hajszolt az égen, amelyek felül feketék, alul pedig a halott fagygyúra és nagyi karomszerű kezére hasonlít a színük.

Ez, szintén Buddy szavaival élve, egy igazi klasszikus.

Bárcsak már ott tartana, hogy a történetet meséli, bárcsak már túl lenne az egészen. De még mindig csak a konyhaasztalnál ül, nyitott történelemkönyve fölött, és minden hangra felugrik... és mivel a szél felerősödött, a ház olajozatlan, rejtett ízületei rengeteg apró hanggal nyikorognak.

Már nemsokára hazaér. És akkor minden rendben lesz. Minden

(nem takartad be)

rendben le

(nem takartad be az arcát)

George összerándult, mintha valaki hangosan megszólalt volna mellette, és tágra nyílt szemmel bámult a hasznavehetetlen telefonra. A halottak arcára fel kell húzni a takarót. Minden filmben így csinálják.

Le van sajnálva! Nem fogok még egyszer bemenni oda!

Nem! És egyáltalán nem is muszáj bemennem! Anya is letakarhatja az arcát, amikor hazaér! Vagy dr. Arlinder! Vagy a temetkezési vállalkozó!

Valaki, bárki, de nem ő.

Egyáltalán nem kötelező.

Neki mindegy, és a nagyinak is.

Buddy szólalt meg a fejében:

Ha nem féltél, hogy lehet, hogy nem merted betakarni az arcát? Nekem jó volt így is.

Beszari!

És a nagyinak is.

Hülye kis beszari!

George az asztalnál ült a történelemkönyve előtt, de nem olvasott. Azon gondolkozott, hogy ha nem húzza rá az ágytakarót nagy arcára, nem lesz joga azt állítani, hogy mindent jól csinált, és így Buddynak lesz mibe belekapaszkodnia (bármennyire gyenge érv is ez).

Látta magát, ahogy a tábortűznél, takarodó előtt elmeséli a kísérteties történetet a nagyanyja haláláról, és éppen a megnyugtató befejezéshez ér, amikor anya autójának fényszórói végigsöpörnek a kocsi feljárón - a felnőtt visszatérése egyszerre visszahozza és megerősíti a Rend fogalmát -, és ekkor az árnyékokból hirtelen kiemelkedik egy sötét alak. A tűzben elpattan egy fenyőgally. George észreveszi, hogy az a sötét alak nem más, mint Buddy. A bátyja megszólítja: Pisis, ha olyan nagyon bátor voltál, hogy lehet, hogy nem merted letakarni AZ ARCÁT?

George felállt, és közben egyre azt mondogatta magában, hogy a nagy már túl van rajta, a nagy elpusztult, a nagy már nagyon kemény. Visszateheti a karját az ágyra, dughat tea filtert az orrába, tehet fülhallgatót a fejére, amelyben Chuck Berry bömböl teljes hangerővel stb. stb., és mindez meg se kottyanna neki, mert a halál éppen erről szól. Egy halottat már senki sem idegesíthet fel, a hulla a világon a legkeményebb dolog, minden más csak álom, elkerülhetetlen, apokaliptikus és lázas álom az éjfél élettelen gyomrában kivágódó szekrényajtókról és a kihantolt csontvázakra eszelős kékséget karcoló holdfényről és...

George suttogva megszólalt: - Hagyd abba, jó? Ne legyél már ilyen...

(durva)

Összeszedte magát. Be fog menni abba a szobába, és felhúzza a takarót a nagy arcára. Nem ad okot Buddynak rá, hogy piszkálódjon. Maradéktalanul el fogja végezni a nagy halálával járó egyszerű rituálét. Le fogja takarni az arcát, aztán pedig - és a művelet jelképes értelmétől felderült az arca - el fogja tenni a feleslegesen előkészített tea filtert és csészét. Ez az.

Óvatos léptekkel, körültekintően elindult nagy szobája felé. Odabent sötét volt. Nagy teste formátlanul dudorodott az ágyban. George eszelősen tapogatva kereste a villanykapcsolót. Mintha egy örökkévalóság telt volna el, míg végül a metszett üvegcsillár homályos, sárgás fénnel elárasztotta a szobát.

Nagy mozdulatlanul hevert, keze lógott, a szája nyitva. George csak bámulta a testet. Közben homályosan megállapította, hogy a homlokán apró izzadsággyöngyök keletkeztek, és azon tűnődött, hogy vajon ebben az ügyben terjed-e addig a felelőssége, hogy azt a kihűlt kezét felemelje és visszategye az ágyba a test mellé. Úgy döntött, hogy nem. Bármikor lecsúszhatott a keze. Ez neki már túl sok lenne. Képtelen megérinteni. Bármit megtesz, de ezt nem.

Lomhán, mintha valami sűrű folyadékon keresztül haladt volna, megközelítette a hullát. Aztán megállt fölötte, és csak nézte. Sárga volt. Egyrészt az ezeréves csillár fénye miatt, de nem csak azért.

George hangosan zihálva megragadta a takarót, és a hulla arcára húzta. Ahogy elengedte, egy kicsit lejjebb csúszott, és kilátszott alóla a haj vonala és a gyűrött, sárga, pergamenszerű homlok. Minden lelkierejét összeszedve újra megragadta a takarót, és megigazította. A kezét közben jó messzire eltartotta, nehogy hozzáérjen a testhez, még az anyagon keresztül se. A takaró ezúttal nem csúszott le. Teljesen eltakarta az öregasszony arcát. George rémülete alábbhagyott. Eltemette nagyit. Hát persze, ezért takarják le a halottakat: mert olyan, mintha eltemetnénk őket. Ez tuti.

A temetésből kimaradt, lelógó kézre pillantott, és egyszeriben úgy érezte, hogy képes megérinteni, bedugni a takaró alá.

Lehajolt, megragadta a hűvös kezét, és felemelte.

Ekkor az ujjak megmozdultak, és átfogták a csuklóját.

George hátratántorodott és felsikított: csak sikított az üres házban, túlharsogta az ereszcatornában tomboló szél huhogását és a ház, nyikorgó ízületeinek éles nyikorgását. Ahogy hátrált, kis híján lehúzta a testet az ágyról, aztán a kéz elengedte, és a levegőt markolászta... majd ismét ernyedten lógott.

Jól vagyok, semmi baj, ez csupán reflex volt.

George bólintott. Elkecseregetten győzködte magát, aztán újra eszébe jutott, hogyan ragadta meg nagy keze az övét, és felsikított. A szeme kidülledt. A haja égnek meredt. Szíve elszabadult vonatként zakatolt a mellkasában. A való világ eszelősen imbolygott és olyan volt, mintha a kísértetkastély tükreiben szemlélne mindent. Amikor pedig kezdett volna visszatérni a józan esze, a pánik csak erősebbnek bizonyult. Elfordult. Ki akart jutni ebből a szobából, átmenni egy másikba - vagy ha kell, négy-öt kilométerre innen -, hogy magához térjen. Megperdült, és teljes erővel a falnak rohant, a nyitott ajtó mellett úgy egy méterrel.

A padlóra zuhant, beverte a fejét. Az éles, hasogató fájdalom túlharsogta a pánik énekét. Megérintette az orrát. A keze véres lett. A pólóját vércseppek tarkították. Feltápáskodott, és fejét hevesen kapkodva körbenézett.

A hulla keze a padlóig lógott, a test pedig egyenesen hevert az ágyban. Meg sem mozdult.

Csak képzelődött. Bejött ide, és a többi csupán a saját agyának horrorfilmje volt.

Nem.

De a fájdalom kitisztította a fejét. A hullák nem ragadják meg az ember csuklóját. A hullák halottak. Használhatjuk őket kalaptartónak, vagy belegyömöszölhetjük őket egy traktor gumijába és leguríthatjuk őket a hegyről stb. stb. stb. A hullákkal bármit meg lehet tenni (például az olyan kisfiúknak, akik megpróbálják a lelógó kezet visszatenni az ágyba), de a hullák már nem csinálnak semmit.

Kivéve, ha az illető boszorkány, és halála napjául épp azt a napot választja, amikor senki sincs a közelben, csak egy kisgyerek, mert ez így a legjobb, így lehet... lehet...

Mit lehet?

Semmit. Hülyeség. Rettegett, és emiatt képzelődött, ennyi az egész. Az alkarjával megtörölte az orrát, és arca megrándult a fájdalomtól. A keze véres lett.

Nem fog még egyszer a közelébe menni, és kész. Akár valóság volt, akár káprázat, többé nem kezd ki nagyival. A fényes lángként lobogó pánik ugyan már elmúlt, George azonban még mindig rettenetesen félt. A sírás határán állt, a lába remegett saját vérének látványától, és csak azért fohászkodott, hogy hazaérjen végre anya és kezébe vegye a dolgokat.

George kihátrált a szobából, át az előszobán, be a konyhába. Hosszú, reszkető lélegzetet vett, majd kifújta a levegőt. Az orra hideg vizes borogatást kívánt, és mellesleg hányingere volt. A mosogatóhoz lépett, és megnyitotta a hideg vizes csapot. Lehajolt, és a mosogató alatti szekrényből kivett egy rongyot - nagyik egyik régi pelenkájának egy darabját -, a hideg vizes csap alá tartotta, miközben az orrából csöpögő vér miatt állandóan szipognia kellett. Addig áztatta a puha pamutdarabot, amíg a keze teljesen érzéketlenné nem vált a hideg víztől, aztán elzárta a csapot, és kicsavarta a rongyot.

Az orrához emelte. És ekkor a nagyik megszólalt a másik szobában.

- Gyere ide, kisfiam - kiáltotta zümmögő, halott hangon. - Gyere be hozzám - a nagyik meg akar ölelni.

George sikítani próbált, de egyetlen nyikkanás sem jött ki a torkán. Semmi. A szomszéd szobából viszont annál több hang szűrődött lei. Akkor szokott ilyen hangokat hallani, amikor anya fürdeti nagyit; felemeli hatalmas testét, leteszi, megfordítja, majd ismét leteszi.

De most a hangok határozottan mást jelentettek - mintha nagyik megpróbált volna... felkelni az ágyból.

- Kisfiam! Gyere be ide, kisfiam! Most AZONNAL! Gyere ide!

George rettegéssel vette észre, hogy a lábai engedelmeskednek a parancsnak. Meg akarta állítani őket, de azok csak mentek tovább, bal, jobb, bal, jobb, mennek a majmok; az agya csupán egy rémült fogoly volt a testében - túsza a toronyban.

TÉNYLEG boszorkány, boszorkány, és most „el van varázsolva”, ó igen, ez egy „varázslat”, az bizony, és gonosz, VALÓBAN gonosz, ó Istenem ó Jézusom segíts segíts segíts...

George átlépdelt a konyhán és az előszobán, egyenesen nagy szobájába. A vén boszorka nemcsak megpróbált felkelni az ágyból, hanem ki is mászott, ott ült a fehér műanyag széken, ahol már négy éve nem ült, mert már olyan kövér volt, hogy nem tudott járni, és egyébként is olyan szenilis lett, hogy azt sem tudta, hol van.

De most egyáltalán nem tűnt szenilisnek.

Az arca petyhüdt és fakó volt, de szenilitásnak nyoma sem látszott rajta - már ha egyáltalán valaha is az volt, és nem csak színlelte, hogy kisfiúkat és fáradt, férj nélküli nőket verjen át vele. Nagy arca könyörtelen értelemről ragyogott; mint egy öreg, bűzölgő viaszgyertya. A szeme beesett, fénytelen és halott volt. A mellkasa nem mozgott. A hálóingé felhúzódott, felfedve elefántszerű combjait. Halottas ágyának takarója hátradobva.

Kinyújtotta hatalmas karjait.

- Meg akarlak ölelni, Georgie - mondta az a színtelen, zümmögő, halott hang.
- Ne félj már, te kis bőgőmasina. Gyere, hadd öleljen meg a nagy.

George kihúzta magát, és megpróbált ellenállni annak a leküzdhetetlen erőnek. Odakint visított és morgott a szél. George arca megnyúlt és eltorzult az elképzelhetetlen rettegetől: mint egy ősi könyvbe zárt fametszet.

George elindult. Tehetetlen volt. A lábát húzva lépdelt a kitárt karok felé. Be fogja bizonyítani Buddynak, hogy nem félt nagytól. Oda fog menni a nagyhoz, és ő megöleli. Már nem bőgőmasina és nem beszart. Most oda fog menni nagyhoz.

Már majdnem elérte a hívogatóan kitárt karokat, amikor a balra lévő ablak hirtelen kivágódott, és a szél egy őszi levelekkel díszített ágat repített a szobába. A szél szökőárként öntötte el a szobát, lökdöste a falon lógó képeket, cibálta nagy hálóingét és haját.

George végre tudott sikítani. Botorkálva hátrált a vastag karok elől, mire nagy csalódottan felszisszent, ajka hátrahúzódott puha, öreg ínyéről; vastag, ráncos kezei összezsugorodtak.

George lába összeakadt - elesett. Nagy felállt a fehér műanyag székből, és a totyogó hús halom tántorogva elindult. George rémülten tapasztalta, hogy nem tud felállni; minden erő elszállt a lábából. Nyöszörögve mászott hátrafelé. Nagy lassan, de könyörtelenül közeledett, halott volt, és mégis élt, és George hirtelen megértette, mit jelentene az az ölelés; a kirakójáték összeállt a fejében. Ekkor valahogy visszatért az erő a lábaiba. Felállt, de abban a pillanatban nagy megragadta a pólóját. Kitépett belőle egy darabot, és George egy pillanatig érezte bőrén a hideg hús érintését. A konyhába menekült.

Ki fog rohanni, ki az éjszakába. Mindent megtesz, csak nehogy megölelje a boszorkány, a saját nagymamája. Mert ha megöleli, anya hazaérve nagyit holtan találná. George élne, ő, igen... de hirtelen megkívná a gyógyteát.

Visszanézett a válla fölé. Nagy közeledett, már az előszobában járt, és groteszk, torz árnyéka egyre terebélyesedett a falon.

És ekkor követelődző, fülsértő hangon megcsörrent a telefon.

George gondolkodás nélkül felkapta a kagylót és belesikított; sikított, hogy jöjjön már valaki és segítsen. Sikított, de egyetlen hang sem jött ki elzáródott torkán.

Nagyi rózsaszín hálóingében betotyogott a konyhába. Sárgásfehér haja vadul repkedett arca körül, és egyik szarufésűje ráncos nyakánál lógott.

Vigyorogva közeledett.

- Ruth? - Ez Flo néni hangja volt, amelyet a borzalmas kapcsolat miatt alig lehetett hallani. - Ruth, ott vagy? - Flo néni telefonált Minnesotából, több mint háromezer kilométeres távolságból.

- Segíts! - sikította George a telefonba, de csak halk, sziszegő fütyülés hagyta el a száját, mintha halott nádnyelvekkel teli harmonikába fújt volna.

Nagyi kitárt karokkal totyogott a linóleumon. A szeme becsukódott, kinyílt, majd újra becsukódott. Nagyi be akarta hajtani a neki kijáró ölelést, amelyre már öt éve vár.

- Ruth, hallasz engem? Itt hatalmas vihar van, és én... félek. Ruth, nem hallak...

- Nagyi - nyögte George a telefonba. Az öregasszony már majdnem odaért hozzá.

- George? - Flo néni hangja hirtelen élessé vált; szinte sikított. - George, te vagy az?

George hátrálni kezdett, és hirtelen észrevette, hogy olyan hülye volt, hogy az ajtótól a konyhaszekrény és a mosogató közötti sarokba mászott. A rettegés teljesen a hatalmába kerítette. Ekkor nagyi árnyéka George-ra vetült, akinek ettől megtört a bénultsága, és nagyot sikított a telefonba. Sikoltozva ismételte: - Nagyi! Nagyi! Nagyi!

Nagyi hideg keze átfogta George torkát. Zavaros, öreg tekintete George szemébe fúródott, teljesen kiszipolyozva az akaratát.

George tompán, gyengén, szinte évszázadok távlatából hallotta Flo nénit: - Mondd neki, hogy feküdjön le, George, mondd neki, hogy feküdjön le és maradjon nyugton. Mondd meg neki, hogy a te nevedben és az apja nevében meg kell ezt tennie. A fogadott apját Hastur-nak hívják. Az ő neve hat rá, George - mondd neki azt, hogy Feküdj le Hastur nevében - mondd neki...

Az öreg, ráncos kéz kitépte a telefont George erőtlen markából. A zsinór hangos pukkanással szakadt ki a telefonból. George a sarokba rogyott, nagyi pedig fölé hajolt. A hatalmas húshegy eltakarta a fényt.

George ráordított: - Feküdj le! Maradj nyugton! Hastur nevében! Hastur! Feküdj le! Maradj nyugton!

Nagyi keze összezárult George nyakán...

- Meg kell tenned! Flo néni azt mondta! Az én nevemben! Az apád nevében! Feküdj le! Maradj nyug...

...és megszorította.

Amikor egy órával később a fények végül a feljáróra fröccsentek, George az asztalnál ült a történelemkönyve fölött. Felállt, a hátsó ajtóhoz lépett és kinyitotta. Balra a Princess telefon kagylója a helyén, hasznavehetetlen zsinórja köré hurkolódva. Anya belépett. Kabátja gallérjához egy levél ragadt.

- Micsoda szél van - mondta. - Minden rend... George! George, mi történt?

A vér abban a pillanatban kiszaladt anya arcából, elfehéredett, mint egy bohócé.

- Nagyi - mondta George. - A nagyi meghalt. Nagyi meghalt, anya - és kitört belőle a zokogás.

Anya átkarolta, de a falnak dőlt, mintha az ölelés az utolsó csepp erejét is kiszívta volna. - Történt...történt valami? - kérdezte. - George, történt valami más is?

- A szél befújta egy faágat az ablakon - felelte George.

Anya eltolta magától, egy pillanatig méregette rémült, bágyadt arcát, aztán nagy szobájába botladozott. Úgy négy percig volt odabent. Amikor visszajött, egy piros rongycafatot tartott a kezében. George pólójának egy darabja volt.

- Ezt nagy kezében találtam - suttogta.

- Nem akarok beszélni róla - mondta George. - Hívd fel Flo nénit, ha akarsz. Fáradt vagyok. Le akarok feküdni.

Anya először meg akarta állítani, aztán meggondolta magát. George felment a Buddyval közös szobába, és a szellőző mellett hallgatta, mit tesz anyja. Nem fog beszélni Flo nénival; ma este semmiképpen sem, mert a telefon zsinórja elszakadt; de holnap sem, mert röviddel azelőtt, hogy anyja hazaért volna, George elmotyogott magában néhány szót (néhányik mintha latinul hangzott volna, a többi csupán ősi kelta vakkantás), aminek következtében több mint háromezer kilométerre Flo néni agyvérzést kapott és holtan esett össze. Lenyűgöző, hogy beugrottak ezek a szavak. Minden beugrott.

George levetkőzött, és meztelenül az ágyára feküdt. Kezét a feje alá tette, és csak bámult a sötétségbe. Lassan, lassan gonosz és nagyon félelmetes vigyor jelent meg az arcán.

Mostantól minden máshogy lesz.

Nagyon máshogy.

Itt van például Buddy. Már alig várja, hogy hazajöjjön a kórházból és megint elkezdje piszkálni: a Hitetlen Kínai Kanalas Kínzásával, a száztűvel vagy valami hasonlóval. Rá kell hagyni - legalábbis nappal, amikor mások is vannak körülöttük -, de amikor leszáll az éj, és egyedül vannak ebben a szobában, a sötétben, a zárt ajtó mögött...

George hangtalanul nevetni kezdett.

Ahogy Buddy mondja, ez egy igazi klasszikus.

A Rugalmas Golyó Balladája

A hússütésnek vége. Jól szórakoztak. Volt mindenféle ital, angolos véres hús, és zöldségsaláta Meg különleges öntetével. Ötkor kezdődött a parti, most pedig nyolc harminc van, és szürkület - egy nagyobb társaság ilyenkor kezd lármázni. Ez itt viszont nem túl nagy társaság. Csak öten vannak: az ügynök a feleségével, az ünnepelt, fiatal író és az ő felesége, és az újság szerkesztője, aki a hatvanas évei elején jár, de idősebbnek néz ki. A szerkesztő Frescát iszik. Mielőtt megérkezett volna, az ügynök említette a fiatal írónak, hogy a szerkesztőnek valaha gondjai voltak az itallal. Ennek már nyoma sincs, csakúgy, mint a szerkesztő feleségének... ez az oka, hogy öten vannak, nem pedig hatan.

Lármázás helyett a társaság inkább elcsendesedett. A fiatal író hátsó kertjében üldögélt, a tóval szemben, az egyre növekvő szürkületben. A

fiatal író első regénye nagyon jó kritikákat kapott, és jól is fogyott. Szerencsés fiatalember, és ezt tudja is magáról.

A beszélgetés, enyhén morbid módon, a fiatal író első sikereitől más írók felé kanyarodott, akik szintén fiatalon hagytak nyomot a világirodalomban, aztán viszont öngyilkosságot követtek el. Szóba került Ross Lockridge és Tom Hagen. Az ügynök felesége megemlítette Sylvia Plath és Anne Sexton nevét, mire a fiatal író azt mondta, hogy szerinte Plath nem igazán formálhat jogot a sikeres író címre. Nem a siker miatt lett öngyilkos, mondta; hanem azért lett sikeres, mert öngyilkos lett. Az ügynök mosolygott.

- Nem beszélhetnénk valami másról? - kérdezte a fiatal író felesége kissé idegesen.

Az ügynök rá se hederített: - És ott van az örület is. Voltak, akiknek a siker elvette a józan eszüket - az ügynök hangja egy színészhöz hasonlóan kellemes és hömpölygő volt.

Az író felesége újra tiltakozni akart - tudta, hogy férje nemcsak azért szeret beszélni ilyesmiről, hogy viccelődhessen, és hogy azért viccelődik ezekkel a dolgokkal, mert túl sokat gondol rájuk -, amikor az újság szerkesztője megszólalt. Amit mondott, olyan furcsa volt, hogy a nő tiltakozni is elfelejtett.

- Az elmebaj nem más, mint egy rugalmas golyó.

Az ügynök felesége meglepetten pislogott. A fiatal író előrehajolt és kötekedni kezdett: - Ez ismerős...

- Hát persze - vágott közbe a szerkesztő. - Ez a kifejezés, a „rugalmas golyó” képe Marianne Moore-tól származik. Valami autóval kapcsolatban használta. Mindig is úgy gondoltam, hogy ez a kép nagyszerűen jellemzi az örület állapotát. Az örület egyfajta mentális öngyilkosság. Hát nem azt állítják az orvosok, hogy a halált igazán csak az agy halálával mérhetjük? Az örület szerintem tehát nem más, mint az agyba lőtt rugalmas golyó.

A fiatal író felesége felpattant. - Kér valaki még egy italt? - Senki nem kért.

- Nos, én kérek, ha erről fogunk beszélgetni - mondta, és elment, hogy készítsen magának egy italt.

A szerkesztő folytatta: - Egyszer, amikor még a Logan's-nél dolgoztam, kaptam egy érdekes novellát. Az újság már a múlté, mint ahogy a Collier's és a Saturday Evening Post is, bár ezt a kettőt túlélte - és ezt némi büszkeséggel mondta. - Évente harminchat vagy még több novellát jelentettünk meg, amelyek közül négy-öt minden évben benne volt valamilyen gyűjteményben. És az emberek elolvasták ezeket az írásokat. A szóban forgó novella címe A rugalmas golyó balladája volt, szerzője pedig egy Reg Thorpe nevű férfi. Körülbelül annyi idős lehetett, mint maga, és körülbelül olyan sikeres is.

- Nem ő írta az Alvilági figurákat? - kérdezte az ügynök felesége.

- De igen. Első regénynek lenyűgöző. Nagyszerű kritikákat kapott, szép számban fogyott, irodalmi díjakat nyert satöbbi. Még film is készült belőle. Elég jó, bár nem annyira, mint a könyv. Meg sem közelíti.

- Nagyon tetszett a könyv - mondta a szerző felesége, akit minden rossz érzése ellenére magával ragadott a téma. Meglepett, elégedett arca arról tanúskodott, hogy valami olyat idézett fel, ami már rég nem jutott eszébe. - Írt valamit azóta? Az Alvilági figurákat még az egyetemen olvastam, és az már... nos, ezer éve volt.

- Egyetlen napot sem öregedtélt azóta - jegyezte meg az ügynök felesége kedvesen, közben viszont azt gondolta, hogy a fiatal író felesége túl feszes pólót és túl szűk sortot visel.
- Nem, azóta semmit nem írt - felelte a szerkesztő.
- Kivéve azt a novellát, amelyet az imént említettem. Öngyilkos lett. Megőrült, és megölte magát.
- Ó - sóhajtott fel a fiatal író felesége. - Már megint témánál vagyunk.
- Megjelent ez a novella? - kérdezte a fiatal író.
- Nem, de nem azért, mert a szerző megbolondult és öngyilkos lett. Azért nem került sosem nyomtatásba, mert a szerkesztő megbolondult, és majdnem kinyírta magát.

Az ügynök hirtelen felállt, hogy teletöltse a poharát, pedig még alig ivott belőle. Tudta, hogy a szerkesztőnek ideg-összeroppanása volt 1969 nyarán, nem sokkal azelőtt, hogy a Logan's elmerült a vörös tinta tengerében.

- Én voltam az a szerkesztő - tájékoztatta a szerkesztő a többieket. - Bizonyos értelemben Reg

Thorpe és én együtt őrltünk meg, bár én New Yorkban voltam, ő pedig Omahában, és soha életünkben nem találkoztunk. Úgy hat hónappal a könyve megjelenése után költözött oda, azért, hogy - mint akkoriban mondták - „kitisztítsa a fejét”. A történet ezen részét azért tudom, mert néha találkozom a feleségével, amikor New Yorkban jár. Festeget, és egészen tehetséges. Szerencsés nő. A férje kis híján magával vitte.

- Az ügynök visszajött, és leült. - Már kezd derengeni - mondta. - Nem csak a felesége volt ott, ugye? Lelőtt még néhány embert, köztük egy gyereket is.
- Pontosan - mondta a szerkesztő. - És tulajdonképpen a gyerek indította el az egészet.

- A gyerek indította el? - hűledezett az ügynök felesége. - Ezt meg hogy érti?

A szerkesztő arcán viszont látszott, hogy nem lehet eltéríteni: beszélni fog, de nem lehet belekérdezgetni.

- Elmesélhetem saját tapasztalataimat, hiszen én magam is részese voltam az eseményeknek - mondta a szerkesztő. - Én is szerencsés vagyok. Átkozottul szerencsés. Igen érdekes dolog történik, amikor valaki meghúzza a homlokának szegezett fegyver ravaszát. Az ember azt hiheti, ez a bombabiztos módszer, sokkal jobb, mint a tabletták vagy a csukló felszabdálása, pedig ez nem igaz. Amikor valaki főbe lövi magát, egyáltalán nem lehet megjósolni, hogy mi fog történni. A golyó akár le is pattanhat a koponyáról, és megölhet valaki mást. Esetleg a koponyacsontot átfúrva kijön a túloldalon. Vagy az agyba fúródva megvakítja az embert, de életben marad. Megeshet, hogy az ember egy 38-assal főbe lövi magát, aztán a kórházban ébred. De az is lehet, hogy egy 22-essel próbálkozik, és a pokolban ébred... ha létezik egyáltalán pokol. Sokszor úgy érzem, hogy itt van a földön, talán New Jerseyben.

Az író felesége éles hangon felnevetett.

- Az egyeden bombabiztos módszer az öngyilkosságra az, ha az ember lesétál egy nagyon magas épület tetejéről, de ezt a módszert csak a különösen elhivatottak választják. Olyan átkozottul mocskos, nem?

Én azt hiszem, hogy ha az ember egy rugalmas golyóval lövi főbe magát, nem tudhatja előre, mi lesz az eredmény. Én például egy hídról lezuhanva szeméttel teleszórt rakparton ébredtem, miközben egy teherautó-sofőr a hátamat veregette, és a karomat fel-le mozgatva pumpált, mint aki huszonnégy óra alatt akarja formába hozni magát, és összetévesztett engem egy evezőgéppel. Reg számára viszont a golyó halálos volt. Ő... De fogalmam sincs, hogy akarják-e hallani ezt a történetet.

A szerkesztő a növekvő félhomályban kérdőn nézett végig a többiekre. Az ügynök és a felesége bizonytalanul egymásra pillantott, az író felesége pedig éppen felelni akart, hogy szerinte mára már elég a szörnyűségekből, amikor a férje megszólalt: - Én szeretném hallani. Már ha nincs ellene kifogása valami személyes okból.

- Még soha, senkinek nem meséltem ezt el - mondta a szerkesztő -, de nem személyes okokból. Talán eddig még nem volt megfelelő hallgatóságom.

- Akkor most itt a remek alkalom - mondta az író.

- Paul... - kezdte a felesége, és a vállára tette a kezét. - Nem gondolod, hogy...

- Most ne, Meg.

A szerkesztő folytatta:

- Amikor a novella beérkezett a szerkesztőségbe, a Logan's már egy ideje nem foglalkozott beküldött írásokkal. Az egyik titkárnő egyszerűen válaszborítékba tette őket egy levélke kíséretében: „A növekvő költségek és a szerkesztőségünkbe beküldött írások egyenletesen növekvő mennyisége miatt a Logan's kénytelen a beküldött kéziratokat növekvő ütemben visszaküldeni. Szívvel kívánjuk, hogy egy másik újság megjelentesse a munkáját.” Hát nem jó szöveg? Nem könnyű a „növekvő” szót egy mondatba háromszor beleszorítani, nekik mégis sikerült.

- Ha pedig nem küldték vissza, az azt jelentette, hogy az írás a kukában végezte - mondta az író. - Ugye?

- Pontosan. Sajnálkozásnak semmi helye sem volt.

Az író arcán különös nyugtalanság suhant át. Olyan ember arckifejezése volt ez, aki egy tigrisbarlang fogságába esett, ahol már tucatnyi, nála jobb férfit darabokra szaggattak. Eddig még egyetlen tigrist sem látott. De van egy olyan érzése, hogy igenis ott vannak, és hogy a karmaik még mindig élesek.

- Mindenesetre - mondta a szerkesztő, elővéve a cigarettatárcáját -, ez a történet beérkezett. A titkárnő megfogta, hozzácsatolta az elutasítás szabványszövegét, és éppen borítékba akarta tenni, amikor megpillantotta az író nevét. Ez a lány olvasta az Alvilági figurákat. Azon az őszön már mindenki elolvasta, vagy éppen olvasta, vagy rajta volt a könyvtári várólistán, vagy a vegyesboltok polcain keresgélte a könyvet.

Az író felesége látta a férje arcán átsuhanó pillanatnyi zavart, és megfogta a kezét. A férfi rámosolygott. A szerkesztő elővett egy arany Ronsont, és meggyújtotta a cigarettáját. A növekvő sötétségben mindannyian látták, milyen elgyötört az arca - a szeme alatti lötyögős, krokodilbőrszerű táskákat, ráncos arcát, öregemberesen előreugró állát és középkorú arcából hajóorra emlékeztetően kimeredő orrát. Az író agyán átsuhant, hogy annak a hajónak

öregség a neve. Senki sem szívesen utazik rajta, a kabinok mégis tele vannak. És mellesleg a parancsnoki híd is.

Az öngyújtó elpislant, és a szerkesztő elgondolkozva pöfékelt cigarettájából.

- A titkárnő, aki elolvasta a novellát, és ahelyett hogy visszaküldte volna, továbbította, most szerkesztőként dolgozik a G. P. Putnam's Sonsnál. A neve nem számít; ami számít, az az, hogy az élet nagy grafikonján a Logan's titkárságán ennek a nőnek a vektora keresztezte Reg Thorpe-ét. A lány vektora felfelé haladt, a férfi pedig lefelé. A lány elküldte a novellát a főnökének, a főnöke pedig nekem. Elolvastam és tetszett. Egy kicsit hosszú volt, de láttam, honnan húzhatna belőle minden gond nélkül ötszáz szót. És az elég sok.

- Miről szólt a novella? - kérdezte az író.

- Még kérdi? - mondta a szerkesztő. - Pedig már kikövetkeztethette volna a témából.

- Az elmebaj kialakulásáról?

- Igen, úgy van. Mit tanítanak az első kreatív írásórán, az egyetemen? Hogy az ember arról írjon, amit ismer. Reg Thorpe ismerte az elmebajt, mert részese volt. Nekem pedig talán azért tetszett annyira a novella, mert én is a részese voltam. Most, ha szerkesztők lennének, azt mondanák, hogy az egyetlen dolog, amire az amerikai olvasóközönségnek már egyáltalán nincsen szüksége, az egy újabb történet arról, hogyan lehet Amerikában Stílusosan Megőrülni, vagyis hogy A Szavak Többé Már Semmit Sem Jelentenek. Igen közkedvelt téma a huszadik századi irodalomban. Minden nagy író felhasználta ezt a témát, és minden egyes feldolgozással egyre jobban elcsépelték. Ez a novella viszont humoros volt. Úgy értem, valóban áradt belőle a vidámság.

Semmi ehhez foghatót nem olvastam azelőtt, és azóta sem. Leginkább talán F. Scott Fitzgerald néhány művéhez hasonlíthatnám...és A nagy Gatsby-hez. Thorpe hőse megőrült, de ezt roppantul humorosan tette. Olvasás közben az ember egyfolytában csak vigyorgott, néha pedig hangosan felnevetett - az a rész a legjobb, ahol a főhős a kövér lány fejére keni a meszes zselét. De tudják, feszült nevetés volt ez. Az ember állandóan hátra akart nézni a válla fölött, hogy megnézzé, hallotta-e valaki vagy valami. A novella feszültségének ellentétes vetületei igazán kivételesen hullámozottak. Minél többet nevetett az ember, annál idegesebb lett. És minél idegesebb lett, annál többet nevetett...egészen addig a pontig, amikor a főhős haza nem megy a partiról, amelyet az ő tiszteletére adtak, és meg nem öli a feleségét és a kislányát.

- Mi a cselekmény? - kérdezte az ügynök.

- Nem érdekes - mondta a szerkesztő. - Az nem számít. Egy fiatalember megpróbál megbirkózni a sikerrel, de fokozatosan elveszíti a küzdelmet. Inkább hagyjuk. A részletes szinopszis unalmas lenne. Mindig az.

- Írtam hát egy levelet: „Kedves Reg Thorpe! Elolvastam A rugalmas golyó balladája című novelláját, és nagyszerűnek találtam. Szeretném leköszölni a Logan's-ben a jövő év elején, ha önnek is megfelel. Nyolcszáz dollár jól hangzik? Fizetés átvételkor. Többé-kevésbé.” Új bekezdés.

A szerkesztő a cigarettájával intve imitálta a bekezdést.

- „A novella egy kicsit hosszú, és szeretném, ha úgy ötszáz szót lecsípne belőle. De talán kétszáz is elég, ha arról van szó. Majd beszúrunk egy képregényt.” Új bekezdés. „Ezen a számon érhet el.” Aláírás. És a levél elment Omahába.

- Így, szóról szóra emlékszik rá? - kérdezte az író felesége.

- Az összes levelet megőriztem egy irattartóban - felelte a szerkesztő. - Az ő leveleit is, az enyémekeknek a másolatát is. A felesége, Jane Thorpe három-négy levelét is beleértve egész szép kis rakás lett belőle. Gyakran olvasgatom őket. Természetesen semmi haszna. Ha a rugalmas golyó működését próbáljuk megérteni, az olyan, mint azt kutatni, hogyan lehet, hogy a Möbius-féle szalagnak csak egy oldala van. Így mennek a dolgok ebben a lehető legjobb világban. Igen, minden egyes levelet kívülről tudok, vagy legalábbis nagy részét. Néhányan meg kívülről fűjják a Függetlenségi Nyilatkozatot.

- Fogadok, hogy másnap felhívott a fickó - mondta az ügynök vigyorogva. - R-beszélgetésre.

- Nem, nem hívott fel. Röviddel az Alvilági figurák után Thorpe végérvényesen befejezte a telefonálgatást. Ezt a feleségétől tudom. Amikor New Yorkból Omahába költöztek, az új házba már be sem vezették a telefont. Mert Thorpe szerint a telefonrendszer valójában nem is elektromos árammal, hanem rádiummal működik. Szerinte ez a modern történelem két-három legjobban őrzött titkának egyike. Azt mondta - a feleségének -, hogy a rádium a felelős a rákos megbetegedések számának növekedéséért, nem pedig a cigaretta, az autók kipufogógázai vagy a környezetszennyezés. Minden telefonkagylóban van egy aprócska rádiumkristály, és amikor az ember telefonál, a fejébe árad a sugárzás.

- Hú, a pasi tényleg bolond volt - mondta az író, és mindannyian felnevettek.

- Telefonálás helyett írt egy levelet - folytatta a szerkesztő, és a cigarettáját a tó felé pöccintette. - Ez állt benne: „Kedves Henry Wilson (vagy csak Henry, ha megengedi), a levele egyszerre volt izgalmas és örömteli. A feleségem, ha lehet, még nálam is jobban örült. Az összeg is igen csinos... bár őszintén bevallom, maga a tény, hogy a novellám a Logan's-ben jelenik meg, több mint megfelelő fizetség (de azért persze elfogadom!). Átnéztem a rövidítésre tett javaslatait; ésszerűnek tűnnek. Egyrészt javítanak a történeten, másrészt marad hely azoknak a rajzoknak. Minden jól: Reg Thorpe.”

Az aláírása alatt pedig volt egy fura rajzocskas... inkább csak amolyan irkafirka. Egy piramis, benne pedig egy szem, mint az egydolláros bankjegy hátulján. Alatta viszont a Novus Ordo Seclorum helyett a következő szavak álltak: Fornit és Fornus.

- Vagy latin, vagy valami Groucho Marx-idézet - jegyezte meg az ügynök felesége.

- Reg Thorpe növekvő különtségének a jele - mondta a szerkesztő. - A felesége elmondta, hogy Reg hinni kezdett az „apró népben”. Az olyanokban, mint a törpék vagy a tündérek. Fornitnak nevezte ezeket a lényeket. A fornit szerencsét hozó manó, és Thorpe szerint egy ilyen manó lakott az ő írógépében.

- Istenem - sóhajtott fel az író felesége.

- Thorpe szerint minden fornitnak van egy kis szerkezete, olyan, mint valami kis puská, tele... jó szerencsét hozó porral. Azt hiszem, ez a megfelelő meghatározás. A jó szerencsét hozó por neve pedig...

- ... fornus - fejezte be az író a mondatot széles vigyorral.

- Úgy van. Ezt Thorpe felesége is igen viccesnek találta. Először. Először azt hitte - Thorpe két évvel korábban, az Alvilági figurák vázlatainak készítése közben találta ki a fornitokat -, hogy Reg csak ugratja. És eleinte talán így is volt. De aztán a hóbort babonává fejlődött, abból pedig meggyőződésé. Egy... rugalmas kényszerképzet volt ez. Végül azonban megszilárdult. Túlságosan is.

A társaság némán üldögélt. Már senki sem vigyorgott.

- A fornittal azonban gondok voltak - mondta a szerkesztő. - New York-i tartózkodásuk vége felé Thorpe írógépe egyre gyakrabban került a szervizbe, és amikor Omahába költöztek, még ennél is gyakrabban. Első alkalommal a szerviz biztosított a számára másik írógépet a javítás idejére. Néhány nappal azután, hogy Reg visszakapta a saját gépét, a szerviz vezetője felhívta és közölte, hogy a kölcsöngép tisztításáról is elküldi a számlát.

- Mi volt a gond? - kérdezte az ügynök felesége.

- Azt hiszem, én tudom - mondta az író felesége.

- A gép tele volt ételmaradékkal - mondta a szerkesztő. - Apró torta- és süteménydarabkák voltak benne. A klaviatúrára meg mogorókrémet kentek. Reg etette az írógépében lakó fornitot. A kölcsöngépet is „etette”, hátha a fornitnak sikerült átköltöznie.

- Ember! - kiáltott fel az író.

- Tudják, én akkor minderről semmit sem tudtam.

Válaszoltam Regnek, és tudattam vele, mennyire örülök. A titkárnőm legépelte a levelet, majd behozta, hogy aláírjam. Ekkor ki kellett mennie valamiért, én pedig aláírtam a levelet. A titkárnőm még nem jött vissza. És ekkor - minden különösebb ok nélkül - a nevem alá odafirkantottam azt a rajzot. Píramis. Benne egy szem. Alatta pedig, hogy „Fornit és Fornus”. Őrület. A titkárnőm megkérdezte, hogy így akarom-e elküldeni. Válat vontam, és azt mondtam, küldje csak el.

Két nappal később felhívott Jane Thorpe. Elmondta, hogy a levelem nagyon felizgatta Reget. Úgy érzi, rokonlélekre talált...egy másik emberre, aki tud a fornitok létezéséről. Látják, milyen őrültté kezdett válni a helyzet? Halvány fogalmam sem volt, mi a fene lehet az a fornit. Vagy a fornus. Bevallottam Jane-nek, hogy én csupán lemásoltam Reg rajzát. Azt kérdezte, miért. Ügyesen kitértam a válasz elől, ugyanis azt kellett volna mondanom, hogy „mert nagyon részeg voltam, amikor aláírtam a levelet”.

A szerkesztő elhallgatott, és a hátsó kertre kellemetlen csend telepedett. Mindenki az eget, a tavat és a fákat bámulta, bár semmivel sem voltak érdekesebbek, mint egy-két perccel azelőtt.

- Mindig is iszogattam, és nem tudom megmondani, mikor csúsztak ki a dolgok a kezemből. Munka közben is állandóan piáltam. Általában délben kezdtem, és amikor visszamentem az irodába, már teljesen ki voltam ütve. De a munka remekül ment.

A munka utáni italok - először a vonaton, aztán otthon - tettek működésképtelenné.

Kapcsolatom a feleségemmel nem az ivás miatt ment tönkre, de az alkohol súlyosbította a problémákat. Már régóta el akart hagyni, és egy héttel Reg Thorpe novellájának érkezése előtt meg is tette.

Thorpe novellája ebben a lelkiállapotban talált. Rengeteget ittam. Ráadásul a manapság igen divatos életkori válság is magával ragadott. Szakmai és magánéletem egyaránt nyomasztó volt. Azzal az érzéssel küszködtem - vagy legalábbis próbáltam leküzdeni -, hogy ponyvairodalmat szerkesztek, amit fogorvosi várókban idegesen ücsörgő páciensek, háziasszonyok ebédidőben és esetleg egy-két unatkozó egyetemista olvasgat, és ez nem valami felemelő munka. És azzal a tudattal is meg kellett birkóznom - vagyis, a többiekhez hasonlóan, próbáltam megbirkózni vele -, hogy hat, tíz vagy tizennégy hónap múlva a Logan's esetleg már nem is fog létezni.

A létbizonytalanság eme ködös, őszi világába pedig berobbant egy nagyon jó novella egy nagyon jó írótól: egy vicces, határozott történet a józanész elvesztésének mechanizmusáról. Olyan volt, mint a ragyogó napsugár. Tudom, hogy ez igen furán hangzik egy olyan műről, amelynek végén a főhős megöli a feleségét és a kisbabájukat, de kérdezzék csak meg akármelyik szerkesztőt arról, hogy mi számára az igazi öröm. Mindegyik azt fogja felelni, hogy az, amikor váratlanul egy nagyszerű novella vagy regény landol az íróasztalán, mint valami karácsonyi ajándék. Azt hiszem, mindannyian ismerik Shirley Jackson művét, A lottó-t. Ennek befejezésénél borzalmasabbat el sem lehet képzelni: egy kedves hölgyet halálra köveznek, és a fia meg a lánya részt vesz a gyilkosságban. A mű mégis fantasztikus... és lefogadom, hogy a New Yorker szerkesztője, aki először elolvasta, aznap este fütyörészve ment haza.

Mindezzel csak annyit akartam mondani, hogy Thorpe novellája volt akkor a legjobb dolog az életemben. Az egyetlen jó dolog. És a feleségével folytatott telefonbeszélgetésem alapján az én levelem volt Thorpe életében akkor az egyetlen jó dolog. A szerző-szerkesztő kapcsolat nem más, mint kölcsönös élőködés, de a mi esetünkben ez az élőködés természetellenesen erőssé vált.

- Térjünk vissza Jane Thorpe-hoz - szólalt meg az író felesége.

- Igen, egy kicsit elkalandoztam. Jane dühös volt a fornitok miatt. Először. Bevallottam, hogy azt a piramisos rajzot csak úgy odafirkantottam az aláírásom alá, és fogalmam sem volt, mit jelenthet, és bocsánatot kértem, ha ezzel valami galibát okoztam.

Aztán Jane dühe elpárolgott, és kiöntötte a szívét. Elmondta, hogy egyre jobban aggódik, és senkije sincs, akivel mindezt megbeszélhetné. Rokonai nincsenek, a barátai pedig New Yorkban élnek. Reg pedig senkit sem akar beengedni a házba, merthogy az adóhatóság, az FBI vagy a CIA emberei. Nem sokkal azután, hogy Omahába költöztek, egy kis cserkészlány kopogott be hozzájuk, és el akart adni nekik néhány sutit. Reg üvöltve elküldte a pokolba, mert ő tudja, mit is akar valójában satöbbi. Jane megpróbált vitatkozni. Rámutatott arra a tényre, hogy a kislány csak tízéves volt. Reg erre

azt felelte, hogy az adóhatóság embereinek nincs lelke vagy lelkiismerete. És hát a kislány lehetett android is. Az androidokra ugyanis nem vonatkoznak a gyermekmunkát tiltó törvények. Ő kinézi az adóhatóságból, hogy egy rádiumkristállyal teli android cserkészlányt küldenek, hogy megtudják, titkol-e valamit...és hogy közben rákot okozó sugarakkal bombázzák.

- Édes Istenem - nyögött fel az ügynök felesége.

- A nő csupán egy megértő hangra várt, és az enyém volt az első. Elmesélte a cserkészlányos történetet, ecsetelte a fornitok ápolását és etetését, beszélt a fornusról, és elmondta, hogy Reg nem hajlandó használni a telefont. Akkor is egy tőlük öt háztömbre lévő telefonfülkéből hívott fel. Elmondta, hogy attól fél, Reg valójában nem is az adóhatóság, az FBI vagy a CIA miatt aggódik. Úgy érzi, a férje valójában attól fél, hogy ők - valami hatalmas, névtelen csoport, amely gyűlöli őt és féltékeny rá, és mindenáron el akarja kapni - tudomást szereztek a fornitjáról, és meg akarják ölni. Ha pedig a fornit meghal, nem lesz több regény, novella, semmi. Értik? Ez az örültség lényege. Ők el akarják kapni. Végül már az IRS, amely igen sok fejfájást okozott neki az Alvilági figurák tiszteletdíja kapcsán, sem felelt meg mumusként. Végül a nevük már csak ők lett. A tökéletesen örült képzelgés. Ők meg akarják ölni a fornitját.

- Istenem, és erre mit mondott a nőnek? - kérdezte az ügynök.

- Megpróbáltam megnyugtatóni - válaszolta a szerkesztő. - Frissen elfogyasztott, öt martiniból álló ebédemről visszatérve egy omahai telefonfülkében ácsorgó, rettegő nővel beszéltem, és azt mondtam neki, hogy minden rendben, meg hogy ne aggódjon, amiért a férje azt hiszi, hogy a telefon tele van rádiumkristályokkal, és hogy egy csapat névtelen ember android cserkészlányokat küld rá. Ne aggódjon, amiért tehetséges férjét annyira elhagyta a józan esze, hogy azt hiszi, egy manó él az írógépében.

Nem hinném, hogy túl meggyőző voltam.

Megkért - nem, könnyörgött -, hogy intézzem el, hogy kiadják Reg novelláját. Mintha azt akarta volna mondani ezzel, hogy A rugalmas golyó balladája Reg utolsó kapcsolata az általunk röhejes módon realitásnak nevezett dologgal.

Megkérdeztem tőle, hogy mit tegyek, ha Reg újra említést tesz a fornitokról. „Bolondozzon vele egy kicsit”, felelte. Szó szerint ezt mondta: bolondozzon vele egy kicsit. És ezzel letette.

Másnap levelet kaptam Regtől - öt gépelt oldal, egyes sortávolsággal. Az első bekezdés a novelláról szólt. Tájékoztatót, hogy a húzás szépen halad, és valószínűleg az eredeti tízezeröttszázból le tud csípni hétszáz szót, így a végleges változat kilencezer-nyolcszáz lesz.

A levél hátralévő része a fornitokról és a fornusról szólt. A saját megfigyeléseiről és a kérdéseiről... kérdések tucatjairól.

- Megfigyelések? - hajolt előre az író. - Ezek szerint látta is őket?

- Nem - mondta a szerkesztő. - Hagyományos ér- telemben véve nem látta őket, csak valahogy másképp... azt hiszem. A csillagászok például már jóval az igazán erős teleszkópok megjelenése előtt tudták, hogy a Plútó létezik. A Neptunusz keringésének tanulmányozásából következtették ki. Reg is valahogy így figyelte meg a fornitokat. Megállapította például, hogy este

szeretnek enni. A nap minden órájában adott nekik táplálékot, de azt vette észre, hogy az élelem nagy része este nyolc után tűnik el.

- Hallucinációi voltak? - kérdezte az író.

- Nem - mondta a szerkesztő. - Csak annyi történt, hogy amikor Reg elment szokásos esti sétájára, a felesége kikaparásztta az ételt az írógépből, amennyire tudta. És Reg minden este kilenc órakor ment el sétálni.

- Ehhez aztán kellett idegek - mordult fel az ügynök, és megmozgatta hatalmas testét a kerti székben.

- Ő maga táplálta a férfi képzelgéseit.

- Úgy látom, nem érti, miért telefonált a nő, és hogy miért volt olyan feldúlt - mondta a szerkesztő halkán. Az író feleségére nézett. - De lefogadom, hogy ön érti, Meg.

- Talán - mondta a nő, és zavartan a férjére sandított. - A nő nem azért dühöngött, mert ön táplálta a férje képzelgéseit, hanem azért, mert attól félt, esetleg felizgatja a férjét.

- Bravó - a szerkesztő ismét rágyújtott. - És ugyanebből az okból szedegette ki az ételt az írógépből. Ha ugyanis az élelem felgyülemlik, Reg a saját, határozottan irracionális meggyőződéséből igen logikusan arra fog következtetni, hogy a fornitja vagy meghalt, vagy elment. Ezért aztán nincs több fornus. Ezért aztán nincs több írás. Ezért aztán...

Az utolsó két szó egy pillanatig cigarettafüstön lebegett, aztán a szerkesztő folytatta:

- Reg úgy vélte, a fornitok éjszakai életet élnek. Nem szeretik a lármát - észrevette ugyanis, hogy a zajos partikat követő reggeleken nem tud írni -, és gyűlölik a tévét, az elektromosságot és a rádiumot. Reg húsz dollárért eladta a tévéjüket, rádiumos karórájától pedig már korábban megszabadult. Aztán jöttek a kérdések. Én honnan tudok a fornitokról? Talán nálam is lakik egy? Ha igen, mi a véleményem erről, arról meg amarról? Azt hiszem, nem kell tovább magyaráznom. Ha volt valaha kutyájuk, és emlékeznek az ápolásáról és etetéséről önökben felmerülő kérdésekre, tudják, miket kérdezhetett tőlem Reg. A nevem alá firkantott kis rajzzal kinyitottam Pandora szelencéjét.

- Mit válaszolt Reg levelére? - kérdezte az ügynök.

A szerkesztő lassan folytatta: - Hát itt kezdődtek igazán a gondok. Mindkettőnk számára. Jane azt mondta: „Bolondozzon vele egy kicsit”, és én így is tettem. De sajnos túllőttem a célon. Otthon válaszoltam a levelére, és nagyon részeg voltam. A lakás pedig túl üres volt. Állott szag terjengett; a cigarettafüst és a szellőztetés hiánya miatt. Sandra nélkül a dolgok kezdtek kicsírázni. Az ágytakaró össze volt gyűrődve. A mosogató tele volt koszos edényekkel

meg hasonlók. Így él egy középkorú férfi, aki nem készült fel a házimunka kihívásaira.

Csak ültem az írógéembe tekert papír előtt, és arra gondoltam: Szükségem van egy fornitra. Tulajdonképpen egy tucatszámú fornitra lenne szükségem, hogy ezt az átkozottul magányos házat behintsem egy kis fornusszal. Abban a pillanatban eléggé részeg voltam ahhoz, hogy irigyeljem Reg Thorpe-ot a kényszerképzetéért.

Természetesen azt feleltem Regnek, hogy nekem is van egy fornitom. És hogy az enyém, meglepő módon, nagyon hasonlít az övére. Ő is éjszakai életet él. Gyűlöli a lármát, de úgy tűnik, Bachot és Brahmsot szereti...általában akkor megy a munka a legjobban, amikor előző este ezeket hallgatom. Arra jöttem rá, hogy az én fornitom kifejezetten kedveli a Kirschner bolognait...ön próbálta már? Csak hagyok egy kicsit az írógép mellett, amelyet mindig magammal hordok - ez az én szerkesztői ceruzám, ha úgy tetszik -, és reggelre szinte mindig eltűnik. Kivéve, ahogy ő is említette, a zajos éjszakák után. Megköszöntem, hogy tájékoztattott a rádiumról, bár nincsen világító karórám. Elmeséltem, hogy a fornit az egyetem óta él velem. Annyira magával ragadott saját kis mesém, hogy majdnem hat oldalt írtam. A levél végére odafirkantottam néhány szót a novellájáról, aztán aláírtam.

- És a neve alá...? - kérdezte az ügynök felesége.

- Hát persze. Fornit és fornus - a szerkesztő elhallgatott. - Nem látják, mert sötét van, de bevallom, elpirultam. Olyan mocskosul részeg voltam, és olyan átkozottul önelégült... a hideg hajnali fényben talán megjött volna az eszem, de addigra már túl késő volt.

- Feladta éjjel a levelet? - motyogta az író.

- Úgy bizony. És aztán másfél hétig visszafojtott lélegzettel vártam. Egy nap megérkezett a novella kézírata. Nekem címezték, de levelet nem mellékeltek hozzá. Minden az előzetes megbeszéléseinkhez igazodott, és a novella minden betűje tökéletes volt, a kézirat viszont... nos, a táskámba tettem, hazavittem, és újragépeltem. Tele volt fura sárga foltokkal. Azt hittem, hogy...

- Vizelet? - kérdezte az ügynök felesége.

- Igen. De nem az volt. Otthon, a postaládában egy levél várt. Ezúttal tízoldalas. Reg magyarázattal szolgált a sárga foltokat illetően. Nem kapott Kirschner bolognait, ezért a Jordan'st próbálta ki.

Azt mondta, szereti. Különösen mustárral.

Aznap egészen józan voltam. De Reg levele és a szánalomra méltó mustárfoltokkal teli kézirat a likőrös szekrényhez űzött. Ne is próbáld meg összeszedni magad, ember. Egyszerűen csak add le magad.

- Mi volt még a levélben? - kérdezte az ügynök felesége, akit egyre jobban elbűvölt a mese, és tekintélyes pocakjára támaszkodva előrehajolt. Az író feleségét Snoopyra emlékeztette, aki a kutyaház tetején állva úgy tesz, mintha keselyű lenne.

- Ezúttal csak két sort írt a novelláról. Figyelmét teljes mértékben a fornitnak szentelte... és nekem. A bolognai állítólag fantasztikus ötlet volt. Rackne imádja, és ennek köszönhetően...

- Rackne? - vágott közbe az író.

- Ez volt a fornit neve - magyarázta a szerkesztő. - Rackne. A bolognainak köszönhetően Rackne igazán belelendült a novella átírásába. A levél hátralévő része egy örült varázsige volt. Amilyet még biztosan soha életükben nem láttak.

- Reg és Rackne... egy égben kötöttség házasság - jegyezte meg az író felesége, és idegesen felvihogott.

- Nem, egyáltalán nem - mondta a szerkesztő. - Csupán munkakapcsolat volt közöttük. És különben is, Rackne hímnemű volt.

- Meséljen még a levélről.

- Ezt nem tudom kívülről. De, gondolom, ez nem jelent problémát. Egy idő után még az örültség is fárasztóvá válik. A postás a CIA embere, az újságos fiú pedig az FBI-é; látott a zsákjában egy hangtompítós revolvert. A szomszédok valamilyen kémek; a teherautójukban különleges megfigyelő berendezés van. Már nem mer lemenni a sarki üzletbe, mert a tulaj egy android. Már eddig is gyanította, de most már biztos benne. Láttam a kopaszodó férfi fejbőre alatt tekergőző vezetékeket. És a házukban szörnyen magas a rádiumszint; éjjel ugyanis ködös, zöldes izzást lát.

A levelet ezzel fejezte be: „Remélem, válaszol, és tájékoztat a saját helyzetéről (és a forrjáról), ami az ellenfeleket illeti, Henry. Úgy érzem, találkozásunk meghaladja a véletlent. Olyan, mint egy mentőöv (Istentől? A gondviseléstől? A sorsától? - helyettesítse be ide, amelyiket akarja), és a lehető legutolsó pillanatban érkezett.

Az ember egyedül nem állhat ellen sokáig az ezernyi ellenségnek. És amikor végül rájön, hogy nincs egyedül... túlzás lenne azt állítani, hogy tapasztalataink hasonlósága mentett meg engem a teljes pusztulástól? Szerintem nem. Tudnom kell, hogy az ön forrjára is vadásznak-e az ellenségek, mint Racknéra. Ha igen, hogyan védekezik? Ha nem, van valami ötlete, hogy miért nem? Ismétlem, tudnom kell."

A levelet a szokásos rajz és aláírás zárta, aztán pedig egy utóirat. Csak egy mondat. De végzetes: „Néha eltűnök a feleségemen."

Háromszor olvastam át a levelet. Közben kivégeztem egy egész üveg Black Velvetet. A válaszadás lehetőségeit fontolgattam. Ez egy fuldokló segélykiáltása volt, az egészen nyilvánvaló. A novella egy időre a felszínen tartotta, ám most már készen van. Tehát már csak én tarthatom a felszínen. Ami tökéletesen érthető is, hiszen én indítottam el ezt az egészet.

Fel-alá járkáltam az üres házban. És elkezdtem kihúzni az elektromos gépeket. Ne feledjék, hogy nagyon részeg voltam, és a kemény ivászat a képzelgés váratlan sugárútjait tárja fel az ember előtt. Ezért hajlamosak a szerkesztők és az ügyvédek három italt is legurítani az ebédnél, mielőtt szerződésről kezdenek beszélni.

Az ügynök harsogva felnevetett, de a hangulat még ennek ellenére is feszült és kényelmetlen maradt.

- És kérem, azt se feledjék, hogy Reg Thorpe pokolian jó író volt. Teljes mértékben meg volt győződve állításai valós mivoltáról. FBI. CIA. IRS. Ők. Az ellenségek. Néhány írónak megvan az a nagyon ritka adottsága, hogy minél szenvedélyesebben átérzi a történetet, annál jobban lehűti a prózáját. Steinbeck és Hemingway például ilyen volt, és Reg Thorpe-nak is megvolt ez a képessége. Ha az ember belépett az ő kis világába, kezdett minden nagyon logikusnak tűnni. Ha az ember elfogadta az alapvető kiindulási ténytet, a forrjai létezését, kezdte azt is elhinni, hogy az újságos fiú táskájában igenis van egy hangtompítós 38-as. Hogy a szomszédban lakó egyetemisták valóban lehetnek KGB-ügynökök, zápfogaikba méregkapszulákat ültettek,

küldetésük célja pedig az, hogy az életük árán is kinyírják, megöljék vagy elfogják Racknét.

Természetesen nem fogadtam el a kiindulási tényt. De olyan nehezemre esett gondolkodni. Így hát kihúztam azokat a gépeket. Először a színes tévét, hiszen mindenki tudja, hogy valóban bocsát ki sugárzást. A Logan's-ban leközlöttük egy elismert tudós cikkét, mely szerint a sugárzás, amelyet a minden háztartásban megtalálható színes tévé bocsát ki, megzavarja az ember agyhullámain, és talán csak egy kicsit, de véglegesen meg is változtathatja őket. Valószínűleg ez lehet az egyik oka az egyetemi eredmények és a középiskolások olvasási és számtani képességei fejlődésének rohamos hanyatlása mögött. Végül is ki más ül a legközelebb a tévéhez, ha nem egy kisgyermek?

Kihúztam tehát a tévét, és a gondolataim mintha tényleg kitisztultak volna. Tulajdonképpen olyannyira jobban éreztem magam, hogy a rádiót, a kenyérpirítót, a mosógépet és a szárítót is kihúztam. Aztán eszembe jutott a mikrohullámú sütő, és azt is. Igazi megkönnyebbülést éreztem, amikor kihúztam annak a kibaszott izének a méregfogát. Régi szerkezet volt, körülbelül akkora, mint egy ház, és talán tényleg veszélyes volt. Manapság azért vastagabb a védőburkolatuk.

Eszembe jutott, mennyi olyan gép van egy átlagos középosztálybeli házban, amely a falba csatlakozik. Szinte láttam magam előtt azt a csúnya elektromos polipot: a karjai elektromos kábelek, amelyek mind a falakban kígyóznak, odakint pedig a vezetékekhez csatlakoznak, és minden vezeték egy elektromos erőműhöz vezet, amelyet a kormány üzemeltet.

Mindeközben különös gondolatok futottak át az agyamon - folytatta a szerkesztő, miután ivott egy kortyot a Frescájából. - Lényegében egy babonás impulzusra válaszoltam. Sokan például nem hajlandóak átmenni létra alatt, vagy benn a házban kinyitni egy esernyőt. Vannak olyan kosárlabda-játékosok, akik keresztet vetnek, mielőtt büntetőt dobnak, és olyan baseballjátékosok, akik eldobják a régi zoknijukat, amikor nem megy a játék. Azt hiszem, ilyenkor a racionalitás kizökken az irracionális tudatalatti ritmusából. Ha azt kérnék, határozzam meg az „irracionális tudatalatti” fogalmát, azt mondanám, hogy nem más, mint egy kicsi, párnázott falú szoba az emberi elmében, ahol mindössze egy kártyaasztalka áll, azon pedig csupán egy rugalmas golyókkal megtöltött revolver.

Amikor az ember átmegy a járda másik oldalára, hogy kikerülje a létrát, vagy összecukott esernyővel lép ki a szakadó esőbe, az egységes, oszthatatlan én egy része lehámlik, belép abba a szobába, és felveszi az asztalról a fegyvert. Két, egymással szöges ellentétben álló gondolat keringhet ilyenkor az ember fejében: Átmenni egy létra alatt ártalmatlan dolog és Nem átmenni alatta ugyanolyan ártalmatlan. De amint magunk mögött hagyjuk a létrát - vagy kinyitottuk az esernyőt -, az én ismét egységessé és oszthatatlanná válik.

Az író megszólalt: - Ez nagyon érdekes. De a kedvemért menjünk egy lépéssel tovább, ha nem bánja. Mikor hagyja abba az irracionális rész a játszadozást azzal a fegyverrel, és emeli a halántékhoz?

A szerkesztő így felelt: - Amikor a szóban forgó személy leveleket kezd írogatni az újságoknak, és azt állítja, hogy minden létrát le kell dönteni, mert veszélyes átmenni alattuk.

A jelenlévők felnevettek.

- Azt hiszem, már eléggé messzire mentünk ebben a témában. Az irracionális én tulajdonképpen akkor lőtte az agyba a rugalmas golyót, amikor az illető a városon át száguldozva fellöki az összes létrát, amivel talán meg is sebesíti a rajtuk dolgozó embereket. Nem elfogadható, ha az ember megkerüli a létrát, ahelyett, hogy átmenne alatta. Nem elfogadható, ha levelekkel bombázza az újságokat, és azt állítja, hogy New York City azok miatt ment tönkre, akik érzéketlenül átmennek a munkások létrái alatt. Az viszont elfogadható, ha az ember fellökdösi a létrákat.

- Mert az nyílt válasz - motyogta az író.

Az ügynök folytatta: - Tudja, Henry, van ebben valami. Én például sosem gyújtok meg három cigarettát egy gyufáról. Nem tudom, honnan jött ez a szokásom, de mindig is nagyon komolyan vettem. Aztán egyszer olvastam valahol, hogy az első világháborúban, a lövészárkokban alakult ki. A német mesterlövészek lesben állva várták, hogy a kiskatonák rágyújtsanak. Az első felvillanó fénynél belőtték a távolságot. A másodiknál a szélerősséget. A harmadiknál pedig egyszerűen szétlőtték az ember fejét. De hiába tudtam meg mindezt. Még most is képtelen vagyok három cigit egy gyufáról meggyújtani. Egyik felem azt mondja, akár egy tucát cigit is meggyújthatok ugyanarról, gyufáról, a másik felem - ez a nagyon baljós hang, ez a belső Boris Karloff - viszont azt: Háááát, ha meeeegteszed...

- De ugye nem minden őrültség babonás? - kérdezte félénken az író felesége.

- Gondolja? - felelt a szerkesztő. - Jeanne D'Arc égi hangokat hallott.

Néhányan azt hiszik, démonok szállták meg. Mások gonosz szellemeket látnak... vagy ördögöket... vagy fornítókat. Az őrültségre használt terminusok mind ilyen vagy olyan babonát érzékeltetnek. Mánia... rendellenesség... irracionalitás... elmebetegség... őrültség. Az őrült ember számára a valóság elferdült. Az én pedig abban a kicsi szobában kezd újra összeállni, ahol a pisztoly van.

Ám racionális felem még nem pusztult el teljesen. Vértett, megsebeztek, fel volt háborodva, és nagyon megrémült, de még mindig dolgozott. Azt mondta: „Á, minden rendben van. Holnap, amikor kijózanodsz, hál' istennek, mindent vissza lehet dugni. Játszd csak a kis játékaidat, ha szükséged van rá. Ennél többet viszont nem engedélyezek. Ennél messzebbre nem mehetsz.”

A racionális hang rettegése nem volt hülyeség. Van bennünk valami, ami nagyon vonzódik az őrültséghez. Az ember egy nagyon magas épület tetejéről lepillantva mindig érez valami enyhe, morbid vágyat, hogy leugorjon. És aki emelt már töltött pisztolyt a fejéhez...

- Jaj, ne - szakította félbe az író felesége. - Kérem.

- Rendben - mondta a szerkesztő. - Csupán annyit mondanék még, hogy a maga józan eszéhez még a legstabilabb személyiség is csupán egy csúszós kötéllel kapcsolódik. Ez az én véleményem. A racionalitás áramköreit vacakul kötötték be az emberi állatba.

Miután kihúztam minden gépet, a dolgozószobámba mentem, írtam egy levelet Reg Thorpe-nak, borítékba tettem, felbélyegeztem, kivittem és feladtam. De mindebből valójában semmire nem emlékszem. Túlságosan részeg voltam. Csak másnap reggel vettem észre, mit tettem: amikor felkeltem, a levél másolata, a bélyegek és a borítékos doboz még mindig az írógépem mellett volt. A levél arról szólt, amit egy résztől el lehet várni. A lényege a következő volt: az ellenségeket az áram és persze maguk a fornitok vonzzák. Szabadulj meg az elektromosságtól, és megszabadulsz az ellenségektől. Az aljára pedig még odafirkantottam: „Az elektromosság elbassza az ember gondolatait, Reg. Interferencia az agyhullámokkal. Van a feleségének turmixgépe?”

- Ezzel tulajdonképpen elkezdte levelekkel bombázni az újságokat - jegyezte meg az író.

- Úgy van. Azt a levelet péntek éjjel írtam. Szombat reggel tizenegy körül keltem fel, másnapos voltam, és csak homályosan derengett, milyen szemét dolgot műveltem előző éjjel. Gyötrő szégyenérzettel dugtam vissza minden gépet. Mardosott a szégyen - és a félelem is -, amikor megláttam, mit írtam Regnek. Végigkutattam a házat az eredeti levél után, és szörnyen reméltem, hogy nem adtam fel. De feladtam. És aznap szent fogadalmat tettem, hogy igazi férfihoz méltóan veszem az akadályokat, és többé nem iszom szeszes italt. Így is lett.

A következő szerdán levél jött Regtől. Egy oldal, kézzel írva. „Fornit és fornus” - firkák mindenfelé. Középen pedig ennyi: „Igaza volt, köszönöm, köszönöm, köszönöm. Reg. Igaza volt. Most már minden rendben. Reg. Nagyon köszönöm. Reg. A fornit jól van. Reg. Kösz. Reg.”

- Jaj, szegény - nyögött fel az író felesége.

- Lefogadom, hogy a felesége megőrült - jegyezte meg az ügynök felesége.

- Nem. Mert működött.

- Működött? - hűledezett az ügynök.

- Reg a hétfő reggeli postával kapta meg a leveletem. Hétfőn délután elment a helyi áramszolgáltató irodájába, és megkérte őket, hogy kapcsolják ki nála az áramot. Jane Thorpe, természetesen, hisztériás rohamot kapott. A tűzhely árammal működött, és emellett valóban volt turmixgépe, varrógépe, mosószárítógépe... szóval, értik. Hétfőn este, gondolom, legszívesebben tálcán látta volna a fejem.

Reg viselkedése miatt viszont úgy döntött, csodatévő vagyok, nem pedig elmebeteg. A férfi ugyanis leültette őt a nappaliban, és egészen ésszerűen beszélt. Azt mondta, tudja, hogy igen különösen viselkedik. Tudja, hogy az asszony aggódik érte. De ő sokkal jobban érzi magát elektromosság nélkül, és örömmel segít neki minden esetleges kellemetlenség leküzdésében. Aztán pedig felvetette, hogy átmehetnének a szomszédba üdvözölni az ott lakókat. - A KGB-ügynökökhöz, akik rádiumot rejtegetnek a teherautójukban? - kérdezte az író.

- Igen, hozzájuk. Jane teljesen padlón volt. Támogatta az ötletet, nekem viszont elárulta, hogy egy nagyon csúnya jelenetre készítette fel magát. Vádaskodás, fenyegetés, hisztéria. Ekkor már kezdett azon gondolkodni, hogy elhagyja Reget, ha csak nem keres valakit, aki segítene a problémáján.

Szerda reggel telefonon elmesélte, hogy ígéretet tett magának: az áram volt az utolsó előtti csepp a pohárban. Még valami, és visszamegy New Yorkba. Tudják, kezdett félni. Rohamosan fajultak el a dolgok, jól érzékelhetően. Szerette a férjét, de egyszer még nála is betelik a pohár. Elhatározta, hogy ha Reg egyetlen furcsa szót is szól a szomszéd diákoknak, abbahagyja a házimunkát. Azt viszont jóval később tudtam csak meg, hogy ekkoriban már igen óvatosan puhatolózott, hogy Nebraskában hogyan válhatna el a férjétől.

- Szerencsétlen nő - motyogta az író felesége.

- A látogatás azonban jól sikerült - folytatta a szerkesztő. - Reg a lehető legelbűvölőbb volt... ami Jane szerint nagyon elbűvölőt jelent. Három éve nem látta már ilyennek. A komorság és a titokzatosság eltűnt. Az ideges rángások is. És nem ugrott fel önkéntelenül és nézett a háta mögé, ahányszor kinyílt egy ajtó. Sörözgetett, és annak a homályos, halott időszaknak az aktuális témáiról beszélgetett: a háborúról, egy esetleges önkéntes hadseregről, a tüntetésekről és a drogtörvényről.

Kiderült, hogy ő írta az Alvilági figurák-sí és... a diákokat „teljesen főbe kólintotta”, ahogy Jane mondta. A négyből hárman olvasták, és mérget vehetnek rá, hogy az egyetlen kivétel rögtön indult is a könyvtárba.

Az író felnevetett és bólintott. Ismerős érzés.

- Hagyjuk most egy kicsit Reg Thorpe-ot és feleségét, akik elektromos áram nélkül ugyan, de boldogabbak, mint az utóbbi időben bármikor...

- Még szerencse, hogy nem IBM írógépe volt - szólt közbe az ügynök.

- ... és térjünk vissza a Szerkesztőhöz. Két hét telt el. A nyárnak vége. A szerkesztő, természetesen, számtalanszor megbotlott, de úgy egészében véve sikerült egészen tisztességesen állnia a sarat. A napok a számukra kijelölt köröket róják. Cape Kennedyn arra készülnek, hogy embert küldjenek a Holdra. A Logan 's új száma, a borítón John Lindsay, az újságárusoknál van, és mint általában, szánalmasan kevesen veszik. Beadom a vásárlási kérelmemet egy novellát illetően, amelynek címe A rugalmas golyó balladája, írója Reg Thorpe, első megjelentetés joga, a megjelenés javasolt időpontja 1970 január, a javasolt vételár nyolcszáz dollár, a Logan's akkori szabvány ára.

A főnököm, Jim Dohegan rám csörgött, és az irodájába hívatott. Reggel tízkor mentem be hozzá, és fantasztikusan néztem ki, és úgy is éreztem magam. Csak később vettem észre, hogy Janey Morrison, a titkárnője olyan, mint egy élőhalott.

Leültem, és megkérdeztem Jimtől, mit tehetek érte, vagy esetleg fordítva. Nem mondom, hogy a Reg Thorpe név nem jutott eszembe; a történet eszméletlen nagy húzásnak ígérkezett, és sejtettem, hogy a főnököm gratulálni fog. Képzeltetik, mennyire megdöbbenem, amikor két vásárlási kérelmet tolt az orrom elé. A Thorpe-novelláét és egy John Updike-novelláét, amelyet februárra terveztünk. Mind a kettőre azt pecsételték, hogy ELUTASÍTVÁ.

Az elutasított vásárlási kérelmekre néztem. Aztán Jimmyre. Nem értettem semmit. Halványlila gőzöm sem volt, mit jelent ez az egész. Teljesen leblokkoltam. Körülnéztem, és megláttam Jimmy főzőlapját. Janey hozta be minden reggel, amikor bejött dolgozni, és bedugta, hogy Jim friss kávé

ihasson, amikor csak akar. Ez már három vagy több éve bevett gyakorlat volt a Logan's-nél. Aznap reggel viszont csak arra tudtam gondolni, hogy ha azt az izét kihúznám, tudnék gondolkodni. Tudom, hogy ha azt az izét kihúznám, felfognám ezt az egészet.

Aztán megszólaltam: „Mi ez, Jim?”

„Pokolian sajnálom, hogy nekem kell közölnöm, Henry” - kezdte. „A Logan's 1970 januárjától nem jelentet meg több irodalmi művet.”

A szerkesztő elhallgatott, és elő akart venni egy cigarettát, de a doboz üres volt. - Van valakinek egy cigije?

Az író felesége adott neki egy Salemet.

- Köszönöm, Meg.

Meggyújtotta, elfújta a gyufát, és mélyet szippantott. A cigi kedélyesen izzott fel a sötétben.

- Szóval - folytatta. - Biztosra veszem, hogy Jim azt hitte, megőrültem. Azt mondtam neki: „Nem bánod?”, ezzel előre hajoltam és kihúztam a főzőlapot.

A szája tátva maradt, és azt mondta: „Mi a fene bajod van, Henry?”

„Nem tudok gondolkodni, ha ilyen izék működnek a közelemben” - mondtam. „Interferencia.” És úgy tűnt, ez nem is hülyeség, mert alighogy kihúztam a gépet, sokkal tisztábban láttam a helyzetet. „Ez azt jelenti, hogy ki vagyok rúgva?” - kérdeztem.

„Nem tudom - felélte Jim. - Ez Samen és az igazgatóságon múlik. Tényleg nem tudom, Henry.”

Rengeteg dolgot mondhattam volna. Azt hiszem, Jimmy azt várta, hogy majd szenvedélyesen könyörögni fogok az állásomért. Ismerik azt a mondást, hogy „kivan a segge a gatyából”?... Szerintem az ember nem is igazán érti ennek a kifejezésnek a jelentését, amíg nem lesz belőle egy hirtelen nem létező részleg vezetője.

De nem könyörögtem se magamért, sem pedig azért, hogy továbbra is legyenek irodalmi művek a lapban. Reg Thorpe novellájáért könyörögtem. Először azt javasoltam, hogy talán előbbre hozhatnánk a megjelenését - betehetnénk a decemberi számba.

Jimmy azt felelte: „Ugyan már, Henry, tudod jól, hogy a decemberi számot már lezártuk. És mi most itt tízezer szóról beszélünk.”

„Kilencezer-nyolcszázról” - mondtam.

„És egy teljes oldalas illusztrációról. Felejtsd el.”

„Hát, akár ki is dobhatjuk belőle azt a rajzot. Figyelj, Jimmy, ez egy nagyszerű novella, talán a legjobb irodalmi alkotás, ami az elmúlt öt évben a kezem közé került.”

Erre Jimmy: „Olvastam, Henry. Tudom, hogy nagyszerű. De akkor sem tehetjük meg. Decemberben pedig végképp nem. Karácsony van, az isten szerelmére, és egy olyan novellát akarsz Amerika karácsonyfái alá tenni, amelyben a főszereplő kinyírja a feleségét és a gyerekeit? Biztosan...” - Elhallgatott, de láttam, hogy a főzőlapjára pillant. Akár ki is mondhatta volna azt a szót.

Az író lassan bólintott, és le sem vette a tekintetét a sötét árnyékról, a szerkesztő arcáról.

- Kezdett megfájdulni a fejem. Először csak egy kicsit. Újra nehezemre esett gondolkodni. Eszembe jutott, hogy Janey Morrison, asztalán van egy elektromos ceruzahegyező. És ott voltak azok a fénycsövek is Jim irodájában. Meg a fűtőtestek. És az automaták a folyosón. Ha az ember jobban belegondol, az egész kibaszott épület árammal működik; szinte már a csodával határos, hogy az emberek tudnak bármit is csinálni. Azt hiszem, ekkor kezdte a gondolat befészkelni magát az agyamba. A tudat, hogy a Logan's csődbe fog menni, mert senki sem tud rendesen gondolkodni. Annak pedig, hogy senki sem tud rendesen gondolkodni, az az oka, hogy be vagyunk zárva ebbe a sokemeletes, árammal működő épületbe. Az agyhullámaink teljesen összekavarodtak. Arra gondoltam, hogy ha most jönne egy orvos egy EEG-géppel, szörnyen fura grafikonokat kapna. Tele olyan nagy, hegyes, az agy elülső részében lévő, rosszindulatú daganatokra jellemző alfa-hullámokkal.

Már a pusztá gondolat is súlyosbította a fejfájásomat. De még egyszer nekifutottam. Megkérdeztem, hogy legalább megkérné-e Sam Vadart, a főszerkesztőt, hogy tegye bele a novellát a januári számba. Esetleg az irodalmi művek búcsúztatójaként. Ez lenne az utolsó Logan V novella.

Jimmy egy ceruzát forgatott a kezében, és bólintott. „Megemlítem neki, de tudod, hogy nem lesz egyszerű. Ennek az írónak még csak egy könyve jelent meg, és mellette ott van John Updike egyik novellája is, ami éppen olyan jó... vagy talán jobb... és...”

„Az Updike-novella nem jobb!” - kiáltottam fel.

„Jézusom, Henry, azért még nem kellene ordítanod...”

„Nem ordítok!” - ordítottam.

Jim hosszasan nézett. A fejfájásom már iszonyúan kínozott. Hallottam a fénycsövek zümmögését. Olyan volt, mint egy rakás üvegbe zárt légy. Gyűlöletes hang volt. És mintha hallottam volna, hogy Janey az elektromos ceruzahegyezőjét használja. Szándékosan csinálják, gondoltam. Össze akarnak zavarni. Tudják, hogy nem jutnak eszembe a megfelelő dolgok, amikor azok az izék működnek, és... és...

Jim mondott valamit arról, hogy felveti a dolgot a legközelebbi szerkesztőségi értekezleten, és javasolja, hogy az önkényes megszüntetés helyett jelentessünk meg minden novellát, amire én szóban már szerződést ajánlottam...bár...

Felálltam, átmentem a szobán, és lekapcsoltam a világítást.

„Ezt miért csináltad?” - kérdezte Jimmy.

„Tudod, hogy miért. El kellene tűnnöd innen, Jimmy, még mielőtt semmi sem marad belőled.”

Felállt, odalépett hozzám. „Azt hiszem, a nap hátralévő részét ki kellene vened, Henry. Menj haza. Pihenj. Tudom, hogy az utóbbi időben nagy nyomás nehezedett rád. És azt akarom, hogy tudd, minden tőlem telhetőt megteszek az ügy érdekében. Én is ugyanazt érzem, mint te...hát, majdnem. De most haza kellene menned, feltenned a lábad és nézni egy kicsit a tévét.”

„A tévét” - mondtam, és felnevettem. Ez volt a legviccesebb dolog, amit valaha hallottam. „Jimmy, még valamit üzenek Sam Vadarnak.”

„Mit, Henry?”

„Mondd meg neki, hogy szüksége van egy fornitra. És ennek az egész bagázsnak. Egy fornitra? Egy egész tucatra!”

„Egy fornitra - mondta bólogatva. - Oké, Henry. Biztos lehetsz benne, hogy megmondom neki.”

Nagyon fáj a fejem. Már alig láttam. És közben azon gondolkodtam, hogyan fogom ezt elmondani Regnek, és ő hogyan fogadja majd.

„Én magam fogom beadni a vásárlási kérelmet, ha kitalálom, hogy kinek küldjem. Regnek biztosan lesz majd néhány ötlete. Tucatnyi fornítja. Ezt az egész kócerájt be kell hinteni furnusszal. És kapcsoljátok ki ezt a kibaszott áramot.” Körbejártam az irodát, Jimmy pedig tátott szájjal bámult.

„Kapcsold ki az áramot, Jimmy, mondd meg nekik, hogy kapcsolják ki. Mondd meg Samnek. Senki sem tud gondolkozni ilyen elektromos interferenciával, nem igaz?”

„De, igazad van, Henry, száz százaléig. Most menj haza, és pihenj egy kicsit, rendben? Szundíts egyet, vagy valami.”

„És a fornítok. Ők sem szeretik ezt az interferenciát. Rádium, elektromosság, egyre megy. Etessétek őket bolognaival. Keksszel. Meg mogyoróvajjal. Lehet ilyesmit kérni?” - a fejfájásom fekete fájdalomlabda volt a szemem mögött. Kettőt láttam, Jimmyből és mindenből. Hirtelen szükségem volt egy italra. Ha nincs semmi forrás, és agyam racionális fele biztosított arról, hogy nincs, akkor az ital az egyetlen dolog a világon, ami helyrehozható.

„Persze hogy kérhetünk.”

„Ugye nem hiszel nekem, Jimmy?” - kérdeztem.

„Dehogynem. Minden rendben. Csak haza kell menned és pihened egy kicsit.”

„Nem hiszel nekem, de amikor ez a szennyelap csődbe megy, majd hinni fogsz. Az isten szerelmére, hogy hiheted azt, hogy ésszerű döntéseket hozol, amikor alig tizenöt méterre ülsz egy rakás kóla automatától, cukorkagéptől és szendvicsgéptől?” És ekkor tényleg szörnyű gondolatom támadt. „És egy mikrohullámú sütőtől! - üvöltöttem. - Mikrohullámú sütőben melegítik a szendvicseket.”

Jim mondani akart valamit, de én nem figyeltem rá. Kirohantam. A mikrohullámú sütő mindent megmagyarázott. El kellett menekülnöm. Attól volt olyan hasogató fejfájásom. Emlékszem, hogy a külső irodában láttam Janeyt és Kate Youngert a reklámozástályról és Mert Strongot a sajtóosztályról. Mindannyian engem bámultak. Biztosan hallották az üvöltözésemet.

Az irodám egy emelettel lejjebb volt. Lépcsőn mentem. Beléptem, lekapcsoltam a világítást, és felkaptam az aktatáskámat. Lifttel mentem le, de az aktatáskámat a lábam közé szorítva a fülembé dugtam az ujjaimat. A liftben utazó három-négy ember igen különösen nézett rám - ekkor a szerkesztő szárazon felnevetett. - Rettegtek. Úgy mond. Egy kicsi, mozgó dobozba voltak zárva egy nyilvánvalóan őrült fickóval. Maguk is féltek volna. - Hát, ez azért egy kicsit erős - mondta az ügynök felesége. - Egyáltalán nem. Az őrütségnek is el kell kezdődnie valahol. Ha ez a történet szól valamiről - ha az ember életének eseményei szólnak egyáltalán valamiről -, akkor ez az őrület kialakulásáról szól. Az őrületnek el kell kezdődnie valahol, és haladnia kell valamerre. Mint egy út. Vagy mint egy kilőtt puskagolyó. Reg

Thorpe még mindig kilométerekkel megelőzött, de már elindultam az úton. Erre mérget vehetnek.

Mivel mennem kellett valahová, elmentem a Négy Atyába. Ez egy bár a Negyvenkilencedik utcában. Emlékszem, kifejezetten azért választottam ezt a bárt, mert ott nincs zenegép, színes tévé és olyan sok fénycső. Arra is emlékszem, hogy megrendeltem az első italt. Azután viszont semmire nem emlékszem, egészen másnap reggelig, amikor is otthon, az ágyamban ébredtem. A padló tele volt hányva, a lepedőn pedig hatalmas lyuk tátongott. Cigaretta. Kábulatomban két kivételesen csúnya halálnemtől mentett meg a sors: a fulladástól és/vagy az égéstől. Nem mintha bármelyiket is észrevettem volna.

- Jézusom - mondta az ügynök szinte tiszteletteljesen.

- Elveszítettem az eszméletem - folytatta a szerkesztő. - Ez volt életem első igazán komoly eszméletvesztése - de ez mindig a vég előszele, és soha nincs belőle túl sok. Így vagy úgy, soha nincs belőle túl sok. De bármelyik alkoholista elmondhatja, hogy az eszméletvesztés nem ugyanaz, mint az ájulás. Sok bajt megspórolna, ha így lenne. Mert amikor egy alkesz elveszíti az eszméletét, továbbra is cselekszik. Az eszméletét veszített alkesz serény kis ördög. Olyan, mint egy rosszindulatú fornít. Felhívja a volt feleségét, telefonon keresztül molesztálja, vagy összevissza kanyarogva lesöpör az útról egy rakás gyereket. Felmond a munkahelyén, kirabol egy áruházat, eladja a jegygyűrűjét. Serény kis ördög.

En pedig hazamentem, és levelet írtam. Csakhogy most nem Regnek. Magamnak. És nem én írtam - legalábbis a levél szerint nem.

- Ki írta? - kérdezte az író felesége.

- Bellis.

- Ki az a Bellis?

- A fornítja - jegyezte meg az író szinte szórakozottan. A tekintete homályos volt és a messzeségbe révedt.

- Igen, úgy van - mondta a szerkesztő, és egy kicsit sem volt meglepett. Az édes éjszakai levegőben újra megrajzolta a levelet, a megfelelő helyeken az ujjával jelezte a bekezdéseket.

„Üdvözlő Bellis. Sajnálak a problémáidért, barátom, de már az elején szeretném felhívni a figyelmed arra, hogy nem csak neked vannak gondjaid. Az én munkám sem könnyű. Akár az örökkévalóságig szórhatok fornust az átkozott gépedre, a BILLENTYŰK mozgatása viszont a te feladatod. EZÉRT teremtette Isten a nagy embereket. Együtt érzek veled, de ez az összes, amit kaphatsz tőlem.

Megértem az aggodalmadat Reg Thorpe-pal kapcsolatban. Én azonban nem Thorpe, hanem a fivérem, Rackne miatt aggódom. Thorpe azon aggódik, hogy vajon mi fog történni vele, ha Rackne elhagyja őt, de csakis azért, mert önző. Az írók szolgálatának ez az átka: mind önzők. Azon senki sem aggódik, hogy mi fog történni Racknéval, ha THORPE elhagyja őt. Vagy ha meggárgyul. Ezek nyilvánvalóan sosem futottak át az ő ó-de-nagyon-érzékeny agyán. Még szerencse, hogy minden keserves gondunk rövid távú megoldása ugyanaz, így hát megerőltetem a karjaimat és apró testemet, hogy felkínáljam neked, részeg barátom. TE majd gondolkodsz a

hosszú távú megoldásokon; de biztosíthatlak arról, hogy egy sincs. Minden seb halálos. Vedd el azt, amit adnak. A kötél néha meglazul egy kicsit, de mindig van vége. Hát aztán? Áldd meg a laza részt, és ne fecséreld a levegődet arra, hogy a zuhanást átkozod. Egy hálás szív tudja, hogy a végén mindannyian ott fogunk himbálózni.

Neked magadnak kell fizetned a novellájáért. De nem egy saját aláírásoddal kiállított csekkel. Thorpe mentális problémái súlyosak, talán veszélyesek is, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy hülye." - A szerkesztő itt megállt, és betűzte a szót: h-ü-l-y-e, aztán folytatta.

- „Körülbelül kilenc másodpercen belül rájönne a trükkre.

Vegyél le vagy nyolcszáz dollárt a bankszámládról, és nyiss egy másik számlát Arvin Kiadó néven. Magyarázd el pontosan, hogy hivatalos csekkekre van szükséged - semmiféle aranyos kutya vagy kanyonlátkép ne legyen rajta. Keress egy barátot, akiben megbízatsz, és legyen ő a váltó kibocsátója. Amikor a csekkek megérkeznek, állíts ki egyet nyolcszáz dollárról, és írasd alá a váltó kibocsátójával. Küldd el a csekket Reg Thorpe-nak. Ez egy időre megmenti a segged."

Ennyi. Az aláírás „Bellis”. Nem saját kezűleg. Gépelve.

- Hűha - nyögte az író.

- Amikor felkeltem, az első dolog, amit észrevettem, az írógép volt. Mintha valaki szellemírógépet csinált volna belőle egy olcsó filmhez. Előző nap csak egy öreg, fekete Underwood volt. Amikor viszont felkeltem - kb. akkora fejjel, mint egész Észak-Dakota szürkés volt. A levél utolsó néhány mondata összefolyt és elhalványult. Rögtön megállapítottam, hogy hűséges, öreg Underwoodnak vége. Megkóstoltam a port, ami fedte, és kimentem a konyhába. Egy feltépett zacskó kristálycukor állt a pulton, benne pedig egy kanál. A konyha és a kis odú között, ahol akkoriban dolgoztam, mindenhol kristálycukor volt.

- Etette a fornitját - magyarázta az író. - Bellis édesszájú volt. Ön legalábbis úgy gondolta.

- Igen. De akármilyen beteg és másnapos voltam is, tökéletesen tudtam, hogy ki a fornit.

Az ujjain számolva sorolta fel:

- Egy, Bellis az anyám leánykori neve volt. Kettő, a meggárgyul kifejezés. Ezt a kifejezést a bátyám és én még gyerekkorunkban használtuk, és azt jelentette, hogy őrült.

Három, és bizonyos szempontból a legszörnyűbb, a „hülye” szó helyesírása. Ez egyike azoknak a szavaknak, amelyeket állandóan rosszul írok. Ismertem egy szinte visítóan tanult író, aki a „hűtőszekrény”- t g-gel írta - „hűtőszegrény” -, akárhányszor javították is ki a szerkesztők. A Princeton Egyetem egyik doktorának pedig a „csúnya” mindig „csúnya” marad.

Az író felesége hirtelen felnevetett - nevetése egyszerre volt zavart és vidám. - Ez velem is így van.

- Csak annyit akartam ezzel mondani, hogy egy férfi - vagy egy nő - helyesírási hibái tulajdonképpen az irodalmi ujjlenyomatai. Kérdezzék meg akármelyik szerkesztőt, aki már többször dolgozott ugyanazzal az íróval.

Nem, Bellis és én egyek voltunk. A tanácsa viszont átkozottul jó volt. Nagyszerű volt. De van itt még valami - a tudatalatti ugyan otthagya az ujjlenyomatait, de ott lent van egy idegen is. Egy pokolian fura figura, aki pokolian sokat tud. Legjobb tudásom szerint soha életemben nem láttam még a „váltó kibocsátója” kifejezést...de ott volt, és jó volt, és egy kicsit később megtudtam, hogy a bankok tényleg használják ezt a kifejezést.

Felkaptam a telefonkagylót, hogy felhívjam egyik barátomat, és a fájdalom villámcsapásként - hihetetlen volt! - hasított a fejembe. Reg Thorpe-ra gondoltam és a rádiumára, és gyorsan letettem a kagylót. Személyesen mentem el hozzá, miután lezuhanyoztam, megborotválkoztam, és vagy kilencszer ellenőriztem magam a tükörben, hogy megbizonyosodjam arról, hogy a kinézetem megközelíti azt, ahogyan egy ésszerűen gondolkodó emberi lénynek ki kell néznie. A barátom még így is rengeteg kérdést tett fel, és igen figyelmesen vizsgálgatott. Tehát szerintem kellett lennie rajtam néhány olyan jelnek, amelyet egy zuhany, egy borotválkozás és egy jó adag Listerine sem tüntetett el. Az illető nem szakmabeli volt, ami nagy segítséget jelentett. A hírek ugyanis gyorsan terjednek, tudják. A szakmában. Úgyszólván. És hát, akkor tudta volna, hogy az Arvin Kiadó felelős a Logan's-ért, és biztosan elgondolkozott volna, mi a fenét művelek. De nem volt szakmabeli, így mindezt nem tudta. Azt mondtam neki, hogy magánvállalkozásba kezdek, mivel a Logan's szemmel láthatóan úgy döntött, hogy kicsinálja az irodalmi részleget.

- Megkérdezte, hogy miért pont Arvin Kiadó lett a neve? - kérdezte az író.

- Igen.

- Mit mondott neki?

- Azt - felelte a szerkesztő fagyos mosollyal -, hogy Arvin az anyám leánykori neve.

A szerkesztő egy kis szünet után folytatta, aztán majdnem megszakítás nélkül beszélt, egészen a végéig.

- Tehát kezdtem várni a csekkeket, amelyek közül tulajdonképpen csak egyetlenegyre volt szükségem. Tornagyakorlatokat végeztem, hogy elűssem az időt. Tudják - üveget felemelni, könyököket behajlítani, üveget kiüríteni, majd könyököket ismét behajlítani. Addig gyakorlatoztam, amíg annyira kimerültem, hogy fejjel az asztalra buktam. Történtek egyéb dolgok is, de legjobban ezek foglalták le az agyamat: a várakozás és a hajlítás. Emlékeim szerint. Ezt muszáj mindig megismételnem, mert az idő nagy részében részeg voltam, és minden egyes dologra, amire emlékszem, úgy ötven-hatvan jut, amire nem emlékszem.

Otthagytam az állásomat - erre mindenkiből megkönnyebbült sóhaj szakadt ki, az biztos. Belőlük azért, mert nem kellett végrehajtaniuk azt a halaszthatatlan feladatot, hogy örültségemre hivatkozva kirúgjanak egy részlegről, amely már nem is létezik, belőlem pedig azért, mert nem hinném, hogy képes lettem volna még egyszer bemenni abba az épületbe - a lift, a fénycsövek, a telefonok, az ott ólálkodó elektromosság miatt.

Az alatt a három hét alatt számos levelet írtam Reg Thorpe-nak és a feleségének. A nőnek írott levelekre emlékszem, a férjének írottakra viszont nem - csakúgy, mint Bellis levelét, azokat is eszméletlen állapotban írtam. De

még tökrészen is ragaszkodtam régi szokásaimhoz, mint ahogyan a helyesírási hibáimhoz is: sosem felejtettem el indigót használni... és amikor eljött a másnap reggel, a lapok másolatai ott heverték a padlón szerteszét. Olyan volt, mint egy idegen leveleit olvasgatni.

A levelek azonban nem voltak őrültek. Egyáltalán nem. Az, amelyik utóiratában a turmixgépet említettem, sokkal szörnyűbb volt. Ezek a levelek...szinte ésszerűek voltak.

A szerkesztő elhallgatott, és lassan, fáradtan megrázta a fejét.
- Szegény Jane Thorpe. Pedig a helyzet nem is tűnt olyan rossznak a végén. Azt hihette, hogy a férje szerkesztője módfelett ügyesen - és emberségesen - bolondozik a férje egyre mélyülő depressziójával. A kérdés, hogy vajon jó ötlet-e a bolondját járattatni olyasvalakivel, aki mindenféle paranoid kényszerképzetet dédelget - amelyek egyszer majdnem egy kislány bántalmazásához vezettek -, talán eszébe jutott, de ha így van, valószínűleg úgy döntött, hogy nem vesz tudomást a dolog negatív vonatkozásairól, mert ő maga is a bolondját járatta férjével. De én sosem hibáztattam őt ezért - a férfi nem csupán egy húsdarab volt, valami szerencsétlen gebe, amit az ember addig puhít, amíg készen nem áll a mészáros késére; Jane szerette azt a fickót. A maga különös módján Jane Thorpe nagyszerű asszony volt. És mivel a Kezdetektől a Csúcson át egészen az Őrült Időszakig Reggel élt, azt hiszem, egyetértett volna Bellisszel abban, hogy áldjuk meg a kötél laza részét, és ne pocskoljuk a levegőnket arra, hogy a zuhanást átkozzuk. Természetesen minél hosszabb a laza rész, a végén annál nagyobbat koppan az ember... de szerintem akár még ez a nagy koppanás is lehet áldás - ki akar megfulladni?

Mindketten válaszoltak - figyelemreméltóan vidám leveleket írtak... bár ennek a vidámságnak volt valami különös, majdhogynem végleges tulajdonsága. Olyan volt, mintha... nos, hagyjuk az olcsó filozófiát. Ha majd eszembe jut, pontosan mit is akartam mondani, elmondom. Most hagyjuk.

Reg minden este átment a szomszédba kártyázni, és mire a levelek hullani kezdtek, a diákok Reg Thorpe-ot szinte már földre szállt istennek tartották. Amikor éppen nem kártyáztak vagy frizbiztek, az irodalomról beszélgettek, és Reg gyengéden alakíttatta a véleményüket. A helybéli állatmenhelyről szerzett egy kiskutyát, amit minden reggel és este megsétáltatott, és közben találkozott a környéken lakókkal, már ahogy ez kutyasétáltatáskor lenni szokott. Azoknak, akik Thorpe-ékat meglehetősen különösnek tartották, most kezdett megváltozni a véleményük. Amikor Jane szóba hozta, hogy elektromos szerkezetek nélkül igencsak elkelne neki egy kis segítség a házimunkában, Reg azonnal beleegyezett. A nő teljesen megdöbben, hogy ilyen vidáman fogadta az ötletet. Nem a pénz miatt - az Alvilági figurák után fetrengtek a dohányban -, hanem azok miatt. Ok mindenhol ott vannak; ez volt Reg szentírása, és ki más lehetne jobb ügynök a számukra, mint egy takarítónő, aki teljesen körbejárja az ember házáat, benéz az ágyak alá, a szekrényekbe és talán még az íróasztalok fiókaiba is, ha nincsenek bezárva, és a biztonság kedvéért esetleg leszögezve.

Reg viszont azt mondta, vágjon csak bele nyugodtan, és hogy egy faragatlan tuskónak érzi magát, amiért ez eddig nem jutott eszébe, bár - az

asszony szerint - ő végezte a legtöbb nehéz munkát, mint például a kézi mosást is. Regnek csupán egy aprócska kérése volt: az a nő nem teheti be a lábát az ő dolgozószobájába.

De a legjobb fejlemény, és Jane szemében a legbiztatóbb az volt, hogy Reg újra dolgozni kezdett, ezúttal egy új regényen. A nő olvasta az első három fejezetet, és szerinte csodálatos volt. És mindez, mondta, azzal kezdődött, hogy én rábólintottam A rugalmas golyó balladájára - előtte minden csupán halálos, lassú hanyatlás volt. És Jane ezért áldotta a nevem.

Biztos vagyok benne, hogy ezt komolyan gondolta, de ebből az áldásból hiányzott a nagy melegség, levelének vidámsága pedig valahogy eltűnt - és ismét helyben vagyunk. Levelének vidámsága olyan volt, mint a napfény egy felhős napon, amikor hamarosan szakadni fog az eső, mint a fene.

Ott volt ez a sok jó hír - kártya, kutya, takarítónő, új regény -, a nő azonban túl intelligens volt ahhoz, hogy elhiggye, a férje újra jól lesz...vagy legalábbis én így gondoltam, még a saját homályomban is. Reg a pszichózis tüneteit mutatta. A pszichózis pedig bizonyos szempontból olyan, mint a tüdőrák - nem szívódik fel önmagától, bár a betegnek olykor lehetnek jó napjai.

Kérhetek még egy cigarettát, kedvesem?

Az író felesége adott neki egyet.

- Végül is - folytatta a szerkesztő elővéve Ronson öngyújtóját -, a férfi fixa ideájának jelei teljesen körülvették a nőt. Nincs telefon; nincs áram. A férfi Reynolds csomagolópapírt tett minden villanykapcsolóra. Olyan rendszerességgel rakott ételt az írógépbe, mint az új kiskutya edényébe. A szomszédban lakó diákok azt gondolták, nagyszerű fickó, de a szomszédban lakó diákok azt nem látták, hogy Reg a sugárzástól való félelmében reggelente gumikesztyűben emeli fel az újságot a tornácról. Ők nem hallották, ahogy álmában nyög, és nem kellett megnyugtathatniuk, amikor sikoltozva ébred szörnyű rémálmaiból, amelyekre nem emlékszik.

Kedvesem - fordult a szerkesztő az író feleségéhez -, azon tűnődött, hogy a nő miért tartott ki a férje mellett. Bár nem mondta ki, ez járt az eszében, igazam van?

A nő bólintott.

- Persze. De nem fogok hosszú motivációs elemzésbe kezdeni - a hagyomány szerint csak annyit kell mondani, hogy ez történt, az okokon pedig rágódjon a hallgatóság. Általában úgysem tudja soha senki, hogy miért történnek a dolgok... különösen azok nem, akik azt mondják, hogy tudják.

Jane Thorpe szelektív észlelése szerint viszont a helyzet igenis határozottan javult. Beszélt egy középkorú fekete nővel a takarítást illetően, és rávette magát, hogy olyan őszintén beszéljen férje sajátos szokásairól, amennyire csak telt tőle. A nő, név szerint Gertrude Rulin, felnevetett, és azt mondta, dolgozott már sokkal furább embereknél is. Mrs. Rulin alkalmazásának első hetében Jane úgy érezte magát, mint a szomszédban tett első látogatáskor - valami örült kitörésre várt. Reg azonban a takarítónőt is legalább annyira elbűvölte, mint a diákokat: beszélgetett vele a nő templomi munkájáról, a férjéről, és legkisebb fiáról, Jimmyről, aki mellett Dennis, a komisz állítólag a világ legunalmasabb alakja. Összesen tizenegy gyereke volt, de Jimmy és az előtte levő között kilenc év volt a korkülönbség. Reg nagy hatást gyakorolt rá.

Reg látszólag jól volt... legalábbis bizonyos szempontból. Egyébként természetesen éppolyan őrült volt, mint addig, és én is. Az őrütség talán egyfajta rugalmas golyó, de minden valamire való ballisztikai szakértő megmondja, hogy nincs két egyforma golyó. Reg ezek után már csak egyetlen levelet írt nekem, amelyben néhány sorban beszámolt az új regényéről, aztán rátért a fornitokra. A fornitokra általában, és főleg Racknéra. Azon tűnődött, hogy ők vajon meg akarják-e ölni a fornitokat, vagy - és ezt sokkal valószínűbbnek tartotta - élve akarják, hogy tanulmányozhassák őket. Azzal zárta, hogy „Az étvágyam és az életkedvem egyaránt mérhetetlenül javult, mióta levelezni kezdtünk, Henry. És én ezt nagyra értékelem. Szeretettel ölel: Reg.” Aztán az utóiratban csak úgy mellékesen azíránt érdeklődött, hogy megvan-e már a rajz a novellájához. A kérdéstől néhányszor belém nyilallt a büntudat, úgyhogy gyorsan a bárszekrény felé vettem az utam.

Reg mániája a fornitok voltak; az enyém pedig a vezetékek.

A válaszlevelem csak futólag említette a fornitokat - addigra már tényleg a bolondját járatam vele, legalábbis ebben a témában; egy manó az anyám leánykori nevével és az én saját helyesírási hibáimmal abszolút nem érdekelték.

Ami egyre jobban kezdett érdekelni, az az elektromosság volt, a mikrohullámok, a nagyfrekvenciájú hullámok, a kis szerkezetek nagyfrekvenciájú interferenciája, az alacsony szintű sugárzás, és isten tudja, mi más. Elmentem a könyvtárba, és könyveket kölcsönöztem a témáról. Rengeteg ijesztő dolog volt bennük... és természetesen pontosan ez volt az, amit kerestem.

Kikapcsoltattam a telefont és az áramot. Ez segített egy időre, de egy este, amikor részegen az ajtóban botorkáltam, egyik kezemben egy üveg Black Velvettel, a másikkal a kabátom zsebében turkálva, észrevettem, hogy egy kis vörös szem bámul rám a mennyezetről. Istenem, egy percre úgy éreztem, szívinfarktust kapok. Először olyan volt, mint egy bogár... egy hatalmas, sötét bogár, egyetlen izzó szemmel.

Volt egy Coleman-gázlámpám, meggyújtottam. Azonnal rájöttem, mi az. Csakhogy ahelyett, hogy megkönnyebbültem volna, még rosszabbul éreztem magam. Ahogy ránéztem, mintha rögtön éreztem volna a hasogató, vegytiszta fájdalom rohamait átszáguldani a fejemen - mintha rádióhullámok lettek volna. Egy pillanatra a szemeim mintha megfordultak volna a szemgödreimben, s mintha bele tudtam volna nézni a saját agyamba: láttam a sejteket füstölni, megfeketedni és meghalni. Egy füstjelző volt - a szerkentyű 1969-ben még a mikrohullámú sütőnél is újabb volt.

Kirohantam a lakásból és le a földsztíre - az ötödiken laktam, de akkor már mindig a lépcsőt használtam -, és dörömbölni kezdtem a házmaster ajtaján. Megmondtam neki, hogy le akarom vetetni azt az izét onnan, azonnal le akarom vetetni, még ma este le akarom vetetni, egy órán belül le akarom vetetni. Úgy nézett rám, mintha teljesen - bocsássák meg a kifejezést - meggárgyultam volna, és ma már megértem. Attól a füstjelzőtől jól kellett volna éreznem magam, biztonságérzetet kellett volna adnia. Most már persze

törvény írja elő, hogy beépítsék a lakásokba, de akkoriban ez Nagy Ugrás Volt Előre, és a ház lakóegyesülete fizette.

Leszerelte - nem is tartott sokáig ~, de közben le nem vette rólam a tekintetét, és a magam beszűkült módján meg is értettem az érzéseit. Mosdatlan voltam, bűzlöttem a whiskytól, a hajam a fejemre tapadt, a kabátom koszos volt. Tudta, hogy már nem dolgozom; hogy elvittem a televíziómat; hogy a telefonomat és az elektromosságot önként kapcsolattam ki. Azt hitte, megbolondultam.

Talán őrült voltam, de - Reghez hasonlóan - nem voltam hülye. Magamra öltöttem minden bűbájomat. Egy szerkesztőnek ez szinte „munkaeszköz”, tudják. Egy tízdolláros bankjeggyel elsimítottam az ügyet. De hiába rendeztem el a dolgot, a következő néhány hétben - a dolgok úgy alakultak, hogy az volt az utolsó két hetem abban az épületben - az emberek pillantásából észrevettem, hogy az eset híre elterjedt.

A tény, hogy a lakóegyesületből senki sem keresett meg, hogy hálátlansággal kapcsolatban hangot adjon sértettségének, különösen sokatmondó volt. Biztosan attól féltek, esetleg utánuk rohanok egy nagykéssel.

Akkor este viszont mindez másodlagos volt a számomra. Ott ültem a Coleman-lámpás fényében, amely az egyetlen fényforrás volt a három szobában, kivéve Manhattan az ablakokon át beszűrődő fényeit. Egyik kezemben üveggel, a másikban cigarettával üldögéltem, és bámultam a mennyezeten lévő lemezkét, ahol valaha a füstjelző világított egyetlen vörös szemével - amely nappal olyan szerény volt, hogy észre sem vettem. Arra a tagadhatatlan tényre gondoltam, hogy bár kikapcsoltattam a lakásomban az áramot, az az egyetlen, élő dolog még ott volt... és ahol egy van, ott több is lehet.

De ha nincs, akkor is az egész épület rohad a vezetékektől - úgy tele van vezetékekkel, mint egy rákban haldokló ember rosszindulatú sejtekkel és rothadó szervekkel. A szememet lehunyva láttam, ahogy a vezetékek kábeltokjaik sötétjében valami zöldes fénnel izzanak. Csakúgy, mint az egész város. A vezeték, amely önmagában szinte veszélytelen, egy kapcsolótáblához fut... a kapcsolótábla mögött a vezeték egy kicsit már vastagabb, és egy kábeltokon keresztül az alagsorba vezet, ahol egy még vastagabb vezetékhez csatlakozik... az pedig az utca alatt egy egész köteg vezetékhez kapcsolódik, csak hogy ezek a vezetékek már olyan vastagok, hogy igazából nem is vezetékek, hanem kábelek.

Amikor megkaptam Jane Thorpe levelét, amelyben említést tesz az alufóliáról, agyam egyik fele tudta, hogy a nő ezt Reg őrülsége újabb jelének tartotta, mint ahogy azt is tudta, hogy úgy kell majd válaszolnom, mintha agyam egésze egyetértene vele. Agyam másik fele - most már a nagyobbik - azt gondolta: „Milyen nagyszerű ötlet!”, és rögtön másnap befedtem a saját kapcsolótábláimat. Ne feledjék, hogy én voltam az, akinek elvileg segítenie kellett volna Reg Thorpe-on. Valami szálnalmas módon ez tulajdonképpen egészen vicces.

Akkor éjszaka elhatároztam, hogy elmegyek Manhattanból. A családomnak van egy régi birtoka az Adirondacksban, és ez elég jól

hangzott. Az egyetlen dolog, ami a városban tartott, az Reg Thorpe novellája volt. Ha A rugalmas golyó balladája volt Reg mentőöve az örület tengerében, hát akkor az enyém is - azt akartam, hogy egy jó magazinban jelenjen meg. Ha ez megvan, akár a pokolba is elmehetek.

Tehát a nem túl híres Wilson-Thorpe-levelezés ezen a ponton állt, amikor mindent ellepett a szar. Olyanok voltunk, mint a haldokló drogosok, akik összehasonlítják a heroin és a kokó relatív érdemeit. Regnél fornitok voltak az írógépben, nálam fornitok voltak a falakban, és mindkettőnknek fornitok voltak a fejében.

És ott voltak ők. Ne felejtsek el őket sem. Nem kellett sokáig járkálnom a novellával, hogy rájöjjenek, minden New York-i magazin irodalmi szerkesztője közéjük tartozik - nem mintha túl sokan lettek volna 1969 őszén. Ha az ember összegyűjti őket, egyetlen puskalövessel meg lehetett volna ölni az egész társaságot, és nemsokára úgy éreztem, hogy ez nagyon is jó ötlet.

Körülbelül öt évembe telt, mire képes lettem a dolgokat az ő szemszögükből látni. Felzaklattam a házmestert, de őt csak a fűtési szezon kezdetekor láttam, illetve amikor eljött a karácsonyi borraivaló ideje. A többiek viszont... nos, az egészben az volt az ironikus, hogy sokan tényleg a barátaim voltak. Jared Bakerrel például, aki akkoriban az Esquire irodalmi segédszerkesztője volt, a második világháborúban, ugyanabban a lövészszázadban szolgáltunk. Ezek a fickók nem csupán kellemetlenül érezték magukat, miután megtapasztalták az újdonsült Henry Wilsont. Teljesen elképedtek. Ha egyszerűen csak szétküldtem volna a Thorpe-novellát egy kedves kísérőlevéllel, amelyben elmagyarázom a helyzetet - az én változatomat -, valószínűleg szinte azonnal eladhattam volna. De nem, ez nekem nem volt elég jó. Ehhez a műhöz nem. Meg akartam győződni arról, hogy személyes törődésben részesül. Így hát egyik ajtótól a másikig mentem vele. Egy büzlő, őszülő, volt szerkesztő remegő kezekkel, vörös szemmel és egy nagy, friss horzsolással a bal arcán, ami akkor keletkezett, amikor két éjszakával korábban a sötétben nekiszaladt a fürdőszobaajtónak. Ezzel az erővel akár egy táblát is viselhettem volna: NARKÓS.

Különben sem akartam velük az irodáikban találkozni. Tulajdonképpen nem voltam képes rá. Már régen elmúlt az az idő, amikor be tudtam szállni egy liftbe és felmenni negyven emeletet. Úgy találkoztam hát velük, mint a kábítószer-kereskedők a drogosokkal - parkokban, lépcsőkön, vagy, Jared Baker esetében, egy Burger Heavenben a Negyvenkilencedik utcában. Jared legalább boldogan befizetett volna egy kiadós ebédre, de már az az idő is elmúlt, amikor egy magára valamit is adó étteremtulajdonos beengedett az éttermébe, ahol üzletembereket szolgálnak ki.

A szerkesztő arca megvonaglott.

- Többen megígérték, hogy elolvassák a történetet, aztán aggódva faggattak, hogy érzem magam, és mennyit iszom. Emlékszem - bár csak ködösen -, hogy néhányuknak megpróbáltam elmagyarázni, hogy az elektromosság és a szivárgó sugárzás hogyan bassza el a gondolkodást. Amikor Andy Rivers, aki az American Crossings-nál irodalmi szerkesztő volt, azt mondta, hogy segítségre lenne szükségem, azt feleltem, hogy ő az, akinek elkelne a segítség.

„Látod azokat az embereket az utcán?”, mondtam neki. A Washington Square Parkban voltunk. „Azoknak az embereknek a fele, sőt talán a háromnegyede agydaganatos. Sosem adnám el neked Thorpe novelláját, Andy. A pokolba is, ebben a városban ezt nem értheted meg. Az agyad a villamosszékekben csücsül, és te erről még csak nem is tudsz.”

A kezemben volt a novella, összetekerve, mint egy újság. Andy orrára koppintottam vele, ahogy egy kutyanak szokás, amikor a sarokba pisil. És ezzel elsétáltam. Emlékszem, utánam kiabált, hogy menjek vissza, meg hogy egy csésze kávé mellett beszéljük meg ezt részletesebben, de ekkor egy lemezdiszkot mellett haladtam el, ahonnan a hangfalakból heavy metál üvöltött a járdára, odabent pedig jeges, hideg fénycsövek sorakoztak, és Andy hangját elnyelte a fejemet megtöltő mély, zümmögő hang. Két gondolat keringett a fejemben - egyrészt, hogy hamarosan el kell mennem a városból, minél előbb, különben nekem is agydaganatom lesz, másrészt pedig, hogy azonnal szereznem kell egy italt.

Akkor éjjel, a lakásomba visszatérve egy cetlit találtam az ajtó alatt: „Azt akarjuk, hogy eltűnjön, csodabogár.” Minden különösebb fejtörés nélkül hajítottam ki. Nekünk, veterán csodabogaroknak sokkal fontosabb dolgok miatt kell aggódnunk, mint a lakótársaktól érkező névtelen cetlik.

Átgondoltam, hogy mit mondtam Andy Riversnek Reg novellájáról. Minél többet gondolkoztam rajta - és minél többet ittam -, annál értelmesebbnek hangzott. A rugalmas golyó balladája vicces, és a felszínen könnyű követni... a felszín alatt viszont meglepően összetett. Létezik egyáltalán még egy olyan szerkesztő ebben a városban, aki megértheti a történetet minden szintjét? Talán valamikor így volt, de vajon most is ezt gondolom, hogy felnyílt a szemem? Komolyan gondolom, hogy az elismerésnek és a megértésnek helye van egy olyan világban, amelyet vezetékekkel hálózhatnak be, mint egy terrorista bombáját? Istenem, hiszen mindenhol szivárog a feszültség.

Amíg még elég nappali fény volt, leültem újságot olvasni, hogy egy időre kiverjem a fejemből ezt az egész nyamvadtságot. És ott, a Times első oldalán egy cikk arról szólt, hogyan tűnik el szép fokozatosan a radioaktív anyag a nukleáris erőművekből - a cikk a későbbiekben arról elmélkedett, hogy a megfelelő kezekben elegendő mennyiség milyen könnyedén felhasználható egy nagyon csúnya nukleáris fegyver készítésére.

Ott ültem a konyhaasztalnál, miközben odakint lement a nap, és lelki szemeimmel láttam őket, ahogy éppen kimossák a plutónium port, mint 1849-ben az aranyásók. Csakhogy ők nem akarják felrobbantani a várost, nem bizony. Ők egyszerűen csak szét akarják permetezni a port, és elbaszni az emberek agyát. Ők a rossz fornikok, ez a radioaktív por pedig a rossz fornus. Minden idők legrosszabb fornusa.

Úgy döntöttem, már nem is akarom eladni Reg novelláját - legalábbis New Yorkban nem. Elmegyek a városból, amint a megrendelt csekkek megérkeznek. Amikor már jó messze járok, elkezdhetem szétküldeni a városon kívüli irodalmi magazinoknak. A Sewanee Review vagy az Iowa Review jó kezdet lenne. Regnek majd később elmagyarázom. Reg meg fogja érteni. Ez az ötlet látszólag megoldotta az egész problémát, tehát ünneplésképpen

legurítottam egy italt. Amit aztán követett még egy ital. És aztán az ital magával vitte az embert is. Úgyszólván. Kiütöttem magam. Mint kiderült, már csak egy eszméletvesztésem maradt.

Másnap megérkeztek az Arvin Kiadó csekkjei. Az egyiket kitöltöttem, és elmentem a barátomhoz, a „váltó kibocsátójához”. Újabb fárasztó kérdezősködésen estem át, de ezúttal visszafogtam magam. Szükségem volt az aláírására. Végül meg is kaptam. Elmentem egy boltba, és csináltattam egy Arvin Kiadó feliratú bélyegzőt. Egy borítékra rábélyegeztem a válaszcímet, rágépeltem Reg címét (már nem volt kristálycukor az írógépemben, de a billentyűk még mindig be-beragadtak), és mellékeltem egy rövid, személyes hangvételű megjegyzést, mely szerint még soha egyetlen csekk sem okozott nekem ennél nagyobb örömet... és ez igaz is volt. Ezt még ma is fenntartom. Majdnem egy órámba telt, míg rá tudtam venni magam, hogy feladjam a levelet - egyszerűen nem tudtam betelni azzal, hogy milyen hivatalosan néz ki. Senki sem mondta volna meg róla, hogy ezt egy bűdös alkoholista hozta össze, aki már legalább tíz napja nem váltott fehérneműt.

A szerkesztő elhallgatott, elnyomta a cigarettáját, és az órájára pillantott. Aztán, mint egy kalauz, aki valami fontosabb állomást jelent be, megszólalt: - És ezzel elérkeztünk a megmagyarázhatatlanhoz.

Ez az a pont, amely a legjobban érdekelte a két pszichiátert és a különböző szociális gondozókat, akikkel életem következő harminc hónapjában összehozott a sors. Ez volt az a rész, amelyet javulásom jeleként meg kellett volna tagadnom. Egyikük így fejezte ki magát: „Ez a történet egyetlen része, amelyet nem lehet hibás következtetésként értelmezni... ha már egyszer helyreállt a logikai érzéke.” Végül aztán tényleg megtagadtam, mert tudtam - még ha ők nem is sejtették -, hogy igenis javultam, és már rohadtul szerettem volna kijutni a szanatóriumból. Arra gondoltam, hogy ha nem jutok ki onnan hamarosan, újra megőrülök. Tehát visszavontam az állításaimat - Galilei is így tett, amikor a lábát tűzbe tartották -, belül viszont sosem tagadtam meg őket. Nem akarom azt állítani, hogy amit most elmesélek, tényleg megtörtént; csupán annyit mondok, hogy még mindig azt hiszem, hogy megtörtént. Nem nagy a különbség, de számomra döntő fontosságú.

Tehát, kedves barátaim, íme, a megmagyarázhatatlan:

A következő két napot az utazás előkészítésével töltöttem. A gondolat, hogy autót kell vezetnem, egyáltalán nem zavart. Még gyerekként olvastam, hogy elektromos vihar esetén egy autó belseje az egyik legbiztonságosabb hely, mert a gumiabroncsok majdnem tökéletes szigetelőként szolgálnak. Tulajdonképpen alig vártam, hogy beülhessek öreg Chevroletembe, feltekerjem az ablakokat, és elmenjek a városból, amelyet kezdtem villámokkal teli lefolyónak tekinteni. Mindamellet viszont az is az előkészületeim közé tartozott, hogy az autó belső világításából kivettem az izzót, beragasztottam a foglalatot, a fényszóró gombját pedig nullára állítottam.

Amikor hazaértem az utolsó éjjelen, amit ott akartam tölteni, a konyhaasztalt, az ágyat és a kis odúmban lévő írógépet kivéve az egész

lakás üres volt. Az írógép a földön. Egyáltalán nem szándékoztam magammal vinni - túl sok rossz emlék fűződött hozzá, és mellesleg, a billentyűk már örökre beragadtak. Hadd legyen a következő lakóé - Bellisszel együtt.

Még csak alkonyodott, és a lakás különös színben úszott. Igen részeg voltam, és álmatlanság ellen volt még egy üveg a kabátom zsebében. Elindultam a dolgozószobán át; azt hiszem, a hálósobába akartam menni, ahol az ágyon üldögélve és a vezetékeken, az elektromosságon és a szabad sugárzáson elmélkedve addig ittam volna, amíg elég részeg leszek ahhoz, hogy elaludjak.

Amit az odúmnak hívok, az valójában a nappali volt. Azért csináltam belőle dolgozószobát, mert ott voltak a legjobb fényviszonyok - nagy, nyugatra néző ablaka egészen a látóhatárig nyílt. Mint Jézus egyik csodája: egy manhattani, ötödik emeleti lakásból látható a horizont. Nem kérdezősködtem; csak élveztem. Az a szoba még esős napokon is tele volt tiszta, kellemes fénnel.

Azon az estén viszont a fény hátborzongató volt. A naplemente vörös izzással töltötte meg a szobát. Mint a kemence fénye. Így üresen a szoba túl nagynak tűnt. A lépteim tompán visszhangzottak a keményfa padlón.

Az írógép a szoba közepén csücsült, és éppen megkerültem, amikor megláttam, hogy a henger alatt egy szakadt papírdarab van - ettől eléggé megijedtem, mert tudtam, hogy nem volt papír a gépben, amikor legutoljára kimentem az újabb üveg piáért.

Körbenéztem, hogy van-e ott valaki - valami betolakodó. De nem is igazán betolakodókra, betörőkre vagy narkósokra gondoltam...hanem szellemekre.

A hálósobaaajtótól balra észrevettem, hogy egy helyen leszakadt a tapéta. Legalább megértettem, honnan került a papír az írógépbe.

Még mindig a falat bámultam, amikor halk, de tiszta hangot hallottam - Makk! - mögülem. Felugrottam és megperdültem, a szívem a torkomban kalapált. Rettegtem, de tudtam jól, mi az a hang - egyáltalán nem volt kérdéses. Ha az ember egész életében szavakkal dolgozik, felismeri a hangot, amikor az írógép hengere a papírhoz ütődik, még alkonyatkor, egy elhagyatott szobában is, ahol elvileg senki sincs, aki leüthetné a billentyűket.

Mindenki a szerkesztőt nézte a sötétben, arcuk helyén elmosódott, semmitmondó fehér foltok. Az író felesége két kézzel szorította az író kezét. - Úgy éreztem... mintha önmagámon kívülre kerültem volna. Valószínűleg volt. Talán ez a természetes érzés, amikor az ember a megmagyarázhatatlanhoz ér. Lassan az írógéphez léptem. A szívem, örültem dobogott a torkomban, de szellemileg teljesen nyugodtnak éreztem magam... sőt jegesnek.

Klakk! Egy másik billentyű bukkant fel, ezúttal láttam is - a harmadik sorban fent, a baloldalon.

Nagyon lassan térdre ereszkedtem, aztán a lábamban minden izom elernyed, és félig ájultan az írógép elé huppantam, koszos London Fog kabátom elterült körülöttem, mint egy lány szoknyája, aki nagyon mélyen meghajolt. Az írógép még kétszer kattant, gyorsan, megállt, aztán újra kattant. Minden katt ugyanazt a tompa visszhangot adta, amit a lépteim keltettek a padlón.

A tapétát úgy tekerték a gépbe, hogy a száraz ragasztós oldala állt kifelé. A betűk fodrosak és hullámosak voltak, de el tudtam olvasni őket: rackn. Aztán a gép újra kattant, és ott virított előttem a rackne szó.

Aztán... - a szerkesztő megköszöri a torkát, és halványan elmosolyodott. - Még ennyi évvel később is nehéz kimondani... csak úgy kimondani. Rendben. A szimpla tény, minden körítés nélkül, a következő: láttam, hogy egy kéz kinyúl az írógépből. Egy hihetetlenül apró kéz. A B és N betűk közül nyúlt elő az alsó sorban, ökölbe szorult, és a szóköze csapott. Az írógép ugrott egyet - nagyon gyorsan, mint egy csuklás -, és a kéz visszahúzódott.

Az ügynök felesége élesen felvihogott.

- Fékezd magad, Marsha - szólt rá lágyan az ügynök, és a nő úgy is tett.
- A kattánások egy kicsit felgyorsultak - folytatta a szerkesztő -, és egy idő után mintha hallottam volna a teremtményt, aki a billentyűket csépelte: zihált, mint amikor az ember keményen dolgozik, és egyre közelebb kerül fizikai teljesítőképessége határaihoz. Egy idő után a gép már alig nyomtatott, és a legtöbb billentyű tele volt azzal a régi, ragacsos ízével, de azért el tudtam olvasni. Kisilabizáltam azt, hogy rackne ha de aztán az y billentyű beragadt. Néztam egy pillanatig, aztán egyik ujjammal kiszabadítottam. Nem tudom, hogy ő - Bellis - ki tudta volna-e szabadítani. Szerintem nem. De nem akartam látni... őt... hogy megpróbálja. Az ökle már önmagában elég volt ahhoz, hogy kis híján az örület határára kerüljek. Ha teljes életnagyságában megláttam volna a manót, azt hiszem, tényleg megbolondultam volna. Elszaladni pedig képtelen lettem volna. Minden erő kiment a lábamból.

Klikk-klikk-klikk, a manó az erőfeszítéstől halkán morgott és szipogott, és az a fakó, tinta- és koscsíkos ököl minden szó után előjött a B és az N közül, és a szóköze csapott. Nem tudom pontosan, meddig tartott. Talán hét percig. Talán tízig. Vagy talán örökké.

Végül abbamaradt a kattogás, és már a lélegzését sem hallottam. Talán elájult...talán csak feladta és elment... vagy meghalt. Szívinfarktus volt, vagy valami. Csak annyi biztos, hogy a teljes egészében kisbetűkkel írt üzenet befejezetlenül maradt. Így szólt: rackne haldoklik a kisfiú jimmy thorpe nem tudja, mondd el thorpe-nak rackne haldoklik a kisfiú jimmy megöli rackne-t bel...ennyi.

Ekkor minden erőmet összeszedve felálltam, és kimentem a szobából. Hatalmas léptekkel, lábujjhegyen osontam, mintha a manó elaludt volna, de a csupasz fapadlón visszhangzó lépteimtől esetleg felébredhet, és akkor a gépelés újra kezdődik...és akkor a legelső klikk-re üvölteni kezdek. És addig üvöltök majd, amíg a szívem vagy az agyam szét nem robban.

A Chevym lent volt a parkolóban, tele benzinnel, útra készen. A kormánykerék mögé ültem, és eszembe jutott a kabátom zsebében lapuló üveg. A kezeim annyira reszkettek, hogy elejtettem, de az ülésre esett, és nem tört el.

Eszembe jutottak az eszméletvesztések, és, barátaim, akkor éppen egy eszméletvesztés volt az, amire a legjobban vágytam, és amit végül el is értem. Emlékszem az első kortyra, és a másodikra is. Emlékszem, hogy elfordítottam a kulcsot, és hogy Frank Sinatra a rádióban „Az a jó öreg fekete mágia”-t énekelte, ami egészen jól illett a helyzethez. A körülményekhez. Úgyszólván.

Emlékszem, hogy én is vele énekeltem a dalt, és ittam még néhány kortyot. A parkoló hátsó sorában álltam, így láttam a sarkon lévő forgalmi lámpát. Egyfolytában arra a klikkelésre és a halványuló vörös fényre gondoltam az üres szobában. Egyfolytában az a szuszogás járt az eszemben; mintha valami bodybuilder törpe horgászólmokat tett volna egy fülpucoló pálcika két végére, és padnyomásokat végezne régi írógépemben. Folyvást magam előtt láttam a leszakított tapétadarab rücskös hátulját. Az agyam szüntelenül azon tépelődött, hogy vajon mi folyhatott a lakásban, mielőtt hazaértem... egyfolytában látni akarta őt - Bellist -, ahogy felugrik, megragadja a tapéta felpöndördő végét a hálószoaajtónál, mert ez az egyetlen, papírhoz hasonló dolog maradt a szobában - lóg rajta, végül pedig leszakítja, és az írógéphez viszi - az ő - fején, mint egy pálmalevelet. Egyfolytában azon gondolkodtam, ő hogyan fűzhette be a papírdarabot az írógépbe. És mivel látomásaim nem akartak eltűnni, folytattam az ivást. Frank Sinatra abbahagyta az éneklést, egy Crazy Eddie's-reklám következett, aztán pedig Sarah Vaughan kezdte énekelni, hogy „Leülök és írok magamnak egy levelet”. Ez szintén illett a helyzetemhez, mivel nemrég én is éppen ugyanezt tettem, vagy legalábbis egészen addig az estéig azt hittem, akkor viszont történt valami, aminek hatására újra át kellett gondolnom a helyzetemet az ügyben. Együtt énekeltem a jó öreg Sarah Soullal, és ekkor valószínűleg elértem a szökési sebességet, mert a második kórus közepén minden további nélkül kihánytam a belemet, miközben valaki először a tenyerével ütögette a hátamat, aztán a könykömet a fejem fölé emelte, leengedte, majd ismét a hátamat csapkodta. Ez volt a teherautó sofőrje. Minden ütésénél éreztem, hogy nagy adag folyadék tolul a torkomba, de vissza is akar menni, csakhogy amikor felemelte a könykömet, mindet kihánytam. Legnagyobbbészem nem is Black Velvet volt, hanem folyóvíz. Amikor már képes voltam felemelni a fejem és szétnézni, este hat óra volt, három nappal később, és én a Jackson folyó partján feküdtem Nyugat-Pennsylvaniában, Pittsburghtól úgy kilencven kilométerre, északra. A Chevym farral felfelé meredezett a folyóból. Még mindig el lehetett olvasni a McCarthy-matricát a lökhárítón.

Van még Fresca, kedvesem? Pokolian kiszáradt a torkom.

Az író felesége némán hozott neki egy italt, és amikor átadta, egy hirtelen ötlettől vezérelve előrehajolt, és megcsókolta a szerkesztő ráncos, krokodilbőrszerű arcát. A férfi a gyenge fényben szikrázó szemmel elmosolyodott. Az író felesége jó és kedves nő, és a szerkesztő szemének ragyogása egyáltalán nem csapta be. Sosem a jókedvtől csillognak így a szemek.

- Köszönöm, Meg.

A szerkesztő nagyot kortyolt, köhögött, és hessegetve elutasította a felajánlott cigarettát.

- Elég volt már ma estére. Amúgy is le fogok szokni. A következő életemben. Úgyszólván.

Az én történetemet nem kell folytatni. Az egyenlő lenne a mesék egyetlen bűnével - a kiszámíthatósággal. Vagy negyven üveg Black Velvetet halásztak ki az autóból, többségét üresen. Összevissza zagyváltam manókról,

elektromosságról, fornitorokról, plutónium bányászokról és a furnusról. Teljesen örültek hittek, és természetesen az is voltam.

Most pedig következzenek az omahai események - miközben én, a Chevy kesztyűtartójában talált benzinkútszámlák szerint, öt északkeleti államot bejártam. Amit most fogok elmesélni, Jane Thorpe-től tudtam meg hosszú és fájdalmas levelezésünk során, amelynek csúcspontjaként szemtől szemben is találkoztunk New Havenben, ahol most lakik, egyszer, röviddel azt követően, hogy mesém visszavonása után kiengedtek a szanatóriumból. A találkozó végén egymás karjában zokogtunk, és ekkor kezdtem hinni abban, hogy talán lehet még újra igazi életem - talán még boldog is lehetek.

Azon a napon, úgy délután három óra körül kopogtak a Thorpe-ház ajtaján. Egy fiú volt az, táviratot hozott. Tőlem - ez volt szerencsétlen levelezésünk utolsó darabja. Így szólt: REG MEGBÍZHATÓ INFORMÁCIÓIM VANNAK ARRÓL HOGY RACKNE HALDOKLIK A KISFIÚ AZ BELLIS SZERINT BELLIS AZT MONDJA A FIÚ NEVE JIMMY FORNIT ÉS FORNUS HENRY.

Ha erre esetleg Howard Baker bámulatos kérdése - Mit tudott és mikor tudta? - jutott eszükbe, azt felelem: tudtam, hogy Jane felvett egy takarítónőt; nem tudtam viszont - csak Bellistől -, hogy volt egy Jimmy nevű, rosszcsont kislány. Azt hiszem, ezt el kell hinniük nekem, bár a teljesség kedvéért meg kell említenem, hogy a következő két és fél évben az esetemen dolgozó agy kurkászok nem tették.

Amikor megérkezett a távirat, Jane éppen a fűszeresnél volt. A táviratot csak Reg halála után találta meg, a férfi egyik hátsó zsebében. Rajta volt a feladás és kézbesítés időpontja, és a Nincs telefon/Eredeti példány sor. Jane elmondása szerint bár a távirat csak egynapos volt, annyira összegyűrődött, hogy legalább egy hónaposnak nézett ki.

Bizonyos szempontból az a távirat, az a huszonnégy szó volt az igazi rugalmas golyó, és én eresztettem egyenesen Reg Thorpe agyába Patersonból, New Jersey államból, és olyan kibaszottul részeg voltam, hogy még csak nem is emlékszem az egészre.

Élete utolsó két hetében Reg teljesen normálisan élt. Reggel hatkor felkelt, reggelit készített a maga és felesége számára, aztán egy órán át írt. Nyolc óra körül bezárta a dolgozószobáját, és hosszasan, kényelmesen sétálgatott a kiskutyával a környéken. Nagyon barátságos volt, mindenkivel leállt, aki csevegni akart vele, aztán egy közeli kávézó előtt kikötötte a kis korcsot, megivott egy csésze kávé, aztán kószált tovább. Ritkán ért haza dél előtt, általában csak fél egykor vagy egykor. Jane szerint részben azért, hogy elkerülje a bőbeszédű Gertrude Rulint, mert ez a szokás csak akkor alakult ki igazán, amikor a nő már néhány napja náluk dolgozott.

Evett valami könnyű ebédet, aztán ledőlt egy órácskára, majd írt két-három órán át. Esténként néha átment a szomszédba a fiatalokhoz, Jane-nel vagy egyedül; néha elmentek Jane-nel moziba, vagy egyszerűen csak üldögéltek a nappaliban, és olvasgattak. Korán feküdtek le, és Reg általában egy kicsit korábban bújt ágyba, mint Jane. A nő szerint ritkán szeretkeztek, de ha igen, az egyikük számára sem járt sikerrel. „De hát a szex a legtöbb nő számára nem is olyan fontos, Reget pedig érthető módon kielégítette az,

hogy újra teljes erővel dolgozott. Tekintettel a körülményekre, az az utolsó két hét volt az utolsó öt év legboldogabb időszaka." Esküszöm, hogy ezt olvasva majdnem elsírtam magam.

Én nem ismertem Jimmyt, Reg viszont igen. Reg mindent tudott, kivéve a legfontosabbat: hogy Jimmy elkezdett járni hozzájuk az anyjával.

Milyen dühös lehetett, amikor a táviratomat megkapva rájött! Végül megtalálták őket. És a felesége is nyilvánvalóan közéjük tartozik, mert mindig ott van a házban, amikor Gertrude és Jimmy, és Jimmyt egy szóval sem említette Regnek. Mit is írt Reg abban a levelében? „Néha eltűnődöm a feleségemen."

Amikor Jane azon a napon, amikor a távirat érkezett, hazaért, Reg már nem volt otthon. Egy cetli fogadta a konyhaasztalon: „Szívem! Elmentem a könyvesboltba. Vacsorára itthon vagyok." Jane nem gondolt semmi rosszra... de ha tudott volna a táviratomról, azt hiszem, éppen a cetli természetessége rémítette volna halálra. Biztosan rájött volna, hogy Reg szerint átállt a másik oldalra.

Reg egyetlen könyvesbolt közelében sem járt. Littlejohn belvárosi fegyverboltjába ment. Vett egy 45-ös automatát és kétezer töltényt. Akár egy AK-70-est is vett volna, ha megteheti. Elhatározta, hogy megvédi a forrását. Jimmytől, Gertrude-tól és Jane-től. Tőlük.

Másnap reggel minden a jól bevált menetrend szerint alakult. Meleg, őszi nap volt, és Jane-nek feltűnt, hogy férje túl vastag pulóvert vett fel, de ennyi. A pulóver természetesen a fegyver miatt kellett Regnek. A nadrágja derekába dugta a 45-öst, és elment kutyát sétáltatni.

Egyenesen az étteremig ment, ahol kávézni szokott. Útközben senkivel nem állt le társalogni. A kutyust a hátsó rakodóterület egyik korlátjához kötötte, aztán a kertek alatt elindult hazafelé.

A szomszédban lakó diákok órarendjét kívülről tudta, és biztos volt benne, hogy senki nem lesz otthon. Azt is tudta, hol tartják a pótkulcsot. Bement, aztán fel az emeletre, és figyelni kezdte a saját házát.

Nyolc harminckor megérkezett Gertrude Rulin. És nem volt egyedül. Valóban volt vele egy kisfiú. Jimmy Rulin féktelen viselkedése mind a tanárokat, mind az iskola vezetését szinte azonnal meggyőzte, hogy mindenki (kivéve talán Jimmy anyját, akire már ráfért volna egy kis pihenés) jobban jár, ha vár még egy évet az iskolával. Jimmy egy évvel tovább az óvodában maradt, és az év első felében délután is ott maradhatott. Aztán viszont már csak délelőttre vették fel, a környék két nappali gyermekmegőrzőjében pedig nem volt hely. Gertrude sem tudott műszakot váltani, mert kettőtől négyig a város másik végében takarított.

Mindezek ismeretében Jane kelletlenül ugyan, de beleegyezett, hogy Gertrude magával hozza Jimmyt, amíg másfajta megoldást nem talál. Vagy amíg Reg rá nem jön a dologra, amiben szinte biztos volt.

Jane azt remélte, hogy Reg talán nem bánja majd - az utóbbi időben minden tekintetben olyan zökkenőmentesen ésszerű volt. Másrészt viszont esetleg akár be is pöccenhet. Ha ez bekövetkezik, más megoldást kell találni. Gertrude azt mondta, tökéletesen megérti. És az isten szerelmére, tette hozzá Jane, a fiú nem, érhet hozzá Reg dolgaihoz. Gertrude azt felelte, persze: az úr dolgozószobájának ajtaja be van zárva, és úgy is marad.

Thorpe úgy szaladt át a két kerten, mint egy orvlövész a senki földjén. Láttá, hogy Gertrude és Jane ágyneműt mos a konyhában. A fiút viszont nem látta. A ház mellett ment. Az ebédlő üres. A hálószoza is. Reg szinte már betegesen várta, hogy a dolgozószobájában fogja megpillantani. És Jimmy ott is volt, az izgatottságtól kipirult arccal. Reg bizonyára azt gondolta, hogy ők végül elküldtek egy ügynököt.

A fiú halálos sugarakat szóró fegyvert irányított éppen az íróasztalra... és Reg hallotta, hogy Rackne sikít az írógépében.

Most biztosan azt gondolják, hogy kiszínezem egy olyan ember történetét, aki már rég halott - vagy, hogy még nyersebb legyek, kitalálom az egészet. De higgyék el, nem erről van szó. A konyhában mosó Jane és Gertrude is hallotta Jimmy műanyag űrfegyverének összetéveszthetetlen kattogását... állandóan lövöldözött, és Jane mindennap abban reménykedett, hogy az elemek egyszer lemerülnek. Nem lehetett mással összetéveszteni azt a hangot. És a hangforrás helyét sem - Reg dolgozószobája.

A kölyök tényleg olyan volt, mint Dennis, a komisz - ha volt egy szoba a házban, ahová nem volt szabad bemennie, akkor biztos, hogy neki oda be kellett mennie, különben belehalt volna a kíváncsiságba. Nem kellett neki sok idő ahhoz sem, hogy rájöjjön, Jane tart egy kulcsot Reg dolgozószobájához az ebédlőben, a kandallópárkányon. Hogy járt-e benn azelőtt is? Szerintem igen. Jane emlékszik, hogy három-négy nappal a történetek előtt adott a fiúnak egy narancsot, és később, amikor a házat takarította, narancshéjat talált a dolgozószobában lévő kis kanapé alatt. Reg nem evett narancsot - állítólag allergiás volt rá.

Jane a mosogatóba hajította a lepedőt, amelyet éppen mosott, és a hálószozába rohant. Hallotta az űrfegyver hangos kerepelését és Jimmy kiabálását: „Elkaplak! Nem futhatsz el! Látlak az ÜVEGEN át!”, és... azt mondta... azt mondta, hogy hallotta, hogy valami sikít. Magas, kétségbeesett hang volt, és annyira tele volt fájdalommal, hogy azt már szinte nem lehetett elviselni.

„Amikor meghallottam ezt a hangot - mesélte Jane -, rájöttem, hogy el kell hagynom Reget, akármi történjen is, mert igaz az asszonyok régi mondása...az örület ragályos. Ugyanis Racknét hallottam; az a rohadt kis kölyök valahogy Racknét célozta meg, és aztán megölte egy kétdolláros Kresge űrfegyverrel.

A dolgozószoba ajtaja nyitva volt, a kulcs a zárban. Később vettem észre, hogy az ebédlő egyik széke a kandallópárkány mellett áll, és tele van Jimmy sportcipőjének nyomaival. Jimmy Reg írógépe fölé hajolt, amely az íróasztalon állt. Régi gép volt, az oldala üvegből. Jimmy a fegyver csövét a gép egyik oldalához nyomta, és lövöldözött. Bum-bum-bum-bum, és bíbor fénysugár lövellt ki az írógépéből. Ekkor hirtelen megértettem mindent, amit Reg az elektromosságról mondott, mert bár az a játék fegyver csupán megszokott, ártalmatlan elemekkel működött, tényleg úgy éreztem, mintha mérgező hullámokat bocsátott volna ki magából, amelyek az agyamon végigszágulva megsütötték volna azt.

- Látlak! - ordította Jimmy, és az arca egy kisfiú vidámságától sugárzott; egyszerre volt gyönyörű és valahogy hátborzongató. - Nem szaladhatsz el

Jövő Kapitány elől! Halott vagy, idegen! - És az a sikítás... gyengülni kezdett... egyre halkult...

- Jimmy, azonnal hagyd abba! - ordítottam.

A kisiú felugrott. Megijesztettem. Megfordult...rám nézett...kinyújtotta a nyelvét...aztán az üvegfalhoz nyomta az űrfegyvert, és újra lőni kezdett. Bum-bum-bum, és az a rohadt bíborszínű fény újra megjelent.

Gertrude üvöltve közeledett a folyosón; kiabálva utasította a fiát, hogy hagyja abba, és jöjjön ki onnan, különben úgy elveri, mint még soha... és ekkor kivágódott a bejárati ajtó, és Reg rontott be ordítva. Elég volt egyetlen pillantást vernem rá, és tudtam, hogy őrült. És fegyver volt a kezében.

- Ne merészelje bántani az én kicsikémet! - sikította Gertrude, amikor meglátta Reget, és felé kapott. Reg egyetlen ütéssel félrelökte.

Jimmy mindezt észre sem vette; ő egyszerűen csak lőtt tovább az űrfegyverével, bele az írógépbe. Az a bíbor fény a billentyűk közötti feketeségben lüktetett; olyan volt, mint azok az elektromos ívek, amelyekbe speciális szemüveg nélkül nem szabad belenézni, mert különben megsütik az ember recehártyáját, és megvakítják.

Reg bejött, elhúzott mellettem, és félrelökött.

- RACKNE! - sivitotta. - MEGÖLÖD RACKNÉT!

Reg a szobán átrohanva nyilvánvalóan azt tervezte, hogy megöli a gyereket. Nekem viszont még ebben a röpké pillanatban is az a kérdés vágódott az eszembe, hogy a kölyök vajon hányszor járt abban a szobában, hányszor lőtt az írógépbe azzal a fegyverrel, amikor az anyja és én esetleg odafent voltunk ágyneműt cserélni vagy a hátsó kertben teregettünk, és nem hallottuk a bum-bum-bum-ot... ahol nem hallottuk annak az izének... a fornitnak... a sikítását.

Jimmy még akkor sem hagyta abba a lövöldözést, amikor Reg berontott - mintha tudta volna, hogy ez az utolsó esélye. Azóta azon tűnődöm, hogy Regnek talán igaza volt velük kapcsolatban - tényleg léteznek, csak, úgymond, lebegnek a világban, egyszer-kétszer dupla szaltóval fejest ugranak valaki fejébe, mint ahogy az ember a medencébe szokott, és ezzel a valakivel végeztetik el a piszkos munkát, aztán kijelentkeznek, és az illető, akiben ők benne voltak, értetlenül áll a történetek előtt: - Mi? Hogy én? Mit csináltam?

Mielőtt Reg a géphez ért volna, a sikítás rövid, döcögős visítássá vált - és az üvegen át láttam, hogy a gép belsejében vér fröccsen, mintha ami ott bent volt, egyszerűen felrobbant volna, ahogy állítólag az élő állatok a mikrohullámú sütőben. Tudom, hogy őrületségnek hangzik, de a két szememmel láttam azt a vért - nagy foltban az üvegre fröccsent, aztán folyini kezdett lefelé.

- Elkaptam - jelentette ki Jimmy elégedetten. - El...

Aztán Reg áthajította a szobán. A falhoz vágta. A fegyver kiesett Jimmy kezéből, és eltört. Természetesen csak egy Eveready elemekkel működő, műanyag vacak volt.

Reg az írógépbe nézett, és felordított. Bár volt benne düh, leginkább nem a fájdalomtól vagy a haragtól ordított - hanem bánatában. És ekkor a fiú felé fordult. Jimmy a földre esett, és akármilyen volt is azelőtt - ha egyáltalán más volt,

mint csintalan kisfiú -, ekkor csupán egy rettegő hatéves volt. Reg célba vette, és többre nem emlékszem.

A szerkesztő megitta a szóda jót, és óvatosan félretette a dobozt.

- Gertrude Rulin és Jimmy Rulin emlékeivel azonban kipótolhatjuk a hiányosságokat: Jane felkiáltott: „Reg, NE!” A férfi ránézett, ő pedig feltápáskodott, és dulakodni kezdtek. A férfi rálőtt, összezúzta a bal könyökét, Jane viszont nem engedte el. Gertrude közben magához hívta a fiát.

Reg félrelökte Jane-t, és ismét rálőtt. Ez a golyó koponyája bal oldalát súrolta. Jane élete két-három milliméteren múlt. És az is kétségtelen, hogy ha Jane Thorpe nem avatkozik közbe, Reg megölte volna Jimmy Rulint és valószínűleg az anyját is.

De ahogy Jimmy az anyja karjaiba szaladt, Reg rálőtt. A golyó lefelé irányuló pályán hatolt Jimmy farának bal oldalába, majd a csontot elkerülve a bal combján át távozott, és áthaladt Gertrude Rulin sípcsontján. Ömlött a vér, de egyikük sem sérült meg súlyosabban.

Gertrude becsapta a dolgozószoba ajtaját, és sikító, vérző fiával kirohant a bejárati ajtón.

A szerkesztő újra elhallgatott, és elgondolkodott.

- Jane ekkor vagy öntudatlan volt, vagy szándékosan választotta, hogy elfelejti a történeteket. Reg az íróasztala elé ült, és a 45-ös csövét a homloka közepére helyezte. Meghúzta a ravaszt. A golyó nem haladt át az agyán, vegetáló növénné változtatva Reget, és nem is csusszant ki ártalmatlanul a túloldalon, a koponyacsont mentén haladva. A fantázia rugalmas volt, a végső golyó viszont a lehető legkeményebb. Reg holtan zuhant az írógépre.

A rendőrség így talált rá. Jane egy távolabbi sarokban ült, félig öntudatlan volt.

Az írógép tiszta vér volt, feltehetőleg még belül is; a fejsebek nagyon, nagyon, mocskosul tudnak vérezni.

Csak nullás vért találtak.

Ez Reg Thorpe vércsoportja.

Nos, hölgyeim és uraim, ennyi volt a történet. Nem tudok többet hozzáfűzni - és a szerkesztő hangja már szinte csak rekedt suttogás volt.

Ezúttal nem került sor a szokásos parti utáni fecsegésre vagy a félszeg magyarázkodásra, amellyel az ember az est során elkövetett esetleges tapintatlanságát leplezi, vagy azt a tényt, hogy a dolgok egy bizonyos ponton sokkal komolyabbá váltak, mint amit a helyzet általában indokolna.

De ahogy az író a szerkesztőt az autójához kísérte, nem állhatta meg, hogy ne tegyen fel még egy utolsó kérdést: - A novella. Mi történt a novellával?

- Úgy érti, Reg...

- A rugalmas golyó balladájával, igen. A művel, amely mindezt elindította. Az volt az igazi rugalmas golyó - legalábbis önnek, ha Regnek nem is. Mi a fene történt a novellával, amely ilyen átkozottul nagyszerű volt?

A szerkesztő kinyitotta kocsija ajtaját. Kicsi, kék Chevette-je volt, a hátsó lökhárítón egy matricával: AZ IGAZ BARÁTOK NEM ENGEDIK BARÁTAIKAT RÉSZEGEN VEZETNI. - Sosem jelent meg. Ha Regnek volt belőle másolata, valószínűleg megsemmisítette, miután megkaptam és elfogadtam az írást - ha a róluk kialakított paranoid képzelgéseire gondolunk, ezt kellett tennie.

Nálam volt az eredeti példány és három fénymásolat, amikor a Jackson folyóba zuhantam. Mind a négy példány egy kartondobozban volt. Ha azt a dobozt a csomagtartóba tettem volna, most meglenne a novella, mert az autó hátsó része nem süllyedt el - de még ha elsüllyedt volna is, a lapokat ki lehetett volna szárítani. Én viszont magam mellett akartam tudni az írást, tehát az ülésre tettem. A kocsi ablakai nyitva voltak, amikor a vízbe hajtottam. A lapok... szerintem egyszerűen a tengerig sodródtak. Inkább hiszem ezt, mint azt, hogy a folyó fenekén lévő többi szeméttel együtt megrohadtak, vagy, hogy harcsák zabálták fel, esetleg valami esztétikailag még kevésbé elfogadható történet velük. Az én verzióm sokkal romantikusabb, bár kisebb a valószínűsége, de abban, hogy mit hiszek, úgy vélem, még mindig lehetek rugalmas. Úgyszólván.

A szerkesztő beült kis autójába, és elhajtott. Az író csak állt és nézett utána, amíg a hátsó lámpák el nem pislantak, aztán megfordult. Meg a bejáratnál állt a sötétben, és kissé tétován mosolygott. A karjait szorosan összefonta a melle előtt, bár meleg volt az este.

- Már csak mi ketten maradtunk - mondta. - Bemegyünk?

- Persze.

Félúton a nő megállt, és így szólt: - A te írógépedben ugye nincsenek fornitok, Paul?

És az író, aki néha - tulajdonképpen eléggé gyakran - elgondolkozott azon, hogy a szavak vajon pontosan honnan is jönnek, minden habozás nélkül kijelentette: - Egy darab sincs.

Kéz a kézben bementek a házba, és bezárták az ajtót az éjszaka orra előtt.

A Szoros

- A szoros akkoriban szélesebb volt - mondta Stella Flanders a dédunokáinak élete utolsó nyarán, mielőtt szellemeket kezdett volna látni. A gyerekek tágra nyílt, kérdő tekintettel néztek rá, és fia, Alden, aki a verandán, egy széken ülve farigcsált, felé fordult. Vasárnap volt, és ilyenkor Alden nem szokott kihajózni, akármilyen magas is a rák ára.

- Ezt hogy érted, dédi? - kérdezte Tommy, az idős hölgy azonban nem válaszolt. Csak üldögélt hintaszékében a hideg tűzhely mellett, és papucsba minden földet éréskor békésen súrolta a padlót.

Tommy az anyjához fordult: - Ezt hogy érti?

Lois mosolyogva megrázta a fejét, és kiküldte a gyerekeket néhány edénnyel, szedret szedni.

Stella azt gondolta: Elfelejtette. De tudta egyáltalán valaha is?

A szoros akkoriban szélesebb volt. Ha netán valaki tudja ezt, az a személy Stella Flanders. 1884-ben született, ő Goat Island legidősebb lakosa, és még soha életében nem járt a szárazföldön.

Egy kérdés kezdte gyötörni: Szeretsz?, de fogalma sem volt, mit jelent.

Beköszöntött az ősz. Hűvös ősz volt ez, egyetlen csepp, eső nélkül, amely a Goat vagy a szoros túloldalán lévő Raccoon Head fáinak igazán szép színt szokott kölcsönözni. A szél hosszú, rideg, zuhanó hangjegyei harsogtak Stella szívében.

November 19-én, amikor az első hópelyhek táncolva alászálltak a krómszínű égből, Stella a születésnapját ünnepelte. A falu apraja-nagyja megjelent a nagy eseményen. Eljött Hattie Stoddard, akinek az anyja 1954-ben halt meg mellhártyagyulladásban, az apja pedig 1941-ben veszett oda a Dancer-rel. Eljött Richard és Mary Dodge; Richard a botjára támaszkodva, lassan totyogott végig a járdán, a reuma úgy ült a hátán, mint egy láthatatlan lovas. Természetesen Sarah Havelock is ott volt; Sarah anyja, Annabelle volt Stella legjobb barátnője. Együtt jártak a sziget kicsiny iskolájába, ahol elsőől a nyolcadikig minden osztály együtt volt. Annabelle hozzáment Tommy Frane-hez, aki ötödikben meghúzta a haját, és ezzel jól megríkatta, Stella pedig hozzáment Bill Flandershez, aki egyszer kiütötte a kezéből a könyveit, hogy a sárba estek (de neki sikerült visszafojtania a sírást). Annabelle és Tommy is eltávoztak már, és hét gyerekük közül Sarah az egyetlen, aki még a szigeten él. Az ő férje, George Havelock, akit mindenki csak Nagy George-ként ismert, nagyon csúnya módon lelte halálát a szárazföldön 1967-ben, abban az évben, amikor a halászat egyáltalán nem ment. A fejsze megcsúszott Nagy George kezében; rengeteg vér volt mindenfelé - túlságosan is sok! -, és három nappal később megtartották a temetést itt a szigeten. Amikor Sarah az ünnepségre érkezve hangosan felkiáltott: „Boldog születésnapot, nagygi!”, Stella szorosan átölelte és lehunyta a szemét,

(szeretsz szeretsz?)

de nem sírt.

Hatalmas születésnapi tortát kapott. Hattie készítette legjobb barátnőjével, Vera Spruceszal. Az egybegyűltek teljes hangerővel énekelték a „Boldog szülinapot” című dalt, még a szelet is túlharsogták... legalábbis egy kis időre. Még Alden is énekelt, pedig ő normális esetben csakis az „Előre, keresztény katonák”- at és a dicsérő énekeket hajlandó elénekelni a templomban, a többit csak mímeli lehajtott fejjel, miközben nagy, elálló fülei olyan vörösek, akár a paradicsom. Kilencvenöt gyertya volt Stella tortáján, és még a nagy daloláson keresztül is hallotta a szelet, bár a hallása már nem a régi. És a szél az ő nevét suttogta.

- Nem én voltam az egyetlen - mondta volna Lois gyerekeinek, ha képes lett volna rá. - Az én időmben sokan voltak, akik a szigeten éltek és haltak meg. Akkoriban még nem volt postahajó; Bull Symes hozta el a postát, amikor volt valami. Komp sem volt. Ha az embernek valami dolga akadt a szárazföldön, a férje vitte el a rákászhajón. Az én tudomásom szerint 1946-ig öblítő s vécé sem volt a szigeten. Bull fia, Harold állította fel az első egy évvel azután, hogy Bulit elvitte a szívinfarktus, miközben a csapdákat ellenőrizte. Emlékszem, hogyan hozták haza Bulit. Vízhatlan ponyvába tekerték, és egyik zöld csizmája kilógott alóla. Emlékszem...

És erre azt kérdeznék: - Mire, dédi? Mire emlékszel? Mit válaszolna erre? Van még valami?

A tél első napján, úgy egy hónappal a születésnapi buli után, Stella tüzelőért indult, kinyitotta a hátsó ajtót, és egy döglött verebet talált a tornácon. Óvatosan lehajolt, egyik lábánál fogva felemelte, és megnézte.

- Megfagyott - jelentette ki, de valami a bensőjében mást mondott. Negyven éve - 1938 óta - nem látott fagyott madarat. Abban az évben fagyott be a szoros.

Megborzongott, és összebb húzta a kabátját. A halott verebet a régi, rozsdás szemétegetőbe dobta, ahogy elhaladt mellette. Hideg volt. Az ég tiszta, mélykék. A születésnapja éjjelén esett tíz centi hó, amely elolvadt, és azóta nem is volt több. - Hamarosan megérkezik a hó - állapította meg bölcsen Larry McKeen Goat Island kis boltjában, mintha csak fenyegetné a telet, hogy közelebb ne merészkedjen.

Stella odaért a farakáshoz, felnyalábolt egy nagy adag tűzifát, és elindult vissza, a ház felé. Éles, tiszta árnyéka követte.

A hátsó ajtónál, ahol a veréb hevert, meghallotta Bill hangját - pedig ez lehetetlen, már tizenkét éve, hogy a rák elvitte Bilit. - Stella - szólította meg a férfi, és árnyéka Stelláé mellé lépett. Az idős hölgyénél hosszabb, de éppoly tisztán kivehető volt. Bill árnyéksapkájának árnyékellenzője hetykén oldalra volt csapva, ahogy mindig is viselte. Stella érezte, hogy a torkán akad egy sikoly, amely túlságosan nagy volt ahhoz, hogy felküzdje magát az ajkaihoz. - Stella - szólt újra Bill. - Mikor jössz át a szárazföldre? Elvisszük Norm Jolley öreg Fordját, és elmegyünk a freeporti Bean'sbe, csak úgy, a móka kedvéért. Mit szólsz hozzá?

Stella megperdült, és majdnem elejtette a tűzifát. Senki sem volt ott. Csak a ferde kapu a hegyoldalban, a burjánzó, fehér fű, és mindezen túl, a világmindenség szélén, ott volt a szoros, tisztán kivehető és valahogy felnagyított volt... rajta túl pedig ott volt a szárazföld.

- Dédi, mi az a szoros? - kérdezte volna hona... bár sosem tette. És azt válaszolta volna, amit minden halász kívülről fúj: a szoros két földdarab közötti víztömeg, olyan víz, amely az egyik végén nyitott. Van egy régi rákászvicc fiúk, tanuljátok meg jól, hogyan kell használni az iránytűt ködben, Jonesport és London között ugyanis roppant hosszú szoros van.

- A szoros egy sziget és a szárazföld közötti víz - magyarázta volna a dédunokáinak, miközben melaszos sutit és forró, cukros teát adott volna nekik.

- Ezt nagyon is jól tudom. Olyan jól, mint a saját férjem nevét...vagy, hogy hogyan hordta a sapkáját.

- Dédi - mondaná hona. - Hogyan lehetséges az, hogy te sosem jártál a szoros másik oldalán?

- Szívem - felelné. - Sosem láttam okot rá, hogy átmenjek.

Januárban, két hónappal a születésnapja után, 1938 óta először a szoros újra befagyott. A rádió a szigeten és a szárazföldön élőket egyaránt arra figyelmeztette, hogy ne menjenek a jégre, Stewie McClelland és Russell Bowie ennek ellenére egy almabor társaságában eltöltött, hosszú délutánt követően Stewie Bombardier Skiddoo-jával a szoros jegére hajtott. Stewie-nek sikerült kimásznia (bár egyik lábát elveszítette; megfagyott). Russell Bowie-t viszont elragadta a szoros.

Január huszonötödikén volt Russell búcsúztatása. Stella a fia, Alden karján érkezett. Az egyházi énekek alatt Alden csak tátogott, az áldás előtti dicshimnusz viszont jó hangosan és hamisan dörögte. A temetés után Stella Sarah Havelockkal, Hattie Stoddarddal és Vera Spruce-szal üldögélt a

városháza alagsorában a tűz mellett a Russell tiszteletére rendezett összejövetelen. Za-Rex puncs és szép, háromszög alakú, sajtkrém szendvicsek tették teljessé az eseményt. A férfiak, természetesen, egyfolytában hátrajáráltak, hogy a puncsnál egy kicsivel erősebbet öntsenek magukba. Russell Bowie újdonsült özvegye kábultan, kivörösödött szemmel ült Ewen McCracken atya mellett. Hét hónapos terhes volt - ez lesz az ötödik gyermeke -, és Stella, a forró tűzhely mellett félig már szunyókálva, arra gondolt: Hamarosan átmegy a szoros túloldalára. Freeportba vagy Lewistonba költözik, és pincérnő lesz.

Vera és Hattie beszélgettek. Stella feléjük fordult.

- Nem, nem hallottam - mondta Hattie. - És mit mondott erre Freddy?

Freddy Dinsmore-ról volt szó, a sziget legidősebb férjijáról (de két évvel fiatalabb nálam, gondolta Stella némileg önelégülten), aki 1960-ban eladta a boltját Larry McKeennek, és most a nyugdíjából él.

- Azt mondta, sosem látott még ilyen telet - felelte Vera, és elővette a kötését.

- Azt mondja, hogy az emberek bele fognak betegedni.

Sarah Havelock Stellára nézett, és megkérdezte, ő látott-e már ilyen telet. Azon a néhány centin kívül nem esett hó; a föld pucér, barna és kemény. Előző nap Stella kiment a hátsó kertbe. Jobb kezét combmagasságban tartotta, és a fű egyenes vonalban tört el az érintésétől. Olyan hangja volt, mint a darabokra hulló üvegnek.

- Nem - mondta Stella. - A szoros '38-ban is befagyott, de abban az évben hó is esett. Hattie, emlékszel Bull Symesra?

Hattie felnevetett. - Azt hiszem, az alsó fertályom az '53-as szilveszteri mulatság óta kék-zöld, olyan erősen belém csípett. Mi van vele?

- Bull és az én uram abban az évben átmentek a szárazföldre. 1938 februárjában. Hótalpat csatoltak fel, elmentek a Dorrit kocsmába, ittak egy-egy kupica whiskyt, és visszajöttek. Engem is hívtak. Olyanok voltak, mint a szánkózni induló gyerekek.

A hallgatóság megbabonázva figyelt. Még Vera is tágra nyílt szemmel hallgatta Stellát, pedig ő már biztosan hallotta a történetet. Bull és Vera valaha állítólag együtt játszottak, bár ha most Verára néz az ember, igen nehéz elhinni, hogy valaha olyan fiatal is volt.

- És nem mentél velük? - kérdezte Sarah, és lelki szemei előtt talán látta a szorost, melynek fehérsége az erőtlen téli napsütésben szinte már kékbe hajlik, és a szikrázó hókristályokat, az egyre közeledő szárazföldet, ahogy átsétál az óceánon, mint Jézus, és életében először és utoljára elhagyja a szigetet, gyalog...

- Nem - felelte Stella. Hirtelen azt kívánta, bárcsak ő is elhozta volna a kötését.

- Nem mentem velük.

- Miért nem? - kérdezte Hattie szinte felháborodva.

- Aznap mosás volt - csattant fel Stella, és ekkor Missy Bowie, Russell özvegye hangos, ordító zokogásban tört ki. Stella odanézett, és meglátta Bill Randerst: ott ült Missy mellett piros-fekete kockás kabátjában, oldalra csapott sapkájával, és egy Herbert Tareytont szívott, egy másik pedig a füle mögött volt későbbre. Stella szíve nagyot ugrott a mellkasában, majd' kihagyott egy ütemet.

Felnyögött, ám pontosan ebben a pillanatban puskalövéshez hasonló durranással elpattant a kandallóban lévő tűzifa egy görcse, így a többiek nem hallhatták Stella nyögését.

- Szegény pára - Sarah szinte gügyögött.

- Végre nyugta lesz attól a semmirekellőtől - mordult fel Hattie. Aztán kijelentette a zord igazságot az eltávozott Russell Bowie-t illetően: - Az a férfi annyit sem ért, mint egy kalap szar. Szerencsétlen nő végre megszabadult legalább ettől az igától.

Stella mindezt szinte nem is hallotta. Bilit nézte, aki olyan közel ült McCracken atyához, hogy akár meg is pöccinthette volna az orrát, ha éppen úgy támadt volna kedve. Nem nézett ki többnek negyvennél, és a később oly mélyre süppedő szarkalábak még épphogy csak megjelentek a szeme körül. Flanel nadrágját és gumicsizmáját viselte, a szürke pamut zoknit pedig gondosan visszahajtotta a csizma száránál.

- Rád várunk, Stel - mondta. - Gyere, nézd meg magadnak a szárazföldet. Idén még hótalpakra sem lesz szükség.

A rég eltávozott Bill Flanders a városháza alagsorában üldögélt, majd amikor újabb görcs durrant a kandallóban, eltűnt. McCracken tiszteletes pedig tovább vigasztalta Missy Bowie-t, mintha mi sem történt volna.

Aznap este Vera felhívta Annie Phillipset. A beszélgetés során Stella Flanders is szóba került. Vera elmondta, hogy szerintre Stella eléggé rosszul nézett ki.

- Aldennek nem lesz könnyű dolga, ha az anyja megbetegszik, és el kell vinnie a szigetről - mondta Annie. Szereti Aldent, mert a fia, Toby azt mondta, sosem iszik a sörnél erősebb italt. Annie szigorúan antialkoholista.

- Nem is vinné el, hacsak nem esik kómába - mondta Vera, és délkeleti tájszólásával komá-nak ejtette a szót. - Ha Stella azt mondja, béka, Alden ugrik egyet. Tudod, egy kissé féleszű. Stella igencsak túltesz rajta.

- Ó, tényleg? - csodálkozott el Annie.

Ekkor azonban a vonal fémesen recsegni kezdett. Vera egy pillanatig még hallotta Annie Phillipset - nem értette a szavakat, csak a hangját hallotta a recsegésen keresztül -, aztán néma csend lett. A szél eléggé feltámadt, és biztosan leszakadtak a telefonvezetékek, talán a Godlin-tónál vagy a Borrow-öbölnél, ahol a műanyagba csomagolt drótok a víz alá merülnek. De az is lehetséges, hogy a másik oldalon, a szárazföldön szakadtak le... és talán még olyanok is vannak, akik azt mondják (persze csak félig-meddig viccelődve), hogy Russell Bowie kinyújtotta hideg kezét, és bosszúból elszakította őket.

Nem egészen kétszáz méterre, Stella Flanders kockás paplanja alatt fekve Alden átszűrődő horkolásának minősíthetetlen zenéjét hallgatta. Azért, hogy ne a szelet kelljen hallgatnia...de még így is hallotta süvítését, ó, igen, felé tart a befagyott szoroson át, két kilométer széles víztömeg, amelyet most jég fed, a jég alatt pedig rákok és fűrészes sügérek bújnak meg, és talán ott hányódik valahol Russell Bowie torz teste is, aki minden áprilisban fellazította a kert földjét ősrégi, Rogers típusú rotációs kapájával.

Most aztán ki fogja felásni a kertet áprilisban? - tűnődött Stella kockás takarója alatt összegömbölyödve és vacogva. És mint valami álom az álomban, a saját hangja felelt egy kérdéssel: Szeretsz? A szél feltámadt, és

megzörgette az ablakot. Az ablaktáblák mintha hozzá beszéltek volna, de Stella elfordult. És nem sírt.

- De dédi - erősködne Lona (sosem adja fel, olyan, mint az anyja és a nagyanyja volt) -, még mindig nem mondtad el, miért nem mentél át soha a szárazföldre.

- Miért mentem volna, kicsim? Itt a szigeten mindig megvolt mindenem, amire csak szükségem lehetett.

- De hát a sziget olyan kicsi, dédi. Mi Portlandben lakunk. Ott még buszok is vannak!

- Elég, ha a TV-ben látom, mi folyik a nagyvárosokban. Azt hiszem, inkább maradok, ahol vagyok.

Hal fiatalabb, de valahogy sokkal intuitívabb; ő sosem erőszakoskodna, mint a nővére, kérdése viszont sokkal inkább rátapintania a dolog lényegére:

- Soha nem akartál elmenni innen, nagy? Soha?

És ekkor ő odahajolna, megfogná Hal aprócska kezét, és elmesélné neki, hogy az anyja és az apja nem sokkal az esküvőjük után jöttek a szigetre, és hogy az apját Bull Symes nagyapja vette fel tanoncnak a hajójára.

Elmondaná neki azt is, hogy az anyja négyszer esett teherbe, de egyszer elvetélt, egyik babája pedig egy héttel a születése után meghalt - elment volna a szigetről, ha odaát a szárazföldön, a kórházban meg tudták volna menteni a kisbabát, de persze az egész véget ért, még mielőtt ez bárkinek is eszébe juthatott volna.

Elmesélné a gyerekeknek azt is, hogy Jane-t, a nagyanyjukat, Bill segítette a világra, azt viszont nem, hogy utána bement a fürdőszobába, és először hányt, aztán pedig sírva fakadt, mint egy hisztis nő, aki különösen sokat szenved a havibaja miatt. Jane természetesen tizennégy éves korában elment a szigetről. Középiskolás lett. Manapság a lányok már nem mennek férjhez tizennégy évesen. Amikor Stella kikísérte lányát Bradley Maxwell hajójához, amely abban a hónapban az iskolába hordta a gyerekeket, a szíve mélyén tudta, hogy örökre elveszítette, bár még egy ideig haza fog járni. Azt is elmesélné a dédunokáinak, hogy Alden tíz évvel később született, amikor már teljesen feladták, és mintha csak a lassúságát akarná ezzel ellensúlyozni, Alden még mindig itt van vele. Sohasem fog megnőszülni, és Stella egy kicsit örül ennek. Alden ugyanis nem az a szörnyen eszes típus, és rengeteg olyan nő van a világon, akinek legnagyobb vágya, hogy hasznot húzzon egy lassú észjárású, ám jószívű férfiből (de valószínűleg ezt sem mondaná el a gyerekeknek).

És felvázolná előttük a családfát: - Stella Flanders, lánykori nevén Stella Godlin, Louis és Margaret Godlin gyermeke; Jane Wakefield, született Jane Flanders és Alden Flanders Bill és Stella Flanders gyermekei; Lois Perrault, született Lois Wakefield Richard és Jane Wakefield gyermeke; Lona és Hal pedig David és Lois Perrault gyermeke. Ezek vagytok ti, gyerekek: Godlin-Flanders-Wakefield-Perrault. Véretek a sziget köveiből ered, én pedig örökre itt maradok, mert a szárazföld túl messze van. Igen, szeretek; vagyis szerettem, vagy legalábbis megpróbáltam szeretni, de az emlékek olyan mélyek, és olyan sok van belőlük, hogy képtelen lennék átmenni a túloldalra. Godlin-Flanders-Wakefield-Perrault...

Ez volt a leghidegebb február azóta, hogy a meteorológiai intézet megkezdte munkáját, és a hónap közepére a szorost fedő jég biztonságossá vált. Hó járók szaladgáltak rajta zümmögve, visítva, és néha felborulva a fagyott akadályok miatt. A gyerekek korcsolyázni akartak, de a jég túlságosan egyenetlennek bizonyult, így inkább visszamentek a Godlin-tóra, amely a hegy túloldalán van. Előtte azonban még történt egy kis baleset: a pap fiának, a kis Justin McCrackennek a korcsolyája beszorult egy repedésbe, mire ő elesett és eltörte a bokáját. Átvitték a szárazföldre kórházba, ahol egy orvos, akinek Corvettje van, azt mondta: - Fiacskám, jobb lesz a bokád, mint új korában.

Freddy Dinsmore nagyon váratlanul halt meg. Három nappal azután, hogy Justin McCracken eltörte a bokáját. Január végén influenzás lett, és nem volt hajlandó orvoshoz menni. Egyre csak azt mondogatta: „Csak egy kicsit megfáztam, mert sál nélkül szaladtam ki a postáért.” Aztán ágynak esett, és meg is halt, még mielőtt valaki átvihette volna a szárazföldre, és ráköthették volna azokra a gépekre, amelyek csak a Freddyhez hasonló, vén csontokra várnak. A fia, George, aki egyébként hatalmas szeszakázán még most, hatvannyolc évesen is (ami a szeszakázánok esetében szép kornak számít) találta meg Freddyt. Egyik kezében a Bangori Hírek, a másik mellett pedig ott hevert megtöltetlen Remingtonja. Úgy tűnt, éppen készült megtisztítani, amikor jobblétre szenderült. George Dinsmore három hétig egyfolytában ivott. Azt állította, kapott egy kis kölcsönt valakitől, amíg meg nem érkezik az idős édesapja életbiztosítása után járó összeg. Hattie Stoddard pedig elmondta mindenkinek, aki hajlandó volt végighallgatni, hogy George Dinsmore bűnös és szégyenletes teremtés, és hogy egy kalap szart sem ér.

Rengetegen elkapták az influenzát. Annyi diák megbetegedett, hogy februárban az iskola a szokásos egy helyett két teljes hétre bezárt. - A baktériumok hóban nem szaporodnak - állapította meg Sarah Havelock bölcsen.

A hónap vége felé, amikor az ember már a március hamiskásan felüdítő leheletét várja, Alden Flanders is megfertőződött. Majdnem egy hétig bírta, aztán viszont negyvenfokos lázzal ágynak esett. Freddyhez hasonlóan ő sem volt hajlandó orvoshoz menni, ami miatt Stella borzalmasan izgult, bosszankodott és aggódott. Igaz, hogy Alden fiatalabb, mint Freddy volt, de májusban már ő is hatvan lesz.

Aztán végre-valahára megérkezett a hó. Húsz centi esett Valentin napján, újabb húsz huszadikán, a szökőnapon, február 29-én pedig egy jó öreg hóvihar újabb harminc centit eredményezett. Az öböl és a szárazföld közötti, báránycák legelőjére emlékeztető, hófehér takaró fura látvány volt, hiszen az évnek ebben a szakában már emberemlékezet óta nem volt ott más, csak a szürke, hullámozó víz. Sokan átsétáltak a szárazföldre, majd vissza. Nem volt szükség hótalpakra, mert a hó kemény, csillogó réteggé fagyott össze. Talán ők is legurítanak egy kupica whiskyt, gondolta Stella. De nem a Dorritban. A Dorrit 1958-ban leégett.

És mind a négyszer látta Bilit. Egyik alkalommal így szólt hozzá: - Hamarosan indulnod kell, Stella. Elmegyünk táncolni. Mit szólsz hozzá?

Nem tudott megszólalni. Az öklét mélyen a szájába nyomta.

- Itt megvolt minden, amit csak akartam - mondaná nekik. - Volt rádiónk, most pedig itt van a TV, és ennél többre én nem is vagyok kíváncsi a szoroson túli világból. Egész évben ott volt nekem a kert. És a rák? Mindig gőzölgött egy fazék rákleves a tűzhelyen, de amikor a pap ellátogatott hozzánk, mindig az éléskamra ajtaja mögé rejtettük, nehogy meglássa, hogy a „szegények levesét” esszük.

- Megéltem már jó és rossz időket, és ha néha el is gondolkoztam azon, hogy milyen lehet a Sears áruházban vásárolni, nem pedig katalógusokból rendelni, vagy elmenni egy Shaw piacra ahelyett, hogy a tévében nézem meg, és itt vásárolok a boltban, vagy átküldöm Aldent a szárazföldre, ha valami különlegesebbre van szükségem. Mint például egy kappanra karácsonykor vagy sonkára húsvétkor...vagy ha akár csak egyszer is akartam volna Portlandben a Congress úton sétálgatni és az autókban és a járdán közlekedő rengeteg embert nézni, több embert látni ott, mint ahány ezen az egész szigeten lakik...hát, ha valaha is vágytam ezekre a dolgokra, itt maradni azért mégis jobban akartam. Egyáltalán nem vagyok furá. A viselkedésem nem különös, és nem is különködő egy korombeli nőhöz képest. Az anyám mindig azt mondogatta: - Különbség csakis a munka és a szándék között van - és erről teljes mértékben meg vagyok győződve. Azt hiszem, jobb mélyen szántani, mint szélesen. - Itt van az én helyem, és én szeretem ezt a helyet.

Egy nap, március közepén, amikor az ég olyan fehér és borús volt, mint az emlékek hiánya, Stella Flanders utolsó alkalommal üldögélt a konyhájában. Utoljára fűzte be a csizmát csontos lábszárán, és utoljára tekerte a nyaka köré a rikító vörös gyapjúsálát (három évvel ezelőtt kapta karácsonyra Hattie-től). A ruhája alatt Alden jégeralsója, amely felér egészen melle petyhüdt maradványáig, és Alden inge, amely majdnem a térdéig lelóg.

Odakint újra feltámadt a szél, és a rádió havat jósolt délutánra. Stella felvette a kabátját és a kesztyűjét. Pillanatnyi tépelődés után még Alden kesztyűjét is felvette. Alden már felgyógyult, és reggel Harley Blooddal átment Missy Bowie-hoz, akinek egyébként lánya született, hogy feltegyenek egy leszakadt ajtót. Stella látta a szerencsétlen kisgyermeket, és pontosan úgy néz ki, mint az apja.

Az idős hölgy egy pillanatig az ablaknál álldogált, és a szorost nézte. Bill persze ott volt, ahogyan sejtette. Körülbelül félúton állt a sziget és a szárazföld között; ott állt a vízen, mint Jézus, és integetett. A mozdulat mintha azt mondta volna, hogy már nincs sok ideje, ha ebben az életben, szándékában áll a lábát a szárazföldre tenni.

- Ha ezt akarod, Bill - méltatlankodott Stella csöndesen. - Isten látja lelkem, én nem.

De a szél mást suttogott: igenis akarja. Meg akarja élni ezt a kalandot. Fájdalmas tél volt ez Stella számára - a reuma, amely mindig váratlanul jön-megy, újult erővel tért vissza testébe, ujjai és térdé lobogó tűzzel és kéklő faggal izzanak. Egyik szemére egyre homályosabban lát (és Sarah éppen a minap említette - egy kicsit feszengve -, hogy a szemölcs, amely úgy hatvanéves kora körül jelent meg alatta, rohamosan növekszik). És ami a legszörnyűbb, visszatért a gyomrába az az átható, csikaró fájdalom. Két napja hajnali öt órakor borzalmas kínok között riadt fel, a jéghideg padlón

elvánszorgott a fürdőszobáig, és jó nagy adag, élénkvörös vért köpött a vécécsészébe. Ma reggel is feljött egy kevés abból az undorító, rezes ízű cuccból, amibe mindig beleborzong.

A gyomorfájás az utóbbi öt évben mindig visszatért. Egyszer enyhébb, másszor erősebb volt, és Stella majdhogynem az elejétől fogva tudta, hogy ez csak rák lehet. A szülei és anyai nagyapja is rákban halt meg. Egyikük sem élt hetven évnél tovább, így hát ő már egy jó orrhosszal lekörözte a biztosítótársaságok adatait.

- Úgy csipegeted az ételt, mint egy kényes kiscica - mondta Alden vigyorogva nem sokkal azután, hogy először elkezdett fájni a gyomra, és vért fedezett fel a reggeli székletében. - Hát nem tudod, hogy egy ilyen vén csontnak farkaséhesnek kellene lennie?

- Fogd be a szád, vagy agyoncsaplak! - emelte Stella fenyegetően a kezét ősz hajú fiára, aki erre a nyakát behúzza, összegörnyedve felkiáltott: - Ne, anyu! Visszaszívom!

Igen, valóban jóízűen evett, de nem azért, mert kívánta az ételt, hanem mert azt hitte (mint a vele egyidősek általában), hogy ha rendesen eteti a rákot, az békén fogja hagyni. És mintha működött volna a módszer, legalábbis egy ideig; néha egész hosszú időszakokra eltűnt a vér a székletéből. Alden egy idő után megszokta, hogy kétszer szed az ételből (néha, amikor a fájdalom különösen elviselhetetlen volt, háromszor), de egyetlen kilót sem hízott.

Most pedig úgy tűnik, a rák végül kedvet kapott a főfogásra.

Stella elindult az ajtó felé, és közben meglátta Alden sapkáját; azt, amelyiknek prémes a fülvédője. Ott lógott az előszobában, az egyik szegen. Felvette - az ellenző kócos, ősz szemöldökébe lógott -, és még egyszer, utoljára körülnézett, hogy ellenőrizze, nem felejtett-e el valamit. A tűzhely el van zárva, és Alden mostanában megint gyakran nyitva hagyta - állandóan zsörtölődött vele emiatt, de ez is egyike azoknak a dolgoknak, amelyeket Alden sosem fog megérteni.

- Alden, ha én már nem leszek, te kétszer annyi fát fogsz eltüzélni telente - motyogta, és kinyitotta a tűzhelyet. Benézett, és torkából fojtott, rémült sóhaj szakadt ki. Becsapta, és remegő ujjakkal megigazította a tűzhely ajtaját. Egy pillanatra - egyetlen röpké pillanatra - régi barátnőjét, Annabelle Frane-t látta a szén között. Egészen biztosan az ő arca volt az, még az anyajegy is rajta volt.

És Annabelle rákacsintott.

Eszébe jutott, hogy talán hagynia kellene egy üzenetet Aldennek, amelyben elmagyarázza, hová ment, de aztán arra gondolt, Alden a maga lassú módján meg fogja érteni.

Gondolatban az üzenetet fogalmazva - A tél legelső napja óta időről időre látom az apádat. Azt mondja, a halál nem is olyan rossz; legalábbis azt hiszem, ezt akarja mondani - Stella kilépett a fehérségbe.

A szél vadul nekitámadt, és meg kellett igazítania Alden sapkáját, mert a szél el akarta csenni, hogy aztán messze elgurítva játszadozhasson vele. A hó ígéretét rejtő, nedves márciusi hideg ruhájának minden egyes apró részét megtalálta.

Stella elindult a hegyoldalban az öböl felé. Nagyon ügyelt rá, hogy csak a hamun és a salakon lépkedjen, amit George Dinsmore szórt a jégre. George annak idején Raccoon Head városában szántott, de a '77-es válság alatt rákapott a whiskyre, és letarolt az ekével nem egy, nem kettő, hanem pontosan három villanypóznát. Őt teljes napig nem volt világítás. Stellának most eszébe jutott, milyen különös érzés volt akkor, hogy a szoros fölött feketeség honolt. Az ember teljesen hozzászokik a kis fénylő pontok látványához. George most a szigeten dolgozik, és mivel nincsen eke a közelében, nem okoz nagy károkat.

Ahogy elhaladt Russell Bowie háza mellett, Stella meglátta Missyt. Az arca falfehér volt. Stella intett neki. Missy visszaintegetett.

És a következőket is elmondaná a gyerekeknek:

- Itt a szigeten mindig vigyáztunk arra, ami a miénk.

Amikor Gerd Henreid mellkasában elszakadtak az erek, egy egész nyáron át mindenki lemondott a vacsoráról, - hogy ki tudjuk fizetni a bostoni műtétet - és Gerd, hál' istennek, túlélte. Amikor George Dinsmore letarolta azokat a villanypóznákat, és a Hydro zálogjogot tett a házára, gondoskodtunk arról, hogy a Hydro megkapja a pénzét, és hogy George-nak mindig legyen elég munkája ahhoz, hogy megvehesse magának a cigarettát és a piát... miért is ne? A munka végeztével semmi másra sem volt jó, napközben viszont úgy hajtott, mint egy igásló. Akkor egyszer is csak azért került bajba, mert éjjel kellett dolgoznia, és ő akkor mindig inni szokott. De őt legalább az apja etette. Missy Bowie viszont most teljesen magára maradt egy újabb kisbabával. Ha itt marad a szigeten, és a szociális támogatásokból és segélyekből befolyó pénz nem lesz elég, ami nagyon valószínű, meg fogja kapni a szükséges segítséget. Lehet, hogy elmegy, de ha itt marad, nem fog éhezni... és Lona, Hal, jól figyeljétek rám. Ha marad, talán meg tud majd tartani valamit ebből a kis világból, amelynek egyik oldalán a kis szoros, a másikon pedig az a nagy szoros van, valamit, amit nagyon könnyen el lehetne veszíteni azzal, hogy Lewistonban, Portlandben vagy a bangori Nashville Northban fánkot vagy italt árul. És elég idős vagyok már ahhoz, hogy tudjam, mi ez a valami: a létezés egy fajtája, egy életmód - egy érzés.

A szigetlakók egyéb módon is vigyáztak arra, ami az övék volt, de ezt sosem mesélné el a gyerekeknek. Ők ezt nem értenék meg, és Lois meg David sem, Jane viszont tudja az igazat. Norman és Ettie Wilson kisbabája mongoloidnak született, szegénykémnek teljesen befelé fordultak a kis lábai, kopasz kis koponyáján dudorok és kráterek éktelenkedtek, ujjai között úszóhártyák nőttek, és olyan volt, mintha túl sokáig és túl mélyen aludt volna, miközben abban a belső szorosban úszott. McCracken atya megkeresztelte, másnap pedig eljött Mary Dodge is, aki már több mint száz kisbabát segített a világra. Norman elvitte Ettie-t, hogy megnézzék Frank Child új hajóját, és bár az asszony alig tudott járni, egyetlen szó nélkül követte férjét. Az ajtóban megállt és visszaneézett. Mary Dodge nyugodtan üldögélt a mongol idióta csecsemő bölcsője mellett, és kötögetett. Mary felnézett, és amikor a tekintetük találkozott, Ettie könnyekben tört ki. - Gyere - mondta Norman idegesen. - Gyere, Ettie, gyere már. Amikor egy órával később hazaértek, a baba halott volt. Gyermeekágyi halál. Hát nem kegyes a sors? Szegénykém

legalább nem szenvedett. És sok-sok évvel ezelőtt, még a háború előtt, a nagy válság alatt, valaki molesztált három kislányt az iskolából hazafelé jövet. Nem sérültek meg komolyabban, látható helyen legalábbis nem. Mindhárman ugyanazt mondták az esetről: egy férfi azt állította, mutat nekik egy csomag kártyát, amelynek minden lapján másféle kutya látható, ha bemennek vele a bokrok közé. A bokrok között viszont azt mondta: „De előbb meg kell érintenetek ezt.” A három kislány egyike Gert Symes volt, akit később, 1978-ban az év tanárává választottak a maine-i Brunswick Középiskolában tanúsított odaadó munkájáért. És Gert, aki akkor még csak ötéves volt, elmondta az apjának, hogy a férfi egyik kezéről hiányzott néhány ujj. Az egyik kislány megerősítette ezt, a másik viszont nem emlékezett semmire. Stella jól emlékszik, hogy Alden egy viharos nyári napon elindult, de nem árulta el, hová, pedig ő még rá is kérdezett. Az ablakból látta, hogy az út végén találkozik Bull Symesszal, később csatlakozik hozzájuk Freddy Dinsmore, lenn az öbölnél pedig meglátta a saját férjét, akit, mint mindig, aznap reggel az ebédjével a hóra alatt küldött el dolgozni. Még több férfi csatlakozott hozzájuk, és amikor a kis csoport végül elindult, Stella egy híján egy tucatot számolt meg. McCracken atya elődje is közöttük volt. És aznap este megtalálták egy Daniels nevű fickó holttestét a Slyder-fok alatt, ahol a sziklák úgy meredeznek ki a hullámokból, mint egy sárkány agyarai, amely nyitott szájjal süllyedt el. Ezt a bizonyos Danielst Nagy George Havelock vette fel, hogy segítsen neki a háza alá új cölöpöket, Model-A teherautójába pedig új motort tenni. Nagyon mézesmázos modorú fickó volt. New Hampshire-ből érkezett, és úgy volt, hogy továbbáll, amikor Havelockéknál véget ér a munka... és milyen szépen énekelt a templomban! Daniels felmászott a Slyder-fok tetejére, de minden bizonnyal valahogy megcsúszott, és legurult. Kitérte a nyakát, a feje pedig betört. Mivel senki sem tudott arról, hogy lett volna rokona, a szigeten temették el. McCracken atya elődje mondta a gyászbeszédet a temetésen. Hosszasan ecsetelte, hogy milyen dolgoz és segítőkész volt ez a Daniels, pedig jobb kezén hiányzott két ujj. Aztán felolvasta az áldást, és az egybegyűltek a temetőből a városháza alagsorába mentek, ahol Za-Rex puncsot ittak, és sajtkrémes szendvicset ettek. Stella sosem faggatta családjá férfi tagjait arról, hogy hová is mentek azon a bizonyos napon, amikor Daniels lezuhant a Slyder-fokról.

- Gyerekek - magyarázná. - Mi mindig vigyáztunk arra, ami a miénk. Muszáj volt, hiszen akkoriban a szoros még szélesebb volt, és amikor a szél üvöltött, a hullámok magasra csaptak, és a sötétség korán jött el, mi, emberek nagyon aprónak éreztük magunkat - csupán porszemek voltunk Isten számára. Természetes volt hát, hogy összetartottunk, és mindenki kiállt a másikért.

Igen, gyerekek, mindig összetartottunk. És ha néha esetleg el is gondolkoztunk azon, hogy mindez miért van, vagy, hogy egyáltalán létezik-e olyan, hogy szeretet, az csak azért volt, mert a hosszú téli éjszakákon hallottuk a szél és a tenger hangját, és rettegtünk.

Nem, sosem éreztem úgy, hogy el kellene mennem a szigetről. Itt volt az életem.

A szoros akkoriban még szélesebb volt.

Stella odaért az öbölhöz, és szétnézett. A nagy szélben ruhája zászlóként lobogott mögötte. Ha lett volna vele valaki, lement volna, hogy szerencsét próbáljon a szerteszt heverő, jeges köveken. De hát teljesen egyedül volt, így inkább a mólón ment, el a régi

Symes-csónakház mellett. A végén megállt egy pillanatra, és feltartotta a fejét. A szél süvítését tompította Alden sapkájának bélelt fülvédője.

Bill ott volt kint, és integetett. Mögötte, a szoroson túl, a szárazföldön ott magasodott a Congo-templom, csúcsos tornya alig látszott a fehér háttéren.

Nagyot nyögve leült a móló végére, onnan pedig lemászott az alatta lévő hókéregre. A csizmája kissé belesüppedt. Még egyszer megigazította Alden sapkáját - milyen erőszakos a szél! -, aztán elindult Bill felé. Azt hitte, vissza fog nézni, de nem tette. Úgy érezte, beleszakadna a szíve.

Stella csak ment, léptei csikorogtak a jeges havon, és közben hallgatta a jég recsegését-ropogását. Bill egy kicsit távolabb volt, de még mindig integetett. Stella köhögni kezdett, és Vért köpött a jégréteget borító fehér hóra. Stella a tengerszoros kellős közepén állt, és életében először Alden szemüvege nélkül is el tudta olvasni a „Stanton Hajó- és Horgászboltja” feliratot. Láttá a Head főutcáján oda-vissza szaladgáló autókat is, és őszinte csodálattal gondolta: Olyan messzire mehetnek, amennyire csak akarnak... Portlandbe... Bostonba... New Yorkba. Képzeld csak el! És majdnem sikerült is, szinte látta maga előtt az utat, ahogy csak fut, bele a messzeségbe, és a világ határai kitárulnak.

Egy hópehely süvített el Stella szeme mellett. Aztán egy másik. Majd egy harmadik. Rövidesen pedig már szép csendesen havazott, és Stella a vakító fehérség kellemes világán át gyalogolt; fátyolszerű, néha majdnem teljesen átlátszó függönyön keresztül látta a Raccoon Headet. Újra megigazította Alden sapkáját, és az ellenzőről hó potyogott a szemébe. A szél hártvaszerű alakzatokban kavarta a friss havat, és az egyikben Carl Abershamet vélte látni, aki Hattie Stoddard férjével együtt a Dancer-en lelte halálát.

A vakító fehérség kezdett tompulni, ahogy a hó egyre sűrűbben esett. A Head főutcájának képe egyre jobban elhomályosult, végül pedig eltűnt. Egy kis ideig még látta a templom tetején lévő keresztet, de aztán az is elhalványult, mint egy hamis álom. Utoljára az a rikító, sárga-fekete tábla tűnt el, amely fennen hirdeti, hogy itt található „Stanton Hajó- és Horgászboltja”, ahol motor olajat, légyapapírt, olasz szendvicset és Budweisert is lehet kapni.

Aztán Stella egy teljesen színtelen világban találta magát; a hó szürke-fehér álma volt ez. Mint Jézus a vízen, gondolta, és végül mégis visszanézett, de ekkorra már a sziget is eltűnt. Látta maga mögött saját nyomait, amelyek elvesztették körvonalait, és csak a sarkak halvány félkörei látszottak... aztán már azok sem. Semmi sem.

Stella azt gondolta: Semmit sem látni. Óvatosnak kell lenned, Stella, különben sosem jutsz el a szárazföldre. Csak körbe-körbe fogsz járkálni, amíg teljesen ki nem merülsz, és halálra nem fagsz.

Eszébe jutott, hogy Bill egyszer azt mondta, hogy ha az ember eltéved az erdőben, úgy kell tennie, mintha az a lába, amely a test ugyanazon oldalán van, mint a jobbik keze, béna lenne. Különben a jobbik lába átveszi az irányítást, és körbe-körbe fog járkálni, és észre sem veszi ezt, amíg bele nem

botlik a saját lábnyomaiba. Stella azonban ezt most nem engedheti meg magának. Egész nap esett a hó, és éjjel is esni fog, és a rádió szerint holnap is, és ebben a nagy fehérségben még azt sem fogja észrevenni, ha visszaér a saját lábnyomaihoz, mert a szél és a friss hó azonnal eltünteti őket.

A keze kezdett elfagyni, hiába volt rajta két pár kesztyű, a lábát pedig már egy ideje nem érezte. Bizonyos szempontból ez megkönnyebbülés volt. Legalább elhallgattatta a zúgolódó reumát.

Stella sántikálni kezdett, a bal lábával nagyobbakat lépett. A reuma azonban mégsem akart elcsendesedni, és a térde szinte üvöltött a fájdalomtól. Fehér haja mögöttes szállt. A fájdalomtól ajkai hátrahúzódtak a fogairól (négyet kivéve még megvoltak a saját fogai), és egyenesen előre nézett, várta, hogy az a sarga-fekete tábla megjelenjen a lebegő fehérségben.

De nem jelent meg.

Kicsit később észrevette, hogy a vakító fehérség kezd szürkességgé tompulni. A hó egyre nagyobb pelyhekben és egyre sűrűbben szakadt. Még mindig a jégen gyalogolt, de már huszonöt centi friss hó fedte. Az órájára nézett. Megállt. Biztosan elfelejtette felhúzni reggel. Ez húsz-harminc éve nem fordult elő vele. Vagy lehet, hogy örökre megállt? Még az anyjái volt ez az óra, de csupán kétszer kellett elküldenie vele Aldent a Headre. Az órás, Mr. Dostie először álmélkodva méregette, aztán megtisztította. Legalább az órája már járt a szárazföldön.

Úgy tizenöt perccel azután, hogy ráébredt a növekvő szürkességre, Stella elesett. Egy darabig négykézláb kuporgott, és arra gondolt, milyen egyszerű is lenne csak úgy itt maradni, összegömbölyödni és hallgatni a szelet, de aztán konoksága, amely már oly sok mindenen átsegítette, új erőre kapott, és Stella a fájdalomtól eltorzult arccal feltápászkodott. Ott állt a szélben, egyenesen előre nézett, erőltette a szemét...de semmit sem látott.

Hamarosan besötétedik.

Hát, lássuk be, eltévedt. Biztosan elkanyarodott valamerre, különben már elérte volna szárazföldet. De azért annyira nem tévedhetett el, hogy a szárazfölddel párhuzamosan vagy esetleg vissza, a Goat-sziget felé tartana. Belső irányjelzője azt súgta, hogy túlságosan összpontosított arra, nehogy jobbra tartson, és így végül balra kanyarodott. Még mindig a szárazföld felé halad, csak éppen nem a legrövidebb úton.

Ez a belső navigátor egyre csak noszogatta, hogy forduljon jobbra, Stella azonban nem volt hajlandó engedelmeskedni. Inkább folytatta útját egyenesen előre, a mesterséges bicegés nélkül. Elkapta egy köhögő roham, és világos vörös lét köpött a hóra.

Tíz perccel később (a szürkesség ekkor már nagyon mély volt, és Stella egy kemény hóvihar hátborzongató félhomályában találta magát) újra elesett. Nagy erőfeszítés árán sikerült csak talpra kecmeregnie. Ott állt a hóban, megmeginogott, a szél kis híján fellökte. Az ájulás hullámai söpörtek át rajta, és hol nehéznek, hol pedig könnyűnek érezte magát.

A feje zúgott, és talán nem csak a szél miatt. Az viszont biztos, hogy végül a szél tépte le a fejről Alden sapkáját. Utánkapott, de a szél könnyedén ellibbentette előle, és egy röpke pillanatra látta, ahogy a sapka, rikító

narancssárga pontként vidáman távolodik az egyre sötétedő szürkességben. Egy hóbuckának ütközött, továbbgurult, felemelkedett, aztán eltűnt. Stella haja szabadon repkedett a feje körül.

- Semmi baj, Stella - szólalt meg Bill. - Odaadom az enyémet.

Stella zihálva nézett körül a fehérségben. Kesztyűs keze ösztönösen a melléhez kapott, és érezte, hogy éles körmök vájnak a szívébe.

Nem látott mást, csak a hó mozgó hártályait - és ekkor, a délután szürke torkából, amelyen át a szél úgy sikít, mint az ördög egy havas alagútból, előjött a férje. Stella először csak mozgó színeket látott a hóban: piros, fekete, sötétzöld, világosabb zöld; aztán ezek a színek lobogó gallérú flanelkabáttá, flanel nadrággá és zöld csizmává alakultak. Bill szinte abszurd módon udvarias mozdulattal nyújtotta át neki a sapkáját. A férje arca ez, igen, de a ráknak nyoma sem volt rajta (hát csak ettől félt?, hogy a férje elnyúzott árnyéka fogja várni, egy koncentrációs táborból menekült, vézna alak, akinek bőre fényesen feszül az arccsontjára, a szeme pedig mélyen a szemgödörbe süllyed?), és Stella hatalmas megkönnyebbülést érzett.

- Bill? Tényleg te vagy az?

- Hát persze.

- Bill - ismételte Stella, és tett felé egy boldog lépést. A lába azonban cserbenhagyta, és azt hitte, el fog esni, egyenesen keresztülesik rajta - végül is, egy szellem -, de Bill elkapta. Ugyanazok az erős és szakértő karok tartották, amelyek annak idején átvitték őt a ház küszöbén, amelyet az utóbbi években már csak Aldennel osztott meg. Bill erősen tartotta, és egy pillanattal később Stella érezte, hogy a sapka szorosan a fejére simul.

- Tényleg te vagy az? - kérdezte újra, és férje arcába nézett, a szeme körüli szarkalábakra, amelyek még nem süppedtek mélyre, a kockás vadászkabátja vállán ülő hópelyhekre és élénkbarna hajára.

- Én vagyok - felelte Bill. - Mindannyian itt vagyunk.

Bill kissé arrébb fordult vele, és Stella látta, hogy a többiek előjönnek a hóból, amelyet a szél a növekvő sötétségben átsöpört a szoroson. Félig örömteli, félig rémült kiáltás hagyta el ajkát, ahogy meglátta Madeline Stoddardot, Hattie anyját kék ruhájában, amely harangként himbálózott a szélben. Madeline kezét Hattie apja fogta. Nem egy málladozó csontváz volt a tengerfenékre süllyedt Dancer-ről, hanem egy ép, egészséges fiatalember. Mögöttük pedig ott volt...

- Annabelle! - kiáltott fel Stella. - Annabelle Frane, tényleg te vagy az?

Igen, tényleg Annabelle volt az; Stella még ebben a havas ragyogásban is felismerte a sárga ruhát, amelyet Annabelle az ő esküvőjén viselt. És ahogy Bill kezét fogva régóta halott barátnője felé igyekezett, mintha rózsailatot érzett volna.

- Annabelle!

- Már majdnem ott vagyunk, kedvesem - mondta Annabelle, és belekarolt Stellába a másik oldalon. A sárga ruha, amelyet akkoriban merésznék tartottak (de Annabelle becsületére és mások megkönnyebbülésére, nem volt botrányos), szabadon hagyta a vállait, de úgy tűnt, Annabelle nem érzékeli a hideget. Lágy esésű, hosszú, sötét aranybarna haja lobogott a szélben. - Csak még egy kicsit.

Mentek tovább. Újabb alakok tűntek elő a havas éjszakából (mert már tényleg éjjel volt). Stella sokakat felismert, de nem mindenkit. Tommy Frane csatlakozott Annabelle-hez; a Nagy George Havelock, aki szörnyűséges halált halt az erdőben, Bill mögött haladt; ott volt az a fickó is, aki majdnem húsz évig vezette a világítótornyot a Headen, és aki mindig átjött a szigetre, a februári kártyaversenyre, amelyet Freddy Dinsmore rendezett meg - Stella nem emlékszik a nevére. És maga Freddy is ott volt! Mellette pedig, egyedül és kissé zavartan, Russell Bowie lépdelt.

- Nézd, Stella - mondta Bill, és valami fekete emelkedett ki a homályból. Olyan volt, mint jó néhány elsüllyedt hajó orra. Csakhogy ezek kettétört kövek voltak. Elérték a Headet. Átkeltek a szoroson.

Stella hangokat hallott, de nem volt biztos benne, hogy szavak voltak-e:

Fogd meg a kezem, Stella...

(tényleg)

Fogd meg a kezem, Bill...

(ó tényleg tényleg)

Annabelle... Freddy... Russell... John... Ettie... Frank... fogjátok meg a kezem, fogjátok meg a kezem...

a kezem...

(tényleg szeretsz?)

- Megfogod a kezem, Stella? - kérdezte egy új hang.

Stella körülnézett. Bull Symes volt az. Kedvesen mosolygott rá, Stella mégis rettegett attól, amit a szemében látott, és egy pillanatra elhúzódott, és megszorította Bill kezét.

- Eljött...

- Az idő? - kérdezte Bull. - Ó, igen, Stella, azt hiszem. De nem fog fájni. Legalábbis én még nem hallottam róla. A fájdalom mind előtte van.

Stella hirtelen könnyekben tört ki - minden könnye kijött, amit eddig sosem sírt ki magából -, és kezét Bull kezébe tette. - Igen - mondta. - Igen, megfogom, megfogtam, megfogom.

Körben álltak a viharban, Goat Island halottai, a szél pedig sivítva sodorta körülöttük a havat, és

Stellából valamiféle dal szakadt ki. A dal felszállt a szélbe, a szél pedig magával vitte. Mindannyian énekeltek, mint a gyerekek magas, édes hangjukon, ahogy a nyári este nyári éjszakába hajlik. Csak énekeltek, és Stella érezte, hogy odamegy hozzájuk, velük megy, át a szoroson. Érzett egy kis fájdalmat, de nem sokat; a szüzessége elvesztése sokkal rosszabb volt. Körben álltak az éjszakában. A hó kavargott körülöttük, ők pedig csak énekeltek. Énekeltek, és...

...és Alden képtelen volt elmondani Davidnek és Loisknak, de a Stella halála utáni nyáron, amikor a gyerekek szokásos két hetüket töltötték ott, nekik, Lonának és Halnak elmondta. Elárulta nekik, hogy a nagy téli viharok közepette szinte olyan, mintha a szél emberi hangon énekelne, és hogy néha mintha értené a szavakat: „Tiszteljétek Istent, akitől minden áldás ered, tiszteljétek Őt, alant élő teremtmények...”

Azt viszont nem árulta el (képzeljük csak el a lassú, képzeletszegény Alden Flanderst, ahogy ilyen dolgokat mond, még ha csak gyerekeknek is!), hogy

néha, amikor ezt a hangot hallotta, még a tűzhely mellett is fázott. És hogy a farigcsálást vagy a megjavítandó csapdát félretéve arra gondolt, hogy a szél a halottak hangján énekel... hogy ott állnak ők valahol kint a szoroson, és gyerekek módjára énekelnek. Hallotta a hangjukat, és ezeken az éjjeleken néha azt álmodta, hogy a dicshimnusz éneklő, láthatatlanul és hallhatatlanul, a saját temetésén.

Vannak dolgok, amiket sosem lehet elmondani, és vannak dolgok, amik tulajdonképpen nem titkok, mégsem beszél róluk az ember. Stellát halálra fagyva találták a szárazföldön egy nappal azután, hogy a vihar kitombolta magát. Egy természet alkotta sziklaszéken üldögélt úgy száz méterre a Raccoon Head-i városhatártól. Teljesen keményre fagyott. Az orvos, akinek Corvette-je van, azt mondta, őszintén megdöbben. Több mint hat kilométeres séta volt, és a váratlan, különös halálesetekben a törvény által előírt boncolás igencsak előrehaladott rákos állapotról tanúskodott - az öreg hölgyet tulajdonképpen teljesen átlýuggatta a rák. Elmondja talán Davidnek és Loisnak, hogy a sapka, amelyet a fején találtak, nem az övé volt? Larry McKeen felismerte azt a sapkát. És John Bensohn is. Alden látta ezt a szemükben, és talán ők is látták az övében. Nem élt még olyan sokat, hogy elfelejtse halott apja sapkáját, és annak megtört ellenzőjét.

- Az ilyen dolgokon lassan kell elgondolkozni - mondta volna a gyerekeknek, ha tudta volna, hogyan. - Hosszadalmasan, miközben az ember keze dolgozik, és a kávé ott van valahol a közelben egy jó erős porceláncsészében. Talán a szoros kérdései ezek: énekelnek a holtak? És szeretik az élőket?

Azokon az éjszakákon, miután hona és Hal visszamentek szüleikkel a szárazföldre Al Curry hajóján, amelynek farán állva a gyerekek hosszasan integettek, Alden elgondolkozott ezeken és sok más kérdésen is, például az apja sapkáján.

Énekelnek a holtak? És szeretnek?

Azokon a hosszú, magányos éjszakákon, amikor az anyja, Stella Flanders már régóta a sírjában feküdt, Alden gyakran úgy érezte, hogy énekelnek és szeretnek is.

Jegyzetek

Nem mindenkit érdekel, hogyan keletkeznek a novellák, és ez teljesen normális dolog - nem kell érteni a belső égésű motor működését ahhoz, hogy autót vezessünk, és nem szükséges ismerni egy novella keletkezésének körülményeit ahhoz, hogy az ember egy kicsit is élvezze. A motor a szerelőket érdekli; a novellák keletkezése pedig az akadémikusokat, a rajongókat és az orrukat mindenbe beleütőket (az első és az utolsó majdnem ugyanazt jelenti, de mindegy). Most néhány jegyzet következik néhány novelláról - olyan dolgok, amelyek szerintem érdekelhetik az átlagolvasót. De ha ön ennél még átlagosabb, biztosíthatom afelől, hogy minden lelkiismeret-furdalás nélkül becsukhatja a könyvet - nem veszít sokat.

A köd - Ez a novella 1976 nyarán íródott egy új antológiába, amelyet az ügynököm, Kirby McCauley állított össze. McCauley két-három évvel azelőtt

egy másik, hasonló kötetet is összeállított, Rémület címmel. Az puhafedeles volt. Úgy volt, hogy ez az új kemény borítójú lesz, a méretét illetően pedig sokkal ambiciózusabb. Sötét erők lett a címe. Kirby tőlem is kért egy novellát, és makacsul, eltökélten üldözött... az igazán jó ügynökökre jellemző, udvarias diplomáciai fogásokkal.

Semmi sem jutott eszembe. És minél inkább gondolkoztam, annál kevésbé ment a dolog. Kezdtém azt hinni, hogy a fejemben lévő novellagép ideiglenesen, netán végleg elromlott. Ekkor jött a vihar, amely majdnem teljesen olyan volt, ahogy a novellában leírtam. Valóban víztőlcsér emelkedett a Bridgton melletti Long-tavon, ahol akkoriban laktunk, és valóban

ragaszkodtam hozzá, hogy a családom lemenjen velem egy időre az alagsorba (a feleségem neve azonban Tabitha - a nővérét hívják Stephanie-nak). Másnap elmentünk a szupermarketbe, és ez szintén majdnem úgy történt, ahogy leírtam, bár engem a sors megkímélt egy Nortonhoz hasonló, utálatos alak társaságától - az igazság az, hogy Norton nyaralójában egy nagyon kellemes orvos, Ralph Drews és a felesége lakott.

A szupermarketben pedig a műzsám hirtelen a fejemre szart - ahogy szokott: váratlanul, minden figyelmeztetés nélkül. Félúton jártam a középső sorban, és éppen hotdog-zsemlét kerestem, amikor elképzeltem, hogy egy nagy, őskori madár, hangos szárnycsapkodással közeledik a húsos pult felé, és közben lelöki az ananászos dobozokat és a paradicsomleves üvegeket. Mire Joe fiammal a pénztárhoz értünk, már körvonalazódott bennem a történet: ezek az emberek itt rekedtek a szupermarketben, amelyet őskori madarak vesznek körül. Mindezt roppantul érdekesnek találtam - ilyen lenne az Alamo Bert I. Gordon rendezésében. Aznap éjjel megírtam a novella felét, a többit pedig a következő héten.

Egy kicsit hosszúra sikeredett, de Kirby szerint jó lett, és helyet kapott az antológiában. Nem tetszett túlságosan, egészen az átírásig - különösen David Draytont utáltam, amiért lefeküdt Amandával, és mert nem deríti ki, mi történt a feleségével. Szerintem ez gyávaság. De az átírás során felfedeztem a novella nyelvezetének ritmusát, ami nagyon megtetszett - ezt a ritmust figyelve voltam képes a történet mélyére hatolni, sokkal inkább, mint a többi tekintélyes hosszúságú novellám esetében (A remény rabjai című kötetben szereplő A jó tanuló kivételesen jól példázza betegségemet - irodalmi elefantiázis).

A mű ritmusának kulcsa az első sor szándékos ismétlése, amelyet egyszerűen elloptam Douglas Fairbairn nagyszerű regényéből, a Lövés-ből. Szerintem ez a sor fogalmazza meg minden történet lényegét. Olyan, mint egy zen varázsigé.

Be kell vallanom azt is, hogy nagyon megtetszett az a metafora, amikor David Drayton ráébred saját korlátaira, és kedvemre volt az írás felvidító sajt szaga - ezt fekete-fehérben, a barátnőnk (vagy barátunkat) átkarolva kellene látni, miközben egy nagy hangszóró van az ablakban. Önök találják ki a második részt.

A tigris - A connecticuti Stratfordban az első évben Mrs. Van Buren volt az osztályfőnököm. Elég ijesztő volt. Azt hiszem, ha egy tigris éppen arra járt

volna, és felfalja, gyorsan túltettem volna magam rajta. Hisz tudják, milyenek a gyerekek!

A majom - Úgy négy évvel ezelőtt üzleti ügyben New York Cityben jártam. A New American Library-nél tett látogatásom után éppen a szálloda felé sétáltam, amikor megláttam az utcán egy fickót, aki felhúzható majmokat árult. Az Ötödik és a Negyvennegyedik utca sarkán a járdára terített szürke pléden egy egész szakaszra való majom sorakozott, és mindegyikük hajlongva és vigyorogva csapkodta a cintányérját. Nagyon rémisztőek voltak, és egészen a szállodáig azon gondolkodtam, vajon miért. Aztán rájöttem, hogy azért, mert arra a bizonyos hölgyre emlékeztetnek, akinek nagy ollója van... és aki egy nap mindenkinek a fonalát elvágja. Ebből kiindulva, szinte végig folyóírással megírtam a novellát, ott, a szállodai szobámban.

Mrs. Todd rövid útjai - A feleségem az igazi Mrs. Todd; valóban meg van bolondulva a rövidebb utakért, és a novellában szereplők többsége valóban létezik. A feleségem is megtalálta őket. És Tabby néha tényleg úgy néz ki, mintha megfiatalodna, azt viszont nagyon remélem, hogy én nem vagyok olyan, mint Worth Todd. Próbálok nem olyan lenni.

Nagyon szeretem ezt a történetet; mulattató. Az öreg szivar hangja pedig nyugtató. Az ember mindig ír valamit, ami felidézi a régi szép időket, amikor még minden írás frissnek és újításokkal telinek tűnt. A Mrs. Todd írása is ilyen érzés volt.

Még egy utolsó megjegyzés ezzel a novellával kapcsolatban - három női magazin dobta vissza, ezek közül kettő azért az egy sorért, amely azt fessegeti, hogy a nők lepisilnék a saját lábukat, ha nem guggolnának le. Ennél a két magazinnál vagy úgy gondolták, hogy a nők nem pisilnek, vagy pedig, hogy nem szükséges emlékeztetni őket erre a tényre. A harmadik magazin, a Cosmopolitan azért dobta vissza az írást, mert szerintük a főszereplő túl öreg ahhoz, hogy érdekelje a lap célközönségét.

A fentiekhez nem fűzök megjegyzést - csak annyit, hogy végül a Redbook megvette. Az Isten áldja meg őket.

A Jaunt - Ez az elbeszélés eredetileg az Omni számára íródott, ők azonban teljesen érthető módon visszadobták, mert bizonytalan tudományos alapokon nyugszik. Ben Bova ötlete volt, hogy a műben szereplő telepések víz után kutassanak, amit ebbe a változatba bele is vettem.

A tutaj- 1968-ban íródott „Paca” címmel. 1969 végén eladtam az Adam magazinnak, amely - a lányos magazinok többségéhez hasonlóan - nem átvételkor, hanem csak megjelenéskor fizetett. Kétszázötven dollárt ígértek.

1970 tavaszán, egy nap hajnali fél egykor a University Motor Innből hazafelé menet fehér Ford kombimmal feldöntöttem néhány forgalmi kúpot. Egy gyalogátkelőt őriztek, amelyet aznap festettek át. A festék már régen megszáradt, az viszont senkinek sem jutott eszébe, hogy sötétedéskor talán össze kellene szedni a kúpokát. Az egyik felpattant, és letépte a hangtompítót rothadó kipufogócsövről. Erre aztán előntött az a tomboló, jogos harag, amelyet csakis részeg egyetemisták érezhetnek. Úgy döntöttem, kör- bejárom Orono városát, és felszedem az összes forgalmi kúpot, és reggelre ott hagyom mindet a rend-

őrség épülete előtt azzal az üzenettel, hogy mivel számtalan hangtompítót és kipufogót megmentettem a haláltól, kitüntetést érdemlek.

Úgy százötvenet gyűjtöttem össze, amikor villogó, kék fényt pillantottam meg a visszapillantó tükörben.

Sosem fogom elfelejteni azt az oronói zsarut: mi- után hosszú, nagyon hosszú pillantással megvizsgálta a kombi hátulját, felém fordult és azt kérdezte: - Fiam, a magáé ez a rengeteg forgalmi kúp?

A kúpokat lefoglalták, ahogy engem is; aznap éjjelre a keresztretjvényekben igen közkedvelt Orono vendége voltam. Vagy egy hónappal később beidézték a Bangor Kerületi Bíróságon megtartott tárgyalásra: a vád, lopás volt. Én magam voltam a vádlott ügyvédje, és a védencem igazi bolond volt. Kétszázötven dollár bírságot róttak ki rám, amely összeg természetesen nem állt rendelkezésemre. Hét napot kaptam, hogy előteremtsem, különben harminc újabb napot kell eltöltenem Penobscot megye vendégeként. Kérhettem volna kölcsön az anyámtól, de hát nem lett volna valami könnyű elmagyarázni neki a körülményeket (hacsak nincs benne egy vödörnyi pia).

Bár manapság egyáltalán nem ajánlatos az irodalomban az isteni beavatkozást eszközként használni, hiszen az istenek létezése nem túl hihető, rá kell döbbennem, hogy az életben mindig megjelennek. Az enyém három nappal azután, hogy a bíró kirótt a bírságot, egy kétszázötven dollárról szóló csekk formájában megérkezett. Az Adam magazintól, a „Paca” című novellámért. Szó szerint olyan volt, mint egy „Várunk Haza a Börtönből”-képeslap. Azonnal beváltottam, és kifizettem a bírságot. Elhatároztam, hogy a jövőben csakis egyenesen előre haladok, és minden forgalmi kúpot nagy ívben kikerülök. Hát, ha nem is mindig mentem egyenesen, elhihetik nekem, hogy a forgalmi kúppal soha többé nem volt gondom.

De van itt még valami: az Adam csak megjelenéskor fizet, a fenébe is, és mivel megkaptam a pénzt, a novella minden bizonnyal megjelent. De egyetlen példányt sem kaptam belőle, én meg hiába kerestem az újságárusoknál, pedig rendszeresen ellenőriztem: átvágtam magam a Cicik és Popsik-hoz vagy a Lesbikus Popsipacsi-hoz hasonló irodalmi műrekek után érdeklődő, mocskos férfiak tömegén, és a Knight Kiadó minden egyes kiadványát átlapoztam). Egyikben sem találtam a novellát.

Időközben pedig az eredeti kéziratot is elveszítettem. 1981-ben, úgy tizenhárom évvel később, újra eszembe jutott a novella. A Creepshow utómunkálatai miatt Pittsburghben voltam, és nagyon unatkoztam. Úgy döntöttem, megpróbálom újraalkotni a történetet. Ennek eredményeképpen született meg A tutaj. A cselekmény ugyanaz, mint az eredetiben, de ez a második változat szerintem sokkal hátborzongatóbb részleteket tartalmaz.

Mindenesetre, ha valaki látta a „Paca” című írásomat, vagy esetleg van belőle egy példánya, megkérném, hogy küldjön nekem egy fénymásolatot vagy valamit. Még az is jó, ha feldob egy képeslapot, és igazolja, hogy nem vagyok bolond. Az Adam-ben, az Adam Quarterly-ben, vagy (és ez a legvalószínűbb) az Adam Esti Meséi-ben jelent meg (tudom, tudom, nem valami ígéretes név, de akkoriban csupán két nadrágom és három alsógatyám volt, és hát a koldusok nem válogathatnak. Mellesleg,

engedtettsék, megjegyezmem, hogy még ez is sokkal jobb volt, mint a Leszbikus Popsipacsi). Csak szeretnék megbizonyosodni arról, hogy máshol is megjelent, nem csak A holtában.

Túlélő típus - Egy nap elgondolkodtam a kannibalizmus fogalmán - mert hát a hozzám hasonló fickók néha gondolkoznak ilyesmin -, és a műzsám ekkor ismét a fejemre ürítette varázslatos beleit. Tudom, hogy ez a metafora nagyon trágár, de szerintem ez fejezi ki legjobban az érzést, még ha nem is túl választékos. És higgyék el, szíves-örömet adnék annak a kis fornitnak hashajtót, ha úgy akarná. Tehát azon kezdtem agyalni, hogy vajon az ember megeheti-e önmagát, és ha igen, mennyit ehet meg a saját testéből, mielőtt bekövetkezik az elkerülhetetlen. Ez a gondolat olyan mértékben visszataszító, és annyira örültem az ötletnek, hogy négy napig nem mertem tenni semmit - nem akartam leírni, mert attól féltem, hogy elcseszem. De aztán, amikor egy nap a hátsó tornácon üldögélve hamburgert ettünk, és a feleségem megkérdezte, min nevetek, elhatároztam, hogy a dolog megér egy próbát.

Akkoriban Bridgtonban laktunk, egy nyugdíjas orvos, Ralph Drews szomszédságában. Úgy egy órát beszélgettem vele. Bár először kételkedett (egy évvel korábban, egy másik történet kapcsán azt kérdeztem tőle, hogy szerinte az ember le tud-e nyelni egy macskát), végül azt mondta, az ember egy darabig képes lehet a saját testével táplálkozni - végül is, a többi anyagi dologhoz hasonlóan az emberi test sem más, mint elraktározott energia. De mi van az amputáció okozta, ismételt sokkal?, kérdeztem tőle. Dr. Drews válaszából lett (némi változtatással) a novella első bekezdése.

Szerintem Faulkner ilyesmirel sosem írt volna, mi? Hát persze hogy nem.

Otto bácsi kocsija - Az autó és a ház létezik. A történetet egy hosszú autóúton kerítettem köréjük, hogy jobban teljen az idő. Nagyon megtetszett, így néhány napot rászántam, és le is írtam.

A szoros - Tabby legfiatalabb fiútestvére, Tommy, a parti őrségnél szolgált. Egy ideig keleten állomásozott, a hosszú és kanyargós maine-i partvidék Jonesport és Beals közötti szakaszán, ahol a parti őrség legfőbb feladata az, hogy kicseréljék a nagy bóják aksiját, és hogy a ködben eltévedt vagy a szikláknak ütközött, idióta kábítószercsempészeket mentsenek meg.

Arrafelé rengeteg sziget van. Lakóik nagyon összetartanak. Tabby testvére mesélt a Stella Flanders alakjának mintául szolgáló idős néniről, aki a szigeten élt és halt meg. Azt hiszem, a Pig Island volt. Vagy a Cow Island? Nem emlékszem. De az biztos, hogy valami állat volt a sziget neve.

Képtelen voltam elhinni a történetet. - És soha nem is akart átvonni a szárazföldre? - kérdeztem.

- Nem. Azt mondta, nem akar átkelni a szoroson, amíg meg nem hal - felelte Tommy.

A szoros jelentését Tommy magyarázta el. És ő mesélte a rákászok viccét is, hogy Jonesport és London között milyen hatalmas szoros van, amit én bele is írtam a novellába. Az írás eredetileg a Yankee-ben jelent meg Énekelnek a holtak? címmel. Nem rossz cím, de némi töprengés után itt mégis az eredetit használtam.

Nos, ennyi. Nem tudom, önök hogy vannak ezzel, de minden egyes alkalommal, amikor a végére érek, olyan, mintha felébrednék. Egy kicsit

szomorú vagyok, hogy az álom véget ért, de a körülöttem lévő világ - a valóság - is ugyanolyan rohadatul jónak tűnik. Köszönöm, hogy elkísérték; nagyon élveztem az utazást. Mindig élvezem. Remélem, biztonságban megérkeztek, és hogy újra elkísérnek - mert-ahogyan az a fura komornyik mondja abban a különös New York-i klubban: mindig jön egy újabb mese.

Stephen King